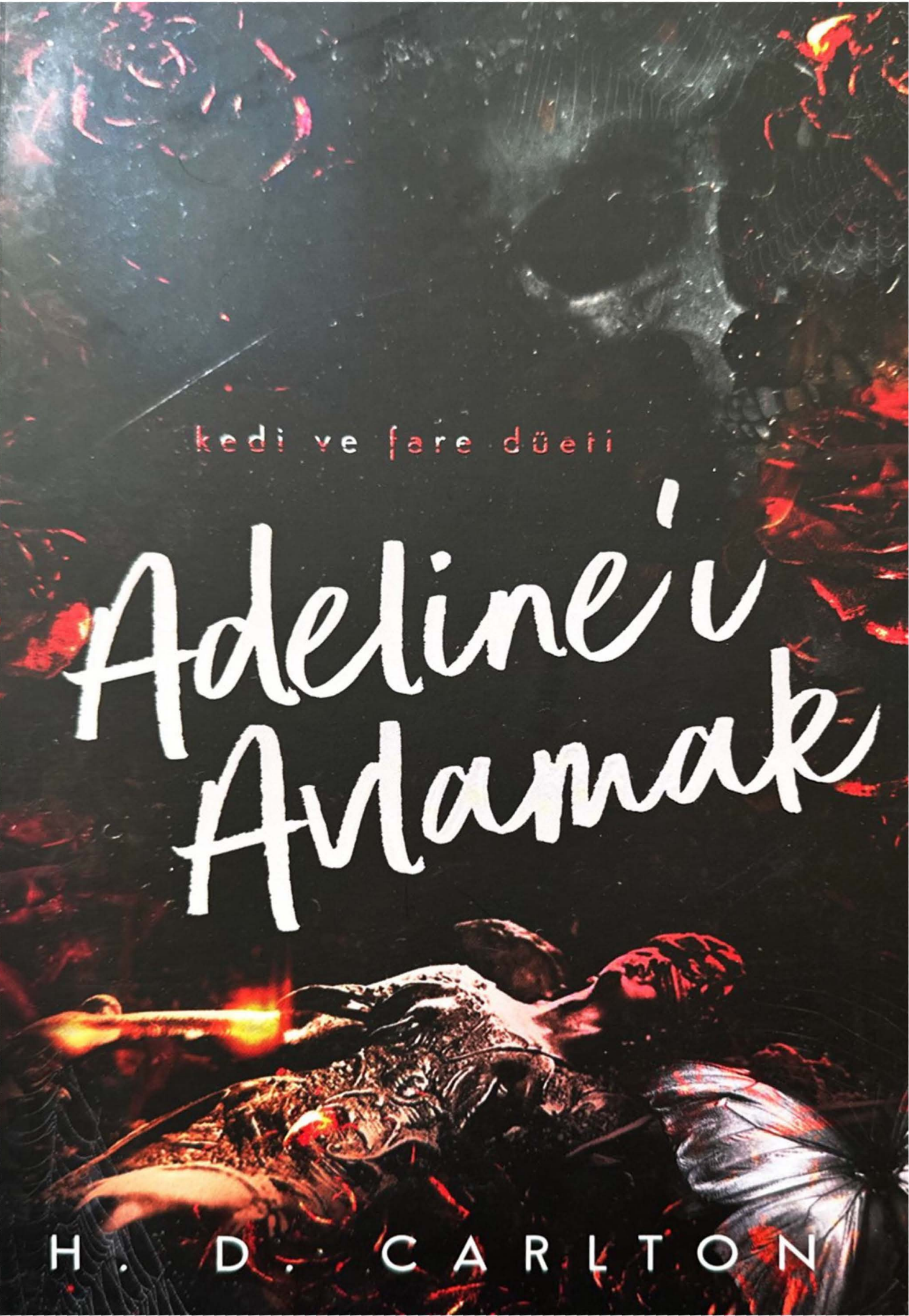
kedi ve fare düeti
Adeline'ı Aramak
H. D. CARLTON

Kedi ve Fare Düeti son buluyor...

ELMAS

Ölüm yanımda yürüyor,
ama Azrail benim dengim bile değil.
İnsan kılığına girmiş canavarlarla ve göründükleri gibi
olmayan insanlarla bu dünyada kapana kısıldım.
Beni sonsuza kadar tutamayacaklar.
Dönüştüğüm kişiyi artık tanıyamıyorum.
Geceleri beni avlayan canavara,
geri dönmenin yolunu bulmak için savaşıyorum.
Bana elmas diyorlar...
Ama onlar sadece bir *ölüm meleği* yarattılar.

AVCI

Ben bir avcı olarak doğdum.
Kemiklerime işlemiş acımasızlıkla.
Benim olan, bir gece de benden çalındığında
canavarı daha fazla zapt edemeyeceğimi anladım.
Onu bulmak için bu dünyayı parçalara ayırdığımda,
yerler kanla boyanacak.
Onu, ait olduğu yere geri getireceğim.
Kimse gazabımdan kaçamayacak,
Özellikle de bana ihanet edenler.

THG
0071939
UNP
0071939 UNP

LAPİS

ISBN: 978-605-728-246-0

9 786057 282460

Yetişkin Okurlar İçindir

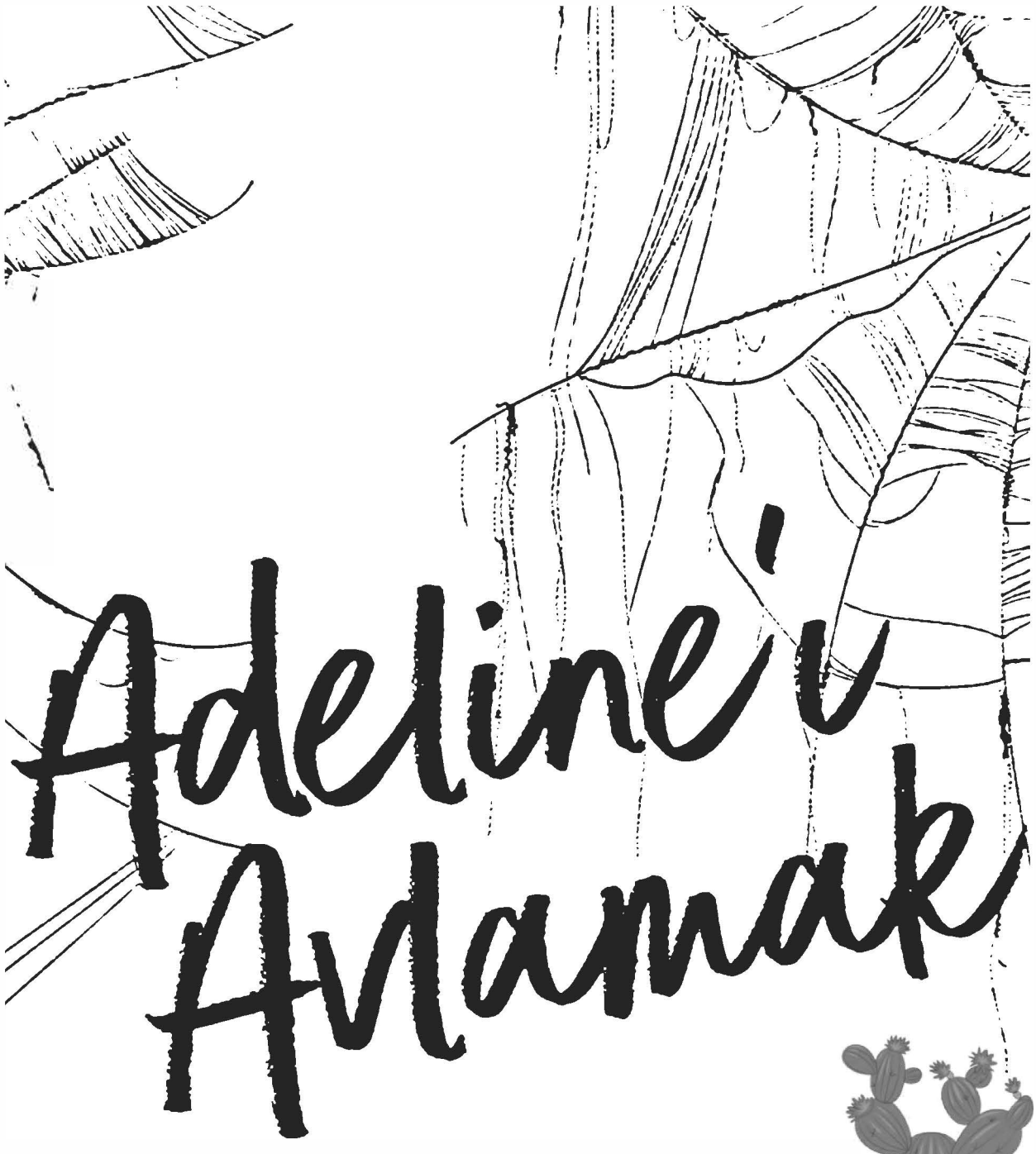

Adeline'ı Aramak

H. D. CARLTON

Çeviri:
Mehir Kalmış

düzeltmesi kaktüsun tarafından yapılmıştır

LAPİS

ÖNEMLİ NOT:

Bazılarınızın bildiği gibi, bu serinin ilk kitabı olan Adeline'ın Peşinde uyarılar sebebiyle yasaklanmıştı. Fakat içinde bir uyarı olması çok önemli. Bu uyarıları web sitemde bulabilirsiniz.

Bu kitabın çok karanlık tetikleyici unsurları bulunuyor, özellikle de ana karakterler arasında OLMAMASINA rağmen T ile başlayıp Z ile biten yedi harfli kelime. Bu sahneler fazla detaylı olabilir, o yüzden *lütfen* dikkatli okuyun. Ayrıca sansürlenmemiş şiddet, cinsel saldırı, açık cinsellik, insan kaçakçılığı, TSSB, kan oyunu, bıçak oyunu, aşağılama, somnofili gibi bazı tuhaf cinsel zevkler de mevcut.

Bu, ilkine göre önemli ölçüde daha karanlık bir kitap.
Lütfen bu uyarıları ciddiye alın.
Ruh sağlığınız benim için önemli.

YAZARIN NOTU:

Eğer hızlı bir kavuşma bekliyorsan, bu kitap sana göre değil.
Endişelenme, ateşli sahneler azalmadı.

ÇALMA LİSTESİ

Story of the Year - Miracle
Sophie Simmons - Black Mirror
Klergy - No Rest for the Wicked
gavn! - Crazy
Bad Omens - The Death of Peace of Mind
A.A. Bondy - Skull & Bones
Echos - Saints
Jacqui Siu - Danger
Young Summer - Will It Ever Be the Same
MJ Cole & Freya Ridings - Waking Up
Skillet - Monster
Zero 9:36 - Tragedy
Skylar Grey (feat. Eminem) - Kill for You
Aaron Camper - Hypnotizing
Gavin Haley - Sad Season
Glimmer of Blooms - Can't Get You Out of My Head
Ghostly Kisses - Spellbound
Echos - Guest Room
Red - Let It Burn

PART

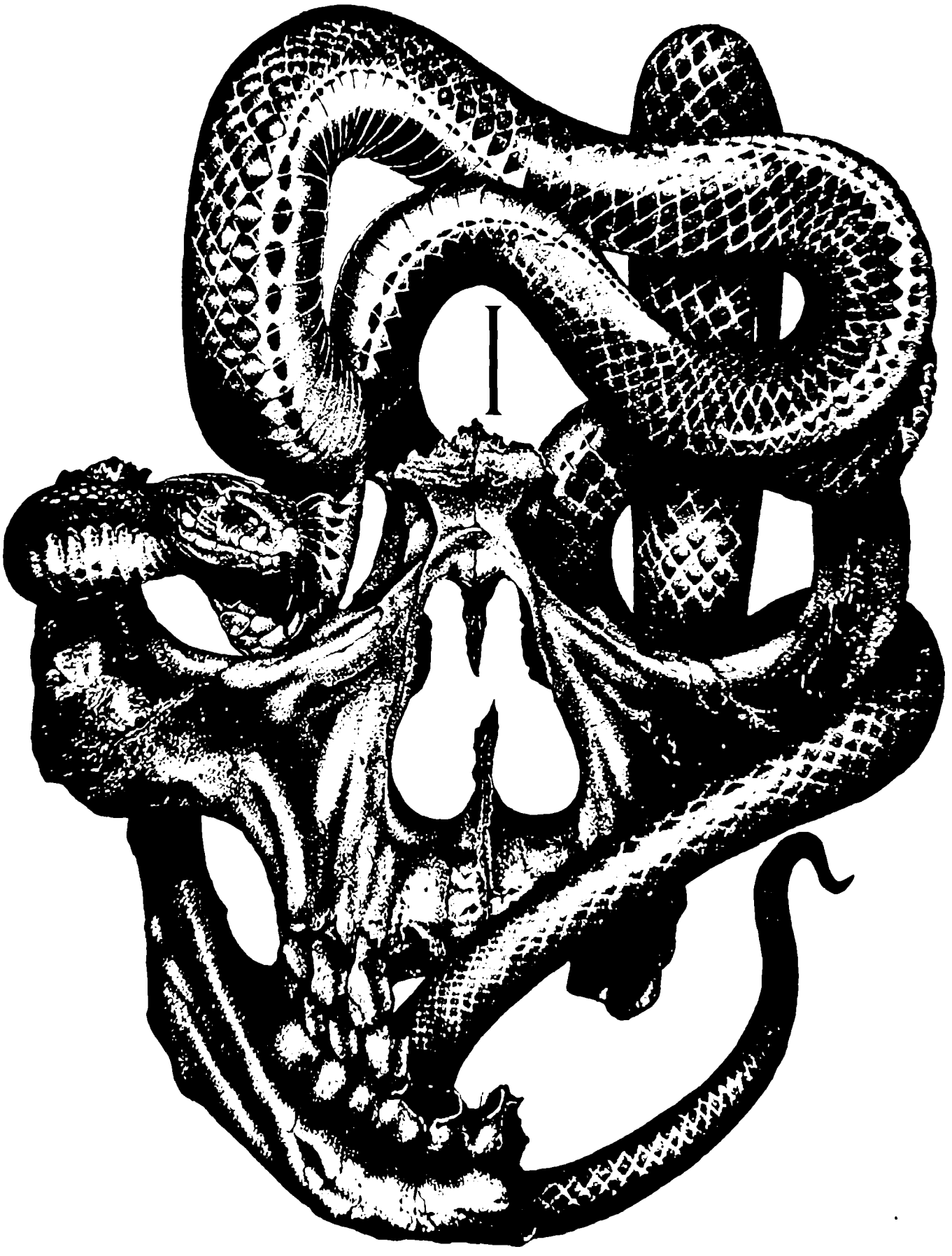

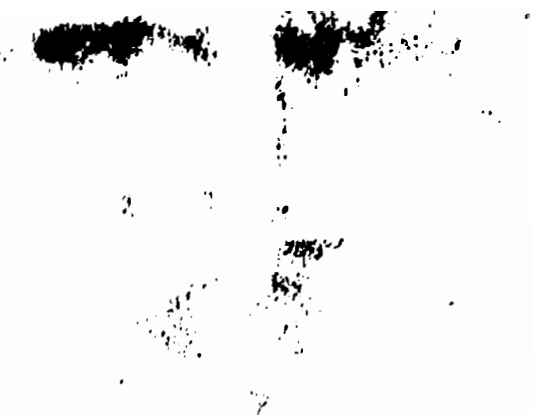

Bırak beni. Bırak beni. Bırak beni.
LütfenlütfenlütfenLÜTFEN

LÜTFEN

LÜTFEN

LÜTFEN

BIRAK SIKTIR OLUP
GIDEYIM.

BÖLÜM 1
ELMAS

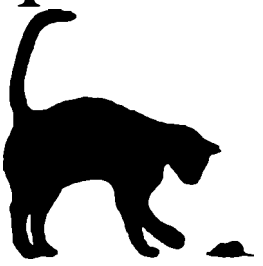

Koku. Devreye giren ilk duyum. Başka bir duyu olmasını dilerdim çünkü vücut kokusu, baharatlı kolonya ve ancak vücut bulmuş kötülüğün kokusu olarak tanımlanabilecek bu koku beni aniden bunalttı.

Sonra da altıncı hissim, uyarı ve telaş notaları fısıldayarak içime sızdı.

Tehlikedeydim.

O notalar cırtlak ve yüksek seslerle dolu bir şarkıya dönüşerek bedenimi yürek burkan bir panikle doldurdu. Adrenalin yükselirken, mümkün olduğunca sessiz kalmaya yetecek kadar sağduyuya zar zor sahiptim.

Çapaklanan gözlerimi yavaşça araladığımda beni zifiri karanlık karşıladı. Kafama bir göz bağı bağlandığını anlamam bir saniyemi aldı.

Sonra, içinde uyandığım o mutlu uyuşukluk hissi dağıldı ve her şeyi tüketen acı süzülerek bedenimi mutlak bir ıstırapla yuttuğunda nefesim kesildi.

Tanrım, yaşamak böyle bir duygu muydu? Bu ölüm olamazdı. Olsaydı huzurlu olurdum. Ayrıca bir takipçiye âşık olmuş olabilirdim ama cennetin kapılarında bir yer bulamazsam mahvolurdum.

Ben o boku hak etmiştim.

Beynimi zorlayarak acıyı geride bırakıp bana ne bok olduğunu hatırlamaya çalıştım. Daya'nın yanına gitmemi istediği kısa mesajları hayal meyal hatırlıyordum. Aramalarıma cevap vermediğinde hissettiğim telaşı. Arabama bindiğimi, farları, paniklediğimi, öne doğru savrulduğumu ve sonrasında hiçbir şey.

Şimdi de buradaydım... Burası her neresiyse. Ancak güvenli bir yer değildi.

Yüce İsa, bana mesaj atan Daya mıydı? Ona da mı bir şey olmuştu?

Bu olasılık, üzerime başka bir panik dalgasının çökmesine sebep oldu. Senaryolar ben bir endişe ve çaresizlik yığınına dönüşene kadar aklımda dönüp durdu. Yaralanmış veya başı ciddi bir belada olabilirdi.

Siktir, *ben* yaralandım ve başım ciddi bir belada. Ayrıca bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim de yok.

Nefesim daha da hızlanırken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsüme çarpıp fiziksel olarak canımı yakıyordu. Susmak için kalan azıcık gücümü de kullanmam gerekti.

Ben hangi cehennemdeydim?

Zade neredeydi?

Sonra kulaklarımdaki gürültüyle bastırılmış ama giderek yükselen sessiz, boğuk sesler geldi. Kulaklarımı zorladım, kalbimin atışının ve vücudumda bir su balonu gibi şişen acının üzerinden duymaya çalıştım.

Anlayamadığım bir şekilde ıstırabın da bir sesi vardı ve aşırı gürültülüydü.

"Z onu arayacak," dedi bir adam sessizce. "Yine de Garrison'a ulaşıp kamyoneti bıraktığımızda rahat edebiliriz. Onu hızlıca oraya götüreceğiz."

Ayrıntılı bir anı kafama dank etti, aracımdan dışarı sürüklenme anlarım ve tenimi parçalayan cam ve metalin ardında bıraktığı acı. Bu, sırtımın neden yandığını açıklıyordu.

Lanet olsun ki *besbelli* kaçırılmıştım. Bu Cemiyet'in işi olmalıydı. Zade beni hedef aldıklarını söylemişti ve onun Parsons Malikânesi'nin dışında konuşlanmış korumaları olduğunu biliyordum. Beni dışarı çıkarmak için Daya'yı kullanmış olmalıydılar ki bu onun da kaçırılmış olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Siktir, ben bir aptalım.

Daya telefona cevap vermediğinde durup bunun bir tuzak olabileceğini düşünmemiştim bile. Yaralıysa ya da başı beladaysa diye ona ulaşmaya o kadar odaklanmıştım ki Zade'i aramayı dahi düşünmemiştim. O sadece beni değil, Daya'yı da kurtarabilirdi.

Boğazımdan bir hıçkırık yükselirken gözlerimi sımsıkı kapattım. Kirpiklerimin arasından bir gözyaşı süzüldü ve göğsüm dağılmama çabasıyla sarsıldı. Bu benim kahrolası hatamdı.

Zade peşimde olduklarına dair beni defalarca uyarmıştı, bense doğrudan kurdukları ilk tuzağa yürümüştüm.

Sen tam bir aptalsın, Addie. Lanet olası bir aptal.

"Gerçekten kızı ondan saklayabileceğimizi mi sanıyorsun? Bu kahrolası *Z*, dostum," diye cevap verdi başka bir adam, hafif bir İspanyol aksanı vardı.

"Biz sadece Cemiyet'e istediklerini veriyoruz. Hangisinden daha çok korkuyorsun? Onlardan mı, *Z*'den mi?"

Siktir, bunun arkasında lanet olası Cemiyet *vardı*. Bunu biliyordum ama onaylandığını duymak, vücuduma yeni bir adrenalin dozunun yayılmasına sebep oldu.

Neden bu boka bulaştığımı bilmiyordum ama beni bu sikik ahlaksızlık salatasından çıkarmaları gerekiyordu; ben buraya ait değildim. Ben meyve

ve sebzelerle dolu bir salataya aittim. Beni yoldan çıkarmayan ve köleleştirmeyen sağlıklı şeyler.

İkinci adam, "Seçim yapmamayı tercih ederim," diye mırıldandı.

Sanki onu rahatlatmak istermişçesine omzuna veya sırtına vurulmuş gibi bir ses geldi. "Ne yazık ki başka seçeneğin yok, Rio. Sorun değil. Bu kız milyonlar değerinde. Demek istediğim, burada sikik bir elmasımız var. Bir hayal et ahbap; Z'nin biricik kızı müzayede sahnesinde. Kaç tane düşmanı olduğunu biliyor musun? İnsanların onun kızını küçük oyuncakları yapmak için ağızları köpürecek. Max'ten payımı alacağım ve Cemiyet'in de sana tazminat ödeyeceğine eminim. Har vurup harman savurarak yaşayacağız." Sırtlan gibi bir kahkaha patlattı. "Para yattıktan sonra kendi kahrolası özel adamı satın alabilirim!"

Adamın benden sanki satılık bir evmişim gibi bahseden duygusuz sözleriyle içimi bir öfke dalgası kapladı.

"Senin rahatlık anlayışın benimkinden farklı herhalde. Onun yanında saklanmamız gerekecek. En azından Z hâlâ hayattayken," diye yanıtladı ikinci adam, Rio. Adı tanıdık geliyordu ve sanırım birinin arabamı yoldan çıkardıktan sonra onun adını seslendiğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Takma kafana, dostum. Bu gece yapılacak olan ayinle avantajlı başlayacağız ve Cemiyet'in öyle ya da böyle Z'yi alt edeceğine eminim. Onlar bizi korur."

İlk adamın aldığı tek yanıt alaycı bir pofurdama oldu.

Yüce İsa, başım gerçekten büyük beladaydı. Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve ne kadar çabalarsam çabalayayım ne kadar saçma sapan konuşurlarsa konuşsunlar, yaşların göz bağının altından nehir gibi akmasını engelleyemiyordum.

Hâlâ ağzımdan çıkmakla tehdit eden ve dişlerime kadar tırmanan hıçkırığı güçlükle bastırdım.

Derin nefes al, Addie. Zade sana ne öğretti?

Düşüncelerimi toparlamam birkaç dakikamı aldı ama sonunda onun sesini duydum.

Kanıt bırak.

Acıya karşı dişlerimi sıkarak yavaşça saç tellerimi kavradım ve kopana kadar çekiştirdim. Keskin iğne batması, vücudumun geri kalanıyla karşılaştırıldığında önemsiz kalıyordu.

Hareketlerimi küçük ve yavaş tutuyordum. Gözlerim bağlıyken, beni iyi görüp göremediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Göz ucuyla gördükleri bir hareket onları alarma geçirebilirdi.

Teller gevşeyip kopana kadar parmaklarımı oynattım.

Tam daha fazla saç için uzanırken, parmaklarım sert bir şişliğe çarptı ve acıyla ciyaklamama engel olamadım.

İkili o sırada konuşmuyordu ama kalabalık bir oda saniyeler içerisinde ölümcül bir sessizliğe bürünmüş gibi hissettim.

"Yaşayanlar diyarına hoş geldin, tatlım," diye mırıldandı adamlardan biri. Bu benden elmas olarak bahseden birinci adamdı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum, sesim hırıltılı ve boğuk çıkmıştı.

"Yeni evine, yani geçici evine," diye düzeltti. "En fazla parayı kim öderse, sana ömürlük evini o verecek." Sanki sevgi dolu bir aileye sahiplendirilmek üzere olan bir köpekmişim gibi kıkırdadı.

"Harika," dedim boğuk bir sesle. "Kulağa büyük ikramiyeyi tutturmuşum gibi geliyor."

İçlerinden biri keyifsizce güldü, Rio'nun sesine benziyordu. "Bu espri anlayışına sıkı sıkı sarıl, bebeğim. Gittiğin yerde buna ihtiyacın olacak."

Cevap vermek için ağzımı açamadan önce kolumda bir batma ve ardından damarlarıma yayılan bir yanma hissettim.

Keskin bir nefes aldım. Bu da karanlığa gömülmeden önce aldığım son nefes oldu.

***

"Hayati değerleri dengesiz ve kan basıncı düşüyor. Ona bir serum vermemiz gerek."

Kıpırdandım; tanıdık olmayan ses kulaklarımdaki çınlamanın altında bozuldu.

Vücudumun her santiminde ıstırap alevleniyordu ama sanki suyun altındaymış gibi hissediyordum; yüzeye çıkmak için savaşıyor ama acının daha da artacağını bildiğim için bacaklarımı çırparak çıkamıyordum. Bir ateş örtüsüyle çevrelenmiş hâldeydim, alevler sinir uçlarımı yalıyor ve bilincim açıldıkça daha da parlak hâle geliyordu.

Kolumda küçük bir sızı oluştu, ardından farklı taraflardan boğuk sesler geldi.

"Omuz çıkığı, kafa travması, vücudunun her yerinde yırtıklar." Adamın sesi, tekrar araya girmeden önce yavaş yavaş kayboldu, omurgamdan yukarı sert bir haykırış yükseldi.

"Kahretsin Rio, burası ihtiyacım olan ekipmana sahip olduğum lanet olası bir hastane değil. Bana kalırsa şu anda iç kanaması olabilir."

"Hadi ama dostum, biraz önce iyiydi," diye yanıtladı bir başkası, ses tonunda endişe tınısı vardı. Rio'nun yanındakiydi sanırım.

"İyi mi? Ne tür bir hasar aldığını bilmeme imkân yok. Başını çarptığı ortada. İç kanaması olabilir ve saniyeler içinde ölme potansiyeline sahip. Bana

bilgisayarlı tomografi cihazı bulabilecek misiniz?" Sessizlikle karşılaştığında, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Karanlık, bilincimin kenarlarını yalıyor, beni tekrar içine çekmekle tehdit ediyordu. İnlediğimde beni muayene eden parmaklar gözlerimi açtı. İçlerinde parlak bir ışık yanıp söndü ama güçlükle fark etmedim.

"Hanımefendi bana nerenizin acıdığını söyleyebilir misiniz?"

Yaşlı bir adam ışığın yerini aldı, yüzü üzerimde belirdi. Görüntüsü bulanıktı ama gri saç tutamlarını, gür bıyığını ve soluk mavi gözlerini seçebiliyordum.

Dudaklarımı araladım ama dilim damağıma yapıştı.

Tanrım, bana ne enjekte etmişlerdi? Bu her neyse, aklımı bulandırıyor ve başımı döndürüyordu.

"Şu anda çok acı çektiğini biliyorum ama bana nerenin acıdığını söylemen gerek."

Her yerim. Lanet olsun ki her yerim acıyordu.

"Benim... omzum," diye haykırdım sonunda. "Başım."

"Başka? Göğsün ya da karnın?"

"Sırtım," dedim nefesim kesilirken, bir kez daha arabamdan sürüklenerek çıkarıldığımı hatırladım. Sırtım sanki peynir rendesiyle parçalanmış gibiydi.

"Bu kadar mı?" diye üsteledi.

Başımla onayladım, ardı arkası kesilmeyen sorular yorucuydu. Milyonlarca başka yerim de acıyordu ama enerjim tükenmişti ve çok yorgundum.

"Sana anestezi vereceğim ve seni iyileştireceğim, tamam mı?"

Etrafım netleşirken adamın yüz hatları keskinleşti. Arkasında duran, ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına vererek bizi izleyen başka bir adamla birlikte.

Uyku vakti, prenses.

Koyu dipsiz gözler ve hain bir sırıtış, Rio. Beni arabadan sürükleyen oydu. O konuşmanın anılarını hatırlayamıyordum ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Kafatasımdaki acımasız zonklamanın ötesini düşünemiyordum.

Tam gözlerim odaklanmaya başlarken görüşüm bir kez daha bulanıklaştı ve göz kapaklarım ağırlaştı. Gözlerimi kapatmamı söyleyen derin güce karşı koyamadım.

Onunla savaşmak istemiyordum. Beni acıdan uzaklaştıracakken değil.

***

Addie, bebeğim, benim için savaşman gerekiyor, tamam mı? Ben yanına gelene kadar hayatta kalmana ihtiyacım var.

"Ne kadar kötü hasar görmüş?"

Sonu beni, içine sürüklendiğim Zade'in sesinin yalnızca bir illüzyonunun yaşadığı dipsiz çukurdan çıkardı. Bu gerçek değildi, sesi aslında orada değildi. Fakat gerçekmiş gibi hissettiriyordu. O kadar yatıştırıcıydı ki, onu duyabileceğim yerde kalmak için savaşıyordum.

"Ne kadar kötü olduğunu düşünüyorsun? Arabasını yoldan çıkardın."

Kızgın tepkinin yanı sıra, vücudumda nabız gibi atan donuk bir ağrı dalgası yayılıyordu. Bir iç çekiş duydum ve ardından yaşlı adam devam etti.

"Camdan dolayı sırtında birkaç yara izi olacak. Oldukça pürüzsüz kesik oldukları için şanslısın, yani yara izi çok kötü olmayacak."

"Bu onun değerini düşürecek," diye mırıldandı biri, kimin söylediğini anlayamayacağım kadar alçak bir sesle.

"Kapa çeneni, sen ne olursa olsun paranı alacaksın. Neden umurundaki?"

"Ah, belki de aptal hatan *hayatını* riske attığı içindir? Tanrım, Rio, haşat olduğunu biliyordum ama *bu kadar* da kötü değil."

Rio her ne söyleyecekse yabancı bir ses tarafından kesildi, muhtemelen doktordu.

"Keskin metal ve cam üzerinde sürüklendiği için iki büyük kesiği arasında otuz dikiş var. Bunun kalıcı bir hasara yol açmamasını bekleyemezdin," dedi açıkça Rio'nun arkadaşının tarafını tutarak.

"*Kahretsin,* Rio. Bunun benim cebimden çıkabileceğinin farkındasın, değil mi? Senden yardım istedim, her şeye sıçıp batırmanı değil!""Onu dışarı nasıl çıkarmamı bekliyordun, ha? Arabayı sanki Süpermen'mişim gibi kaldırıp kızı bir kahraman gibi taşıyabilmem için düzeltmemi mi bekliyordun?" dedi Rio tükürerek.

Göğsüm sıkıştı. Ses tonundaki pürüzlülük kara tahtaya çivi çakılıyormuş gibi hissettiriyordu. *O* lanet olası sesle pek çok kez uyanmıştım. Her seferinde de bir kâbusun içine çekildiğimi ve henüz çıkış yolumu bulamadığımı kesin bir şekilde hatırlatıyordu.

"Arabaya bu kadar sert vurmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı, seni bok parçası."

"Bu kadar sarhoş olup kulağıma bağırmasaydın, o zaman *olması gerektiği gibi* sıktığımın arabasını sen sürebilirdin."

"Beyler, biraz nefes alalım. Kız uyandı. Kan basıncı yükseliyor."

Nefesim kesildi ama rol yapmaya tenezzül etmedim. Gözlerimi yavaşça açtığımda etrafımı saran üç adamın sanki deneydeki bir laboratuvar faresiymişim gibi bana baktığını gördüm.

Oldukça korkunç lanet olası bir deney.

Gözlerim önce koyu renkli bir çift gözle çarpıştı. Sıcaklık yoksunluğundan dolayı neredeyse siyah ve cansızdı. Açık kahverengi teninde dövmeler

vardı, boğazının iki yanındaki defne yaprakları dikkatimi çekti. Fermuarlı bir deri ceket giyiyordu ama ellerinde her bir parmağına kadar siyah mürekkep girdapları uzanıyor ve büyük ihtimalle vücudunun onlarla kaplı olduğunu gösteriyordu. Keskin köşeli yüz hatları, kavisli kalın kaşları ve dikkatle kesilmiş siyah saçlarının yanından geçerek ölümcüle yakın görünümünü tamamlayan bir yara izi vardı. Beni ölü görmeyi tercih edecekmiş gibi görünmese çekici olabilirdi.

Bakışlarım yanındaki adama kaydı; yüzünde bariz bir şekilde uyuşturucu kullanımından kaynaklanan yara kabukları ile pasaklı görünüyordu. Ters takılmış bir şapkayla kapatılmış bir tutam yağlı saç, kirli bir beyaz atlet ve çok büyük bir pantolon. Onun, beni kaçıran diğer adam olduğunu anımsadım.

Son olarak, doktor olduğunu tahmin ettiğim üçüncü adama baktım. Gri saçlar, mavi gözler, gür bir bıyık ve yüzündeki düzgün ifadeyi bozan kırışıklıklar. Bakışları, konuştuğu ses tonuna uygun olarak daha yumuşaktı. Yine de onunla ilgili bir şeyler yanlıştı. Tam olarak oturtamadığım yoğun, nüfuz eden bir his veriyordu.

Bakışlarımı kaçırdım, soğuk bir ürperti iliklerime kadar işliyordu. Donuk, zonklayan ağrı gittikçe keskinleşiyordu ama yine de o kamyonette uyandığım zamanki kadar güçlü değildi. Vücuduma verdikleri ağrı kesiciler her neyse, etkisini kaybediyor olmalıydı ve ben daha fazlası için yalvaracak durumda değildim.

Tüm kaslarım o kadar yoğun ağrıyordu ki kemiklerimin etrafında sert bir kabuk oluşmuş gibi hissediyordum. İnanılmaz derecede kasılmıştım ve her hareketimde şiddetli bir ağrı saplanıyordu.

Ağrıların arasında nefes alırken etrafa bakındım. Burası... sterildi. Şu anda olmayı beklediğim bir hastane kadar temiz değildi ama bir zindanda da değildik.

Bunu neden beklediğimi bile bilmiyordum.

Kirli beyaz duvarlar, beton zemin ve gümüş dolaplar odadaki hemen hemen her duvarı kaplıyordu. Hastane yatağının yanında büyük bir metal masa, üstünde bir kâse ve kanlı bir bez üzerine yerleştirilmiş çeşitli aletler vardı.

Odanın her yerine farklı türde makineler yerleştirilmişti. Çoğunu bilmiyor olsam da hayati değerlerimi takip eden yanımdaki bipleyen cihazı ve doğrudan koluma giden serum tanıdık geliyordu.

Doktor yatağımın yanındaki masadan bir köpük bardak alıp bana uzattı.

"Yavaş iç," diye talimat verdi.

Titreyerek bardağı alıp yudumladım. Soğuk su, yanık üzerine buz dökmek gibi hissettirdi Acı verici bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kaşındıran, beyaz battaniyeler belime kadar örtülüydü ve aşağı baktığımda açık mavi bir gecelikten başka bir şey giymediğimi fark ettim.

Her nasılsa, işin en kötü kısmı buydu. Buranın ne kadar soğuk olduğunun kanıtlarını görebilirlerdi.

Gözlerimin nereye takıldığını fark eden doktor konuşmaya başladı. "Kıyafetlerin için özür dilerim. Seni uygun bir şekilde tedavi edebilmek ve gördüğün hasarı inceleyebilmek için onları keserek çıkarmak zorunda kaldım."

"Bunun için Rio'ya teşekkür edebilirsin," diye mırıldandı pasaklı adam. Kan dolaşımımda devamlı dönen, neredeyse sabit korkuyu anlamam için yeterince yüksek bir sesle.

"Kes sesini, Rick," diye tersledi Rio, aksanı öfkeyle derinleşmişti. "Aksi takdirde seni bizzat ben öldüreceğim ve değerli elmasının aksine seni kimse özlemeyecek."

Bu... Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir dehşetti. Zade'in içimde uyandırdığı korkuya hiç benzemiyordu ve kesinlikle perili evlerden ve korku filmlerinden aldığım ucuz bir heyecan da değildi. Bu düpedüz boku yediğini hissettiren bir şeydi.

Monitör vücudumu ele verdi, doktor endişeyle bana kadar bip sesi artmaya devam etti.

Arabam yuvarlandıktan sonra olanları zar zor hatırlıyordum. Bununla birlikte, beni arabadan dışarı sürükledikten sonra Rio'nun yüzünün tepeme dikildiğini, dudaklarını oynatmasına rağmen kelimelerin bana ulaşmadığını hayal meyal hatırlıyordum. Üç kelime dışında hiçbir kelimenin.

Uyku vakti, prenses.

"Neredeyim ben?" diye fısıldadım ve sonra öksürerek boğazımdaki balgamın bir kısmını temizledim.

"Sıktığımın Ritz-Carlton'ında, prenses. Nerede olduğunu sanıyordun?" diye tersledi Rio, yüz hatları hâlâ öfkeden gergindi.

Rick, çukurlu yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı ama bunun dışında Rio'nun tehdidini açıkça ciddiye alarak çenesini kapalı tuttu.

Rio'nun sıçıp batırdığı ortadaydı ve içimdeki bir parça onu bunun için öldürmelerini umuyordu.

"Benim adım Dr. Garrison," diye kendini takdim etti gri saçlı adam, kasıtlı olarak Rio'nun önüne geçerek. Yutkunup sessiz kaldım. Eğer bu pislik sanki bir röportaj yapıyormuşuz gibi ona adımı söylememi istiyorsa, o zaman serum askısını kıçına sokabilirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bir adım daha yaklaşarak. Tüylerim diken diken oldu ve ben tam olarak ne hissettiğimi söyleyemeden güçleri devreye girerek vereceğim ukala tepkiyi sezmiş gibi görünüyordu. "Başının ağrıdığını tahmin edebiliyorum. Mide bulantısı var mı?"

Dudaklarımı sıktım. Muhtemelen soruları başka yöne çevirmesi en iyisiydi. Ağzım, eğer kontrolden çıkmasına izin verirsem beni öldürtecekti.

Bundan Zade'de olduğu gibi paçayı kurtaramayacaktım, her ne kadar Zade konusunda *bundan paçayı kurtarmayı* öznel bulsam da. Karşıma ilk kez çıkıp ödümü bokuma karıştırdığında bile onu kışkırtırken tuhaf bir güvenlik duygusu hissediyordum, sanki derinlerde bir yerde Zade'in beni asla gerçek anlamda incitmeyeceğini biliyormuşum gibi. Hayatıma girmeyi başardığı için ancak şimdi mantıklı gelen bir şeydi.

Adam inanılmaz derecede tehlikeliydi... Benim dışımda herkes için. Bana doğrultulmuş dolu bir silahı olduğunu ve onu bir silahtan daha fazlası için kullandığı zaman bile.

Fakat bu adamlar? Sadece bana zarar vermekle kalmayacak, beni öldüreceklerdi de.

"Mide bulantısı," diye kestirip attım, sesim hâlâ boğuk çıkıyordu. Dr. Garrison serumla oynamaya başlayıp boş torbayı yenisiyle değiştirdi. Morfin olmasını umuyordum.

Bardağımdaki suyun geri kalanını kafama diktim ancak boğazımdaki hiç geçmeyen kuruluğu dindirmek için pek işe yaramadı. Çatlamış dudaklarımı ne kadar yalarsam yalayayım asla yeterince nemlenmiyordu.

"Oldukça kötü bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Bu da seni yakından izlememiz gerektiği anlamına geliyor. Daha fazla zarar görmediğinden emin olmak istiyorum." İkiliye kötü bir bakış attığında bunun zaten tartışmış oldukları bir konu olduğu hissine kapıldım.

Ağzım kendi kendine hareket etti, açılıp ona zamanını boşa harcamamasını çünkü diğer iki adamın vücudumun çok daha fazla zarar gördüğüne emin olacağını söylemeye hazırlandı.

Niyetimi anlayan Rio, "Sıkıyorsa yap," diye kestirip attı. Sesi sert ve tehditkârdı, dikkatimi kendisine çekti. "Beyninde hasar olsa bile vajinan yine de iş görecek."

Ağzım bir anda kapanırken bakışlarımı tekrar Dr. Garrison'a çevirdim. Dudakları beyaz bir çizgi hâlini alırken Rio'nun kaba sözlerinden etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Çeneni kapalı tut, *Addie. Bunun yeni* üstünden geçtik, seni aptal.

"Ciddi bir travma geçirdin ve kim ne derse desin," deyip Rio'ya pis bir bakış attı. "Sana kusursuz şekilde ihtiyacımız var."

Değerli olmam için bana iyi şekilde ihtiyaçları vardı. Fakat bu benim işime yarayacakken karşı çıkmadım. İyileşmek, kaçacak enerji kazanmak anlamına geliyordu.

Dudaklarımı yalayarak, "Bugün günlerden ne?" diye sordum.

"Sence bu gerçekten önemli mi?" diye bağırdı Rick. "Sen soru soramazsın."

Karşılık vermemek için mücadele ettim. Dudaklarım aralanıp edepsiz, nefret dolu sözler püskürme dürtüsüyle titriyordu. Yine de kendimi tutmayı başardım.

"Bugün perşembe," diye yanıtladı Dr. Garrison, yine pasaklı adamın pis bakışlarını görmezden gelerek.

Perşembe...

Araba kazasından bu yana beş gün geçmişti.

Zade şimdiden beni aramaya başlamış olurdu. Büyük ihtimalle aklını kaçırmıştı ve ortalığı kasıp kavuruyordu... Tanrım, muhtemelen çok sayıda insanı öldürecekti. Hayır, *kesinlikle* öldürecekti. Yüzümde bir sırıtış oluşmaya başladığında, bu adamın beni büsbütün bozduğunu biliyordum.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Rick. Sırıtışımı bastırıp başımı iki yana salladım ama tek düşünebildiğim, ben ölsem bile hepsinin öleceğiydi. Üstelik onların sonu, benimkinden çok daha kötü olacaktı.

Zade'in ortalığı kasıp kavuracağı her türlü fantezi kök saldıkça, göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ve yorgunluk, içimde dolaşan küçük adrenalin patlamasını bastırdı.

Üç adam beni yakından izlerken sarsılmış, çökmüş hâlimde bile bir bilim adamının bana verdikleri şeyin morfin olmadığını söylemesine ihtiyacım yoktu.

Gözlerim Rio'ya takıldığında göz kapaklarım istemsizce kapansa da onları zorla açtım. Dudakları köşelerinden kıvrılırken o karanlık çukurlarda kuru bir keyif dönüp duruyordu.

"Uyku vakti, prenses."

8 Haziran 2008

Bunu hak etmek için ne halt yedim? Yirmi yaşındayım. YİRMİ. Öleceğim. Tanrım.

Üstelik düşünebildiğim tek şey küçük kız kardeşime ne olacağı. Annem, hayatı ona bağlı bile olsa, annem onunla ilgilenemez.

Sikeyim böyle işi, kız kardeşim de ölecek.

Bunu bilmek, bu adamların bana yaptıklarından çok daha fazla canımı acıtıyor. Francesca'nın bana yaptıklarından.

O fiziksel bir şey. Ben zaten lanet derecede dağılmışken beni ruhsal olarak alt etmeye güçleri yetmez.

Molly

BÖLÜM 2
AVCI

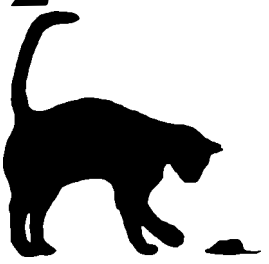

İnsanlar beni pek sık şaşırtmazdı.

Herkesten en kötüsünü beklerdim, kendimden bile. Özellikle de kendimden.

Fakat o ses, kafamı bulandıran ıstırap sisinin arasında yankılandığında tek hissedebildiğim şaşkınlık ve kafatasımın arkasındaki metalin soğuk baskısıydı.

"Bunu çözebildiğine sevindim, Jason Scott. Şimdi şu elleri görelim yoksa bu tek kurşun ikinizin sikik kafalarına birden saplanacak."

Yüz hatları gevşeyip gözleri genişlerken, tam olarak hissettiği Jay'in yüzüne yansıdı. "*Sen*?" dedi tamamen şaşkınlık dolu bir sesle.

"Evet. Ben."

Orospu... çocuğu.

Aklım karışıyordu, onunla her karşılaşmamı anımsayarak bunu, onun koyun kılığına girmiş bir kurt olduğunu nasıl kaçırdığımı anlamaya çalıştım.

Siktiğimin rolünü çok iyi yapmıştı.

"Bu gerçekten duygularımı incitiyor, bilirsin ya," dedim sıktığım dişlerimin arasından, çenemdeki kaslar zonkluyordu.

"Neden üstesinden geleceğin hissine kapılıyorum acaba?"

Solumda bir yerden bir adamın ıstırap dolu çığlığı çınlarken yoğun duman onu gizliyordu.

Bir yerlerde bir bomba patladığında beni kurban ayinleri için kullandıkları taş sunağa fırlattı. Ne tür bir hasar aldığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama tüm vücudumda artan ağrıya dayanarak hastaneye gitmem gerekiyordu.

Ayrıca yakın zamanda yardım alamayacağımı söylemesi için kahrolası bir falcıya da ihtiyacım yoktu.

İçinde bulunduğumuz insan yapımı yeraltı mağarası hâlâ kaosla dolup taşıyor, taş duvarlardan seken ıstırap ve dehşet feryatları kafatasımdaki zonklamayı daha da kötüleştiriyordu.

Bu cehennem çukuru, Cemiyet'in çocukları kurban ettiği yerdi. Onlara tecavüz edecekleri ve öldürecekleri çok sayıda masum tedarik eden bir kulübe girebilmek için bir tür kabul töreniydi.

Sızan videolar, ilki dokuz ay önce olmak üzere karanlık ağda ortaya çıkmıştı. O zamandan beri bu ritüele girmek için gece gündüz çalışmıştım.

Sonunda başarmıştım da.

Fakat anlaşılan, Cemiyet geldiğimi görmüş ve bunun için plan yapmıştı.

Beni içeri alan adam Dan, videoları sızdıran suçluyu yakaladıklarından bahsetmişti.

Daha sonra internette başka bir video belirdiğinde tuzağı fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Göreceğimi ve kulübe girmenin yolunu bulacağımı bilerek yüklenmiş bir video. Beni alt edebilmek için içeri çekiyorlardı.

"Bana küçük bir kız borçlusun, Z," dedi kaltak arkamdan.

"Böyle bir risk olduğunu biliyormuş gibi görünüyorsun," diye karşılık verdim, nefes nefese kalmıştım. Nefes almak bile acı veriyordu ve bu acı her geçen saniye artıyordu.

Sunakta bana ve diğer üç adama sunulan küçük kızın patlamadan önce buradan çıkarıldığını umuyordum. Onu adamlarımdan biri olan Michael'a emanet etmiştim ve ondan henüz haber almamıştım.

"İkiniz de kalkın. Benimle geliyorsunuz."

"Şu anda biraz boku yemiş olabilirim ama ilk fırsatta seni öldürmememi bekleme benden," diye uyardım, sırtım kasıldığında az kalsın inleyecektim. Sikeyim, her şeyden çok, bu bokun bomba patladıktan hemen sonra dünyayı kurtarmaya devam etmenin mümkün olduğu filmlerdeki gibi olmasını diliyordum.

"Bunu yapmayacaksın, Z. Nedenini bilmek ister misin?"

Dondum, midemde bir çöküntü hissi oluşmaya başlamıştı bile. Sanki Jaws'un* ağzı açılmıştı ve kalbim, bütün olarak yutulmak üzere olan masum bir yüzücüydü. Düşündüğüm lanet olası şeyi söylemese iyi olurdu, aksi takdirde aklımı yitirecektim.

Sesim ölümcül derecede sakindi. "Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki kızıma dokunursan seni mahvederim."

Karşılığında aldığım sessizlik çok şey anlatıyordu ve her şey bir anda kararda. Görüşüm kapanırken içimden bir öfke tsunamisi geçti. Yumruklarımı sıkıp kendime hâkim olmaya çalıştım.

"Zade."

Telaş sabrımı zorluyor, ayağa kalkıp küçük faremi bulmam için bana haykırıyordu. Onlar daha fazla uzaklaşmadan hemen onu bulmam gerekiyordu.

* Jaws, Amerikan yapımı gerilim filmi. (ç.n.)

"Zade."

Şimdiden ne kadar uzağa gittiklerini kim bilebilirdi? Onu ne kadar kötü incittiklerini.

Bedenim bu düşünceyle kaskatı kesildi, ona yapabileceklerine dair görüntüler kafamda dönüp durdu. Eğer ona dokunurlarsa...

"Siktir, ZADE! Bana bak dostum."

Jay'in sesi nihayet duyuluyordu ama onu göremiyordum. *Hiçbir şey* göremiyordum.

Silah uyarırcasına kafama daha sert bastırıldı. Hareket ettiğimi hatırlamıyordum ama artık dizlerimin üzerindeydim, omurgam dik bir şekilde ileriye bakıyordum. Bu sürtüğün vücudunu lanet olası dişlerimle parça parça etmekten başka bir şey görmüyordum.

"Yerde kal," diye tısladı arkamdan.

"Bırak... Siktir, aptalca bir şey yapacak," dedi Jay aceleyle, paniğin etkisiyle sesi tiz çıkmıştı. Şakağına savrulan yumrukla başımın yan tarafına bir ağrı girdi. Görüşüm hızla yerine gelirken sağ kolumun yüzü belirdi, ela gözleri birkaç santim ötemdeydi.

"Siktiğimin kafasını toparla," diye hırladı sıktığı dişlerinin arasından. Şakağındaki damar zonkluyor, kızarmış yüzünden aşağı ter akıyordu.

Elim kafama sertçe bastırılan namluyu kavradı, elinden çekip almama saniyeler vardı.

"Bırak gitsin," diye sertçe emretti Jay. "Şu anda kafanda lanet olası bir mermi olmadığı için şanslısın. Onu henüz öldüremezsin."

"Denediğini görmek isterim," dedi silahı kafama bastırarak. Dişlerimi sıkıp serbest bırakarak, ellerimi dizlerime koydum. Kaslarım o kadar sert, o kadar hızlı titriyordu ki vücudum hiç hareket etmiyor gibi görünüyordu. Ancak o konuşmaya devam ederken her titremeyi hissedebiliyordum. "Güçlü olduğunu düşünebilirsin ama sahip olduğun güç kırıntısının benim için önemi yok. Seni ortadan kaldırabilirim ve hiç kimse senin var olduğunu bile bilmez."

Ne kadar haksız olduğunu gösterecekmiş gibi homurdandım ama şimdilik dişlerimi birbirine kenetli tutuyordum. Jay haklıydı. Kafamın arkasına bir silah dayıyordu ve hayatıma birkaç saniye içinde son verebilirdi. Kurşun benden hızlıydı ve tehdidini yerine getirdikten sonra Jay'i öldüreceğinden de hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve kendimi hayatım boyunca nadiren girmek zorunda kaldığım korkunç bir yere soktum. Uyuşukluk yayılırken yoğun öfkenin yerini dinginlik aldı. Zihnim sustu ve gözlerimi tekrar açtığımda Jay'in sırtı dimdik oldu.

Gördüğü şey her neyse gözünü korkutmuştu.

Addie'yi bulmak için bu durumdan kurtulmam gerekiyordu. Ancak o zaman bu kaltağa tam olarak neler yapabileceğimi göstermekten fazlasıyla mutlu olacaktım. Bu siktiğimin dünyası için için yanacak ve ben onun yüzünü ateşe tutarak gazabımda erimesini izleyecektim.

"Onu kaçırdın mı?" diye sordum. Kaçırdığını biliyordum ama yine de onun ağzından onayladığını duymam gerekiyordu.

Kulağımda sıcak nefesinin yayıldığını hissettim ve ardından yumuşak, alaycı sesi geldi. "Yaptım. Onu kaçırdım ve sadece en hastalıklı arzuları olan insanlara satacağım. Sen de bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Z'yi kurduğumdan beri nefret etmeye başladığım bir şey vardı: İnanılmaz derecede canlı bir hayal gücüm olması. Bu sektörde bu bir lanetti. Ne zaman karanlık ağda yayınlanan yeni bir video görsem veya yeni bir halka hakkında istihbarat alsam aklıma gelen ilk düşünce, bu kadınlara ve çocuklara yapılan tüm ahlaksız, hastalıklı şeyler oluyordu.

Kendi zihnim bu görüntülerle bana işkence ediyordu. Sonrasında da bana musallat olacaklardı fakat bu kez canını yaktıkları benim kızım olacaktı.

Ancak şimdi? Buna çok seviniyordum.

Çünkü tam şu anda, Claire Seinburg'u nasıl öldüreceğimi tasarladığım tüm yolların keyfini çıkarıyordum.

"Yani," diye başladım, sırtımda özellikle acı verici bir sancı alevlenirken homurdandım. "Mark hiç seni taciz etmedi mi?"

Kıkırdadı. "Ah, ediyordu. Sadece, ellerini bana dokundurduğunda bunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ahmak, tüm ipleri elinde tutanın ben olduğumu anlamıyordu. Çok aptaldı."

Silah hâlâ kafama doğrultulmuşken Jay ve benim etrafımızda dolandı, kırmızı dudakları bir hırıltıyla büküldü. Dudaklarını boyayan renk, saçlarıyla rekabet içindeydi. Suratını ve omuzlarını saran parlak bir kırmızıydı.

Ayin sırasında başlık takan gizemli kişi oydu ve o küçük kız üzerinde asla kullanmayacağımı çok iyi bildiği için bıçağı bana vermişti. Onun yerine başkasının boğazına saplanmıştı.

"Erkek türüyle ilgili en iyi şey bu. Hepinizin götü o kadar kalkık ki, yetkili kişinin bir kadının olabileceğini asla düşünmediniz. Uysal, istismara uğramış eşten hiç şüphelenmediniz çünkü hepiniz benim *zayıf* olduğumu düşünüyordunuz."

Kuru bir kahkaha attım. "Yanlış. İstismara uğrayan eşten hiç şüphelenmedim çünkü bir kurbanın diğer masum kadınları ve çocukları kurban edebileceğini hayal edemiyordum."

Korkunç bir şekilde gülümsedi ve eğilerek yeşil gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi.

"Ben de bu kurbanları kurtarmak için hayatını ortaya koyan bir adamın masum bir kadını bir ilişkiye zorlayabileceğini hayal edemiyorum."

Ona bakarken o, herhangi bir duygu arayarak beni yakından inceliyordu. Ona yalnızca bir duygu gösterdim, başımı geriye atarak kahkaha attım.

"Beni mi takip ediyordun, Claire?" diye sordum neşeyle, bakışlarına bir kez daha karşılık verirken.

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Hepimiz ikiyüzlüyüz, Z," dedi alayımı görmezden gelerek doğrulurken. "Seninle benim aramdaki tek fark, benim bu dünyadaki acınası adamlardan çıkar sağlamayı seçmem. Kendilerinden zayıf gördüklerini istismar etmekten asla vazgeçmeyecekler. Tecavüz edip onları öldürmeyi hiç bırakmayacaklar. Bu yüzden içinde yaşayacağımız dünya buysa, ondan bir şey koparmazsam kahrolacağıma karar verdim."

İfademi düzelttim, yalnızca sırtımdaki sancı kötüleştikçe dişlerimi sıktım.

Siktir. Gerçekten bir hastaneye ihtiyacım vardı.

Fakat Addie'ye daha çok ihtiyacım vardı.

"Bulunduğun konumda çok iyi şeyler yapabilirsin," dedi Jay tiksintiyle yüzünü buruşturarak. "Muazzam bir gücün var. Sense onu, ataerkilliği *değiştirmek* yerine beslemek için kullanmayı seçiyorsun."

Hırlayarak silahı ona doğrultup şakağına dayadı. Jay kaskatı kesildi ama korkup çekilmedi. Kaslarım kilitlendi, parmağının tetiğin üstünde dans etmesini izlerken zonklayan acı azaldı.

Eğer tetiği çekerse... Kurşun Jay'in beynini delip geçmeden önce boğazını botumun altında ezerdim.

"Yanılıyorsun," dedi bana bakarak. "Diyelim ki tüm halkaları yok ettin, Z. Diyelim ki yapmaya karar verdiğin şeyi başardın. Bir saniyeliğine bile olsa, bunun böyle *kalacağına* gerçekten inanıyor musun? Hah! Ortalık yatıştığı anda kötülük çoktan imparatorluklarını yeniden inşa ediyor olacak, bu kez öncekinden daha güçlü ve daha iyi." Sanki hayal görüyormuşuz gibi Jay ve bana baktı.

"Kötülükten *asla* kurtulamayacaksınız. Hiçbir zaman."

Haksız değildi ama bu, çürümüş ruhların oluşturduğu lağım çukuruna büyük bir çukur açıp bir iktidar boşluğu yaratamayacağım anlamına gelmiyordu. Hayatım boyunca insan kaçakçılığını tamamen ortadan kaldırabileceğim gibi bir hülyaya dalmamıştım. Fakat mesele hiçbir zaman bu olmamıştı. Lanet olası *asıl* mesele bu kızları, bu çocukları kurtarmak ve onlara elimden geldiğince ikinci bir yaşam şansı vermekti.

Planım her zaman hükümetin insanlar üzerinde olan gizli kontrolünü ve insan ticaretindeki elini ortadan kaldırmak olmuştu. Bu başlı başına dünyada önemli bir fark yaratacaktı.

Ben öldükten çok sonra bile devam eden bir savaş olacaktı. Önce güneş

patlayacak ve dünya bozulacak, sonra daha mükemmel bir dünya var olacaktı. Bu gerçekleşmeden önce insanlar kendi soylarını tüketeceklerdi.

Öte yandan Z? Z hiçbir yere gitmeyecekti, ben yerin iki metre altına gömülmüş olsam bile. Onu devralacak bir nesil yetiştirecektim ve onlar da aynısını yapacaktı.

O sırada Claire omzunun üzerinden baktı ve kafasına derin bir başlık geçirmiş bir adamın yaklaştığını fark ettim. Cinsiyetini ancak ters bir Eyfel Kulesi gibi vücut yaptığı için seçebiliyordum. Büyük, geniş omuzları cübbeyi neredeyse dikişleri patlayacak kadar geriyor ve hızla tavuk budu gibi inceliyordu.

Sik kafalı bacak gününü o kadar sık atlamıştı ki artık onları göremeyeceği kadar zayıflardı.

"Araba hazır," dedi Mariana Çukuru'ndan daha derin bir sesle.

Claire bana döndü, adamın silahı kalkarken kendi silahını indirdi ve işaret parmağını yukarı aşağı salladı.

"Kalk," diye tersledi, sesi keskindi. "Hemen."

Sakin bir nefes vererek kendimi hareket etmeye zorladım, vücudumdaki ağrılar yüzünden dişimi sıktım.

Homurdanarak tamamen ayağa kalktım ve bakışlarımı önümde duran kızıl saçlı yılana çevirdim. Bakışlarıma zerre kadar korku duymadan karşılık verecek kadar cesurdu. Doğası gereği ürkütücü olan erkeklerin onu hor görmesine alışık olduğuna emindim. Fakat Claire benim gibi bir adamla hiç uğraşmamıştı.

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye meydan okudum, bana karşı bir bilek güreşini kazanabileceğine inanan küçük bir çocuğa bakar gibi ona tepeden bakarak. "Ben baş edebileceğinden fazlasıyım, Claire."

Bana doğru yaklaşırken dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu onun ne kadar korkmadığını bana göstermek için yaptığı bir gösteriydi.

"Patrick seni sorgu odamıza götürecek. Sana bazı sorular soracağız." Yanağıma hafifçe vururken tepeden bakışıma karşılık verdi. "İşimize yarayıp bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri vereceksin. Terörist olarak geçirdiğin yıllarda topladığın tüm istihbaratla birlikte örgütün işleyişi ve kullandığın yasa dışı teknoloji. Sonra da seni bizzat ben öldürmeden önce, sana küçük kız arkadaşını yeni efendisiyle izleteceğim."

Dudaklarım vahşi bir gülümsemeyle gerildi, eğilirken ona dişlerimi sergileyip tam olarak neden bu kadar korkması gerektiğini gösterdim.

"İplerin çok sıkı olduğundan emin olsan iyi olur," diye hırladım. Gözlerinin köşeleri şimşek kadar hızlı çakan bir korkuyla kıvrıldı. Kaltak buz gibi soğuk olabilirdi ama bu benim ateşime karşı bağışık yapmıyordu.

"Önden buyur," diye cesaretlendirdim önümü işaret ederek. Claire beni tepeden tırnağa süzdü, baskın ses tonum karşısında kaşlarını çattı. Ayaklarına kapanan ve bir meşalenin altındaki metal gibi onun emirlerine boyun eğen insanlara alışmıştı.

Benim sıradan bir adam olmadığımı yakında öğrenecekti...

Burnunu çekerek döndü ve uzaklaştı, arkasını dönerek sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine bir noktaya değiniyordu. Öldürmek için hiçbir zaman korkuya ihtiyaç duymamıştım ama ders vermek benim için sorun değildi. Addie bunun kanıtı olabilirdi.

Jay'in bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor, ela gözlerinden panik dolu bir bakış yayılıyordu. Kelimeleri dile getirmesine gerek yoktu.

Öleceğiz.

Eğer yapacak kahrolası bir şeyim olsa ölmeyecektik. Kendi hayatımdan daha önemli olan kaybedecek çok şeyim vardı.

Yanındaki tavuk bacaklı Patrick, önüne geçmeme izin verip arkamızdan ilerledi.

"Kıçıma bakmamaya çalış," dedim ağır ağır.

Homurdanarak tombul eliyle beni ileri doğru itti, diğer elinde tehdit edercesine tabancasını tutuyordu. Yavaşça başımı çevirerek omzumun üzerinden ona baktım, çılgına dönmüş gözlerim ve yüzümde hissedemediğim bir sırıtışla.

"Kapa çeneni ve yürü," diye tersledi ama sesi son kelimede takılarak onu ele verdi. Şeytani bir gülümsemeye sahip iğrenç bir canavarın bakışları altında cesur numarası yapmak zor olmalıydı.

Duman seyrelmeye başlıyordu.

Cesetler mağaranın her tarafına dağılmıştı, kayaya bir kan okyanusu sızıyordu. Claire'in ardından giderken ayağım kopmuş bir kola çarptı, kol doğrudan kopmuş bir kafaya doğru yuvarlandı, adamın yüzü dehşet içinde donakalmıştı.

Ölüm oranı arttıkça acının feryadı da yavaş yavaş diniyordu ve Cemiyet'in sırf beni yakalamak için kendi insanlarının hayatını feda etmesine şaşırmadan edemiyordum. Bu çok şey anlatıyordu.

Ben sadece bir tehdit değil, aynı zamanda bir felakettim.

Claire bıçağı bana verdikten sonra bizi, geçip ortadan kaybolduğu kapıya doğru yönlendirdi. Odayı hızlıca taradığımda kendi adamlarımdan kimseyi görmemiştim ama bu onların araya kaynamadıkları ve muhtemelen ölmedikleri anlamına da gelmiyordu.

Göğsüm sıkışırken böyle olmamasını umdum. Riskleri biliyorlardı ancak ölümleri omuzlanacak başka bir sorumluluk olacaktı.

Mağaraya girerken geçtiğimin tıpatıp aynısı olan loş bir koridorda onu

takip ediyorduk. Her iki yanda sıralanan LED ışık şeritleri, siyah duvarlara ve fayanslara uğursuz bir ışıltı yayıyordu.

Bu koridor yer altından geldiğimiz için dik bir şekilde yukarı doğru eğimliydi. Vücudumdaki ağrılarla bir dağa tırmanmak gibi hissettiriyordu.

Jay kaskatı şekilde yanımda yürüyor, periyodik aralıklarla korku ve endişe içinde bana bakıyordu. Daha önce hiç böyle tehlikeli bir duruma düşmediği ortadaydı. O her zaman bilgisayarın arkasındaydı, asla ön saflarda yer almazdı. Ona nasıl güvence verebileceğimi bilmiyordum. Asla yalan söyleyen biri olmamıştım ve bizi buradan canlı çıkaracağımdan emin olsam da bunun garantisini veremezdim.

Dakikalar içinde Claire kapıyı iterek açtı ve bizi ay ışığının ve sonundaki sokak lambasının güçlükle aydınlattığı karanlık bir ara sokağa çıkardı. Yüzümün yanından aşağı süzülen ter, sert Seattle havasıyla anında soğudu.

Claire hiç vakit kaybetmeden bizi sokağın girişinde bekleyen alelade siyah bir minibüse götürdü, filmli camları o kadar karanlıktı ki yüzünüz cama yapışsa bile arkasını göremiyordunuz. İnanılmaz derecede yasa dışıydı ama bu plakalar kenara çekilmelerini engelleyecekti. Başka tarafa bakmaları için Claire'ın adını görmeleri yeterliydi.

Araca yaklaştıkça Jay daha da kasıldı.

Kulağına doğru eğildim. "Claire'ı peri annen olarak düşün ve bu da seni prensesine götürecek olan balkabağı arabası."

"Ya da prensime," diye düzeltti Jay dişlerini sıkarak. Çok terliyordu ve gözleri büyümüştü. "Benim için sorun olmazdı."

Omuz silktim. "Beni Z amca yaptığın sürece sorun yok."

Sanki çatlakmışım gibi bana bakıp dudaklarını büzdü. "Her gün bu boku gördükten sonra çocuğum olacağını mı düşünüyorsun cidden?"

Dudaklarımı büzerek tekrar omuz silktim. "Neden? Z amca onları koruyacak. Onların özel koruması olabilirim. Bundan hoşlanmayabilirler ama ben olurum."

Başını iki yana sallarken tam olarak ne yaptığımı fark ettiğinde dudaklarında küçücük bir gülümseme oluştu.

Ona bir gelecek veriyordum. Mini cinler üretmeye karar verse de vermese de hayatta kaldığı ve mutluluğu bulduğu bir resim çiziyordum.

Kaldırımdan inip siyah minibüse yaklaştığımızda arka çift kapı ardına kadar açıldı. Claire dönüp başıyla içeri girmemizi işaret etti.

Ona göz kırpıp minibüsün içine girerken Jay de hemen arkamdaydı, Claire'ın öfkeli oflaması bizi takip etti.

Başkası olsa, ona kendisini kaçıran kişiyi kışkırtmamasını söylerdim. Hatta Addie'nin şu anda tam olarak aynı durumda olduğunu bildiğim için,

pervasız davrandığını öğrenseydim kıçını tekmelerdim. Yapılacak en akıllıca şey, bir çıkış yolu bulana kadar sikik çeneni kapalı tutup emirleri dinlemekti.

Ancak Z'yi bir minibüsün arkasına koymak, içine masum bir sivili koymakla hiç de aynı olmayacaktı. Şimdilik Addie'yi öldürmeyeceklerine güvenebilirdim. O fazla değerliydi. Durumum göz önüne alınınca da Claire'ın bu raundu kazanamayacağından daha da emin olmuştum.

Zeki olabilirdi ama kıçımı yere serecek kadar değildi. Bu ona sağlam bir şans verebilirdi.

Acıya karşı dişlerimi sıkarak soğuk metal koltuğa oturdum ve öldürücü bakışlarımı tekrar Claire'a diktim. Kapının hemen önünde duruyor, hafif bir sırıtışla bana bakıyordu. Sık kırmızı bukleleri sokak lambasının altında parlarken bir an için masum görünüyordu. Yıllarca her türlü tacize katlanmış ve sadece huzur içinde yaşamak isteyen bir kadına benziyordu.

Fakat illüzyon paramparça olduğunda tek gördüğüm, nefret ettiği her şeye dönüşen bir kadındı.

Bana uyarı dolu bir bakış attıktan sonra kapıları çarparak kapattığında, zeminin iki yanındaki LED ışıkların yanıp sönmesini harekete geçirdi.

Jay karşımdaki koltuğa oturup hemen minibüsün duvarına bağlı emniyet kemerini takarken, Patrick de yanımda oturuyordu. O kadar yakındı ki neredeyse kucağımda oturuyordu.

Yüzümde boş bir ifadeyle gözlerim ona kaydı. "Benimle kılıç dövüşüne girmek istemezsin, Patrick. Emin ol kazanırım," dedim ifadesiz bir şekilde, bacaklarının arasına bakarken.

Jay susmam için tısladı ama bakışlarımı gözlerinin kapüşonunun içinde saklandığını hissettiğim yerden ayırmadım.

"Çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne dedim ben şimdi?" diye sordum masum numarası yaparak. "Kucağımda oturma şekline bakılırsa amacının bu olduğunu sanmıştım."

"Hakkında konuşacak bir kılıcın olmayınca kılıç dövüşüne girmek zor olacak," diye karşılık verirken sesinde kin vardı.

Tehdidinden etkilenmemiş bir hâlde kaşlarımı kaldırdım. "Motorlu testereyle bile bir ağaç gövdesini kesmek zaman alıyor. O kadar ileri gitmeden ölmüş olacaksın."

"Konuşmaya devam et," diye çıkıştı bana meydan okuyarak.

Sırıttım ama çenemi kapalı tuttum. Jay burada olmasaydı, onu kışkırtmaya devam ederdim. Bana saldırması ve umarım silah çekmesi asıl amacım olurdu. Böylece onu etkisiz hâle getirmek ve öldürmek için bana mükemmel bir fırsat verirdi.

Fakat silahı Jay'e doğrultma ihtimali vardı ve ben kendi hayatım yerine

onun hayatını riske atmayacaktım bu yüzden şimdilik vaktinin gelmesini bekleyecektim. Patrick ölecekti. Hem de çok yakında.

Motor gümbürtüyle çalıştığında metal kıçımın altında titredi. Araç öne doğru fırlayarak üçümüzün de ağır bir şekilde yana doğru savrulmasına sebep olduğunda, Patrick'in bana daha da yaslanmış oldu.

Birbirimize baktığımızda yavaşça birkaç santim uzaklaştı.

Ben de öyle düşünmüştüm amına koyayım.

Artık bu aptal ensemden çekildiğine göre gerçekten düşünebilirdim.

Ancak düşüncelere dalıp gitmem, zihnimi düşünmeye zorladığım donuk boşluğun solup gitmesi ve bütün öfkemin yeniden su yüzüne çıkması yalnızca saniyeler sürmüştü.

Küçük faremi almışlardı.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı eğdim, öfkeme hâkim olmaya çalışıyordum. Kaygımı ve öldürücü öfkemi içeren kırılgan kararlılık katmanı çatladı. Paniğe kapılmış düşüncelerim çok ağırdı ve tıpkı biri ince bir buzun üzerinde duruyormuş gibi, en sonunda baskının altında kırılacaktı.

Fakat buna izin veremezdim. Henüz değil.

Bizi dışarı çıkarmaya odaklanmam gerekiyordu ve vücudum bana haykırırken bu yeterince zordu.

Patrick'e saldırıp onu öldürme seçeneği vardı ama bu, özellikle de benim kaçmaya çalıştığımı duyarlarsa, aracı durdurmazlardı. Tek alternatif, şoföre isabet edene kadar ateş etmek olurdu ki bu da bizi yalpalayarak trafiğe sürükleyip hepimizin ölümüne sebep olabilirdi. Ya da Jay ve ben arkadan atlayıp yuvarlanmayı deneyebilirdik ama vücudum buna dayanamayacak kadar hırpalanmış durumdaydı.

Burnumdan soluyarak başımı kaldırdığımda Jay'in kaşlarını endişeyle çatmış bana baktığını gördüm. Siyah saçları terden alnına yapışmıştı ve bir yaprak gibi titriyordu. Kesinlikle paralı askerlik için uygun değildi.

Siktir, işte bu.

Jay'in paniği ve benim ıstırabım ikimize de çok değerli bir aracı unuttumuştu. Hâlâ kulaklarımızda bluetooth çipleri vardı. Küçük ve şeffaflardı, gerçekten aramadığınız sürece fark edilmeyen yasa dışı bir cihazdı. O kadar fark edilemezdi ki, Claire'ın aklına kontrol etmek bile gelmemişti.

Kulağımızdaki cihaz küçücük bir buton veya sesli komut ile aktif hâle geliyordu. Fakat bu, Jay veya benim *ara* kelimesini kullanmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Bakışlarımı Patrick'e çevirdim. "Eee, oraya vardığımızda tek arama hakkımı alacak mıyım?"

Homurdandı. "Komik."

Sessizlik.

Sıktır, muhtemelen patlamada zarar görmüştü. Bu, adamlarımın neden beni kurtarmaya çalışmadıklarını açıklıyordu. Jay'e bir bakış attığımda başını salladı, burnunun ucundan bir damla ter aktı.

"Hadi ama dostum, büyükannem hasta. Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur." Tekrar Jay'e döndüm. "Kardeşine, bu gece onu *Chuck E. Cheese*'e götüreceğine dair söz vermedin mi?

Jay yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama ekranın arkasında kalmasının bir başka nedeni de buydu. Çocuk asla rol yapamıyordu.

"Evet, şey... Muhtemelen *Baron'u arayıp* gelemeyeceğimi söylemeliyim."

*Biraz daha belli et, Jay. Aman Tanrım!*Baron aslında Jay'in kardeşi değildi, bize yardım edebilecek başka bir adamımdı.

Jay'in dudaklarında biraz tatmin olmuş bir sırıtış belirdi ama bunu bastırdı. Çağrı başarılı olmuş olmalıydı, bu da Baron'un bizi dinleyeceği, işlerin ters gittiğini anladığında umarım ki bizi izleyeceği anlamına geliyordu.

Jay birkaç dakika sonra devam etti. "*Rehin* tutulduğumuzu bilmesi muhtemelen önemlidir, değil mi?"

Aman Tanrım!"Sana ne olduğunu asla bilmemesini ve hayatının geri kalanını merak ederek yaşamasını tercih ederim," diye karşılık verdi, Jay'in korkunç oyunculuğundan bihaber olan Patrick.

Sonra bana döndü. "Oyunlarını oynamaya devam edebilirsin ama yakında gülemeyeceksin."

"Ne kadar yakın?" diye karşılık verdim.

Yüzünü göremiyordum ama başlığının altındaki kara delikten yayılan kafa karışıklığını hissedebiliyordum.

"Büyükannem bekliyor."

Yumruğunu sıkması, onu yanağıma geçirmeden önceki tek uyarımdı.

Başım yana doğru savrulurken ağrı tüm kafatasımı kapladı. Yumruğu normal bir günde tolere edebilirdim ama az önce bir patlamadan çıktığımı düşünürsek, kafamın içinde başka bir bomba patlamış gibi geliyordu.

İçgüdülerim harekete geçerken ona karşılık verme ihtiyacıyla yumruklarımı sıktım. Göğsümdeki canavar kırıp dökerek öfkelenirken, dengesiz kontrolüm biraz daha kayıyordu.

Addie. Addie için.

Güçlükle kendimi tutmayı başardım. Uzun sürmeyeceğini bilsem de adamlarımıza bize ulaşmaları için zaman vermem gerekiyordu.

"*Tanrım*, bir adam lanet büyükannesini arayamaz mı? Aşağılık herif."

Omuzlarını silkip arkasını döndüğünde bankta biraz daha kaydım. Korktuğum için olduğunu düşünebilirdi ama aslında hayatını sona erdirmekten sadece iki saniye uzaktaydım.

* Chuck E. Cheese, Amerikan çocuk eğlence merkezi ve pizza restoran zinciridir. (ç.n.)

Biz beklerken, kaynayan öfkemi kontrol altında tutarak üzerimdeki baskıyı azaltmaya çalıştım. Bu, bugün ikinci kez savrulmadan önce koca bir on dakika sürdü.

Ağır bir şey minibüse çarparak Patrick ve beni koltuktan uçurup ön tarafı arkadan ayıran duvara yapıştırdı.

Jay yana savruldu ama emniyet kemeri şanslı orospu çocuğunun olduğu yerde kalmasını sağlamıştı.

Sırtüstü yuvarlanıp nefes almaya çalışırken, vücudumun birçok farklı yerinde şiddetli bir ağrı hissederek inledim. Artık nerelerimin acıdığını bile anlamıyordum, lanet olası *her yerim* acıyordu.

Claire ön koltuktan bağırarak sürücüye aracı kontrol altına almasını emretti. Minibüs yana doğru savrulmaya devam ederken sürücü kontrolü sağlayamadı.

Bir darbe daha geldiğinde minibüs yana doğru savrulup sert bir şeye çarptı. Patrick üzerime çıktı, Jay'e doğru kayarken ağzımdan renkli kelimeler döküldü. Durduğumuzda sırtım duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınlıyordu ve gözlerimin odaklanması birkaç saniye sürdü. Patrick oldukça orantısız olabilirdi ama yine de gerçekten lanet derecede ağırdı.

"Jay, bana düşündüğüm kişi olduğunu söyle," diye homurdandım, kaostan yararlanıp kolumu çelik gibi sıkıca Patrick'in boynuna dolarken. Yavaş yavaş nefes borusunu ezerken elleri koluma uzanıp pençelerini bana geçirdi. Mücadele ediyordu ve onu sabit tutmak için uğraşırken çenemi sıktım.

Güçsüzdüm, dayanılmaz bir ağrı içindeydim ve kaslarım gevşiyordu.

"Elbette o," diye soludu, solgun yüzünden terler akıyordu.

"Güzel," diye mırıldandım, Patrick'in kafasını tutup yana doğru fırlatarak, boynunu kırarak onu anında öldürmeden önce. "Bu büyükannem için, şerefsiz."

"Kardeşim ne büyükannen ne de büyükbaban hâlâ hayatta."

10 Haziran 2008

Bana uyuşturucu verdiler. Tarihi biliyorum çünkü pedofiller sadece ayın 20'sinde geliyor. Francesca da kendimi toparlamam için *on* günüm olduğunu söyledi. Haşereliği bırak dedi ya da her nasıl yazılıyorsa. Koluma bir iğne batırmalarından önce son hatırladığım kelime buydu. Eğer bunun kaçmamı engelleyeceğini düşünüyorlarsa şey, TAHMİN ET BAKALIM NE OLDU FRANCESCA? Buradan siktir olup gidiyorum.

Kız kardeşimi almaya gidiyorum.

Sonra da bu aptal pedofili devletinden çıkıp gidecektik. Hepinizi sikeyim.

Molly

BÖLÜM 3
AVCI

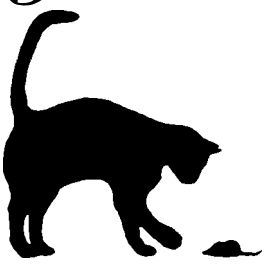

Claire, önden sürmeye devam etmesi için bağırıyordu ama motor istop etti.

Patrick'in cansız bedenini üzerimden atıp ayağa kalktım, tenim terle kaplanmıştı. Bayılmak üzereydim. Vücudum fiziksel travma nedeniyle kendini kapatmaya başlasa da buna henüz izin veremezdim.

Jay hızla kemerini çözüp ayağa kalktı. "Hadi, bizi bekliyorlar," diye üsteledi, içinde bulunduğum tutukluk durumunu fark ederek.

"Claire'i halletmem gerek," dedim ama minibüsün kapılarını kırdığımız anda bu fikir yok oldu. Diğer arabalar çoktan yolun kenarında durup bizi kontrol etmek için araçlarından inmişlerdi.

Siktir.

Her ne kadar cazip gelse de sivillerin önünde bir kadını öldüremezdim.

Jay ile sürünerek dışarı çıkarken, Claire yüzünde vahşi bir ifadeyle yolcu tarafından çıkıyordu.

"*Denemeye kalkışma bile,*" diye tısladı dişlerinin arasından. Kırmızı ruj, onları lekeleyerek ona vahşi bir görünüm veriyordu.

"Yoksa ne olur?"

Cevap alamayınca öfkeden kıçını sıkması için ona göz kırptım ve beni bekleyen devasa askeri minibüse doğru yöneldim.

"Hey adamım, iyi misin?" diye sordu yoldan geçen biri.

"Evet, her şey yolunda. Durduğun için teşekkürler," dedim omzumun üzerinden. Arabasından yayılan parlak farlar, benim açık kapılara tırmanmamı izlerken yüzündeki şaşkın ifadeyi vurguluyordu.

Michael'ın yüzüyle karşılaştığımda neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Eğer o yaşıyorsa, ritüelden kurtardığımız küçük kız da yaşıyor anlamına gelirdi.

Yüzüme kazınan ıstırabı fark etmiş olmalı ki eğilip içeri girmeme yardım etti. Yaralarımın gerginleştiğini hissettiğimde artık sefaleti gizleyemiyordum. İfadesiz suratım sarsılmıştı.

İsa'nın direksiyona geçmesine izin vermeye hazırdım. Koltuğa yığıldığım an Michael duvara bir yumruk indirdi ve hemen harekete geçtik.

"Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor," dedi Jay endişeyle bana bakarak. "Bir bomba patladı ve Zade patlamanın menzilindeydi."

"Lanet olsun, neden bomba patlattılar?" diye sordu Michael.

"Tahminimce, tüm kanıtları ve içerideki herkesi yok etmek için özel olarak yetiştirilmiş, kendi kendini imha eden bombalardan biriydi. Sızma ve ifşa edilme ihtimaline karşı çok gizli bilgilere sahip yerlerde yaygın oluyor."

Homurdandım. "Patlamadan kimin etkilendiğini kontrol etmemiz ve bizim adamlarımızdan hiçbirinin ölmediğinden emin olmamız gerekecek."

Jay başını sallarken dikkatimi Michael'a çevirdim. "Kızı sağ salim çıkardın mı?"

"Evet," diye onayladı. "Ruby ile tedaviye gidiyor."

Başımla onaylarken omuzlarımın üzerindeki baskının bir kısmı hafiflese de yeterli değildi. Sanki Empire State Binası omzuma yüklenmiş ve biraz olsun yüküm hafiflememiş gibiydi.

Addie hâlâ ellerindeydi ve öfke derimin altında durmadan çalkalanıyordu. Onu bulana kadar tüm dünyayı yakacaktım ve kimin yanacağı umurumda değildi.

***

"Kaçırılmasına kimin karıştığı hakkında bir şey biliyor muyuz?" diye sordum, sesim öfkemle sertleşirken dizüstü bilgisayarımdaki videoyu kapattım. Addie'nin araba kazasının birkaç sokak kamerasına yakalanan görüntülerini izlemeyi yeni bitirmiştim. Arabasından bilinçsiz hâlde sürüklenip minibüse götürülmesini izlemek öfkeden titrememe sebep oluyordu.

Jay, onu sokak ve güvenlik kameralarından takip etmeye çalışsa da bu yeterli gelmiyordu.

Sadece birkaç saatliğine hastaneye yatırılmıştım ve tekrar ayrılmama saniyeler kalmıştı.

Neyse ki ciddi bir sakatlığım yoktu. Sunağa fırlatıldığımdan beri tüm sırtım yara bere içindeydi ama korktuğum gibi iç kanamam olmamıştı.

Lanet olası belim kırılmadığı için şanslıydım ama az kalsın kırılacaktı.

"Fotoğrafı, kaçırılmadan bir gün önce karanlık ağdaki bir foruma yüklenmiş. Paylaşan kişi elbette anonimdi ama ilanda Addie'yi canlı getiren olursa manyak bir ödül alacağı yazıyordu."

"Ne kadar?"

Ancak cevap vermesine bile gerek yoktu. O zamandan beri silinmiş olan orijinal ilanı çoktan bulmuştum, silinmiş olsa da internette hiçbir şey tamamen silinmezdi. İlana tıkladığımda Addie'nin yüzü belirdi. Alışılmadık derecede açık kahverengi güzel gözleri, tarçın rengi saçları ve burnuyla yanaklarına serpiştirilmiş hafif çilleri.

Kalbim onun gülümseyen yüzü karşısında sıkıştı, kitapçının dışındaki

yazar fotoğrafında kullanılan ve beni anında ona çeken resimdi. Üzerimde o zaman olduğu gibi hâlâ aynı etkiyi yaratıyordu.

Fiyat etiketi, hemen altında kalın, kırmızı yazıyla yazılmıştı.

On iki milyon dolar.

O parayı verenler için cep harçlığı sayılırdı ama havuzdaki daha küçük balıklar için inanılmaz bir miktardı. Birinin harcamak için hayatı boyunca çok çalışması gereken bir miktardı.

"Siktir," diye mırıldandım burun kemerimi sıkarak. Muazzam bir migren filizlenirken huzursuzluk duygularımı işgal ediyordu. Addie'nin diğer tarafta beni bekliyor olacağını bilsem kendi vücudumu terk ederdim.

Jay'in dudakları gerildi. "İlana kimin cevap verdiğini ve onun kaçırılmasından kimin sorumlu olduğunu biliyorum."

Elimi indirip sağ koluma bir bakış atarak meşhur bombayı atmasını bekledim. Korku üzerime çöktüğünde içimde bunun beni gerçekten öldürmeyi başarabileceğine dair bir his vardı.

"Max," dedi sessizce.

Gözlerim kapandı ve kontrolüm en sonunda paramparça olurken bir kum saatindeki kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Bu yalnızca bir an meselesiydi ve artık son kum da düşmüştü.

Mürekkep siyahı karanlık, içimde ışık kalmayana kadar bedenimdeki her hücreyi aşındırdı.

Görüşüm kıpkırmızı kesildi ve aniden harekete geçtim. Dizüstü bilgisayarımı hastane odasının karşısına fırlattığımda, ekipmana çarparak duvara yapıştığında çıkan ses gırtlağımdan kopan kükreme tarafından yutuldu.

Dudaklarımdan kopan keskin feryadın gücüyle şiddetli bir şekilde sarsıldım, o kadar uzun ve kederliydi ki, giderek incelip sessiz bir çığlığa dönüştü. Komodini kapıp ardından onu fırlatırken yeniden nefes alıp kulakları sağır eden bir çığlık daha kopardım.

Gözüm hiçbir şey görmeden serum askısını pencereye doğru fırlattığımda uyguladığım güçle neredeyse paramparça oluyordu, ben farkına varmadan iğne tenimden kopup gitti.

Ardından işitme duyumu kaybederek sanki su altındaymışım ve tüm sesler bastırılmış gibi duymaya başladım. Dalgalar içime hücum ediyor, beni pençelerinin arasına alarak dipteki siyah çaresizlik çukuruna sürüklüyordu.

Ellerim daha fazla ekipmana uzanıp ıstırap göğsümü yırtarken hepsini fayansa fırlatıyordu.

Bu benim hatam.

Hepsi benim lanet olası hatalarımdı.

Ayağa kalkar kalkmaz boğuk bir bağırış yükseldi ve birkaç elin aynı anda vücudumu kavrayıp beni yere yatırdığını hissettim. Kükremeye devam ede-

rek onların tutuşuna karşı mücadele ediyordum ama görüşümün kapanması işimi zorlaştırıyordu.

Bileklerimi ve göğsümü saran kayışlar beni hastane yatağına hapsetti.

Fakat ben çıldırmış hâldeydim.

Beni bağların altında tutmaya çalışan öfkeli ellere rağmen bacaklarımı yatağın üzerinde savarak doğruldum ve beni geri yatırmakla tehdit eden ağırlığa karşı kaskatı kesildim.

"*Tanrım*, Zade!"

Göğsüm inip kalkarken görüşüm karıncalandı ve bulanık çevremden yalnızca küçük parçalar görmeme izin verdi. Dört korkmuş hemşire ve Jay, sırtıma bağlanmış yaklaşık doksan kiloluk bir yatakla önlerinde dururken, gözleri kocaman açılmış ve solgun yüzlerle etrafımı sarmış durumdalardı.

Ben...

İnsanlıktan çıkmış, sadece ilkel içgüdüye yenik düşen bir canavardım. Ben kıyımdım.

"Efendim, lütfen sakin olun!" diye yalvardı hemşirelerden biri tiz bir sesle, yeşil gözleri korkudan neredeyse kararmıştı. Nefes nefese kaldım, oksijen eksikliğinden göğsüm sıkışıyor ve kayış göğsümü zorluyordu.

Yapamam, mümkün değil. Benim yüzümden gitti.

Bununla nasıl yaşayacaktım?

Başımı iki yana sallarken enerjim giderek tükeniyordu. Kelimeler benden kaçarken bocalıyor, kendimi toparlamaya çalışıyordum.

"Onu çözün," dedi Jay sertçe, göğsümün çevresine sabitlenen bağa yönelirken. Tokayı çözmeden önce hemşirelerden birinin elimdeki bağı açmasını bekledi. Yatak sağır edici bir gürültüyle yere düştü.

Güvenlik görevlileri, odaya dalıp parçalanmış fayansların üzerinden kayarken mutlak katliamı gördüler.

Jay yüzüme bakıp, "Lanet olası bir deli gibi davranmayı bırak ve kendine gel! Bir hastaneyi mahvetmek onu kurtarmayacak," diye bağırdı.

Görüşüm netleştikçe enkaz belirginleşiyordu.

Kahretsin.

Gözeneklerimden fışkıran o güçlü öfke hâlâ yerindeydi ama onu kontrol altında tutabiliyordum. Yalnızca öfkeyle solumama yetecek kadar.

"Ne oluyor..." dedi bir güvenlik görevlisi, genç yüzü şok içindeydi.

"O iyi," diye homurdandı bir hemşire. Kısa sarı saçları ve yüzünün yarısını kaplayan büyük tel çerçeveli gözlükleri olan yaşlı bir kadındı.

Bana ağzı açık bir timsaha yaklaşırmış gibi yaklaştı ve kolumu tutup sabit bir şekilde kaldırdı.

Kolumda serumun çıktığı yerde yarım santimden uzun olmayan bir yırtıktan biraz kan sızıyordu.

"Bu... Bu çok kötü bir yara, efendim. Oturun ki yere yığılıp ölmeden önce sizi iyileştirebileyim," diye emretti sertçe, bana yamuk yatağı işaret ederken.

Sadece bir çizik olduğunu ikimiz de biliyorduk ama yine de oturdum. Dolaptan bir bandaj alıp kanı silmeye başlarken onu izledim.

Güvenlik görevlilerinden birkaçı Jay'i ve hemşirelerden birini sorgularken diğer ikisi kıpkırmızı kesilip titreyerek odadan dışarı fırladı. Bir gram suçluluk hissedemiyordum.

Bir zamanlar Addie'nin yerleştiği göğsümde bir kara delik varken yapamazdım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misiniz?" diye sessizce sordu, bir parça gazlı bezle kanı silerken.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Pekâlâ," dedi tebessüm ederek, sonra koluma küçük bir yara bandı yapıştırdı. Üzerinde dinozorlar vardı ve tek yapabildiğim öylece bakmaktı. Kendimi bu kadar boş hissetmeseydim, bu kadar acınası görünmesine gülerdim.

"Ya bana söylersiniz ya da polise. Sizin iri yarı bir adam olduğunuzu da biliyorum, bunu kanıtlamak için elinizden geleni yaptınız ve muhtemelen polis memurları sizi korkutmuyor ama bu hastanede kalan zamanınızı kelepçeli geçirmemenizi tercih ederim."

Duraksadım. "Şimdi ayağa kalkacağım ve çıkıp gideceğim."

Kafasını kaldırıp bana baktıktan sonra pembe dudaklarının arasından bir kıkırdama kaçtı. "Bana uyar. Kalbin mi kırıldı?"

Tek kaşımı kaldırdığımda yutkunmak için uğraşması gerekse de geri adım atmadı. Yüz ifademi yumuşatıp iç çektim. Şu anda açık sözlülüğünü takdir ediyordum.

"Öyle de diyebilirsin." Burnumu çekip yara bandına tekrar bakmak için kolumu döndürdüm. Ağızları kükreyerek açılan yeşil T-Rex'ler vardı. İki dakika önce benim de pek farklı göründüğüm söylenemezdi.

"Onu aldılar. Kaçırıldı."

Hemşire sessiz ve hafif bir iç çekti ama ben bu kadar boş hissederken kulağa bir çığlık gibi geliyordu.

"Bu benim hatam. Ben..." Susup ona uzun zaman önce öldürmem gereken bir adamı öldürmediğimi söylememenin en iyisi olduğuna karar verdim. "Onu kurtarmam gerekiyor."

Titrek bir nefes vererek doğruldu. "Onu kurtarabilmen için hiçbir suçlamada bulunulmamasını sağlayacağım." Yara bandını işaret etti. "Belki artık hayatı tehdit eden yaralanmalar olmaz, değil mi?"

Ona gergin bir gülümseme gönderdim ve "Zararı ben karşılayacağım," diye onu temin ettim.

"Çok iyi olur," dedi.

Başımı sallayarak dikkatimi yere çevirdim. Onun yerini Jay'in aldığını hissederken beyaz fayans bulanıklaştı.

"Adamın nerede olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimdeki ölümcül ifadeyle ona baktım. Sakinleşmeyeceğimi bildiği için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Vücudunun iyileşmesine izin ver, dostum. Aksi takdirde işe yaramaz durumda olacaksın. Kendini toparladığın an onu yakalayıp Addie'yi nereye götürdüklerini bulacağız. Şu anda hareket edebiliyor olabilirsin ama önümüzdeki birkaç gün, özellikle de sırtında kocaman bir yatakla ortalıkta dolaştığına göre çok sert geçecek. Sırtın berbat durumda diye de ekleyeyim."

"Ne kadar uzun süre beklersem ortadan kaybolma olasılığı o kadar artıyor. Acı çekme ve başına akıl almaz şeyler gelme olasılığı," diye karşı çıktım sıktığım dişlerimin arasından. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki neredeyse çene kaslarım parçalanacaktı.

Eğilerek ellerini omuzlarıma koydu ve bakışlarımla buluşana kadar çenesini eğdi. Hiçbir şey duyamadığım ya da göremediğim hâlime geri dönme isteğiyle ona ters ters baktım.

Jay ise aptal derecede cesurdu ve geri adım atmıyordu.

"Söz veriyorum, ekibin onu aramasını sağlayacağım adamım. Ona yaklaşmamız için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sözlerindeki ve bakışlarındaki yoğunluk, endişemi olabilecek en ufak derecede azaltıyordu.

Hiçbir şey kalmayana kadar içimin düğümlenip paniğin kalbimi kemirdiğini hissetmeyecek, asla rahatlayamayacaktım.

Vücudumun benden vazgeçeceğini biliyordum ama hiçbir şey *(gerçekten hiçbir şey)* onu bulmamı engelleyemezdi.

Yumruklarımı sıkarak başımla onayladım. Bu hastanede kalmak, hiçbir şey yapmadan durmak gibi bir planım yoktu. Fakat şu anda tartışmak da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Çok fazla dinlenmeye. Çünkü gözlerimi açtığım an, Max'in kafasını ellerimde tutana kadar bir daha kapatmayacaktım.

***

"Kafana göre kapıyı kıramazsın, Zade."

"Bok yapamam," diye bağırdım, hastane yatağımın yanındaki koltuktan tırnaklarını özenle patlıcan moruna boyayan Jay'e ters ters bakarken.

Beşinci günde yüzüm endişe ve hüsranla yeşile dönmüştü. İlk iki gün içinde beş kez kaçma girişiminde bulunmuştum ama uyuşturucuyla kıçını

vere sermeye devam ederken öyle bir noktaya gelmişlerdi ki zaman kavramımı tamamen yitirmiştim. Ölü gibi uyuyup hiçbir şey yapmamaktansa, bilgisayar başında kısmen işe yarar olmayı tercih ettiğim için kaçmayı bırakmıştım.

Pes etmemin başka bir nedeni de acıdan görüşüm kararmadan kıçımı sıkmaktan bile aciz olmamdı.

Hayati tehlikesi olan herhangi bir yaralanma yaşamamış olabilirdim ama vücudum kesinlikle öyleymiş gibi davranıyordu.

Jay, tenine nokta kadar oje bulaştığında sessizce küfretti ve dilini çıkararak boyayı dikkatlice sildi.

Yeni bilgisayarım kucağımda, kamera Max ve ikizler Landon ile Luke'u ofisinde uzanıp pahalı viski içerken ve muhtemelen az önce banka hesaplarına gelen büyük paraya gülerken gösteriyordu.

On iki milyon dolar. Addie'yi kaçırmanın bedeli.

"Bunu kendi başına yapmadığını biliyorsun," diye hatırlattı Jay ve ardından ellerini kaldırıp hayret içinde yaptığı işe baktı.

İç çekerek ellerimi sertçe yumruk yaparken damarlarım belirginleşti.

"Biliyorum," dedim.

Addie kaçırıldığında Max ve ikizler bir kulüpteydi. Bu, onu nerede bulacağını bildiği ve işi yapmaları için yaltakçı adamlar tuttuğu anlamına geliyordu. Bu da işe aldığı her kimse büyük olasılıkla ödülünden bir pay alacaktı. Böyle bir iş yüksek bir bedel ödemeden yapılmazdı ve Max'in o kadar parası yoktu. En azından bugüne kadar.

Şimdi, o yalakalara söz verdiği miktarı aktarmasını bekliyorduk. Ardından, paranın izini sürüp hesap bilgilerine göre kimliklerini doğrulayabilecektik.

Şanslıysak Max göründüğü kadar aptal olur ve izlerini yeterince saklayamazdı.

Ben Max'le ilgilenirken Jay o kısmı halledecekti.

Ondan bilgi almak için adamlarımdan başka birini gönderebilirdim ama bu yöntem çok daha hızlı olacaktı ve benden başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecektim.

Max'e acının gerçekte nasıl bir his olduğunu yalnızca ben gösterecektim. O zaman bile, benim Addie olmadan hissettiğimin acının az bir miktarını hissedecekti.

Boynumu esnetip kütledikçe inledim. Başımı indirip baktığımda bir bildirim geldi.

Az önce denizaşırı bir hesaba üç milyon dolar transfer edilmişti. Gönderilen ismi bulmam iki saniyemi aldı.

Rick Boreman.

Kamera akışı aracılığıyla Max'in şimdi telefonu bırakıp ikizlerle viski bardağını tokuşturduklarını gördüm.

Jay'e baktığımda ıslak tırnaklarına hafifçe üflerken gözlerimi devirdim. O kadar çok bilgisayarda yazı yazıyordu ki boya iki saniyede çıkacaktı bu yüzden renkler birkaç günde bir değişiyordu. Son birkaç gündür işe yaramasa da oje normalde tırnak yemesini engelliyordu.

Her ne kadar soğukkanlı görünmeye çalışsa da Addie'nin kaçırılmış olması onu endişeden felç ediyordu. Onu sadece bir bilgisayar ekranından görmüştü ama bunu hak etmediğini bilmek için onu tanımasına gerek yoktu ve ölürse... Dünya da onunla ölürdü.

Şimdilik Max ile başlayacaktım.

11 Haziran 2008

Ölmek istiyorum. Beni hayatta tutan tek şey kardeşim. Onun adını hiç söylemedim. Burada ya da yüksek sesle.

Layla

Bunu yazmak bile canımı yakıyor. Onun ismine bakıp da benden çok uzakta olduğunu bilmek. Tıpkı benim gibi ama farklı bir şekilde acı çekiyor. Yalnızca bir yaşında, biliyor musun? Hâlâ bir bebek. Annem ona bakmıyor. Onu beslemiyor. Altını değiştirmiyor. Onu sevmiyor.

Layla'nın bana İHTİYACI VAR. Buradan çıkıp gideceğim.

Molly

BÖLÜM 4
ELMAS

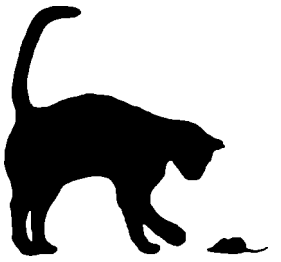

"Seni kurtarabilirim."

Bir şey beni sarsıyor, bilincime yeni acı dalgaları yayıyordu.

"Uyan, seni kurtarabilirim."

Ses, beynimde dönen derin sisi delip geçti. Karanlık etrafımı sararken sanki yıldızsız bir galakside yüzüyormuşum gibi hissettirse de buz gibi bir ürperti vücudumda kıvrılıyordu. Beni tehlikeli bir şeye karşı uyarıyordu.

Bir el koluma uzanıp beni tekrar sertçe sarstı. "Fazla zaman kalmadı. Uyanman gerekiyor. Sana yardım edeceğim."

Sonu gelmeyen karanlıkta bir ışık belirdi. Işığa odaklandım, biri vücudumu sarsmaya devam ederken kör edici ışık gözlerimi delip geçene kadar genişledi.

Görüşüm netleşmeye başlarken inledim. Kolumdaki tutuş sıkılaşırken, beni uykudan uyandıran ses güçlendi.

Bir kez daha sarsıldığımda sert hareket sonunda beni uyandırdı.

Gözlerim aniden açıldığında henüz emin olamadığım bir nedenle kalbim göğsümden fırlıyor, göğüs kafesime beni sarsan kişi kadar şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

Yaşlı, buruşuk bir yüz ve donuk mavi gözler benimkinden sadece birkaç santim ötede belirdi. Panik ve kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim.

"Neler oluyor?" dedim boğuk bir sesle. Saniyeler içinde üzerime gerçeklik çökerken neden burada olduğumu hatırladım. Kiminle olduğumu.

Bir araba kazası geçirmiştim. Yoldan çıkmıştım. Sonra kaçırılmış ve yasadışı işlere bulaştığı açıkça belli olan bir doktora götürülmüştüm.

Doktor Garrison.

Şu anda karşımda telaşla bana bakan adam.

"Sana yardım edeceğim. Lütfen kalk."

Sise nüfuz ederek iliklerime işleyen soğuk, adamın eli benimkini kavrayıp kendine doğru çekerken daha da kötüleşti.

Karşılığında keskin ve acı bir çığlık koy verirken vücudumdaki ağrılar giderek kötüleşiyordu. Sinir uçlarımın her birine sıcak bir demir çubuk saplanıyormuş gibi hissediyordum.

"Canının yandığını biliyorum, tatlım ama Rio dönmeden önce acele etmeliyiz."

Beni tekrar nazikçe çekiştirdiğinde serumun kolumdan çıkarıldığını fark ettim. Direnip oyalanmaya çalışarak, "N-ne kadar süredir bilinçsizim?" diye sordum.

"Yalnızca bir gecedir, tatlım. Şimdi kalk lütfen."

Bana başka bir seçenek bırakmadan ayağa kalkmama yardım etti ve beni dikkatle taşımaya çalışarak aceleyle ileri doğru yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Kafayı yemek üzereydim ve karmaşa, düşüncelerimi bulandırıyordu.

En başında, bana neden yardım ettiğini anlamıyordum. O da bu işin içinde değil miydi?

Ardından bana baktığında yüzünde çılgın bir gülümseme vardı.

"Seni güvenli bir yere götüreceğim. Hiç kimse seni bulamayacak, söz veriyorum."

Boğazım düğümlendi, durumum daha açık bir hâl alırken yutkunmaya çalıştım.

Hiç kimse seni bulamayacak.

Beni Rio ve Rick'ten kurtarıyor olabilirdi ama bu *ondan* da kurtulmam gerekmediği anlamına gelmiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadım, gözlerim odada gezerek beni bu oldukça büyük problemden kurtaracak bir çözüm arıyordu. Görebildiğim tek bir çıkış vardı ve adam beni doğruca oraya götürüyordu.

Anladığım kadarıyla, beni bir kutuya kapatıp büyük bir delikten besleyecekti. Bu düşünce beni o kadar rahatsız ediyordu ki, Rio ve Rick ile şansımı denemeyi düşündüm.

"İnsanlarla ilgilenmeyi sevdiğim için doktor oldum. Fakat hastaneler hiçbir zaman hastalarımla istediğim gibi ilgilenmeme izin vermedi."

Kalbim sıkıştı, bana ilkokuldaki en güzel kıza aşkını itiraf eden küçük bir çocuk gibi çekine çekine bakıyordu.

Pürüzsüz, soğuk eli benimkine kaydı ve sanki tek dizinin üzerine çöküp evlenme teklif edecekmiş gibi tuttu. "Seninle ilgilenmek istiyorum, tatlım. S-sana bu insanların asla davranmayacağı kadar iyi davranacağım. Sana iyi bakacağıma söz veriyorum."

Ağzım açık kaldı ama hiçbir ses çıkmadı.

Ne bok söylememi bekliyordu ki?

Evet, lütfen beni tüyler ürpertici inine götür. Hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemez.

Eve gitmeme izin vermesini istiyordum. Hayatımın geri kalanında beni tuzağa düşürecek başka bir sürüngenin kollarına değil.

Bir adım geri çekilip elimi dikkatlice elinden kurtardım. Yüzü düştü ve parmaklarımın elinden kayıp gitmesini izlerken soluk mavi gözlerinde incinmiş parıltılar belirdi. Sanki, o tek dizinin üstüne çökmüş ve ben de az önce teklifini reddetmişim gibi davranıyordu.

"Ben... Ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Senin olduğunu anlayacaklar," dedim onu ikna etmeye çalışarak.

Onu doğrudan reddetmek istemiyordum. Ruhsal durumu en iyi ihtimalle dengesiz görünüyordu ve bu adamın gerçekten neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başını iki yana sallarken öfkeyle elime uzanıp beni çekiştirdi. Ben bir çığlığı daha yutarken o, "Acele edersek anlamazlar. Bir planım var, sadece benimle gelmen gerekiyor," diye açıkladı sabırsızlıkla.

Beni peşinden sürüklemeye devam ettiğinde savaş ya da kaç içgüdüm devreye girdi. Ağrılarıma lanet ederek elimi elinden kurtarıp geri çekildim.

"Hayır, seninle gelmek istemiyorum," diye çıkıştım.

Yüz ifadesi öfkeyle hırlayan bir şeytana dönüşürken etrafına yaydığı soğukluk kristalleşti. Bu adamın içi ölüydü. Buz gibi, çürümüş bir mezardan farklı bir şey değildi.

Onun hareket ettiğini fark etmeden önce yanağıma yayılan acıyı hissettim. Başım yana doğru savrulurken yüzümün yan tarafından ateş püskürüyordu.

Nefesim kesildi, acıyan yanağımı tutarken ağzım birden açıldı, parmaklarıma ıslak bir şeyin bulaştığını hissettim. Elimi çektiğimde derimi lekeleyen birkaç damla kan gördüm. Sikik yüzüğü parmağındayken bana elinin tersiyle vurmuştu. *Bir alyans.*

Midemde bir tiksinti ve öfke karışımı düğümlense de ağzımı kapalı tuttum. Bu oldukça tehlikeli bir durumdu ve artık ağır sonuçlarla karşılaşmadan istediğim her şeyi yapma ya da söyleme lüksüne sahip değildim. Ayrıca bu moruğu yere sermek istesem dahi zorlukla hareket edebiliyordum.

Kahretsin, Addie. Düşün.

Kızarmış yüzünde bariz bir öfkeyle zar zor nefes alıp veriyordu. Bu sanki yalnızca içindeki kötülüğün canlandırdığı bir cesedin gözlerine bakmak gibiydi.

"Sana bir kraliçe gibi davranırdım. İstediğin *her şeye* sahip olurdun," dedi hiddetle ve son sözüyle birlikte elini öfkeyle havaya kaldırdı.

Başımla onayladım. "Tamam," diye nazikçe yatıştırdım. "Fakat sen de beni onlar kadar korkutuyorsun."

Omurgasını dikleştirdi ve kahrolası bir deli gibi davrandığını yeni anlamışçasına bakışlarında kaynayan öfkeyi izledim. Çarçabuk yüz ifadesi isteriden mahcup bir anlayış ifadesine büründü.

"Haklısın, özür dilerim," dedi bir adım öne çıkarak. "Ben sadece... Seni güvenli bir şekilde dışarı çıkaracaksam, acele etmemiz gerekiyor ve sen iş birliği yapmıyorsun."

Özür dilercesine ellerimi tutarken gerildim ama geri çekilmedim.

"Sana tokat attığım için üzgünüm, tatlım. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Lütfen benimle gel. Benimle mutlu olacağına söz veriyorum."

Panik ve adrenalin tehlikeli seviyelere yükselerek kalbimin acıyla göğsüme çarpmasına neden oluyordu. Bana bu kadar hevesle bakarken düşünmek çok zordu ve tüm vücudum lanet olası bir kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordum.

Ancak kartlarımı doğru oynarsam bu kaçmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Olabildiğince az gürültüyle dışarı çıkmam ve korkunç ikizleri alarma geçirmemem gerekiyordu ki bu da bana iki seçenek bırakıyordu. Bu palyaçonun kafasına vurup kaçabilir ya da beni buradan uzaklaştırıp başka bir kaçış yolu bulabilirdim. Ne olursa olsun, burada kalmayacaktım.

"Tamam," diye fısıldadım gergin ciğerlerime bir nefes çekerken.

Benim gözle görülür biçimde gevşediğimi görünce hemen ayak uydurdu ve buz gibi harelerine zafer kıvılcımları saçıldı. Elimi tekrar tutarak beni üstünde yanıp sönen kırmızı bir çıkış levhası olan kapıya doğru yönlendirdi.

Odanın soğuğu ve rutubeti yüzünden titreyerek etrafa bakındım. Buradaki her şey gri ve sadeydi, yukarıda dönen aydınlatma armatürleri toz ve böcek leşleriyle aşınmıştı. Burada, buraya... Hayat veren hiçbir şey yoktu.

Yüce İsa, burada nasıl ameliyat yapıyordu? Hastane odasından çok morga benziyordu. Burada ölmek istemezdim ama öyle görünüyor ki pek çok kişi burada ölmüşe benziyordu.

Leş gibi ölüm kokuyordu.

Birçoğu keskin aletlerle dolu masanın yanından geçtik. Onu şah damarından bıçaklarsam çığlık atamayacak ve birkaç dakika içinde ölecekti. O zaman tabanları yağlayabilirdim. Buradan çıkınca ne bok yiyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yardım alabileceğim bir yer bulmayı umuyordum.

Hızlıca ona baktığımda dikkatinin dümdüz karşıda olduğunu ve bana sahip olma görevine odaklandığını fark ettim. Metal masadan neşteri kaptım ama yaklaştığımı duyup sağa döndüğünde boynuna saplamak yerine ensesini kestim.

Yüzüme kan fışkırdığında gözlerime gelmemesi için başımı çevirdim.

Yüksek sesle çığlık attı ve dönüp bana bir kez daha elinin tersiyle vurduğunda acımasız zemine yapıştım.

Beceriksizce kuyruk kemiğimin üzerine düştüğümde çarpmanın etkisiyle haykırdım. Şiddetli acı omurgama saplanarak nefesimi kesti ve bırakın nefes almayı, daha sonra ne yapacağımı düşünemeden üzerime atladı.

"Seni kaltak!" diye bağırırken ellerini boynuma dolayıp kafamı betona kabaca vurdu.

Gözlerimde patlayan yıldızlar birkaç saniyeliğine herhangi bir şeyi görmeme engel oldu. Kafamın arkası çatlamış gibi hissediyordum ama nefes borumu sıkan eller beni ıstırap çukurundan çekip çıkarıyordu.

Panik kontrolü ele geçirdi, o kadar yoğundu ki damarlarımda zehir akıyormuş gibi hissettiriyordu. Ellerini tırmaladım, arkalarında kanlı çizikler bıraktım ama hiçbiri onu caydırmadı. Dr. Garrison'ın yüzü saf bir öfkeyle buruşurken, gözbebekleri neredeyse simsiyah olana kadar genişledi ve her biri sarı olan eğri büğrü dişini sergiledi.

Debelenip mücadele etsem de tutuşu gevşemiyordu. İşte o zaman hayatım eski bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Saçma bir şey söylediğimde beni ender gülümsemelerinden biriyle onurlandıran annem. Sandalyesine uzanıp televizyondaki futbolculara bağıran babam, hayatı boyunca duyduğu en büyük heyecandı.

Başını geriye atıp söylediğim ya da yaptığım bir şeye yüksek sesle gülerken ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu gösteren Daya. O boşluk, onun her zaman nefret ettiği benimse hep sevdiğim bir şeydi.

Sonra da Zade. Kahrolası yıkım güllesi, içimde öyle hararetli bir ateş yakıyordu ki altında küle dönüşüyordum. Yine de beni çok güçlü, çok cesur hissettirmişti.

Bana çok sevildiğimi ve değer gördüğümü hissettirmişti.

Tıpkı bir elmas gibi.

Yine de Zade bana asla elmas kadar önemsiz, sıradan bir şey olarak hitap etmezdi. Bana dünyadaki en nadir mücevhermişim gibi davranırdı.

Ona söylemem gerekiyordu...

Karanlık görüşümü kapladığında geriye yalnızca nokta kadar bir ışık kaldı, adamın elleri gevşerken yüzüme ıslak ve sıcak bir şey aktı. İçgüdüsel olarak ağzımı açtığımda çaresizce oksijeni içime çekerken ciğerlerim genişledi.

Dilimi bakır tadı kapladığında öyle bir emdim ki gözlerim yuvalarından fırladı. Dr. Garrison'ın kafasının yalnızca yarısının üzerimde asılı olduğunu anlamak birkaç dakikamı aldı, vücudu benimkinin üzerine devrilmeden yalnızca bir saniye önce...

Öksürük ve hırıltılı bir çığlık karışımı boğazımda bir hâkimiyet kurmak için savaşıyordu. Doktorun ezilmiş kafası omzumda dururken ve kıpkırmı-

zı birikinti elbiseme sızarken gözlerim imkânsız bir şekilde genişledi. Hâlâ boğazımı kaplayan öksürük nöbetinden ve ağzıma kanı damlayan bir cesedin altında hapsolmuş olmanın verdiği duygu girdabından neredeyse havale geçirecektim.

Beyninin özü, kafasından çok benim üzerimdeydi. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

"Korkmayı bırak, sen *iyisin*." Rio tepemde belirmiş, can sıkıntısı ve biraz da öfkeyle bana bakıyordu.

"Ceset görmeye alış, prenses. Gittiğin yerde onlardan fazlaca göreceksin."

Dr. Garrison'ın yakasından tutup kaldırdı ve tekrar tepemde asılı tuttu. Anında, vücut sıvısı ve beyninin özüyle sırılsıklam oldum. Gözlerimi tam zamanında kapatıp yüzümü örterken, Rio gülerek bedeni üzerimden çekti ve onu odanın köşesine doğru sürükledi.

Nihayet, baskı hafiflediğinde öksürmeden nefes alabilmeyi başardım ama sonra dudaklarımdan hafif bir inilti kaçtı.

Vücudum iki büklüm olurken ağzımdaki kanı düşünmemeye çalışsam da tek düşünebildiğim buydu.

Midem bu düşünceyle isyan ettiğinde öğürdüm.

Sert bir şey omzumu sertçe dürterek öğürmemi kesti. Başımı Rio'nun botunu görecek kadar kaldırıp üzerine tükürdüğümde siyah derinin üzerine saf kırmızı sıçradı.

Bir taşla iki kuş; aynı anda hem *siktir git* demiş hem de ağzımı Dr. Garrison'ın kanından temizlemiştim.

Yine de Rio bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"İyi olacaksın. Adam seni kaçırmaya çalışıyordu."

"Tıpkı sizin yaptığınız gibi. Yani sizin de aynı kaderi hak ettiğinizi söylüyorsun, öyle mi?" diye tıslarken vücudum şoka giriyordu. Şiddetle titrerken kollarımda ve bacaklarımda yavaş yavaş bir uyuşukluk ilerliyordu.

Sakin ol, Addie.

Nefes al.

Sadece nefes al.

Ben gözlerimi kapatıp lanet olası aklımı yitirmemeye çalışırken Rio güldü. Bedeni üzerime kapandı.

Çömelip üzerimde durduğunu biliyordum. O kıkırdamaya devam ederken sıcak nefesi kulağıma yayıldı.

"Ukala biri olabilirsin ama bu dünyada bu pek akıllıca değil. Tavsiyemi ister misin? Ağzından çıkan tek şey *evet efendim* olana kadar cümlelerini basitleştir. Böylece çok daha uzun süre yaşarsın."

Gözümden bir damla yaş akarken gırtlağıma bir hıçkırığın takıldığını hissettim.

"İstediğim şey bu, değil mi? Uzun süre yaşamamak? Sonsuza dek acı çekmekten iyidir, değil mi?"

Dalgın dalgın iç çekti. "Haklısın. Nasılsa burada öleceksin. Sanırım önemli olan ne kadar dayandığın değil, bittiğinde ne kadar canının yandığı."

Dudaklarım titredi. Tekrar iç çektiğinde hayal kırıklığı ses tonuna sızdı.

"Hadi kalk. Harekete geçmemiz gerekiyor." Ayağa kalkıp birkaç metre uzaklaştıktan sonra bana baktı. Onu takip etmemi bekliyordu.

Sersemlemiş hâlde doğrulmayı başardım. Ağrı yeniden kemiklerime yerleşerek kendini bir kez daha belli etti. "En azından önce duş alabilir miyim?"

Rio gözleriyle kırmızıya bulanmış bedenimi taradıktan sonra sırıttı.

"Tabii, prenses. Duş alabilirsin ama sırtındaki dikişleri ıslatamazsın bu yüzden yardımıma ihtiyacın olacak gibi görünüyor."

Kahretsin.

***

Kıçıma diktiği gözleri, ölü bir adamın bağırsaklarıyla kaplanmaktan daha katlanılabilirdi. Kan gölü tenimden aşağı akarken sırtımı ona döndüm. Giderden akıp giden kemik parçalarını ve yığınlarını gördüğümde neredeyse kusacaktım.

Genelde sudan uzak durup temizlemek için temiz bir bez ve bir kalıp sabun kullandım. Rio, beni sırtımda su gelmemesi gereken yerlere göre yönlendirdi ama bunu yaparken bana hiç dokunmadı, bunun için yukarıdaki Dişi Şeytan'a şükrediyordum.

En zor kısım, saçlarımı fazla eğilmeden yıkayıp durulamak ve *para basan* dediği şeyi görmesine engel olmaktı.

Lanet olası puşt.

Duş, binanın üst katlarında, küçük ve şirin bir apartman dairesindeydi, aşağıdaki derme çatma hastane odasından çok daha güzeldi ama yine de New York'taki ucuz bir apartman dairesinden iyi sayılmazdı.

Sanırım Dr. Garrison, insan kaçakçılarının getirdiği insanları ameliyat etmediği zamanlarda burada uyuyordu. Parmağında bir alyans vardı ama orada onunla bir kadının yaşadığına dair hiçbir kanıt görmemiştim.

Yüce Tanrım, umarım bir yerlere zincirlenmiş hâlde değildir.

Şimdi yine bir minibüsün arka koltuğunda, kafamda koyu renkli bir çuvalla, sırılsıklam hâlde eski bir motor gibi iliklerime kadar titriyordum. Piç kurusu temiz havlu olmadığını söylememiş ve kurulanmak için bir hastane önlüğü kullanırken keyifle beni izlemişti. Önlüklerden birini saçıma sarmaya çalışırken daha da keyiflenmişti.

Saçımın çirkin, mavi bir önlükle toplanamayacak kadar güzel olduğunu söyleyerek sarmama izin vermemişti ama bence aslında şerefsizlik yapmaktan hoşlanıyordu.

Hoparlörden yayılan hard rock müzik sıktığım dişlerimin çıtırtısını yutuyordu. Kalın telli saçlarım hâlâ ıslaktı ve sıcaklık beni ısıtamayacak kadar düşüktü. Bedenim kaskatı kesilmiş olmasaydı, bu kadar titrerken bir şeytan çıkarma ayininin ortasındaymışım gibi görünecekti.

Sanki gerçekten öyleymiş gibi *hissediyordum*. Her yerim çok acıyordu ve her titreme ile acı daha da yoğunlaşıyordu.

Sikik hayatım boyunca hiç bu kadar sefil hâlde olmamıştım.

"Endişelenme elmas. Yeni evine varmak üzereyiz," diye mırıldandı Rick, zaten yıpranmış olan sinirlerimi iyice öğütüyordu. "Francesca seni *sevecek*."

Sesindeki uğursuz ton bedenimin daha da gerilmesine sebep oldu. Bunu söyleyiş tarzındaki bir şey, bana önüme çıkan herhangi bir erkekten daha çok o kadından korkmam gerektiğini hissettiriyordu.

"K-kim o?"

Bir anlığına sessiz kalsa da cevap veren Rick olmadı. "En çok etkilemek isteyeceğin kişi," dedi Rio ciddi bir ses tonuyla.

"Neden?"

"Çünkü sen satılana kadar hayatının ne derece acınası olacağını o belirleyecek."

Başım düşerken gözlerimi sımsıkı yumdum. Sadece altı gün olmuştu ve şimdiden yenilmiş gibi hissediyordum. Çok önemsiz bir süreliğine ortadan kaybolmuştum ve ruhum şimdiden çatlamaya başlamıştı.

Derin bir nefes alıp yavaş ve düzenli bir şekilde dışarı verdim.

Pes etmeyecektim. Zade'in beni bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağını varlığımın her zerresiyle biliyordum. Fakat ben de oturup beklemeyecektim. Yapabilirsem onunla yarı yolda buluşacaktım.

Yani, yapmam gereken Francesca'yı kazanmaksa o hâlde bunu yapacaktım.

Her zaman aptal derecede cesur olmuştum, cesurdan ziyade aptalca şeyler yaptığım noktaya kadar. Şimdi durmayacaktım.

BÖLÜM 5
ELMAS

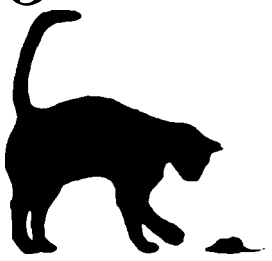

Hayatımızın bir noktasında hepimiz ölmekten korkmuşuzdur. Bazıları için ölümün ne anlama geldiğini tam olarak anladığımız ilk anda; depresyon, anksiyete ve diğer ruh sağlığı problemleri ortaya çıkmadan önce gerçekleşir.

Diğerleri içinse Tanrı ya da ruhani olarak inanacak bir şey bulmadan önce gerçekleşir.

Bir de son nefeslerini verecekleri günün korkusuyla hayatın içinde bocalayanlar vardır. Bence bazıları ölümden değil de daha çok nasıl öleceklerinden korkuyorlardı.

Peki, ben nasıl ölecektim?

Acı verici mi olacaktı? Canım yanacak mıydı? Korkacak mıydım?

Gigi, güvendiği ve muhtemelen çok değer verdiği bir adam tarafından öldürüldüğünde tüm bunları hissetmişti.

Takipçisi Ronaldo ile ilişkisi başladığında bu sadece evliliğini mahvetmekle kalmamış, hayatını da elinden almıştı. Ancak beklendiği gibi takipçisi veya kocası tarafından değil, kocasının en iyi arkadaşı Frank Seinburg tarafından.

Çok uzun süre kendi takipçimin elinden benzer bir ölüm yaşayacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine karanlık bakışlarına teslim olmuş ve kendimi onu severken bulmuştum.

Ondan kaçmak için o kadar uğraşmışken şimdi tek yapmak istediğim *ona* koşmaktı.

Araba yolculuğunun geri kalanında sessiz kalmıştım. En azından sözlü olarak çünkü dişlerim yol boyunca takırdamıştı ve en sonunda adamlardan biri sinirlenip ısıyı artırmıştı.

Algılayamadığım bir sürenin sonunda araba durduğunda korku iliklerime kadar yerleşti. İki adam da minibüsten inip kapıları art arda çarparken omurgamı dikleştirerek bekledim.

Ardından, sol tarafımdaki kapı kayarak açıldı ve içeri buz gibi bir esinti

taşıdı. Sert, nasırlı bir el kolumu sarıp çekiştirdi. Sanki *Ölüm Meleği* beni tutup ölümüme kadar bana eşlik ediyordu.

"Ah," diye haykırdım, hareket etmek bu kadar acı verirken çığlık atmanın eşiğindeydim. Beni görmezden gelip, "Hadi gidelim," diye bağırdı.

Bu Rick'in sesiydi.

Beni araçtan dışarı sürüklerken kolumdaki tutuşu gereksiz derecede sıkıydı. Sanki yakın zamanda kötü bir araba kazası geçirip delik deşik olmuş bir kadın onu alt edip kurtulabilirmiş gibi.

Hangi cehennemde olduğumuzu bile bilmiyordum.

Buz gibi bir rüzgâr estiğinde tüylerim diken diken oldu. Dişlerim tekrar takırdamaya başlarken soğuk neredeyse dayanılmaz hâle gelmişti.

Siyah çuval kafamdan çekip çıkarıldığında göz kamaştırıcı ışıktan ürktüm. Dışarısı kasvetliydi ama epeydir gün ışığı görmediğim için gözlerim hassaslaşmıştı.

Gözlerimi kısarak hemen önümde yükselen devasa şeye baktım.

Rick kolunu iki katlı müstakil eve doğru uzattı ve evi bana sanki beş yıldızlı bir restorandaymışım ve yiyebileceğim en iyi yemeği sunmak için tepsimin kapağını kaldırıyormuş gibi gösterdi. Hiç bu kadar gösterişli bir yere gitmemiştim ama internette gördüğüm videolardan, etle sarılmış köpük ve çubuklardan oluşan ufacık porsiyonlar gibi görünüyordu.

Yani, çekici değildi.

Ev düşündüğüm kadar köhne olmasa da en iyi hâlinde de sayılmazdı. Yosun sarmaşıkları, bana biraz Parsons Malikânesi'ni hatırlatan, çatlak beyaz panellere tırmanıyordu. Yalnızca... O kadar güzel değildi. Rengi solmuş, pencereleri tahta ile kapatılmış, sundurması sarkmış ve... *O bir koli bandı mı?*

"Davetkâr... görünüyor," diye mırıldandım.

Etrafa göz attığımda, sık ormanlarla çevrili bir hiçliğin ortasında olduğumuzu fark ettim. Görünüşe göre bir ormanın ortasında rastgele bir evi patlatmışlardı. Çalılıkların arasından toprak bir araba yolu uzanıyordu ve sanırım tek giriş ve çıkış yolu da buydu. Tabii eğer şansımı vahşi doğada denemek istemiyorsam.

"Hadi gidelim, hava çok soğuk," diye emretti Rick beni peşinden sürüklerken. Rio önümüzde yürüyor, omzunun üzerinden anlaşılmaz bir bakış atıp beni *Cesur Korkak Köpek*'ten fırlamış eve götürüyordu. Fakat yalnızca boyutu iki katına çıkarıyordu.

Ancak bu evde olup bitenlerin o mor köpeğin şimdiye kadar yaşadığından çok daha dehşet verici şeylerle dolu olduğunu tahmin edebiliyordum.

Adrenalin ve korku midemde girdap oluşturuyordu, midemde ağır bir

* *Cesur Korkak Kopek*, bir Amerikan animasyon komedi korku televizyon dizisidir. (ç.n.)

vük olmasına rağmen bu alışık olduğum hararetli, sersemletici his değildi. Korkuydu.

Rick beni giriş yolundan çekip ileri doğru ittiğinde daha da yükseldi. Hava bayat ve küflü olsa da beklediğim gibi metamfetamin laboratuvarına benzemiyordu.

Bu ev, bol miktarda ahşap işçiliği, modası geçmiş duvar kâğıdı ve hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf köşe ve çatlaklarıyla doğrudan 1800'lerden kalma gibi görünüyordu. Kahverengi, çatlak deri kanepeler, yıpranmış çiçekli kilimler ve duvarlarda eğri büğrü tablolar olan devasa bir oturma odasında duruyordum. *Tom ve Jerry'nin* kısık sesli oynadığı televizyon bir köşeye sıkıştırılmış ve üzerinden bir örümcek ağı sarkıyordu.

Çatlaklar kirle dolmuş ve her yüzey tozla kaplanmıştı. Koyu kahverengi parkeli zemin bozuk ve engebeliydi, en ufak bir ağırlık değişiminde gıcırdıyordu. Sanırım bu yer Parsons Malikânesi gibi perili olsaydı, hiçbir hayalet fark edilmeden geçip gidemezdi.

Soldaki yemek alanının her yeri alet edevatla doluydu. Ezilmiş bira kutuları, iğneler, cam pipolar ve üzerinde küçük bir kokain yığını olan yuvarlak bir ayna masayı kaplıyordu.

Tereddütle evin içine doğru yürüdüm, korku çukuru tıpkı bir köpek balığının ağzının avını parçalamadan hemen önce açıldığı gibi giderek genişliyordu.

Burada nefes almak zordu. Belli belirsiz bir küf kokusu vardı ve tüm ev bir yün palto gibi kaşındıran kötü tılsımlarla kaplıydı. Yoğun, rahatsız edici ve boğucuydu.

"Yeni evine hoş geldin," dedi Rio alaycı bir şekilde. Evin içine girerken beni izliyordu ve sadece saniyeler geçmiş olmasına rağmen uzun zamandır bakışlarının ağırlığı altında tedirgin hissediyordum.

Ben ağzımı açamadan üç adam tam önümdeki kapıdan içeri girdi. Görüş açımdaki buzdolabına dayanarak mutfağa açıldığını tahmin ediyordum. Kaba saba adamlar kahkahalarla gülerken beni fark ettikleri anda sustular. Mutfak masasına yaklaştıklarında hareketleri yavaştı, gittikleri yöne bakmaktan çok beni parçalara ayırmaya kararlıydılar.

"Elmas bu mu?" diye seslendi adamlardan biri, dişleri sanki ağzını böcekler istila etmiş gibi kapkaraydı.

Rick ağır adımlarla masaya doğru yürüyüp dramatik bir şekilde otururken yüzünü gurur kaplamıştı.

Genişçe gülümseyerek, "Öyle olduğunu biliyorsun! Max çoktan çeki yatırdı, yani ne bok istersek yapabiliriz, çocuklar."

Tezahüratları yükselirken Rio'nun yüzündeki ifade neredeyse ölümcüldü.

"Siktiğimin salakları," diye mırıldandı alçak sesle. Sonra sesini yükselterek, "Hayır, her istediğini *yapamazsın stúpido*" çünkü kafanda Z şeklinde koca bir hedef var," diye hatırlattı ona.

Rick umursamazca elini savurdu. "Endişelenme, Rio. O adi herif ölene kadar saklanır, *sonra* da ne istersek onu yaparız. Bu oldukça büyük bir ödeme günü hem sadece bu da değil, kızın tadına da bakacağız."

Ahlaksız bakışları altında olduğum yere sindim. İçgüdüsel olarak kollarımı etrafıma daha sıkı sardım ama bu sadece birkaç keyifli homurtuya sebep oldu.

"Ah, utanma bebeğim. Söz veriyorum, sana kendini iyi hissettireceğim," diye mırıldandı içlerinden biri, siyah saçları içindeki bol miktarda yağ yüzünden farklı yönlere dikilmişti.

Bakışlarım masanın üzerindeki daha önce fark etmediğim koyu kırmızı su birikintisine takıldı ve boğazımda bir yumru oluşurken yutkundum.

Bunun neden kaynaklandığını hayal bile edemiyordum.

"Ne oldu prenses, senin için yeterince iyi değil miyiz?" diye sordu Rio. Ona baktığımda yüzündeki sırıtışı fark ettim. Ancak o gergin sırıtışı zorakiydi.

Ona onaylamaya bile tenezzül etmeden gözlerimi kan gölüne çevirdim. Bakışlarımı takip eden Rio, neye baktığımı görmek için döndü. Bunu görünce bir kahkaha patlattı.

"Bunun kaynağı üzerine bahse girmek ister misin?" Ona ters bir bakış atarken yüzüm tiksintiyle buruştu.

"Bahse girerim orospunun biri bekaretini orada kaybetmiştir," diye araya girdi Rick, sırıtarak bir sigara yakarken.

Tüylerim diken diken olurken göğsümde bir öfke kabardı. "Siz hastasınız," dedim tükürürcesine, sesim yavan ve fazlasıyla nefret doluydu. Rick sadece güldü ve tekrar arkadaşlarıyla sohbet etmeye devam etti. Arkamda birinin eve hücum ettiğini hissettiğimde içlerinden birinin kendine bir şey enjekte etmesini izliyordum. İrkilerek başka bir adamla karşılaşmak için döndüğümde neredeyse aklımı kaybediyordum. Omzunun üzerinde bir kız sarkıyordu.

Ağzım açıldığında kahverengi gözleri bana odaklandı.

"Bir sorunun mu var?" diye bağırdı. İrkildim, kızın cansız uzuvları arkasında sallanırken panik içimde yükseliyordu. Ölü mü yoksa diri mi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu adamın lanet olası ölü bir kızı evin *içinde* taşımadığını umuyordum ama yine de bunlar böyle bir şey yapacak tarzda pisliklerdi.

** *Stúpido*, İtalyanca'da aptal anlamına gelen sözcük. (ç.n.)

Bana doğru yürürken sesimi çıkarmadan başımı iki yana salladım. Vücudu kötü korkuyordu ama motor yağıyla yıkanıyor gibi görünürken bu beklenmedik bir şey değildi.

Ağzımı kontrol etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım ama kuduz adamlarla dolu bir evde yapmak istediğim son şey şansımı zorlamaktı. O yüzden bana ters ters bakarken bile susuyordum.

"Ağzını böyle açık tutmaya devam edersen biri sikini ağzına soktuğunda şaşırma."

Gözlerim genişlerken dişlerim birbirine çarptı. Dişlerimden çıkan sesle adam kıkırdadı.

Kalbim hızlandığında birkaç adım geri çekildim. Korku damarlarımda dolaşıyor, mideme yerleşerek asit gibi içimi eritiyordu.

"Jerry, odası hazır. Bu kez siktiğimin zincirlerini artırdık," diye seslendi masadaki adamlardan biri kızı işaret ederek.

Gözlerim mümkün olmayacak şekilde biraz daha açıldı. Kız daha önce kaçmış mıydı? Aklımda çok fazla soru vardı ama herhangi birini sormamam gerektiğini biliyordum. En azından kızın ölmediğini duyunca rahatlamıştım. Aksi takdirde, bir cesedi zincirlemek... Bu düşünceyle ürperdim.

Adam ya da Jerry, kızı omzuna atıp başka bir şey demeden, çekip gitmeden önce bana son bir kez ters ters baktı.

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp sertçe ısırırken, onun mutfağa doğru gidişini izledim. Canımın istediği şekilde ona köpek gibi havlamadığım için şanslıydı. Sik kafalının bana öyle bakma konusunda iki kez düşünmesini sağlayacak herhangi bir şey bağırıp çağırabilirdim. Fakat bu aptalca olurdu ve ben burada aptallık *edemezdim.*

Ortadan kaybolmadan hemen önce gördüğüm son şey, kızın başını kaldırmasıydı. Hem ateş hem de buzla kaplı koyu kahverengi gözleri, birbirine dolanmış sarı saçların arasından benimkilerle buluştu. Bakışları kalbimi durdururken, yüzündeki tüyler ürpertici gülümseme onu mideme gömdü.

Tanrım, yüzündeki ifade bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Tekrar dudaklarım aralandı ama ben daha az önce ne olduğunu anlayamadan ortadan kayboldular. Hem kız için hem de kızdan eşit derecede korkuyordum.

"Endişelenme. Uslu bir kız olup sana söyleneni yaparsan, bundan sonra bilincini yerinde tutacağız," dedi Rio dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Bilincimin yerinde olmasını *istediğimden* emin değildim.

Ayrıca, kızın tımarhaneye alınması gerektiğini söylemekten iki saniye uzaktaydım.

Ancak sikik bir tımarhanede olduğumuzu düşünerek bunu yüksek sesli dile getirmedim.

Başıyla Jerry ve kızın kaybolduğu yönü işaret etti.

"Hadi gidelim. Francesca ve Rocco birkaç saat içinde dönecekler, o da seninle buluşmaya gelecek. Fakat o zamana kadar sana yeni odanı göstermem söylendi."

Arkama, hâlâ açık olan kapıdan dışarı ve parlak siyah minibüse baktım. Beni yoldan çıkardıklarında arabanın zarar görmüş olmasını bekleyerek kaşlarımı çattım. Bunun yerine, yepyeniydi ve görünürde bir çizik bile yoktu. Dr. Garrison'ın evindeyken değiştirmiş olmalıydılar ve bu düşünce midemi bulandırıyordu.

Çamurluğu ezilmiş bir aracın, Zade'in onları bulmasını inanılmaz derecede kolaylaştıracağını bilecek kadar iz sürme konusunda bilgim vardı.

Fakat sonra, yüzümde Zade'in geleceğini, beni lanet olası bir Ferrari ya da 1980'lerden kalma her gaza bastığında hava kirliliği yayan bir Volkswagen'la taşısalar da beni bulmaktan daha fazlasını yapabileceğini hatırlatan bir gülümseme belirdi. Beni bulacaktı.

Tam o anda, bir anı beni kenara itip korku hâkim olurken gülümsemem dramatik bir şekilde soldu.

"Onu minibüse bindir, Rio. Max zaten minibüsüne sıçtığımız için kızacak."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken arkama döndüm, Rio kapkara gözlerle bana bakıyor ve üzerime hücum etmeye hazırmış gibi gergin görünüyordu. Bakışlarım aşağı kaydığında elindeki silahı fark ettim.

Muhtemelen kaçmak üzere olduğumu düşünmüştü.

Bir anlığına bunu düşünmedim diyemezdim ama biri bana yetişmeden iki metreden fazla kaçabileceğimi düşünecek kadar mankafa değildim. Ya da kurşunlarından biri bana ulaşmadan.

Yaralıydım ve güçlükle ayakta durabiliyordum, anahtarların nerede olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu. Şu anda kaçmak akıllıca olmazdı. Ayrıca Zade burada olsaydı, bana doğru ana kadar beklememi söylerdi.

Mantıksız hareket etmememi.

Panik ve çaresizliğimin kararlarımı yönetmesine izin veremezdim. Buradan canlı çıkmak istiyorsam olmaz.

Dudaklarımı yalayıp kaçmayacağımı göstermek için öne doğru bir adım attım. "Sizi Max mi gönderdi?"

"Bunu duydun mu?" Sorduğum soruyla ilgilenmeden rahatladı ve başını mutfağa doğru çevirerek onu takip etmemi işaret etti. Bu içimde ağlama isteği uyandırıyordu.

Boğazımı temizleyerek, "Elbette duydum," dedim.

Onun arkasına düşüp canavarın midesine doğru ilerlerken ağlama isteğim daha da artıyordu. Sanki belime bir elastik kordon dolanmış, beni çıkışa doğru çekiyor ve ne kadar uzun süre yürürsem o kadar güçleniyordu.

Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bebeğim, o adamı kızdıracak ne yaptın bilmiyorum ama sana karşı bir kan davası gütmüş. Başına büyük bir ödül koyarak karanlık ağın her yerini kaplamışsın. Max, seni getirmesi için Rick'i tuttu ve o da tam bir *aptal* olduğu için benden yardım istedi. Nerede yaşadığını bilmeseydi, bir avantaj elde edemez ve sana ulaşmak için biraz rekabet etmek zorunda kalabilirdik."

Ağzım kurudu. Başıma bir ödül mü konmuştu? Ne sikim için?

Sanırım şaşırmamam gerekiyordu çünkü... Şey, başka ne sikime burada olacaktım ki?

Yeni bilgiler, çevremi bulanık gözlerle algılayacak kadar dikkatimi dağıtmıştı. Sarkık dolaplar, hırıldayan sarı buzdolabı, kahverengi ahşap ve çirkin duvar kağıdından oluşan sonsuz okyanus gibi tüm önemsiz ayrıntılara tutundum. Şu anda, beni ağırlığımızın altında gıcırdayan dik tahta basamaklara doğru götürüyordu.

"Rick, Cemiyet için mi çalışıyor?"

Rio omzunun üzerinden bana bakarken kaşları havalandı, görünüşe göre onları tanımama şaşırmıştı.

"Hayır, o Francesca'nın kardeşi, Rocco'nun arkadaşı. Francesca, Cemiyet için çalışıyor ve Rocco ile arkadaşları da bunun meyvelerini topluyor."

"Sen de onlar için mi çalışıyorsun?"

"Evet ama şu anda Francesca'ya hizmet ediyorum."

Kuruyan dudaklarımı yaladıktan sonra, "Öyleyse başıma ödülü kim koydu?" diye sordum.

"Kim olduğu önemli değil. Sadece nedeni önemli. Şimdi acele et, işemem gerekiyor ve eğer daha hızlı hareket etmezsen fermuarımı açıp o güzel yüzüne resim çizeceğim."

İğrenç tehdidi işe yarayıp beni şaşkınlığımdan kurtardı. Ona kötü bir bakış attığımda tepki olarak kaslarım inlese de adımlarımı hızlandırdım.

Yine de konuşmayı bitirmek en iyisiydi. Ne kadar sessiz olduğundan başlayarak bu evdeki her ayrıntıya konsantre olmam gerekiyordu.

Beni uzun bir koridorda ilerletirken her iki tarafta da birkaç kapı vardı ve bunun boşluktan kaynaklanan türden bir sessizlik olmadığını, birinin nefesini tutup ayak seslerinin yanından geçip gitmesi için dua ettiği türden bir sessizlik olduğunu fark ettim.

Gergince yutkunarak gözlerimi etrafta gezdirdim, göze batan herhangi bir ayrıntıyı saptamaya çalıştım ama kalp atışlarımı hızlandıran korku her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Kafamda çıkış yolu olmadığı konusunda beni uyaran milyonlarca alarm çalarken, sakin kalıp akıllıca oynayarak buradan çıkmayı nasıl başaracaktım?

Her zaman bir çıkış yolu vardır, küçük fare. Sadece bulman gerek.

14 Haziran 2008

Bugün toplama günü. Francesca bizi yalnızca kahrolası seks köleleri olalım diye yetiştirmiyordu. Tecavüzcüler için sadık küçük orospular olalım diye. Bizi aynı zamanda bugüne hazırlıyordu. Küçük kuşlar gibi avlandığımız güne. Yalnızca vurulup öldürülmemiz için uçmamıza izin verilen güne. GÜM. Aynen, öylece. En iyi yanı ne mi? Bunun için BİZ cezalandırılıyoruz. Tüm bu sikik şey bir başarısızlık üzerine kurulu.

İyi bir kız ol. Genişçe aç bebeğim. Bacaklarını ayır. Ne kadar esnek bu kız? Ayak parmaklarına dokunabiliyor musun bir bakalım. Sikik, hasta, aşağılık herifler. Hepsi. Umarım sıçıp sıvarlar da bana vurduklarında beni yanlışlıkla öldürürlerdi.

Buna şükrederdim.

Molly

BÖLÜM 6
AVCI

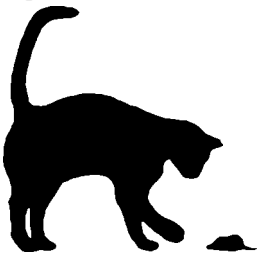

Öfke.

Buna yeterince minnet duyulmuyor. Yeterince üzerinde düşünülmüyor.

İnsan vücudunun becerileri artık fizik yasalarıyla sınırlı değildi. Parmak uçlarımda bulunan mutlak yıkım, tüm şehri yakıp küle ve kora çevirebilirdi. Basit bir kibrit darbesi ya da bileğimin ufak bir hareketi, bana kalırsa içimde köpüren aynı kor alevler tarafından tüketilirdi.

Şimdilik yıkımı kendime çeviriyordum. Yansımam, yalnızca teleskoplarla görülebilecek bir şiddetle köpürüyordu. Evrenimiz gaddarlıkla yaratılmıştı ve şimdi kozmos bir değil, bana ters ters bakan iki siyah gözün içinde yatıyordu.

Senin sikik hatan.

Yumruğum aynaya doğru uçtuğunda tek darbede aynayı neredeyse paramparça etti. Çarpmanın etkisiyle minik parçalar patlayarak lavaboya ve zemine saçıldı. Tam olarak ruhumun ne durumda olduğunu gösteriyordu. Paramparça olmuştu.

Hastaneden eve yeni gelmiştim ve şimdiden yaralarıma yenilerini ekliyordum. Ancak umursamayacak kadar kaybolmuştum.

Hırlayarak geri çekildikten sonra yumruğumu tekrar aynaya geçirdim. Sadece birkaç eğri büğrü parça kalana kadar tekrar ettim.

Burnumdan soluyarak döndüm, bulabildiğim en büyük parçayı arayıp derimi kesen pürüzlü kenarları görmezden gelerek onu yerden kaptım. Ardından, tekrar doğrulmadan önce sivri uçlu daha küçük bir parça aldım.

Büyük parçayı önümde tutup tam doğru açıyı alıp yeni aynam olarak hizmet edene kadar konumlandırdım. Daha küçük olan parçayı derime saplayıp oymaya başladım.

Yavaş ilerliyordum, vücudumu sarsan titreme yüzünden hareketlerim güçsüzdü. Cam hem parmak boğumlarımdan hem de kenarlarının tenimi kestiği yerden fışkıran kan yüzünden elimden kayarken, sürekli yeniden ayarlamak zorunda kalarak daha fazla kesik açıyordum.

Fakat kafamın içi bu kadar gürültülüyken acıyı zar zor fark ediyordum.

Zihnim öfkeyle bulutlanmış ve vücudumdaki her kahrolası organ sanki bir mikserin içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Küçük farem gitmişti.

Onu benden çalmışlardı.

Üstelik bunun arkasındaki adam, ona karşı bir kan davası olduğunu bildiğim adamdı.

Ve ben onu canlı bırakmıştım.

Sebep olduğum öfkede boğularak yaşamasına izin vermiştim.

Göğsüm hızla çarparken daha sert kazıdım, camın kestiği yerden parlak kırmızı kabarcıklar çıkıyordu.

İşim bittiğinde parçayı fırlattım, tüm vücudum titriyordu.

Addie'yi yüzüstü bırakmıştım.

Bunu asla unutmayacaktım.

Şimdi kalbimin üzerine bir gül oyulmuşken değil.

***

Max'in evine yaklaşırken botlarımın altını kan kaplıyor ve arkamda kıpkırmızı ayak izleri bırakıyordu.

Sonunda kendine koruma tutmuştu.

Altı beden de yere yığıldığında pek işe yaramamışlardı. Yıldızlara körü körüne bakan gözlerinin arasındaki kurşun delikleriyle yanlış kişiyi korudukları için öldürülmüşlerdi.

Ne kadar sevildikleri umurumda değildi. Aileleri olup olmadığı, evde eşleri ve küçük çocukları olup olmadığını umursamıyordum. Babacığınız öldü çocuklar.

Ön kapıyı tekmeleyerek açtığımda yüksek sesli gevezelikler farklı *küfürlere* dönüştü.

Max'in evi orta çağ dekoruyla siyah ve altın renginde kaplanmışken neredeyse tamamen açık konseptten oluşuyordu. Zengin bir adam olsa da hiçbir servet onu benden koruyamazdı.

Her iki taraf da iki büyük merdiven evi yarım ay şeklinde çevreleyen bir balkona çıkıyordu. Arkasından iki koruma daha koşarken, günün adamı gözlerinde vahşi bir ifadeyle balkonda belirdi.

Beyaz-sarı saçları dağılmış, bukleleri diken diken olmuştu ve beni gördüğü an ifadesi vahşileşti, gözleri isteriyle genişledi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Kafana balon mu sürttün?"

Gözlerini kırpıştırdı ve daha onlar varlığımı algılayamadan silahımı kaldırıp her koruma için bir tane olmak üzere iki kurşun sıktım.

Çok kolay olmuştu.

Görünüşe göre, parası beni eğlendirecek kadar iyi korumalar tutmasına

bile yetmiyordu. Eğer bana biraz olsun benzeselerdi, ağzımdan tek bir hece bile çıkmadan vurulmuş olurdum.

Adamları yere düşerken Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı, kan hızla tırabzanlardan geçerek zemin kattaki bozulmamış karoya akıyordu. Kaçmak için döndü ama sesim onu durdurdu.

"Buraya gel, Max."

Yavaşça bana baktığında gözlerinden korku yayılıyordu. Üzerinde eylemlerinin sonuçlarıyla karşı karşıya kalan erkeklere özgü bir koku vardı.

Hepsi taş kesilmiş durumdaydı ama bunun tek sebebi öleceklerini bilmeleriydi. Üstelik neye inanırlarsa inansınlar, cennet kapılarına götürülme şanslarının olmadığını çok iyi biliyorlardı.

"Her ne düşünüyorsan ben..."

"Bilgilerimi sorgulayarak beni daha fazla aşağılama," diye sözünü kestiğimde sesim son derece sakindi. "Bunu yapmayacak kadar akıllısın, Maximilian."

Dudakları beyaz bir çizgi hâlini alsa da dönüp merdivenlerden inecek kadar sağduyuluydu, kırışık ceketini düzelterek özgüveninin kırılgan görüntüsünü yeniden oluşturdu. Sıktığı yumrukları titrerken ve saç çizgisi ter içinde kalmışken sakin ifadesini korumaya çalışıyordu.

Son adımda duraksayıp burnunu havaya kaldırarak önümde durdu. Başı dik bir şekilde ölmek istiyordu.

Ne kadar da naif.

Ayağımın önünde eğilecek, af dileyip dudaklarını botlarıma o kadar sert bastıracaktı ki geride diş izleri kalacaktı.

"O nerede?" diye sordum soğuk ve duygusuz bir sesle.

Bana baktığında yutkunmaya çalışırken boğazı sarsıldı. "Yeri bana söylenmedi."

"Fakat onu tutan adamlarla temas hâlindesin," diye karşı çıktım. Gözlerini kırpıştırıp uygun yanıtı buluncaya kadar oyalanmak için dudaklarını yaladı.

"İş tamamlandı. Rick'in yüzdesini aktardım ve bağları kopardık."

Max parayı bir hesaba aktarmıştı bu yüzden sadece Rick Boreman'ın pay aldığını düşünüyordum ama neden olduğundan henüz tam olarak emin değildim. Addie'nin araba kazasını çeken kamerada iki adam vardı ve onu devrilmiş aracından çıkaran Rick değildi.

Dudaklarımı büzdüğümde yüzümdeki yaralar buruştu, başımı aşağı yukarı sallayarak avını takip eden bir çita gibi yavaşça ona doğru yürüdüm. O gerilip gözümün önünde kasılırken kanıma bir damla memnuniyet karıştı.

"Sen de bana ikisiyle de bağlantı kurmanın bir yolu olmadığını mı söylüyorsun?"

Yutkunup başını iki yana salladı. "Rick, para aktarımı gerçekleştikten sonra telefonunun bağlantısını kesti. Muhtemelen senden saklanmak için."

Mırıldanarak gözlerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirdiğimde tuhaf duruşunu ve ayaklarının içe dönük olduğunu fark ettim. Altına işemesine saniyeler kalmıştı.

Günahlarının en kötüsünün bir restoranda birkaç kadını korkutmak olduğunu bilerek halka açık bir yerde olmanın özgüvenini taşımıyordu.

Bu kez çok kötü bir çocuk olmuştu.

"Peki bunu neden yaptın, Max?"

"Babamı öldürdün bu yüzden anlaşma bozuldu," dedi tükürürcesine, irisleri hiddetle ışıldıyordu.

Durdum, sözlerini işlerken elimden yalnızca ona bakmak geliyordu.

Archie Talaverra'yı öldürdükten sonra ellerini kesip onun bana ait olduğunu ve başka kimsenin dokunamayacağını hatırlatmak için ellerini Addie'nin kapısına bırakmıştım. Max bunu öğrenip Archie'nin ölümü için onu suçlamaya başlayınca ben de onunla bir anlaşma yapmıştım. Addie'ye dokunmazsa ben de babasını öldürmeyecektim. Asıl noktayı vurgulamak için kaçırıp video çekmem gerekmişti ama sözünü tutmuştu. Yakın zamana kadar.

İşin tuhafı, babasını öldürmemiştim.

"Pardon?"

Gözlerini kırpıştırırken yüzü yavaş yavaş kırmızıya döndü.

"Babamı öl..."

"Ne sikim dediğini duydum," diye bağırdım. "Sana onu öldürenin ben olduğumu düşündüren ne?"

Yüzü buruştu. "Çünkü öyle olduğunu sen *söyledin*," diye bağırdı bana doğru tehditkâr bir adım atarak. Doğrulup yüzüne doğru hamle yaparak, geri çekilip dengesini kaybetmesine neden oldum.

Gömleğinin yakasından yakalayıp hızla kendime çektim. "Açıkla, Max," diye hırladım. "Çünkü kahrolası babanı ben öldürmedim. Öldürseydim, ikinizi de öldürmüş olurdum. Sikik bir anlaşma yaptık ve *ben* sözümü tuttum."

Başını iki yana sallarken ateş püskürüyordu. "Cuma günü babamın kafasını kestiğin videoyu bana gönderdin. Videoda *'Bu, Adeline Reilley için'* dedin."

Ateş damarlarımı kaplarken vücudumdaki her bir damar belirginleşti.

"Benim sesimi duydun mu?"

"Ne... Bilmiyorum adamım! Karşılaştırabileceğim, senin sesine dair lanet olası bir kaydım yok. Seninki gibi derindi, tüm bildiğim bu."

Başımı aşağı yukarı sallarken gözlerimde nasıl çuvalladığını görmesine izin verdim. Babasını gerçekte kimin öldürdüğünü bulmak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Benim olup olmadığımı doğrulama zahmetine girdin mi?"

"Ah, kusura bakma kardeşim bir dahaki sefere seni ararım," diye karşılık verdi.

Vahşice sırıttım. "Bana kaynağının olmadığını mı söylüyorsun, Maximilian? Çünkü benim var, sana acı çektirecek birçok kaynağım var. Bir cinayetin intikamını alacaksan, bunu gerçekten kimin yaptığından emin olsan iyi olur."

Düşünmeden hareket ettiğini fark edince ağzı açık kaldı. Babasının acımasızca öldüğünü görmüş, tek bir cümleye dayanarak kim olduğuna karar vermiş ve Addie'yi mezbahaya göndermişti.

Gözümü kan bürürken onu uzak tutmak için kontrolüme ihtiyacım vardı. Net bir şekilde görmek için ihtiyacım vardı çünkü Max'in ölümünün her sikik saniyesine tanıklık etmek istiyordum.

"Babanı kimin öldürdüğünü öğrenmek mi istiyorsun, ahmak? Addie'yi sattığın insanlar. Cemiyet, sen bana ihanet edip Addie'yi hedef al diye onu öldürdü. Onların lanet olası tuzağına düşüp tüm kirli işlerini onların yerine yaptın."

Başını iki yana salladı. "Anlaşmamızı ve babama ne yaptığını nereden bilecekler?"

"Bilmiyorum, Max, baban o koca ağzını açıp dinleyecek herhangi birine mi salladı? Ya da *sen*? Addie ve Daya'ya dokunduğun için onu kaçırıp tehdit ettiğim hakkında sızlandın mı? Bana ikinizden birinin ortalıkta kulağı olan birine bu konuda gevezelik etmediğini mi söylüyorsun?"

Dişleri tahminimi doğrularcasına takırdadı. "Çeneni kapatmadığın zaman aramızdaki meseleyi öğrenmeleri zor değil," diye tısladım.

Ben onu ön kapıya doğru çekiştirirken homurdandı, ayakları kiremitte sürükleniyor ve tırnakları panik içinde ellerimi tırmalıyordu. Bunu onunla oldukça ağırdan almayı planlıyordum. Onu toprağın altına göndermeden önce alabildiğim kadar çok bilgi alacaktım.

"Bekle, bekle, bu bir hataydı. Hadi bu işi çözelim," diye kekeledi ben onu verandanın merdivenlerinden arabama doğru sürüklerken. "Onu geri getireceğim!"

Ona vahşi bir gülümseme gönderdim. "Endişelenme, Max. Seninle pek çok şeyi çözmeyi planlıyorum. Ya da daha doğrusu, onları içinden çözüp çıkarmayı."

***

Kanlı neşter metal tepsiye çaparken Max'in iniltileri havayı dolduruyordu. Aralıksız çığlıklarını bastırmak için *Drowning Pool'un "Bodies"* şarkısını çalmaya başladığımda bunu komik bulmamıştı.

Şu anda bomboş kalan göğsümde yanan alevler dışında hiçbir şey hissetmememe rağmen şarkı boyunca kahkahalar atmıştım.

Max'in göğsüne bağlanan teller, kalbi durduğu anda yeniden başlatmak için özel olarak tasarlanmış bir makineye gidiyordu. Bu işe ilk başladığımda onu ben kurmuştum ancak nadiren kullanılıyordu. Başlangıçta, seks tacirlerine karşı öfkem kontrolsüzdü. Fakat yıllar içinde, onlar ne kadar hızlı ölürse benim de o kadar çok öldürebileceğimi fark etmiştim.

Max'i iki kez boğarak öldürmüştüm. Kalbi atmayı bıraktığı anda makinem onu elektrikle hayata döndürüyor, burada ona yavaşça işkence etmeye devam edip sonra onu tekrar öldürüyordum. Başa dön, tekrar et.

Daha soru sormaya başlamamıştım bile, konuşamayacak kadar kızgındım.

Artık aklını yitiriyordu. Tekrar tekrar gülen yüzümü görerek uyanmak için ölüme çok yaklaşıyordu. Yine de hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum.

"Parayı transfer ettiğin kişi, Rick Boreman. Ortağı kimdi?"

"R-Rio," diye yanıtladı. "Soyadını bilmiyorum."

Konuşması, vücuduna uygulanan titreşimden dolayı dalgalıydı.

"Onları nereden tanıyorsun?"

"Ben ger... gerçekten tanı-mıyorum. C-Conner ve Rick arkadaştı. Rick'in bağlantıları olduğunu biliyordum bu yüzden numarasını Connor'ın eski telefonundan aldım."

"Peki, Rick'in neye bulaştığını nereden biliyordun?"

"Connor, Tala-la-vera'ların muh-temelen ticarete el attığından ve bunu Rick aracılığıyla yapmak için bağlantıları olduğundan bah-bahsetti. Onlar hiç ka-karışmadılar bu yüzden Rick hakkında bundan daha... daha fazla bir şey söylemedi."

Tek kaşımı kaldırdım. Talaverra'ların insan kaçakçılığına karışması tam bir felaket olurdu. Özellikle işin içinde Archie ve playboy statüsü varken, pek çok kızı bu kadere mahkûm ederdi. Sanırım hepsini öldürerek en başında düşündüğümden daha fazlasını yapmıştım.

"Rio ve Rick kimin için çalışıyor?"

Max başını iki yana sallarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Rick kimse için çalışmıyor. O-o sadece doğru insanlarla arkadaş. Ben k-kız arkadaşının nerede yaşadığını biliyordum ve o da onu doğru ellere nasıl teslim edeceğini biliyordu. Bu karşılıklı çı-çıkar ilişkisiydi."

Bayılıyor gibi görünüyordu, bu yüzden yanaklarına birkaç kez sertçe tokat attım. Bana homurdansa da gözlerini açık tuttu.

"Ya Rio?"

Tekrar sırıttı. "Başka kim var? Cemi..."

"Kalın kafalı olma, Max," diye araya girdim, bir makas alıp ucunu iki parmağının arasındaki deriye doğru sürükledim. Yeni bir cevap vermeyince makası açıp narin etini kestim. Çığlık atsa da sesi yeterince acı dolu çıkmıyordu. Henüz değil.

"İsimleri istiyorum. Doğrudan rapor verdikleri kişileri ve onu kime götürdüklerini."

Yutkunmaya çalıştı, cevap vermek için uğraşırken yüzü aceleyle buruştu.

"B-ben bilmiyorum, Z. Sana söyledim, onları neredeyse hi-hiç tanımıyordum! Sadece C-Connor'ın bize Rick hakkında söyledikleri, onun bir kaçakçıyla arkadaş olması dışında hiçbir şey bilmiyordum. İlanı gördüğümde b-ben ondan yardım istedim ve bu iş burada bitti!"

"Onu nasıl kaçıracaklarını nereden biliyorlardı?"

Dudaklarını yalarken yorgunluktan yine gözleri kayıyordu.

"Evinin etrafının sa-sarıldığını biliyordum bu yüzden onu dışarı çıkardık. Luke, Daya'nın nerede yaşadığını biliyor bu yüzden... Bu yüzden onu ziyaret etti. İçeri girip onu bağladı ve Addie'yi tu-tuzağa düşürmek için telefonunu kullandı. Rick v-ve Rio, garaj yolunun dışında bekleyip onu takip etti."

Durdum, Daya'nın da kaçırılmış olabileceğini öğrenince öfkeden neredeyse kör oluyordum. Kimse kız arkadaşıma bulaşamazdı ve buna onun arkadaşları ve ailesi de dahildi.

Addie gideli yedi gün olmuştu ve geçen sürede tek düşündüğüm Max'e ulaşmaktı. Daya'nın henüz ulaşıp en iyi arkadaşını aramadığı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Dürüst olmam gerekirse, onun yokluğunun verdiği daimî ıstırap bedenimdeki her bir organı ele geçirirken düzgün düşünemiyordum.

"Daya nerede?"

Max kahkaha attığında sesi kaygan ve keyifsizdi. "En son duyduğuma göre kardeşim Luke onu hâlâ elinde tutuyordu. En se-sevdiği anısını muhtemelen onunla yeniden yaşıyordur."

Siktir. Görünüşe göre Max sonsuza dek ölmeyi beklemek zorunda kalacaktı. Önce gidip arkadaşını öldürmem ve Daya'yı oradan çıkarmam gerekiyordu.

"Hmm." Serçe parmağıyla yüzük parmağı arasındaki deriyi kestim. Dişlerini sıksa da bu çığlığının dişlerinin arasından kaçmasına engel olmadı.

"Tanrım, lanet olsun!" diye patlarken acıdan nefes nefese kalmıştı.

Daya'yı kurtarmama yetecek kadar onu hayatta tutacaktım. Sonra da geri gelip kalıcı olarak işini bitirirdim. Ona harcayacak daha fazla zamanım yoktu.

"İlanı yanıtladığında kiminle konuştun?" diye üsteledim.

"Onlar anon-anonimlerdi. S-sen telefona cevap verdiklerinde kendilerini tanıttıklarını mı sanıyorsun?" diye tersledi. "Onlara onun nerede olduğunu ve bana kimin yardım ettiğini bildiğimi söyledim. Addie ellerine geçtiğinde parayı transfer edeceklerini söylediler. B-bu kadar!"

Diğer elini tutup işaret ve orta parmağı arasındaki derisini kestim çünkü tavrını beğenmemiştim.

"Senden önce bu sandalyeye kaç adam yattı biliyor musun?" diye sordum gelişigüzel bir şekilde, parçalanmış yüzüne bakarken.

"H-hayır," dedi ağlayarak, ses tonu kederli bir feryatla sürükleniyordu.

"Ben de," dedim omuz silkerek. "Saymayı bıraktım. Fakat hatırladığım şey, her birini darmadağın ettiğim."

Öne doğru eğildiğimde Max gözlerini sımsıkı kapattı, işkencecisiyle yüzleşecek kadar cesur değildi. "Fakat beni ilk darmadağın eden sensin, Max. Bunu kabul edebilirim. Addie'yi benden aldığında beni küçük parçalara ayırdın. Senin yüzünden artık adam değilim."

Omurgamı düzleştirdim. "Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyor musun? İçimde insanlık kalmadığı anlamına geliyor. Empati yok. Suçluluk yok. Hiçbir şey yok. Bunu bütün siktiğimin günü boyunca yapabilirim ve vücudun pes ettiğinde bile onu tekrar hayata döndürürüm."

Gözlerinden yaşlar aksa da üzerimde hiçbir etkisi olmuyordu.

"Ö-özür dilerim adamım. Bu affedilebilir bir hataydı," diye inledi. "Sadece ba-babam için yaptım."

"Sadece bir kızı kaçırıp insan kaçakçılarına sattım mı demek istiyorsun? Sadece baban öldü diye masum bir kadını işkenceye, travmaya ve tecavüze mi mahkûm ettin?" Sonlara doğru sesim çatlamaya başlarken çenemi sıkıp elimde kalan azıcık akıl sağlığımı korumaya çalıştım. Kontrolümü kaybederken gözlerimde yaşlar birikiyordu.

Başını iki yana sallayarak ağlarken, "Ne dememi istediğini bilmiyorum," dedi.

Nefes alıp vererek kontrolümü yavaşça yeniden kazandım. Bu yanıtı olduğu gibi kabul ederek başımla onayladım. Yaptıklarını telafi etmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Tek yapman gereken biraz araştırmaydı adamım. Beni doğrudan tehdit edecek kadar asabi olsan bile bu senin hayatını kurtarabilirdi."

Ve benim ruhumu.

Diyecek hiçbir şeyi olmadığı için burnunu çekti. Bu yüzden ben de mini testereyi alıp çalıştırdım. Neredeyse simsiyah olan gözleri dehşetle irileşmişti.

Suratını oldukça iyi kesmiştim ama bunun için çok daha iyi bir kullanım olduğunu düşünüyordum.

"Biz konuşurken Addie'ye ne yapıldığını biliyor musun?" diye sordum bıçağın hafif uğultusu altında kemerinin tokası şıngırdarken.

Ben pantolonunu çözüp aşağı çekerken gözlerini tekrar sımsıkı yumdu. Burnumu kırıştırdım. Altına işemişti.

"L-lütfen adamım," diye ağladı, hıçkırıkları boğazına işkence ediyordu. Burnundan ağzına sümük akarken tek gördüğüm yakalandığı için pişman olan bir adamdı. Yaptıklarının sonuçlarına katlanmayacağını düşünecek kadar kibirli ve aptal bir adam. "Bunu yapma."

Göğsümdeki mağara genişlerken, vicdanımdan geriye kalan ne varsa yuttu.

Ruhumun bir canavarın içinde yeri yoktu.

Bu yüzden ben de ondan kurtuldum.

"Tecavüze uğruyor," dedim sesim dizginlenemeyen bir öfkeyle derinleşirken. O düşünceler bana *musallat* oluyordu. "Kaç adam tarafından olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı, ben boxerını indirirken bacakları titriyordu, kalın naylon eldivenler taktığım için memnundum.

"Benim tek düşünebildiğim bu," diye fısıldadım. "Çektiği işkence bana musallat oluyor. Acısı ve muhtemelen ne kadar ölmek istediği."

Ve benim ne kadar ölmek istediğim.

Onu bacaklarının arasından yakalarken tekrar tekrar Addie'nin çektiği eziyetin görüntülerinden başka bir şey göremiyordum. Kendi parmaklarımı kessem bile zar zor fark ederdim.

Onun canını yakıyorlar. Onu korkutuyorlar. Onu ağlatıyorlar.

Bıçak deriyi ve kası parçalayarak korku filmlerinin taklit edemeyeceği bir çığlığa yol açtı. Bu ses ancak çok az insanın gerçekten deneyimlediği türden bir korkudan doğabilirdi.

Kulağa müzik gibi geliyordu.

Addie de aynı sesi mi çıkarıyordu?

Kan fışkırıp Max'i ve beni kıpkırmızı boyadı. Kimsenin duyamayacağı bir çığlık daha atmaya hazırlanırken derin bir nefes aldı ama sonra bayıldı.

Amcık.

Artık kelimenin tam anlamıyla.

Testereyi kapattım, parmaklarımla alt dişlerini aşağı doğru çektim ve artık kopmuş olan deri parçasını boğazından aşağı soktum. Ardından ben yokken kan kaybından ölmesini engellemek için yarayı dağlamak için uğraştım.

Henüz onunla işim bitmemişti.

***

Luke'un nerede yaşadığını bulmak zor olmamıştı. Embesil zaten tüm hayatını sosyal medyada paylaşıyordu. Bir kızı evinde rehin tutması dışında. Bu detayları hep unutuyor gibi görünüyorlardı.

Evinin kapılarından anlaşılmaz çığlıklar duyuluyordu. Bunu gürültülü bir çarpma sesi takip ederken, içeri girdiğimde Daya'nın çoktan bu adama cehennemi yaşattığını göreceğimi bildiğim için gülümsedim.

İğnemi anahtar deliğine sokup sıkıştırarak kilidi kırdım. Ardından sanki en sevdiğim hamburgerciye giriyormuşum gibi evine girdim.

"Neden hep hareket etmek zorundasın?" diye bağırdı Luke koridorun sonundan. Silahımı çıkarıp gürültüye doğru ilerlerken susturucuyu takmaya başladım. "Seninle ilgilenmeye çalışıyorum!"

Köşeyi dönünce birden durdum.

Daya bir sandalyeye bağlı, yan yatmış ve kolları rahatsız bir şekilde ağırlığının altında sıkışmış durumdaydı. Ağzına yapıştırılan bandın ardından çığlıklar atarken bakışlarından ölüm saçıyordu. Beni gördüğünde gözleri genişledi ve sonra sanki varlığını belli etmeye çalışıyormuş gibi şiddetle kıvranmaya başladı.

Tam karşımdayken onu daha iyi görmem mümkün değildi.

Daya'nın tepkisini fark eden Luke başını çevirdi ve gözleri büyürken silahına atıldı. Bir adım atmadan dizinin arkasına ateş ettiğimde acı dolu bir haykırışla yere düşerken bile hiçbir şey hissetmiyordum.

"Sakin ol, Daya," dedim ona doğru yürürken. "Seni görebiliyorum. Kancaya takılmış bir solucan gibi kıpırdanmak, cildini daha da tahriş etmekten başka işe yaramaz."

Ben hem onu hem de sandalyeyi bir bütün olarak kaldırıp iplerini çözerek kalkmasına yardım ederken sabırsızlıkla bekledi. Bana bir kez bakıp gözlerimin altındaki koyu halkaları ve bakışlarımdaki boşluğu fark ettikten sonra sarıldı.

Kolumu ona dolamadan önce bir an donup kaldım. Anında gözyaşlarına boğulduğunda hıçkırıkları göğsümü titretti. Elimi ensesine koyup güven verici bir şekilde sıktım. Burada olduğumu ve güvende olduğunu bilmesini sağlamak için elimden gelen tek şey buydu.

Boğazım konuşamayacak kadar sıkışmıştı çünkü Daya iyi olduğu için ne kadar rahatlasam da gerçekten rahatlamış gibi hissedemiyordum.

"Lütfen bana onun nerede olduğunu bildiğini söyle," diye yalvardı kapüşonlumu ellerinin arasına alırken.

İç çektim ve onu kollarından tutarak nazikçe geri çektim. Benden daha

iyi durumda görünmüyordu. Adaçayı yeşili gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş, düz siyah saçları darmadağınık olmuş ve koyu kahverengi teninde morluklar oluşmaya başlamıştı.

"Henüz değil," diye fısıldadım, hayal kırıklığı yaratan kelimeleri daha yüksek sesle söyleyememiştim. Gözleri yenilgiyle kapansa da başını aşağı yukarı salladı.

"Onu bulacağız. Başaracağız."

"Sana ne yaptı?" diye sordum konuşmayı yerde silahına doğru sürünen parazite çevirerek. Silahı on metre ötedeki bir sehpanın üzerinde duruyordu. Dönüp tabancaya ateş ettim ve beyaz kanepesinin altına savruldu.

Bahse girerim o şeyin üzerine tek bir kıç bile oturmamıştı.

"Daha önce yapmasına izin vermediğim hiçbir şeyi yapmadı," diye mırıldandı.

Başımı eğdim. "İkimiz de biliyoruz ki bu sefer rızaya dayalı değildi."

Bakışlarını kaçırırken utanmış görünüyordu.

"Bunların hiçbirini senin istemediğini biliyorsun, değil mi?" diye hatırlattım ona, anlatmak istediğim şeyi anlayacak kadar sarsarak. Tamamen ikna olmuş görünmese de başıyla onayladı.

"Max benim evimde. Luke'la burada ilgilenelim. İstersen bastırılmış öfkeni serbest bırakabilirsin." Döneceğim sırada beni durdurdu, eli bileğimi sıkıca sarıyordu.

"İnsanlığını henüz kaybetme, Zade. Addie güçlü ve bundan sağ çıkacak."

Ona baktım ve içimde benim göremediğim bir şey görüp görmediğini merak ettim.

"Çoktan kaybettim."

***

Daha sert vurdum. Siktir, daha sert vurmam gerekiyordu.

Yanıt niteliğindeki inlemeler, omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderiyordu.

Ne zaman duysam, tek düşünebildiğim Addie oluyordu. Yalvarışlar çığlıkları takip ederken bile onu düşünmeden edemiyordum. *Daha sert.*

"Lütfen." Yalvarışı soluk soluğaydı. Fakat yeterince iyi değildi.

"Lütfen, ne?" dedim sıktığım dişlerimin arasından, güç kullanmaktan şakaklarımdan aşağı terler akıyordu.

Hâlâ yeterli değildi.

Asla olmayacaktı. Addie'yi kurtarana kadar değil.

"Zade," diye seslendi Daya. "Lütfen."

Ona bakarken çekicim Luke'un bacağına saplanan devasa çivinin üzerin-

de asılı kaldı. Biraz midesi bulanmış gibi görünüyordu ama şu anda umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Son birkaç dakikadır çiviyi koluna çakıyordum ve çiviyi tahta masaya gömülene kadar çaksam da bu çok büyük bir çiviydi ve hâlâ biraz yer vardı.

Luke'un inlemeleri ıstırap doluydu ve umutsuz yalvarışları, elimden geldiğince iyi hissetmeme neden oluyordu.

Hiç yeterli değildi.

Ağlaması kesilene ve gırtlağı tamamen paramparça olana kadar bağırmasını istiyordum.

Daya'nın eli koluma değdiğinde onun yalvarışı kafamdaki gürültüyü kesti.

"Canını yaktı," dedim düz bir sesle.

Başıyla onayladı. "Canımı yaktı. Ve ben de devralmaya hazırım."

Çekici bıraktığımda ağır lastik acı verici şekilde koluna ve ardından masaya düştü. Karşılığında attığı çığlık evin içinde titreşti.

Yeterli. Değildi.

Burnumu silip arkamı döndüm, ellerim tepesi teniyle birleşene kadar çiviyi çakmaya devam etme ihtiyacıyla titriyordu.

Luke'u yemek masasına sürükleyip işkence etmeye başlayalı bir saatten fazla olmuştu. Garajında bazı aletler bulmuş ve onun hiç kullanma şansı olmayacağı için onlardan faydalanmaya karar vermiştim.

Daya boğazını temizledi. "Luke? Uyanık kal, ahbap." Derinin tokatlandığını duyduğumda onun yanağına sert bir tokat attığını görmek için arkama baktım. Başı düşerken boğazından daha fazla inilti döküldü.

"Lütfen," diye fısıldadı kısık bir sesle. Sesinin tamamen kesilmesi gerekiyordu. O zaman bile tatmin olmayacaktım.

"Biliyor musun, ben de sana bir haftadır aynı şeyi söylüyorum," dedi Daya, sesi çatlıyordu. Gözleri yaşlarla dolarken bu yalnızca göğsümdeki alevleri körüklüyordu.

O ve Addie birbirlerini deli gibi seviyordu. Ve Addie'nin benim ailem olması, Daya'yı da ailemden biri yapıyordu.

Başkalarının onlara bir daha asla bulaşmaması gerektiğini bilmesi için onu ibret olsun diye cezalandırsam iyi olurdu.

Kızımın kaçırılmasında büyük bir rol oynaması işleri değiştirmiyordu.

Ve bu... Bu affedilmez bir şeydi. Bundan sağ çıkamazdı.

Luke yutkundu ama kelimeler birkaç saniyeliğine onu yarı yolda bıraktı. "Kişisel bir şey değildi," diye homurdandı. "Ben sadece Max'in bana söylediğini yapıyordum."

"Max sana aletini içime sokmanı mı söyledi?" diye karşılık verdi Daya, minik yumruğu sıkı bir top şeklini alırken.

Onları kullanmasını umuyordum. Ben sefil hayatına son vermesi için Daya'ya izin vermeden önce kendi yumruklarımdan birkaçını kullanabilmek için onu durdurabilirdim.

"Hayır Daya, ben sadece... Seni çok özledim."

Daya gözlerini kapattığında kirpiklerinden bir damla yaş sızdı. Bu ikisinin birlikte geçen bir geceden sonra ilişkileri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunu beni ilgilendirmezdi. Fakat bunun önemi yoktu çünkü Luke, Daya'dan ne çaldıysa Daya bunu geri almayı planlıyordu.

"Ben seni özlemedim, Luke. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi soluk gözleri parlarken. Ağzı açılsa da Daya devam etti. "Seni ne zaman düşünsem tiksiniyordum. Beni şaşırtmanın bir yolunu bulacağını ve düşündüğümden çok daha kötü çıkacağını bilmeliydim."

"B-bak, oynadığım rol için üzgünüm ama Max'in deli olduğunu anlaman gerekiyor." Yaklaştığımda ona yansıttığım şey bir anlayış perdesi olmayınca daha da çaresiz hâle geldi. "Cidden adamım! Dediğini yapmazsam beni öldürtecekti!"

"Sana Daya'yı taciz etmeni mi söyledi? Ona tecavüz etmeni?"

Doğru cevabı ararken ağzı açılıp kapanarak kekeledi. Daha doğrusu, doğru yalanı.

Daya umutla elini bana uzatırken gözleri ona takıldı. Ne istediğini bildiğim için yanımdaki masadan bir bıçak alıp ona verirken bakışlarımı Luke'dan ayırmadım.

Zaman kaybetmedi. Bir saniye bile tereddüt etmedi. Siyah sapı sımsıkı kavradığında metal, adamın üzerine kaldırıp boğazına saplarken yemek odasının ışıkları altında parladı. Keskin metal, eti ve kemiği delerek yalvarışlarını susturdu.

Luke'un gözleri kocaman açılırken inanamıyormuş gibi celladına bakıyordu. Her seferinde gözlerinde inançsızlık olurdu. Sanki bunun geldiğini görmemişler gibi. Ya da belki de gerçekten ölmekte oldukları gerçeğini kabul edemiyorlardı.

Hayatlarını çok bencilce ve başkalarının hayatlarına hiç aldırış etmeden yaşamış bunun gibi adamlar, sonsuza kadar yaşamak için her zaman en çaresiz olanlardı.

Fakat onları bu kadar zayıf yapan şeyin bu olduğunu hiçbir zaman anlamıyorlardı. Kendi hayatlarına saygı duymayan insanlar, benim gibi insanlar. En ölümcül olanlar *bizlerdik*.

Öldüğümde insanları benimle birlikte yere sermekten beni alıkoyan şey neydi?

Hiçbir şey.

Hiçbir kahrolası şey.

16 Haziran 2008

Dışarı çıkış yolunu buldum. Lanet olası çıkışı buldum!!! Ama sessiz ol. Kimseye söyleyemem. Bu günlüğü kimse bulamayacak ama bunu yazmak uğursuzluk getirecek gibi hissediyorum. Titriyorum, çok heyecanlıyım. İnfaz'da beni almadılar. O aşağılık herifler benim tadıma bakamadıkları için zırıl zırıl ağlıyordu. Beni satın almaya çalıştıklarında bu şansı elde edeceklerini sanıyorlar. AMA HİÇBİR ZAMAN ELDE EDEMEYECEKLER.

Layla ve benim küçük bir resmimizi çizdim. Yakında kavuşacağız. Sonra da ortadan kaybolacağız. Sonsuza kadar.

Molly

BÖLÜM 7
ELMAS

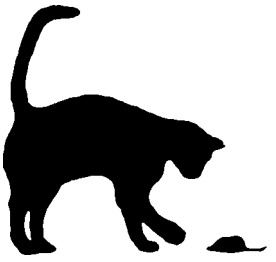

"*Malı* evime bu hâlde mi getiriyorsun?" diye tısladı bir kadın gözlerimi üzerine çekerek. Sırtım kirli bir boy aynasına dönük, başım omzuma düşmüş ve sırtımdaki dikişlere bakmak için tişörtümü yukarı kaldırmış hâlde ayakta dikiliyordum. Büyük morluklar cildimi lekeleyerek çirkin bir renge dönüştürüyordu.

Boğazımı temizleyerek büyük beden, kirli tişörtümün düşmesine izin verdim ve bakışlarına karşılık vermek için döndüm.

Önümde, yüzü makyajlı ve cildi narenciye kokulu parfümle kaplanmış güzel bir kadın duruyordu. Dar bir elbise kıvrımlarına yapışırken, bir çift bantlı topuklu ayakkabı ona Amazonlara özgü bir boy veriyordu.

Kıyafeti bu havaya uygun değildi ama kar fırtınasında gözünü kırpmadan çıplak ayakla yürüyebilecekmiş gibi görünüyordu. Yalnızca otuzlu yaşlarının ortalarında gibi duruyor ve güzel olmasına rağmen yorgun, yıpranmış görünüyordu. Şeytanın yanında yürümek insana bunu yapıyordu.

Bu Francesca olmalıydı.

Tam şu anda, altın kahverengi gözlerinden hançerler saçarak dik dik bana bakıyordu.

Kahretsin. İşte başlıyoruz.

Rio rahatsız bir şekilde kıpırdansa da öfkeli sorusuna yanıt vermedi. Bu küçük hareket bana çok şey anlatıyordu. Hatan için geçerli bir mazeretin yoksa çeneni kapalı tut. Belki de olsa bile, yine de kapalı tut.

Bana doğru yürüyüp beni kontrol ederken, gözlerini kısarak vücudumda gezdirdi. Büyük olasılıkla ona ne kadar para kazandırabileceğimi hesaplıyordu.

Rio başka bir kızın odasından birkaç parça kıyafet bulduğu ve artık hastane önlüğü giymediğim için şükrediyordum. Tepkisinin şimdikinden çok daha kötü olacağını tahmin edebiliyordum.

Karşımda durduğunda güçlü parfümü burnumu kaşındırdı. Kirli, beyaz tişörtü parmağının ucuyla tutup yukarı kaldırmasını izlerken sessiz kaldım.

Gövdemi kaplayan çirkin morlukları görünce bakışları sertleşti. Her yerdeydiler ve içimde her birini bulmayı görev edineceğine dair mide bulandırıcı bir his vardı.

Daha sonra etrafımda dolanıp sırtımdaki iki büyük kesiği görünce durgun havayı delip geçen keskin bir nefes aldı.

"Ona ne yaptın?" diye hırladı.

Rio gözlerini hâlâ üzerlerinde kurumuş kan lekeleri olan siyah botlarından ayırmadı.

"Araba kazası," diye yanıtladı kısaca.

"*Aptal*. Bunun iyileşmesi haftalar alacak. Dikişler ne zaman alınır?"

Sonunda başını kaldırıp baktığında koyu kahverengi gözleri nefretle fırıl fırıl dönse de yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı. Yalnızca Francesca için tasarlanmıştı. Şerefsiz, hiç de üzgün değildi.

"Dr. Garrison dört ila altı hafta dedi."

Tıslayarak tişörtün düşmesine izin verdikten sonra dönüp yüzüme baktı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor mu?"

Neden *ona* sorduğunu ve Rio'nun bunu nasıl bildiğini merak ederek kaşlarımı çattım.

"Garrison spiral taktığını söyledi."

Gözyaşları birikmeye başladığında onları uzaklaştırmak için çaba harcamam gerekti. Sınırlarım bu derece ihlal edildiği için kusmak istiyordum. Bunu kontrol ettiğini bilmiyordum, yani bu demek oluyordu ki ben bayginken yapmıştı.

Memnuniyetle mırıldandı ve sonunda doğrudan bana seslendi. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Duygularımı dizginlemem birkaç saniye sürdü ama ona cevap verecek kadar bastırmayı başardım.

"Francesca," dedim kendimden emin bir şekilde sesime olabildiğince yüksek bir ton ekleyerek. Mırıldanmayı takdirle karşılayacak birine benzemiyordu.

Sanırım yazar olmanın iyi yanı da buydu. O kadar çok hayali kişilik oluşturmuş ve üretmiştim ki, gerçek hayattakileri çözmek çok zamanımı almıyordu.

Francesca sabırsızdı ve küstahlığa, tembelliğe veya zayıflığa müsamaha göstermiyordu. Etrafına güç yayıyordu ve karşılığında da bunu bekliyordu. Elbette isyankarlıkla karıştırılmamalıydı.

Bakımlı kaşlarından birini kaldırdı. "Evet," dedi. "Adım bu ama sana bunu sormadım."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kaşlarımı çattım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan uzun protez tırnakları yanaklarımı sıkıca kavradı. Yüzünde sakin ama tehditkâr bir ifadeyle pençelerini tenime batırarak yüzümü kendine yaklaştırırken keskin bir nefes aldım.

"Ben senin hanımınım. Benden izin almadan konuşmayacak, hareket etmeyecek ve hatta *düşünmeyeceksin*, beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım ama ses birbirine bastırdığım dudaklarımın arasından boğuk bir şekilde duyuldu. Yüzümü sertçe ittiğinde dengemi kaybedip kıçımın üstüne yapışmama neden oldu. Çarpmanın etkisiyle ağzımdan bir soluk kaçtı, ardından onu bir inilti takip etti ve omurgamdaki ağrı şiddetlenirken gözlerimi yumdum.

Bu şerefsizler malın zedelenmiş ve kana bulanmış olmasını istemiyorlardı ama siktiğimin ellerini benden uzak tutamıyorlardı. Gerçekten çok mantıklı.

Kimsenin çürük bir elma yemek istemediğini bilmek için insan ticaretinde uzman olmama gerek yoktu. Dişlerini geçirip parça parça ayıracakları güzel, parlak elmalar istiyorlardı.

Francesca burnunu çekip bana küçümseyerek baktı. Yavaşça nefes verdim, gözlerimden en ufak bir öfke belirtisini bile uzak tutmaya çalışarak bakışlarına karşılık verdim.

"Senden istediğim ilk şey, itaat. Ben şahsen kızları uysallaştırmak için ilaç vermeyi sevmiyorum. Müşterilerimize daha iyi bir deneyim sağladığı için kızlarımın aklı başında ve kontrollü olmasını seviyorum. Kimse gözlerine hâkim olmakta ve bir siki düzgün bir şekilde avuçlamakta zorlanan uyuşturucu bağımlısı bir fahişe istemez. Bunun anlamı; eğer bana itaat etmezsen veya söylediklerimi yapmazsan, cezalandırılacaksın. Anladın mı?"

Gözlerimden sıcak bir tavadaki yağ gibi sıçrayan duyguyu görmeden önce bakışlarımı yere indirdim. Boğazımdaki yumruyu yutkunurken, "Evet, hanımefendi," diye mırıldandım.

Bir tiksinti sesi çıkardı. "Bana asla öyle seslenme. Bana annemi hatırlatıyor," diye tersledi son kısımda sesi mırıltıya dönüşürken.

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" diye sordum, bir kez daha başımı kaldırıp onunla göz göze gelmeye cesaret ederek.

O şeytani sürtüğe nasıl seslenmek istediğimi *biliyordum*.

Rio kapı eşiğinden kıkırdadı ama Francesca omzunun üzerinden imalı bir bakış atınca kendine geldi.

Kadın kısık bakışlarını sanki bir şey düşünüyormuş gibi üzerime dikti.

"Bana sadece Francesca de," diye yanıtladı. "Rio tenine bir takip cihazı

yerleştirecek ve köle numaranı dövme yapacak. Herkesin bir dövmesi var ancak efendiniz olduktan sonra kapattırabilirsiniz."

Bir takip cihazından bahsettiği anda kalbim durdu. Neden şaşırdığımı bilmiyordum ama midemi acı acı burkarak kan dolaşımıma yeni bir doz panik yayılmasına sebep olmuştu. Yaşlar gözlerimi yakmaya başlarken umutsuzluğum yoğunlaştı.

"Elbette, Francesca," dedim kendimi zorlayarak, vücudumda dolaşan duygularken sırtım kamburlaşıyordu, o kadar güçlülerdi ki neredeyse omurgamı parçalayıp beni onun ayaklarının dibinde yere sereceklerdi.

Geçici de olsa memnun görünerek kapıya yöneldi, Rio'nun gözlerinin içine bakmak için durakladı ve "Onu sakinleştir. Eve alışmadan ve derslerine başlamadan önce bir hafta iyileşmesine izin vereceğiz. Onu sen kırdın, sen düzelteceksin; bu yüzden bir sonraki duyuruya kadar senin sorumluluğunda olacak," dedi.

Dudakları gerilse de başıyla onayladı. Bana sığır gibi damgalanacağım söylenmiş olmasına rağmen vücudumda bir tutam rahatlama dolaşıyordu. Kapıyı arkasından sertçe kapatarak gözden kaybolduğu an, dağılmış bedenimin kaldırabileceği en hızlı şekilde ayağa kalkıp yatağa doğru sendeleyerek üzerine yığıldım.

Omuzlarımda bir melek ve bir şeytan duruyor; zayıf olan beni küçük parçalara ayrılabilmem için bir top gibi kıvrılmaya ikna ederken, diğeri bana savaşmaya devam etmem, tüm umudumu kaybetmiş gibi yıkılmamam için bağırıyordu.

Kendine hâkim ol, küçük fare. Bundan kurtulacaksın. Gerçekten.

Omurgamı zorlayarak gözyaşlarımı bastırdım. İnsan kaçakçılığının tam ortasına düşmeden önce en az bir haftam vardı. Buradaki kızlara yaptıkları korkunç şeylerden habersiz geçireceğim bir hafta.

Rio yanımdaki şifonyerin üzerinden siyah bir çanta aldı. Odaya ilk girdiğimde fark etmiş ve o andan beri onu yılan dolu bir çanta gibi düşünmüştüm. Görünüşe göre doğruluk payı vardı. Bir pitonun ısırığı, kalıcı olarak damgalanmaktan farklı hissettirmezdi.

Ağırlığı biçimsiz şiltenin kenarını sıkıştırarak bana yaklaşırken nefesimi tutup onu yakından inceledim. Yavaşça çantanın fermuarını açtığında ses sinirlerimi paramparça ediyordu. Sonra küçük bir dövme tabancası, mürekkep ve kulak tabancasına benzeyen bir şey çıkardı ama... Hayır, değildi.

"Önce takip cihazı," dedi işkence aletini kaldırarak. Çantadan küçük bir mikroçip alıp tabancaya yerleştirdi ve sonra parmağını çevirerek dönmem için işaret verdi.

Endişeli bir şekilde ondan uzaklaşıp saçlarımı yanda topladım ve parmaklarının ensemde gezindiğini hissettiğimde ürperdim.

"Bu canını yakacak," diye uyardı keskin bir batma hissi boynuma saplanmadan bir saniye önce. Yüzümü buruşturarak ciyakladım, dönüp ona tokat atmama iki saniye kalmıştı. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken bunun acıdan mı yoksa vücudumun içinde bir takip cihazı olduğundan mı olduğunu anlayamıyordum.

Ağlamak üzere olduğum gerçeğini örtbas etmek için ona pis bir bakış atarak arkamı döndüm. Bunu görmezden gelerek yeni bir iğne açarak dövmeye hazırlandı.

"Nereye yapacaksın?"

"Bileğine."

Ellerini koluma doğru kaldırdığında geri çekilip oyalanmaya çalışarak, "Bunu sık sık yapıyor musun?" diye sordum.

"Evet. Şimdi bunu ikimiz için de olabildiğince acısız yapmaya ve o güzel küçük elini görmeme izin vermeye ne dersin?"

Şaşırtıcı derecede nazikçe bileğimi kavrayıp kolumu kot pantolonlu uyluğuna koymam için beni ikna ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırıp ona karşı çıkmadım. Dövme tabancasının vızıltısı tenimde titreşip ardından iğnenin batışını hissettiğimde göz kapaklarıma yaşlar birikti.

"Dövmelerini kendin mi yaptın?" diye sordum gerçekten umurumda olmasa da. Beni yaptığı şeyden uzaklaştıracak bir şey arıyordum.

"Hayır," diye yanıtladı kısaca.

"Kaç dövmen var?"

Kısa bir bakış attı. "Çok."

"Bu benim ilk dövmem," diye fısıldadım. "Dövmelerinin herhangi birinin anlamı var mı?"

Kısa bir bakış daha attığında bu kez biraz daha rahatsızlık kaplıydı.

"Bazılarının var," diye kabul etti.

Bir süre sessiz kaldım. "Ama hiçbiri damga değil, değil mi?"

Bu sefer bana baktığında bakışlarında tarifsiz bir duygu vardı. Yanıt vermese de ben bunu başlı başına bir yanıt olarak kabul etmiştim.

Dövmeyi yapması sadece birkaç dakika sürse de titrediğim için çizgilerinin eşit olmadığına emindim.

Bitirdiğinde ilk gözyaşım düştü ve hızla sildim. Fark ettiyse de belli etmedi.

Aletlerini toplayarak doğruldu ve bana baktı. Gözlerindeki duyguyu okuyamıyordum ama zaten umursadığını da sanmıyordum.

"Beni nasıl sakinleştireceksin?" diye sordum asker yeşili battaniyenin üzerindeki gevşek bir ipi çekiştirirken. Boynum ve bileğim yanıyordu, tek yapmak istediğim yavaş yavaş yok olmaktı.

Bu zayıflık mıydı? Buradan tırnaklarımla kazıyarak çıkmak yerine bilinçsizlik çukuruna düşmek istediğimi bilse Zade hayal kırıklığına uğrar mıydı?

En güçlü hâlinde olman gerekiyor, diye kendimi sakinleştirdim. Fiziksel durumum nasıl olursa olsun yapmam gereken çok şey olduğuna emindim. Düzeni öğrenmek ve bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey için kulağımı açıp dinlemek gibi ama lanet derecede yorgundum ve vücudum zaten kendini kapatıp duruyordu.

Omuz silktiğinde koyu gözlerinde garip bir parıltı ışıldadı. "Haplarla. Fakat endişelenmen gereken bu değil."

Rio tekrar bana doğru bir adım attı ve dizleri beyaz çarşafa değene kadar botları yerde yankılandı. Eğildi, sıcak nefesi kulağıma çarparken dudakları belli belirsiz yanağıma değiyordu.

"Umarım buradaki adamlar kolay bir yemek için gelmezler," diye fısıldadığında içimde soğuk bir ürperti uyandırdı.

Boğazım kuruyup bir duygu yoğunluğuyla düğümlendi. Esasen tiksinti ve öfkeden oluşuyordu ama aynı zamanda dehşeti de barındırıyordu. Ben kendimden geçmişken adamların vücudumdan faydalanmasının düşüncesi mide bulandırıcıydı. Tepki olarak midem burulurken gözlerimdeki sıcak yaşları tutmak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti.

"Francesca buna izin verir mi?" dedim kendimi zorlayarak, sesim boğuk ve gergin çıkmıştı. Yüzümü yakından inceleyerek bir santim geri çekildi. Onun ruhsuz bakışlarına karşılık vermeyi reddederek dümdüz karşıya baktım.

"Haberi olmazdı." Duraksadığında dudaklarının kenarında hain bir sıntış belirdi. "Senin de olmazdı."

Sakinliğime sıkıca tutundum, kontrolümü kaybetmek üzereyken vücudum titriyordu. Başparmağı altdudağıma dokunup açtığında, dilimin üzerine beyaz bir hap yerleştirirken gözümden bir damla daha süzüldü.

"Yut," diye emretti sessizce. Sırf bunların hiçbirini hatırlamayacağım anlamına geldiği için dediğini yaptım.

"Aferin kızıma," dedi. *Siktir git.*

Sonra parmağını omurgamdan aşağı hafifçe kaydırarak ardında ürpertiler bıraktı.

"Endişelenme prenses, belki seni koklamaya geldiklerinde bu dikişlerle ilgileniyor olurum," diye mırıldandı tutunmayı reddettiğim bir umut kırıntısı sunarak.

Hırladım ve görüşüm bulanıklaşırken ona ters ters baktım.

"Sen onlardan daha mı iyisin?" diye tısladım ahlak kurallarına meydan okuyarak. Buzlanmış cam kadar belirsizlerdi.

Yavaşça doğrulup bana gizemli bir şekilde sırıttı. "Sanırım hiçbir zaman gerçekten öğrenemeyeceksin, değil mi?"

Dönüp odadan çıktı. Kapı tık sesiyle kapanır kapanmaz birkaç gözyaşım daha serbest kaldı. Bunlar bir kez serbest kaldığında, bunu bir sel takip ediyordu. Bir top gibi kıvrılıp bir elimle ağzımı kapatırken içimden bir hıçkırık koptu.

Belirsiz bir süre boyunca gözlerim şişene ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar ağlayarak un ufak oldum. Ardından yavaş yavaş, kendimi tekrar toparlayana kadar derin nefesler aldım. Dağılmıştım ve bazı parçalarım yeniden şekillenmişti ama artık harap hâlde değildim ve şimdilik elimden gelen tek şey buydu.

Gözlerimi silip titrek bir nefes verdim ve yeni odamın envanterini çıkardım. Hap kanıma karışıp kendime acımamla birleşirken uyanık kalmak zor olsa da biri ensemde solumadan odayı incelemek için vakit kaybetmedim.

Bana evin arka tarafında makul büyüklükte bir oda vermişlerdi. Bir aynanın kapladığı sıkışık alan, üstünde sönük bir yastık ve kaşındıran bir yorgan olan biçimsiz bir yatak, bir komidin ve bir şifonyerden oluşan boş bir odaydı.

Tıpkı evin geri kalanında olduğu gibi, tahta her adımda gıcırdıyordu ve içimde hiç ses çıkarmayan noktaları öğrenecekmişim gibi bir his vardı.

İşin iyi tarafı, içeri kimin girip çıktığını görmeme izin veren garaj yolunu net biçimde gösteren kapatılmış bir pencere vardı ve kimseyle aynı odayı paylaşmak zorunda değildim.

Francesca gelmeden önce Rio bana beş kızın daha müzayede için hazırlanacağını söylemişti. Francesca'nın işi bizi uygun seks köleleri hâline getirmekti. Bize nasıl davranacağımızı, nasıl görüneceğimizi ve ne yapmayacağımızı öğretmek.

Fakat asıl yaptığı bize nasıl hayatta kalacağımızı öğretmekti.

Lanet olsun, bunların hiçbirinin altında yatan nedeni anlamıyordum.

Rio ne kadar uyumlu, itaatkâr ve hoş olursak gereksiz yere istismar edilme olasılığımızın o kadar az olduğunu iddia ediyordu. Ancak müşterilerin acımasız, sadist bir yanı olacağına ve bizim de ne kadar mükemmel küçük cep vajinaları olursak olalım, bunun alıcı tarafında olacağımıza şüphe yoktu.

Düzgün davranıp iyisiyle kötüsüyle kabul edelim diye bundan kaçış

yokmuş gibi hissetmemizi istiyorlardı. Fakat bu hayatta kalmak değildi, bu uyum sağlamaktı.

Bir gün burada öleceğimizi kabullenmekti. Ailemizi ve sevdiklerimizi bir daha asla görmemeyi. Acması hayatlarımızın geri kalanında özgürlüğü, kahkahayı ve bağımsızlığı asla kavuşamamayı. Hiçbir zaman gerçekten sevip sevilmemeyi.

Ancak ben bunu sikseler kabul etmezdim.

Eve, Parsons Malikânesi'ne geri dönecektim.

Ve Zade'e.

***

Yatağımın yanından gelen bir gıcırtı, beni yıllardır içinde bulunduğum derin uykudan uyandırdı. Sersemlemiş ve kafam allak bullak hâlde soğuk soğuk terleyerek uyandığımda, her yer karanlığa gömülmüştü ve ay ışığının hafif parıltısı, gölgelerin altında zayıf şeritler oluşturuyordu.

Göğsümdeki gümbürtünün arasında yalnızca hızlanan nefesimi duyabiliyordum.

Nerede olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Ve bunu fark ettiğim anda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Biri beni izliyordu.

Yavaşça doğruldum, gözlerim etrafımı saran karanlığa alıştı. Pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdiğimde çiseleyen yağmurun cama vurduğunu gördüm.

Şimşek eski odayı parlak bir ışıkla doldurduğunda kısa bir anlığına etrafa iyice bakındım.

Burada kimse yoktu, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Fakat yüzümün yan tarafını ipek bir elbisenin üzerine bırakılan, sıcak demir gibi yakan bakışların ağırlığını üzerimde hissediyordum.

"Kim var orada?" diye fısıldadım. Boğazım yeterince kullanılmamış ve kurumuş hâlde olduğu için kelimeler ağzımdan güçlükle çıkmıştı.

Kimse cevap vermeyince komodine doğru bakıp masanın yan tarafındaki izleri aradım. Altı çetele işareti vardı ama dışarısı çok karanlık olduğu için gece yarısını geçmiş olmalıydı. Artık yedinci günümdeydim.

Buradaki ilk günümde hapın beni ele geçirmesine izin vermeden önce ucuz, yumuşak tahtaya günleri işaretlemek için bir çizgi çekmiş ve uyuşturulduğum uykudan uyandığım her anı takip edeceğime yemin etmiştim.

Uyandığımda Rio her zaman yanımda, bana tuvalete kadar eşlik etmeye ve tekrar bayılmadan önce boğazıma çorba ve su tıkıştırmaya hazır oluyordu. Uyuşturucuyu yemeğime koyuyordu, reddedebileceğimi bilsem de ne

anlamı vardı ki? Açlıktan ölür ve susuz kalırsam buradan çıkamayacaktım. Ayrıca zehri içmeyi sorun etmediğimi fark etmiştim.

Umursamayacak kadar uyuşmuş hâldeyken ikinci gece tahtaya bir çizgi çizmemi izlemiş ve anlaşılmaz bir nedenle günlerin bulanıklaştığını söylediğimde benim için onları saymaya başlamıştı.

Fazla bir şey söylemiyor, benden yararlanmaya çalışan herhangi bir adamdan da bahsetmiyordu. Denemişlerse de bunun kanıtını hissedeceğimi düşünürsek kesinlikle başaramamışlardı. Herhangi birinin kayganlaştırıcı kullanmaya zahmet edeceğinden şüpheliydim.

Yani, bana yaptığı iyiliği söylemek istemediği için miydi yoksa kimse buna teşebbüs etmediği için miydi bilmiyordum.

Sol tarafımda başka hafif bir gıcırtı duydum. Gözlerim, odanın tam köşesinden gelen sese doğru döndü.

"Kimsin sen?" diye sordum ancak kelimeler kulağa bir öncekinden daha iyi gelmiyordu.

Nefesimi tutup bir cevap bekledim. Birkaç saniye geçtikten sonra sanki biri ağırlığını bir ayağından diğerine veriyormuş gibi alçak bir gıcırtı daha duydum.

Sıvanın bir kısmının yontulup altındaki ahşap temellerin ortaya çıktığını geldikten bir süre sonra fark etmiştim. Aralarında her türlü böceğin girmesine izin verecek kadar büyük bir boşluk bulunan iki kalası ortaya çıkarıyordu.

Bunu fark ettiğim anda tüylerim diken diken olmuştu ama Rio elinde dumanı tüten çorbayla içeri girdiğinde hemen unutmuştum.

"Ne istiyorsun?" diye seslendim.

Bir şimşek daha çaktı, o kadar hızlıydı ki gözlerimin gördüğünü anlamak için çok az vaktim oldu.

Orada, iki tahta kalasın arasında bir göz yuvarı vardı. Genişçe açılmış ve dikkatle bana bakıyordu. Ani ışık geldiği gibi titreşerek söndü ve oda bir kez daha gölgelerle kaplandı.

Şiddetle sarsılarak yataktan geriye doğru düştüm ve acı içinde inleyerek kuyruk kemiğimin üstüne oturdum. Panik hâkimiyeti ele geçirmişken acısını pek hissetmedim. Yardım için çığlık atacak hâlim bile yoktu, dehşet içinde çaresizce ayaklarımla yeri tekmeleyerek duvara doğru sürünüp gözden uzaklaşmak dışında bir şey yapamayacak kadar dehşete kapılmış durumdaydım.

Kendimi duvara yapıştırırken göğsüm inip kalkıyor ve kalp atışlarım hızlanıyordu. Dışarıdaki yağmur şiddetlenirken damlalar kalp atışlarıma rakip olacak vahşilikle pencereye çarpıyordu.

Kulaklarımdaki zonklamanın arasından alçak sesli bir gıcırtı daha duyduğumda tırnaklarımı tahtaya sapladım.

Orada biri vardı. Şimdi odanın köşesine sıkışmış hâldeyken beni görebiliyor muydu?

Derin bir nefes aldım ve bir şey olmasını bekleyerek tuttum. Sanki kafam giyotin sehpasına yatırılmış, bıçağın düşeceği o kalp dondurucu beklenti anına hapsolmuş gibi hissediyordum.

Bir bedenin kalasları kırmasını, doğrudan bir korku filminden fırlamış korkunç bir iblisin, elleri ve ayakları üzerinde geriye doğru bükülerek doğal olmayan bir hızla bana doğru sürünmesini bekliyordum.

Bir ekranın arkasında güvendeyken izlemekten zevk alacağım bir şeydi.

Ancak bu yerde güvende olmaktan çok uzaktaydım.

Bir şimşek daha çaktı, ardından şiddetli bir gök gürültüsü onu takip etti.

Ahşabın arasından hâlâ bana bakan gözle karşılaşmayı bekleyerek irkildim ama orada hiçbir şey yoktu.

Gırtlağımdan hırıltı ve kahkaha arası bir ses çıktı.

Deliriyordum. Öyle olmak zorundaydı.

Titreyerek ayağa kalktım, yıpranmış sinirlerim yüzünden dizlerim neredeyse birbirine çarpıyordu. Bir an için dikkatimi vücudumdaki geçmeyen acıdan uzaklaştırmak için yeterliydi.

Ben bir aptaldım. Duvarlarda birinin saklanması akıl almaz bir şeydi. Fakat sonra gülümsemem çarpıcı tek bir düşünceyle soldu.

Şeytanın Yasak Aşkı'ndaki o kız, insanları öldürmeden önce onları perili evlerin duvarlarının içinde izliyordu. Ancak bu o olamazdı. En son duyduğumda hâlâ hapisteydi.

Duvarların içinde kimse yok, Addie. Deliriyorsun.

Doğru. Deliriyordum.

Bunu kendime kanıtlamaya kararlı hâlde, kesin olarak bilmenin tek yolunun bakmak olduğuna karar verdim. Köşedeki o noktaya parmak uçlarımda ilerlerken yüksek sesli gıcırtılar her bir adımımı vurguluyordu. Henüz sessiz noktalardan hiçbirini öğrenememiştim, öğrenme şansım olmamıştı.

Işığı açabilseydim daha az korkutucu olurdu ama bu çok riskliydi. Dikkatlerini çekmek istemiyordum ve pusuda bekleyen kişiyle şansımı denemeyi tercih ederdim. Başka bir çarpıcı düşünce de duvardaki canavarla kendimi bu evi yönetenlerle hissettiğimden daha güvende hissettiğimi fark etmekti.

Fakat eğer bir daha uyuyacaksam, uyuşturucu olsun ya da olmasın, o zaman orada saklanıp beni uyurken izleyen kimsenin olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Bir şimşek daha çaktığında tahta levhaların arkasındaki derinliği kurcalamak için ileri atıldım.

Orada hiçbir şey yoktu, en azından görebildiğim kadarıyla. Gözümü tahtalara dayayacak kadar cesur değildim ama tekrar karanlığa dalmadan hemen önce bu beni tatmin etmeye yetmişti.

Elimi göğsüme koyup kesik kesik ve düzensiz bir kahkaha daha attım.

Yatağa geri dönerken engebeli bir noktaya basınca altımdaki tahta kaydı. Kaskatı kesilerek aşağı baktım. Ayağımı kıpırdattığımda tahta itiraz edercesine inleyerek yerinden oynadı.

Bir heyecan kıvılcımıyla birlikte merakım da güçlendi. Vücudumun izin verdiği ölçüde hızlıca yere çömeldim, hiç kuşkusuz bu oldukça yavaştı. Araba kazasından kalan hasar iyileşse de hareketsizlik yüzünden hâlâ ağrılarım vardı.

Ellerimi döşemenin üzerine koyup bir boşluk oluşana kadar gittiği yere kadar kaydırdım.

Tırnağım acıyla geriye doğru bükülüp neredeyse parmağımdan kopacakken, tıslayarak döşemenin kenarını çekiştirdim. Kan fışkırsa da görmezden geldim, döşemenin altına saklanan bir şey olup olmadığına bakmaya kararlıydım.

Sonunda, bir aralık bulup parmağımı altına sokacak kadar kaldırmayı başardım. Dikkatli bir şekilde tahtayı söküp siyah bir çukurla karşılaştım.

Soluk vererek elimi deliğe daldırıp etrafı yokladım ama parmaklarım böcek leşleri ve tanrı bilir daha nelere değerken ürksem de katı bir şeye çarptığımda tiksintim heyecana dönüştü.

Onu kaptım ve bunun günlük olduğunu görünce neredeyse ciyaklayacaktım.

İmkânı yok.

Öylece bakakaldım.

Gigi'nin günlüğünü Parsons Malikânesi'ndeki bir duvarın içinde bulmak inanılmazdı. Sadece filmlerde olacak bir şeydi.

Ancak parkenin altında başka bir günlük daha bulmak?

İmkânsız. Lanet olası imkânı yoktu.

Fakat kanıtları elimdeydi. Gigi'ninki kadar şık olmayan ucuz deri bir defterdi. Malzemesi çatlamış ve bazı bölgeleri tamamen kopmuştu ama yine de şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde günlüğü açıp içinde yazılmış birkaç not bulunca neredeyse bağıracaktım.

Sanki düşündüğüm şeye baktığımı doğrulamak için başka birini arıyormuş gibi odada gözlerimi gezdirdim.

Şu anda bir şey göremeyecek kadar karanlıktı bu yüzden daha sonra net bir şekilde görebildiğimde okuyacağıma söz vererek defteri tekrar yerine koyup döşemeyi yerleştirdim. Sonra acıyla sızlanamayacak kadar heyecanlı bir hâlde ayağa kalkıp yatağın içine girdim.

Kısmen başka bir günlük bulmanın coşkusundan, kısmen de şaşkınlıktan kalbim hızla çarpıyordu.

Dişi Şeytan? Eğer bunu sen yaptıysan... Teşekkür ederim.

Uzanırken, üzerime gelen her şeyle yüzleşirken artık tutunacak bir şeyim olduğu için biraz rahatlamış hissediyordum.

Dışarıda şiddetlenen fırtına tekrar uykuya dalıp bilincime işlerken, duvarın içinden yavaşça geri çekilen ayak seslerinin gıcırtısını duydum.

18 Haziran 2008

O GÜN BUGÜN! Bugün, nihayet bu lanet CEHENNEM ÇUKURUNDAN kaçacağım. Kıyamete iki gün kala. Her ne kıyametiyse. Francesca'nın hiçbir zaman ayın 20'sinde ne olduğunu söylediğini hiç sanmıyorum. Ama bütün hazırlıklar o gün içindi.

Satılıyor muyum? Kim bilir. Muhtemelen, diz çöküp ona babacığım dememi isteyen özenti sahibimle tanışacaktım.

Bu delirmiş sikik insanların hastalıklı fantezilerini gerçekleştirmek için burada olmayacağım.

Layla ile bundan sonra nereye gitsem acaba?

Dağlara mesela? Belki Alaska gibi soğuk ve güzel bir yere.

Alaska'da beni kim yakalayabilir? Yalnızca ayılar.

Molly

BÖLÜM 8
ELMAS

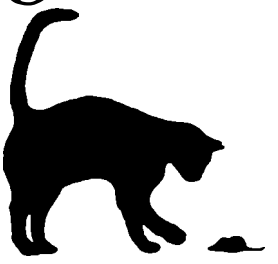

"Saçların çok güzel," dedi arkamdan yumuşak, tuhaf bir ses.

Keskin bir nefes alıp beklenmedik müdahaleden irkilerek arkamı döndüm.

Bu oydu.

İlk geldiğimde Jerry'nin omzunda taşıdığı kız. Bakışlarında buz ve ateşi taşıyan kızın dudaklarında yine aynı ürkütücü gülümseme vardı.

Uzun sarı saçları beline bukleler hâlinde dökülüyor ve koyu kahverengi gözleri kapı eşiğinden bana bakıyordu. Hafifçe kambur ve çok zayıftı.

Boy aynasının önünde durmuş saçımı balıksırtı örmeye çalışıyordum. Rio bu sabah içeri dalıp üzerime yumuşak bir eşofman ve tişört fırlatmış ve çıkıp kapıyı arkasından çarpmadan önce hazırlanmamı isteyerek beni kabaca uyandırmıştı. Neye hazırlanmam gerektiğini sormaya korkuyordum.

Yedi günlük arafım sona ermişti ve uyanık olma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Yeni talimatları bekliyordum bu yüzden oyalanacak bir şeyler bulmak için saçımı yüzümden çekmeye çalışıyordum.

"Ah, merhaba," dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

Anında kasıldım, inceleyen bakışları altında gerilmiştim. Onun varlığıyla ilgili bütünüyle sinir bozucu bir şey vardı.

Doğrulup odanın içine doğru ilerledi, benden birkaç santim uzundu.

"Yardım etmemi ister misin?"

İçgüdülerim hayır demek üzereydi. Tekrar nefes alabilmem için onu odadan kovmayı çok istiyordum. Fakat ürkütücü kızla düşman olmaktansa arkadaş olmak daha akıllıcaydı.

Bu yüzden başımla onaylayıp, bana yaklaşırken onu yakından inceledim. Neredeyse vücut kıvrımlarını ve koyu renk meme uçlarını gösteren uzun beyaz bir elbise giyiyordu. Bu evdeki erkeklerden görmediğine emin olduğum bir saygıyı ona vermeye çalışarak gözlerimi kaçırdım.

Tereddüt ederek ona sırtımı döndüm ve aynadan onu inceledim. Saçlarıma uzandığında çarpık dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. Göğsünün tamamını sırtıma bastırdı ve meme uçlarının bana sürtündüğünde midemde bir bulantı oluştu.

Kaşlarımı çatarak bir adım uzaklaştım, kendimi çok tuhaf hissediyordum. Kıs kıs gülse de daha fazla yaklaşmadı.

Saçlarımı toplamak yerine beni okşuyordu. Parmak uçlarını tarçın rengi tutamlarıma değdirirken neredeyse bu histen zevk alıyor gibi görünüyordu.

Sonunda tüm saçlarımı topladığında bile rahatsızlığım gittikçe kötüleşiyordu. Gözleri işine odaklı olsa da bana karşı nazikti.

"Adın ne?" diye sordu düğümleri çözmek için elini saçlarımdan geçirirken.

"Addie," dedim. "Senin?"

"Saçlarını nasıl bu kadar yumuşak hâle getirdin?" diye sordu cevap vermek yerine. Sorudan kaçmasından hoşlanmayarak gözlerimi kıstım.

"Saçlarım için pek bir şey yapmıyorum aslında. Isı görmüyor ve boyamıyorum."

Mırıldandığında tek kaşımı kaldırdım. "Adın," diye üsteledim. Durakşayıp solgun elini uzattığında tokayı istediğini anlamam biraz zaman aldı. Burnumdan soluyarak bileğimden tokayı çıkarıp avucunun içine bıraktım.

Birkaç dakika daha sessizlikle geçmişti ve hâlâ bakışlarımı yumuşatmadan aynadan yüzünde delikler açarak cevap bekliyordum.

"Sydney," diye yanıtladı sonunda, örgü örmeye başlarken sesi hoştu.

Bir parçam, sanki bir güç hamlesi gibi, beni kasıtlı olarak beklettiği hissine kapılmıştı. Yaptığı hiçbir şey kindar ya da acımasız görünmüyordu, aslında bakarsanız saçımı karıştırırken inanılmaz derecede nazik davranıyordu ama bu his yine de altıncı hissimi tetikliyordu.

Birinin söylediğiniz bir şeye gülerken, sizinle değil de *size* güldüğünü bildiğiniz zamanki gibi.

"Francesca onunla güzel odada buluşmamızı istiyor."

Güzel odanın neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden Sydney saçımla işini bitirip onu takip etmemi işaret ettiğinde sorgulamadan dediğini yaptım.

Beni koridordan aşağı, karşımızda yürüyen bir sıra kıza doğru ve benim odamdan birkaç kapı ötedeki bir odaya götürdü.

Güzellik odası gibi görünen bir yere girdiğimizde Sydney'nin taktığı isim artık mantıklı geliyordu. Odayı güzel olarak adlandırmıyor, girdiğimizde *güzelleştiğimiz* yeri belirtiyordu.

Bir duvarda uzun bir giysi rafı sıralanıyor ve üzerinden bir dizi renkli iç çamaşırı sarkıyordu. Karşı tarafta makyaj malzemesi ve fırçalarla kaplı üç

makyaj masası vardı. Başka bir duvara yaslanmış bir çift boy aynası ve her sırada dizilmiş çeşitli topuklu ayakkabı rafları duruyordu.

Yutkunarak kızları takip ettim ve kapıya dönük düz bir sırada yanlarında durdum. Sanırım Francesca'yı bekliyorduk.

"Ne..." diye başladım.

"Şşşt," diye sözümü kesti bir kız, emir kısa ve sertti. Sydney diğer tarafımda kıkırdadığında çenemi kapatıp ya sadece şirretlik yapan ya da beni incinmekten kurtaran kişiye baktım. Her iki durumda da şansımı deneyip onu dinleyecektim.

Uzun, kahverengi saçlarının uçları kalçasına kadar uzanıyordu ve ela gözleri vardı. Dosdoğru karşısına bakarken yüzü taş kesilmiş gibiydi ama onu irislerinde dönen duyguyu çözecek kadar uzun süre incelemedim.

Gergindi, bu kadarından emindim. Francesca geldiğinde olacaklardan mı yoksa başka bir şeyden mi, emin değildim.

Ya da belki de kaçırılıp insan ticaretine satıldığı içindi ve ne olursa olsun her şey lanet derecede kötüydü.

Dakikalar sonra Francesca merdivenlerden çıkıp koridordan bize doğru gelirken, topuk sesleri ahşap zeminde yankılandı. Sanırım bu evin tek rahatlığı buydu, Francesca'nın nerede olduğunu ve gelip gelmediğini her zaman anlayabilecektim. Ayağındaki o devasa şeylerle kesinlikle siktiğimin hayaleti Casper olamazdı.

Ayaklarının her gün sabahtan akşama dek o ayakkabıları giyecek kadar, nasırlaşana kadar kaç kez su toplaması gerekmişti?

Yirmi mi? Otuz mu? Belki de kırk iki gibi tuhaf bir sayıydı.

İçeri girdiğinde bakışları hemen beni buldu. Bakışlarına karşılık verirsem bunu bir meydan okuma olarak görüp görmeyeceğinden emin olamayarak bakışlarımı anında kaçırdım.

Her birimizi incelerken meyve kokulu parfümüyle yanımdan geçip gitti.

"Hepiniz bok gibi görünüyorsunuz," diye alaycı bir yorum yaptı ve bakışlarının ağırlığını, özellikle de başımın yan tarafına saplandığını hissedebiliyordum.

Evet çünkü yoldan çıkmam ve hurda bir arabadan sürüklenmem benim lanet olası hatamdı. Sürtük.

Ateş gibi saçları olan bir kızın önünde durdu, koyu turuncu bir bukleyi kaldırarak kırık uçlarına tiksintiyle baktı.

"Sana bunları kesmeni söylemiştim, bana bir daha söylettirme yoksa Jerry seninle bir gece daha geçirir," dedi saç tutamını bırakıp yoluna devam ederken. Kız gözlerini kırpıştırırken acı bir anlığına gelip geçse de Francesca'nın kartal gibi gözleri bir sonraki kurbanına odaklanmış durumdaydı.

Kirli sarı saçlara, yüzüne ve boynuna sıçrayan güzellik benlerine sahip olan bir kızdı. Francesca onları yakından inceledi.

"Bunu konuşmuştuk, Bethany. Güzellik benleri sorun değil ama et benleri kabul edilemez." Kaşlarım birinin bunu nasıl kontrol edebileceğini merak ederek çatıldı.

"Sana her gün bu çirkin şeylerden çıkan tüylere bakman söylendi. Neden tüy görüyorum?"

Kız, yani Bethany, rahatsızca kıpırdandı. "Üzgünüm, Francesca. Grip olduğumda..."

Keskin bir tokat sözlerini yarıda keserken çıkan ses kulaklarımda çınladı. Bethany kızarmış yanağını tutarken ağzı şokla aralanmıştı.

"*Hâlâ* grip misin?" diye hırladı Francesca.

Bethany yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, hanımefendi. Dün gece ateşim düştü."

Gözlerim neredeyse yuvalarından çıkacaktı ama ifademi yumuşatmaya çalıştım. Bu muhtemelen yeniden insan gibi hissettiği ilk gündü.

"Rocco!" Francesca yüksek sesle seslenerek altımızın da irkilmesine sebep oldu. Hepimiz bir anda duruşumuzu düzelttik.

Rio bana ondan bahsetmişti ama henüz onunla tanışma memnuniyetsizliğine erişmemiştim. Havadaki elle tutulur gerilim dikkate alınırsa, o korkulacak biriydi. Aslında hepsi öyleydi ama bu kızlarla tanıştığımdan beri ilk defa tadını alabiliyordum.

Görünüşe göre Sydney dışında hepsi. Kıkırdamalarını bir elinin arkasına saklayıp neşeyle kapıya bakıyordu. Ona ters bir bakış atsam da benimle zerre ilgilenmedi.

Ağır ayak sesleri basamaklardan tırmanırken her bir gümbürtü gerilimi daha da artırıyordu. İçeri girdiği anda hepimiz taş kesilirken Sydney heyecandan titriyordu.

Onun varlığında saf şeytani bir şeyler vardı ve ben bu adam öldüğünde cehenneme gitmeyeceğini biliyordum. Yaşayanlara musallat olmaya ve terör estirmeye devam edeceği dördüncü boyutta kalacaktı.

Rocco oldukça büyük bir göbeği olan iri bir adamdı. Altı kızın her birine tek tek bakarken teni terle kaplanıyordu. Kesinlikle Francesca'nın kardeşi gibi görünüyordu; ikisi de kanca burunlu, bronz tenli ve altın-kahverengi gözlüydü.

Birbirlerine benzeseler de Francesca güzeldi, oysa Rocco... değildi.

Bu adama dokunan tek güzellik bir kadının elleriydi. Çalınan ve sadece onun ödediği yüksek bir bedelle gelen dokunuşlar.

Francesca başıyla Bethany'yi işaret ederek, "Yüzündeki çirkin büyümeleri kontrol edemiyor," dedi.

Rocco'nun gözleri titreyen kıza takıldığında bana bakmıyor olsa da bakışlarının ardındaki güç tüm vücuduma bir korku dalgası yayıyordu. Bethany yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da tüm vücudu o kadar sert titriyordu ki kemiklerinin birbirine çarptığını duyabiliyordum.

Odaya sessizlik çökmüştü bu yüzden bir sustalı bıçağı açtığında, keskin metalik halka şimşek çakmış gibi bir ses çıkardı.

Bethany sıçrarken rahatsızca kıpırdanan tek kız ben değildim.

"L-lütfen, Roc..."

"Konuşma," diye terslediğinde çatlak sesi tüylerimi diken diken etti. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyden emindim; o ses kalan günlerim boyunca kâbuslarıma musallat olacaktı.

"Çirkinsen bizim için değersizsin," diye azarladı ona doğru yürüyüp yüzünü avucunun içine alırken. Adam yanaklarını kabaca sıkıp benlerini daha iyi görebilmek için başını yana doğru çekerken kız sızlandı.

Tüyleri diken diken olsa da bir şekilde kendini kuduz bir köpek gibi onun tutuşuna karşı koyamamaya zorluyordu. Bıçağın ucunu kızın derisine doğrultup yavaşça kesmeye başladı.

Nefesim kesilirken bir adım atacaktım ki yanımdaki kahverengi saçlı kızın eli uzanıp benimkini kavradı, o kadar sert sıkıyordu ki canım yanıyordu.

Diğer tarafımdaki Sydney ise küçük kardeşinin başının belaya girmesini izleyen büyük kardeşmiş gibi ohladı. Başımı ona çevirdiğimde vücudumdaki her gözenekten öfke yayılıyordu.

"Senin sorunun ne?" diye tısladım sesimi alçaltarak.

Sydney'nin kara gözleri benimkilerle buluştuğunda onların da Rocco'nunkinden pek farklı olmadığını anladım. Ölü ve soğuklardı.

"Çok sorunum var," diye yanıtladı sakince.

Bethany, Rocco yüzünü oymaya devam ederken çığlık atmaya başladığında kendimi daha fazla tutamadım.

"Onu daha da çirkinleştirmiyor musun?" diye atıldım. Bethany kesinlikle çirkin değildi ama mantıkları ters işliyordu. Birkaç tüy çıkan bir ben bu kadar önemliyse, yüzünü kesmek sorunu nasıl çözebilirdi?

Tanrı aşkına, yüzünde yara açıyorlardı.

Rocco donakalırken Francesca'nın kafası bana döndü, öfkesi topaklanan makyajının altından görünüyordu. Ancak ifadesindeki bir şey anında pişman olmama sebep oldu. Açık konuştuğum için bana kızdığından değildi, hayır.

Beni kurtaramayacağı içindi.

Sydney yanımda yüksek sesle kıkırdarken dev bir adımla yanımdan uzaklaştı. Davranışı itici olsa da belli ki benim kötü tavrımla ilişkilendirilmek istemiyordu.

Dudağımı ısırdım, gözlerim kalbimle birlikte yere düştü. Kalbim, korku damarlarımı doldurup, adrenalin vücudumun derinliklerinde dolaşarak midemi bulandırırken şiddetli bir şekilde gürlemeye başladı.

Kendimi kontrol edemediğim için kendimden nefret ederek teslimiyetle gözlerimi kapattım. Bu, psikopat bir takipçiyle yüzleşmeye benzemiyordu. Esrarengiz değildi, acı ile zevk arasındaki çizgide durmuyordu. İğrenç bir adam, muhtemelen beni kirletebileceği veya öldürebileceği en kötü yolları hayal ederek bana dik dik bakarken hastalıklı bir heyecan duymuyordum.

O Zade değildi.

Rocco, Bethany'yi serbest bıraktığında kan yüzünden akarak parmak uçlarını lekeledi. Titrerken yüzü acıyla buruştu, yüzü kesildiği için bocalarken dudaklarından iniltiler dökülüyordu.

"Ne dedin, elmas?" dedi Rocco ağır ağır, sesi kinle kaplıydı. Rick'in koyduğu lakabın yer etmeye başlamasından nefret ederek dudaklarımı sıktım.

Birkaç saniye içinde aklımdan binlerce düşünce geçti. Bundan yara almadan nasıl kurtulabileceğime dair farklı senaryolar gibi. Bütün dünyamın çökmesini engellemesini dileyerek, üzerime doğru gelen şiddetli kasırgayı yumuşatmak için ne söyleyebileceğimi ya da ne yapabileceğimi düşündüm. Fakat en nihayetinde, hiçbir şey bulamadım.

Yanımdaki kahverengi saçlı kıza baktığımda bana aptalmışım gibi baktığını gördüm. Ben bir *aptaldım*. Ama lanet olsun ki, bir kız yüzünde sikik bir ben olduğu için yaralanırken sessizce durmasını izleyemezdim.

Arkanı kolla, küçük fare. Başka kimse kollamayacak.

Ağzım kurumuştu ve dilimin nemsizlikten kuruyup ufalanacağından korkuyordum. Bütün nem gözlerime toplanmıştı ama yine de gözyaşlarının akmasına izin veremezdim. Dudaklarımı yalayarak ne kadar işe yaramaz olursa olsunlar, kelimeleri ağzımdan çıkarabilecek kadar ıslattım.

"Hiçbir şey, özür dilerim," dedim, sesimi kısık ve hoş bir tonda tuttum. Tavır yapmam kuşkusuz daha da kötü sonuçlara yol açacaktı ve bu çabamda başarılı olsam da ses tonumun titremesini engelleyemedim. Korku.

"Aptal kız," diye tısladı Francesca, kıstığı gözleri öfke doluydu. Rocco, sustalı bıçağı açıp kapatarak bana doğru yaklaşırken niyeti açıkça belliydi. Metalin her çınlaması tüm vücuduma tekrar tekrar korku salıyordu.

Benden sadece birkaç santim uzakta durduğunda bira göbeği karnıma sürtündü ve kokuşmuş nefesi burun deliklerimi yaktı. Tanrım, vücudu pis ve güneşte bırakılmış bir haftalık peynir gibi korkuyordu. Sahip olduğum küçük öz kontrolü kokusundan iki büklüm olmamak için kullandım.

"Bana bak," diye fısıldadı.

Bakışlarımı kaldırıp onun soğuk, donuk bakışlarına karşılık verdim. Birbirimize ters ters bakarken kulaklarımda keskin tiz bir ses yükseldi. Zihin

kıvrımlarımın derinlerinde şekillenerek dışarıdaki seslerin neredeyse hiçbirini duyamayana kadar yükseldi.

Bu bir uyarıydı. Kendi vücudum alarm veriyor, yaklaşan ciddi hasar konusunda beni uyarıyordu. Tıpkı ölümcül kasırga hayatları paramparça etmeden önce gelen kasırga alarmı gibi.

Kalın avucu boğazımı kavradı ve dudakları kıvrılırken beni kendi boyuna gelecek şekilde kaldırıp ayak parmaklarımın ucunda asılı bıraktı. İçgüdüsel olarak tırnaklarımı eline geçirirken kendi kendime Zade'in beni bulduğunda tırnaklarımın altında kalan deriye bakarak kimin sorumlu olduğunu anlayacağına dair güvence verdim.

Tırnaklarımı ne kadar derine batırsam da Rocco irkilmiyordu. Vücudumdaki oksijen ciğerlerimden düzenli bir şekilde boşalarak tükeniyor, gözlerimden yıldızlar fışkırırken görüşümün kenarları kararıyordu.

"Onu öldürme. O değerli," diye tersledi Francesca ama sesi sanki bir girdabın içinde kapana kısılmışım gibi çok uzaklardan geliyordu.

Hırlayarak beni etrafında döndürdükten sonra bir sakız paketi gibi yere fırlattı.

Beceriksizce sağ bileğimin üzerine düştüğümde çarpmanın etkisiyle homurdandım ama daha ayağa kalkamadan boğucu ağırlığıyla üzerime çıktı.

Hayatta kalma içgüdülerim anında devreye girdi, savaş ya da kaç, yani savaşacaktım. Altında kıvrılıp dirseklerimi kafasına doğru savurdum. Ama ıskaladım, üstümden iki yüz kiloluk bir adamı yere sermek için zayıf bir girişimdi.

"Kalk üstümden!" diye çığlık attım, kalçalarımı kaldırıp çaresizce onu kıpırdatmaya çalıştım. O kadar çaresiz durumdaydım ki öfkeden kuduruyordum. Eğer altından kurtulmak anlamına gelecekse, etini kemiklerimden dişlerimle ayırırdım. Kaçmak için her şeyi ama her şeyi yapardım.

"Rocco," diye uyardı Francesca, zihnimi tüketen katıksız paniği parçalayarak. "İyileşmesi gerekiyor."

"Haddini bilmesi gerekiyor. Canı yanmak zorunda değil," diye karşı çıktı, mücadele eden bedenimi boyun eğmeye zorlarken nefesi kesilmişti. O da ben de başaramıyorduk. Zayıftım ve hâlâ acı çekiyordum, o çok daha güçlüydü.

O kazanacaktı.

"Öyle değil mi, elmas? Bu hızlı ve acısız olabilir. Sana o sikik çeneni kapalı tutmanı öğretecek küçük bir ders."

Yüzümü ahşap zemine yapıştırdığında yüzüme kir ve toz bulaşırken eşofmanımı çekiştirdi. Kumaş yırtıldı, heyecanlı nefes alışverişi hızlanırken kumaşın yırtılma sesi vücuduma bir korku dalgasının yayılmasına sebep oldu.

"Hayır!" diye bağırdım, onun ardından iç çamaşırımı yırtarken. Bana

aldırmadan kot pantolonunu çözerken verdiği tek tepki aşağı indirdiği fermuarıydı. Tenini arkamda hissettiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Tekrar dönmeye çalışsam da kafamın arkasına yediğim bir yumruk buna engel olduğunda dünyam infilak ediliyordu. Acı, geçtiğimiz hafta boyunca bana arkadaşlık etmişti ancak artık yanımda değildi. Zihnim sanki bir kilometre boyunca koşabilirmişim gibi hissettirse de bedenim fiziksel olarak bu adamın onu kirletmesini engelleyemiyordu.

"Ona vurma!" diye tersledi Francesca, endişelendiği tek şey elmanın daha çok zedelenecek olmasıydı. Fakat o işi bitirene kadar ben çürümüş olacakken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bir hamlede içime girdiğinde çığlık attım. Yüksek ve keskin ton kafamdaki tiz çınlamaya uyum sağlıyordu.

"Kahretsin Rocco, prezervatif takmıyorsun," diye bağırdı Francesca, kafamın içinde bunu izlemeye nasıl dayanabildiğini merak eden bir fısıltı vardı. Orada öylece durup erkek kardeşi bir kıza tecavüz ederken prezervatif takmadığı için kızıyordu.

Rocco homurdandı ve ardından tekrar tekrar içime girerken kahkaha attı.

"Sikeyim, inanılmaz iyi hissettiriyor."

Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve tenimi kızgın yağ gibi kaplayan yenilgi cayır cayır kavuruyordu.

Sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştım, tırnaklarımı ahşaba saplayıp altından çıkmaya çalışırken beni sabit tuttu. Tırnaklarım baskıyla eğilip kırıldı ve o beni tekrar aşağı çekerken zemini sıyırarak derimden ayrıldı.

İçime birkaç kez daha girip çıktıktan sonra geri çekilip benimle işini bitirdi. Menisi sırtımdan akarken kendimi öğürmekten alıkoyamadım.

Homurdanarak avucunu suratıma yapıştırdı.

"Rocco!" Bir topuk öfkeyle ahşaba çarptığında titreşimleri kanayan ellerimde hissettim.

"Siktiğimin orospusu," diye mırıldandı onu duymazdan gelerek. Menisinin tenime sızdığını hissetmek midemi bulandırırken tekrar öğürdüm.

Francesca iç çekerek üzerime atıldı ve kabaca kolumdan tuttu.

"Kalk ayağa," derken beni ayağa kalkmaya zorladı. Az önce o adamın bana yaptığı şeye o kadar kızgın ve o kadar kendinden geçmiş hâldeydim ki karşı geldim. Ayağa kalkar kalkmaz gerinip yumruğumu adamın burnuna geçirdim. Karşılığında uluyarak bana saldırmak için hazırlansa da Francesca aramıza girerek ona engel oldu.

"Olduğun yerde kal! Yeterince şey yaptın," diye hırladı ve beni odadan dışarıya sürükledi. Belden aşağım hâlâ çıplaktı ve bacaklarımın arasına kan

bulaşmıştı. Vücudum bana yaptığı şeyi kabul etmeyerek tecavüzü sert ve son derece acı verici bir hâle getirmişti.

Beni odama itti ve yüzüme tokat atarak tökezlememe neden oldu. Kapı çarptı ve ardından, "Bunu neden yaptın aptal, *aptal kız*?" diye bağırdı.

Bana tekrar tokat attığında acıdan kulaklarım çınlamaya başladı. Yanağımı tutup beni duvara yaslarken ondan uzağa sürünmeye devam ettim.

Elmayı zedeliyorsun, Francesca.

Elleri yüzümü iki tarafından kavradığında manikürlü pençeleri kızarmış yanaklarıma saplandı.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Çeneni kapalı tut, beni duyuyor musun? Bu evdeki adamlar paranı alana kadar hayatını cehenneme çevirmek için her şeyi yapacaklar. Ve sakın ha onlara vurayım deme!" diye hırladı.

Beni sarsarak, "Bana anladığını söyle," diye fısıldadı bağırır gibi, sesini hâlâ alçak tutuyordu.

"Anladım," diye haykırdım, yanaklarım ardı ardına akan gözyaşlarından dolayı kızarmış ve ıslanmıştı.

Francesca öfkeyle beni bırakıp geri çekildi ve odadan çıkarken omzunun üzerinden kızgın bir bakış attı. Duvardan aşağı kaydım, hıçkırıklar bedenimi kasıp kavururken artık kendimi tutamıyordum. Bir kan izi duvardan aşağı beni takip ederken Rocco'nun sırtımdaki dikişleri patlattığını fark ettim. Ellerimi saçlarımdan geçirip kendimi sakinleştirmeye çalışarak sıkıca bukleilerimi kavradım.

Derin nefes al, Addie. Derin nefes al.

Sadece nefes al.

Nefes al, küçük fare...

BÖLÜM 9
ELMAS

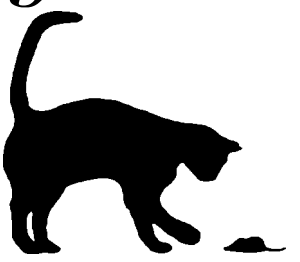

Görünüşe göre hayatım altüst olduğunda her zaman bana kaçış sunacak bir günlüğüm vardı.

Bir günlüğü nasıl ele geçirdiğinden emin değildim ama Molly'nin öfkeli kelimelerinde teselli buluyordum. Tıpkı benim gibi hayatından koparılan genç bir kızdı. Francesca tarafından yetiştirilmişti üstelik.

Francesca'nın bunu en az on üç yıldır yaptığını okuduğumda ağzım açık kalmıştı. Kaç kızın tecavüze uğramasını, işkence görmesini ve kaçık insanlara satılmasını izlemişti? Kaç kez kendi elleriyle canlarını yakmıştı?

Paramparça olmuş bir kızın sözlerini okurken midem bulanıyor ve boğazım tiksintiyle düğümleniyordu. Onu ellerinden almaya kararlı bir dünyada hayat doluydu ve her notunda ona daha da âşık oluyordum. Onu kalemin her darbesinde hissettiğim için titreyen parmaklarımı üzerlerinde gezdirip onun sert çizgilerine göre şekilleniyordum.

O, olmak istediğim her şeydi.

Son sayfaya geldiğimde içim parçalanmıştı ama aklımda milyonlarca soru da vardı. Bir tür rahatlamayı bulduğum hızla bir kez daha yalnız ve boş kalmıştım.

Kelimelerinden daha fazlasına ihtiyaç duyarak çılgınca sayfaları çevirirken göz kapaklarımın kenarlarında yaşlar birikiyordu. Fakat boş sayfalardan başka bir şey bulamıyordum.

Başarmış mıydı? Layla'ya geri dönüp yeni bir hayat bulmak için onu alıp götürmüş müydü? Daha iyi bir hayat bulmak için?

Asla cevabını alamayacağım sorularla kendimi yoruyordum. En azından burada sıkışıp kalmışken alamazdım.

Yenilmişlik hissiyle günlüğü kapatıp yataktan yuvarlanarak açık oyuğa sürünmeme yetecek kadar enerji toplamayı başardım. Günlüğü saklandığı yere koyarken gözlerimden sıcak yaşlar dökülüyordu. Ahşap döşemeyi tekrar kapattığımda düşünmemeye çalıştığım her şey geri döndü.

Yatağa geri dönerken neredeyse düşüyordum, bir yumak gibi kıvrılıp

yumruklarımı sıktığımda kırık tırnaklarım feryat ediyordu. Tüm vücudum, Molly ile bulduğum her türlü huzuru katleden hatıralarla titriyordu. Sahip olduğum her şeyle kaçmak için çırpınarak boğazımı parçalayan hıçkırıkları bastırdım.

Çıkmalarına izin vermeyecektim.

Francesca'nın odamdan çıkıp gelen seslere göre öfke nöbetine girerek evi yıkmaya başlayan Rocco'yu sakinleştirmeye gitmesinin üzerinden yarım saatten fazla zaman geçmemişti. Hemen kirli giysilerimi çıkarıp yenilerini giymiştim ama odamın altında kaos çıkarken bu beni sakinleştirmeye yetmemişti. İşte o an döşeme tahtalarının altındaki günlüğü hatırlayıp teselliyi Molly'de bulmuştum.

Belirsiz bir süre boyunca duvarı izledim. Gözlerim tozlu ahşap zemine kayarsa, görebildiğim tek şey üzerimde Rocco ile yerde yatarken ki resmim oluyordu. Ruhum bedenimden ayrılmış, ruhuma edilen tecavüzü izliyordum. Hayaletlerin üzerinde dikiliyor, olanları engelleyemiyordum.

Çaresizce düşüncelerimi başka herhangi bir şeye, Zade veya Daya'ya çevirmeye çalışsam da tren her seferinde raydan çıkarak beni güzellik odasına geri götürüyordu. Onlar yalnızca beynimin koridorlarında dolaşan hayaletlerdi ve ne zaman onlara ulaşsam öylece kaybolup gidiyorlardı.

Hayal kırıklığı artarken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Sözünü dinlemem gerekirdi. Evet, yapmam gereken buydu. Kendimi kurtarmak için bir kızın yaralanmasına izin vermek.

Başımı iki yana sallayarak avucumun içiyle alnıma vurdum. Bununla nasıl yaşayacaktım? Bir gün buradan çıkarsam, sırf kendimi kurtarmak için diğer kızların başına korkunç şeyler gelirken, kenarda dikildiğimi bile bile içim nasıl rahat edecekti?

Sen tecavüze uğrarken onlar kenarda dikilmişlerdi.

Yapmışlardı. Bunun için onlardan nefret ediyor muyum?

Bilmiyorum. Belki biraz. İçimde mürekkep siyahı bir parça ortaya çıkarken onları da öldürmek istedim.

"Hayır," diye fısıldadım. Herkesin bu kadar fedakâr olmasını bekleyemezdim. Benim gibi istismara uğrayan bir kızın başka birini kurtarmaya çalışmasını bekleyemezdim. *Ya da denemesini.*

Çünkü sıktığımın sorunu da buydu. Onları kurtarmak diye bir şey *yoktu.* Bethany'nin o beni yine de teninden kesilip atılacaktı. Oradaki tüm kızlar, ben ne kadar müdahale edersem edeyim tecavüze ve işkenceye maruz kalmaya devam edeceklerdi.

Hepimiz kesilmeyi bekleyen kuzulardık ve kendimi öldürtmek kurtların ziyafet çekmesine engel olmayacaktı.

Eee, o zaman ne bok yapmam gerekiyor?

Zade'in sesi zihnime fısıldadığında kalbim acıyla sıkıştı.

Tek bir noktaya odaklan. Aklını kullan.

Söylemesi kolaydı tabii.

***

Yaklaşık on dakika sonra yatak odamın kapısı sertçe açılıp kapı kolu duvardaki yuvarlak girintiye çarptığında irkildim. Belli ki bu kapının uzun bir tekmelenme geçmişi vardı.

Derin derin nefes alarak Rio'nun elinde bir ilk yardım çantasıyla odaya girmesini ve kapıyı tekmelemesine rağmen her zamanki gibi sakin görünmesini izledim.

"Daha şimdiden sorun mu çıkarıyorsun, prenses?" diye sordu gelişigüzel bir tavırla.

Cevap vermeyi reddederek dudaklarımı ısırıp şişmiş gözlerimi ona diktim. Yüzümün hâlini görünce kaşlarını kaldırdı ve yanaklarımın öfkeden kızarmasına neden oldu. Kime olduğunu anlayamasam da bir an için öfkeli görünüyordu.

Dönmemi belirtmek için parmağını havada döndürdü.

"Yaptığın pisliği temizlemek zorundayım," dedi yüzüne okunamaz bir ifade yerleştirirken. "Her yere kan bulaştırıyorsun."

Öfkeyle karnımın üzerine döndüm, parmaklarının tişörtümü sırtıma doğru kaldırdığını hissettiğimde gerildim. "Bu benim suçum değil..."

"Burada her şey senin suçun," diye araya girdiğinde sesi ciddiyetle derinleşti. "Bunu asla unutma."

Malzemeleri karıştırırken bu *onun* için büyük bir zahmetmiş gibi iç çekti.

"Kadın kaçakçılığıyla geçen gününü böldüğüm için çok üzgünüm," diye mırıldandım öfkeyle. Yanıtı, yırtılan dikişlerimin üzerine alkole bulanmış bir kumaş bastırmak olmuştu. Yanma hissi korkunçtu ve dişlerimin arasından uslarken dilimin ucunda küfürler birikiyordu.

Adi şerefsiz.

"Ağzın seni bundan daha kötü durumlara sokacak," diye bilgilendirdi. "Dersini alman için ne gerekiyor? Bir kızın ölümüne sebep olmak mı?"

"Özür dilerim," dedim yutkunarak.

Gırtlağından yüksek sesli, gümbür gümbür bir kahkaha yükseldi. Omuzları neşeyle sarsılırken öfkeyle başımı ona doğru çevirdim. Koyu renk gözleri, şimdiye kadar gördüğüm ilk gerçek duyguyla parıldıyordu. Neredeyse kızgın olması kadar korkutucuydu.

"Bana gülüyorsun," dedim şaşkınlıkla.

"Bebeğim, korkman gereken kişi ben değilim. Ben senin o ağzını tercih ederim."

"Ama dedin ki..."

"Düşünmeden konuşuyorsun ve bunu kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor," diye araya girdi, gülümsemesi solsa da gözleri hâlâ keyifle parlıyordu. "Öfken ne kadar seksi olursa olsun prenses, bu burada isteyeceğin son şey."

Tiksintiyle dudak büzdüm ve o sırtımı temizlemeye devam ederken başımı tekrar yastığa gömdüm.

"Bana seksi deme," diye çıkıştım çünkü o haklıydı ve söyleyecek daha iyi bir şeyim yoku.

"Z bunun için beni öldürür mü?" diye meydan okudu kayıtsızmış gibi davranarak. Yine de o minibüste uyanıp Rick'le Cemiyet'in onlara Zade'in gazabından koruma teklif edip etmeyeceklerini tartışırken duyduğumda sesi böyle değildi.

Omuz silktim. "Seni her halükârda öldürecek, o yüzden bir önemi yok sanırım."

Sessiz kaldı ve tam ben hiçbir şey söylemeyeceğine ikna olduğumda, "Biliyorum," diye fısıldadığını duydum.

***

Rio çıkarken Francesca koridorda hızla odama doğru geliyor, topukları yerde yankılanıyordu. Eli Rio'nun koluna dolanıp onu kapıda durdurdu.

"Sırtı kötüleşmiş mi?"

Başını iki yana salladı. "Yok, yüzeysel yaralar. İyileşecek," diye yanıtladı ama son sözünün altında başka bir anlam yatıyormuş gibi geliyordu. Francesca kendisinden uzaklaştığında, Rio gitmeden önce omzunun üzerinden göz kırparak kafamı karıştırdı.

O hem çok sıcak hem de çok soğuktu.

Francesca hızla odaya girerken vahşi saçları ve gözleriyle bitkin görünüyordu. Elbisesinin yakasının yırtıldığını görünce Rocco'nun nasıl bir öfke nöbeti geçirdiğini merak ettim.

"Güzellik odasına geç. Hemen."

Rahatsız edici ayak sesleri onu odanın dışına taşıdı. Yataktan fırlayıp kuruyan gözlerimi ovuşturarak peşinden koştum. Rio kırık tırnaklarımı kesmiş ve benim için temizlemişti ama ben hâlâ darmadağınık hissediyordum. Her bir adım o odada olanları hatırlatıyor ve yaklaştıkça midem bulanıyordu. Aklımı kaybettiğim yere değil de kızların oluşturduğu sıraya odaklanmak tüm gücümü aldı.

Hiçbiri benimle göz göze gelmedi. Sydney hariç.

Alt dudağını çarpık ön dişlerinin altına sıkıştırmış, sırıtışını bastırmak için ısırıyordu. Bunu komik bulduğunu fark ettiğimde Sydney'den *nefret ettiğime* karar verdim.

Psikopat sürtüğü görmezden gelerek Bethany'yi aradım ve eskiden beninin olduğu yerde kana bulanmış açık bir yara gördüğümde boğazımda

bir yumru oluştu. Göğsüm sıkışırken, düşüncelerimin doğrulanması sinir uçlarımı keskin bıçaklar sıyırıyormuş gibi hissettiriyordu.

Bir hiç için tecavüze uğramıştım.

Siktir, bunu biliyordum. Yine de yeni baştan becerilmek gibi hissettiriyordu.

Boğazımı temizleyerek duruşumu dikleştirdim, yanaklarım utanç ve mahcubiyetle yanıyordu. Nedenini bilmiyordum. Tecavüze uğramak *utanmam* gereken bir şey değildi. Belki de kendimi çok aptal hissettiğim içindi.

"Bugün İnfaz için hazırlanmanız gerekiyordu ama çıkıp dikkat dağıtmak zorundaydın," diye tersledi Francesca.

Kalbim suya atılan bir taş gibi batarken utanamayacak kadar sözleriyle meşguldüm. Molly notlarında İnfaz'dan bahsetmişti ama ayrıntıya girmemiş sadece avlandığını ima etmişti.

Çatlamış dudaklarımı yalayarak, "İnfaz ne?" diye sordum.

Francesca sırıttı. "Hayvan avı demek. Adamlar avlanacak ve sen de canım, av olacaksın."

Göğsüm sıkıştı ama derinlerde bir yerde bu cevabı alacağımı zaten biliyordum. Sadece inanmak istememiştim. Sanırım vurulup bir şöminenin üstüne asılacak bir oyunmuşuz gibi kadınları gerçekten avladıklarına şaşırmamam gerekiyordu.

Bu tamamen spor amaçlıydı. Bir grup kız canları pahasına koşup lanet olası bir mermi veya başka bir şeyden kaçarken gülüp keyfini çıkarmak için miydi?

Kusma isteğimi bastırmak için mücadele etmem gerekti. Ben avlanmak istemiyordum. Görünüşe göre son birkaç aydır tüm hayatım bundan ibaretti.

Francesca bakışlarını sıraya çevirdi.

"Etkinlik bu hafta sonu gerçekleşecek ve önemli bir müşterim var; Xavier Delano. O, piyasadaki en iyi müşterilerden biri ve eğer şanslıysanız açık arttırma için seçilirsiniz. Ama *sadece* İnfaz'dan sonra buna layık görülürseniz seçilirsiniz."

Buz gibi gözleri beni bulduğunda iğrenç bir ifade yüz hatlarını bulandırıyordu. "Senin dışında. Sen iğrenç görünüyorsun."

Dilimin ucuna gelen cevabı yuttum ve küçük, iyi bir esir gibi başımla onayladım. Zaten seçilmek de istemiyordum. Sanırım tepeden tırnağa morluklarla kaplı olduğum için mutlu olmalıydım.

Sanki aptal olduğumu düşünüyormuş gibi dilini şaklattı. "Yine de İnfaz'a katılman gerekiyor."

Ah, tabii ki gerekiyor. Sıradaki sakatlığım nedir?

"Xavier'in yanı sıra buraya gelen başka potansiyel alıcılarımız da var. Bu adamlar üzerinde en iyi izlenimi bırakacaksın. Hiçbir küstahlığa müsamaha göstermem, anladın mı?" Konuşmanın ortasında gözleri diğer kızlara kaysa da cümlesini bitirdiğinde bakışları tekrar bana kilitlendi.

Dudaklarımı sert bir çizgi hâline getirip bir kez başımı salladım. Diğer kızlar da çenelerini eğerek emrini kabul ettiler.

"Sana ne kadar az ilgi gösterilirse, evimi terk etme ihtimalin o kadar azalır. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu, en iyi kızları yetiştiremediğim anlamına gelir ve durum böyle olursa öfkeden kudururum."

Bütün gün ağzından dökülen habis şeylerle dişleri nasıl çürümüyordu?

İçimi kaplayan kargaşayla yüzümü ifadesiz tutmak için muazzam bir çaba harcamam gerekti.

Yavaşça bana yaklaştı. "Hadi biraz senaryo kuralım. Bir adam senden onun için diz çökmeni istediğinde ne yaparsın?"

"Dizlerimin üstüne çökerim," diye yanıtladım boğuk bir sesle.

"Ya pantolonunu çözüp aletini çıkarmanı söylediğinde?"

"Dediğini yaparım."

Beni dikkatle inceleyerek başını aşağı yukarı salladı.

"Ya sonra?"

Penisini dişlerimle koparırım.

Doğru cevabın ne olduğunu biliyordum. Buna rağmen kontrolcü adamların neyden haz aldığını da biliyordum.

Güç.

"Bana izin vermesini beklerim."

İrisleri şaşkınlıkla parıldarken bakışlarının bende uyandırdığı tepkiden nefret ettim. Yapmak istediğim son şey bir seks tacirini gururlandırmaktı ama dürüst olmak gerekirse, yapmam gereken de tam olarak buydu. Yalnızca bunu *hissetmek* istemiyordum.

Antrenmanlarımız sırasında Zade bana insan kaçakçılığı ve Cemiyet peşime düşerse bundan nasıl kurtulabileceğim hakkında çok şey öğretmişti.

Sana güvenmelerini sağla. Seni satılacak bir eşya olarak değil de bir insan olarak görmelerini sağla.

Beni bir insan olarak görüp görmemeleri bir şey değiştirir miydi? Bu gibi insanların insanlığa karşı hiç merhameti yoktu. Kendileri insanlıktan bu kadar uzakken olamazdı.

Burnunu çekti. "Güzel."

Ardından bir sonraki ela gözlü kıza geçti, beni sürekli çenemi kapalı tutmam için uyaran kıza.

"Jillian, onlara nasıl hitap edersin?"

"Evet, efendim," diye yanıtladı anında, Francesca ona bakarken kızın gözlerinin odağı kaymıştı. Bizi esir alan kadın başını bir kez salladıktan sonra saçları alev turuncusu olan kıza doğru ilerledi.

"Phoebe? Sana hitap ettiklerinde gözlerinin içine bakar mısın?"

"Hayır," diye yanıtladı kendinden emin bir şekilde.

"Neden?" dedi Francesca test edercesine.

"Çünkü bu saygısızlık."

Aşağılık herifler. Uysal ve korkak olmamızı istiyorlardı. Efendisini nasıl memnun edeceğinden başka hiçbir şey düşünmeyen üzgün, küçük kızlar olmamızı.

Lanet olsun, bu iğrençti.

Sırada Bethany vardı ama o diğer iki kız, Jullian ve Phoebe kadar sakin değildi. Ben odadan çıkarıldıktan sonra belli ki yaralanmıştı ama ona daha fazlasının yapılmadığını kim söyleyebilirdi?

Belki de Rocco öfke nöbetinin ortasında ona da tecavüz etmişti.

Yumruklarımı sıktım ama ayaklarımı olduğu yere yapıştırdım ve omurgamı kilitleyerek iki büklüm olmasını engelledim.

"Adamlar vücudundaki bir şeyden hoşlanmazsa, mesela kıllı bir benden, ne yaparsın, Bethany?"

Dudakları titrerken vücut dilinde yıkılmamak için verdiği savaşı görebiliyordum. "Kıl çıkmadığından emin olurum," diye yanıt vermeden önce kendini toplaması biraz zaman aldı.

Francesca başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Güzel." Eskiden beninin olduğu yaraya baktı. "Umarım göremediğim yerlerde onlardan daha fazla yoktur. Çünkü eğer varsa ve ben onların bakımsız olduğunu anlarsam, onlar da kesilir."

Sonra gözlerini sıradaki son kıza çevirdi. O diğerlerinden daha uysal, daha ürkekti. Kısa kahverengi, kıvırcık saçları, metal çerçeveli gözlükleri ve ceylan gibi güzel gözleri vardı.

Francesca ona seslendiğinde bile gözlerini yerden ayırmadı.

"Peki, İnfaz'a gittiğinde tek kural nedir, Gloria?"

Dudaklarını yalayıp gözlerini tekrar hızla yere çevirmeden önce bir an için Francesca'ya baktı.

"V-vurulma," diye fısıldadı tiz ve alçak bir sesle.

Kaşlarımı çattım.

"Vurulursan ne olur?"

Şiddetle sarsılmaya başladığında sesli bir şekilde yutkundu. "B-biz..." Durdu, aklını başına toplayıp kendini cümlenin geri kalanını söylemeye zorladı. Kelimeleri o kadar hızlı söyledi ki neredeyse birleşiyordu. "Biz cezalandırılırız."

"Güzel," diyerek kapıya yöneldi ve dışarı çıkıp hemen önünden bir şey aldı. Arbaletle geri döndüğünde kalbim sıkıştı.

"Evimden gitmeni istiyorum Sydney, o yüzden sen de katılacaksın ama bir kez daha kaçmaya kalkışırsan seni bizzat kendim öldürürüm. Artık uğraşmaya değmezsin."

Sydney sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi nefesini tuttu ama bunun o bu evde yaşamaya başladığından beri konuştukları bir şey olduğunu hissedebiliyordum.

"Sırf seninle kalmak istediğim için kaçıyorum," diye nara attı.

"Eh, bunu yapamazsın," diye tersledi. "Burası siktiğimin Holiday Inn'i değil. Artık elmas elimde olduğuna göre senin beni utandırmana izin veremem. *Satılacaksın.*"

"Onun benimle ne ilgisi var?" diye karşı çıktı Sydney.

"Çünkü o benim en değerli kızım ve üzerimde satılmayacak kahrolası bir sülük olduğu fark edilirse beni değersiz görüp onu evimden çıkarabilirler!"

Kızın gözleri öfkeyle parlarken süratle bir isteri çukuruna düşüyor gibi görünüyordu. Bakışlarımı yakaladığında, sanki Francesca'nın kalmasına izin vermemesi benim suçummuş gibi bana hırladı.

Francesca kendini toparlayarak gözlerini içlerinde oyalanan öfkeyle kıstı.

"Yarın antrenman yapacağız," diye emretti dikkatimi öfkeden köpüren kızın üzerinden çekerek. Gözleri beni suçlarcasına üzerimde titreşiyordu. "Ve ne kadar özel olduğun umurumda değil, başarısızlığa müsamaha göstermeyeceğim."

Yanardağ patlamaları nasıl başlardı? Basınçla. Ve o içimde kaynıyordu. Kızgın magma yükseliyor, nefretle kalınlaşıyor, kana susamış bir hâlde yoğunlaşıyordu.

En nihayetinde patlayacaktım ve yemin ederim ki tüm bu lanet olası evi de benimle yakıp kül edecektim.

Kasım 2021

Aslında bunu yapmayacaktım. Ama madem Molly kendi hikâyesini yazmaya ~~dev~~—devam edemedi, o hâlde ben kendi hikâyemi yazmaya karar vermiştim.

Bu aynı zamanda hem tuhaf hem de doğru hissettiriyor. Üstelik bir parçam beni bu günlüğe Gigi yönlendirmiş gibi hissediyor. Akıl sağlığımı korumamda bana yardım etmesi için. O yüzden onu onurlandırmak için bir ruj çaldım.

Ne olursa olsun, burada akıl sağlığımı yitireceğime dair güçlü bir his taşıyorum. Ya da buna oldukça yaklaşacağıma.

Emin olduğum tek bir şey var, o da buradan kurtulmam gerektiği. Ama önce iyileşmem gerekiyor ve büyük olasılıkla İnfaz bunu iyice kötüleştirecek. Sırtımda hâlâ dikişler duruyor ve acım yalnızca birazcık azaldı.

Ancak buna daha fazla devam edemem. Şimdiden parçalanmaya başladığımı hissedebiliyorum. Rocco'nun üstümdeki ağırlığı sonsuza kadar beni sıkıştırmaya devam edecek. Sanki omuzlarımda onun yüküyle yürüyormuş gibi hissediyorum.

Yine de dayanmam gerekiyor. Elimden gelen tek şey uygun zamanı kollamak. Ve beklemek. Şimdiye kadar Zade'in beni aramaya başladığına eminim. Ve bu, burada ölsem bile, beni biraz olsun iyi hissettiriyor.

BÖLÜM 10
AVCI

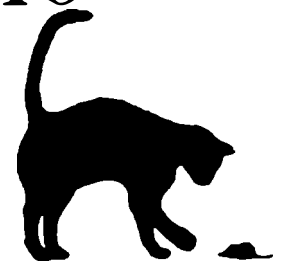

"Minibüsün konumunu buldum," dedi Jay sandalyesinde dönerek. Daya'nın evinden yeni dönmüş, ofisine daha yeni adım atmıştım.

Onu Luke'un pençelerinden kurtaralı bir hafta olmuştu ve o zamandan beri bana yardım ediyordu. Jay minibüsü bulmaya odaklanırken onu Rio ve Rick'i araştırmakla görevlendirmiştim. Oregon'da çıkmaza düşmüştük. Araç iz bırakmadan kameralardan kaybolmuştu ve o zamandan beri aklımı kaybediyordum.

On iki gündür kayıptı ve ben bunun her bir saniyesini hissetmiştim.

"Nasıl buldun?"

"Nihayet dün çekilmiş bir uydu görüntüsüne rastladım."

"Yürüyerek konuş," diye emrettikten sonra arkamı dönüp dışarı çıktım. "Adres neresi?"

Sandalyesinden kalkarken adresi ezbere söyledi, ardından bir küfür mırıldandı, yüksek bir güm sesini bir veya iki renkli kelime takip etti.

Arkama baktığımda ikinci ayakkabısını giymeye çabaladığını, tek ayağının üzerinde zıplarken neredeyse yüzünü duvara çarptığını gördüm.

Başımı iki yana sallayarak merdivenlerden indim ve onu yeniden nasıl işlevsel bir insan olunacağını anlaması için kendi başına bıraktım.

Mustang'imin kapısını açarken, Jay ön kapısını kilitleyip aceleyle arabaya doğru ilerledi.

Küçük kardeşi Cameron ile mütevazı bir evde yaşıyordu ama çocuğun oynadığı oyun her neyse, ara sıra bağırıp çağırmaları olmasa hiçbir zaman varlığını öğrenemeyecektim. Ya da artık her kiminle oynuyorsa.

Jay ve Cameron'ın ebeveynleri uyuşturucu bağımlısıydı ve Jay on altı, Cameron yedi yaşındayken kaçmışlardı. Neyse ki Jay gerçek bir dâhiydi ve bunu eyaletten iyi korunmuş bir sır olarak saklamayı başarmıştı. Faturaları ödemek ve erkek kardeşinin sağlığını korumak için çok sayıda işte çalışmıştı.

Altı yıl sonra Jay, Cameron'ın yasal velayetini aldığından beri rahat rahat yaşıyorlardı. Cameron, ağabeyinin iş olarak ne yaptığının farkında değildi ve

şu anda umursamayacak kadar küçüktü. Sanırım *Call of Duty*'de ölmemekle daha çok ilgileniyordu ve Jay da bu şekilde devam etmekten memnundu.

"Bakıcılık yapması için Michael'ı aramam gerekiyor," dedi ve oflayarak yolcu koltuğuna oturdu. Çoktan telefonunu çıkarmış, başparmağını klavyede gezdiriyordu.

"Dostum, on üç yaşında."

Jay durup bana baktığında yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Aynen öyle, bu da bir elinde bir paket Doritos, diğer elinde aletiyle sabah altıya kadar ayakta kalıp kredi kartı limitimi pornoyla dolduracağı anlamına geliyor." Kabul ederek başımı salladım. "Ayrıca onu yalnız bırakma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum," diye sessizce bitirdi sözlerini.

Garaj yolundan hızla çıkarken bakışlarım ona kaydı. Claire bana zarar vermeye kararlıydı ve bu da çalışanlarım ve ailelerinin hayatlarını riske atıyordu. Çok fazla düşman edinmiştim ve örgüt sayesinde çalışanlarım da öyle. Kimse bunu bilmeden bu işe girmiyordu bu yüzden çoğu eş ve çocuk sahibi olmamayı tercih ediyordu. Açıkça görülüyor ki, herkes kendini sevdiklerinden izole edemiyordu veya etmek istemiyordu, bu nedenle örgütten doğrudan etkilenen herkese koruma sağlamak çok önemliydi.

"Anladım. Ben de fazladan birkaç adam çağırırım. Kardeşine bir şey olmayacak."

Jay başıyla onaylarken omuzları biraz olsun gevşedi. Addie'ye de bunu söylemiş ve onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Paketimden bir sigara çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim.

Tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

***

"Konum burası mı?" diye sordum gergin bir sesle. "Emin misin?"

Portland, Oregon'da şehrin oldukça boktan bir bölgesindeydik. Jay'in bana verdiği adres, 1800'lerde inşa edilmiş ve yüzyıl dolmadan terk edilmiş gibi görünen üç katlı tuğla bir binaydı.

Bina biraz eğimliydi, pencereleri yıpranmış ve kirden kararmıştı. İçerisi tamamen karanlık görünüyordu.

"Burası," dedi Jay sessizce. "Minibüs hâlâ köşede."

"Siktir," diye küfrettim ve deri inleyene kadar direksiyonu sıkıca kavradım.

"Hâlâ buradalar gibi görünmüyor," dedim kapıyı açıp arabadan çıkarken. "Minibüsü daha sonra kontrol ederiz."

Silahımı kot pantolonumun arkasından çıkarıp hızla ve sessizce kapıya yaklaştım, gözlerimi daima etrafımda tutuyordum.

"Jay, arkamda kal," diye emrettim. Karşı çıkmadan dediğimi yaptı, cam kapıya yaklaştığımda nefesi hızlanıyordu. Üzerinde herhangi bir silah yoktu,

sadece dizüstü bilgisayarı vardı. Her ne kadar ona bir silah vermek istesem de nasıl kullanılacağına dair hiçbir şey bilmediği bir silahla ateş etmesindense, bilgisayarıyla birinin kafasına vurarak daha fazla hasar vereceğinden oldukça emindim.

İçeri baktım, kargaşayı gördüğümde kaşlarımın arasında bir kırışıklık oluştu. Bir zamanlar idari bir ofismiş gibi görünüyordu. Dağınık masalar, zemine rastgele dağılmış resim çerçeveleri, kalemler ve uçuşan kâğıtlar gibi eşyaların üzerine devrilerek alanı dolduruyordu.

Gözlerim alanı olabildiğince iyi bir şekilde tararken, herhangi bir hareket olup olmadığına bakarak, herhangi bir ses duyabilmek için kulak verdim.

Hiçbir şey duymayıp görmediğimde kolu tutarak kapıyı çekiştirdim, açık olduğunu görünce çenemi sıktım.

Addie burada değildi ama bunu zaten biliyordum. Tıpkı burada kötü bir şey olduğunu bildiğim kadar iyi.

Sessizce binaya girerken Jay hemen arkamdaydı. Buradaki enerji boğucu, ağır, toz ve çürüklerle doluydu.

"Onu buraya ne halt yemeye getirmişler?" diye fısıldadı Jay odayı incelerken.

Kalbim boğazımda atarken sözlü olarak cevap veremediğim için başımı iki yana salladım. Fakat tam olarak öğrenmek üzere olduğum şey buydu.

Daha fazla zaman kaybetmeden etrafta koşuşturup birkaç odayı kontrol ettim ama boş olduklarını gördüm. Arkada bir merdiven vardı, basamakların ötesinde loş bir ışık parlıyordu ve gelen tek ses ampulden yayılan vızıltıydı.

Dikkatle merdivenlerden çıkmadan önce Jay'e dönüp parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Sesten anladığım kadarıyla herhangi bir hareketlilik yoktu ama ışıklar açık olduğuna göre riske giremezdim.

Yukarı yaklaştıkça vızıltı daha da arttı ve bununla birlikte burun deliklerimi yakan berbat bir koku gelmeye başladı.

İğrenç koku yüzünden neredeyse boğulacakken arkamdan Jay'in öksürdüğünü duydum.

Ah, siktir. Çok iyi bildiğim bir kokuydu.

Burada biri ölmüştü ve cesedin olduğu yerde çürüdüğüne seve seve bahse girerdim.

Sahanlık, koridorun kollara ayrıldığı küçük, karanlık bir alana açılırken koridorun sonundan bize doğru ışık huzmeleri uzanıyordu. Tam ileride, son kata çıkan ikinci bir merdiven boşluğu varmış gibi görünüyordu.

Kendimi duvara yaslayarak Jay'e beni takip etmesini işaret ettikten sonra köşeyi dönüp koridorun aşağısına baktım, köşede serum direğine benzeyen bir şeyin durduğu açık bir oda gördüğümde gözlerimi kıstım.

Bulunduğum yerden başka hiçbir şey göremiyordum ama burada kimsenin olmadığına da emindim. En azından *canlı* olan kimse yoktu.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım, odaya doğru ilerlerken koku kötüleştikçe dişlerimi sıktım.

Girişi geçer geçmez aniden durup Jay'in sırtıma çarpmasına neden oldum.

Yerde büyük bir kurumuş kan havuzu vardı ve tam ortasında da ölü bir adam yatıyordu. Tamamen çürüme aşamasına geçmiş durumdaydı.

"Yüce İsa, kahretsin," diye mırıldandı Jay, ikimiz de yüzlerimizi tiksintiyle buruşturarak yabancıya bakakalırken. Ölü bedenler beni rahatsız etmese de çürümeleri en kuvvetli mideyi bile bulandırırdı.

Anında, cesetten içinde durduğumuz kapı aralığına doğru uzanan kurumuş kanlı ayak izlerini fark ettim. Telefonumu çıkarıp flaşını yaktım ve koridordan ikinci merdivene doğru ayak izlerini takip ettim.

"Kadın," dedi düşüncelerimi onaylayarak. Kana basmamaya dikkat ederek yaklaştım. "Addie'ye ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük olasılıkla," diye mırıldandım. Ayak izleri küçük ve çıplaktı. Addie'nin yanına başka kadınlar almadıkları sürece onların başkasına ait olduğunu sanmıyordum.

Odanın köşelerini taradım, farklı yönlere bakan birkaç kamera buldum.

"Kameralar," diye seslendim kanın etrafından dolaşıp odaya doğru ilerlerken. Ayak izlerinin kime ait olduğunu teyit edeceklerdi.

Frankenstein'ın sığınağına girerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Birkaç makine kurulmuş, üzerinde bol miktarda aletin durduğu uzun bir metal masa ve üzerine gelişigüzel bir şekilde battaniye serilmiş bir yatak vardı.

"Öleli birkaç gün olmuş," dedi Jay. "Kafasından vurulmuş. Arkadan."

Odanın her santimini tararken adamın ölümüyle ilgili çene çalmasını dinledim.

"Ayak izlerini takip edelim," diye mırıldandım, neler olmuş olabileceğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Jay tam arkamdan takip ederken, birlikte koridordan aşağı inip ikinci merdiven boşluğundan çıktık. Sahanlık doğrudan bir stüdyo daireye açılıyordu. Tam karşıdaki duvarın tamamı camdandı ve odaya inanılmaz doğal bir ışık veriyordu. Solumdaki alanın ortasında büyük bir yatak vardı ve sağdaki küçük mutfakta lavabonda duran bulaşıkların üstüne sinekler üşüşüyordu.

Dairenin arka köşesinde, arkasında duşakabin bulunan beyaz kiremitli bir bölme vardı.

Ayak izleri oraya kadar uzanıyordu, köşede ise artık kurumuş ve buruşmuş kanlı bir hastane önlüğü duruyordu.

Ona bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Bir şekilde... O adamın ölümüyle bir ilgisi var. Sonra buraya gelip duş almış gibi görünüyor," diye sözlerini tamamladı Jay.

Aynı sonuca vararak başımı aşağı yukarı salladım. Öfke gözümü bürüyerek her şeyi kırmızıya çeviriyordu.

"O ya da başka biri onu arkadan vurdu," diye tahmin yürüttüm. "Adamın kanına bulanıp duş almak zorunda kaldıysa, büyük olasılıkla başka biri öldürdü."

"Onun adamın önünde durduğunu mu düşünüyorsun?" diye merakla sordu Jay.

"Ya da altında," diye homurdandım, Addie'nin aşağıdaki adam tarafından saldırıya uğradığının görüntüleri zihnime doluşurken ellerim titremeye başladı.

Ona her ne yapmaya çalıştıysa bir insan kaçakçısının devreye girip onu öldürmek zorunda kalmasına yetecek kadar kötü olmalıydı.

Elimi en yakın duvara doğru savurup onu delip geçtim. Arızalı bir robot gibi onu geri çekip ikinci kez savurdum. Ve Jay'in elleri koluma dolanıp hızımdan faydalanarak beni geriye doğru çekmeden önce üçüncü, dördüncü, beşinci kez vurdum. Tökezledim ve gücümden dolayı ikimizde neredeyse düşecektik.

"Kendine gel, ahbap," diye bağırdı saç çizgisinde ter birikirken.

Hırlayarak kafasına darbe alan bir aslan gibi başımı kabaca iki yana salladım. Parmak boğumlarım yarılmış, kan damlaları beton zemine damlıyordu.

"Kanının tüm izlerini temizlememiz gerekecek," diye mırıldandı.

"Yaralanmış olabilirdi," diye sözünü kestim ona aldırmadan. Alt kata geri dönüp ölü bir adamın pestilini çıkarmaya hazırdım. Hiçbir şey hissedememesine rağmen ona akla gelebilecek en kötü şekillerde işkence etmeye hazırdım.

Siktir. Ölüleri yaşayanlardan ayıran her türlü perdeyi yırtıp atmayı, içeri girip ruhunu geri alarak hiç var olmamayı dilemesini sağlamayı o kadar istiyordum ki! Vücudumdaki her bir kas sımsıkı kasılmış ve gerginlikle doluydu.

"Onu bulacağız."

"Kameraları hackle," diye çıkıştım devasa pencereye ilerleyip binanın arka tarafına bakarken. Jay yatağın kenarına otururken bir DNA lağım çukurunda oturuyormuş gibi kısa bir anlığına ona baktıktan sonra dizüstü bilgisayarını açıp işe koyuldu.

Pisliğin arasından baktığımda siyah minibüsü park yerinin çıkışında terk edilmiş hâlde buldum. Ezilmiş çamurluğu ve aracın sürücü tarafındaki hasarı fark ederek yumruklarımı sıktım.

Aklımı yeniden yitirip camı yumruklamaktan iki saniye uzaktım bu yüzden basıncı azaltmak için gözlerimi kapatıp boynumu çıtlattım.

Kendine hâkim ol. diye tekrarladım kendi kendime. Kontrolümü kazanana kadar tekrar tekrar söyledim. Hayatım boyunca çoğu kişinin kaldırabileceğinden daha boktan şeyler görmüştüm ama Addie'nin kaçırılması şimdiye kadar başıma gelen en kötü şeydi. Artık kontrol yoktu. Gerçi onunla birlikteyken aslında hiçbir zaman olmamıştı.

Yoluma çıkan her şeye seve seve benzin döküp ateşe verirdim, yeter ki beni fareme götürsün.

"Zade, bunu görmek istemeyeceksin... ama görmen gerekiyor."

BÖLÜM 11
AVCI

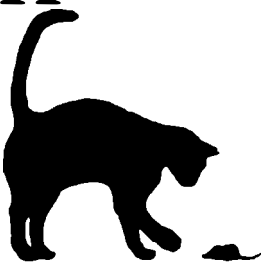

Bebeğim, kızdığında saldırman konusunda sana ne demiştim?

Annemin sesinden geriye kalanlar neden bana şimdi musallat oluyordu?

Yıkım parmaklarımın hemen ötesinde, serbest bırakılmayı bekliyordu. Bir çakmağı yakmak, yok olmaya yol açacak küçük bir alevi tutuşturmak kadar basit olurdu.

"Zade?" Jay'in sesi annemin fısıltılarını yardığında sigara dumanı gibi sönüp gittiler.

Bahsi geçmişken, elimi kapüşonlumun cebine sokarak paketten bir sigara çıkarıp yaktım.

Jay'in dudakları dilinin ucuna gelen kelimelerle aralandığında şu anda gerçekten duymak istemiyordum.

"Bana sigara içmememi söyleme ve iyi olup olmadığımı sorma," diye sözünü kestiğimde sesim öfkeden kısılmıştı.

Ağzını kapatıp Addie'nin yedi gün öncesine ait hayatı için mücadele ettiği videoya bakarak başını salladı. Kameralarda ses kaydı yoktu bu yüzden doktorun onu kaçırmaya çalışmasının gerekçesinden habersiz olsam da denediği gerçeğini değiştirmiyordu. Onu hızla yataktan kaldırması ve tüm yol boyunca Addie'nin direnmesi bunu netleştiriyordu.

Onu bir tür neşterle tuzağa düşürmüştü ve adam da karşılığında ona saldırmıştı. Bu inanılmaz derecede travmatik olsa da beni öfkeden kudurtan kısmı bu değildi. Beni sinirlendiren doktoru öldürdükten sonra merdivenlerden yukarı Addie'yi takip edip duş alırken onu izleyen şerefsizdi.

Rio.

Daya araştırmasını yapmıştı; Rick Boreman hakkında çok fazla şey bulurken Rio hakkında Porto Riko'da doğup büyümesi, okul kayıtları ve ardından on sekiz yaşındayken Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmesi dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Göç ettikten sonrasında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bulamamıştı. Sadece kiraladığı daire ve iki hız cezası vardı.

Saçmalık diye buna derim işte.

"Bu adamın odasında sadece duş ve yatağına bakan kameraların olması biraz tuhaf," diye mırıldandı Jay daha çok kendi kendine. Bense sanki hayatımı ellerimden almaktansa bana hayat veriyormuş gibi sigarayı içime çekmekle meşguldüm. O videoyu bir daha izlersem, silahımı çekip monitöre plastik ve metal parçalarından başka bir şey kalmayana kadar ateş edecektim.

Jay'in parmakları klavyede o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanırım mor ojesinden birkaç parçanın uçuştuğunu görüyordum. Addie'nin burada olduğu zamana ait video akışı kaybolup onun yerine birkaç yıl öncesine ait arşivlenmiş kayıtlar geldi.

Bu adam her kimse, onlarca yıldır yasa dışı bir şekilde pratik yapıyordu. Ayda birkaç kez, bir haltlar karıştıran yaralı insanlar ona getiriliyordu.

Sigaramı yere fırlatıp botumun altında ezdim ve Jay'in birkaç kaydı atlamasını izlerken dumanı dışarı üfledim. Tam izmariti tekmelemek için botumu kaldırırken Addie'nin ukala konuşmasını şimdi bile duyduğumda dişlerimi sıktım.

Yere çöp atmayı bırak.

İşim bittiğinde burası küle dönecekti ama bırakacağım demiştim ve bırakacaktım.

İzmariti alıp cebime tıktım ve kendimi yeniden ekrana odaklanmaya zorladım.

Ekranda duş alan birkaç kadın klibi dönüyordu ve her videoda yüzümdeki her bir kemik çatlama tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar dişlerimi daha çok sıkıyordum.

Hepsi duştan önce ve sonra hastane önlükleri giyiyordu, çoğu bandajlı ya da alçılıydı. Onlar hastaydı ve bilmeden doktorun seyir zevki için kaydediliyorlardı.

Jay'in kaşları, ekranda gördüğü yüzlerce video ile çatıldı. Ancak sonra duraksadı, havayı bir tereddüt kapladı.

"Ne oldu?" diye sordum ne gördüğünü anlamak için gözlerimi ekranda gezdirirken. Anlamam iki saniye sürdü ve kalbim durdu. "Videoları oynat."

"İçlerinde ne olduğunu biliyorsun, Z. Sen..."

"Kahretsin Jay, onları izlemek zorundayım. Zorunda olduğumu biliyorsun."

Omuzlarını düşürerek iç çekti ve videoya tıkladı. Tıpkı ayinlerdeki gibiydi, o anda onları kurtarmak için orada değildim ama şimdi onların acısını görmezden gelirsem adam değildim.

Ekranda doktor, muhtemelen yaraları için tedavi gördüğü ikinci kattan yeni gelmiş, baygın bir kadını yatağa taşıyordu.

Onu yatırıp hastane önlüğünü ve kendi kıyafetlerini çıkarıyordu. Sonraki birkaç dakika boyunca da onun bilinçsiz hâldeki bedenini kirletiyordu.

Tiksinti midemi altüst ediyor, bir öfke girdabı ile onu kendi ellerimle öldürebilmek için diriltme arzusunun derinleşmesiyle birlikte güçleniyordu.

Jay videoları geçmeye devam ederken, bu kadının bilinçsiz durumdayken istismar edilen yüzlerce hastadan biri olduğunu anladık.

Aralarında çocukların da olduğu hastalar.

"Sanırım yeterince gördük. Artık bu saçmalığı izlemek istemiyorum," dedi Jay gergin ve pürüzlü bir sesle.

Yumruklarımı sıkarak başımla onayladım. "Çabuk bu adamın kim olduğuna bak."

O istediğimi yaparken ben arkamı dönüp bir sigara içmek için can atıyordum.

"Dr. Jim Garrison," diye duyurdu on beş dakika sonra. "Daha önce Wilma Garrison ile evliymiş. 2004 yılında kalp krizinden ölmüş. Önceki evliliğinden iki kızının cinayetten bahseden raporları var ama Wilma'yı otopsi yapılamadan yaktırmış ve ortaya hiçbir şey çıkmamış. 2000 yılında yanlış tedavi nedeniyle bir hastaneden kovulduktan birkaç ay sonra bu binayı satın almış. Aleyhine birkaç dava açılsa da iyi bir avukatı varmış ki delil yetersizliğinden paçayı sıyırmış. Görünüşe göre o zamandan beri burada çalışıyor."

Hastalarına kötülük yapan, bunun için kovulan ve tüm karanlık arzularını gerçekleştirmek için kendi işini kuran hasta bir pislik gibi görünüyordu. Büyük olasılıkla karısını öldürmüştü; belki de kadın ne yaptığını öğrenmiş ya da ondan bıkmıştı.

"Videolarda hastaların getirildiği kısmına dön. Herhangi birini tanıyıp tanımadığımı görmek istiyorum."

Minnetle ikinci kattaki kameraya döndü, yüzlerce farklı yüz, farklı yaşlardan yaralı insanları getiriyordu. Çoğu zaman kadın ve çocuklardı ama arada birkaç erkek de vardı. Tahminimce ters giden silahlı çatışmalar yüzündendi.

Uyluğunda kurşun yarası olan beş yaşındaki bir kız gibi görünen birini tedavi eden doktorun bir klibiyle karşılaştı. Açık kahverengi saçlarını topuz yapmış, kollarında ve boynunda dövmeleri olan dev gibi bir adam yatağın ayak ucunda durmuş, yüzünde yoğun bir ifadeyle doktorun çalışmasını izliyordu.

Jay, bir sonraki videoya geçmek için parmağını bir tuşa götürdüğünde onu durdurdum. "Bekle, bunu izlemek istiyorum."

Bunu görmem gerektiğine dair içimde tarifsiz bir duygu dönüyordu.

Ekrana doğru eğilip dövmeli adam ve onun getirdiği küçük kıza odaklandım. Bu bölgede kaçakçılık yapıyor olabilirdi ve eğer küçük kızlar vuruluyorsa, çocukların ne durumda olduklarını ancak hayal edebilirdim.

Doktor, çocuğu stabil duruma getirmeye çalışırken çılgına dönmüş, anestezi olduğunu tahmin ettiğim şeyi uygulayıp hızla ameliyat

ediyor ve mermiyi çıkarırken kızın bacağından kan dökülüyordu. Doktor bağırıyor gibi görünse de ileri sardıktan sonra onun kızla işini bitirip odadan çıkmasını izledik. Bütün bu süre boyunca adam bir santim bile kıpırdamadan bir heykel gibi hareketsiz durmuştu.

Adam yatağın etrafında dönüp elini kaldırarak kızın saçını yüzünden nazikçe çekerken kaşlarımı çatarak ekrana odaklandım. Kız hâlâ anestezi yüzünden baygındı bu yüzden ona karşı ne hissettiğini anlamak imkânsızdı.

Çenemi sıkıp şefkatini yorumlamaya çalışarak dikkatle baktım. Ona fetişi olan bir adamın şefkati miydi yoksa onu kurtaran bir adamın mı? Ayrıca nasıl olmuştu da küçük kızın bacağına bir kurşun isabet etmişti?

Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama bu videoyla ilgili bir şeyler... Önemliydi.

"Bütün bu dosyaları bana gönder, sonra güvenlik kameralarına girelim ve buradan ayrıldıkları araçla ilgili bir görüntü alıp alamayacağımıza bakalım."

Kirli pencerelere dönmeden önce Jay'in sırtına vurup sessizce teşekkür ettim.

Tavrımı muhteşem idare ediyordu, keder ve öfke sancıları içindeyken bile hâlâ katlanılmaz bir bok kafalı olduğumu fark edebiliyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jay, parmaklarının klavyedeki tıkırtısı gittikçe yükselip yoğunlaşırken. Cevabı daha ağzından çıkmadan tahmin ederek dişlerimi sıktım.

"Orada kamera yok. Diğer binalardan otoparkı gören kamera da yok. Üzgünüm, dostum. Elimde hiçbir şey yok."

Kor alevler sinirlerimi yalarken, başımı geriye atıp burnumdan derin bir nefes aldım. Addie buradan sadece bir hafta önce ayrılmıştı ama bu insan kaçakçılığı dünyasında akıl almaz bir süreydi.

"Dosyaları gönderdin mi?" diye sordum. Kendi sesimi bile tanıyamıyordum.

"Evet," diye onayladı Jay. Yok oluşun ufukta belirdiğini hissederken eşyalarını toplarken çıkardığı hışırtıları duydum.

"Çık buradan, Jay."

"Tamam, gittim say."

"Ve Jay?"

Durdu. "Evet?"

"Bu pencerelere bakan kameralar kur. Ben kırıp geçene kadar bekle," diye emrettim.

Tereddüt etse de sonunda kabul edip ayaklarını sürüyerek çıktı.

Ona gitmesi için iki dakika verdim. Kafamın içinde köpüren, yüzeye çıkan ve tıpkı aşağıdaki ölü adam gibi durduğum yerde kan kaybettiğim iki dakikalık savaş.

Vücudum otomatik pilotta gibi hareket ediyordu. Hastane odasına inip bir dolabı karıştırarak perdeleri, giysileri ve yanıcı diğer her şeyi topladım ve tüm binaya dağıttım. Ardından, alkol bazlı sıvıları alıp kirli zemini kapladım. Yangınlar hastanelerde çoğu kişinin sandığından daha yaygındı ve oluşturmak istediğim yıkım için mükemmeldi.

Ardından stüdyo dairesinde bulabildiğim her çarşafı alıp geniş bir ip olacak şekilde birbirine bağladım ve bir kenara koydum.

Derin bir nefes alarak mutfağındaki ağır bir dolaba yöneldim ve içindekileri boşalttım. Onu devasa pencereye sürükleyip iyice yasladım ve sonra bir adım geri çekildim.

İçime derin bir nefes alarak gazabın her zerresini topladım, onu yakıt olarak kullanarak tüm gücümle tekmeledim. Dolap camı paramparça ederken, tüm pencere örümcek ağı gibi çatladı. Homurdanarak bir kez daha tekme attım ve dolap yüksek bir çatırtıyla aşağıya uçtu.

Minik parçalar tenimi kesse de neredeyse fark edemez durumdaydım, tıpkı dolabın yere çarpma sesinin sağır edici gümbürtüsünü duyamadığım gibi.

Elime eldiven geçirip malzemelerinden aldığım maskeyle çoktan ikinci kata doğru doktorun ölü hâlde yattığı yere yönelmiştim. Koku, burun deliklerime ve gözlerime saplandı, N95 maske kokuyu filtreleme konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

İki kat eldiven takıp cesedi gömleğinin yakasından tuttum ve onu stüdyo dairesine geri sürükledim, hasta pisliğin hastaları alıp bilinçsizken onlara tecavüz ettiği yere.

Cinsel ilişkilerine bakılmaksızın, doktor açıkça insan ticaretine karışmıştı ve bu da demek oluyor ki bu sadece Cemiyet'e bir mesaj göndermekle kalmayacak, aynı zamanda buraya adım atma talihsizliğine uğrayan her tacire de bir mesaj verecekti.

Z'nin bildiğini bileceklerdi.

Keskin kokudan midemde dönüp duran kusmuk, ben cesedi pencereye doğru sürüklerken boğazıma kadar yükselmekle tehdit ediyordu. Son alkol şişesini alıp içindekilerin tamamını üzerine döktüm.

Nefesimi tutarak çarşaflardan yapılmış ipi aldım, bir ucunu kollarının altından gövdesine, diğer ucunu da karyolasının çerçevesine bağladım.

Ardından, onu sıktığımın penceresinden aşağı attım. Çerçevenin ayakları, sıkıca tutunmadan önce birkaç metre sürüklenirken beton zeminde çığlık attı.

Tatmin olmuş bir şekilde eldivenleri ve maskeyi çıkardım, bir sigara daha çıkarıp içime derin bir nefes çekerken yatağın kenarına oturdum. Çakmağı

yerdeki perdelerden birine tuttuğumda kumaş bir anda alev aldı ve hızla yayıldı.

Gazabım gözlerimin önünde hayat bulurken sigaramın keyfini çıkardım.

Beynimde hem gürültü hem de sessizlik hâkimdi, tutarlı düşünceleri bastıran beyaz gürültüyle* kaplıydı. Hem her şeyi hissediyor hem de hiçbir şey hissetmiyordum ve hiç bu kadar tehlikeli olmamıştım.

Hiç bu kadar ölümcül olmamıştım.

Kahkaha attım ve bu lanet olası yerin yanmasını izlemenin keyfini çıkardım. Burada çok korkunç şeyler olmuştu. Çok fazla kurban, çok fazla kadın ve çocuk, geçici bir tedavi için getirildi ve kaçırılarak yeniden paramparça oldu.

Yavaşça ayağa kalkıp odadan çıktım. Vücudum ısıyı fiziksel olarak algılıyor, alnımda ve ensemde boncuk boncuk ter birikiyordu. Duman ciğerlerimi dolduruyor ve alevler tenimi yakıyordu.

Yine de kahrolası tek bir şey bile hissedemiyordum.

Binadan çıkar çıkmaz temiz havayı içime çektim ve delirmiş bir Jay ile karşılaştım. Sigaramdan bir nefes daha çekmeden önce ciğerlerimi elimden geldiğince temizleyerek öksürdüm.

"*Cidden* mi ahbap? Bir binayı yakarken sigara mı içiyorsun? Kelimenin tam anlamıyla alevlerin arasında bir ton duman soludun."

Onu görmezden gelerek cesedin halattan sarktığı arka tarafa doğru yürüdüm. Duman pencerenin kenarlarını yalıyordu, çarşaflar yanmaya başlarken onları bilerek kuru bırakmıştım.

Sigarayı dudaklarıma götürüp son bir kez daha içime çektikten sonra doktora fırlattım ve vücudu anında alev aldı.

Gülümsediğimde dişlerimin arasından duman tütüyordu.

Böyle daha iyi.

Yoluma çıkan her orospu çocuğunun başlarına ne geleceğini bilmesini sağlayacak bir işaretti; ateşin içinde yuva yapmış bir canavar.

Bu alevler sönecekti ama cehennemdekiler bakiydi.

Orada görüşürüz, puşt.

Tatmin olmuş şekilde hayata üflediğim cehenneme sırtımı dönüp uzaklaştım.

Fareme çöp atmayı bırakacağımı söylemiştim ama içimden bir ses onun bu seferlik sorun etmeyeceğini söylüyordu.

* *Beyaz gürültü*, farklı frekanstaki seslerin birleşmesi ile oluşan ve sürekli devam eden sesler bütünüdür. (ç.n.)

Kasım 2021

Beni sabote etti. Siktir, şu anda günlük yazmak çok zor çünkü deli gibi titriyorum.

Antrenmanda çok iyi gidiyordum.

Takipçim Francesca'ydı ve uzun bir süre beni bulamadı. Bulduğunda da arbaleti yeniden doldurup ok atmanın birkaç saniye sürdüğünü keşfettim.

Tam olarak on yedi saniye.

Akıllıca oynuyordum. Saklanmadan önce ne kadar koştuğumu zamanlıyordum. Onu ok atması için kandırıp tekrar kaçmaya çalışıyordum. Bana isabet ettiremiyordu. ÇOK. İYİ. GİDİYORDUM.

Sonra kahrolası Sydney bir ağacın arkasından fırladı, sürtük sanki beni bekliyor gibiydi.

Ve sonra bana çelme taktı! ÇELME TAKTI! Oyun parkındaki bir çocuk gibi.

Bunu hangi kahrolası insan yapar ki?

Lanet olası suratımın üstüne düştüm ve iki saniye sonra bacağıma bir ok saplandı. Neyse ki antrenmanda plastik olanları kullanıyorlar ama konumuz bu değil.

Özellikle de cezam arkadan bir ok yemeyi çocuk oyuncağı gibi hissettirecekse.

BÖLÜM 12
ELMAS

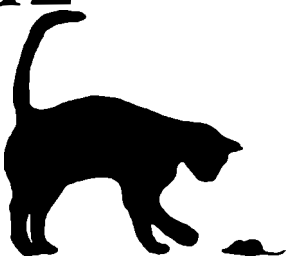

"Başarısız olmak nasıl bir duygu?" diye fısıldadı bir ses arkamdan.

Anında omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Arkamı döndüm, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve geri çekilmeme neden oldu. Yumruğumu sıkarken sıktığımın burnuna geçirmek için can atıyordum.

Odamda dikilmiş, tam kot pantolonumun düğmelerini açıp hasara bakmak üzereydim ki arkamdan gizlice yaklaştı.

"Senin sorunun ne?" diye tısladım. Kocaman kara gözleri ve ürkütücü yüzünde donmuş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Huzursuzlukla yutkundum, tamamen kafayı yiyordum.

"Bence asıl sorman gereken, *sorunumun ne olmadığı*," diye karşılık vererek kıkırdadı. Parmak uçlarında yükselirken gözleri harap olmuş bedenimde geziyordu.

Francesca bizi ormanın derinliklerine götürmüş, İnfaz için bir alıştırma koşusu yaptırmıştı. O ve adamları bizi bulmak için plastik oklar kullanarak sanki bir avcının aç karnından kaçan geyik yavrularıymışız gibi bize ateş ettiler.

Amaç vurulmamaktı ve uyluğumun arkasındaki yanma, ne kadar destansı bir şekilde başarısız olduğumu sürekli olarak hatırlatıyordu. Başarmaya çok yaklaşmışken Sydney çıkıp gelmişti.

Beni beklemiş ve ben yanından geçerken ayağını uzatmıştı, Francesca'nın okları topuğuma saplanmıştı. Yüzüm soğuk toprağa gömüldü ve ayağa kalktığımda bir ok havayı yarıp uyluğumun arkasına saplandı.

Derimi parçalamamıştı ama yarın berbat bir morlukla uyanacağıma emindim. Yine de cezamı aldığımda diğer morluklar tarafından bütün bütün yutulacağına emindim.

"Ben sana ne yaptım lan?" diye bağırdım kollarımı iki yana açarak. Gülümsemesi büyürken gözlerindeki parıltı ne kadar dengesiz olduğunun kanıtıydı. "Tam olarak aynı durumdayız. Neden böyle davranıyorsun?"

"Sen buraya gelir gelmez Francesca'nın senin hakkında konuştuğunu

uydum. Gelecek vaat ettiğini ve tavrını düzeltebilirse onun şimdiye kadarki
iyi kızı olabileceğini söyledi. Sonra dün gidip kendine tecavüz ettirdiğin-
onun yüzünü gördüm. Neredeyse araya girecekti. Bunu benim veya diğer
ların hiçbiri için asla yapmadı. Ama sonra..." dedi ve parmağını havaya
ldırdı. "Sonra Rocco'ya yumruk atıp burnunu kırdın. Bunun için seni ce-
andırmak istedi ve o ne yaptı biliyor musun? Senin yerine cezayı üstlendi.
kesinlikle hiçbirimiz için yapılmadı."

Kaşlarımı çattım, Francesca'nın böyle bir şey yapması kafamı karıştırmıştı.

"Senin özel olduğunu düşündüğü için sana bizim sahip olmadığımız ay-
calıklar veriyor. Tahmin et ne oldu *elmas*, ben senin hiç de özel olduğunu
düşünmüyorum."

Ne düşündüğün gerçekten önemli değil, öyle değil mi, kaltak?

Bugünkü sınavda başarısız olduğum için Francesca'nın bana duyduğu gü-
venin arkasında durup durmadığından tam olarak emin değildim ama yi-
e de kararlılık kemiklerime işliyordu.

Bende potansiyel gördüyse, beni koruyacak kadar ileri gittiyse beni bir in-
an olarak görmesini sağlama şansım yüksekti.

Bizi sığır olarak görüyorlardı. Mükemmel bir şekilde biçimlendirildikten so-
ra en yüksek teklifi verene gönderilecek ürünler gibi. Ancak, benim bir fiya-
t etiketinden ibaret olmadığımı gördükçe bana karşı o kadar yumuşaya-
caktı. Bu, gardını indirmesi anlamına gelebilirdi. Ağzından bilgi kaçırmak ya
da kaçışıma yardımcı olabilecek ayrıcalıklar elde etmek gibi.

Düşüncelerim, benim için anlam ifade edebilecek olasılıklar arasında gi-
dip geliyordu. İnsan ticaretiyle iç içe geçmiş dehşetten muaf olmayacağımı
biliyordum ama kendimi bir kısmından kurtarabilirdim.

Sydney bunu anlıyordu ve belki de haklı olarak bundan memnun ol-
muyordu. Bir güç dengesizliği vardı ve diğer kızlar da aynı şeyi hissetmeye
başlayabilirdi.

"Hepimiz buradan gideceğiz," diye hatırlattım ona. "Yakında en çok pa-
ra kim öderse ona gönderileceğiz ve Francesca'nın bana nasıl davrandığı-
nın bir önemi kalmayacak."

"Önemi var," diye hırladı. "Ben burada kalmak istiyorum ve artık sen
burada olduğun için bana izin vermiyor. Onu duydun."

Önemi sıktım. Sydney elmasın parladığını görmek istemiyordu çünkü
bu ondan da bekleneceği anlamına geliyordu. Parladığımızda da bu satıla-
cak kadar iyi olduğumuz anlamına geliyordu. Francesca'nın her şeyden çok
önemsediği tek bir şey vardı: İtibarı. Sydney'nin de her şeyden çok istediği
şey satılmamaktı, bu yüzden bu kadar kötü davranıyor ve sorun çıkarıyor
olmalıydı. Francesca onu müzayedeye çıkarılmaya uygun görmediği sürece
aldığı cezalar buna değerdi.

Neden burada kalmayı bu kadar çok istiyorsun?"

Çünkü burası benim *evim*. Bu evin dışında hiçbir şeyim yok ve solucan sikli şişman, yaşlı bir adamla sıkışıp kalmaktansa burada olmayı tercih ederim. Ve *sen* bunu mahvediyorsun!"

Gözlerimi kırpıştırdım. İlginç bir benzetmeydi ama tamamen yanlış da değildi.

"Burada da tecavüze uğruyorsun, Sydney," dedim.

Omuz silkti. "O kadar da kötü değil. Buna alıştım ve memnunum."

Tekrar gözlerimi kırpıştırdım. Tecavüze uğradığı ve dayak yediği bir hayata nasıl uyum sağlayabileceği beni aşıyordu ama gidecek başka yeri olmadığını ima ediyordu. Bu bana, Sydney için bu evin dışındaki hayatın kasvetli olduğunu söylüyordu. Dışarıda bir hayatı yoktu. Büyük ihtimalle sokaklarda geçen geceler ve rasgele adamlarla doluydu.

Ayrıca sanırım tanıdığın canavarlarla aynı evde olmak, parasını ödeyip ona sahip olduğuna inanan bir adamdan daha güvenliydi.

Erkekler, özellikle de onlara saygı duymadıklarında, kadınlara sahip olmaya hakları olduğunu düşünmek gibi komik bir alışkanlığa sahiptiler. Sanki saygıları, kadınların nasıl davranılmayı hak ettikleri konusunda belirleyici bir faktörmüş gibi.

En azından bu evdeki adamların bize yapabilecekleri konusunda kuralları ve sınırlamaları vardı. Temelde sakatlama ve kalıcı hasara neden olmayla ilgiliydi. Sokaktaki adamların veya bizi bir müzayededе satın alanların kuralları yoktu.

"Yani hepsi bu," dedim. "Terör estirmeye devam edeceksin çünkü bu seçeneğe hiçbirimiz sahip olamayacakken sistemi kandırmak istiyorsun. Belki de *sen* özel değilken onların özel olduğunu düşünen sensindir."

Sinirlerimi tuzla buz eden tiz bir sesle kıkırdadı. Sonra dönüp tek kelime etmeden uzaklaşırken omzunun üzerinden anlaşılmaz bir bakış attı.

Uğruna kavga ettiğimiz kişi, bizi en yüksek teklifi verene göndermeyi tercih ederdi ve Sydney sadece benim bir testte başarısız olmama neden olmuyor, bende travmalar yaratıyordu.

Taciz. Tecavüz. Hiçbir insanın katlanmak zorunda kalmaması gereken şeylerdi, özellikle de kıskançlık ya da adilik adı altında.

"Beni sabote ettin, Sydney," diye seslendim ve olduğu yerde durmasına neden oldum. "Bunu unutmayacağım."

Sırtı bana dönükken başını yana doğru çevirdi ve parmakları ahşapla oynarken bir şey düşünüyormuş gibi elini kapı pervazında kaygısızca aşağı yukarı gezdirdi.

Nihayet, ince dudaklarında bir sırıtışla omzunun üzerinden bana baktı.

"Beni çok eğlendireceksin, elmas." Bana göz kırptıktan sonra koşarak koridorun sonundaki bir odaya girdi.

Yol boyunca ona dik dik baktım ve bunun sıcaklığının sırtını yaktığını hissedebildiğini çok iyi biliyordum.

Kancık muhtemelen bundan zevk alıyordu ve kinci tarafım, onu bulabildiğim en kötü şekillerde becermekten mutlu olacaktı.

***

Alt kattan boğuk kahkahalar yükseliyor, neredeyse dizlerimin altındaki zemini titretiyordu. Aslında burada yalnızca Francesca ve Rocco yaşıyordu ama Rocco her gün tecavüzcü arkadaşlarını davet edip damarlarına bolca uyuşturucu çekmeyi ve izin verildiğinde kızlarla ilişkiye girmelerini sağlamayı seviyordu.

Yine de sanırım Rio ve Rick artık toplum içinde görülemeyecekleri için burada yaşıyorlardı. Rick'in işlerimi kolaylaştırıp evi terk etmesi için dua ediyordum ama herif aşırı tembeldi ve artık sonsuz bir uyuşturucu akışı içinde olduğu için kafayı üşütmüş durumdaydı. Uyuşturucusunu elden teslim alacak kadar parası vardı.

Her şeye rağmen hepsi lanet derecede iğrençti, ağızlarını kapalı tutamıyor ve yanlarında olduğumuz her an iğrenç sözler sarf ediyorlardı.

Kahretsin, o sıkı kıçı sikmek için neler vermezdim.

Nasıl zıpladığını görüyor musunuz? Ona arkadan girmenin nasıl görüneceğini hayal edin.

Yüce İsa, memelerinin uğruna ölünür. Onları becermek için sabırsızlanıyorum.

Her kelime midemi daha da bulandırıyor, iç organlarımı ıslak bir bez gibi düğüm düğüm olana kadar sıkıyordu. Dişlerimi birbirine bastırıp susmamı sağlayan tek şey Sydney'nin sözleriydi.

Francesca'nın benden büyük beklentileri vardı ve böyle devam etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu, ağzımı kapalı tutarken uyguladığım güçle azı dişlerimi kırmak anlamına gelse bile.

Francesca önümüzde volta atarken gözümden hâlâ uyku akıyordu. Dün İnfaz antrenmanı vardı ve bütün geceyi cezamı bekleyerek geçirmiştim ama hiç gelmemişti. Bu yüzden şafak sökerken odama daldığında, daha gözlerimi kapatmamıştım bile.

"Görgü kuralları önemlidir," diye söze başlayan Francesca, on beş santimlik topukları kalp ritmime ayak uydurarak sıra boyunca bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Her an bir pistte yürümeye hazırdı ve dışının güzel görünmesi için bu kadar çaba sarf etmesinin sebebi içinin kemik ve çürük mezarlığı olması

mı diye merak ediyordum. Bir cesedi giydirmekte bu kadar iyi olduğu için cenazeci olmayı düşünmeliydi.

Önümde durduğunda gözlerimi ayaklarına diktim. Ayakkabısının ucu biraz aşınmıştı. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini merak ediyordum.

"Bana bak."

Gözlerim hiç tereddüt etmeden anında onunkileri buldu.

"Ayağımı öp," diye emretti üzerinde iz olan ayakkabısını çıkartarak. Bir yanım düşüncelerimi duyup da bunun için beni cezalandırıp cezalandırmadığını merak etti. Yine de muhtemelen sebebinin yukarıdaki Dişi Şeytan olduğuna karar verdim. Beni cezalandırmayı seviyordu.

İlk tepki saf ateşti. Ağzım bunu yapmak yerine ayakkabısına tükürmek için tükürük toplamaya başladı ama kendimi tutmayı başardım. Güçlükle.

Tereddüt omurgamdan aşağı hızla inerken öne eğilerek dediğini yapıp dudaklarımı nazikçe kirli ayakkabısının üzerine koymak için fiziksel güç kullanmam gerekti.

"Şimdi yala."

Dudaklarım seğiriyor ve kıvrılıp hırlamakla tehdit ediyordu ama dediğini yapıp hızlıca yaladığımda çamur ve Tanrı bilir daha neler neler dilime bulaştı.

Tadının tam olarak ruhunun göründüğü gibi olduğunu düşünüyordum.

Gözlerimi yere indirip tekrar ayağa kalkmadan önce kafamdaki çığlığı kontrol altına almaya çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona bakarsam, gözlerimde ölümü görecekti.

Sanki bunu hissetmiş gibi bana doğru eğilerek parmağını çenemin altına koydu, başımı kaldırırken yüzüğünün soğuk metali tenime sızıyordu.

"Canını yaktığını biliyorum ama bir kez daha tereddüt edersen dişlerin yeri öpüyor olacak."

Kusmuğumu yutarak başımla onayladım ve "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Hoş bir şekilde gülümsedikten sonra tatmin olmuş şekilde doğruldu.

"Tereddüt ettiğiniz her saniye, sizi cezalandırmak için başka bir sebep. Efendiniz itaat bekleyecek. Akılsız küçük zombiler olacaksınız."

Sydney kıkırdayarak kollarını kaldırdı ve gerçek bir zombi gibi inledi. Gözlerim fal taşı gibi açılırken hiçbirimiz şaşkınlığımızı bastıramayıp ona deliymiş gibi baktık.

Şey, belliydi zaten, sanırım. Bu kaltak *delirmişti*.

Francesca hırlayarak ona doğru atıldı ve yüzüne tokat attığında tenin tene çarpma sesi odada yankılandı. Başı yana doğru savrulurken güç yüzünden saç tutamları yüzüne uçuştu. Yeterince rahatsız edici bir şekilde, Syd-

[redacted] saçlarının arasından Francesca'ya baktığında dudaklarından bir kahkaha daha döküldü.

Francesca öne doğru eğildi. "Sen gülmeye devam et, Sydney, ben de bütün ayağım içine girene kadar Rocco'nun kıçını esnetmesine izin vereceğim."

Yutkunup tekrar yere baktım. O kahrolası bir kaçıktı ve sempati duymadan edemiyordum.

Sydney kaçırılmadan önce sıradan bir kız mıydı? Normal bir hayat yaşamış mı; bir işi, arkadaşları olmuş mu; hafta sonu kaçamağı yapmak için dışarı çıkmış mıydı?

İçi ölmeden önceki olduğu kişi kimdi?

***

Gelecekteki efendilerimize nasıl hizmet edeceğimize dair tüm gün süren meşakkatli bir eğitimin ardından, akşam yemeği odalarımızda servis ediliyordu. Hiçbirimizin birlikte yemek yemesine izin verilmiyordu ve sanırım bunun nedeni hiçbirimizin arkadaş olup güçlerimizi birleştirmemizi ve birlikte kaçmayı planlamamızı falan istememeleriydi. Kendimizi ne kadar yalnız hissedersek, o kadar umutsuz olurduk.

Çorba ve krakerle besleniyorduk, yetersiz bir yemekti ama Francesca bizi şişmanlatmayacağını iddia ediyordu. Görünüşe göre seks tacirleri bile kilodan korkuyor ve kadınları vücutlarından utandırıyordu. Kelimenin tam anlamıyla çalmadıkları sürece vajina bulamayacakları gerçeğini salla gitsin.

Yemeğimi yeni bitirmiştim ki aşağıdan Francesca'nın çığlıkları geldi, öfkeli ses evin içinde yankılandı. Adım sesleri tahtaya çarptığında donup kaldım, çorba kâsemi yavaşça komodinin üzerine koydum ama sesi topuklu ayakkabılarını giymiş gibi gelmiyordu. Öfkeli adımları merdivenlerden çıkıp koridorda ilerledi, bana doğru attığı her adımda kalbim daha da hızlanıyordu.

Kapım çarparak açıldı ve aniden odama daldı, kapı tokmağı güçten duvardaki oyuğu genişletti.

İrkilerek yatağımdan fırladım, bana doğru gelip yüzünü yüzüme yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı.

"Çok iyi gidiyordun," dedi tükürürcesine.

Dudaklarım aralanırken beynimde kafa karışıklığı ve adrenalin savaşırken dilim tutulmuş hâlde başımı iki yana salladım.

"Ne..."

"Salağa yatma," diye tısladı bana elinin tersiyle vurmadan önce, ateş yanmış mızrak gibi saplanırken ağzımdan bir inilti çıktı.

Içgüdüsel olarak yanağımı tutarken şok beni tamamen felç etmişti. Suratıma doğru bir ayakkabı uzatırken ona baktım. Ya da eskiden ayakkabı olan şey. Daha önce giydiği ayakkabının aynısıydı; öpüp yalamamı istediği altın

rengi topuklu siyah stilettolar. Fakat şu an, altın rengi topuk tabanından çatlamış, güçlükle sarkıyordu ve her santiminde derin çizikler vardı.

"Bunu sen yaptın," diye suçladı. "Bunu tüm lanet olası ayakkabılarıma sen yaptın!"

Tekrar başımı iki yana salladım, gözlerim kocaman açılırken dudaklarımdan itirazlar dökülüyordu. "Ben yapmadım, *yemin ederim*, Francesca. Ben..."

Aynı yanağıma keskin bir tokat daha indiğinde gerçekleri söylememi engelledi. Göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Etrafına dalgalar hâlinde ısı yayıyor, o kavruldukça öfke patlaması bana saldırıyordu.

Yaşlar gözlerime hücum ettiğinde akmalarını engellemek için harcadığım çabayla titredim. Zayıflığın zerresini göstermek istemiyordum. Gözyaşlarımı suçluluk olarak algılayacaktı. Görüşüm bulanıklaşırken dilimin ucuna renkli kelimeler birikiyordu. Onları boğazımdan aşağı inmeye zorlamak için birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Gözlerindeki bakışı daha önce gördüm, *elmas*. Ölümümü planlamamış gibi davranma. Sen şımarık küçük bir veletsin ve *bunu* yapmak..." ayakkabıyı suratıma doğru itti. "Sana hiçbir çıkar sağlamayacak."

"Fran..."

"Kes sesini!" diye haykırdı tamamen aklını kaybederken. Saçımdan tutup beni yere doğru fırlatırken kafa derimden ateş fışkırıyordu. Haykırdım, yüzümü ahşap zemine bastırıp tozluklarımı aşağı çekiştirirken ses boğuk çıkmıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken panik duyularıma galip gelmeye başlıyordu. "Bekle, Francesca bekle, ben yapmadım!"

Yine de dinlemedi.

"Bu bana yaptığın *son* saygısızlık olacak. Beni anlıyor musun!" diye bağırdı, sonunda kumaşı kıçımdan aşağı indirdiğinde.

Dönüp elinden kurtulmaya çalıştım ama tırnakları kalçamı tırmalayarak beni tekrar dönmeye zorladı. Yine de o bacaklarımı ayırmaya çalışırken ben mücadele etmeye devam ettim.

"Dur!" diye bağırdım, panik ve bir yığın gözyaşı yüzünden gözlerim kararıyordu.

"Buraya gel," diye çıkıştı birine ama kim olduğunu göremedim. Sadece üzerime baskı yapan ağırlığını hissettim ve o an vücudum gerçekten mücadele etmeye başladı.

"Bekle, bekle, *lütfen, lütfen*, ben yapmadım! Ben yapmadım," diye hıç-

kıldım, çaresizce kurtulmaya çalışsam da yapamıyordum. Ağırlık, başıma bastırıp görmemi ve hareket etmemi engelledi ama her şeyi hissedebiliyordum.

Ah Tanrım, her şeyi hissedebiliyordum. Ayakkabısının kırık topuğu içime girip beni paramparça ederken çığlık attım.

"Lütfen, ne olur lütfen," dedim ağlayarak. Ağladım, ağladım ve ağladım ama o beni dinlemeyi çoktan bırakmıştı.

Elleri, üzerimdeki kişinin ağırlığıyla birlikte ortadan kayboldu.

Francesca başımı geri çekip beni onun buruşuk yüzüne bakmaya zorladığında neredeyse öfkeden tükürüyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerindeki vahşilikle, "Bir daha *asla* eşyalarıma zarar verme yoksa bundan çok daha beterini yaşarsın. Siktiğimin tanrısına yemin ederim ki, ölmüş olmayı dilersin. Anlaşıldı mı?" diye tısladı.

Hıçkırıklar boğazımı sıkarken, "Ben yapmadım," diye haykırdığımda ağzımdan neredeyse salyalar akacaktı.

Geri çekilerek yüzüme tekrar tokat attı, o acıdan nefesim kesilene kadar düşünmeden bana vurmaya devam ederken kulaklarım çınlıyordu.

"Seni işe yaramaz kaltak!" diye bağırdı. Başımı tekrar kaldırdı ama gözlerimden akan nehirlerin ardından artık onu göremiyordum. Dudaklarımdan anlaşılmaz yalvarışlar dökülüyordu ama ben bile artık ne dediğimi bilmiyordum.

"İşe yaramaz hâle geldiğinde ne olur biliyor musun? Sonunda kimsenin seni bulamayacağı bir yerde isimsiz bir mezara gömülürsün."

Nihayet kafamı bıraktığında az kalsın tahtaya çarpacaktım. Anında vücudum iki büklüm olurken yabancı nesne hâlâ acı verici şekilde içimde dursa da onu çıkarmaya gücüm yoktu.

İniltilerim boğazımı yırtarken ses o kadar güçlüydü ki bu sırada nefesimi kesen hiçbir ses ağzımdan çıkmıyordu. Francesca hızla çıkararak beni odada saldırı yüzünden şiddetle titreyip haykırırken bıraktı.

Üzerimdeki yük geri döndüğünde vücudum sağa sola sallansa da nafileydi, yumruklarımı savuruyor ama denk getiremiyordum.

"Şşşt," diye fısıldadı o ses. Sydney'e ait olduğunu anladığım anda daha sert mücadele ederek üstümden inmesi için ona bağırdım ama şu anda benim için fazla güçlüydü.

Sırtıma tamamen dolandı, bacaklarını sıkıca belimin etrafına sarıp karnımda kilitlerken eli saçlarımı okşuyordu.

"Şşşt, her şey yolunda," diye fısıldadı. "Artık birlikte olacağız."

Kalan azıcık enerjim de dağılırken yapabildiğim tek şey hıçkıra hıçkıra ağlamaktı.

Sıcak, kızarmış yüzümü kavrayarak çenemi yukarı kaldırdı. Kocaman kahverengi gözlerini ve nazik gülümsemesini zorlukla seçebiliyordum. Neredeyse saygıyla saçlarımı ve yanaklarımı okşuyor, bana değerli bir eşyaymışım gibi bakıyordu.

"Eve hoş geldin," diye fısıldadı.

Kasım 2021

Acının nesi komik biliyor musun? Hiçbir zaman gerçekten durduğu tek bir an yok. Açma kapama düğmesi gibi. Ağrı kayboluyor. Yavaşça. Neredeyse o kadar yavaş ki, tamamen kaybolduğu anı fark etmiyorsun bile. Sanki bir an onu hissediyoruz, sonra onunla nasıl yaşayacağımızı öğreniyoruz ve en sonunda onun öylece... gittiğini anlıyoruz. Puf.

Sydney bana sarılıp gitmeme izin vermezken acının dinmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Sonra, ceza zamanım geldiği için beni bıraktı.

Bana yapışan kız yüzünden başka bir haksızlık daha.

Ancak tabii benim orada olmam bile başlı başına bir adaletsizlikken, nasıl adaletsizliği ~~ayırt~~ ayırt edebiliriz ki? Boş versene.

İçimdeki kanlı topuğu çıkardılar ve yerine çok daha kötü şeyler soktular. Rocco'nun arkadaşları iyi bir gece geçirdi.

Acı hissetmediler. Ama ben hissettim.

Hâlâ hissediyorum. hâlâhissediyorumhâlâhissediyorum.

Biliyor musun? Sanırım kaybolması uzun zaman alacak. İçimde yalnızca bu siktiğimin hissi var.

BÖLÜM 13
AVCI

"Karaborsada iş yapıyorlar," dedi Jay. Videodaki dövmeli adamın kamera görüntülerine bakıyordum, küçük bir kızı kurşun yarasıyla Dr. Garrison'ın derme çatma hastanesine getiren adamın.

"Organ kaçakçıları, daha açık olmak gerekirse."

"'Onlar' diye bahsettiğin kim?" diye sordum, adamın yaralı çocuğu hastaneden çıkarıp onu nazikçe kırmızı bir Camaro'nun arka koltuğuna oturttuktan sonra hızla uzaklaşmasını dikkatle izlerken. Binanın ön tarafındaki tek kamerayı umursamamış ya da fark etmemiş olmasının bir önemi yoktu. Plaka numarasını almıştım.

Jay, diğer üç adamla birlikte dövmeli adama ait olan bir fotoğraf açtı. Vücut dillerine göre birlikteyken oldukça rahat görünüyorlardı.

"Onlardan. Kendilerine Basilisk Kardeşliği diyorlar. Karaborsada insan organı ticaretiyle tanınıyorlar. Ryker, Daire, Kace ve Slade. Kimse gerçek soyadlarını bilmiyor."

Gözlerimi kapatıp öfkemi dizginledim. Bugünlerde öfkem üzerinde çok az kontrolüm vardı.

"Sen gürleyip öldürme çılgınlığına girişmeden önce Tony the Tiger*, aslında dışarıya gösterdikleri kadar kötü olmadıklarına dair bazı şeyler söylenmiş."

Jay ters ters baksam da beni görmezden geldi. Ben Tony the Tiger'dan daha ürkütücüydüm ve o da bunu biliyordu.

"Neden öyle diyorsun?"

"Birkaç yeraltı sitesinde rastladığım forumlardaki birkaç yorum," dedi omuz silkerek. "Ne olduğunu bilmiyorum ama içimde bu söylentilerin doğru olduğuna dair bir his var."

Göreceğiz.

"Ne olursa olsun, deri ticaretinin gidişatı hakkında bilgi sahibi olmalılar," diye tahmin yürüttüm.

* *Tony The Tiger*, Frosted Flakes mısır gevreğini tanıtmak için kullanılan bir çizgi film karakteri. (ç.n.)

Jay ağır bakışlarıma karşılık verdiğinde aramızda sessiz bir anlaşma geçti.

Addie takas edilir veya müzayedeye çıkarsa onu takip edebilirlerdi, bu da Basilisk Kardeşliği ile konuşmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Bana bir saniye ver, onlarla bağlantıya geçeceğim," dedim doğrulup Jay'e kenara çekilmesini işaret ederken. Bunun *onun* bilgisayarı olduğuna dair bir şeyler homurdansa da ona aldırış etmedim.

Jay yaptığı işte harikaydı, hatta inanılmazdı.

Yine de ben daha iyiydim.

Oturup birkaç program açtım. İlki yüz tanıma özelliğine sahip bir yazılımdı. Yüzlerinin göründüğü her bir kamerayı tespit ediyordu. Ortaya çok az sonuç çıktığında neredeyse etkilenecektim.

Ryker'ın yüzü en popüler olanıydı, küçük kızı doktora getiren iri, kızgın görünüşlü aynı adam. Hastanedeki pürüzlü görüntülerin aksine, bu kamera onun net bir görüntüsünü yakalıyordu.

Keskin yüz hatları, her zaman toplanmış gibi görünen uzun saçları, soluk gri-yeşil gözleri, hafif kirli sakalı ve piercingli burnuyla ilginç bir görüntüsü vardı. Kadınların uğruna dizlerinin üzerine çökeceği bir tipti.

Birbirlerinden inanılmaz derecede farklı olsalar da diğer üçü de kesinlikle vajina hasreti çekiyor olamazdı. Gerçek kardeş olmadıkları belliydi ama öyleymiş gibi davrandıklarına emindim.

"Onlarla harika anlaşacaksın," dedi Jay omzumun üzerinden. "Hepiniz tanınmaz olmanın önemli olduğu bir işteşiniz, yine de her biriniz küflü ekmekler arasındaki lolipoplar gibi göze çarpıyorsunuz. Ayrıca oldukça yalanası lolipoplar."

Aynen, her neyse. Güzel olmayı ben istemedim.

Onu görmezden gelerek aramamı en son görüldükleri yere kadar daraltım. Portland, Oregon. Devasa bir şehir ve saklanmak için harika bir yer.

Ayrıca, insan kaçakçılığı için de önemli bir yer. Orada, insan ticaretinin en bariz ve göze görünen biçimlerinden biri olan fuhuş kol geziyordu. Polis kızları kurtarmaya çalışmaktansa suçlarından dolayı onları tutuklamak için daha fazla zaman harcıyordu.

Amerika.

Videoda, sanki bir tür takas yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Uyuşturucu olabilirdi ama insan organlarıyla uğraşırken kokain veya eroin gibi şeyler çocuk oyuncağıydı. Buna sezgi diyebilirsiniz ama hiçbiri uyuşturucu bağımlısı gibi durmuyordu.

Sonunda iki hafta önce bir evin Nest kamerasında* bir isabet bulana ka-

* *Nest kamerası*, mobil cihazınıza Nest uygulamasını indirerek sürekli olarak kameradan canlı akışı takip etmenizi sağlayan güvenlik sistemi. (ç.n.)

dar farklı programları gözden geçirdim. Kırmızı Camaro garaj yoluna giriyor ve dört adam arabadan iniyordu.

Yaşlı bir kadın ön kapıdan çıkıp elini neşeli bir şekilde savurdu. Nest sesi kaydediyordu, bu yüzden sesini duyduğumda bu evin sahibinin ya aileden ya da aile kadar yakın olduğunu anladım.

Kadın gürültücü ve şamatacı şekilde onları selamlarken, adamlar da küçük oğlanların büyükannelerine gittikleri gibi ona doğru ilerliyordu.

"Ne kadar büyüdüğünüzü asla anlayamayacağım çocuklar!" diye haykırdı önce Ryker'a, sonra da diğer üçüne sarılırken.

"N'aber, Anne T," dedi Daire sırıtarak. Kolunu kadının etrafına dolayıp diğer eliyle kadının kısa gümüşi saçlarını karıştırdı. Kadın ona vurup sevgiyle azarladı, sesleri hızla solarken evin içinde kayboldular.

Programdan çıkıp bir tarayıcı açarak Portland'a giden en hızlı rotayı aradım. Orada çok zaman geçirecekmişim gibi görünüyordu.

"Kadının evine mi gidiyorsun?"

Başımı çevirdiğimde gözümün ucuyla Jay'in yüzünde onaylamayan bir ifade olduğunu gördüm.

"Başka nereye gidebilirim?"

"Onları kızdıracaksın."

"Ona *zarar* vermeyeceğim," diye mırıldandım.

"Sence bunun onlar için bir önemi olur mu? Varlığın yeterince tehditkâr olacaktır."

Sandalyemi tamamen kendi etrafında döndürdüm ve geriye yaslanıp kollarımı kavuştururken kaşlarımı kaldırdım.

"Sence korkmuş gibi mi görünüyorum amına koyayım?"

Başını geriye atıp dramatik bir şekilde iç çekti. "Senin kötü bir sürtük olduğunu biliyoruz, Zade. Konu o değil." Uzanıp bana kötü sürtük demesine tepki olarak uyluğuna yumruk attım ve inlemesine neden oldum.

"Hayır, mesele şu ki bu benim en hızlı seçeneğim. Onlara bana gelmeleri için çok iyi bir sebep vereceğim ve karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaya varmamızı sağlayacağım. İnsanları kaçakçılığının tüm inceliklerini öğrenecek zamanım yok. Bu çok karmaşık ve son birkaç yıldır birincil noktam, kızlar taşındıktan sonra halkaları bulmaktı. Addie çoktan takas edilmemişse bile her an takas edilebilir, bu yüzden ne gerekiyorsa yaparım. Ben onun nerede tutulduğunu bulmaya çalışırken, taşınıp taşınmadığını veya ne zaman taşındığını kontrol etmesi için işten anlayan birine ihtiyacım var."

Jay ne olursa olsun kendi istediğimi yapacağımı fark ederek iç çekti. "Tamam. Sadece kadına karşı pislik gibi davranma."

Ona sırıttım. "Endişelenme. Kadınlar beni sever."

***

"Hemen evimden defol, seni şerefsiz!" diye bağırdı Mama T olarak da bilinen Teresa, parmağıyla beni işaret ederken. "Evime öylece girebileceğini mi düşünüyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Koltuğa yaslanıp rahatça yerleşene kadar kıçımı kıpırdattım.

"Çok çaresiz bir adam, Teresa Baker," dedim gelişigüzel bir şekilde evi incelerken. Çok rahat bir evi vardı ve her şey yerli yerindeydi.

Uyumlu kanepelere sahip krem rengi duvarlar, mükemmel aralıklarla yerleştirilmiş kestane rengi çiçek resimleri, uyumlu ahşap mobilyalar, sanki iki saniye önce tozları alınmış gibi parıldayan kahverengi yüzeyler ve içinde küçük bir Tweety cıvıldarken köşede asılı duran beyaz bir kuş kafesi.

Bir Sylvester'ı da var mıydı?

"Bunun benimle ne ilgisi var?" dedi.

"Sohbet etmem gereken bazı adamları tanıyorsun. Ryker tanıdık geliyor mu? Slade, Daire veya Kace?"

Yüzü gözle görülür şekilde solarken ince kırmızı dudakları bir yanıt verme çabasıyla aralandı.

Geç kaldın, Mama T.

"Onları ara. Buraya çağır. Tek istediğim bu."

Neşeli bir kahkaha attı. "Seni öldüreceklerini biliyorsun, değil mi?"

"Bunu neden yapsınlar ki? Gayet güzel vakit geçiriyoruz."

Bana ters bir bakış attı ve sandalyesine oturup telefonu ahizeden kaldırdı. Muhtemelen dünyada hâlâ sabit hatta sahip olan on beş kişiden biriydi.

Telefonu kulağına dayarken yeşil gözleri keskin bıçaklar gibi bana saplanıyordu. Karşılığında ona genişçe gülümsedim, korkarım ki biraz vahşice görünmüştü.

"Hemen buraya gel. Kardeşlerini de getir," dedi birisi telefonu açtıktan sonra, bana sinirli sinirli bakmaya devam ediyordu.

"Hayır, canım yanmadı," diye temin etti çabucak. "Burada dördünüzü de görmek isteyen bir adam var."

Kabul etmiş olmalıydı ki başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Bana kötü kötü bakmaya devam ederken telefonu biraz agresif bir şekilde yerine bıraktı ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Mama T ile ilgili hiçbir şey normal değildi, bakışlarıma doğrudan karşılık verirken utangaç da görünmüyordu. Ellili yaşlarında olmasına rağmen kendine özgü bir tarzı vardı: Boynunda dövmeler, Monroe piercingi, burun halkası ve koyu kırmızı ruj.

"Kızım kaçırıldı," dedim öfkesini yumuşatmayı umarak.

Dürüst olmak gerekirse, yaşlı bir kadına zarar vermekle ilgilenmiyo

dum. Onu rahatsız etmekten nefret ediyordum ama ihtiyacım olanı elde etmem için gerekli bir yoldu. Benim yanımda rahat etmesini tercih ederdim, vücudunun her yerinde yara izleri olan 1.98'lik bir adam evine girdiğinde olabileceği kadar rahat.

Bana boş gözlerle bakıp devam etmemi bekledi. "Çok kötü ve güçlü insanlar tarafından kaçırıldı. Bu noktada dünyanın herhangi bir yerinde olabilir. Oğulların, muhtemelen onun izini sürmem için gereken şeylerde rafine bir yeteneğe sahipler."

Dirseklerini iki yana açılmış dizlerine dayadığında tenimi delip ruhumun içine bakıyormuş gibi hissettim. Kıpırdamadan durdum. Beni olduğum gibi gören insanlar daha önce beni hiç rahatsız etmemişti.

"Sen de güçlü, kötü bir adamsın."

Omuz silktim. "Ayrıca kaybedecek çok az zamanı olan bir adam. Erkeklik onuruma sıkı sıkıya bağlıyım ve yardıma ihtiyacım olduğunda bunu kabul edebilirim."

İnce kaşlarını kaldırıp bana *en azından yeteneklisin* dermiş gibi baktı.

Ben de güzel olduğumu düşünmek isterdim ama bunu es geçecektim.

"Oğullarımın sana yardım edeceğini nereden çıkardın? Pazarlık kozun benim hayatım mı?"

"Elbette hayır," dedim kafeste cıvıldayan kuş gibi. "Sadece zayıf bir adam, istediğini elde etmek için masum bir kadını incitebilir."

Etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırdı. Buna gülümsemeden edemedim.

"Dediğin gibi, ben güçlü ve kötü bir adamım. Kendime ait bağlantılarım ve yeteneklerim var. Neye ihtiyaçları varsa kızım sağ salim döndükten sonra yapabilirim."

İkna olmuş görünmese de başıyla onayladı. Benden ne isteyecekleri konusunda endişelenmiyordum. Bilmediğimi öğrenebilirdim. Tahsil zamanı geldiğinde, Addie yanımda olacaktı ve ihtiyaçları olan her şeyi almak için dünya kadar zamanım olacaktı.

"Pekâlâ, yöntemlerini onaylamıyorum ama ben bir kez evlendim ve senin kız arkadaşına duyduğun sevginin bir kısmına bile sahip olmak için canımı verirdim."

"Hadi ama, daha vaktin var. Hâlâ tek aşkını bulabilirsin."

Gözlerini devirdi. "Bu bok için fazla yaşlıyım. Oğullarım var ve bu yeterli. Bir dahaki sefere kapıyı çalar mısın? Neredeyse bana lanet bir kalp krizi geçirtiyordun."

"Özür dilerim, Teresa," dedim samimi bir şekilde, elimi kalbimin üzerine koyarak. Karşılığında bana sadece bir göz devirme kazandırdı.

"Bana Mama T' de."

Kabul edildiğime memnun olarak gülümsedim. Jay'e kadınların beni sevdiğini söylemiştim.

***

Basilisk Kardeşliği Teresa'ya saygı duymasaydı, bana ulaşmak için kapıyı kırarlardı. Bunun yerine içeri koştular ve dördü içeri girmek için neredeyse birbirine takılıyordu.

Teresa çoktan kapıda bekliyor, sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırıyordu.

"Şimdi, sakin olun çocuklar. Beni incitmek için burada değil."

Slade yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek için onu kollarından tutup kendi etrafında döndürdü. Kadın ellerinden kurtulup ona vurdu.

"Kes şunu, ben iyiyim. Lanet olası başımın çaresine bakabilirim."

Ryker'ın gözleri hemen benimkileri buldu ve bakışlarını bir an bile benden ayırmadı. Bana doğru atıldı ama bir adım daha atamadan Teresa onu kolundan yakaladı.

Kafası şaşkınlıkla ona doğru dönerken kadın dik dik kendisine bakıyordu.

"Sen mi sağırsın yoksa ben mi dilsizim? Ne dedim? Beni incitmek için burada değil, o yüzden sakin ol."

Ryker yüzünde öfke ve şaşkınlık karışımıyla yeniden bana döndü.

Çikolatalı kurabiyemden bir ısırık alıp çiğnerken, ona dudaklarım kapalı şekilde gülümsedim.

Lanet olsun, bu kurabiyeler çok lezzetliydi.

"Sen de kimsin amına koyayım?" diye bağırdı Ryker diğer üçü etrafını sararken. Göğüsleri kabarmış, çeneleri dik ve elleri ateşli silahlarını çekmeye hazırdı.

Teresa gözlerini devirip alçak sesle mırıldandı, arkalarından fırlayarak sinirli sinirli sandalyesine oturdu.

Erkek çocuğu işte.

Yavaşça ayağa kalkıp elimdeki kırıntıları kot pantolonuma sildim.

"*Ben.*" Tek yanıtım bu olurken Ryker'ın kaşları çatıldı.

"*Ben*," diye tekrarladı kuru bir sesle, bana inanmıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben de öyle dedim."

"Meşhur *Ben* gibi mi?" dedi Daire. Kalın, siyah kaşlarından birinin üstüne iki küçük elmas dermal piercing takılmıştı ve alnı kavislenirken parlıyordu.

"Evet," dedim. Çok az kişi yüzümü gerçekten gördüğü için kendimi tanıtmak çok sıkıcı oluyordu. Herkes ben olduğumu iddia edebilirdi ama sıra bunu kanıtlamaya geldiğinde hepsi başarısız olacaktı.

Slade homurdanarak koyu renk gözlerini devirdi, üzerlerine düşen kirli sarı saç dalgalarıyla ilginç bir tezat oluşturuyordu.

Söyleyecek pek bir şeyi olmayan tek kişi, geride durup beni dikkatle izleyen Kace'di. Daha küçük bir adam olsaydım, bu beni rahatsız ederdi.

"Diyelim ki Z olduğuna inandık... Neden burada, Teresa'nın evindesin?"

"Eh, size ulaşmak için tabii ki. Kaba yöntemlerimi mazur görün ama kaybedecek zaman yok," diye cevap verdim sırıtarak. Ryker yanıt olarak homurdandı.

Alıngan.

"Dr. Garrison herhangi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Birkaç dakika toplu bir sessizlik oldu ve ardından Daire kıkırdadı. "O sendin, değil mi? Onu ve yerini ateşe veren?"

"Elbette bendim. İçinde Ryker'ın yüzünün olduğu bazı ilgi çekici görüntülere rastladım. Araştırmam için yeterince ilgi çekiciydi ve sanki İsa'nın bizzat kendisi bana bir hediye vermiş gibiydi. Sokaktaki söylentilere göre hepiniz çok önemli... iş adamlarısınız. Benim de şu an buna ihtiyacım var."

Ryker, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bize bakan Teresa'ya döndü.

Ryker'ın gizliliğe ihtiyacı olduğunu hissederek elini salladı. "Kalkın bakalım. Şekerleme zamanım geldi."

Teresa'nın sandalyesinin yanındaki sehpaya gidip buruşuk bir makbuz ve kalem kapmadan önce bana baktı. Üzerine karalamaya başladığında Teresa homurdandı ama bu onu durdurmadı.

Doğrulup kâğıdı bana uzattı. "Bizi bir şeyin ortasında yakaladın. Dört saat sonra bu adreste buluşalım. Geç kalma. Şimdi dışarı çık."

Makbuzda hemoroit kremi yazdığını gördüğümde kaşlarımı kaldırdım ama anında Teresa'nın kıçında neyin büyüdüğünün beni ilgilendirmediğine karar verdim.

"Erken geleceğim," dedim. "Hoşça kal, Mama T."

"İyi şanslar," diye seslendi. Ön kapıyı açıp arkamdan kapatmadan önce onay anlamında elimi salladım.

Şansa ihtiyacım yoktu, sadece dört adamın yardımına ihtiyacım vardı ve muhtemelen kıçımda yeterince ağrı olacağı için bundan sonra hemoroit kremine de ihtiyacım olacaktı.

BÖLÜM 14
ELMAS

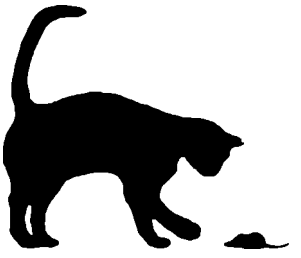

Aferin küçük fareme. Aç o güzel ağzını ve tadıma bak...
Yaramazlık yaptın fare. Seni cezalandırmam hoşuna gidiyor, değil mi?
Seni günlerce yesem de asla doymam...
Siktir, bebeğim sana bağımlıyım...

Sarsılarak uyanmadan önce bir an için Zade'le Parsons Malikânesi'nde olduğumu sandım. Uyumsuz gözlerinin ve pis sırıtışının görüntüsü aklımı bulandırsa da ani hareket kafatasımın her yerine keskin bir acı saplanmasına neden oldu. Anılar uçup gidiyor, Zade'in derin sesi kayboluyor ve bacaklarımın arasından yayılan donuk zonklama kötü bir cadı tarafından yapılan, unutmama izin vermeyen bir lanet gibi hissettiriyordu.

Parlak güneş ışığı tozlu perdelerin arasından sızarken neredeyse benimle alay ediyormuş gibi hissettiriyordu. Gözlerimi kıstım, migrenim yorgun gözlerimi kirli pencereye diktikçe kötüleşiyordu.

Dışarısı soğuktu ama bugün her zamanki yağmurlu havayla uğraşmayacağız gibi görünüyordu.

Gökyüzündeki siluet aslında bir şeytandı. Başka neden bu kadar korkunç bir günü bu kadar parlak ve güneşli hâle getirirdi ki?

İnfaz bugündü ve ev şimdiden gevezelikle dolup taşıyordu.

Daha da kötüsü, vücudum düşündüğüm kadar dağılmış hissetmiyordu. Ya ruhum? Tamamen paramparçaydı. Yine de en azından bayılacakmış gibi hissetmeden gaz çıkarabiliyordum, değil mi?

Yanlış. Zorlukla hareket edebiliyor olsaydım, bu bana İnfaz'a katılmamak için bir bahane verebilirdi.

Uygulama testinde başarısız olduğum için aldığım cezadan üç gün önce yediğim dayağa rağmen yaralarım iyileşiyordu, bu yüzden ona fiziksel sağlığım hakkında yalan söylesem bile diğer kızlar yine de katılmak zorunda kalacaktı... Bu da ödlekmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Yani, Tanrım, verdiğin küçük nimetler ve başka bir günü görüp düzgün gaz çıkarmama izin verdiğin için şükürler olsun. Amen, sürtük.

Phoebe, Bethany ve Gloria tam yanımda tecavüze uğramıştı. Jillian yanımızdan geçerken başını eğik tutmuş olsa da Sydney bariz bir şekilde yüzümüze gülerken tek yapmak istediğim saçından tutup onu yanımızdaki kirli zemine yapıştırmaktı. Francesca'yla yaptığı gösteri yüzünden yaralıyken, etrafımda toplanan çıplak adamlarla yerde yatıyor olmam en başında *onun* suçuydu.

Bir adamdan diğerine dolaşırken tek düşünebildiğim ondan ne kadar nefret ettiğimdi. Kendini beğenmişliği yüzünden ve beni sabote ettiği için ondan nefret ediyordum.

Kirli parmakların dokunuşlarına ve gölgem dışındaki adamların sert darbelerine dayanmamı sağlayan tek şey buydu.

Daha sonra Rio beni yatağıma taşıdı, bacaklarım fiziksel olarak vücudumun katlandığı istismara karşı beni taşıyamaz hâle gelmişti. Bana bakamamıştı. Adamlar benden bir şeyler çalarken hiçbir şey yapmamışken bakamazdı, sonra da sırf Francesca söylediği için o darmadağın olmuş kızı alıp yatağına taşıdı.

Ama benimle konuşmuştu. Bana Porto Riko'da terör estirdiği söylenen efsanevi bir varlık olan chupacabra*'dan bahsetti. Bana küçükken kız kardeşiyle oynadığı sırada onu gördüğüne dair yemin etti. Kanatları olan acayip, gri bir yaratıkmış ve o daha gözünü kırpamadan uçup gitmiş.

Bana bu hikâyeyi neden anlattığını bilmiyordum. Belki dikkatimi dağıtmak içindi ama sanırım işe yaramıştı. Var olan canavarlara odaklanmak yerine bana gerçek gibi hissettirmeyen bir canavar vermişti.

"Kalk ayağa." Sert sözlerin ardından gelen tokat beni ürkütürken hem şaşkınlıkla hem de acıyla haykırdım. Gürültülü topuk sesine rağmen içeri girdiğini bile duymamıştım. Çoktan yenilerini almış olmalıydı.

Başımı kaldırdığımda Francesca'nın parlak pembe dudaklarını gölgeleyen çatık bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Benim için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve bunun beni bu kadar küçük hissettirmesinden nefret ediyordum.

Ağzımı açsam da ses çıkaramadım. Ne yapmam gerekiyordu? Özür dilemem mi?

Bana kırık topuklu ayakkabısıyla saldırdıktan ve Rocco'nun arkadaşları tarafından toplu tecavüze uğradıktan sonra bana bir gün boyunca bakmaya katlanamamıştı. Dün, sonunda ilerleme kaydedip eşyalarını mahvedenin Sydney olduğuna onu ikna etmeyi başarmıştım.

Özür dilemedi. Pişman gibi bile görünmüyordu. Yine de Sydney'i bütün gün aradaki eski bir mahzene kilitlemişti ve dışarı çıkmak için haykırdığını

* *Chupacabra*, keçi, tavşan, köpek, tavuk ve benzeri hayvanların kanını emerek öldürdüğü söylenen efsanevi bir yaratıktır. (ç.n.)

duvarının yüreğimi ne kadar soğuttuğunu itiraf etmekten neredeyse utanıyordum. Şimdiden değişmeye başlamıştım ve eski Addie tanınmaz hâldeydi.

Şimdiye kadar kimseyi incitmek istememiştim. Bir bıçak alıp birinin boğazını boydan boya kesme dürtüsünü hiç hissetmemiştim.

Şimdi bu dürtüyle titriyordum ama alıcı taraftaki tek kişi Sydney değildi. Diğer masum kızlar dışında bu evdeki herkese öfkeliydim.

Özellikle de Francesca ve o gece ruhumun bir parçasını çalan herkese. Zade'in benim için geri alabileceğini bile sanmadığım bir parça.

Eskiden masumiyetimin yattığı yerde artık hep kayıp çukurlar olacaktı.

"Güzellik odasında hazırlan. Misafirlerimiz birazdan burada olacaklar." Gözleri küçümseyici bir şekilde vücudumda gezindi. "Şık ve bakımlı görün," diye devam ettiğinde kelimeler cildime bir iğne gibi saplandı, dönüp dışarı çıkmadan önce takırdayan topukları parke zeminde yankılandı.

Dişlerimi sıkarak çığlık atmamak için muazzam bir çaba sarf ettim. Öfke, acı ve sadece saf hayal kırıklığı.

Bunun yerine, hırpalanmış bedenimi hareket etmeye zorladım ve biçimsiz yataktan kalkıp güzellik odasına doğru yürüdüm.

Aşağıdan erkek sesleri geldiğinde kalbim boğazımda düğümlendi. Eşikte Phoebe ile karşılaştığımda yutkunmaya çalıştım.

Gözlerimiz buluştuğu an ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık. İkimize de acı veren bir şey yüzünden bağlantı kuramıyorduk. Utanç. Mahcubiyet. Keder. Biz odaya girerken hepsi ön plandaydı.

Bethany ve Gloria, Francesca'nın bizim için hazırladığı bir raf kıyafet arasında seçim yapıyordu. Açık saçık kıyafetler yerine, metal çubuktan sıcak tutacak kıyafetler asılıydı. Dondurucu soğukta beş kızın kıçlarında bir tanga ve meme uçlarından sarkan püsküllerle canları pahasına koşması ideal değildi herhalde.

Jillian bir makyaj masasında oturmuş, gözlerinin alt tarafını çevreleyen koyu halkaları örtme umuduyla kapatıcı sürüyordu. Kısa bir anlığına göz teması kursak da bakışlarını anında kaçırdı. Onu cezamızdan beri görmemiştim, görünüşe göre hastaydı ve son birkaç dersi kaçırmıştı.

Boğazımdan yukarı öfkeli bir arı sürüsü yükselirken kontrol edilemeyen acının içime kök salmasına, kalbimi ele geçirip onu bir kitle imha kuklasına dönüştürmesine engel olamıyordum.

O gece uyumuş muydu? Üç kızın acı içinde çığlık attığını ve durmaları için yalvardığını duyarken? Yalvarıyor, yalvarıyor, yalvarıyorlardı.

Lütfen.

Lütfen, dur!

Lütfen, sana yalvarıyorum!

Lütfen... lütfen... lütfen...

Bu kelimeden sıkılmış mıydı? Artık ona komik mi geliyordu? Bir kelime o kadar çok söylendiğinde kulağa bir kelime gibi gelmiyordu. Gerçek bir anlamı olmayan, perde ve tonlardan oluşan anlamsız bir ses gibi geliyordu. İnsanların isteklerini ve ihtiyaçlarını iletmek için oluşturduğu bir yapıydı. Fakat kimse dinlemediğinde kelimelerin ne önemi vardı ki?

Gözleri yeniden benimkilerle buluştuğunda içlerinde yoğun bir ışıltı vardı. İşte burada. Utanç. Mahcubiyet. Keder.

O yara almadan çıkmayı başarmıştı ve görünüşe göre kurtulan taraf olmanın suçluluğu son birkaç gündür içini kemiriyordu.

Öfkemi hak etmeyen birinden çıkardığım için kendimi azarlayarak olduğum yerde sindim. Jillian sadece hepimiz gibi hayatta kalmaya çalışıyordu. Bunların hiçbiri onun suçu değildi.

Ardından, Sydney kibirli kibirli içeri girdiğinde Jillian'a olan yersiz öfkem, gerçekten hak eden kişiye yöneldi. Bütün gününü bir mahzende çığlık atarak geçirmemiş gibi davranıyordu.

Dilimi ısırarak mekanik hareketlerle Jillian'ın yanındaki makyaj masasına doğru yürüdüm. Parlak pembe bir süngerve kapatıcıya uzanırken kemiklerim paslı menteşeler gibi hissettiriyordu. Hasarı gizlemek için yığınla kapatıcı gerekecekti ama başlangıç olarak birkaç damlayla yetindim.

Ellerim, acımı gizlemek için yüzüme kimyasal maddeler sürerken titriyordu. Bethany ve Phoebe arka planda sessizce konuşurken aralarında korku ve teselli dolu fısıltılar geçiyordu.

Kötü, çok kötü kızlar.

Konuşmalarını dinlemeyi düşündüm ama Sydney çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerini yırtmaya başladığında dikkatim dağıldı. Jillian ve ben, makyaj aynalarımızdan onu net bir şekilde görebiliyorduk. İkimiz de durduk, ellerimiz havada asılı kalırken arkamızda raftaki kıyafetleri karıştırmaya başlayan kaçık kıza baktık.

Bethany ve Phoebe'nin fısıltıları azaldı ve kısa süre sonra tüm oda rahatsız edici bir şekilde onun büyüsüne kapıldı.

Mırıldanarak raftan bir gömlek alıp onu lüks bir butikte alışveriş yapan sıradan bir kızmış gibi incelerken onu izlemekten kendimi alamadım. Çıplak tenini yakan gözlerden hiç rahatsız olmuyordu.

Dikkatimi başka yöne çevirerek Jillian'a baktım. Şimdi ters ters kendine bakıyor, büyük olasılıkla Sydney'nin aynaya yansıyan çıplak görüntüsünden kaçmaya çalışıyordu.

"Bir tavsiyen var mı?" diye sordum, tüm bu çığlıklar yüzünden zayıf ve boğuk çıkan sesimle.

Göz ucuyla donup kaldığımı gördüm. Kendini toplayıp boğazını temizledikten sonra kapatıcısını yedirmeye devam etti.

"Ayak izlerini ört," dedi sessizce, sesinde Rus aksanı baskındı. Güzel bir sesi vardı ve Rocco'nun arkadaşları da öyle düşünüyordu. "Bir de sadece gerektiğinde koş. Bu ne kadar uzağa gidebileceğinle ilgili değil; seni asla bulamayacaklarından emin olmakla ilgili. Saatlerce koşsan da onları her zaman kendine doğru çekersin."

"Nerede olduğunu bilmezlerse seni yakalayamazlar," diye mırıldandım yüksek sesle. Sözcükler ağzımdan boğuk ve kesik çıkmıştı ama tekrar etme zahmetine girmedim. "Peki ya tuzaklar?"

"Aralarındaki mesafeyi elimden geldiğince hesapladım. Kabaca birbirlerinden yaklaşık sekiz yüz metre uzaktalar. Tek tip oldukları için avcılar onlardan nasıl uzak duracaklarını biliyor."

Dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Bakışlarını bana çevirdi. "Kimseye söyleme."

Tabii ki söylemeyecektim yoksa ikimizin de başı belaya girerdi.

Sonrasında sessizliğe gömüldük. Bana herhangi bir teselli sunmuyordu ama bu ondan asla isteyeceğim bir şey değildi. Herhangi birinden.

Yirmi beş dakika sonra hepimiz kot pantolon ve uzun kollu gömlekler giymiştik. Bizi doğa şartlarından korumak için neredeyse hiç işe yaramayacaklardı, vücutlarımıza aşırı yüksek bir hızla saplanan herhangi bir metal ok ucuna karşı korumayacağı da kesindi. Fakat adrenalinle koşacağımızı düşünürsek, vücudumuzu sıcak tutmaya yeterdi.

Merdivenleri tırmanırken Francesca'nın topuk sesi yankılandı ve vücudum paniğe kapıldı, elimde kalan tüm kontrol de kayıp gitmeye başladı. Bu kadar kolayca, sanki parmaklarım yağlanmış gibi.

"Kızlar hazır mısınız?" Sesi böbreklerime atılan bir yumruk gibiydi. Aynadan ona baktım, gözleri her birimizi inceledi ve bizi yeterince şık bulduğunda dilini şaklattı.

"Hadi gidelim. Yemek zamanı ve sonra da bu gece nasıl düzgün davranacağınıza dair derslerin üzerinden geçeceğiz. Gece çöktüğünde, İnfaz başlayacak ve eğer başarılı olursanız, daha sonra misafirlerimizin arasına katılmanız istenecek."

Herkes birbirine panik dolu bakışlar gönderdi. Sydney'nin bakışlarında bile şaşkınlık vardı.

Bethany titreyen elini kaldırarak konuşmak için izin istedi.

"İnfaz'ı... karanlıkta yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu tereddütle.

Francesca tek kaşını kaldırdım. "Ben de öyle dedim."

Ardından dönüp dışarı çıktığında onu takip etmemizi beklediği belliydi. Aynı panik ifadesiyle birbirimize baktıktan sonra yavaşça peşinden gittik.

Sıçmıştık. Hepimiz sıçmıştık.

***

Tek sıra, hanımlar. Potansiyel tecavüzcülerinizi karşılamak için tek sıra olmanız gerekiyor. İyi bir izlenim bırakın ve size tecavüz ederken onlara iyi davranın.

Yüksek sesli kahkahalar ve derinden gelen sesler boğazımı sıkıyordu. Sanki kalbim göğsümden çıkmaya çalışıyor, yaldızlı kafesini kırıyor ve esaretinden kurtulmak için çabalıyordu.

Tanrım, sanırım bayılmak üzereydim. Bacaklarım titrerken elim korkuluğu kavrayıp öyle sıkı tuttu ki parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Beni ileri adım atmaktan alıkoyan tek şey buydu.

"Topla kendini," diye sertçe fısıldadı Jillian arkamdan.

"Dedi üç gün önce bunun için cezalandırılmayan kız," diye tersledim.

Sustu. Yaptığım kabalıktı. Ama siktir etsene, korkmamak ve sakin olmak için zihnimi nasıl şekillendireceğime dair bir kılavuzum yoktu. Alt kata inip avcıların beklediği oturma odasına girdiğimizde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Bu adamlar buraya ait değildi.

Bu köhne ev, ne kadar temiz ya da düzenli olursa olsun çöplük gibi görünüyordu. Ve tam ortasında, Armani takım elbiseli, elmas kaplı Rolex saat takan ve üstlerine benim araba kredimden daha pahalı bir parfüm bocalanmış beş adam duruyordu.

Bize döndüklerinde konuşmaları kesildi ve cansız gözlerindeki farklı renklerin aynı göründüğünü fark ettim.

"Francesca," diye seslendi biri adını sevgiyle uzatarak. "Burada kendine çok güzel bir yer kurmuşsun."

Adamın kısa, küllü sarı saçları, mavi gözleri ve kaslı vücudunu tamamlayacak bronz bir teni vardı. Görünüşe göre günlerini yatında uzanarak geçiriyordu, büyük olasılıkla yaşlı ve zengin sevgilisinin spor olsun diye masum kadınları avlama zevkinden habersiz, kırmızı bikinili bir süper modelle birlikteydi.

Ne şanslı kız.

Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerime kenetlendi, diğer üç adam aynı fikirde olduklarına dair bir şeyler homurdanırken adamın sırıtışı büyüdü. Uysal ve itaatkâr görünmem gerekiyordu ama bakışlarımı parlak ahşap zemine çevirmem çok uzun sürmüştü. Saygıyla reverans yaptım. Burayı daha pek göstermek zorundaydık ve görünüşe göre birazcık yağ çekmek bunu başarıyordu.

Hassas tenimi okşayan bakışlarının ateşini hissederken, artık çok uzun sürdüğünden emindim. Kanımda tutuşan adrenalin kıvılcımı midemi bulan-

tımı kötüleştiriyordu. Hiç şüphesiz, bugün beni avlayanın o olacağını biliyordum.

"Turuncu saçlı olanın vajinası da böyle mi yoksa o renge boyayarak onu berbat mı etti?" diye sordu bir başkası, yanıt vermemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Phoebe yanımda titrerken, Francesca düzgün ve hoş bir sesle son derece özel bir şeyi onayladı.

Pis kaltak.

"Bunu beğendim," dedi adam. Bakışlarım ona kaydığında gür siyah kaşlarını, minik gözlerini ve şiş göbeğini fark ettim. "O aletimi emerken saçını yumruğumun etrafına sardığımda çok güzel görünecek."

Boğazım düğümlenirken risk alıp serçe parmağımı onunkine dolayıp kısaca sıktım. Hızlı hareket fark edilmeden birbirimize sıkıca sarıldık.

"Elbette, Ben," diye memnuniyetle yanıtladı Francesca. Ben denen adamın, soğuk gözleri günahkârca parıldarken ağzından neredeyse köpükler akacaktı. Şu anda ortak bir noktamız vardı; ikimizin de zihninden menfur, şeytani düşünceler geçiyordu.

"Ve ben de sanırım onu istiyorum," diye söze girdi sarışın adam, başıyla beni işaret ederken. Gözlerinin ağırlığını hâlâ üzerimde hissediyordum, bu da sırtımdan ter akmasına ve kusmuğumun boğazıma kadar yükselmesine neden oluyordu.

"Emin misin, Xavier?" diye sordu Francesca. "Henüz uygun değil. Hâlâ düzeltilmesi gereken çok şeyi var." Onun, bize bahsettiği önemli adam, Xavier Delano olduğunu anladığımda kalbim yerinden çıkacaktı. Ve elbette, lanet olsun ki beni hedef alıyordu.

Tanrım? Neden hep büyük, kötü kurtları kendime çekiyorum?

Çarpık bir sırıtışla dudaklarını yaladı. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Yakında onun tadına bakacağıma eminim. İster bu gece... ister başka zaman."

Yüzümün renginin attığını hissedebiliyordum ve yılan derisi Armani ayakkabılarının her tarafına kusma isteğimi bastırmak giderek zorlaşıyordu. Bu durumda ortama tam anlamıyla uyum sağlardı.

Diğer adamlar da hedeflerini seçtiklerinde, Francesca bekletmeden bizi kapıdan çıkıp ormanın derinliklerine doğru götürdü. Cırcır böcekleri ötüşüyor, tenimizi ısıran rüzgâr kırılgan bedenlerimizi harap ediyordu. Bu kadar gergin olmasaydık, güçlü rüzgârların altında lastik gibi bükülürdük.

Evin hemen arkasında büyük bir şenlik ateşi yanıyordu ve etrafına sıcak tutan giysiler giyip ellerindeki içeceklere sarılan düzinelerce insan toplanmıştı. Ayrıca sırala aralıklı olarak yerleştirilmiş birkaç büyük televizyon vardı. Francesca'nın dediğine göre avcılar, diğer konuklara eğlence ve seyir zevki sağlamak için vücut kameraları takacaktı.

Uçsuz bucaksız ağaçlara, arkamızdaki ateşten titreyen gölgelere bakarken nefesim hızlandı. Sıraya girerken altımızdan korku kokusu yayılıyordu ve ben soğuk terler döküyordum. Botlarım çamura battıkça ayaklarım toprağın soğuğunu iyice emiyordu. Bir yanım umutsuzca toprağın yerinde katran olmasını ve bana burada sıkışıp kalma şansı vermesini diliyordu.

Şimdiden ormanda koşup zafere çok yaklaşmışken Sydney'nin dudaklarında şeytani bir gülümseme ve kötülük kokusuyla bir ağacın arkasından çıkmasının anılarıyla boğuşuyordum.

Ya tekrar yaparsa? Eğer yaparsa sanırım onu öldürürdüm. Oku vücudumdan kendi ellerimle çıkarıp ona saplardım.

Arkamızda, adamlar arbaletlerini hazırlarken içlerine sürdükleri oklardan gelen metal şıngırtısı yıpranmış sinirlerimi aşındırıyordu. Arkama bir göz atma riskini aldım ve gözlerinin üzerine yerleştirilmiş bir başlık gördüğümde gözlerim kocaman açıldı.

Gece görüş gözlüğü.

Şerefsizler. Bu aptal oyunla ilgili her bir bokta hile vardı.

"Pekâlâ hanımlar," diye başladı Francesca. "Kısaca kuralların üzerinden geçelim. Size on dakikalık bir avantaj verilecek. Labirent duvarları içinde kalmanız gerekiyor. Bunların dışına çıkarken yakalanırsanız, anında ölümle sonuçlanacaktır. Öldürmek için ateş edecekler, sakatlamak için değil. Labirentin sonunda açık bir alan var. Bu konuma ulaştığınızda, anında güvende kabul edilirsiniz ve size herhangi bir zarar gelmez. Hâlâ labirentin içindeyseniz ancak vurulmadıysanız ve ayrılan saat biterse, siz de güvende kabul edilirsiniz ve hiçbir zarar gelmez. Anlaşıldı mı?"

Hiçbirimiz konuşmadık, karşı çıkmamış olmamız yeterli cevaptı.

"Açlık Oyunları'nda şans sonsuza dek sizinle olsun' mu diyorlardı?" diye araya girdi bir adam, Xavier'in sesine benziyordu.

Kötü şakayı bir kahkaha tufanı takip ettiğinde kendime hâkim olamayıp başımı belaya sokmadan önce, "Kaçın!" diye bağırdı.

Harekete geçip ormanın içindeki tuzaklara dikkat ederek koşmaya başladık. İpler iki nesne arasında ayak hizasında gerilmişti ve takılırsak havada asılı kalıp kolayca yakalanacaktık. Dallardan oluşan duvarlar, bizi bir labirente hapsetmek için derme çatma bariyerler oluşturarak iki yanımızda üst üste yığılmıştı. Odağımızı saklanmak yerine dışarı çıkmaya yönlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda kafamızı karıştırıp panik uyandırmak için yapılmıştı.

Ve lanet olsun ki işe yarıyordu.

Bir anda durup bir gövdenin arkasına saklandım, kalbim hızla çarpıyordu. Labirentin duvarları, arasında bol miktarda ağaç olmasına izin verecek şekilde ayarlanmıştı.

' Suzanne Collins, Açlık Oyunları, çev. Sevinç Tezcan Yanar (İstanbul: Pegasus Yayıncılık, 2011)

Bu noktaya kadar izlerimi kapatmanın bir anlamı yoktu; bundan sonra önemli olacaktı. Yaprakları ve çubukları ayırarak bir dal aradım. Parmaklarım şimdiden kızarmış ve soğuktan kaskatı kesilmiş durumdaydı ama vücudumda dolaşan adrenalin yüzünden bunu pek hissetmiyordum.

Gecenin köründe, ne kadar kırılgan olsalar da üzerinde yapraklar olan uygun bir dal bulmak çok vakit almış, düşündüğüm şeyi yapmak daha da uzun sürmüştü.

Jillian'ın tavsiyesinden sonra koşarken sürekli olarak durup onları silmek zorunda kalmadan izlerimi örtebileceğim bir yol bulmak için beynimi zorladım. Güzellik odasından çaldığım bir kemeri, dalı sabit tutmak için kullanarak sırtıma bir süpürge yapmaya karar verdim.

Aramızdaki mesafeyi açmanın o kadar önemli olmadığını söylemişti ama ben ikisini de başarmak istiyordum. Olabildiğince uzağa gitmek ve bunu iz bırakmadan yapmak. Bundan tek bir iyi şey çıkabileceğini düşünüyordum ve bu da zamanı geldiğinde tam olarak nasıl kaçacağımı öğrenmekti.

Yapraklı dalı tutup belime yerleştirdikten sonra kumaşı birkaç sıkı düğümle bağlayıp saten kemeri kullanarak tutturdum. Sonra hızlı hızlı yürümeye başladım hem bir ağaca yapışmamak hem de dalın işe yaradığından emin olmak için başımı bir öne bir arkaya çeviriyordum.

Kesin olarak söylemek için çok karanlıktı ama öyle görünüyordu ve bu benim için yeterince iyiydi.

Bu yüzden adımlarımı sayarak ve tuzaklara ulaştığımda dalımı dikkatlice telin üzerinden kaldırarak ilerledim. Adımlarım hızlı ama sağlamdı, bir elimle ekstra güvenlik için kemeri sıkıca tutarken diğer elimi önümde tutarak doğanın sunduğu herhangi bir şeye çarpmaktan kaçınıyordum.

Bir ağaçtan diğerine fırlayarak sürekli saklanıyordum. Birkaç dakika sonra çıkmaz bir sokağa ulaştım ve gözümün ucuyla solumda koyu turuncu bir parıltı gördüm. Phoebe.

Elbette koşarken izlerini nasıl kapatacağını bilmiyordu. Şu anda onun etrafında olmam ne kadar tehlikeli olsa da çenemi kapalı tutup başka bir kadının başarısız olmasına izin vermeyi kabul etmiyordum.

"Phoebe!" diye seslendim sesimi olabildiğince alçak tutarak.

Ağır ağır nefes alırken kayarak bana döndü. Yüz hatlarını çoğunlukla göremesem de yüzünün benimkiyle aynı durumda olduğunu hayal edebiliyordum. Paniklemiş ve gözleri korkuyla büyümüş.

"İzlerini kapat. Onları kendine doğru yönlendiriyorsun," dedim fısıltıyla, sonra da ters yöne doğru ilerlemeye başladım. Çok geç kalmış olabileceğini bilsem de beni dinler mi bilmiyordum. Onları buraya kadar o getirmişti ve hayatta kalmamı garanti altına almak onun yakınından defolup gitmem gerekiyordu.

Arkamda sürüklenen dal ses çıkarmaya başlayınca otuz adımımı sayıp herhangi bir tel olup olmadığına dikkat ederek kendimi yavaşlamaya zorladım. Nabzımın sakinleşmesini dilerken neredeyse nefes nefeseydim. Şimdiye kadar ikimizin arasına yeterince mesafe koymuş olmalıydım.

Arkamı döndüğümde Phoebe'nin peşimden koştuğunu gördüğümde lanet olası kafayı sıyırıyordum.

"Ne yapıyorsun sen?!" dedim sesimi alçak tutmaya çalışıp yalnızca bir perde yükselmesine izin vererek.

"Lütfen, seninle kalmama izin ver," diye yalvarırken elinde izlerini kapatacak bir dal yoktu. Deneme zahmetine bile girmemişti.

"Senin lanet olasıca derdin ne, hayır! Beni öldürteceksin," diye çıkıştım, gözlerim karanlıkta herhangi bir hareket için dönüp dururken kalbim güm güm çarpıyordu. On dakikalık avantajlı başlangıcımızın geçtiğinden neredeyse emindim. Onların gece görüş gözlüğü vardı, bizimse yoktu. Bu da her yerde olabilecekleri anlamına geliyordu.

Solgun eli kolumu kavrayıp beni kendine çektiğinde tırnakları tenime battı. Artık onu net bir şekilde gördüğüm için, çılgına dönmüş gibi görünüyordu.

"Lütfen, bunu bana tekrar yapmalarına izin veremem. Seninle gelmeme izin ver, *lütfen*!"

Elimi ondan kurtarmaya çalıştım ama tutuşu sıkılaşarak bırakmayı reddetti.

"Gitmene izin vermeyeceğim! Seninle geliyorum."

Kahretsin. Sydney gibi olup başkalarının başarısızlığını keyifle izlemediğim için başıma bunlar geliyordu.

"Siktir, tamam. Gelebilirsin, bırak beni," diye tısladım ve nihayet kollarımı onun umutsuz pençelerinden kurtardım. Anlık bir karar vererek, geldiğimiz yoldan yaklaşık altı metre geri koşup dalı önüme çevirip izleri temizlemeye başladım, ona bir kez daha ulaşana kadar geriye doğru yürüdüm.

"Önümde kal ve koşabildiğin kadar hızlı koş," dedim. "Ve bizi öldürtecek bir şey yapma. Şimdiye kadar yaptığından daha fazlasını yapma."

Sert sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu ama pişmanlık duymuyordum. Nezaketimin büyük ihtimalle arkamdan bir ok saplanmasına neden olmasına kızgındım ve daha da öfkelendiğim şey onun kıçını yere serip geride bırakacak gücü kendime bulamamamdı.

İşime yarardı ama bununla yaşayamazdım. En başında ona seslenmemin tek nedeni buydu. O genç, çaresiz ve korkmuştu, ben de ne yaptığımı biliyormuş gibi görünecek kadar iyi bir performans sergiliyordum. Tabii ki, peşime takılacaktı.

Neyse ki Phoebe bu kez sözümü dinleyip önümde koşmaya başladı. Dal

yine arkamda, izlerimizi temizliyordu. Ter derimin neredeyse her santimini kaplıyor, alnımdan ve omurgamdan süzülerek cildimdeki dikişleri tahriş ediyordu. Ağzımdan duman çıktığında kötü nefesimin arkamızda kokudan bir iz bırakıp bırakmayacağını düşününce uç derecede bir panik anı yaşadım.

Birkaç kez etrafımızda döndüğümüzde aynı boktan ağacın yanından üç kez geçtiğimize yemin edebilirdim. Gittikçe hüsrana kapılıyor ve yoruluyordum, bu yüzden bir anda durup Phoebe'ye arkasına saklanacak büyük bir ağaç bulmasını söyledim. Onun birkaç metre güneybatısında, iki ağaç arasındaki boşluğun net bir görüntüsünü sağlayan bir ağaç buldum.

Göğsüm inip kalkıyor, oksijen için çaresiz hâlde kusmanın eşiğindeydim. Nefesimi tutmam gerekiyordu ve ayak izlerimizi görmeseler bile bizi duyabilecekleri konusunda giderek paranoyaklaşıyordum.

"Sessiz ol," diye fısıldadım, bunu yapmakta kendim de zorlanıyor olsam da. Sessiz olmak vücudumun umurunda değildi. Tek odaklandığı şey, bedeli ne olursa olsun, açgözlülükle değerli havayı içine çekmekti.

Odağımı, nefesimi düzene sokup ayak seslerini dinlemeye çevirdim. Bir baykuş öterken ormanın içinden soğuk ama hafif bir rüzgâr esti. Karanlık ve tehlikeli durumumuzla tam bir tezat oluşturuyordu. Arka planda Michael Myers' şarkısı çalmalı gibi hissediyordum.

Yakındaki bir çalının hışırtısı neredeyse kalbimi yerinden sökecekti ama sonra bir tavşan belirip koşarak uzaklaştı. Tam kalbim normale dönerken bir ses geldi.

"Havaiii fişeeek."

Siktir. İyi bir tahmin miydi yoksa dal iki ayak izini de gizleyememiş miydi bilmiyordum ama Phoebe'nin takipçisi bizi yakalamıştı. Kocaman olmuş gözleri benimkilerle buluştuğunda benim gözlerim de onunkiler gibi korkuyla büyüdüğünü biliyordum.

"Ne yapacağız?" diye sessizce ağzını oynattı, karşılık olarak başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. Ne bok yiyeceğimizi *bilmiyordum*. Tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir ağacın arkasından bir dirsek bile çıksa anında görebilecekti.

Başkasının okuyla vurulsam kaybetmiş sayılıyor muydum? Nişan alınan hedef ben olmasam bile yine de cezalandırılacağımdan emindim.

"Haavaaii fiiişeek," diye tekrar seslendi Ben. Ağaç gövdesine bir göz atma riskini aldığımda altı metre kadar arkamızda hareket eden bir gölge gördüm.

Siktir. Çok yakındı.

Sessiz kalırsak, şansımız yaver gidip Ben başka yöne sapabilirdi. Farklı bir yola girdiğimizi düşünüp aramıza mesafe koymamıza izin verebilirdi. Fakat

* *Michael Myers*, Cadılar Bayramı isimli slasher film serisindeki kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

şu anda en ufak bir ses duyar duymaz bize odaklanabilirdi. Nefes almak bile ikimiz için de güvenli değildi.

Zaten siktiğimin nefesini alabiliyor da sayılmazdım.

Phoebe eliyle burnunu ve ağzını kapatıp gözlerini sımsıkı yumdu, kirpiklerinden akan yaşlar ay ışığında parlıyordu. Henüz geçirmiyorsa bile panik atak geçirmeye başlayacaktı. Ve deneyimlerime göre, bu genellikle sessiz olmuyordu.

Titreyen parmağımı dudaklarıma götürürken kendi gözyaşım serbest kaldı. Bir okla vurulabileceğim ve daha sonra bunun için tekrar vahşice tecavüze uğrayabileceğim gerçeğiyle yüzleşirken görüşüm bulanıklaştı.

Fakat o dayanamadı ve elinin altından küçük bir inilti duyuldu. Kalbim teklerken neredeyse ağır çekimde bize doğru atılan birkaç ayak sesi duydum.

"Sen misin havai fişek?" dedi sanki kulağımıza fısıldıyormuş gibi kısık bir tonda.

Kahretsin Addie, düşün. Zade olsa ne yapardı?"

O lanet olası bir kahraman olurdu, işte yapacağı şey bu. Zade kendini kurtarmayı umursamıyor, herkesi kurtarmak istiyordu. Peki *benim* ne yapmamı isterdi?

Kendimi kurtarmamı. Kendimi kurtarmamı isterdi. Ancak İnfaz, avın güvenli bir şekilde kaçması için tasarlanmamıştı.

Ben karar veremeden Phoebe'nin gözleri kocaman açıldı, geri geri giderken vücudu ağacın diğer tarafından ortaya çıkmaya başlamıştı. Yavaşça titreyen elini kaldırıp arkamı işaret etti.

Kalbim durduğunda bir an için felç oldum. Beynim bir kez daha ikiye ayrıldı; bir tarafı artık Phoebe saklanmadığı için paniklerken diğer yarısı da arkamda biri var diye dehşet içinde donup kalıyordu.

Onun Xavier olduğunu hiç şüphesiz biliyordum. Beni bulmuştu.

Yapraklar hışırdarken yan tarafımda bir dal kırıldı. Başımı o tarafa çevirdiğimde ay ışığının altında parıldayan bir arbaletin ışıltısını güçlükle seçebildim.

Ardından zaman hızlanıp iki ok aynı anda bize doğru gelirken beni tokatladı. Bir ok Ben'den, diğeri arkamdan.

Hava ıslık sesi çıkardığında vücudum tamamen içgüdüsel olarak hareket edip eğilip solumdaki ağaca doğru yaslandı. Ok, bulunduğum ağaçla yöneldiğim ağaç arasında uçarken bir *küt* sesi beni olduğum yerde durdurdu. Kabuğa saplanan okun ucuyla yüzüm arasında sadece birkaç santim vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken çığlık attım. Kafamı kaldırdığımda Phoebe'ye yapılan ilk atışın da başarısız olduğunu fark ettim. Bir sonrakinde o kadar şanslı olmayacaktık ve kaçmak için on yedi saniyemiz vardı.

...üç, dört, beş...

"Phoebe, koş!"

İkimiz de güçlükle ilerlerken botlarımızın altından kir ve yapraklar uçuşuyor, bacaklarımız hızla hareket ederken yaprakları parçalıyordu.

"Zıpla!" diye bağırdım, zihnim adımlarımıza ayak uydurmak için çırpınırken. Güç bela bana bağlı olan dalı kaldırıp tuzak telinin üstünden atladığımızda tele takılmaya inanılmaz derecede yaklaşmıştık.

Ayak seslerimizin gümbürtüsü orman zemininde yankılanıyordu. Artık saklanmak yoktu. Sadece gümüş bir ok ucundan kaçıyorduk. Seçtiğimiz yollar, çıkış yolu bulmaktan ziyade, izimizi kaybettirme odaklıydı.

Birkaç tuzak daha geçtikten birkaç dakika sonra Phoebe'nin ayak seslerinin aniden durduğunu duydum. Durup döndüğümde iki büklüm olduğunu gördüm, öyle hızlı nefes alıyordu ki neredeyse boğulacaktı. Yüzü saçları kadar parlak ve gözleri kaymış görünüyordu.

"Koşmaya devam edemem," dedi nefes nefese ve sonra öğürdü. "Yapamam."

"Hayır, hayır yapabilirsin! Hadi Phoebe, yaparsın."

Tekrar başını iki yana salladı ve yaklaşık on metre ötede bir gölgenin kenara doğru fırladığını gördüğümde kendimi tutamayıp bir adım geri gittim. Ok uçarak Phoebe'nin omzunun arkasından delip geçtiğinde boğazımdan bir çığlık koptu.

Önce yüzüstü düştü, ardından acı dolu bir feryat duyuldu. İnleyerek kendini toparlayıp yanımdan koşarak geçmeyi başardı. Kafam karışmış bir hâlde peşinden koştum, sonra tuzak telinin üzerinden atlayıp yere çöküp ipi tuttuğunda kayarak duydum.

"Addie, git lanet olası!" diye bağırdı, sesi güçten çatlarken. Yüzüm buruşurken hem inkârla hem suçlulukla gözyaşlarım göz kapaklarıma takılıyordu. Ancak mekân ve zamanı delip geçen bir ok ileri atılmamı sağladı, kafamın birkaç santim yakınından geçen başka bir ok.

Ellerim beni ileri itmek için soğuk zemini kavradı, tekrar ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse yüz üstü yere yapışıyordum.

Koş, küçük fare. Senin için geliyorlar.

Keskin rüzgârda yüksek bir çıtırtı sesi yankılanana kadar yaklaşık beş metre kadar koştum. Nefes nefese başımı çevirdiğim anda Ben'in ayak bileğini saran bir ipin onu havaya uçurduğunu gördüm. Arbaleti elinden kayarak Phoebe'nin yanında gümbürtüyle yere düştü.

Havada sallanırken kancaya takılmış solucan gibi kıpırdanan Ben'in öfkeli haykırışları havayı doldurduğunda ağzım açık kaldı ve şaşkınlık dolu bir kahkaha çınladı. Yüzlerce metre öteden bile, evdekilerin şok ve öfkeyle nefeslerini tuttuklarını duyabilirdiniz.

Phoebe, Ben'in ona yaklaşmasını beklemiş ve sonra tam yerindeyken teli bırakmış olmalıydı.

"Beni hemen yere indir!" diye bağırdı Ben ve gölgeler yüzünü gizlese de biraz kırmızısına döndüğünü biliyordum. "Bunun için seni öldüreceğim."

Öldürecekti de. Bunu biliyordum.

Phoebe de biliyordu.

Bir an göz göze geldik ve bakışları yavaşça tekrar arbalete kaydı.

"Phoebe..." diye uyardım.

"Ben zaten öldüm," diye tısladı, arbaleti eline alıp yeniden doldururken tökezleyerek ilerledi. Gergin bir şekilde etrafa bakınarak, bana doğru gelen başka bir ok korkusuyla bir ağacın arkasına saklandım. Koşmam gerekiyordu... Yaklaşık on saniye önce falan ama kendimi geri çekemiyordum.

"Yapma küçük kız," diye seslendi Xavier ağaçların derinliklerinden. Koşup Phoebe'nin yanında durma ihtiyacıyla savaşırken tüylerim diken diken oldu. İkimiz de onu göremiyorduk ama dikkati, parmak uçlarında öldürme arzusuyla tehlikeli bir silah dolduran kıza odaklanmış gibi görünüyordu.

"Yardım et! Sikeyim, yardım et bana!" diye bağırdı Ben, şiddetle kıvransa da hiçbir yere varamıyordu. Oku kötülere merhamet etmeyen ölümcül bir mideğin üzerinde asılı duruyordu.

"Lanet olsun, Xavier! İNDİR ONU! İNDİR ONU..."

Phoebe ikisini de görmezden gelip nişan aldı ve tam tetiği çektiği anda başka bir ok havada hızla süzülüp diğer omzuna saplandı.

Çığlık attı ama kendi oku tam isabet ederek doğrudan Ben'in kafasına saplandı ve onu anında öldürdü, cümlenin geri kalanı metal bir ok ucuyla kesildi.

Ağzımı kapatarak kanın doğrudan üzerine şelale gibi akmasını izledim ama o bunu fark edemeyecek kadar delirmiş gibi gülmekle meşguldü.

Bir kez daha fal taşı gibi açılmış gözlerime baktı. O kadar çok kelime dilimin ucuna geldi ki hiçbiri yetmedi. Tüylerim diken diken olurken tek yapmak istediğim ona ne kadar gurur duyduğumu söylemekti. Ne kadar takdire şayan ve cesur olduğunu. İkimiz de geceyi çıkaramayacağını biliyorduk ama bu *onun* seçimiydi.

"Git," dedi dudaklarını oynatarak. Gözlerimde söyleyemediğim her şeyi görmesini umarak son kez uzun uzun baktıktan sonra uzaklaştım.

"Koşabilirsin, küçük kız. Ama benden kaçamazsın," diye bağırdı Xavier, ben labirentte koşarken tehdidi beni takip etti. Phoebe'nin dikkat dağıtması, kaçmak için ihtiyacım olan avantajı sağlamıştı.

Kararlılık içime kök salarken bacaklarımı elimden geldiğince sert hareket ettirdim. Başka bir ıslık havayı delip sadece bir adım ötedeki bir gövdeye ok saplanırken nefesimi tuttum ve labirentte ilerlemeye devam ettim.

Bu adamlar avlanma konusunda yetenekli olabilirdi ama bilmedikleri şey benim çok daha korkunç bir adam tarafından avlandığımdı. Daha önce bir yırtıcının dişleri arasındaki tuzağa yakalanmış, korkmuş ve çaresiz bir fareydim.

Fakat ben onların küçük faresi değildim, onlar da Zade değildi.

Ve onlara asla boyun eğmeyecektim.

BÖLÜM 15
ELMAS

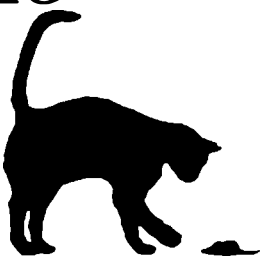

İzimi kaybettirmiştim.

Sadece bu da değil, güvenli bölgeye ulaşarak labirentten çıkmayı da başarmıştım.

Sana hiçbir zarar gelmeyecek.

Hepsi yalandı ama şimdilik bunu kabul edecektim.

Yine de orada durmadım. Ormanın o kadar derinlerine doğru koştum ki artık tamamen kaybolmuştum, insan yaşamına dair tek bir bile yoktu. Bana o kadar çok Parsons Malikânesi'ni hatırlattı ki, göğsüme bir ağrı saplandı. Ağır ağır nefes alıyor olmamın da her nefes alışımda öksürük krizine girmem konusunda yardımı olmuyordu. Vücudum önce hangisini yapacağına karar veremese de hem kusmanın hem de bayılmanın eşiğindeydim.

Nerede olduğumu bilemeyeceklerinden yeterince emin olunca, belimdeki dalı koparıp bir ağaca yaslandım ve bacaklarım beni daha fazla ayakta tutamayınca kayarak oturdum.

Gözlerim kapanmaya başlarken bu dürtüyle mücadele ettim çünkü güvenli alan kabul edilmesine rağmen aslında bu dünyada böyle bir şey yoktu. Xavier beni bulup yalnız olmamızdan faydalanabilirdi. Çığlıklarım duyulmayacak, duyulsa bile kimsenin umurunda olmayacaktı.

Gözlerimden akan teri silip etrafıma baktım. İlk başta ağaçlardan başka bir şey görmedim ama sonra, uzakta, ay ışığında parlayan bir metal gördüm.

Merakım artarken kaşlarımın arasında bir kırışıklık oluştu. Nefesimi düzenlemek için kendime bir dakika daha izin verdikten sonra ayağa kalkıp arkamda kimse olmadığından emin olmak için omzumun üstünden arkama bakarken yabancı cisme doğru koştum.

Yaklaştıkça nesne tanınabilir hâle geldi ve ne olduğunu anladığımda yeniden nefesim kesildi.

Ters edilmiş bir trendi. Ağaçlık alan boyunca her iki yönde devasa bir *romork* dizisi uzanıyordu ve metali doğa koşullarından paslanıp aşınmıştı. Kalbim güm güm çarparken içimde heyecan filizlendi.

Kaçış.

Bu terk edilmiş trene baktığımda aklıma gelen tek kelime buydu. Henüz nasıl olacağını bilmiyordum ama sonunda buradan kaçtığımda bana sığınacak bir yer olabileceğini biliyordum.

Bir kez daha omzumun üzerinden bakıp kimseyi göremeyince trene yaklaştım ve ellerimi soğuk metalin üzerinde gezdirdim. O eve dönmektense buraya sığınmayı o kadar çok istiyordum ki... Trenin yerini bilip bilmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ensemdeki takip cihazıyla bulmaları zor olmayacaktı. Bu tren bana bir şey sunacaksa, onu beni izlemedikleri zaman kullanmam gerekiyordu.

Yüksek sesli bir korna sessizliği yararak yaratıkların dağılmasına ve ağzımdan bir çığlık kaçmasına neden olurken kalbim ağzımda atıyordu. Ağır ağır nefes alarak omzumun üzerinden baktığımda isimleri anons ederek İnfaz'ın sona erdiğini bildiren sesleri duydum.

Beni arayacaklardı ve her ne kadar keskin bir dalla izleme cihazını çıkarıp trene koşmak istesem de korku nefesimi kesiyordu. Bana karşı işleyen çok fazla etken vardı.

Akıllı ol, küçük fare.

Beni trenin yakınında bulup onun farkında değillerse bile keşfedecekleri paranoyasıyla geldiğim yöne geri döndüm. Farkında olup olmadıklarını şansa bırakmak istemiyordum.

Birkaç dakika koştuktan sonra bir ağacın arkasında kaybolmadan önce bir an için siyah saç ve kadınsı bir vücut gördüm.

"Hey!" diye seslendim, her kimse dönüş yolunu biliyor olabileceğini umarak.

Ağacından diğer tarafından çıktığında onun Jillian olduğunu gördüm.

Kocaman açılmış gözlerle bana bakarken derin derin nefes alıyordu. Benden daha kötü durumda görünmüyordu, ki bu gerçekten rahatlatıcıydı.

"Başardın," dedi yumuşak bir sesle. Ortada buluştuğumuzda gözleri muhtemelen yara arayışıyla beni tepeden tırnağa süzdü.

"Başardım," diye yanıtladım, hâlâ nefes nefeseydim. Zade'in eğitimine kadar hayatım boyunca hiç bu kadar enerji harcamamıştım.

"Nasıl geri döneceğini biliyor musun?" diye sordum.

Etrafına bakındı. "Sanırım. Bulamazsak onlar gelip bizi alır."

Başımla onayladığımda yürümeye başladık.

"Daha önce İnfaz'ı tamamladın mı?" diye sordum.

İlk seferi olması için çok fazla şey biliyor gibi duruyordu.

"Hayır, onu yalnızca bir kez tamamlarsın," diye yanıtladı.

"Tabii Sydney değilsen," diye mırıldandım ama bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağımı duyunca rahatlamıştım.

Jillian güldü. "Bu doğru. Artık labirenti avucunun içi gibi biliyor."

"Bunu nasıl tamamlayacağını sana o mu öğretti?"

Başını iki yana salladı. "İlk geldiğimde senden bile daha kavgacıydım. Francesca beni hizaya sokana kadar İnfaz'a giremeyecek kadar büyük bir risk olarak gördü, bu yüzden önce diğer kızların bunu yaşamasını izledim. Onlardan çok şey öğrendim." Durdu. "Ve sonrasında olan her şeye de şahit oldum. Bak, hazır olman gerekiyor..."

Derin bir kahkaha söyleyeceği şeyi yarıda kesti. İkimiz de irkilip sese doğru döndük. Xavier bir ağacın arkasından çıktığında benim zavallı, aşırı kullanılmış kalbim bir kez daha hızlandı.

"Pekâlâ elmas, sanırım bu kez beni haksız çıkardın," diye kıkırdadı, gözleri yırtıcı bir şekilde vücudumu süzüyordu.

İnfaz sırasında bizi yakalamaları erkekliklerini okşadığı kadar, müzayedeye çıkarılmaya layık görülmediğimiz anlamına da geliyordu. Bu da sadece bu gece için ceza çekmememize izin verildiği anlamına geliyordu. Yani, Xavier'den kaçmam onu sinirlendirmiş olsa da yine de bir başarıydı.

Çünkü artık beni elinde tutuyordu.

Gergin bir şekilde yutkunarak, "Sanırım çıkardım," dedim.

Dudaklarını büzüp başını salladı ve çenesiyle gitmemiz gereken yöne doğru işaret etti.

"Size eşlik etmekten mutluluk duyarım hanımlar, sakıncası yoksa," dedi sesini derinleştirerek.

Jillian ile birbirimize baktık ama sonunda başımızla onayladık. Çünkü başka ne diyecektik ki?

Hayır, git buradan, sende bit var.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Tuzak tellerinden uzak durabilmemiz için bizi labirentin dışına yönlendirdi. Eve geri dönmek otuz beş uzun, meşakkatli dakika sürmüştü. Otuz beş dakikalık rahatsız edici sessizlik nöbetleri, yapmacık konuşmalar ve beni ezip alma beklentisi.

Jillian ve ben çok yorulmuştuk, ikimiz de titreyen dizlerimiz ve aşınmış sinirlerimiz yüzünden birkaç kez tökezledik.

Eve geri döndüğümüzde Francesca ağaçların yanında duruyor, ellerini kavuşturmuş, ortaya çıkan avcıları ve avları izliyordu. Büyük ihtimalle kızlarından biri birini öldürdüğü için biraz aklını kaçırmış gibi görünüyordu ama gözleri benimkileri bulduğunda hemen beni inceleyip yara var mı diye kontrol etti. Hiçbir yara bulamadığında gözleri neşeyle parladı ve pembe dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. Elinde bir ölüm olabilirdi ama elmas hâlâ parlıyordu sanırım.

İyi yaradığına sevindim, sürtük.

Phoebe çoktan evin arkasına yaslanmış durumda, yaralarından kanlar fışkırıyor ve sırtını lekeliyordu. Okları çoktan çıkarmışlar ve şimdi kanamayı durdurmaya çalışıyorlardı. Bu gece bir adamı öldürdüğünü düşünürsek, bu beni korkuttuğu kadar şaşırttı da. O ormandan asla canlı çıkamayacağım düşünmüştüm.

Solgun ve acıdan delirmiş görünüyordu ama yüzünde daha önce hiç görmediğim bir dinginlik vardı. Beni onu kurtarmaya zorlamıştı, sonra da vazgeçip beni kurtarmıştı.

Tek yapmak istediğim ona sımsıkı sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. İkimizden biri onun hayatta kalacağına inandığı için değil, gittiğinde şimdi olduğundan daha iyi bir yerde olacağı için.

Sydney koşarak geldiğinde görünürde bir damla kan yoktu. Kuşkusuz bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Neyse ki Gloria arkasında belirdi, bu sefer zarar görmeden bana doğru yürürken gözlerinde gurur parlıyordu. Tam gülümseyecekken o küçük sevinç anı, sırtında bir okla Bethany'yi omzuna atmış iri yarı bir adam belirdiğinde hızla söndü. Gözlerim korkuyla açıldı. omurgasının derinliklerine saplanan okun hem onu hem de onu taşıyan adamı kana buladığını görmekten tiksindim.

Gözyaşlarını uzak tutmak muazzam bir çaba gerektirdi ama başımı çevirmeyi reddettim. Hiçbirimizin onun acısını görmezden gelmesini hak etmiyordu. Başka bir adam Phoebe'yi topladı, onu ve Bethany'yi birlikte götürdüler.

Dudağım titrediğinde onu hızla dişlerimin arasına alıp Francesca fark etmeden önce ısırdım. Zade'in böyle durumlarda kendine nasıl hâkim olduğunu bilmiyordum. Belki de bunun için onları öldürebileceğine dair güvencesi olduğundandı ve bense... siktir, çok çaresizdim.

Yüzümdeki tüm duyguları yok etmeye çalıştım ama iki kızın ölümden beter bir kadere sürüklenişini izlerken ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum.

Sydney yanıma gelip kasıtlı olarak omzuma çarparken Jillian ile Gloria diğer tarafıma geçti. Francesca, makyajlı yüzünde gurur ve bitkinlik karışımı bir ifadeyle bize döndü.

"Sadece iki, bu harika bir haber," dedi, cansız da olsa küçük bir su samuru gibi ellerini çırpacak kadar ileri giderek. Acaba o da Phoebe'nin yaptıklarından dolayı cezalandırılacak mıydı?

Bunu yapan kişi olmayı çok isterdim. O oklardan birini alıp onun gözüne saplardım.

"Ödül olarak, siz hanımlar bu akşam yemeği seçeceksiniz. Ne istersenız! McDonald's bile! Yine de bu şeyler vücudunuz için *korkunç* ama sadece bu seferlik, sorun yok."

Ağzımı açtım ama öfke, sözlerimi Viktorya dönemine ait bir korseden daha sıkı bastırdı. En nihayetinde, buna sevinmiştim çünkü ağzımdan sadece zehir fışkırırdı.

İnfazdan sağ çıkmıştık ve ödül olarak *McDonald's*'ı mı alacaktık? Gerçek olamayacak kadar aptalcaydı.

Sydney beni kurtarıp heyecanla zıpladı. "Bu benim favorim!" diye haykırırken neredeyse kulak zarımı patlatıyordu. Ses tonundan ürkerken dudaklarımı düz bir hâle getirip zehirli kelimeleri yutmaya çalıştım.

Titriyordum.

"Kulağa hoş geliyor, Francesca. Her zaman en iyi patatesler onların," dedi Gloria gergin bir sesle. Bir bakışta onun ve Jillian'ın gergin olduklarını ve yüz ifadelerini hoş tutmaya çalıştıklarını görebiliyordum.

"Harika, hadi içeri girip sizi temizleyelim kızlar. Bu gece kurdamalar olacak ve konukların arasına karışmanız bekleniyor. Potansiyel müşteri olabilecekleri için iyi bir izlenim bırakın ve saygılı olun."

Tek ayağı üzerinde dönüp takip etmemiz için standart, dile getirilmeyen beklentiyle uzaklaştı. Sydney onun peşinden gitmeden önce omzunun üzerinden delirmiş gibi bir bakış atarak kanımı buza çevirdi.

Bu bakışın anlamı her ne boksa, bu iyi değildi.

Sydney ile hiçbir şey asla iyi değildi.

***

"İyice içine çek," diye çıkıştı Francesca arkamdan.

"Deniyorum," diye hırladım, tam otuzuncu kez ipleri çekerken. McDonald's yemiştim. Tabii ki mideme oturmuştu çünkü McDonald's ne zaman birini yedikten sonra daha iyi hissettirdi ki? Şimdi de Francesca onu tekrar dışarı çıkarmaya kararlıydı.

"Yeterince sıkı olduğunu düşünüyorum," diye inledim.

Yanıt olarak bir kaburgamın çatladığını duyduğuma emindim. Bu elbiseyle korse giymeye zorlanmak bana acımasız geliyordu ama insan kaçakçılığı çetelerini yöneten adamlar, cinsel taciz için kızların kıyafetlerini suçlayan adamlar kadar basmakalıptı. İnce bellere saygı duyulurdu ancak muhtemelen boğazınıza bir alet sokulduğunda öğürmemeniz kadar değil.

Francesca düğümü attıktan sonra hepimizin giymesi gereken elbiseyi başımın üzerinden geçirmeme yardım etti. Artık fazlasıyla abartılı olan kıvrımlarımı vurgulayan siyah, ipeksi bir elbiseydi. Kumaş kıçımın hemen altında bitiyordu. Bir kelebek kanat çırpsa elbisem sanki kanatlı yaratığa alerjisi varmış gibi uçuşurdu.

Gaz çıkarırsam her şey *biterdi*.

Francesca ellerini tarçın rengi buklelerimde gezdirerek aynadan beni iz-

ledi. Güzellik odasındaydık, diğer kızlar da aynı işkenceden geçmiş, makyajlarını yapıyorlardı.

"Bu saç için bir şeyler yapmalısın. Güzel ama o zarif boynunu gizliyor. Makyaj yaparken de çillerini kapatma. Sıra dışı gözlerini vurguluyorlar."

Daha fazla bir şey yaparsam midemin korseyi delip geçeceğinden korkarak zorla gülümsedim.

"Saçımla ilgili bir çözüm bulabilirim, belki tokayla bağlayabilirim," dedim sevecenlikle.

"Ben yapabilirim," diye cıvıldadı Sydney arkamdan.

Kalbimle birlikte gülüşüm de donup kaldı. Bu kaltağın bir kilometre yakınıma gelmesini istemiyordum çünkü bir şeyler çevireceğini çok iyi biliyordum.

Tam itiraz etmek için ağzımı açarken, Francesca ona dönüp kuru bir sesle, "Tamam ama onun saçına bir şey yaparsan, elini kaybetmeni bizzat ben sağlayacağım," dedi.

Sydney'nin gülümsemesi daha da büyürken, "Tabii ki, asla yapmam." dedi.

Francesca sanki ona inanmıyormuş gibi dudak büzdü ama yine de uzaklaştı.

Ona inanmıyorsa... o zaman *neden* uzaklaşıyordu?

Çenemi sıkarak gözlerimi kıstım ve dikkatle Sydney'nin arkamdan bana yaklaşmasını izledim. Bakışlarıma aynadan karşılık verdiğinde, soğuk gözleri anlaşılmaz bir duyguyla çalkalanıyordu.

Saçlarımı taramaya başladığında bastırdığı gülümsemesi kırmızı dudaklarını daha da yukarı çekti. Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselirken aramızdaki gerginlik arttı.

"Ne zamandır bu evdesin?" diye sordum birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

Becerikli parmakları başımın yan tarafındaki parçaları ayırmaya ve ardından küçük bir bölümü balıksırtı örmeye başladı.

"Dört yıl," diye yanıtladı.

Kaşımı kaldırdım. "Müzayedelerden bu kadar uzun süre kaçtın mı?"

Sırıttı. "Satılmayacak kadar dengesiz, öldürülemeyecek kadar değerli olmak için çok çalıştım. Yaptığım işte iyiyim," diye sözlerini bitirdi göz kırparak.

Yutkundum, buna nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim.

Bana kurnazca baktı, "Yine de son zamanlarda Rio bana çok iyi davranıyor. Artık her gece odama geliyor. Vajinamın şimdiye kadar sahip olduğu en sıkı şey olduğunu söylüyor."

Kaşımı kaldırdım. Rio dersler sırasında bize dokunmayı reddetmişti ve başka türlü ilgi gösterdiğini hiç görmemiştim. Rızası olan kızlardan biriyle sevişmesine şaşırmamıştım ama Sydney'nin bunu umursayacağını düşünmesine şaşırmıştım.

"Bu seni mutlu ediyorsa, senin için sevindim," dedim sonunda tekdüze bir sesle.

Durdu. "Umurunda değil mi?"

"Neden umursayayım?"

"O senden hoşlanıyor."

Liseli kız saçmalıklarından rahatsız olarak gözlerimi devirdim. Baloya hazırlanan, erkekler hakkında dedikodu yapan iki kızmışız gibi davranıyordu. Klasik kötü kız rolünü iyi oynuyordu. İyi gibi davransa da tüm hoş tatlı sözleri keskin hakaretlerle doluydu. Bu oyunu oynamakla ilgilenmemem ne yazık.

"Evde bir erkeğin var, değil mi? Adı Z mi?" diye sordu tepkimi fark ederek. Saçımı özellikle sertçe çektiğinde karşılık olarak tısladım.

"Nazik ol," diye çıkıştım. Sadece gülümseyerek sorusuna bir cevap bekledi.

"Neden umurunda?" diye sordum, ellerini kabaca saçımın geri kalan kısmından geçirip düğümleri açarken öfkem daha da artıyordu.

"Porto Rikolu seksi bir adam sana ilgi duyuyor ve umursamıyorsun." Omuz silkti. "Ve sanırım seni bu kadar değerli yapan adamı merak ediyorum. Seni arıyor mu?"

Rio benimle ilgilenmiyordu ama buna aldırmadım.

"Hepimizin bizi arayan birileri yok mu?"

Omuz silkti. "Hayır," dedi basitçe ve ben neredeyse bir tutam sempati hissediyordum. "Seni kurtarabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Cevap verip vermemeyi düşünürken dudaklarım düz bir hal aldı. Suçlayıcı bir şey söylersem, bunu hemen bana karşı kullanırdı. Sözlerimi çarpıtıp Francesca'ya kaçmaya çalıştığımı falan söylerdi.

"Bütün sevdiklerimizin en azından denediğini düşünüyorum. İnsanlar seni sevdiklerinde böyle yapar."

Bunun canını yakmasını umuyordum.

Saçlarımı toplayıp başımın ortasında atkuyruğu yapmaya başladı.

"Sence beni de kurtarır mı?" diye sordu sessizce.

Gözlerini yere indirip ifadesini benden sakladı. Manipülatif kancık.

"Bence o herkesi kurtarır," dedim. *Ve sonra onu kendi elleriyle öldürürdü.*

Sonunda, gözlerinde kaslarımı geren bir parıltıyla bana baktı.

"Eğer kurtarırsa, bunun için aletini emmekten mutlu olurum. Gerçekten istiyorsa, beni kıçımdan becermesine de izin veririm."

Gözlerimi kıstım, dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki neredeyse azı dişlerimi kıracaktım.

"Sana asla dokunmaz," diye tersledim. "*Senin* ona dokunmana da izin vermez."

Yüzüne neşeli bir gülümseme yayıldı ve ona istediği tepkiyi verdiğim için kendi kendime tokat attım.

"Sanırım senden ne kadar iyi olduğumu gördüğünde anlayacaktır. Bir adamı beş saniyede nasıl boşaltacağımı bilecek kadar uzun süredir buradayım."

Saçımı dağınık bir saç modeli yaptığında, bu gece hoş görünmenin yanlış türde dikkat çekeceğini bilmesem, muhtemelen güzel olduğunu düşünürdüm.

Ellerini indirir indirmez, sakince ayağa kalktım ve ona bakmak için döndüm. Sonra Zade'in psikopat olma el kitabından bir sayfa açtım ve onu boynundan tutup hızla döndürerek makyaj masasına çarptım. Parfüm şişeleri ve makyaj fırçaları yere devrilirken arkamdaki kızlardan birinin nefesinin kesildiğini duydum.

Onunla burun buruna geldiğimde koyu renkli gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sinirimi bozmaya devam et, Sydney. Benim güçsüz olduğumu sanıyorsan, o zaman siktiğimin gerçekleriyle yüzleşeceksin. Bu boktan şeylere bu kadar uzun süre katlandım çünkü ebeveynlerin de Francesca da seni sevmediği için sempati duydum. Ama senin tarafından zorbalığa uğrayıp sessiz kalmaya devam etmeyeceğim."

Öfkeden köpürürken gerçek yüzü o kırılgan, porselen maskenin arkasından görünüyordu. Oda iyi aydınlatılmıştı ama öfkesi arttıkça, sanki duvarların köşelerindeki gölgeleri çekip yüzünün üzerine örtüyormuş gibi görünüyordu. Bana ters ters baktığında çenesi açıldı ama ondan korkmuyordum.

Zaten ondan çok daha kötüleriyle karşılaşmıştım. Tek yaptığı, uzun zamandır özlediğim o heyecanı yeniden alevlendirmekti. Adrenalinim hızla yükseliyordu ve bu... bundan zevk alabilirdim.

"Sen bir baş *belasısın*, Sydney."

"Sen de öleceksin," diye mırıldandı. Yüzüne doğru kahkaha attım.

"O zaman seni de benimle götürürüm, kaltak."

Onu makyaj masasına doğru daha da bastırdım, bastırdım ve birkaç şeyin daha devrilmesine neden oldum.

Korkmadığımı kasten belli etmek için ona arkamı döndüğümde, Jillian köşede kendi işine bakarak giyinirken, Gloria'nın iri gözlüklerinin altından kocaman açılmış gözlerle bana baktığını gördüm.

Francesca'nın gürültülü ayak sesleri basamakları çıkıp yüzünde bir gülümsemeyle odamıza girene kadar iki adım atmıştım. Sydney, Francesca'nın geldiğini duyduğu anda sahte bir öksürük nöbeti geçirdi.

Sydney'nin makyaj masasına yayılmış, dramatik bir şekilde boynunu tutarken öksürdüğünü gördüğünde, ne yapacağını şimdiden biliyordum.

"Ne oldu?" diye bağırdı Francesca.

Sydney beni işaret etti. "Beni boğdu! Beni makyaj masasına itti ve beni boğdu."

Francesca'nın gözleri bana döndü ve yüzümü doğal tutmaya özen göstererek onun bakışlarına karşılık verdim.

Kavgayı *o başlattı* muhabbetine girip de kendimi duygusal olarak onun kadar dengesiz biri olarak göstermeyecektim.

Kahverengi gözleri beni dikkatle inceliyordu ama adrenalin kan dolaşımımı ele geçirirken tek hissedebildiğim... sevinçti. Sıcaklık vücudumun her santimini ısıtıp karnıma kadar indi.

Zade burada olsaydı...

Bu düşünceler beni alıp götürmeden önce aklımdan uzaklaştırdım. Bunun olmasına izin verirsem, hayali bir partnerle seks yapıyormuş gibi görünürdüm ve bu hem çok utanç verici hem de dünyanın azgın olmak için en kötü yerindeydim.

Anlamlı bir duraksamanın ardından Francesca, Sydney'nin bakışlarına karşılık verdi.

"Muhtemelen bunu hak ettin."

Gülümsemeyi daha ortaya çıkmadan bastırdım ama kahretsin, Sydney karşılık olarak yüksek sesle nefesini tuttuğunda bunu yapmak daha da zorlaştı.

"Ben seni çağırana kadar odanda kal," diye sertçe emretti.

Sydney yanımdan hızla geçti ama niyetini bir kilometre öteden hissettim. Bana çarpmadan yolundan çekildim ki bu onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Kafasını hızla çevirdiğinde bana attığı bakış, ortadan kaybolmadan önceki saf nefreti gösteriyordu.

Boğazımı temizleyerek başımı eğdim. Umarım Francesca bunu ne kadar memnun olduğumu kontrol altına almak için son bir çaba olarak değil de teslimiyet olarak görürdü.

Gözlerinin beni delip geçtiğini hissederken saç çizgimde bir ter damlası oluşuyordu. Ne yapması gerektiklerini bilen Gloria ve Jillian, etkileyici bir şekilde dikkatini dağıtmak için yanımda sıraya girdi.

"Bu gece eğleneceğiz ama kendinizi bir hanımefendi olarak tanıttığınızdan emin olun. Sürtük gibi davranmayın, uysal ve uyumlu olun. Bu gece hepinize *bir* içki izni var. Hiçbirinizin kendinizi sarhoş aptallar hâline getirmesine müsamaha göstermeyeceğim." Durdu. "Bu gece beni gururlandırın kızlar."

BÖLÜM 16
AVCI

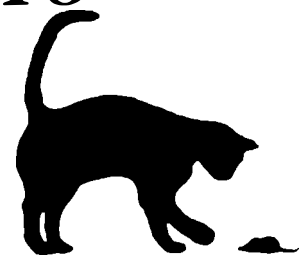

Basilisk Kardeşliği, Portland'ın bir banliyö bölgesinde bir bankada yaşıyordu. Belli ki terk edilmişti ancak binanın dışındaki tabelada kalın mavi harflerle yazılmış eski ismi hâlâ duruyordu. Ön duvarın tamamı, muhtemelen bir işyeriyken cam olduğu için siyah arduvazla değiştirilmişti.

Daha da ilginci onu mini bir gökdelene çevirmişlerdi. Bu bankanın çalışır durumdayken bu kadar iyi görünmediğini çok iyi biliyordum ve en az beş katının yeni eklendiği kesindi.

Kapımı açıp sigaramı son bir kez içime çektikten sonra botumla ezdim.

Çöp atmayı bırak.

Tamam bebeğim.

İzmariti alıp arabamda asılı duran küçük bir çöp torbasına attım, geri dönüştürülebilir poşet çoktan turuncu filtrelerle dolmuştu.

Mustang'imden inip kapıyı çarparak kapattım ve yavaşça binaya yaklaştım. Otopark boştu, bu yüzden arabalarının bir yerlerde bir garajda saklandığını düşünüyordum.

Ön kapıya yaklaşırken birkaç kamera beni izliyordu. Başımı kaldırıp doğrudan girişin üzerinde asılı duran merceğe baktım ve saniyeler sonra kapı açıldı.

Dört kardeşten ikisi kapının arkasında beni bekliyordu. Yüzünde çatık bir ifadeyle kollarını kavuşturan Ryker ve ellerini ön ceplerine sokup sabırlı bir ifadeyle bekleyen Kace.

İkisi beni dikkatle incelerken ellerimi kaldırdım.

"Yemin ederim sizi soymak için burada değilim. İzci yemini," dedim sırıtarak.

"Olecek olsaydın çoktan ölmüş olurdun."

Ellerimi indirirken yüzümdeki gülümseme büyüdü. Onları birden sinirlendirmek yerine bunu yavaş yavaş yapmaya karar vererek sessiz kaldım.

Eskiden ana oda olan yerde durduk; vezne istasyonu artık tamamen kapanmıştı. Şimdi, parlak gri ahşap döşeme ve koyu lacivert duvarlarla loş bir

şekilde aydınlatılmış dört duvar vardı. Solumdaki duvara tek bir siyah deri koltuk itilmişti ve sanırım burası tüm istenmeyen veya güvenilmeyen misafirlerin evlerine girmeden önce incelendiği yerdi.

"Ne halt istediğini açıklamak için iki dakikan var," dedi Ryker.

"Pekâlâ, siktir, baskı yok, değil mi?" Duruşumu düzeltip rahatlamış görünerek kollarımı kavuşturdum. "Uzun lafın kısası, kızım Cemiyet tarafından kaçırıldı. İnsan ticaretine satıldı."

"Sen Z'sin ve onu bulamıyor musun?" diye meydan okudu Kace.

Bakışlarımı ona çevirip yüzümü ifadesiz tuttum. Mavi gözleri buz gibi ve korkusuzdu, becerilerimi sorgulamak umurunda değildi.

"Pek çok şey yapabilirim Kace," dedim sessizce, bedenimde büyüyen karanlığın birazını serbest bırakarak. "İkiz kız kardeşinin tam olarak nerede kaldığını bulmak da buna dahil. Claremont Drive, değil mi? İkiz kızları Kacey ve Karla şimdiden çok büyümüşler. On bir yaşındalar, değil mi?"

Hırlayarak bana doğru bir adım attığında gözlerinde ilk duygu kıvılcımı parladı. Ryker'ın eli fırlayıp göğsüne dokunarak ilerlemesini engelledi.

Herhangi bir tehdit ağızlarından çıkmadan önce devam ettim. Kace'in ailesi hiç umurumda değildi.

"Adı Adeline Reilly. Bir araba kazasından kaynaklanan yaralanmalar nedeniyle onu tedavi edilmek üzere Dr. Garrison'ın yerine götürdüler, kendilerinin sebep olduğu bir kaza. Doktor, hastalarını odasına götürüp onlarla istediğini yapmaya aşırı düşkün ama Addie'yi kaçırmaya çalıştı. Addie'yi kaçıranlardan biri olan Rio Sanchez tarafından öldürüldü ve oradan ayrıldıklarında tüm şebekeyi kapattılar. Aciz değilim ama aynı zamanda onu ne kadar çok insan ararsa, o kadar hızlı bulacağımın da farkındayım.

Ben sabırlı bir adamım ama iş kızımı geri almaya gelince değil."

Birkaç saniye sessiz kalırken kafalarında tarttılar.

"Bize ne için ihtiyacın var?" diye sordu Ryker sonunda.

"İnsan organları ticareti yapıyorsunuz," diye yanıtladım. "Değil mi?"

Ryker sorumu düşünürken başını yana eğdi.

"Bunu biliyorsan, neden kız arkadaşın gibiler için bu işin içinde olan insanlardan sana yardım etmesini isteyesin?"

Gelişigüzel bir şekilde omuz silktim. "Siz onu incitmeyeceksiniz ve ben de bu arada başka tarafa bakmaya razıyım."

Organlarından kâr elde edebilmek için insanları öldürttüklerini öğrenirsem, o zaman her şey iptal olurdu. Yine de söylentilerin doğru olduğuna ve durumun böyle olmadığına dair çok güçlü bir his vardı.

Kace duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Deri ticaretinin iç işleyişi hakkında geniş bilgiye sahipsiniz. Açık artır-

mada veya takasta olan bir ürünü nasıl takip edeceğinizi kesinlikle bildiğinizden eminim," diye devam ettim.

"Karşılığında biz ne alıyoruz?"

Kollarımı iki yana açarken yüzümde o pis sırıtış vardı. İçim bomboştu, beyaz gürültüden başka hiçbir şey yoktu ama yüzümün istediğim ifadeye bürünmesini sağlamaya, yüzümdeki ifadeyi silebildiğim kadar kolay bir şekilde alışmıştım.

"Ben birçok yeteneğe sahip bir adamım. Bir parça kâğıda bir borç senedi yazarım ve siz de ihtiyacınız olduğunda kullanmak için onu cebinize koyabilirsiniz. Tek seferlik giriş. Tekrar kullanılamaz. Bir kupon gibi."

Kace gözlerini kıstı, sanki onunla ve arkadaşlarıyla oynamak için yalvaran küçük bir kardeşmişim gibi bana baktı.

"Senden bir çıkarımız olacağını sana düşündüren ne?" diye sordu kuru kuru.

Egom incindi.

"Daha çılgın şeyler olmuştu," diye karşılık verdim kollarımı indirerek.

Anlamlı bir duraklama daha geçerken sindirme taktiklerinden en ufak bir rahatsızlık duymadan ikisinin de bakışlarına karşılık verdiğimden emin oluyordum.

Ryker başını kapıya doğru çevirerek homurdandı, "Beni takip et."

Kace kardeşine bakıp gözleriyle yorumlamak istemediğim bir şeyler anlattı. Aralarında geçen sessiz konuşma, Kace pes edip tartışmadan Ryker'ın peşine düşmeden önce üç saniye sürdü.

Fakat omzunun üzerinden şüpheli bir bakış atmadan önce değil.

Seni kim üzdü kardeşim?

Bunu bilmek de umurumda değildi.

Kapı koluna yerleştirilmiş bir parmak izi tarayıcı, Ryker'ın parmak izi tanındığında öttü.

Onları kapıdan takip ettiğimde kaşlarım havalandı. Bekar bir erkeğin erotik rüyasına girmiştim.

Oda devasa ve tamamen açıktı, tavanı en az otuz metre kadar yüksekteydi. Tüm alan kahverengi ve siyahlarla boyanmış ve sadece dört duvardan oluşuyordu. En sağdaki merdiven, binayı tamamen çevreleyen, düzinelerce kapıyı ve sol arka tarafta siyah bir asansörü barındıran bir balkona götürüyordu. Üstteki dört katın da kendi asma balkonları vardı ve tüm bu alana ne bok yemeye ihtiyaç duyduklarını merak ediyordum.

Siktir et, umurumda değildi.

Ah, ama *bunu* umursayabilirdim. Hemen ileride kapısı siyaha boyanmış büyük bir kasa vardı. Merakım artarken arkasında ne olduğunu merak ettim.

Islık çaldım, etkilenmiştim ve hatta belki biraz kıskanmıştım.

"İnsan organları iyi para kazandırıyor, değil mi?" dedim dalgın dalgın.

"Kapa çeneni," dedi Kace, gömleksiz Daire'in dizlerini iki yana açarak rahat rahat uzandığı siyah deri koltuklardan birine yönelirken.

Eline dolanmış, doğrudan şu anda ayaklarının dibinde diz çökmüş olan bir kızın boğazındaki tasmaya bağlı zinciri gördüğümde dönüp tekrar baktım. Göğüslerini sadece siyah bir bant kapatıyordu ve vücudunun geri kalanı tamamen çıplaktı. Başını öne eğmiş ve elleri düzgünce solgun baldırlarının üzerinde duruyordu. Siyah saçlarının bir tutamı yüzünün görünmesini engelliyordu ve bunun kasıtlı olup olmadığını anlayamadım.

Addie ayaklarıma diz çökmeden taşaklarımı koparmayı tercih ederdi diye düşündüm. Şanslı ki, ben seve seve onun önünde diz çökerdim. Dizlerimin üzerindeyken küçük ayak parmaklarını öperdim. En nihayetinde ağzım bacaklarının arasına çıkardı ama o kısmı sorun edeceğini sanmıyordum.

Daire bana sırıtırken kaşındaki piercingler, yanındaki şöminede çıtırdayan alevlerden parlıyordu. Varlığımdan zerre kadar rahatsız görünmüyordu ama gözlerindeki meydan okuma kıvılcımı silinmedi.

Slade karşı tarafta oturuyordu, koyu sarı kafası kanepenin üstünden bana bakmak için döndü.

Böylesine bir düşmanlık.

"Ona yardım etmeyi kabul ettim," dedi Daire'nin yanına oturan Ryker. Kıza bakmıyordu bile ve sanırım Daire'nin cinsel alışkanlıklarına artık alışmıştı.

"Öyle mi? O bizim için ne yapıyor? diye sordu Slade, sorusu kardeşine yöneltilmişti ama kara gözleri benim üzerimdeydi.

"Ah," dedim, beklemeleri için parmağımı havaya kaldırarak. Bir sehpanın üzerinde bir parça kâğıt ve kalem bulana kadar etrafta dolaştım, üzerine borç senedi yazıp ona uzattım.

Şaşkınlıkla kâğıda bakıp bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Birincisi, insanların eşyalarının üzerine yazı yazma. İkincisi, benimle taşak geçiyorsun, değil mi? Sana ihtiyacımız yok."

Sırıttım. Onun fişlerinde de hemoroit kremi bulabileceğim için mi gergindi? Slade'in parasını neye harcadığını anlamam için bir kâğıda ihtiyacım olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Becerilerimin dördünüzün yürüttüğü işe faydası olmayacakmış gibi davranabilirsiniz ama bu sizi pek ileriye götürmez."

Kâğıdı buruşturup ateşe attığında karşılık olarak kıkırdamadan edemedim. Tavırları beni rahatsız etmiyordu, bir yabancın hayatlarına girip talepte bulunduğunda bunlar beklendik şeylerdi.

Fakat isteseler de istemeseler de bana yardım edeceklerdi.

"Bu söylentilerin kaynağını bana söylemen gerekecek," diye araya girdi Ryker. "İstediğimiz son şey, haberin duyulması."

"Seni, yayınlandıkları forumlara yönlendireceğim. Oradan halledebilirsin, değil mi?"

Ryker başıyla onayladı. "Tehlikeliler."

"Çünkü doğrular," diye bitirdim, olabilecek sonuçları şimdiden tahmin ederek. Bir işleyişleri vardı ve bu onların itibarına dayanıyordu.

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Slade tek kaşını kaldırarak.

Ryker umursamazca omuz silkti. "O tek kişi, biz dört."

Aynı umursamazlıkla sırıttım. Slade'in yanındaki koltuğa oturduğumda görev bilinciyle görmezden geldiğim bir bakış kazandım. Size hırlayan bir chihuahua gibi olduğunda zor değildi.

"Öyleyse, kötü adamlar değilseniz, nasıl olur da organ ticareti yaparsınız... kibarca?"

"Organları satmadan önce çıkarma işlemlerini yapıyoruz. Zaten ölmüşlerse, cesedi şişirilmiş bir fiyata satın alır, değerli organlarını çıkarır ve gerisini atarız. Sonra organları pazarda satarız. Eğer yaşıyorlarsa, onları evlerine göndeririz."

Durup almayacağı bir tepki bekledi. Sessiz kaldığımda bir an daha bekleyip devam etti.

"Daire, ticaret sistemini en iyi anlayan kişi. Ürünün yerini tespit ediyor ve pazara nelerin girip çıktığını takip ediyor," diye bilgilendirdi Ryker. Garip bir şekilde buna şaşırmıştım. Daire bana göz kırparken hâlâ sırıtıyordu.

"Slade bizim arabulucumuz ve muhasebecimiz. Anlaşmaları ayarlar, fiyatları konuşur ve parayı yönetir. Kace organları çıkarıp korur. Şartlar kabul edildikten sonra da anlaşmaları ben yürütürüm. Önceliğimiz organları için kurban edilen insanları yakalayıp evlerine geri götürmek."

"Yine de insanların organlarını satıyorsunuz?" diye açıklık getirdim.

"Kesinlikle ama sattığımız kişi çaresiz durumdaki ailelere hizmet veriyor. Nakil için bekleme listesinde olan veya mevcut sağlık sistemimizle bunu düzgün bir şekilde karşılayamayan kişiler. Yeraltında olması bir şey değiştirmiyor, yine de hak eden iyi insanlara gidiyorlar. Karaborsa kötülükle dolu ama hepimiz öyle değiliz. Sadece öyle görünmemiz gerekli."

"Eğer sadece ölülerden organ alıyorsanız, sadece kemik ve deri sattığınızı mı söylüyorsunuz? Kârlı bir iş gibi görünmüyor."

Ryker ve Slade, birbirlerine baktıklarında aralarında kısa bir konuşma geçti. Kararlarını beklerken kaşlarımı kaldırdım.

Slade bana döndü. "Kace eskiden cenazeciydi. Doktor değil, ciddi yaralanmalar için Dr. Garrison'a gitmemizin sebebi de buydu ancak morg bilgisinin dışında, birini acısız bir şekilde nasıl uyutacağını çok iyi biliyor."

"Uyanmamak üzere," dedim söylemediklerini tamamlayarak.

"Evet."

Gözlerimi kısarak Ryker ve Slade'e baktım ve tam olarak ne söylemeye çalıştıklarını anladım. Daire şimdi konuşmamızdan tamamen uzaklaşmış, kızın saçını okşuyordu.

"İntiharlara yardım ediyorsunuz."

Slade'in bakışları ciddileşti. "Rızaya dayalı olarak. Bunlar yaşam kalitesi düşük olan insanlar. Ölümcül hasta, yaşlı ve yorgun ya da başka akıl hastalıklarından muzdarip olmaları fark etmez. Sebep ne olursa olsun, bu onların seçimi ve organlarını bağışlamayı kabul ediyorlar. Kace onları derin bir uykuya sokup organlarını çıkarıyor ve sonra ölüyorlar. Tamamen acısız."

Başımı yavaşça sallayarak bu bilgiyi kafamda evirip çevirdim. İnsanlar genellikle hayatı yalnızca bir kadının karnındayken önemserler ama doğduğunda umursamayı bırakırlardı. İnsanların ihtiyaç duydukları yardımı alamadıkları için mi bu yolu seçtiklerini merak ediyordum.

Dudaklarımı büzdüm ve ardından, "Oregon, Onurlu Ölüm Yasası'nı çıkaran bir eyalet," dedim.

"Bize gelenler o yasayı çıkaran eyaletlerden değil. Doktor yardımlı ölüme hak kazanmak için ikametgahını kanıtlaman gerekiyor," diye açıkladı Slade.

"Peki organları için aldığınız para... Nereye gidiyor?"

"İsteklerine bağlı. Bazen aileye gitmesini istiyorlar ve biz de buna saygı duyuyoruz. Ancak çoğu durumda, ister aileleriyle arası iyi olmadığı için olsun, ister hiç aileleri olmadığı için olsun, birine yardım ettiği sürece onunla ne yaptığımızı umursamıyorlar."

Ryker araya girdi, "Bu istikrarlı bir gelir ve başka türlü yaşayamadıkları zaman onurlu bir şekilde ölüyorlar. Aynı zamanda gizliliğimizi korumamızı da sağlıyor. Büyük, kötü Z gibi olmayı ve tüm kötü adamları öldürmeyi ne kadar istesek de onları kurtarabilmemiz için kurbanları doğrudan elimize teslim edenler onlar."

Başımı eğdim. "Vurulan küçük kız. Bu nasıl oldu?"

Ryker'ın gözlerinin üzerine düşen gölgeler, onları yosun yeşili rengine çevirdi. "Tacirlerden biri onu bize böyle getirdi. Nasıl olduğunu söylemedi, sadece artık işe yaramaz olduğunu ve nasıl olsa öleceği için organlarını satabileceğimizi söyledi."

Dünyanın bu köşesinde ölüler bile değerliydi.

"Onları öldürdüyseniz, masum insanları hayatlarından çalabilecek bir suç daha eksilmiş demektir. Vurulup organları için satılan bir çocuk daha olmadı."

Ryker öne eğilerek dirseklerini açık dizlerine dayadı.

"Öldürebildiğimiz zaman öldürürüz bu yüzden acımasız, cani pislikler olarak anılmamız önemli. Ancak karaborsadaki her tacir öldürülürse şüphe uyandırır. Uyandırdığı an, dışarıdayız. Senin gibi dünya çapında bir örgütümüz yok, sadece dört kişiyiz. Bu, insanlar bizi yakalarsa, kurtaramayacağımız binlerce hayat anlamına gelir. Onların parazit olduklarını ve tavşan gibi üreduklerini benim kadar sen de biliyorsun. Birkaç tanesini söndürmenin, hastalıklı şerefsizlerin lağım çukuruna hiçbir etkisi olmaz. Bu şekilde daha fazla hayat kurtarıyoruz ancak bu, elimizde adil kan payımız olmadığı anlamına gelmiyor."

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. "Yeterince adil," diye kabul ettim. "Neyse ki artık emrinizde bir kitle örgütünüz var. Belki bir sonraki borç senedini beklersiniz, olur mu? Daha sonra eBay'de bile satabilirsiniz, bunlar değerlidir."

Slade dudaklarını birbirine bastırarak kafasını çevirdi.

"Siktir git, ukala."

BÖLÜM 17
ELMAS

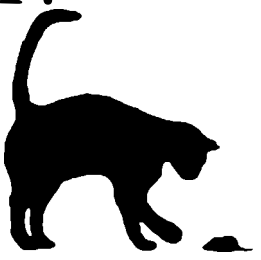

Boğazıma dolanan tasma olmasaydı, misafirlerden birinin çakısını çekip arka kapıdan sıvışarak gecenin içinde kaybolmayı düşünürdüm. Boynumdaki takip cihazını kesip çıkarır ve beni dış etkenlerden koruyacak hiçbir şey giyip giymediğimi umursamadan giderdim. Bir seks tacirinin elinde olmaktansa, ormanın ortasında yalnız başıma ölmeyi tercih ederdim.

Francesca da bunu biliyordu. Hepimizin bu riski alacağını biliyordu. Bu nedenle, ortasında yakut bir süs bulunan basit siyah metal tasmalar şu anda boğazımızı sarıyordu. Açıkça belirttiğine göre, içinde başka bir izleme cihazı vardı, anahtar olmadan çıkarılamayacak bir cihaz.

Ev, dikkat dağıtıcı ve çekici şeylerle doluydu. Pahalı mücevherlerle kaplı bileklerinden damlayan yüzbinlerce dolarla jilet gibi giyinmiş pek çok adam. Gözler çevriliyken fark edilmeden kaçabileceğiniz pek çok fırsat.

En hastalıklı insanların neden en güzel görünmek için kendi yolundan çıktığını asla anlamıyordum. Eşeğe altın semer de vursan eşek yine eşekti.

"Güzel görünüyorsun," diye kulağıma fısıldadı arkamdan derin bir ses. İrkilerek döndüğümde yüzünde müstehcen bir sırıtışla Xavier'i gördüm.

Francesca erkeklerin arasına karışmamızı emretmişti, ben de oturma odasında kamp yapıyordum. Yaptığımız tüm temizliklere rağmen, ev hâlâ umutsuzluk kokuyordu. Çatlaklara çok fazla korku sıkışmıştı ve ne kadar fırçalarsak fırçalayalım bu yeri bu kokudan kurtaramazdı.

Zorla gülümseyip ondan bir santim uzaklaştım ve çenemi eğdim. Isı tüm vücudumu sarsa da iyi hissettirecek türden değildi. Sanki mideniz bulanmış ve arabada mahsur kalmışsınız gibi geliyordu, soğuk ter mide bulandırıcıydı.

"Teşekkür ederim," dedim sesimi yumuşatarak. Yoğun bakışları kıvrımlarımı yavaşça süzerken acele etmedi. Doğal olarak, taşaklarına tekme atıp kaçmak istiyordum. Yine de sadece orada durup kabulleniyordum. Açıkça, onun istediği gibi iki büklüm olmayı reddediyordum. Elindeki şampanya kadehini kapıp yüzünde kırmaktan başka yapabileceğim tek meydan okuma buydu.

Sakin ol, küçük fare.

Bu gece beni yakalamamıştı, bu yüzden beni cezalandıramazdı. Bununla birlikte, Francesca'nın ne olursa olsun bu adamın bana dokunmasına seve seve izin vereceğine dair korkunç bir his vardı içimde.

Bu da iyi oynamam gerektiği anlamına geliyordu.

"O aşağılık kızın neden olduğu dikkat dağınıklığına rağmen bugün inanılmazdın," dedi hoş bir şekilde. Varlığına sıcaklık katmaya çalıştığını söyleyebilirdim ama bu, elimi yüzyıllardır kullanılmayan bir şömineye sokmak gibi bir histi.

"İtiraf etmeliyim ki, İnfaz bana her zaman zararlı görünür," diye devam etti. "Eğlenceli olsa bile."

Boğazımı hafifçe temizleyerek, "Nedenini sorabilir miyim?" diye sordum.

İnce katmanın ötesini görüyormuş gibi sırıttı. "Size bizden nasıl kaçacağınızı öğretiyor. Yüzyıllardır gelen bir gelenek ama bana sorarsanız kadınlarımın elinden kurtulamamasını tercih ederim."

Yavaşça başımı salladım. "Bu mantıklı," diye kabul ettim.

Gerçekten de öyleydi.

İnfaz, dayanıklılığımızı test etmek için tasarlanmıştı. Bunu anlıyordum. Çok güçsüz ve incinmişsek, cansız küçük şeyler olurduk ve bu da onların sürekli olarak bizi değiştirmek zorunda kalmasına neden olurdu. Bizi zihinsel ve ruhsal olarak parçalamak için tasarlanmıştı. Sırf tekrar geri sürüklenmek için korku ve kaçış umudu uyandırıyordu.

Yine de Xavier de haklıydı. Bize nasıl kaçacağımızı öğretiyordu.

Bana bir adım daha yaklaştı, odunsu kolonyası sinüslerimi yakarken kişisel alanımı işgal etti. Ona yasak alanımdan defolup gitmesini söylemek istiyordum ama bunun iyi olacağını sanmıyordum.

Ne kadar denersem deneyeyim, uzuvlarımın kasılmasını ve omuzlarımın bir santim yukarı kalkmasını engelleyemedim. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılma ihtiyacıyla seğiriyordu ama kendimi tuttum.

"Söyle bana, Adeline, sana sahip olsam benden kaçar mıydın?"

Tanrım, evet. Ayaklarımın kemikleri görünene kadar koşardım. O zaman bile koşmaya devam ederdim.

"Elbette hayır," diye cevap verdim sesimi alçak tutmaya devam ederek.

Eğlence ve küçümseme karışımı bir ifadeyle kıkırdadı. Bana doğru eğilirken, kaba sakalı kulağımın kabuğunu sıyırırken sıcak nefesi yüzümün yan tarafına yayıldı.

"İstesen de kaçamazsın," diye fısıldadı. "Ayakta duramayacaksın. Seni o kadar sert sikeceğim ki bacakların çok kötü titriyor olacak."

Sözlerine arka tarafımda gezinen bir el eşlik etti. Gözlerimi kapatıp dokunuşunun altında titrememek için güç aradım. Ondan deli gibi kaçıp yukarıdaki Dişi Şeytan'a beni asla bulamaması adına dua etmemek için.

"Kulağa güzel geliyor mu, elmas? Seninle işim bittikten sonra Z'yi hatırlayacağını mı sanıyorsun?"

Gözlerim aniden açıldığında görüş alanım kırmızı bir bulutla kaplandı. Bu sefer titriyordum ama sadece öfkeden.

Tanrım? Sana şu anda ihtiyacım var. Bu adamı öldürmeyeyim diye, eline geçen her türlü voodoo saçmalığını sunmanı istiyorum.

Arkasına yaslanırken soğuk bakışları yüzümde bir tepki arıyordu. Gözlerimdeki ateşi yok edemediğim için bakışlarımı kaçırdım ve ağzımı sıkıca kapattım.

Buna ne söylememi bekliyor? *Evet, Pedofil Efendim, Zade hakkında her şeyi unuturdum ve sadece seni ve küçük, cılız aletini düşünürdüm.*

Siktir git, aşağılık herif.

Keyifli bir ses daha çıkardığında bakırın tadı ağzımı doldurana kadar yanağımın içini ısırdım. Sonra da daha sert ısırmaya devam ettim.

"Bana cevap ver," dedi.

"Hayır," diye fısıldadım, yalanlarımı gizlemek için bakışlarımı aşağı indirerek. "Bence sizden başka bir şey düşünmek çok zor olurdu."

Ve seni ne kadar öldürmek istediğimi.

"Öyle mi?" Sesi heyecanla yükseldi.

"Öyle," dedim tiz bir sesle, eli kabaca kıçımı kavrayıp beni geniş göğsüne doğru çekerken. Uzunluğunun karnıma çarptığını hissettiğimde kaslarım imkânsız bir şekilde daha da gerildi. Tiksinti iç organlarımı bükerken yüzüne kusarsam bunun bir şekilde adil olacağına yemin edebilirdim.

Kalçalarını bana bastırırken tam sabrım taştığında, birisi arkamda yüksek sesle boğazını temizledi.

Xavier beni serbest bıraktığında hemen ondan birkaç adım uzaklaşıp tacizi yüzünden dağılan elbisemi düzelttim. Bir bakış atmayı göze aldığımda, Rio'nun ellerini arkasında bağlayıp ifadesiz bir yüzle yanımda durduğunu gördüm.

"Böldüğüm için affedin," dedi bir an için başını eğerek. "Etkinlikten önce sırtındaki pansumanları değiştirmem gerekiyor. Sizin için de kırmızı odaya gitme zamanı gelmek üzere." diye bilgilendirirken ses tonu umursamaz ama memnundu.

Xavier ceketini düzeltirken bana karşılık vermeyi reddettiğim bir bakış attı. Bakışları yüzümü yakıyordu ve kalkmadan önce çenesini onaylarcasına eğdi. Gözlerimi tekrar Rio'ya çevirdiğimde başıyla mutfağı işaret etti, orası da bir banyoya çıkıyordu.

Hâlâ titriyordum, peşinden giderken çok dengesiz olmadığımı ve bu topuklulara bileğimi burkmamayı umuyordum. Francesca muhtemelen böyle aptal bir hata yüzünden dikişlerimi yeniden açardı.

Tuvalete girip arkamızdan kapıyı kapattıktan sonra bile sessiz kalmaya devam ettik. Omuzlarım artık yalnız olduğumuz için bir nebze rahatladı.

Rio'nun ne zaman *güvenli* hissettirmeye başladığını merak ettim.

Fakat itiraf etmem gerekir ki ona minnettardım. Hiçbir şekilde müttefik değildi ama bu sıktığımın evindeki en son düşmanımdı.

"Kırmızı oda da ne?" diye sordum.

Rio bana baktı. "Evin arkasında muşambalı ve işkence cihazlarıyla dolu bir oda. Ona neden kırmızı oda adını verdiklerini çıkarabileceğine eminim," diye cevapladı.

Yutkundum. "Onlar... Phoebe ve Bethany'yi oraya mı götürüyor?" diye sordum.

"Evet. Sadece İnfaz'da başarısız olanlar için kullanılır."

Göğsüm sıkıştı, midem burkuldu. Şu anda onlara dile getirilemeyecek şeyler yapıyorlardı ve bu midemi bulandırıyordu.

"Dön," dedi.

Bana emir verme şekli hoşuma gitmeyince gözlerimi kıstım. Yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde iç çekti ve "*Por favor**," dedi.

Dudaklarımı düz bir hal alırken döndüm.

"Neden beni kurtardın ki?" diye sordum sessizce, lavabonun altından ilk yardım kitini çıkarıp sararmış tezgâhın üzerine koymasını izlemek için omzumun üzerinden baktım. Eminim en parlak dönemlerinde beyazlardı.

"Sana seni kurtardığımı düşündüren ne?" Bandaj ve Neosporin** çıkarırken bana baktı. "Elbiseni kaldırman gerekecek."

İç çekip istediğini yaptım. Onunlayken ne yapacağımı biliyordum ve bu da bandajları değiştirebilmesi için vücudumu ifşa etmek zorunda kaldığım ilk sefer değildi. Elbiseyi koltuk altlarıma toplarken erkeklerin karşısında çıplak kalma konusunda bu kadar duyarsızlaşmam beni üzdü.

Bir tanga giyiyordum ama o kadar küçüktü ki üzerimde hiçbir şey yok da sayılabilirdi. Yavaş yavaş korseyi açarken her düğüm çözüldükçe biraz daha kolay nefes alabiliyordum. Korse gövdemden düştüğünde, derin bir nefes alırken hissettiğim mutluluk neredeyse acı vericiydi. Karnım kızarmıştı ve Francesca o kadar sıkı bağlamıştı ki üzerinde izler oluşmuştu.

"Bunu yeniden bağlaman gerekiyor, biliyorsun," dedim.

Homurdandı. "O zaman bana iyi davransan iyi olur. Bunu ondan daha sıkı yapabilirim."

* *Por favor*, İspanyolca'da lütfen anlamına gelir. (ç.n.)

** *Neosporin*, cilt tahrişlerinde kullanılan bir ilaç markası. (ç.n.)

Parmakları tenime sürtündüğünde sırtımı bir ürperti kapladı, kenarı yakalayıp cildimden eski bandajları çıkarıncaya kadar bandı çekiştirdi.

"Yani, bunları değiştirmeye ihtiyaç duyman kasıtlı değilmiş gibi mi davranacaksın?" dedim. "Onları partiden önce değiştirdin." Sadece iki saat önceydi.

"Seni bir dahaki sefere bırakmamı mı istersin?" diye karşılık verdiğinde ses tonu sert ve biraz sabırsızdı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"O zaman bunu olduğu gibi kabul et ve çeneni kapat."

Çenemi kapattım. Bu sefer, dediklerini yapmakla ilgili bir sorunum yoktu. Kabul etmek istemese de Xavier'in dokunmaya başladığını görüp araya girmişti. Bir insan kaçakçısının yapmayacağı bir şeydi. Araya girdiği için onu sorgulamaktan çok minnettar olmayı tercih ederdim yoksa bir daha asla yapmazdı.

Tanrı bilir bu bir adamın bana son kez dokunuşu değildi ve bu bilgi tenimi ürpertiyordu.

En başında bu durumda olmamın nedeni Rio'ydu. Ya da en azından nedenlerinden biri. Bunda büyük bir rol oynamıştı ve bu asla unutmayacağım bir şeydi. Fakat aynı zamanda, yakında Zade'in silahının namlusuyla göz göze geleceği zaman bana gösterdiği küçük nezaket kırıntılarını da unutmayacaktım.

Hayatını kurtarabilir miyim bilmiyordum ama ölümünün hızlı olduğundan emin olmaya çalışacaktım.

Boğazımı temizlerken kuru dudaklarımı ıslattım. "Phoebe ve Bethany'ye de yardım edecek misin?"

İç çekti. "Onlara yardım *edemem*."

Homurdandım. "Yani, hepsi bu mu? İki masum kız tecavüze uğrayıp işkence görürken orada dikilecek ve hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Hemen cevap vermediğinde can evinden vurmayı başarmışım gibi görünüyordu.

"Ben buyum, bebeğim. Vicdan azabı duymayan çok kötü bir adam."

Yalancı. Hiç vicdan azabı duymuyor olsaydı, şu anda bu banyoda temizlenmesine gerek olmayan bir yarayı temizliyor olmazdık.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadıktan sonra ağrıyan bir noktaya alkol bastırdığında tısladım. "Para için mi?"

Dudaklarını büzdü. "Para sikimde değil. Öldüğümde yanımda götüremeyeceğim, o hâlde ne işime yarayacak?"

"O zaman neden?" diye üsteledim. İç çekip temiz bir gazlı bez açtı.

"Güçlü insanlara köleleştirilen tek kişi sen değilsin," dediğinde ses tonu bu konuşmanın sonunun geldiğini belirtiyordu ama dinlemedim.

"Zade seni öldürecek, bunu biliyorsun. Öyleyse, yine de öleceğini biliyorsan neden devam ediyorsun?"

Biraz sert bir şekilde bant şeridi yapıştırdı, yaptığım iğnelemeyle hayal kırıklığına uğramıştı.

"*Puneta**. Bu küçük kafanı kullanıp kendin çözmeye ne dersin," derken aksanı öfkeyle derinleşti. "Birisi kendi hayatı için kalmıyorsa, onu başka ne tutabilir?"

Yüzüm farkındalıkla aydınlandı. "Sana karşı birini kullanıyorlar," diye soludum. "Aileni mi?"

"Küçük kız kardeşimi," diye homurdandı. "İyi bir çocuk olduğum sürece satılmayacak."

Kaşlarım arasında bir düğüm oluştu. "Neden sadece onu alıp kaçmıyorsun?"

"Çünkü onu *alamıyorum*. Onların elinde ve ben ona ulaşamıyorum, *comprende***? Yirmi soru*** oynamayı bırakacak mısın yoksa bekaretimi nasıl kaybettiğimi de anlatmalı mıyım?"

Ağzımı kapattım. Bana fazlasıyla cevap vermişti. Üstelemeye devam etmem adil değildi.

Rio, dikişlerimin üzerine taze gazlı bez yerleştirerek işini bitirdi.

"Dikişlerin neredeyse alınmaya hazır," dedi çöpleri atıp kiti bırakmak için geri adım atarken. Sonra eğilip korseyi aldı, belime geri sarıp hızla bağladı ve Francesca'dan çok daha gevşek bıraktı.

İşi bittiğinde elbisemi indirip garip bir sessizlik etrafımızdaki havayı sıkıştırırken çeki düzen verdim.

"Teşekkür ederim," dedim çabucak, dışarı çıkarken kelimeler dilimi yakıyordu.

Bana baktı. "Henüz bana teşekkür etme, *princesa*****."

Kapıyı açıp tek kelime etmeden banyodan çıkarak beni kendi hâlime bıraktı. Kalbim çarparken, bu kadar uğursuz bir ses çıkarması hoşuma gitmiyordu. Sonra, Xavier'e sunduğu mazeret kafama dank etti.

Etkinlikten önce sırtındaki pansumanları değiştirmem gerekiyor.

Ne etkinliği lan? Zaten bir etkinlikten çıkmadık mı? Bu etkinlik *sonrası* kutlaması değil miydi?

Dehşet kemiklerime işlerken banyodan çıkıp oturma odasına doğru döndüğümde, İnfaz'ın sadece bir ön etkinlik olduğunu anladım. Birkaç adam oturma odasının köşelerinde dikilerek içip gülüşüyor, hayatla ilgisiz görü-

* *Puneta*, İspanyolcada kahrolsun anlamına gelir. (ç.n.)

** *Comprende*, İspanyolcada anlamak, kavramak anlamına gelir. (ç.n.)

*** *Yirmi soru*, oyuncudan bir şey düşünmesini isteyip daha sonra yirmi evet ya da hayır sorusuyla ne düşündüklerini tahmin etmeye çalışmayı amaçlayan bir oyun. (ç.n.)

**** *Princesa*, İspanyolcada prenses anlamına gelir. (ç.n.)

nüyordu. Kızlarsa odanın ortasında toplanmış, omuzlarını kaldırıp gözlerini yere indirmişlerdi.

Elbette Sydney hariç. O açık açık meydan okuyordu. Doğrudan tüm izleyicilerin bakışlarına karşılık veriyor ve hatta onlara gülümseyecek kadar ileri gidiyordu.

Jillian'ın yanında durup sesimi olabildiğince kısık tuttum. "Ne oluyor?"

Gözleri bana döndüğünde cildinin ne kadar soluk olduğunu fark ettim.

"Bütün gecenin en kötü kısmı," diye fısıldadı. Endişe dehşetle karışıyor, yıpranmış sinirlerden ibaret olana kadar sistemimde birleşiyordu. Bana ormanda hazırlanmamı söylemeye çalıştığı şey bu muydu?

Tam daha fazla soru sormak için ağzımı açmışken, yüksek sesli çığlıklar kulaklarıma ulaştı. Ses yavaş yavaş artarken dişlerim titremeye başladı. Kalbim güm güm çarparken avuçlarım terliyordu. Bu Phoebe ve Bethany'ydi ve her ne oluyorsa, kötüydü.

Gerçekten çok kötü.

Gergin ve kıpır kıpırdım, neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama yine de umutsuzca hiçbir zaman öğrenmek istemiyordum.

Ancak çığlıkları doğrudan bize yaklaşıyor, neredeyse kulaklarımızı acıtıyordu. İki adam onları saçlarından tutup sürüklerken tamamen çıplak ve tanınmayacak kadar kan içindelerdi. Ben öldüğü için, Phoebe'yi tutan, ortağı kadar acımasız görünen adamın kalın telli siyah saçları ve sakalı vardı. Bethany'yi tutan da ince dudakları ve gözlükleri olan sıska, yaşlı bir adamdı.

Korku ve paniğin dışında bir şey hissetmekten aciz hâle, bir soluğu bastırmayı bile neredeyse hiç başaramıyordum. Jillian ve Gloria, gözyaşları akmak üzereyken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. Sydney, ayaklarımıza atılmış olsalar bile onları soğuk bir kayıtsızlıkla izliyordu.

Phoebe ve Bethany orada neredeyse cansız hâlde yatıyordu. Maruz kaldıkları işkenceye baktıkça kusma isteği boğazıma tırmanıyordu. Kafamı çevirmem gerekiyordu, fiziksel olarak midem kaldırmıyordu. Uzuvları ve derileri eksikti. Vücut parçaları kesilip tamamen çıkarılmıştı. Kan altlarında devamlı olarak toplanırken birikinti ayaklarımızın altına sızmaya başlayana kadar büyüdü.

"Hepsi sizin, kızlar!" diye gururla duyurdu siyah saçlı adam, sesi harcadığı efordan ve heyecandan yüksek çıkmıştı. İkisinin de kıyafetleri kanla kaplıydı, herkesin gözleri heyecanla parlıyor olsa da bu ikisi özellikle kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Büyük olasılıkla sebebi iki genç kıza işkence etmeleriydi.

Pantolonlarını hâlâ giyilmemiş, gömlek düğmeleri iliklenmemiş ve saçları karmakarışıktı. Siyah saçlı adamın burnunun ucundan ter damlarken, diğerinin beyaz gömleğini kirleten lekeler vardı.

Tüm bu detayları kocaman olmuş gözlerle incelerken beynim neler olup bittiğini anlamakta çok yavaştı.

Francesca bir dakika sonra içeri girip dudağını büzerek kızlara baktı. Sonra bakışlarını bize çevirdiğinde sakin ve toplanmış görünüyordu. Çok şey görmüş ve yapmıştı. Artık hiçbir şey onu şaşırtmıyor muydu?

"Onları buraya getirdiğiniz için teşekkürler, beyler," dedi Francesca nazikçe.

İlk dağılan Gloria oldu, dönüp elini ağzına götürdü. Avucunun altında öğürürken gözlerinden yaşlar akıyordu. Francesca gözlerinde parlayan alevle birlikte başını çekingen kıza doğru çevirdi.

"Sakın ha parkeye kusayım deme, küçük kız. Dilini koparırım," diye tısladığında makyajı yüzündeki gerginlikten çatladı.

Gloria başıyla onayladı ama yüzü yemyeşil hâlde ve aklını kaçırmak üzereydi. Elimden gelen tek şey, kafayı tamamen sıyırıp kusmamak için tekrar tekrar kendime hatırlatmaktı.

Francesca değerli topuklu ayakkabılarını kandan uzak tuttuğundan emin olarak yaklaştı. Bize anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu.

"Onları dışarı çıkarıp sefaletlerinden kurtaracaksınız."

Gözlerim genişlerken Sydney yanımda kıkırdadı. Ağzına bir tokat atmamak için tüm gücümü kullandım.

"Ne demek istiyorsun?" Soru ben engel olamadan dudaklarımdan kayıp gitti ve tüm gözler bana döndüğünde anında pişman oldum.

"Şu demek," dedi Francesca dişlerini sıkarak. "Sefil varlıklarına son vereceksiniz. Sonra da mezarlarını kazıp bir sonraki olmamanız için Tanrı'ya dua edeceksiniz."

BÖLÜM 18
ELMAS

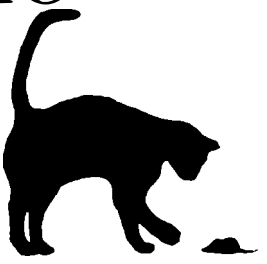

Düşüncelerim çamurda bata çıka ilerliyor gibiydi. Rocco ve arkadaşlarından biri konukların kalabalığını yarıp kapıya gitmeden önce, kızları kollarında kepçelerken bile, yavaşça sözlerini işlemeye çalışıyordum.

Diğer kızların yavaşça onları takip etmeye başladığını izlerken ağzım açık, suskun ve dehşete kapılmış haldeydim.

Bu gerçek değil.

Bu gerçek olamaz.

Ancak Francesca'nın altın-kahverengi gözlerindeki boş ve donuk ifadeyle karşılaştığımda, bu kâbustan kaçamayacağımı anladım.

"Git," dedi dudaklarını oynatarak. Gözlerimi kırpıştırdım, vücudum emrini yerine getirip kapıya doğru ilerledi. Fakat hissedemiyordum. Sanki ruhum bedenimden çıkmış gibi, sadece hareket ederken kendimi izleyebiliyordum. Ayaklarım beni sundurma basamaklarından aşağı ve şenlik ateşinin hâlâ yükseldiği evin arka tarafına taşırken alevler soğuk havayı yalıyordu. Turuncu alevlerin titrek ışıkları gece göğünü kaplıyor, turuncu ışıktan duman bulutları kıvrılıyordu.

Konuklar arkamdaki evden çıkarken heyecan dolu konuşmaları çekirge cıvıltılarının üzerinde yükseliyordu. Hava titriyor, beklenti ve neşeyle uğulduyordu ama her şey yanlıştı.

Bu gece iki kız ölecekti ama dilimi kaplayan tek şey görkemli ölümlerinin coşkusuydu.

Phoebe ve Bethany yere fırlatıldığında darbeyle çığlıkları yükseldi. Gerginlik bacaklarımı kaplıyor, dengemi bozuyor ve diğer üç kızla düzgün şekilde hizaya girmemi neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

Onların önünde durduk, aramızdaki boşluğu çeşitli duygular dolduruyordu. Jillian'dan teslimiyet ve Sydney'den coşku yayılıyordu ama Gloria ve ben birbirimize bakıyorduk, olacak şeyler yüzünden taş kesilmiştik.

Francesca, şenlik ateşinin diğer tarafında dururken derin gölgeler ve kırmızı parıltılar yüz hatlarını vurguluyordu. Bir iblis cehennemden yükseliyordu.

"Bu kızlar İnfaz'da değersizliklerini kanıtladı," dedi Francesca yüksek sesle. Adamlar sessizleşti ve sanırım bu, çenelerini kapatıp bir kadının konuşmasını dinleyebildikleri tek zamandı.

"Yüzyıllar boyunca bu geleneği sürdürdük. Dünyamızda, sadece en güçlü olanlar hayatta kalabilir. Sadece önlerine ne çıkarırsak çıkaralım katlanabilen ve ısrar edebilenler. Önünüzde duran bu kızlar, size, sana layık *olanlar*. Yeterince iyi olmayanları yok ederek size değerlerini kanıtlayacaklar."

Francesca'nın koyu gözleri beklentiyle bize döndü ama elimden gelen tek şey bakmaktı.

Rocco'nun ellerinde büyük taşlarla bize doğru ilerlediğini gördüm. Sydney hızlı bir şekilde kendininkini kaparken neredeyse zevkle titriyordu.

Bana beklenti ile bakarken yüzünde çok keyifli bir ifade vardı. İstemeye istemeye taşı aldığımda ne kadar ağır olduğuna şaşırdım.

Jillian ve Gloria kendi taşlarını alırken, elleri sert taş üzerinde kıvrıldı. Bir gözyaşı Gloria'nın al yanaklarına damladı.

Bunu fark ettiğinde Rocco eğilip onu yanaklardan tutarak gözyaşlarını yaladı, iğrenç dili yüzünün tamamında gezindi. Yanıt olarak ciyakladığında Rocco karanlık bir şekilde güldü.

"Bana bir gözyaşı daha göster, küçük kız. Seni yanlarına atmaktan mutluluk duyarım."

"Bana bunu yaptırma," diye yalvardı sessizce, sesi neredeyse bir fısıltıdan farksızdı. Tüm vücudu Rocco'nun avuçlarının içinde titriyordu.

"Taşı atan mı yoksa altında kalan kişi mi olmayı tercih edersin? Seç şimdi."

Gözlerini yumup kaderini sessizce kabul ederek başını salladı.

Rocco tatmin olduğunda onu zorla itti ve göğsünü kabartıp ellerini arkasında birleştirerek Francesca'nın yanında dikildi. Sanki yoldaşının ölümünü onurlandıran bir askermiş gibi.

Bir kara delik göğsümde girdap oluşturuyor, içimdeki iyi kalan her şeyi yiyordu. O ikisine bakarken gözlerimdeki ateş öncekinden daha hararetli ve daha parlaktı.

Hangisini daha çok öldürmek istediğime karar veremiyordum. Onu mu yoksa kız kardeşini mi?

Mutlak bir sessizlik doğarken ortamdaki enerji kalın ve ağırdı. Sanki vahşi yaşam da gerginliği hissedebiliyormuş gibi, bir çekirge bile ötmüyordu.

Önce Sydney başladı, kolunu kaldırıp elindeki taşla doğrudan Phoebe'nin yaralarından birinin üzerine saldırdığında havada vahşi bir kıkırdama yankılandı.

İrkildim, korkum akılsızca savrulurken gittikçe büyüdü. Phoebe'nin çığlıkları kulaklarıma sadece birkaç saniye sonra ulaştı ve en sonunda içgüdüyle

tepki verdim. Sydney'yi kenara itip taşı tutan elinin üzerine beceriksizce düştüğünde attığı öfkeli çığlığa aldırmadım.

Gözümün ucuyla, Jillian ve Gloria'nın diz çöküp ellerini kaldırarak taşı Bethany'nin kafasına götürdüğünü gördüm, ona hızlı bir ölüm vermeye çalışıyorlardı.

Adrenalin damarlarımdan akıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Hızlı bir şekilde Phoebe'yi onun yanından çekerken büyük yaralarını kapattım.

Sydney dizlerinin üstüne kalktı ve gözlerinde ölümcül bir ifadeyle hızla üzerimize atıldı. Hırlayarak elimdeki taşı doğrudan kafasına fırlattım, taş tam isabet çarpıp deli sürtüğün bilincini kaybetmesine sebep olduğunda Francesca'nın içine çektiği keskin nefese aldırmadım.

Dikkatimi Phoebe'ye geri çevirirken, onu dikkatlice kollarıma alıp başını omzuma dayayıp sarıldım.

"Acı çekmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadım kulağına, umutsuz ve telaşlı bir şekilde. Sıcak bir gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı bir yol izledi. "Beni sen kurtardın Phoebe. Lanet olsun, çok güçlü ve cesurdun, her zaman benim kahramanım olacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Ben... b-ben seni duyuyorum," dediğinde hıçkırıklar göğsüne işkence ediyordu. Derin bir nefes alıp çukurdaki bir dala uzanırken tenimi yalamayan alevleri zar zor hissediyordum.

Rocco bana doğru koştu ama çok geçti. Dalın keskin ucunu şah damarına sapladım. Phoebe altımdan kıvranırken boynundan kan nehirleri akıyordu. Onu sıkıca tutuyordum ama paramparça olmuş ruhum için aynısını söyleyemezdim.

Boğazımdan bir hıçkırık koparken alnımı onunkine bastırdım, kanın cildimi ıslattığını neredeyse hiç hissetmedim.

Üzüntü ve öfke gözyaşları yanaklarımı takip ederken yapabileceğim tek şey onu daha sert tutmak, kollarımda ölürken ileri geri sallanmaktı.

"Uyu, Phoebe," diye fısıldadım ona doğru, sesim çatladı. "Uyu artık."

Neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde hareketleri kesildi. Fakat onu bırakamıyordum. Cansız bedenine doğru ağlıyor, artık acı çekmeyecek olmasının verdiği rahatlamayla ve en başında hiç ölmek zorunda kalmasının verdiği umutsuzlukla cebelleşiyordum.

Bugün birinin kızı ölmüştü.

Umabileceğim tek şey de onu seven, onu onlardan alan kişi olduğum için beni affetmeleriydi.

***

Kırmızı ruju tamamen açılana kadar çevirdim. Dikkatle, üstdudağımın kenarına sürüp hatların içinde kalmak için büyük özen gösterdim.

Altdudağıma geçtikten sonra, dudaklarımı birbirine sürtüp ruju dudağıma yaydım.

Yansımama baktığımda bana bakan kişiyi neredeyse tanımıyordum. Koyu halkaların gözlerimin alt kısmını süslediğini gördüğümde bu gece Xavier ile buluşmadan önce kendime ekstra kapatıcı sürmem gerektiğini hatırlattım. Sadece beni becerdikten *sonra* ne kadar yorgun olduğumu görmeyi seviyordu.

Henüz açık artırmaya çıkarılmamıştım. Francesca neredeyse hazır olduğumu ve zamanı geldiğinde Xavier'in en yüksek teklifi veren olacağını söylüyordu.

Sahibim olacağı gayri resmi olarak resmiydi. Bu nedenle Francesca, geçtiğimiz ay boyunca haftada bir kez beni ziyaret etmesine izin vermişti.

Bu gece birlikte geçirdiğimiz dördüncü gece olacaktı. Daha sonra, Rio beni temizlerken tortop olup kıvrılacaktım. Xavier kan akıtmaktan zevk alıyordu ve şimdi gerçekten onun için ayrıldığıma göre, beni damgalamasına izin veriliyordu. Francesca makul ölçüde diyordu ama dürüst olmak gerekirse bununla ilgili makul olan ne vardı ki?

Ruju kaldırıp Xavier'i heyecanlandıran kanımın rengi mi yoksa bıçağının tenimin zayıf bariyerini geçtiğini hissetmek mi diye düşündüm.

Elimi indirip aynada karamel gözlerimle buluştum.

En son ne zaman gerçekten gülümsemiştim? Zade ile geçirdiğim son gece, diye düşündüm. Bu ne kadar önceydi? Sanırım şu an Ocak ayındaydık ve onu son gördüğümde Şeytanın Yasak Aşkı'nın üzerinden çok zaman geçmemişti. Onunla ilk tatillerimi kaçırmıştım. Şükran Günü, Noel ve belki de doğum günü, ne zaman olduğunu bile bilmiyordum. Yeni yıl öpücüğüm, boğazımdan aşağı inen Xavier'in penisiydi ve daha önce kendimi öldürme arzum olmasaydı, o an olurdu.

Zade sırıtmamı sağlayacak ne söylemişti? Saçma bir şey söylemişti ama artık ne olduğunu hatırlayamıyordum. Bir yanıt vermek için uğraşırken güldüğünü hatırlıyordum. Bir de ne kadar uğraşırsam uğraşayım hain dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hatırlıyordum.

Keşke onunlayken gülümsemelerimi hiç bastırmamış olsaydım. Çünkü artık gülümseyip gülümseyemeyeceğimi bilmiyordum.

Yüzümdeki kaslar, ağzımın köşelerini yukarı çekip geniş bir şekilde gererek tüm dişlerimi göstermeye zorlarken seğirdi. Ne kadar çok denersem deneyeyim ölü gözlerime ulaşmıyordu. Doğal değildi. Tuhaf görünüyordu

Korkunçtu.

Nasıl tekrar gülümseyebileceğimi düşünerek yüzümü düzelttim.

"Yapma ama, Addie," diye fısıldadım. "Nasıl yapacağını biliyorsun."

Ruju kaldırıp dudağımın köşesine yerleştirdim ve yanağımın üzerinden çekerek gözlerime doğru kıvırdım. Sonra diğer tarafa geçtiğimde yüzümü boydan boya büyük kırmızı bir gülümseme boyadı.

Joker haklıymış, diye düşündüm.

Biraz daha iyi hissedince ruju kapatıp zemine yuvarlanmasına izin verdim. Ağır ayak sesleri koridordan odama doğru yöneldi.

Kalbim hızlanırken Francesca'nın gülümsememi tutmama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Sadece bir geceliğine.

Ancak arkama geçip yaptığım şeyi fark ettiği an gözleri fal taşı gibi açıldı. Eli havalanıp başımın yanına vurduğunda yere devrildim.

"Senin sorunun ne?" diye tısladı.

Saç tellerimi yüzümden çekip öfkeli ifadesine baktım.

"Özür dilerim, Francesca," dedim sessizce. "Sadece gülümsemek istedim."

Ofladı. "Kendine hâkim olman gerekiyor. Lanet olası bir Sydney'ye daha ihtiyacım yok. Satılmana sadece *haftalar* kaldı, elmas. Bunu benim için mahvedeyim deme."

Suratımı asıp başımla onayladıktan sonra tekrar özür diledim. Yüzüm tam tersi şekilde boyanmışken komik görünüyordu.

"Şu boktan şeyi sil ve hazırlan. Xavier on dakika içinde burada olacak."

Üzgündüm. Bu gece benim için gülümseme yoktu.

***

Derin, titrek bir nefes yüzümde uçuştuğunda, metalin keskin ısırığı karnıma saplanırken gittikçe heyecanı artıyordu. Henüz derimi parçalamamıştı ama acı alıcılarım sanki parçalamış gibi feryat ediyordu.

"Seni kırmızıya bulanmış görmek istiyorum, elmas," diye fısıldadı Xavier üstümden, sert aleti girişime yerleşmişti.

Zaten kırmızıya bulanmıştım. Vücudumda o kadar çok kesik açmıştı ki, beyaz çarşafı kıpkırmızı yapmıştım.

Onun için asla yeterli olmuyordu.

İçime girdiğini hissettiğimde dudaklarımdan bir inilti dökülürken öğürme refleksim onun üzerine safra kusmakla tehdit ediyordu. Midemde hiçbir şey yoktu. Francesca onun ziyaret ettiği günlerde fazla yemek yememe izin vermiyor, şişkin olmamı istemediğini söylüyordu.

"Beni hissetmek hoşuna gidiyor değil mi, bebeğim?"

Gözlerimi kapatıp başımı aşağı yukarı salladım ama bu gerçeklerden en uzak olanıydı.

Vücudumu bir parazit gibi işgal etti, kendi yaşam gücünü beslemek için benim yaşam gücümden sömüren, istenmeyen bir kiracı gibiydi.

Bıçağının keskin ucu sonunda derimi parçaladı ve bıçağı karnımda kayarak keskin bir çığlık atmama sebep oldu. Yaradan kan kabarcıkları çıkarken karşılığında kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

"Siktir, bu çok güzel," diye inledi nefes nefese.

Gözümden bir yaş süzüldüğünde fark edemeyecek kadar dalmış olması için dua ettim. Sadece ağladığımda daha derin yaralar açıyordu.

Keskin metalin altında kıvranmamı ve onun gibi acıdan haz duymamı istiyordu. Bundan zevk almamı istiyor ve almadığımı görünce bu onu kızdırıyordu. Sadece alışmam, *uyum sağlamam* gerektiğini söylüyordu. Fakat bir insan lanet olası bir domuz gibi dilimlenmeye nasıl alışabilir bilmiyordum.

Yeni bir nokta bulup sanki bana alışmam için zaman veriyormuş gibi yavaşça baskı uygulamaya başlayınca dudaklarımdan bir çığlık daha koptu.

İşini bitirip siktirip gitmesini tercih ederdim ama bence bunu biliyordu.

İçime daha sert girerek bıçağının kaymasına ve derin bir kesik açmasına neden oldu. Gözlerimi yumup keskin bir nefes aldım. Ruhum çatırdarken Xavier titriyordu.

Xavier'in beni uzun süre tutmayı planladığını sanmıyordum. Sonunda kan kaybından öleceksem nasıl tutabilirdi ki?

"Seni eve aldığımda," diye soludu. "O lanet olası kanını içeceğim. Günün her saatinde onunla ziyafet çekeceğim."

Midem isyan ederken neredeyse tekrar öğürecektim. Kafamda çizdiği resim iğrenç ve rahatsız ediciydi. Kendisini bir yamyam ya da vampir adayı olarak da ilan edebilirdi.

Yüzümdeki nefreti fark ederek hırladı ve bıçağını boğazıma dayadı.

"Bu damar, tam burada olan? Küçük bir dilim ve sen solmuş bir ceset olana kadar senden içebilirim. Bunu mu istiyorsun?"

Evet. Tanrım, lütfen ölmeme izin ver. Burada ve tam şimdi, lanet olsun çok mutlu olacağım.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim acıdan gergin çıkmıştı. Ona yapmasını söylemeye cesaret edemezdim çünkü o zaman yapmazdı. Xavier asla bana gerçekten istediğim şeyi verecek kadar ileri gitmezdi. Özellikle de istediğimin *o* olmadığını bildiği için.

"O zaman beni istediğini söyle," diye talep etti sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

"Seni istiyorum," diye tekrarladım ama kulağa boş geliyordu. Kalbimde bir yere sahip olmak istiyordu ama o yer, asla dolduramayacağı bir boşluktu.

Sesimdeki boşluğu duyunca hırladı ve kendini içime gömdü. Derine ulaştığını düşünüyorsa, Zade'in büyüklüğünü görmesini hiç istemezdim.

Onun aletinin bana acı vermesinin tek nedeni, tamamen ona bağlı olmasıydı.

Yutkunmaya çalışarak titreyen dudağımı dişlerimin arasına aldım. Mavi gözlerinde kötülük fışkırıyor ve üzerlerine siyah bir palto geçirmesini izlemek gibi, parlak renk karanlığın altına gizleniyordu.

Eli karnımda gezinirken başparmağını bir yaraya bastırmak için durakladı ve boğazımdan bir çığlık koparttı ve sonra aşağı inmeye devam etti. Dudaklarını şeytani bir sırıtışla kıvırarak, alaycı bir tavırla parmaklarını tenimin üzerinde gezdirdi.

Nefes borumda küçük bir sünger vardı, nefreti su gibi emiyor ve boğazım tamamen kapanana kadar şişiyordu.

Hafifçe merkezime dokundu, parmakları kaslarımı geren o noktayı bulunca gözleri parladı.

"Aman Tanrım," dedim soluk soluğa, gözlerimin arkasında daha fazla yaş birikirken. O noktadan nefret ediyordum ve bunun da farkındaydı.

Gözleri parlarken heyecanı etrafa yayılıyordu.

"Bir daha söyle," diye emretti, sesi günaha bulanmıştı. Gözlerimi kapatıp kapüşonunun altından bana sırıtan şeytani yin-yang gözleriyle yaralı bir yüz hayal ettim.

Yutkunmaya çalışarak, "Seni istiyorum," diye tısladım.

Onun inlediğini duyduğumda dağılmamak için tüm gücümü kullandım. Hepsi yanlıştı. Kulağa yanlış geliyor, yanlış hissettiriyordu, o sadece... çok *yanlıştı*. Bunu duyunca gülümseyip daha sert ovalamaya başladı.

"Adımı söyle, elmas," dedi.

Cevap olarak çenemi sıktım.

Asla söylemeyecektim. Hiçbir zaman.

Ziyaret etmeye başladığından beri deniyordu ve bütün çabası boşaydı.

Ağzımı sımsıkı kapalı tuttuğumda, beni uyarmaya devam ederken tekrar içime girmeye başladı. Vücudum kasılırken karnımda hain bir duygu birikiyordu. Yine de zaten şimdiye kadar bıraktığımdan daha fazlasını serbest bırakmayı reddederek sessiz kaldım.

Xavier ona hiçbir şey vermediğimi düşünüyordu ama bu doğru değildi. Ona her şeyi vermiştim, sadece benden aldıklarının hiçbir değeri olmadığını düşünüyordu.

Parçaladığı pürüzsüz, lekesiz cilt.

Akıl sağlığımın, teninin her dokunuşunda ve onun olacağım güne dair fısıldanan her kehanette uçup giden kırıntıları.

Boğazımı kesmek istememe sebep olmadan dokunma ve dokunulma yeteneğim.

Onurum, özgüvenim ve bedenimdeki tatmin.

Lanet olası değerim.

Hepsi anlamsızdı.

Çünkü onun asıl istediği ruhumun kırılan her parçası ve onun her kırılan parçasına değer vermemdi.

Ancak ruhum çoktan birine ayrılmış, onu kendine saklamaya niyetli kötü bir adam tarafından sahiplenilmişti. Ve sanırım karşılığında bana kendininkini vermişti.

Şimdi bununla ne bok yiyeceğimden emin değildim.

"Bir gün söyleyeceksin, elmas. Hayatının geri kalanını benimle geçireceksin," diye söz verdi.

O beni daha sert sikerken bacaklarım kalçalarını kavradı ve dilini göğüs ucumun üzerinde gezdirmek için eğildi. Dişlerimi sıkarken safra boğazımda yükseliyordu.

"Bu bana ait," diye inledi. "Bütün bunlar bana ait."

Dişleri, ıstıraptan gözlerim kararana ve gırtlağımdan bir çığlık kopana kadar, hırpalanan tepenin üzerine kapandı. O zaman bile pes etmedi. Dişlerinin arasından kan sızana kadar durmadığında dişleri yerine bıçak kullanması için yalvardım.

Ne trajedi ama.

Sonunda beni bıraktığında altdudağına kırmızı bir leke bulaşmıştı. Kalçalarını daha hızlı hareket ettirirken gözleri genişledi, klitorisimin üzerindeki hareketleri hızlandı.

Yavaş yavaş, beni göğsümün üstüne saplanan ateşten uzaklaştırdı. Keskin, kederle dolu kesik kesik bir nefes aldım.

Orgazm vücudumu mahvediyordu ve ah bak, *işte gidiyor*. Akıl sağlığımın bir başka parçası daha.

***

"Siktiğimin Neosporin'ine bakmaktan gerçekten yoruldum," dedi Rio arkamdan.

Xavier gitmişti. Bu gece özellikle gaddardı; sırtımdaki, göğüslerim ve karnımın her yerindeki iyileşmiş yaraları kesiyordu. Her seferinde biraz daha basturiyordu.

İnfaz'ın dayanıklı olanları, yani her şeye rağmen hayatta kalabilenleri ayıklamak için tasarlandığını söylemişlerdi. Fakat onunla bir geceden daha sağ çıkacağımı sanmıyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, onu tersleyemeyecek kadar yorgundum. Gözlerim komodinin üzerine oyulmuş düzinelerce çetele işaretine takıldığında bu sadece beni daha çok üzüyordu.

"Pes ediyorsun, *princesa*," dedi iç çekerek, ilk yardım çantasını yatağın

üzerine bırakırken. Bana İnfaz'dan sonra öyle seslenmeye başlamıştı, artık kulağa bir hakaretten çok sevgi sözcüğü gibi geliyordu.

Francesca onu benimle ilgilenme görevinden hiç almadı ve ikimiz de buna son verme zahmetine girmedik. Hiçbir zaman yüksek sesle söylenmeyecekti ama bence ikimiz de birbirimizde teselli buluyorduk.

"Seni neden ilgilendiriyor?" diye homurdandım gözlerimi duvara dikerek. Birkaç kâğıt havlu alıp sırtımdaki yaraları hafifçe sararak kanı sildi. Son seferden beri kabuk bağlamaya başlamışlardı.

Görünüşe göre Francesca'nın araba kazasından kalan yaralarım için endişelenmesine gerek yoktu. Onları ve sonrakileri görmekten zevk alan birini bulacak kadar şanslıydım.

Hâlâ tamamen çıplaktım ama bunun artık daimî olduğunu düşünürsek erkeklerin önünde çıplak kalmaya alışmıştım. Hepsi psikopat bir kaltakla yaşadığım içindi.

Sydney, İnfaz gecesi onu bayılttığım için çok kızmış, bu yüzden de misilleme olarak saçımı makasla kesmeye çalışmıştı. Neyse ki, Jillian devreye girmişti ve Sydney sadece kendisine bir ceza kazandırmıştı.

O zamandan beri, eline geçen en aptalca şeyler için beni suçlamayı kişisel görevi hâline getirmişti; yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi duvarlara resim çizmek, tabakları kırmak, yiyecekleri düşürmek ve güzellik odasındaki kıyafetleri mahvetmek.

Çoğu zaman, Francesca'nın benim yapmadığımı bildiğini düşünüyordum ama bitmek bilmeyen ağız dalaşlarından bıkmıştı ve artık acısını ikimizden de çıkarıyordu. Ben de acı çektiğim sürece Sydney kaderini kabul etmekten mutluydu.

Yine de her seferinde Rocco ve arkadaşlarıyla bir gece geçirmemle sonuçlanan cezaları kabullenmiştim. İlk başta kendimi savunmaya çalışsam da hiçbir zaman bir fark yaratmamıştı.

"Şanslısın ki bunların iyileşmesi gerekiyor, o yüzden resmi olarak senin için ödeme yapana kadar onunla gece geçirmek yok."

Buna şaşırarak ona baktım. Francesca bana söylememişti ama yine de rahatlamıştım. Bazen bana vermemesi gereken bilgiler veriyordu. Nedenini hiç sorgulamamıştım, eğer sorgularsam duracağından çok korkmuştum. Bana kız kardeşinden bahsettikten sonra aramızda bir arkadaşlık kurulmuştu. İkimiz de acılarımıza zincirlenmiştik ve ikimizin de bileklerimizi saran metal kafeslerden çıkmak için birbirimize yardım edemeyeceğimizi kabullenmiştik.

Omuz silktim. "Fark etmez. Diğerleri eğlenmeye devam edecek. Sen de şansını denemek ister misin?" diye sordum kuru kuru.

Normalde bunu birine söylesem dehşete düşerdim ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Rio kıkırdadı. "Seninle ilgilenmiyorum."

"Öyle mi? Diğerleriyle de mi?"

Sydney'nin, Rio'nun geceleri onun yatak odasına gizlice girdiğini iddia ederek tepemi attırmaya çalıştığını hatırlıyordum. O zaman umurumda değildi, şimdi de umurumda olmayacaktı. Ne olursa olsun, yalan söylediğinden neredeyse emindim.

Rio beni ya da diğer kızlardan birini becermek için her fırsata sahipti. Yine de gereği dışında kimseye parmağını sürdüğünü görmemiştim. Başlangıçta beni kasten huzursuz ediyordu ama beni ilk kaçırdığından beri bunu bile yapmamıştı. Şimdi, başkalarının yanındayken ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Bir gün ona insanların yanındayken gaddar ve sessiz; yalnızken de bu kadar farklı olmasının sebebini sormuştum. Gözlerimin içine ölü gibi bakmış ve *"Bu evdeki erkekler zayıflık arıyor. Ben hiçbir zaman senin zaafın olmak istemiyorum,"* demişti.

Bir kesiğe özellikle sertçe bastırarak dişlerimin arasından bir tıslama çıkmasına sebep oldu.

"Hayır. Şimdi kapa çeneni, yoksa yaralarını sarmaya bırakırım."

Homurdandım ama onu rahat bıraktım. Tehditlerinin artık bir anlamı yoktu ve ikimiz de artık ondan korkmadığımı biliyorduk. Ayrıca onun da korkmamı istemediğinin farkındaydık.

"Francesca, benim onun olmama haftalar kaldığını söyledi. Kaç hafta?" Söz konusu adamla geçirdiğim zamandan beri sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

"Üç."

Gözlerimi yumup başımı salladım, başka bir ağrılı noktayı temizlediğinde dişlerimi sıktım.

"Önümüzdeki hafta yeni kızlar geliyor," diye devam etti Rio.

"Kaç kişi?" diye fısıldadım.

"Üç. Artık sadece sen ve *loco** olan kaldığınıza göre bolca yer var."

Kalbim bu hatırlatmayla sızladı. Gloria ve Jillian bir hafta önce müzayedeye gönderilmişti ve Sydney ile ben baş başa kalmıştık. Phoebe ve Bethany'nin hayatına son vermek zorunda kaldığımız geceden sonra eğitimimiz daha da yoğunlaşmıştı.

Sırf layık görüldüğümüz için, hâlâ başarısız olmamız için bir fırsat olmadığı anlamına gelmiyordu. Francesca bizi zorlu görgü kuralları derslerine sokmuştu: Sahiplerimize nasıl hitap edilir, nasıl konuşulur, nasıl yemek yenir ve onlara nasıl cinsel hizmet yapılır.

* *Loco*, İspanyolcada deli, kaçık anlamına gelir. (ç.n.)

Bizi zihinsel olarak parçalamak için özel olarak tasarlanmışlardı. Kırbaçlandık, tecavüze uğradık ve hata yaparsak aç kaldık. Ayrıca tıpkı İnfaz gecesinde olduğu gibi, birbirimizi cezalandırmak zorunda kaldık. O iki kez müzayedeye çıkarıldığında birbirimize zar zor katlanabiliyorduk.

Jillian ve Gloria başarılı bir şekilde satıldıktan sonra bile zorlu dersler peşimi bırakmamıştı. Morluklar geçti ve dikişler alındı, sırtımda iki büyük beyaz çizgi kaldı, yine de Francesca benim ve Sydney'nin müzayedeye çıkarılmasına izin vermedi. Yine de neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Benim biri için ayrılmış olmama rağmen Francesca'nın yine de protokole uyması gerekiyordu. Bir sahnede durmam ve diğerlerine bana teklif vermeleri için bir şans verilmesi gerekiyordu. Xavier'in kazanacağı kesindi.

Dünyanın en zengin adamlarından biri olduğunu iddia ediyordu. Ne iş yaptığından hatta bu ülkenin vatandaşı olup olmadığından bile emin değildim ama sanırım önemi yoktu.

Rio ne düşünürse düşünsün, asla pes etmeyecektim. Xavier'le günbatımına kaçmak gibi bir planım yoktu ama beni buradan çıkarmasına izin vermeyi planlıyordum.

Beni bitkin, uyumlu ve cahil tutmayı misyon edinmişlerdi. İnfaz'dan beri bu duvarların dışına çıkmamıştım. Yanaklarımı ısıtan güneşi, dilimdeki kanı hissetmemiştim. Zade'den ve yapabileceklerinden korkuyorlardı, bu yüzden en mantıklı seçenek beni bir daha gün ışığı görmemek için içeride tutmaktı.

Üç hafta. İşte o zaman Xavier'in beni bu evden çıkarmaktan ve Zade'in beni bulma riskini göze almaktan başka çaresi kalmayacaktı. İşte o zaman, bulduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Rio sırtımı sarmayı bitirdikten sonra beni ters çevirdi ve karnımdaki yaraya geçerek gözlerini işine sabitledi. Bir meme ucuna bile bakmadı.

"Gittiğimde beni özlememeye çalış," diye mırıldandım hiçbir şey görmeden tavana bakarken.

Özellikle derin bir yaraya odaklanmadan önce bana baktığını hissettim. Bunun için kelebek bandaja ihtiyacı olacaktı.

"Hayatının kısa olması için dua edeceğim," diye yanıtladı sonunda. Aylar sonra ilk kez gerçekten gülümsedim. Görünüşe göre o kırmızı ruja ihtiyacım yokmuş.

Bunu söylemesi çok nazikti.

Francesca'nın ayak sesleri koridorda gümbür gümbür yaklaşıyordu ama Rio'yla ben, hâlâ temizlemesi gereken birkaç yarası olduğu için hareket etmeye zahmet etmedik.

Kapıyı çarparak açtığında bakışlarıyla karşılaştım. Kısa bir an için, gözlerinde okunamayan bir duyguyla bedenime baktı.

Güzel görünüyor muyum, Francesca?

"Onu temizlemeyi çabuk bitir, Rio." Rio durup ona bakmak için çenesini omzunun üzerinden kaldırdı. Francesca'nın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Claire burada ve onunla konuşmak istiyor."

Ocak 2022

İnsanlar yılbaşını düşündüklerinde, top düştüğünde* kimi öpeceklerini hayal ederler. Benimki bir yabancının dudakları vücudumun her yerinde ve aletinin olmaya hakkı olmayan yerlerdeyken geçti.

Francesca, Xavier'in beni haftada bir kez ziyaret edeceğini söylediğinde bir an rahatladım. Şimdi, beni ikinci kez görmeye gelmesinden sonra, nedenini bilmiyordum. Rocco ve arkadaşlarından daha acımasız.

Onlar sadece orgazm olmayı amaçlıyorlar ama Xavier, ben hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar acımı uzatıyor. Beni ağlatmasından nefret ediyorum. Kendimi zayıf ve güçsüz hissettiriyor.

Daha da kötüsü, onu kızdırıyor. Bundan zevk almamı istiyor ve yapacağım son şey onun bana yaptıklarından zevk almak olacak.

O bıçağını tenime saplayarak, beni dikkatle inceleyip kırılacağım anı tahmin ederken, onun kanını akıtmak için yapabileceğim tüm yolları hayal ediyordum.

Bana yaptığı en kötü şey bu değil. Hayır.

Normal bir tecavüzcü olup kendi zevki için endişelenemezdi. Kahretsin, erkek nüfusunun çoğu böyleydi. Bunun yerine, benim de orgazm olmamı görev edindi.

Başardı. Ve bu bende ölme isteği uyandırdı.

---

* Times Square Ball, New York'un Times Meydanı'nda bulunan bir zaman topudur. Top, Times Meydanı'ndaki Yeni Yıl Arifesi kutlamasının önemli bir parçasıdır ve top 23:59:00'da özel olarak tasarlanmış bir bayrak direğinden aşağı inmeye başlar ve yeni yılın başlangıcını işaret etmek için gece yarısı durur. (ç.n.)

BÖLÜM 19
AVCI

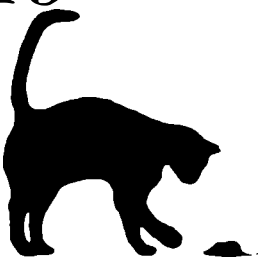

Bir Hafta Önce

İnce metal zincirlerle kıvrımlarını saran kadının vücudundan yakutlar ve zümrütler sarkıyordu. Mücevherler dışında tamamen çıplak, erkeklerin aşağılayıcı bakışlarına açıktı.

"Satılıyor, iki yüz bin dolar," dedi bir kadın sesi, deri koltuğuma yerleştirilmiş hoparlörden. Sesi, sahnede dönen kadının görünüşü kadar boş geliyordu.

Bunlar lüks müzayedelerdi. İhale alanı, merkezdeki küçük bir sahneyi çevreleyen on beş cam bölmeden oluşan devasa bir çarkıfelekti ve her teklif sahibine çalınan kadınlar için savaşırken mahremiyet sağlıyordu. Cam yoğun bir şekilde renklendirilmişti ve teklif verenlerin sahneyi net bir şekilde görmesini sağlarken, bizi içeri bakanlardan gizli tutuyordu. Jay ve ben, camlardaki renk tonunun ayarlanabileceğini ve her teklif sahibinin birbirini net bir şekilde görmesine olanak tanıyabileceğini keşfetmiştik.

Bu özelliği daha sonra kullanmayı planlıyordum.

Sigaramı içime çekip düğmeye basarak teklif verdiğimde duman kapalı alanda yayıldı.

"Satılıyor, iki yüz elli bin dolar," dedi kadın ben düğmeye bastıktan hemen sonra.

Başka biri teklif verdi ve konuşmacı daha sözünü bitiremeden tekrar düğmeye basarak teklifi üç yüz bin dolar olarak ilan etmesini istedim.

Bu gece satın aldığım beşinci kız olacaktı. Aynı zamanda müzayedeye çıkarılan beşinci kızdı. Her bir kız benimle birlikte ayrılacaktı.

Ödeme, onaylanan her satışla birlikte hesabımdan havale ediliyordu ama gecenin sonunda herkes ölmüş olacaktı ve Jay parayı hemen bana geri gönderecekti. Paraya sıkışmış değildim ama param asla Cemiyet'in cebine girmeyecekti.

Satış teyit edilmeden önce parmağım o düğmeye üç kez daha bastı. Sigaramı tekrar içime çektim, başka bir kız sahneye itilirken tenimin altında

hafif bir uğultu titreşiyordu. Tökezledi ama suratının üstüne yapışmadan önce beş santimlik topuklarının üstünde dengesini sağlamayı başardı.

İri ceylan gözleri ve yüzünün yarısını kapatan gözlükleri olan çekingen bir kızdı. Diğerleri, sırf genç ve çocuksu göründüğü için onun için mücadele edecekti. Tıpkı son beşi gibi, o da bu adamların altlarındaki beden için ödemeye razı olduklarından daha pahalıya mal olan güzel mücevherlere bürünmüştü.

Tink.

"Satılıyor, elli bin dolar."

"Bundan sonra üç kız daha var," dedi Jay, kulağıma gelen sesi yumuşaktı.

Konuşmadım. Bu odalar dinleniyordu ve ölümlerinin bir sürpriz olmasını istiyordum.

Tink.

"Addie'nin burada olduğunu sanmıyorum, dostum."

Bunu zaten biliyordum ama Jay, tatlı Jay en iyisini umuyordu. Addie'nin onu satın alıp tüm bu kötülüklerden uzaklaştırabileceğim bu sahnede koşuşturacağını düşündüğüm için burada değildim.

Hiçbir zaman açık artırmaya çıkarılmayacaktı. Claire ben izlerken bu riski asla göze almazdı. İnsan kaçakçılığındaki kurbanların izini sürecek araçlara sahip olduğumun oldukça farkındaydı, bu yüzden onu kolayca kurtarabileceğim için Addie'yi benim çok iyi bildiğim bir piyasada satma amacını ortadan kaldırıyordu.

Farklı bir şekilde satılacaktı, bundan emindim.

Addie gideli iki aydan fazla olmuştu. Her geçen gün gözlerimin altındaki siyah halkalar derinleşiyor ve öfkem daha da artıyordu.

Aklımı kaybettim. Sabrımı. Gücümü. Her şeyi. Vücudumu hareket ettiren tek şey katıksız irade ve çaresizlikti.

Her nerede tutuluyorsa, izi sürülemiyordu ve hareket ettirilmemişti çünkü muhtemelen ettirilseydi onu bulacağımı biliyorlardı. Kızlar gizli bir yerde tutulurken, onları insan ticaretinde bulmak neredeyse imkânsızdı. Taşındıkları veya satıldıkları uygun kanallar aracılığıyla idare edilmiyorlarsa, izlenecek hiçbir sikim yoktu. Şehre bile götürülmemişti. Hastaneden ayrıldığından beri bu kahrolası gezegendeki hiçbir kamera Addie'nin yüzünü görmemişti.

Beni ona götürebilecek üç kişiden ikisi olan Rio ya da Rick'i de görmemişlerdi. Onu kaçıranların Addie neredeyse orada olduğunu varsayıyordum ama Claire... o gözlerden uzak durmayı biliyordu. Birkaç kez yerini tespit edebildiğimde, etrafını bir ordu sarıyordu ve içeri sızmak için plan yapmam gerekiyordu ki, tekrar ortadan kaybolduğunda bunu yapmak imkânsızdı. Dikkatimi dağıtmak için tasarlanmış bir şekilde hareket eden kırmızı bir ringa balığıydı. Claire'i her türlü alt edecektim ama onu Addie'ye ulaşmak

[redacted]n kullanmak sadece zamanımı ve kaynaklarımı boşa harcamak olurdu.

Ve bu... bu işe yaramayacaktı.

İşte bu yüzden bu gece buradaydım, gölge hükümetin bir başka yüzünü daha yok edecektim. Daha da önemlisi, bu kızlardan birinin Addie'yi görmüş olmasını umuyordum. Jay, bu gece müzayedeye çıkan kızların her birini teşhis etmişti ve birçoğu Oregon'luydu. Yani Addie hâlâ bu durumdaysa onlardan biri onunla aynı evden gelmiş olabilirdi.

Tink.

"Satılıyor, dört yüz elli bin dolar."

Satıldı.

Sonraki üç kızı da satın aldığımda diğer teklif sahiplerinin öfkesini duyamasam da göremesem de her kız satıldıkça artan rekabetçi teklif savaşlarından bunu anlayabiliyordum. Sonunda hepsi, büyük olasılıkla farklı bir müzayededen bir kız satın alma niyetiyle tekliflerini artırmıyorlardı.

Son kız sahneden indikten dakikalar sonra kapı hafifçe vuruldu.

"Jay, binadaki bütün kapıları kilitle ve çıkışları kapat. Benden başka kimse dışarı çıkmayacak," dedim ona hemen, sonra da daha yüksek sesle, "Gir," dedim.

"Tamamdır," diye yanıtladı Jay, tam Lee Morrison odaya girerken. Bu müzayede evinin sahibi olmasa da bu iyi yağlanmış makineyi çalışır durumda tutuyordu. Görevi, teklif sahiplerine odalarına kadar eşlik etmek, kalacak yerlerin tatmin edici olduğundan emin olmak ve müzayedenin sorunsuz ve aksamadan yürümesini sağlamak için kadınların içeri girip çıkmasını denetlemekti.

"Kapıyı kapat lütfen," dedim sırtımı ona dönerek. Saniyeler sonra kapının kapandığını duydum.

"Efendim, kazancınızı nereye taşımamızı istersiniz?" diye sordu Lee saygılı ama ürkek bir sesle. Huzursuzdu.

Güzel.

"Kazancım," diye tekrarladım. "Onların insan olduğunu biliyorsun, değil mi? Tıpkı senin gibi?"

Lee boğazını temizledi. "Özür dilerim, efendim. Kızlarınızı nereye götürmemizi istersiniz?"

"Arka girişe yanaşmış bir limuzin var. Buradan çıkarken hiçbirinin yaralanmadığından emin ol."

"Tabii, efendim," dedi.

"Onlara şimdi söyle," dedim usulca. "Radyonda. Bunu onlara şimdi söyle."

Kekeledi, tuhaf isteğime hazırlıksız yakalanmıştı ama sonunda dediğini yaptı. Telsizle *kazancımın* zarar görmeden limuzine taşınmasını istedi ve onay alınca tekrar boğazını temizledi.

"Hepsi bu kadar mı, efendim?"

"Bu bakımdan, evet."

Onunla işim tamamen bittiğinde ayaklarının ince siyah halı üzerinde döndüğünü ve kapı kolunu kavradığında elinin kolu çevirdiğini duydum.

"Gitmeden önce," dedim onu olduğu yerde durdurarak. "Kendine hiç kız aldın mı?"

Lee kekeledi. "Eh, burada değil, hayır."

"Ya başka bir yerde?"

Bir saniye geçtikten sonra, "Evet, tabii ki," dedi.

Verdiği cevapla bedenim öfkeyle gerilse de kayıtsızca mırıldandım.

"Efendim, nedenini sorabilir miyim..." Ayağa kalkıp ona bakmak için döndüğümde sorusu aniden kesildi. Yaralarımdan mı yoksa gözlerimdeki soğuk, öldürücü öfkeden mi emin değildim ama yüzümdeki bir şey onun sözlerinin kesilmesine ve gözlerinin irileşmesine neden oldu.

Ben ona yaklaşırken geriye bakmadan eli arkasına uzandı ve umutsuzca kapı kolunu aradı.

Ellerim hızla boğazından yakalayarak çığlığını kesti. Onu serbest bırakmam için tekmeleyip pençeler atarken onu kendi boyuma kaldırdım ve irileşmiş gözlerine baktım.

Tek gördüğüm kendi korkunç yansımamdı.

Ona o kızların insan olduğunu söylemiştim ama benim insan olduğumu hiç söylememiştim.

Üstdudağımı dişlerimin üzerine çekerek ona hırladım. "Sadece sefalet ve ıstırap dolu bir hayata sürüklenmek için o sahneye kaç kadın attın? Kaç tanesini kendine aldın ve onlara ağza alınmayacak şeyler yaptın?"

Yüzü mosmor oldu ve ağzı bir balık gibi açıldı ama sıktığım gırtlağından hiçbir ses çıkmıyordu. Daha sıkı tutarken damarlarının alnında belirginleşmesinin tadını çıkardım. Damarlarını patlatıp patlatamayacağımı merak ediyordum.

"Hadi ama Lee, karın ve çocukların olduğunu biliyorum. Tıpkı onlar gibi insanları mide bulandırıcı bir kadere mahkûm ettiğinizi bile bile, her gece onların yüzüne nasıl bakıyorsun?"

Bilincini kaybetmeden hemen önce onu serbest bıraktım. Onu son iki saattir işgal ettiğim sandalyeye oturtmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Banu ve diğer on dört erkeğe gururla sunduğu kadınları satın aldığım koltuğa.

Yüzüne bir yumruk indirdim, neredeyse onu bayıltacaktım. Yanımda getirdiğim ip ve bantla dolu siyah çantayı almam için yeterli zamanı sağladı. Tabii ki, iki fedai, Beavis ve Butt-Head, binaya girmeme izin vermeden önce çantamı kontrol etmişlerdi ama eşyaların satın almayı planladığım kızlar için olduğunu varsayarak sadece gülümsemişlerdi.

Aptal oldukları ve öleceklerı için gülümseyerek karşılık vermiştim.

Hızla koli bandı rulosunu çıkarıp ellerini ve ayaklarını bağladım. Bana durmadan yalvarıyor ve bu işe yaramadığında oltaya takılmış bir solucan gibi ortalıkta çırpınıyordu ama bunun ne işe yarayacağını düşündüğünü bilmiyordum.

Sonra, çakmak sıvısı kutumu çıkardım ve vücudunun her yerine biraz döktüm. Gözleri büyürken sanki kendisi Incredible Hulk'muş gibi bandı kırmaya çalışarak daha çok mücadele etti.

"Jay? Onları içeri gönder," diye emrettim.

"Hallediyorum."

Lee çırpınırken onu kısa süreliğine bırakarak dışarı çıktım ve birkaç adamımın binaya akın edip silahlı çatışmaya girdiğini ve birkaç dakika içinde güvenliği devirdiğini gördüm. Kimse bu müzayededen canlı çıkmayacaktı.

Onlar çalışanlarla ve güvenlik görevlileriyle ilgilenirken, ben de her odaya titizlikle giriyordum. Jay her kapıyı benim için birer birer açtığında içeri giriyor, içerideki pis tecavüzcüyü etkisiz hâle getiriyor, sonra da onları tıpkı Lee gibi bağlıyordum.

On beş kabini de titizlikle hallettiğimde tenimi bir ter tabakası kaplamıştı. Çoğu yaşlıydı ama mücadele eden birkaç genç vardı. Çok acınası bir mücadele olsa da yine de bir mücadeleydi.

Boynumu esneyip omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını serbest bıraktım.

"Bütün kızlar limuzinde güvende mi?"

"Evet ve diğer herkes öldü," dedi Jay.

"Michael sahneye kamerayı yerleştirsin," diye emrettim bir sigara çıkarıp yakarken.

Hâlâ Lee'nin diğer tarafında olan on beşinci bölmedeydim. Deri koltuğa bağlı adam kıvranıyor, onu bırakmam için yalvarıyordu. Kaç çocuğun veya kadının ondan aynı şeyi istediğini merak ediyordum.

Michael elinde bir tripod ve kamerayla sahnede geziniyordu. O kurarken Jay'e "Camı nasıl şeffaf hâle getireceğini buldun mu?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi küstahça.

"O hâlde görelim, dâhi."

Saniyeler sonra cam duvarlar, on beş odanın tamamı şeffaf olana kadar kademeli olarak aydınlandı ve etrafımı deri sandalyelere sarılmış, kurtulmak için deli gibi savaşan ve başarısız olan adamlar çevreledi.

Jay ıslık çaldı. "Lanet olsun, dostum."

Hepsi birden görünür; kendileriyle aynı durumda olan on dört kişiyi görünce donakalmış, kafası karışmış ve taş kesilmiş görünüyorlardı. Michael

bile sahnede durup yüzünde bir sırıtışla etrafındaki sahneyi izliyordu. Sonunda hepsinin kafalarının bana dönmesini izledim.

"Bunu görüyor musun?" diye sordum yanımdaki adama. "Ne kadar heyecan verici. Onlara kaderlerini göstereceksin."

"Selam sana, Aziz Meryem. Tanrı seninledir."

Kaşlarımı kaldırdım ve asla elde edemeyeceği bir kurtuluş için dua ederken sabırla bekledim.

"Kadınların en kutsalı sensin ve kutsaldır senin evladın, İsa. Aziz Meryem, Mesih'in annesi, biz günahkârlar için şimdi ve ölüm saatimizde dua et. Amen."

"Şimdi kurtarıldın mı sence?" diye sordum.

"Evet," dedi inançla.

Gülümsedim. "Geriye dokuz Hail Mary* kaldı. Yanarken bile bunları tekrarladığını duymak istiyorum."

Başını şiddetle sağa sola salladı, yanaklarından yaşlar süzülürken duasına yeniden başladı.

"Selam sana, Aziz Meryem. Tanrı seninle..."

Sigaramdan içime son bir nefes çektim ve yanan sigaramı ilahi söyleyen adama doğru fırlattım. Tıpkı diğerleri gibi yanıcı bir sıvıyla kaplanmıştı ve anında alevler içinde kaldı.

Duası çığlıklara dönüştü ve ıstıraba yenik düşmeden önce ikinci Hail Mary'sini bile bitiremediği için hayal kırıklığına uğradım.

O tanrıdan korkan bir adamdı ama şeytanın ona iyi bakacağından emindim.

Hasta ruhlu piçi yanmaya bırakarak yan kapıdan Lee'ye yöneldim.

"Beni özledin mi?" diye sordum kibrit kutumu çıkarıp bir tanesini yakarken.

"Lütfenlütfenlütfen, her şeyi yaparım! *Lütfen* bunu yapma!"

"Her şeyi mi?"

"Evet! Ne istersen!"

Eğilip şeytani bir ifadeyle ona baktım. "Ne istiyorum biliyor musun, Lee? Benim her gün hissettiğim acıyı senin de hissetmeni istiyorum. Acı çekmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yüksek sesle itiraz etti ama kibriti ona fırlattığımda gırtlağından kopan ıstırap, feryatlarıyla birbirine uymuyordu, saniyeler içinde vücudu alevler içinde kaldı.

Bir kez daha, tek tek odalara girip her birini ateşe verdim. Son ceset alev aldığında, Michael'a camın ardından kayda başlaması için işaret verdim.

* Hail Mary ya da diğer ismiyle Ave Maria, İsa'nın annesi Kutsal Bakire Meryem'in bağışlayıcılığını isteyen geleneksel bir Katolik duasıdır. (ç.n.)

Başlat tuşuna bastı ve biz Michael'la binadan çıkarken kamera yavaşça tripod üzerinde dönmeye başladı.

Kamera daireler çizerek karanlık ağda diri diri yanan on beş adamı yayınlayacaktı. Tüm kaçakçıların ve sübyancı pisliklerin seyir zevki için oradaydı. Bir de tabii Claire'in seyir zevki için.

O kaltak da yanacaktı. Siktiğimin sözlerini yazın bir kenara.

***

"İtiraf etmeliyim hanımlar, daha önce kadınlarla dolu bir limuzinde bulundum ve o.. böyle değildi," dedi Michael yüksek sesle.

Ben kafasına bir şaplak indirirken Ruby onu azarladı, bu da yanımda oturan kızın burnundan güler gibi bir ses çıkarmasına neden oldu.

Michael ve ben bu gece müzayedeye çıkarılan sekiz kızla yolculuk etmiştik. Neyse ki bir ton fazladan kıyafet getirme öngörüsüne sahiptim.

Ben bir grup pedofili ateşe vermekle meşgulken, Ruby kızlarla limuzindeydi, onlara güvende olduklarına ve eve gideceklerine dair güvence vermişti. Yine de erkek olarak benim ve Michael'ın varlığı onları biraz rahatsız ediyordu; zavallı kızlar niyetimize karşı temkinli duruyordu.

Michael'ın göt gibi davranması da kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Aslında espri anlayışı için minnettarım," dedi yanımdaki kız ağır bir Rus aksanıyla. "İnsanlar bana cam gibi davranmadığında daha az kırılmış hissetmemi sağlıyor."

"Gördün mü?" diye öfkeyle mırıldandı Michael, hâlâ başının arkasını ovuşturuyordu.

"Öyle olsun," diye kabul ettim. "Yine de hak etti."

"Onları öldürdün mü?" diye sordu, bana bakarak. Uzun kahverengi saçları ve bana Jay'i hatırlatan ela gözleriyle güzel bir kızdı. Ben teklif verirken onun sahnede durduğunu hatırlıyordum, çenesi yukarıda ve duruşu dimdikti.

Korkacak biri olmadığı çok açıktı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Sana teklif veren insanları mı kastediyorsun?"

"Senin dışında mı? Evet."

"Öldürdüm," diye onayladım.

Bir süre durakladıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Güzel."

Ben de bakışlarımı başka tarafa çevirip onu sorgulayan bakışlarımdan kurtardım. "Öldürmemi istediğin başka biri var mı?"

Burnunu çekti. "Aklıma birkaç tane geliyor."

"O zaman takas yapmaya ne dersin? Benim için birini görüp görmediğini söylersen, kimi istersen öldürürüm."

Bakışlarını bir kez daha hissettiğimde ona döndüm.

"Bana onu göster," diye fısıldadı. Telefonumu çıkarıp Addie'nin yazar fotoğrafını açtım. Göğsüm acıyla sıkışırken ekranı Rus kıza çevirdim.

"İsmi..."

"Addie," diye mırıldandığında kalbim durdu.

"Onu tanıyor musun?"

"Benimle aynı evdeydi. Son gördüğümde hâlâ oradaydı."

"Nerede?" dedim ses tonuma dikkat edemeyerek.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı sesi sertleşirken. "Oregon'da mıyız?"

"Evet. Jacksonville'deyiz."

"O zaman yakındır. Eve gidip gelirken gözlerim bağlıydı bu yüzden nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dakikaları saydım ve arabada bir saatten az bir süre geçirdik. Size tek söyleyebileceğim; sahibinin adının Francesca olduğu, orayı erkek kardeşiyle birlikte işlettiği ve ormanın ortasında bir yerde olduğu."

Derin bir nefes alıp kısa bir anlığına Michael'ın kocaman olmuş bakışlarına karşılık verdim. Addie'nin sadece bir saat uzakta olabileceğini duymak kalbimi hızlandırıyordu. Sabrım ve denetimim uçup gitti. Parmaklarım, onu bulana kadar yakındaki kasabaları arama ve ev ev dolaşma isteğiyle kaşınıyordu.

Bu gece buraya gelmemin nedenlerinden biri, birinin onu görmüş olabileceği umuduydu. Fakat doğruyu söylemek gerekirse, bu kadar şanslı olacağımı düşünmemiştim.

"Adın ne?" diye sordu gergin bir sesle.

"Jillian."

"Bana söyleyebilir misin... siktir, o..."

"Yaşıyor," diye araya girdi, cevabın kesinlikle *iyi değil* olduğunu bilsem de nasıl olduğunu sorma ihtiyacımı anlayan Jillian. "Evdeki kızlardan Sydney ile problem yaşadı. Birbirlerinin boğazındalar ve bu onların çokça cezalandırılmasına neden oluyor."

Uzuvlarıma yayılan hafif titremeler Jillian devam ettikçe giderek artıyordu.

"Son duyduğuma göre çoktan bir alıcısı varmış. Onu ziyaret ediyor."

Çenemi o kadar sert sıktım ki, kas neredeyse basınçtan patlayacaktı.

"İsmi?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

Sessiz kaldığında, görünüşe göre hatırlamaya çalışıyordu. Sonra çekingen bir ses onun yerine soruyu yanıtladı.

"Xavier Delano," dedi. Jillian ile kısa kahverengi saçlı ve yuvarlak gözlüklü kıza döndük.

"Adı bu," diye tekrar onayladı. "B-ben de Addie ile aynı evdeydim."

"Teşekkür ederim..."

"Gloria," diye yanıtladı ben sustuğum zaman.

"Teşekkür ederim, Gloria. Senin de herhangi bir pisliği öldürmeme ihtiyacın var mı?

Gülümsedi ve hayır anlamında başını salladı. "Ellerimde yeterince kan var."

Komik, bense tam tersini hissediyordum. Kendi ellerimde *asla* yeterince kan olmayacaktı.

BÖLÜM 20
ELMAS

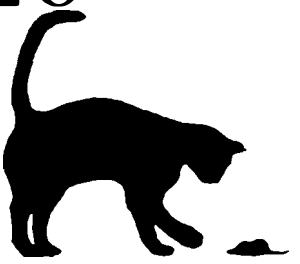

Günümüz

"Kahretsin," diye mırıldandı Rio, Francesca gittikten sonra, hareketleri hızlanmıştı.

Kaşlarım çatılırken bariz endişesi kalbimi hızlandırıyordu. "Claire mi? Claire kim?"

Bana baktığında onun gözle görülür şekilde cesaretini kaybetmesini izledim, sanki bir ip çekilmiş de gözlerinin üzerine panjur kapanmış gibiydi. Claire her kimse, korkulması gereken biriydi.

Beni görmezden gelen Rio sargımı bitirdikten sonra kolumdan tuttu ve doğrulmaya zorladı. Şifonyerime doğru yürüyüp çekmeceleri açarak üzerime rastgele giysiler fırlattı.

"Ne... Rio, senin lanet olası sorunun ne?" diye tersledim bir gömlek doğrudan yüzüme çarptığında.

"Claire, kafana hedefi koyan kişi," dedi sesini fısıltıdan bir oktav yukarıda tutarak. Sonra bana doğru yürüyüp yeni çocukmuşum gibi kıyafetlerimi giymeme yardım etti ama ben onu durduramayacak kadar şaşkındım. Kalbim güm güm atıyor, panik tüm vücudumda dolaşıyordu.

Bu kadının kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Zade ile bir tür bağlantısı olduğu açıktı. Rasgele bir kadının kafama hedef koymasının tek nedeni buydu, değil mi?

Ancak, daha önce bir Claire ile tanıştığıma yemin edebilirdim... ama beynim nerede tanıştığımızı ve nasıl göründüğünü hatırlayamayacak kadar karışıktı. Ya da benim veya Zade için önemini.

Beni omuzlarımdan tuttu, yüzü ciddiydi. "Kelimelerine çok dikkat et, *princesa*. Hatta ağzını kapalı tut."

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım. Son zamanlarda karşı koyamayacak kadar yorgun ve *zayıftım*. Bu eve içimdeki ateş tutuşurken girmiştim ve iki ay içinde meşhur parmaklar alevi kısıp geride sadece bir duman izi bırakmıştı.

Tek ihtiyacım olan bir kıvılcımdı ve belki... belki yeniden tutuşturulabilirdi.

Koridorda Rio'yu takip ederken midem endişeyle burkuldu. Uyluklarımın arasında zonklayan donuk ağrı, her adımda çaresizce unutmaya çalıştığım şeyi hatırlatıyordu. Xavier'in açıkça amaçladığı şey buydu. Aynı zamanda Zade'in artık beni istemeyebileceğini de hatırlatıyordu, ki bu çoktan kabul ettiğim bir şeydi. Onun saplantısını kaybetmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim... ama kaybetmemem nasıl mümkün olabilirdi ki? Artık kirliydim.

Rio hiç bakmadan önümde yürüyor, midemde oluşan düğümü daha da sıkılaştırıyordu. Etrafına buz gibi bir kale örmüştü, omuzlarındaki gerginlik kadar sağlamdı. Sanki savaşa gönderilmek üzereyim ve beni bir daha asla görmeyecek diye benden uzaklaşıyordu.

Bazı günler bana yaptıklarından dolayı ondan hâlâ nefret ediyordum ama kendimi kandırıp aramızda bir bağ kurmadığımızı da söylemeyeceğim. Son iki aydır duygusal desteğim olmuştu ve bu zamana kadar onu çözmeye başlamıştım. Eğer böyle davranıyorsa, bunun bir nedeni vardı.

Bu da beni lanet olsun ki geriyordu.

Merdivenlerden inerken oturma odasından alçak sesler yükseliyordu. Rocco mutfakta durmuş, bir bardak su içerken küçük boncuk gözleriyle bana bakıyordu.

Başımı eğip çıplak ayaklarımın kirli zeminde gezinmesini izledim. Daha iki gün önce temizlemiştim ama Rocco ve arkadaşları yerde cam varmış gibi davranıyorlar ve evin içinde çamurlu çizmelerini giymekte ısrar ediyorlardı.

Gözlerim oturma odasına kadar uzanan ve iki topuklu ayakkabıdan oluşan kusursuz ayak izlerine odaklandı. Yeni gelen kişinin de ayakkabılarına çamur bulaşmıştı. Ne kadar da kabaydı.

Biri hafifçe boğazını temizlediğinde sonunda bakışlarımı kaldırdım. Anında pişman oldum. Baktığım kişinin yarattığı şok beni neredeyse kirli ayak izlerine yapıştıracaktı.

Claire... Onunla kesinlikle daha önce tanışmıştım. O Mark'ın eşiydi. Daha önce beni kaçırmaya çalışan ve Zade'in Şeytanın Yasak Aşkı gecesi gaddarca öldürdüğü senatör.

Mark'ın bizi evinde bir hayır etkinliğine davet ettiği gece onunla tanıştığımı hatırlıyordum. Zayıftı, bastırılmıştı ve çok hoş görünüyordu.

Neden kafama hedefi *o* koymuştu? Kocasının intikamı için mi? Sebebi bu olmalıydı. Zade, Mark'ı öldürmüştü, şimdi de o beni kaçırıp sattırarak ondan öfkesini çıkarıyordu.

Fakat tanrım, bunda kızacak ne var? Adam açıkça onu istismar ediyordu.

"Merhaba, Adeline," diye selam verdi Claire kırmızı rujunun ardından

bana gülümseyerek. Onunla ilk tanıştığım zamandan çok farklı görünüyordu. Görünüşünden dolayı değildi, hâlâ yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmış parlak kızıl saçları ve yaşlanmasına rağmen güzel bir görünümü vardı.

Sebebi onun... mutlu görünmesiydi. Gelişmiş gibiydi. Kocasının ölümü için üzgün ya da perişan görünmüyordu.

Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla dolu olduğum için, "Merhaba Claire," demem biraz zaman aldı.

Siyah eldivenli ellerini birbirine kenetledi ve bana doğru bir adım attı.

"Kafanın çok karışık olduğunu biliyorum, hayatım," diye söze başladı. "Ve tüm bunların ortasında kaldığın için çok üzgünüm." Elini sallayarak, "tüm bunlar" derken şu anda tutsak tutulduğum evi kastettiğini gösterdi.

Her halükârda kaçırılmayacakmışım gibi davranmayalım.

Yine de sessiz kaldım, buna tam olarak nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim.

Elinizi savup *ah ne demek, sorun yok. Hayatımı yaşıyorum* mu diyecektim?

"Z gibi biriyle birlikte olman çok talihsiz bir durum. Gelip porselen dükkanındaki bir boğa gibi senin hayatını mahvetti, değil mi?"

Evet. Evet, mahvetti.

"Sanırım öyle," diye itiraf ettim.

"Son zamanlarda benim için pek çok soruna neden oldu. En son, bir müzayede evinde sebepsiz yere birkaç önemli alıcıyı öldürüp sonra da kızları çaldı."

Kalbim mideme çarptığına içerideki kelebekler dağıldı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına baskı yapsa da onları zorla bastırdım. Zade'i ve yol açtığı tahribatı duymak... Tanrım, neredeyse rahatlatıcıydı. Bir bakıma, ben kaçırılmadan önce hayatımdaki insanlar gerçek, yaşayan insanlar yerine hayaletler gibi hissetmeye başlamıştım. Zade, Daya, annem... Artık hiçbiri gerçek gelmiyordu.

Ancak Claire'in bana Zade'in yol açtığı tahribattan bahsetmesi onu yeniden gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Daha önce buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Jillian ve Gloria'yı mı kaçırdı?" diye sordum, sesim akmayan gözyaşlarımdan dolayı pürüzlü çıkmıştı. Göğsüm sayısız duyguyu açığa çıkarırken hepsinin önünde rahatlama vardı.

"Kaçırdı ve bunu sana da yapmasına izin vermeyeceğim. Planlarda bir değişiklik oldu, ben de bu fırsatı değerlendirip sen gemiye bindirilmeden önce değerli elması bir kez daha canlı göreyim dedim. Jillian ve Gloria'nın nasıl bir şansa sahipse, sen değilsin."

Boğazım kurudu. "Ben müzayedeye çıkarılmıyor muyum?"

"Tabii ki hayır, canım. Asla çıkarılmayacaktım."

Francesca bunu biliyor muydu? Geldiğimden beri bana müzayedeye çıkarılacağımı söylüyordu ama bu habere şaşırmış görünmüyordu.

Ben Claire'e boş boş bakarken, "Çok zeki ve becerikli bir adam kendini buna adamış. Bu da bu mülkün dışına adımını atar atmaz seni bulabileceği anlamına geliyor." diye devam etti.

Bu bilgi, bir heyecan karmaşasıyla savrulan kalbimde işleri iyice kızıştırdı. Açıkcası, Zade insanları nasıl bulacağını biliyordu. Sanırım bu kadar uzun sürmesinin nedeni benim iki aydan fazla bir süredir ıssız bir evde kilitli kalmış olmamdı. Benim hakkımda bir ipucu bulmak muhtemelen imkânsıza yakındı ama beni buradan çıkardıkları an, artık bu avantajları olmayacaktı.

"Francesca, oldukça üst düzey bir alıcının gözlerini sana diktiğini söyledi. Bu yüzden seni gizli tutmak için doğrudan satacağız."

Ağzım açık kalırken gerçekten nasıl hissedeceğimden emin değildim. Doğrudan satış, onlara beni gizlemeleri için bolca fırsat verirdi ama benim için bir zaman saklanmak istememiştim.

Kalbim güm güm atarken başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam," dedim.

Sanki başka seçeneği olmadığı hâlde yatağa gitmeyi kabul eden bir çocukmuşum gibi küçümseyici bir şekilde gülümsedi. Sanırım bu yanlış bir benzetme olmazdı.

"Xavier çoktan senin için ödeme yaptı ve üç gün içinde seni alacak. Francesca, Xavier ile mutlu bir hayat yaşamanız için ihtiyacınız olan tüm bilgileri sağlayarak seni yeni hayatına hazırlamaya devam edecek."

Ah. Claire de Mark kadar psikopattı.

Belki Mark'ın istismarının sonucuydu, belki de değildi. Ne olursa olsun, onunkinden daha iyi değildi. Onun acısı başkalarına acı çektirmeyi haklı çıkarmıyordu. Bu şekilde değil.

"Francesca ve ben detayların üzerinden geçeceğiz. Senin endişeleneceğin bir şey yok. Sadece sana iyi haberi kendim vermek istedim," diye devam ettiğinde gözleri zevkle parlıyordu. Gözleri, yıldızların öldüklerinde göründüğü gibi görünüyordu. Yoluna çıkan her şeyin de öleceğini garanti eden bir ışıkla. Onun gözlerinde hayat kalmamıştı.

Müzayedeye çıkarıldığımda kaçabileceğimi veya en azından yüzümün bir kalabalıkta görünmesini sağlayabileceğimi ummuştum. Belki bir telefon çalıp mesaj gönderebilirdim veya Zade'e yerimi söyleyecek herhangi bir şey. Bu seçenekler şimdi o kadar kolay olmayacaktı ama yine de imkânsız değildi.

Kuru, çatlamış dudaklarımı yaladım ve kafatasındaki ikiz ölü yıldızlara dikkatsizlik verdim. "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum yavaşça.

Kırmızı dudakları düz bir hal alsa da başıyla onayladı.

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

Francesca tısladı ama Claire elini kaldırıp onu susturdu. Bunu izlemek bile tatmin ediciydi. Bana doğru birkaç adım attı.

"Senin kadar güzel biri dikkatimizi çektiğinde, bakışlarımızı başka bir yöne çevirmek zor. Normalde hayatına birini yerleştirmeyi tercih ederdim. Bir erkek arkadaş, eğer istersen. Âşık olacağın ve güveneceğin biri. O seninle ilgilenirdi ve sen de bir yandan para getirirken bir yandan da bir tür özgürlüğe sahip olabilirdin. Ancak önce başkasının dikkatini çektin ve birdenbire çok daha değerli oldun."

Kaşlarım çatılırken yutkunmakta zorlandım. Claire'in tıpkı Mark gibi olduğu sonucuna varmak zor değildi. Kadınları ve çocukları bulup Cemiyet'e getiriyordu. Fakat konuşma şekli...

"Bu ticaret, bu *dünya*... Her şeyin sahibi benim. Hepsinin sahibi benim," diye karşılık verdi Claire. "Cemiyet benim canım. Ben ve iki ortağım. Mark, evliliğimizdeki erkeğin kendisi olduğunu düşünürdü ama başından beri ipleri elinde tutanın ben olduğumu asla bilmiyordu. Kocamı taşaklarından asmak ne kadar eğlenceli olsa da Zade o pislikten kurtularak bana bir iyilik yaptı. Erkek arkadaşın kocamı öldürdüğü için kızgın değilim. Kızgınım çünkü inşa etmek için çok çalıştığım şeyi mahvetmeye çalışıyor. Hepinizin yaşadığı hüzünlü, küçük hayatlar benim imparatorluğum. *Z* onu benden almaya kalkarsa kahrolurum." Adını ağzına bir böcek girmiş gibi tükürürken öfke ve tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Tek yapabildiğim, ona büyük bir şaşkınlıkla bakmaktı. Claire'in esas kuklacı olması kafamı karıştırmıştı. Başkan, kahretsin, *tüm* dünya liderleri, ona kıyasla küçük balıklardı.

Suskunluğumdan yararlanarak Francesca'ya döndü. "Hadi biraz sohbet edelim, Franny. Konuşacak bazı şeylerimiz var."

Francesca, Claire'e nazikçe gülümsedi. "Elbette!" Bana döndüğünde gülümsemesi, "Odana dön ve akşam yemeğine kadar çıkma," diyecek kadar soldu. Ardından tekrar Claire'e dönüp gülümsedi.

Yüzü, yaptığı onca egzersizden dolayı incinmiş olmalıydı.

Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlere doğru hızla ilerledim. Rio, ellerini arkasında kavuşturmuş, mutfağın kapısında duruyordu. Kısa bir anlığına göz teması kurduk ama koyu gözbebeklerinde dönen duyguyu çözemiyordum. Orada kaldı ama bunun için mutluydum. Odama kapatılmak şu anda tam olarak ihtiyacım olan şeydi, böylece kaçışımı yeterince planlayabilirdim.

Xavier bir konuda haklıydı: İnfaz iki ucu keskin bir kılıçtı. Bana nasıl kaçacağımı öğretmişti ve tam da bunu yapmayı planlıyordum.

***

Yüzüme üflenen sıcak nefes, içine düştüğüm derin uykuyu dağıttı. Saç telkerinin burnumu gıdıkladığını hissettiğimde irkildim.

Gördüğüm tuhaf rüyadan sıyrılmam birkaç saniyemi aldı. Gerçeğin ortaya çıkmasıyla birlikte nefret ve tehlike duygusu da yerleşirken birinin yüzüme üflediğini fark etmem birkaç saniye daha aldı.

Anında içgüdülerim kırmızı alarma geçti, adrenalin ve korku tüm vücudumu kapladı.

Gözlerimi yavaşça yaraladıktan sonra tedirgin bir çığlık soluk borumu tıkadı. Sydney'nin tepemde durup yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede tuttuğunu gördüğümde gözlerim kocaman oldu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, çılgınca bir gülümsemeyle bana bakarken gözlerinde psikopatça bir ışıltı vardı. Ağır ağır nefes alıyor, her nefes verişinde gırtlağından küçük heyecan sesleri çıkıyordu.

Kendimi yatağa daha da bastırıp nefes almaya çalışırken kalbim göğsümü vuruyordu.

"Ne bok yiyorsun, Sidney?" dedim soluk soluğa, sesimi alçak tutmaya çalıştım ama başaramadım.

Mesanemdekileri yatağın her yerine boşaltmama saniyeler kalmıştı, üzerime tırmanırken korkum büyüyor, sarı saçları yüzüme değiyor ve görüşümü engelliyordu.

Vücudum içgüdüsel olarak hareket ederken ayaklarımı yatağa bastırıp yana kazanmaya ve doğrulmaya çalıştım ama elleri boğazımı sararak beni olduğum yerde tuttu. Henüz nefes almamı engellemiyordu ama yine de paniğe kapıldım, Zade'den öğrendiğim tüm o hareketler aklımdan uçup gitti.

"Ne yapacağını biliyorum," diye fısıldadı. Kalbim kulaklarımda güm güm atarken neredeyse söylediklerini kaçırıyordum.

"Kaçmaya çalışacaksın ve ben bunu onlara söyleyeceğim," dedi, çılgınca kükrerken ona doğru atıldım. "Ve umarım seni bunun için öldürürler."

Ellerini daha da sıkmaya başladı ve sonunda, *lanet olsun ki en sonunda*, öğrendiklerim devreye girdi. Kolumu onun kollarının arasına alıp tüm gücümle vücudumu eğdim ve onu yatağın kenarından fırlattım.

Darbe o kadar şiddetliydi ki ikimiz de donup kalmış, biri uyanacak mı diye bekliyorduk. Francesca evin karşı tarafında, alt katta kalıyordu ama bu sesimizin duyulmadığı anlamına gelmiyordu.

Ayrıca evin dışında her zaman nöbet tutarak hiçbirimizin kaçmayacağından emin olan iki veya üç adam oluyordu.

Sydney gözlerini kıstığında tekrar saldırmak üzere olduğunu biliyordum. Bacaklarım battaniyeye dolanmıştı, bu yüzden önce tepki vererek bacaklarımı kurtardım ve yatağın ucuna doğru atladım.

Bana doğru hamle yaptı, elini bileğime dolayıp beni geri çekmeye çalıştı.

Sert bir tekme attığımda tutuşu beni serbest bırakıp yatağın diğer tarafından düşmeme yetecek kadar gevşedi.

Yavaşça ayağa kalktı, çenesini eğerek yatağın iki yanında karşı karşıya geldiğimizde bana saf bir kötülükle baktı.

"Senin lanet olasıca sorunun ne?" diye fısıldadım bağırır gibi.

"Ne planladığını biliyorum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimin irileşmesini ve yüzümdeki acı dolu ifadeyi engellemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Planladığım bir şey yok," diye şiddetle inkâr ettim.

Bana aldırmadı. "Bizden daha iyi muamele görüp sonra da kaderinden kaçamazsın," diye homurdandı.

"Daha iyi muamele görmek mi?" diye tekrarladım şaşkın bir kahkahayla. "Buraya geldiğimden beri başımı belaya sokuyorsun!"

"Yine de seni daha çok seviyor," diye tısladı. Buna inanmasına kesinlikle şaşırmış hâlde başımı iki yana salladım. Francesca beni bir dolar işareti olarak görüyordu, azımsanmayacak miktarda. Kendinden başka kimseyi sevmiyordu.

"Belki lanet olasıca psikopat bir sürtük gibi davranmasaydın seni *severdi*," diye kestirip attım sinirlenerek. Yatağın etrafında bana doğru dönmeye başladığında geç de olsa köşeye sıkıştığımı fark ettim.

"Francesca'ya planlarından bahsedeceğim," dedi iğnelememi duymazdan gelerek.

"Ne planı?" diye sordum aptalı oynayıp aslında hiçbir şey bilmediğini umarak. Son iki aydır, buradan çıkarıldıktan sonra farklı kaçış yolları üzerinde çalışıyordum ve dün gece Claire beni gafil avladıktan sonra, artık müzayedeye çıkmayacağıma göre işe yarayabilecek birkaç fikir bulmuştum. Fakat Sydney onları mahvetmek üzereydi.

Zemini işaret ettiğinde yüzüm dehşetle asıldı. Başımı şaşkınlıkla ona çevirdim.

"Bunu nasıl bildin?"

Omuz silkerken dudaklarında neşeli bir sırıtış vardı. Yavaş yavaş, hastalıklı bir farkındalık oluştu.

Duvarın içinde durup o gece uyurken beni izleyen kişi oydu. Onu gördüğümde saklanmış, sonra günlüğü bulduğumda beni izlemeye devam etmiş olmalıydı.

Tanrım, ne zamandır okuyordu? Ayrıca ne sıklıkla ben lanet olası uykumdayken beni izliyordu?

"Duvarın arkasına nasıl geçtin?"

Çılgınca sırıtarak omuz silkti. "Bu ev hakkında bilmediğin çok şey var,

elmas. Francesca'nınki de dahil herkesin sırlarını biliyorum. Neden bu kadar uzun süre kalmama izin verdi sanıyorsun?"

"Ne sırrı?"

"Sanki sana söylermişim gibi," diye alay etti.

Francesca hakkında ne öğrenebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda değildi. Tek *bildiğim*, bu gece birimizin bu odadan canlı çıkmayacağıydı.

Francesca kaçmayı planladığımı ve nasıl yapacağımı öğrenirse asla kaçmamamı sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Siktir etsene, bu asla olmayacaktı.

Beni Zade'den uzak tutmak için lanet olası okyanusun ortasındaki bir denizaltına hapsetmek zorunda kalacaklardı.

O, muhtemelen vardığım sonucu sezerek yatağımın kenarında oyalanırken ben odanın köşesinde durdum. Ya muhtemelen yüz ifademe kazınan kararlılığı fark ettiği için, ya da kaçmak için yatağın üzerinden atlamadığım içindi.

Zaman birkaç saniyeliğine yavaşlarken ikimiz de hareketsiz kaldık. Ardından aynı anda harekete geçtik. Ben komodine doğru fırlarken o benim üzerime atıldı. Mürekkebim biter diye çekmeceye birkaç kalem istiflemiştim ve şimdi hayatımı kurtarabilecek tek şey bunlardı. Sydney'den değil, Xavier'den.

Tam çekmeceyi açıp bir tanesini bulduğumda saçımı tutup beni duvara doğru savururken parmaklarım kalemin etrafına dolandı. Acıyla duvara çarptım, hiçbir şey görmeden yumruğumu onu saçımdan ayırmak için savurdum.

Dişleri omzuma battığında tüm gücüyle ısırdı. Yüksek perdeden bir ciyaklama kaçtı dudaklarımın arasından. Boğazımdan kopmakla tehdit eden çığlığı, dişlerinin çevresinden fışkıran kanları hissederken bastırdım.

Acıdan gözlerim kararırken elimi kaldırıp kalemi ulaşabileceğim her yere sapladım, kalemin etten ve sinirden geçtiğini hissettim. Boğuk bir ciyaklamayla beni bıraktı ama o uzaklaşamadan onu tutup ikimizi de yere devirdim, artık yakalanmamız umurumda değildi.

Sikeyim bu kaltağı.

Kontrolü ele geçirmek için mücadele ederek birkaç saniye yuvarlandık. Bir elimi pençelerine geçirmek için, diğerini de kalemi boynuna saplamak için kullanarak, sıkıca tutup üzerine çıkmayı başardım. Elim kaydı, tenine sapladığımda kalem kanı yüzünden kayıyordu.

Tırnakları yüzüme batıyor, acı veren izler bırakıyordu ama ben onu körü körüne bıçaklamaya devam edip kaygan kalemi yalnızca katıksız bir kararlılıkla tutmayı başarırken arka planda kayboluyorlardı. Ona defalarca sapla-

dım, yorgunluk hızla iliklerime işliyordu ama saf adrenalin ve panik devam etmemi sağlıyordu. Nihayet gevşediğinde etrafımız kan gölüne dönmüştü.

Ağır ağır nefes alırken kana bulanmış ve adrenalinden çılgına dönmüş haldeydim. Vücudum şoka giriyordu ve beş duyum da kilitlenmişti, hiçbir şey uyuşukluk örtüsünün ötesine geçemiyordu.

Artık deliklerle dolu olan vücuduna baktım. Gözleri boş boş tavana bakıyordu ve gözlerinin hayattayken olduğundan hiçbir farkı olmadığını fark ettim.

Kapım gıcırdayarak açılırken Rio hızla içeri girdi. Sydney'i yerde yatarken ve benim kırmızıya bulanmış hâlde üstüne çıktığımı görünce olduğu yerde durdu. Bu... sıcaktı. Sanırım sıcak basıyordu.

"Siktir, *princesa*. Ne yaptın sen?"

Onu güçlükle duyuyordum, sözlerini sadece dudaklarının hareket ediş şeklinden çıkarabildim. Onu işaret edip "Onu öldürdüm," dedim boğuk bir sesle.

Başka birinin gelip gelmediğini görmek için dışarı baktıktan sonra sessizce içeri girip kapıyı kapattı.

Kulaklarımda köpüren tayfundan hafif tık sesi duyulmadı. Daha iyi görebilmek için yatağın diğer yanından geçerken adımlarını hafif tuttu. Dudakları bir daire oluştururken ıslık çalıyor olmalıydı ama onu da duymuyordum.

Tek yapabildiğim bakmaktı.

"Buraya gel," dedi, beni kendisine doğru çekerek. Gözlerimi kırpıştırarak titreyen dizlerimin üzerinde ayağa kalktım ve tek bir adım atmayı başarmıştım ki kanın üzerinde kayıp güçlükle yatağa tutundum. Rio'nun eli kolumu kavradı ve beni büyüyen havuzdan kaldırıp uzağa çekti.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, koyu gözleri benimkileri tarıyordu. Ardından kafamın yana savrulmasına yetecek kadar sert bir tokat attı. Beyaz gürültü keskin bir çınlamaya dönüştü ve sonra tüm duyularım hızla geri geldi. Her şeyi duyuyor, görüyor, hissediyor, tadıyor ve kokluyordum.

Bakır. Duyularımın fark ettiği ilk şey buydu. Ardından Rio yine yüzümü kavrayıp konsantrasyonumu tekrar ona çevirmeye zorladı.

"Bana bak, *mamá**. Şimdi ne halt edeceksin, ha?"

Ağzımı açtım, söyleyecek söz bulamadım. Sonunda sadece, "Kaçacağım," dedim.

Başını iki yana sallarken ellerini indirip uzaklaştı. Bana baktı ama her zamanki gibi gözbebeklerinde çalkalanan duyguyu anlayamıyordum.

"Bunu söylememem gerekiyordu," diye fısıldadım, bana izin vermeyece

* *Mamá*, İspanyolcada kadın, anne, eş anlamında kullanılır. (ç.n.)

ğinin farkına vararak. Siktir. Durum bir anda kafama dank ettiğinde panik moduna geçtim.

Sydney'yi kaçış planımı bozacağı için öldürmüştüm ve şimdi bir yerlerde bir denizaltında kilitli kalacak, hayatımı balıkların yanında yaşayarak geçirmek zorunda kalacaktım.

Rio beni suçüstü yakalayınca kaçma şansım tamamen boka batmıştı ve şimdi buradan asla siktir olup gitmeyecektim. Rio gitmeme izin vermeyecekti. Hiçbir yolu yoktu. *Kız kardeşi* tehlikedeydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kanlı ellerimi umursamadan onları saçlarımın arasından kaydırıp siktiğimin evinden daha adımımı atmadan yakalanmış olmamı kabullenmeye çalışarak sımsıkı çekerken. "Balıklarla yaşayamam Rio. Köpekbalıklarını sevmiyorum."

Rio'nun kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Siktir..."

Alçak sesle İspanyolca bir şeyler mırıldanarak kollarımı tutup beni kendine doğru çekti.

"Kelime dersin için ne kadar minnettar olsam da çeneni kapamana ihtiyacım olacak," diye araya girdi. "Bana bak."

Baktım ama düşüncelerim başka yerdeydi.

"Nasıl kaçacağını bana söylemen gerek. İki seçeneğin var; kaybolacağın ve muhtemelen öleceğin dönümlerce ormanda ya da kolayca bulunabileceğin bir yolda yürümek."

Titremeyi azaltmak için ellerimi indirip yumruk yaptım. Siktiğimin yanardağı patlamıştı ve ben hâlâ artçı sarsıntıların etkisiyle titriyordum.

"Orada bir yerde terk edilmiş bir tren var. İnfaz gecesi buldum. Onu takip edecektim," dedim. Beynimin bir köşesinde, mantıklı tarafım bana ihanet ederse diye ona planlarımı söylemeyi bırakmam için bağırıyordu. Yine de daha büyük tarafım Rio'ya güvenmek istiyordu. Lanet olsun ki çok istiyordu, sadece bu seferlik.

"Ya dışarıdaki korumalar?" diye sordu alçak sesle.

Başımı iki yana salladığımda bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Bilmiyorum," dedim ağlayarak. "Ben... Hiçbir yolu yok..."

"Kapa çeneni, *stúpido*," dedi tekrar, sesini alçak tutmaya devam ederek. "Ben aşağı ineceğim ve korumalarla ilgileneceğim. Ön kapıyı açık bırakacağım. Ne yapmaya karar verirsen ver ve nereye gidersen git, bu senin kararın."

Alnımın arasında bir düğüm oluşurken dağılmış düşüncelerimi bir yöne toplamam birkaç saniye sürdü.

"Rio, yapamazsın," diye karşı çıktım. "Kız kardeşinin hayatını benim için riske atamazsın."

Çenesindeki kas seğirirken koyu gözleri benimkileri delip geçiyordu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yutkundu. "Onun için bir çare bulacağım. Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

O zaman jeton düştü.

"Bir anlaşma yapalım," dedim aceleyle. "Buradan çıkmama yardım edersen, Z kardeşini kurtaracak. Bana onun adını ve nerede olduğunu söyle, o da onu kaçırsın."

Ağzı açılıp kapanırken ilk defa Rio'nun nutku tutulmuştu.

"Anlaştık."

"Bekle, takip cihazım. B-ben o içimdeyken gidemem."

"Arkanı dön," dedi parmağını döndürerek. Dudağımı ısırarak dediğini yaptığımda saçımı kabaca iki yana savurduğunda titredim.

"Nasıl..." Keskin bir şeyin ensemi kesip saplandığını hissettiğimde, keskin bir iç çekiş sorumu yarıda kesti.

"*Tanrım*, bir dahaki sefere kahrolası bir uyarı," dedim tükürürcesine, bıçağın ucu derime saplanırken irkildim.

"O burada değil, *mamá* ama ben buradayım. Ve kıpırdamayı bırakmanı istiyorum."

Sırtımdaki yaradan aşağı doğru akan ılık sıvıyı hissederek ofladım ve acı verici birkaç saniye sonra metal dışarı çıktı. Cihazı yatağımın üzerine fırlattıktan sonra eğilerek nefesini kulağımın etrafında gezdirdi.

"Katerina Sanchez, on beş yaşında. Sanırım Lillian Berez adında bir yetiştiriciyle birlikte. En son üç ay önce bir fotoğrafını gördüm ve bir ayçiçeği tarlasının önünde duruyordu."

Beni bırakıp uzaklaşırken ona bakmak için döndüm. "Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Güvende olduğundan emin olacağım."

Bana öyle bir baktı ki, eğer yapmazsam bana musallat olmanın bir yolunu bulacağına emindim. Belki Parsons'a gelir ve evimdeki diğer hayaletlere katılırdı.

"Rocco'nun arkadaşlarından biri kanepede uyuyor. Sessiz olursan sorun olmaz. Uyuşturucudan kendini kaybetmiş."

"Tamam," dedim başımı sallayarak, nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir minnet duygusu hissediyordum. Eğer denersem muhtemelen beni tokatlayacaktı. Rio, her türlü minnetten nefret ettiği kadar ilgiden de nefret ederdi. Belki de bu daha çok kendinden nefret ettiği içindi.

"Seninkine söyle bana avantaj versin, tamam mı?" dedi geri çekilirken.

Kaşlarımı çattım. "Hızlı koş."

Dili yavaşça alt dudağında gezindi ve bakışları beni hafızasına kazıyormuş gibi son bir kez üzerimde oyalandı.

Hoşça kal, *princesa*."

Hoşça kal, Rio," diye fısıldadım.

Ve sonra gitti, adımları sessizdi.

Bir saniye daha kaybetmedim. Sidney'nin vücudunun hemen yanındaki gömleğe koştum ve ayağını kaplayan kanda kaydım. Çekmeceleri açıp aceleyle uzun kollu bir tişört ve ardından bir sweatshirt giydim. Sonra bir çift çorap alıp yatağın etrafından dolanarak ayaklarımın altını elimden geldiğince ince battaniyeye silmeye başladım.

Sonra çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim, parkenin altından günlüğümü alıp sessizce merdivenlerden indim.

Korku geceleri yatak odamda kalmamı sağlamıştı. Dışarıda beni bekleyen birinin olacağını bildiğim için merdivenlerden inip ön kapıdan çıkmamı engellemişti.

Beni iki aydan fazla bir süredir kontrol etmiş, uyumlu olmamı sağlamıştı ve artık bu seçeneğe sahip değildim. Birini öldürmüştüm ve gitmezsem sıradaki ben olacaktım. Hayır, ölmek için dua ederdim ama ölümün beni bu kadar kolay kucaklamasına izin vermeyeceklerini biliyordum.

Lavabonun altından bir market poşeti aldım, her hışırdadığında irkiliyordum. Sonra dolapta birkaç şişe su ve bir kutu granola buldum. Yeterli olması gerekecekti. Bundan daha fazla ağırlığı kaldıramazdım. Sonra çekmeceyi kaydırarak açtım ve korunmak için iki büyük bıçak aldım.

Planım raylara varmak ve onları takip ederek buradan çıkmaktı. Mola vermem gerektiğinde vagonlardan birine sığınmayı umuyordum. Kaybolduğumu fark ettiklerinde yola çıktığımı varsayacaklarını ve arama ekiplerini o yöne odaklayacaklarını tahmin ediyordum.

Zade'in aşkına sahip olduğum için beni bir elmas olarak görüyorlardı ama beni bu kadar kırılmaz bir taş yapan şeyin bu olduğunu unutuyorlardı. Bana kendim ve gerçekte kim olduğum hakkında çok şey öğretmişti. Fakat en önemlisi, bana nasıl direneceğimi öğretmişti.

Tam mutfaktan çıkarken yüksek bir horlama duyup durdum, kalbim durdu. Rocco'nun arkadaşları, kafayı bulduklarında genellikle geceyi burada geçirirlerdi ve sanırım onları uyandırmak için bir fil izdihamı gerekiyordu. Fakat tam olarak emin olamıyordum, sadece sistemlerinde dolaşan uyuşturucu miktarına bağlıydı.

Giriş yolunun yanından etrafa bakınırken, ağzı yarı açık, kanepeye yayılmış pis bir adam gördüm. Bu Jerry'ydi. Buranın müdavimlerinden biriydi ve aynı zamanda Sydney ve ben ceza aldığımızda daha kinci olanlardandı.

İçimden bir parça gidip bıçaklarımdan birini boğazına saplamak istiyordu ama yine de bunu yapmaya cesaret edemiyordum. Bu evdeki herkesi tek tek öldürmeyi ne kadar çok istesem de Zade gibi acımasız bir katil değildim.

En azından eskiden değildim. Sanırım bundan artık o kadar emin olamıyordum.

Yüreğim ağzımda, yavaşça ve sessizce kapıya doğru ilerlerken horlamalarından biri özellikle yüksek ve iğrenç çıktığında yerimden sıçradım.

Odanın yarısına gelmiştim ki plastik torbamın yırtıldığını duydum ve su şişelerinden biri kırılarak yüksek sesle yere çarpıp birkaç metre yuvarlandı.

Güçlükle keskin nefesimi bastırdım ve onu düzensiz kalp atışımın hemen yanında dilimin ucuna hapsettim. Kocaman olmuş gözlerim Jerry'ye takıldı. Horlaması kesilmişti ama hâlâ uyuyor gibi görünüyordu.

Kan dolaşımımda tehlikeli miktarda adrenalin dolaşırken kalbimin çarpma hızından görüşüm bulanıklaştı.

Torbanın altını tutup parmak uçlarımda su şişesine yaklaştım, poşet elimde hışırdadığında irkildim. Sonra çömeldim ve harekerlerimi yavaş tutarak su şişesini aldım.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, kalp atışımı sakinleştirmeye çalışmak birkaç saniyemi aldı. Ellerim yapış yapıştı, saç çizgim ve belim terle kaplanmıştı. Hiç bu kadar dehşete düştüğümü ve herhangi bir heyecan hissedemeyecek kadar kendimi buna kaptırdığımı sanmıyordum. Bu sadece... saf dehşetti.

Yavaşça nefes vererek tekrar ayağa kalktım ve torbanın dibini kurtarmaya çalıştım ama bunu yapamadan bir su şişesi daha kayıp gitti ve bir kez daha yere düştü.

Nefessiz kaldım ve oldukça yavaş bir şekilde başımı kaldırıp Jerry'ye baktım.

Gözleri tamamen açık ve doğrudan bana sabitlenmiş durumdaydı.

Birkaç saniye boyunca, zamanda asılı kalmış bir şekilde birbirimize bakakaldık.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu doğrulup bacaklarını kanepenin kenarından sarkıtırken.

Nabzımın ritminden onu zar zor duydum, gözlerim kararmaya başlarken korkudan bayılmanın eşiğindeydim. Rocco ya da Francesca'yı çağırırsa işim biterdi. İşin içinde olduğunu öğrenirlerse *Rio'nun da* işi biterdi. Sonra kız kardeşi satılır ve ben de buradan asla çıkamazdım...

Odaklan, küçük fare.

Yutkunarak doğruldum ve şimdilik çenemi kapalı tutmanın en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Hiçbir açıklamam yoktu.

"Kaçmaya mı çalışıyorsun, elmas?"

Başımı iki yana salladım, o ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başlarken gözlerim daha da genişledi. İçgüdüsel olarak bir adım geri atıp düşen su şişesini tekmeledim.

"O hâlde ne bok yediğini açıklamak ister misin?"

Bir kez daha başımı iki yana salladım. Aklıma gelen tek bahane, gardıroplara atıştırmalıklar götürüyor olmamdı. Bu gerçekten gülünçtü ve bu adamın yapmasını istediğim son şey gülmekti. Her zaman gruptaki en gürültülü kişi olduğunu düşünürsek, kesinlikle bu sırada sessiz olamazdı.

Duraksayıp vücudumu taradı, kara gözlerindeki kıvılcımı gördüğüm an, adi herifin tam olarak ne planladığını anladım. Yüzünde yavaş, sinsi bir gülümseme oluştu.

"Buraya gel," diye yönlendirdi beni.

Tek yapabildiğim, yalnızca tek bir numara yapabilen kırık bir oyuncak gibi başımı tekrar iki yana sallamaktı.

Hırlayarak elini uzatıp beni kolumdan yakaladı. Beni kendine çekerken yüzümü buruşturdum, duyularım vücut kokusu, bayat sigaralar ve keskin nefesle dolup taşmıştı.

"Sana yapmanı söylediğim şeyi yap, elmas yoksa Rocco'nun çıkıp eğlenceye katılmasını sağlarım. Hangisini tercih edersin? Beni mi yoksa ikimizi mi?" dedi sertçe ama ses tonunu kısık tutuyordu. Görünüşe göre beni kendine saklamak istiyordu bu yüzden şimdilik sessiz kalacaktı.

Yaşlar gözlerimin arkasını yakarken onu yatıştırmayı umarak hızla başımla onayladım. Uyuşturucular genellikle onları sinirlendiriyordu ve öfkeleri öngörülemezdi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, tutuşunu gevşeterek. "Arkanı dönmeni, pantolonunu indirmeni ve ayak parmaklarına dokunmanı istiyorum. Seni arkadan sikmek istiyorum."

Dönerken zihnim hızla işliyordu, ne halt edeceğimi kavramaya çalışırken hareketlerimi yavaş tuttum. Bu pisliğin bana tekrar tecavüz etmesine asla izin vermeyecektim.

Beni sertçe dürterek, "Acele et," dedi.

"Önce çantamı bırakmama izin ver," diye fısıldadım titrek bir sesle. Burnundan solusa da itiraz etmedi bu yüzden eğilip ustaca bıçağı aldım ve vücudumun yaptığım şeyi gizlediğini umarak dışarı çıkardım.

"Lanet olası kaplumbağa gibi yavaşsın, sürtük," diye küfretti, gittikçe sabırsızlanarak kemerimi çekiştirdi ve benim yerime aşağı indirmeye çalıştı.

Doğruldum, bu da ben belimi döndürüp bıçağımı savurmadan önce pantolonumu kıçımın yarısına kadar indirmesine izin verdi. Bıçak boğazını kestiğinde gözleri genişledi ve şoktan dolayı neredeyse dili tutuldu.

Ardından harekete geçip pantolonumu yukarı çektim, hızla poşeti ve aptal su şişelerini kapıp Jerry'yi kanında boğulmaya bırakarak kapıdan dışarı fırladım.

Göğsümdeki kas o kadar güçlü bir şekilde çarpıyordu ki sundurmadan geçip köhne basamaklardan inerken canımı yakıyordu, merdivenlerin yanına yığılmış iki cesedi gördüğümde güçlükle durdum. Nöbetçilerin boğazları parçalanmıştı.

Nefes nefese evin arkasına doğru döndüm. Rio hiçbir yerde görünmüyordu ve şimdiden defolup gitmiş olması için Tanrı'ya dua ediyordum.

Çünkü buradan canlı çıkacak tek kişi o olabilirdi.

BÖLÜM 21
AVCI

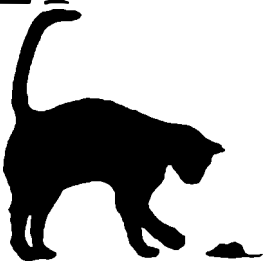

"Orospu çocuğu, seni mahvedeceğim," dedi Daire bilgisayar koltuğundan, çenesini omzunun üzerinden çevirerek bana ters ters bakıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Bunu her seferinde söylüyorsun ve asla yapmıyorsun."

Eğer deneseydi de umurumda olmazdı. Bu adamlar tıpkı benim gibi eğitimli katillerdi ve eski tarz bir yumruk dövüşü, kaslarımda birikmiş olan gerginliğin bir kısmını serbest bırakmaya yarayabilirdi. Kemiklerimde hayal kırıklığı, öfke ve endişe taşımanın ağırlığı durumu kötüleştiriyordu. Biraz ses atmak için Oregon'daki halkaları devirme amacıyla birkaç göreve çıkmıştım ama bu hiç de yeterli olmamıştı.

Ondan uzaklaştım ve arkasından zemini adımladım. Ofisi kasanın içindeydi ama kapı olmasaydı anlayamazdınız. Odanın içini boşaltıp bodruma çevirmişlerdi. Yuvarlak girişin hemen yanında, sizi Kace'in çalışma alanının olduğu zemin katın altından geçecek şekilde genişletilerek aşağıya inen bir merdiven vardı. Tıpkı bankanın geri kalanı gibi kahverengiler, kremler ve siyahlarla boyanmıştı; bütün bunlar para diye bağırıyordu.

Tabii ki, kurduğu düzen bir bilgisayar hastasının rüyalarını süslüyordu. Masası, yukarıda asılı duran monitörler ve TV ekranlarıyla dolu bir duvarı kaplıyordu. LED ışıklar odanın etrafında rengarenk yanıp sönüyor ve Kace'nin herhangi bir yerde yakalanıp yakalanmadığını kontrol etmek için kameralarını yeniden ararken Daire'nin yüzünün keskin kenarlarını vurguluyordu.

"Üzerime geliyorsun. Nefesini lanet olası boynumun arkasında hissediyorum."

Ben de güçlü bir nefes vererek dönüp aletime doğru uçan bir yumruk atmaya teşvik ettim. Bunu kolayca geri püskürtebilirdim ama beni şaşırtmayı başardı ve ayağıma basarak beni geri adım atmaya zorladı.

Touché*.

"Gözünü aldatan kocasının üstünde tutan bir kadından daha çok gözünü üstüme dikiyorsun," diye tersledi.

"Aşağılanan eşin de benim de geçerli nedenlerimiz olduğunu söyleyebilirim."

Sessizce bir şeyler homurdandı ve sistemi kontrol ederken yüzünü bilgisayara daha da yaklaştırdı. Evcil hayvanı başı öne eğik bir şekilde yanımızda diz çöktü ama kızın yüzünde bir gülümseme yakaladım.

"Jillian ve Gloria'nın nereden geldiğini öğrendin mi?" diye sordum.

Daire başını iki yana salladı. "Henüz değil. Bir nezarethanede tutulanların, senin saf dışı bıraktıkların gibi, izini kolayca sürebiliyorum çünkü bunlar kızların gidip geldiği kontrol noktaları. Ancak kurbanların çoğu, müzayedeye çıkarılmadan önce yetiştiricilere götürülüyor ve bunlar genellikle mesken ve çoğu zaman ev sahiplerini korumak için şebeke dışında oluyor. Francesca her kimse, belli ki iyi gizlenmiş bir yetiştirici."

Ulaşım yollarının ve kontrol noktalarının bütün haritasına sahipti ve Addie'nin satışa çıkarılıp çıkarılmadığını veya nakledildiğini bileceği konusunda ısrar ediyordu. Para için kendi çocuklarını satanlar için bile karanlık ağda satılık kızları listeleyecek çok az yer vardı ve Daire'nin bu kanalların her birine erişimi vardı. Ayrıca Daire'nin müzayedeler, kızların barınma tesislerine gidip gelmesi ve yüksek profilli kişilerin kadın ve çocukları satın alabildiği diğer etkinlikler için de erişebildiği eksiksiz bir ağı vardı.

Ancak Addie, bu standart işlemlerden geçirilemeyecek kadar yüksek riskliydi. Claire bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Bu yüzden odağımızı bu Francesca denen kadının izini sürmeye çevirmiştik ama Oregon eyaletinde ona ait hiç ev yoktu.

"Kaybolmadan önce bilinen son konumları neresiymiş?" diye sordum. Aramamızı, müzayedenin yapıldığı Jacksonville'den arabayla bir saatlik mesafedeki çevre kasabalara kadar daraltmıştık ancak evin içinde veya dışında kameralar olmadıkça, Addie'nin herhangi birinin içinde olup olmadığını doğrulamamızın hiçbir yolu yoktu.

"Müzayedeye çıkarılmadan önce, Gloria en son Grants Geçidi'nde bir araca binerken görülmüş ve Jillian da Portland'da yakalanmış. Fuhuşla ilgili kayıtları var bu yüzden büyük olasılıkla önceden bu şekilde kaçırılmış."

"O arabalardan bir şey çıkmadı mı?"

"Çıkmadı," diye onayladı. "Kameraların olmadığı bir yere gitmiş ve oradan sonra bir daha hiç görülmemiş."

* Kaybeden tarafın yenilgiyi kabul ettiğini belirten Fransızca ifade. (ç.n.)

"Siktir," diye küfrettim ve yeniden volta atmaya başladım. Xavier Delano ile sıkıntımız da buydu. Portland, Oregon'a olan uçuşunu ve onu şehrin dış mahallelerine götüren bir şehir arabasını takip edebilmiştik ama ondan sonra tekrar ortadan kayboluyordu. Bu eve giden hiçbir iz olmadığından emin olmak için her lanet önlemi almışlardı.

Daire bir haritayı tıklayarak, "Hedef alanlarımızda yüzbinlerce ev var. Addie onlardan birinde olmalı ama daraltma *nerede*..." Duraksadı, "İlginç," diye mırıldanırken gözleri konsantrasyonla kısıldı.

"Ne?"

"Grants Geçidi yakınında kızları taşımak için kullanılan eski bir tren sistemi var. Bu demiryolu hattı onlarca yıldır kapalı olmasına rağmen hâlâ aktif olduğunu söylüyor."

Google Haritalara girip demiryolunun koordinatlarını işaretledi ve ardından bize onun üç boyutlu görüntüsünü gösterene kadar yakınlaştırdı. Tren, demiryolunda terk edilmiş, vagonları doğa şartları ve pasla aşınmış durumdaydı.

Ormanın ortasında, etrafını saran ağaçlardan başka bir şey yoktu. Bir on yıl daha geçtiğinde vahşi yaşamın çoğu tamamen kontrolü ele geçirmiş olacaktı.

"Hâlâ aktif bir kanal olarak kabul edilmesi çok tuhaf," dedi Daire, kaşlarını çatmış ve suratını asmıştı.

"Yakınlarda ev var mı?"

"Bakmaktan zarar gelmez," diye yanıtladı. Bana baktı. "Unutma, oraya sokulmadıkça içlerinde kızları tuttuklarını yasal olarak doğrulamanın bir yolu yok. Benim tavsiyemi ister misin? Bunu yapma."

Cevap olarak kaşlarımı kaldırdım. Mama T'nin evine habersizce onlara ulaşmak için giren biriyle konuştuğunu fark edince gözlerini devirip tekrar bilgisayarına döndü. Bunu başka birine yapmamı engelleyen neydi?

Cevap; *hiçbir şey.*

"Seninle uğraştıktan sonra evcil hayvanımla uzun bir seansa ihtiyacım olacak," diye mırıldandı.

"Rica ederim."

Sırıttı ama sonra ekrana odaklanıp ormanda gezindi. Uzun bir süre hiçbir şey bulamadı. Onun arkasında volta atarak zeminde bir delik açmama yetecek kadar uzun bir süre.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Daire, "Bir şey buldum," diyerek dikkatimi tekrar kendisine çekti. Arkasına geçip daha iyi görebilmek için eğildim.

Eğer bu herif yine tepesine dikildiğimi söylerse, sırf onu rahatsız etmek

için evcil hayvanını çalar ve onu rastgele bir yere bırakırdım. Pislik, bana bu kadar yakın olduğu için kutsanmış sayılırdı.

Ağaçların arasından devasa, köhne bir ev çıktı. Görünüşe göre en parlak dönemi 1900'lerin başındaydı. Yine de yaşanabilir, büyük ve kesinlikle iyi gizlenmiş durumdaydı.

Kalbim hızlanırken ilk defa bir heyecan hissettim.

"Nerede?"

"Merlin, Oregon. Grants Geçidi'nden sadece aşağı yukarı on beş dakika uzaklıkta. Duruyor. "Ve Jacksonville'den yaklaşık bir saat."

Cümlesini bitirdiğinde neredeyse titriyordum.

Uydu fotoğrafı çekildiğinde, evin dışında sadece paslanmış kırmızı bir kamyonet park edilmişti. Dizüstü bilgisayarımı kapıp sahibini bulmak için hızla plakasını aradım.

"Rocco Bellucci," diye mırıldandım, hemen geçmişini karıştırdım. "Kamu içinde sarhoşluk, aile içi şiddet ve darptan birkaç suçlama var."

Daire omuz silkti. "Erkek nüfusun yüzde doksanı için oldukça standart suçlamalar."

Sonra evin kime ait olduğunu kontrol ettim, Rocco'nun adı bir kez daha karşıma çıktı. Parmaklarımı dizüstü bilgisayarda gezdirirken sinir uçlarımda endişe vızıldıyordu. Bu ev şüpheliydi ama bununla ilgili hiçbir şey bunun bir yetiştirme evi olduğunu göstermiyordu.

Tanıdığım bir isimle kayıtlı değildi ve burada kızların tutulduğuna dair herhangi bir fiziksel kanıt yoktu.

Cebimden telefonumu çıkarıp Jillian'ın numarasını buldum. Addie hakkında başka sorularım olursa elinden geldiğince yardım edeceğine söz verdikten sonra, Ruby'den kullan-at telefon almasını istemiştim.

Sıkılmış, aksanlı sesi gelmeden önce birkaç uzun saniye boyunca çaldı. "Evet?"

Ne kadar yumuşak, sıcak bir insandı.

"Daha önce Francesca'nın bir erkek kardeşi olduğundan bahsetmiştin." dedim.

"Evet, öldürmeni istediğim insanlardan biri o," diye yanıtladı.

"Pekâlâ, o sikik herifin adı ne?"

"Rocco. Soyadını bilmiyorum."

Dünyam başıma yıkıldı. Addie'yi bulma ihtimalimiz aşırı yüksek sayılırdı.

"Alooo?" diye seslendi.

"Üç katlı müstakil bir evde mi tutuluyordun?" Mülkün tanınabilecek

birkaç özelliğini daha saydım ve hemen cevap vermeyince telefonu neredeyse ikiye bölecektim.

"Evet, bu o," dedi sonunda.

Sıktır.

"Jillian?"

"Evet?"

"Senin için bir sürü lanet olası insanı öldüreceğim."

Telefonu kapatmadan önce duyduğum son şey gülmesi oldu ve Daire'nin kocaman olmuş gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım.

"Onu bulduk mu?"

"Onu bulduk," diye onayladıktan sonra hemen evin yol tarifini aldım.

Portland'dan Merlin'e gitmek yaklaşık dört saat sürecekti ama önce hazırlanmam gerekecekti. Evde kaç kişinin kalacağını önceden bilemeyecektim, bu yüzden orada daha fazla kız tutuluyorsa diye Jay'in kulağımda, Michael ve Ruby'nin de yanımda olması gerekecekti. Desteğe ihtiyacım olursa diye birkaç adamım daha olacaktı.

"Z?" Kafamı kaldırdım. "Ya artık orada değilse?"

Bu düşünceyle gözlerim seğirdi. Olasılık yüksekti ama en azından beni doğruca ona götürebilecek insanlar elimde olacaktı.

Bakışlarına karşılık verdim ve bir an için karanlığı serbest bıraktım.

"O zaman çok fazla insan ölecek."

***

"Haberlerim var," dedi Jay arabanın hoparlöründen. Saat sabahın altısıydı ve hava hâlâ zifiri karanlıktı, güneş henüz ufku aydınlatmamıştı bile. Yoğun sis yolları kaplıyor ve görmeyi zorlaştırıyordu.

Francesca ve Rocco Bellucci'nin evinden beş dakika uzaktaydım. Daya yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyor, Michael ve Ruby ise arkamdan geliyordu. Rogue Nehri'nden sadece yaklaşık on dakika uzaklıktaydı, bu nedenle dönümlerce Ulusal Orman arazisiyle çevrelenmekteydi.

Dün gece, birkaç uyduyu hacklemeyi başarmıştım. Hükümet, insanlara uyduların evinizle ilgilenmediğini söylemeyi severdi ancak bu, uyduların aralıklı olarak görüntü almadıkları anlamına gelmiyordu.

Jay şimdi onları karıştırıyordu ama Addie'yi hiç görmemişti.

"Ne?"

"Evin üzerinden bir drone gönderdim," diye söze başladı. "Ve tüm mülk mutlak bir kargaşa içinde. Şu anda mülkün etrafında arama yapan yaklaşık otuz adam var. Yarısı evin arkasındaki ormanda, diğer yarısı da yolda yürüyor."

Tam sözünü bitirdiğinde yanımdan iki siyah SUV geçti ve önümde yürüyen birkaç adam gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve bir adamın tam yanında durana kadar yavaşladım. "Jay, Michael'a neler olduğunu haber ver ve drone'u üzerimizde tut."

Yolcu camımı indirdiğimde adam eğilerek Daya ve bana sabırsızlıkla baktı.

"Her şey yolunda mı, beyefendi?" diye sordum.

"Her şey yolunda, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Görünüşe göre bir arama ekibiniz var. Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye üsteledim.

"Hayır, sadece köpeğimi arıyorum."

Ben kaşlarımı kaldırırken Daya ona bir bakış attı. "Bu köpeğe gerçekten değer veriyor olmalısın," dedi.

"Evet, o sürtük için paha biçilemez," diye karşılık verdi. "Şimdi devam et, arkanda arabalar var mankafa."

Ancak ben çoktan camımı kapatıp gaza sertçe basmıştım.

"Bunu duydun mu, Jay?" diye sorduğumda göğsüm sıkışıyordu.

"Evet. Sence Addie mi?"

Kafamı iki yana salladım, düşüncelerim arabamdan daha hızlı gidiyordu.

"Jillian evdeki diğer kızlardan bahsetti bu yüzden herhangi biri olabilir ama gerçekten yüksek bir ihtimal var. Sıradan bir kız için böyle büyük bir arama ekibi kuracaklarını sanmıyorum."

"Addie'nin yapacağı bir şeye benziyor. O cesur biri."

Dudağımı ısırdım, göğsümde bir dolu duygu yükseliyordu; heyecan, korku ve gurur.

Hızlıca trene doğru gitmeye karar verdim. Ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yola çıkmayacak kadar akıllı olduğunu biliyordum. Yakalanıp eve geri getirilmesi için çok fazla olasılık vardı. Fakat o treni bulmuş ve onu ormandan çıkmak için bir rehber olarak kullanıyor olma ihtimali vardı. Ya da ona sığınmak için.

Daya'nın telefonu milyonuncu kez titrediğinde ona dokunurken içini çekti.

"Yine mi annesi?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. Addie kaybolduğundan beri bir enkaza dönüşmüştü ve sanırım eyaletteki her polis memuruna onu henüz bulamadıkları için kendilerinden ve annelerinden bahsetmişti.

"Onu bugün yakalayabileceğimizi biliyor mu?"

Başıyla onayladı, "Evet, muhtemelen beklemeliydim ama Serena'yı daha önce hiç böyle görmemiştim ve sanırım ona biraz umut vermek istedim, anlıyor musun? İki aydan fazla zaman geçti ve sanırım Addie'nin öldüğüne ikna olmak üzereydi."

Bakışlarımı Daya'ya çevirdim. "Bugün kızını geri alacak. Bana psikopat diyebilirsin ama kızım yakında. Hissediyorum."

Daya cevap veremeden Jay'in sesi araya girdi. "Ah, kahretsin."

"Ne?" dedim.

"Yaklaşık iki ay önce, evde büyük bir toplanmanın birkaç uydu görüntüsü var. Uçuş ve otel rezervasyonu akışı var mı diye baktım ve kesinlikle varmış. Demek istediğim, dünyanın dört bir yanından düzinelerce üst düzey adam buraya gelmiş ve çevredeki otellerde kalmış. Onlardan biri Xavier Delano'ymuş; geçen ay her hafta kırk beş dakika uzaklıktaki bir otele yer ayırtmış."

Tıpkı Jillian'ın dediği gibi, onu sık sık ziyaret ediyordu.

"Aşağılık herif," diye mırıldandı Daya.

Göğsümde bir öfke birikti; her zaman var olan bir yanardağ her an patlamaya hazırdı. Birçok kez patlamıştı. Sonuç olarak çok sayıda kaçakçı ölmüş ve birkaç bina yanmıştı. Konsantre olmaya çalıştım, yoksa yine öfkeden kör olacaktım ve arabam yoldan çıkacaktı.

Bir çıkmaz sokağa geldim, tek seçeneğim sola veya sağa dönmekti.

"Jay, ileride demiryolu hattı var mı?"

"Evet, birkaç yüz metre var," diye onayladı bir an sonra.

"Yürüyerek arayacağız ama hazır bekleyen birkaç adamım var ve her ihtimale karşı onları eve göndermeni istiyorum. Kimsenin gitmesini istemiyorum."

"Hallediyorum."

Bir yürüyüş parkuruna rastlamadan önce sola dönüp birkaç saniye sürdüm. Küçük bir park yeri vardı, bu yüzden hızla bir park yerine daldım.

"Bluetooth kulaklığını tak," dedim Daya'ya kendiminkini kulağıma sokarken. Michael yanımdaki yere park ettiğinde dördümüz de arabalardan indik.

"Addie mi?" diye sordu Michael hemen.

"Kesin olarak bilmiyoruz ama bence öyle ve çok uzakta olamaz."

Ruby nefesini tuttu ve daima dramatik olduğu için elini kalbinin üzerine koydu. "Ah! O hâlde acele etsek iyi olur. Muhtemelen çok korkmuştur, zavallı kız."

Michael başıyla onayladığında dudaklarında küçük, umutlu bir gülümseme belirmişti.

"Bize demiryolu hattına gitmemiz için yardım et," dedim Jay'e, paketten bir sigara çıkarırken onu bluetooth kulaklıktan aradıktan sonra.

"Onlar seni öldürecek," diye yakındı Jay. Yukarı baktığımda başımın elli metre üstünde konuşlanmış drone'u fark ettim. Elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. Jay Bluetooth kulaklığım aracılığıyla kıkırdadıktan sonra bize nereye gideceğimizi söyledi.

Treni bulmak için yaklaşık beş dakika boyunca hızlı hızlı yürüdük.

"Tren ne kadar uzunlukta?"

"Bu, çoğu trenden daha büyük. Yaklaşık iki kilometre kadar uzanıyor. Sağınızda yaklaşık yarım kilometre var ve geri kalanı solunuzda."

Michael'a dönüp, "Sen ve Ruby sağa gidin, Daya ve ben de sola gideceğiz." dedim.

Başını salladı, çoktan o yöne doğru ilerliyordu. "Yakında görüşürüz," dedi elini sallayarak, Ruby hızla peşinden gitti.

"Ruby!" diye seslendim. "Silahın var, değil mi?"

"Eee, herhalde var," diye bağırdı, arkasına bile bakmadan. Onaylarcasına gülümsedikten sonra diğer tarafa yöneldim, kemiklerim beklentiyle çınlıyordu.

Bu gece küçük faremle eve döneceğim. Ya sonra?

Dünyayı birlikte yakıp yıkacağız.

BÖLÜM 22
ELMAS

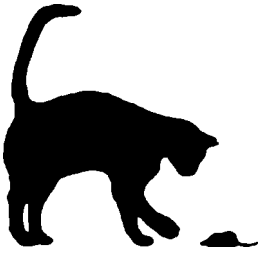

Ayak parmağımın ucu bir taşa takıldı ve çamur yemeden önce dengemi sağlamayı başararak öne doğru tökezledim. Soğuk kemiklerime kadar işlemiş, ellerim ve ayaklarımdaki tüm hisler gitmişti.

Şu an ne kadar süredir koştuğumu bilmiyordum ama geçtiğim vagonları saymıştım.

On iki. Sadece on iki.

Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı ve uzaklarda bir yerlerde bir baykuş ötüyor, adım tarafından kolayca boğuluyordu.

"Eeelmas!"

Tam trene vardığımda Rocco'nun arkadaşlarının bana seslendiklerini duymuştum ve eğilip kusmama saniyeler kalmıştı, bu da onları doğruca bana getirecekti. Öğürme sesimle değilse de arkamda bıraktığım kusmuk birikintisiyle.

Bu ormana pek aşina olmadığım için treni tekrar bulmam biraz zaman almıştı. Ormanın içinden sadece iki kez geçmiştim ve her ikisi de tuzaklarla dolu büyük bir labirentten geçiyordu. Şu anda sağlıklı düşünemediğimi düşünürsek, bir tele takılıp düşme riskini almak istememiştim, bu yüzden etrafından dolandım.

"Eeeelmaaaaas!" diye seslendi bir adam tekrar ve adrenalin o kadar güçlüydü ki öğürdüm.

Sesleri hâlâ nispeten uzaktaydı ancak izlerimin hiçbirini örtmemiştim. Zamanım olmamıştı. Onları nasıl takip edeceklerini bilip bilmediklerinden emin değildim, muhtemelen bilmiyorlardı ama önemli değildi. Francesca, İnfaz için antrenman yaptığımızda beni avladığından biliyordu.

Yine tökezlediğimde yirminci vagondaydım ve bu sefer dengemi kaybettim. Öne doğru devrilip beceriksizce ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüğümde çarpmanın etkisiyle ıstırap alevlendi. Çantam fırladı ve içinden bir su şişesi daha düştü. Başımı omuzlarımın arasına alıp nefes almaya çalıştım.

Al ve ver. Al... Siktir, nefes *alamıyordum*.

Uyuşmuş yüzüm buruştu ve bir hıçkırık ufacık bir örümcek gibi boğazımdan yukarı tırmandı.

Savaşmaya devam et, bebeğim. Mücadele etmeye devam et.

Artık nasıl yapacağımı bilmiyorum, Zade. Nasıl olacağını bilmiyorum.

Başımı iki yana salladım, keskin bir şekilde iç çekip kendimi toplamaya çalıştım. Bir nefes daha aldım ve avuçlarıma taş parçaları, yapraklar ve çubuklar saplanmış hâlde kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Onları üzerimden silkeleyerek gözlerimi yanımdaki vagonda gezdirdim. Diğerlerinden pek farklı görünmüyordu, beyaz, paslı ve aşınmıştı ama yan tarafına demirlenmiş bir merdiven vardı.

Biraz daha dışarıda kalırsam beni bulacaklardı, bu yüzden saklanacak bir yer bulmalı ve gücümü yeniden kazanmalıydım. Hâlâ yoğun bir şoktaydım ve vücudum şoka ve adrenaline karşı iflas etmeye başlıyordu.

Burnumdaki sümüğü sildim, az miktardaki eşyalarımı tekrar topladıktan sonra bir koluma alıp diğer kolumla soğuk metale tutunup tırmanmaya başladım.

"Ufak tefek örümcek su borusuna tırmanıyor," dedim boğuk bir sesle, bir basamağı kaçırıp tekrar kaydım. Dizim metale çarptığında bacağıma bir ağrı saplandı. Tıslayarak tırmanışımı bitirdim ve vagonun ortasına doğru ilerledim. Vagon kapısına ulaştığımda kolu çevirip enerjimin son demlerini tüketerek açtım.

"Yağmur yağdı ve örümceği yıkadı." Vagona baktım, deliklerden kıvrılarak geçen bitki yaşamından başka bir şey göremiyordum. Mezarıma giriyor olabilirdim ama burada ölmeyi tercih ederdim.

Evet, bence burası ölmek için iyi bir yerdi.

***

Bacağımda bir şeyin kaydığını hissederek uyandım. Anında paniğe kapılıp ileri atıldım, dilimin ucunda keskin bir ciyaklama vardı.

Bir an için, o eve, elimde o kalemle Sydney'nin yanına döndüğüme ikna oldum.

Paniğin yatışması ve çevremin yeniden görüş alanıma girmesi için birkaç dakika derin nefes almam gerekti.

Nefes nefese aşağı baktığımda ellerimin hâlâ kan içinde olduğunu fark ettim. Giysilerim kollarıma ve bacaklarıma kadar kana bulanmıştı. Cildim kaşınıp tahriş oluyor ve kanın pul pul döküldüğünü hissedebiliyordum.

Sersemlemiş, donmuş ve rahatsız bir halde, içinde bulunduğum vagona baktım. Çatlakların arasından sarmaşıklar büyüyordu, kirli ve boğucu olsa da bunun dışında boştu. Üst kapağı aralık bırakmıştım ve net bir şekilde görmek için yeterli aydınlatma sağlayan bir dizi sabah ışığı giriyordu.

Boğazımdan bir inilti yükseldi, sırtım kaskatı kesildiğim için ağrıyordu.

Tam duruşumu yeniden ayarladığımda, birkaç metre ötemde oturup yeri kokluyan ve beni yakından izleyen kahverengi bir sincap fark ederek durakladım.

"Merhaba tatlı şey," diye fısıldadım, sesim uykudan kısılmıştı. Kıkırdadım ve mutlak bir hayranlıkla, bana birkaç santim uzağa gelene kadar yavaşça yaklaşmasını izledim. Onu okşamaya çalıştığımda uzaklaştı, bu yüzden geri çekildim.

"Adın ne?" diye fısıldadım, bacağıma sıçradığında minik pençeleri eşofmanımın kumaşını delip geçerken gülümsedim.

Meraklı sincapla birkaç dakika birbirimizi gözlemledik ve aylardır ilk kez kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Bu küçük yaratık çoğu insan için çok küçük ve önemsizdi ama yine de onun küçük yüzünü temizlemesini izlerken gözlerim yaşlarla doluyordu. O kadar uzun süredir içi boş cesetlerle çevriliydim ki bu kadar canlı bir şey görmek şok ediciydi.

Burnumu çekip yanaklarımdaki ıslak izleri sildim ama onların yerine yenileri geldi.

"Büyükannem pencereden sincapları seyretmeye bayılırdı, biliyor musun?" dedim yüksek sesle. "Bu yüzden sana May diyeceğim. Doğum günü Mayıs'taydı ve bence seni çok severdi."

Sincap kıkırdayarak bacağımdan ayağıma doğru süründü. Ayakkabımın ucunu dişleyip kumaşı hafifçe çekiştirdiğinde güldüm.

Göz ucuyla bize doğru koşan başka bir sincap gördüğümde nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, iki kişisiniz!" diye ciyakladım sesimi kısık tutarak. May bacağımdan atlayıp arkadaşıyla buluştu. Çift birbirini kovalarken göğsümden bir kahkaha daha koptu. Vagonun yan tarafına, doğrudan kapağına doğru birkaç sarmaşık yapışıyordu.

Hem sevgi hem de hüzünle, çiftin sarmaşıklara tırmanmasını ve kabarık küçük vücutlarını çatlaktan dışarı çıkarmasını izledim.

"Hoşça kal, May," diye fısıldarken yalnızlık hissi çöküyordu.

Pençelerini içime çok fazla batırmasına izin vermek yerine kendimi ayağa kalkmaya zorladım, sırtım ve bacaklarım ağrıyordu.

Vagonda yıkıldıktan sonra neredeyse bileğimi burktuğum anlar dışında çok bir şey hatırlamıyordum ama kısa süre sonra uyuyakalmış olmalıydım. Ağaçların arasından sızan mavi bir ton olduğu düşünülürse, hâlâ sabahın erken saatleriydi ve aradan birkaç saatten fazla geçmiş olamazdı.

Hâlâ beni aradıklarına hiç şüphe yoktu ve ben de hareket etmeye devam mı etsem yoksa bekleyip ormanı aramaktan vazgeçmelerini mi beklesem kararıyla boğuşuyordum. Artık terk edilmiş trenin korumasına sahip olmadığım bir noktaya gelmekten korkuyordum.

Ondan sonra, beni güvende tutacak sadece iki mutfak bıçağıyla açıkta kalmış olacaktım.

İlerlemeye karar vererek, idareli bir şekilde yemeye ve içmeye kararlı bir şekilde bir granola barı yemek ve yarım şişe su içmek için bir dakikamı ayırdım. Neredeyse yakalanacağım için bu aptal su şişelerini atmak istiyordum ama ne kadar süre mahsur kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onlara ihtiyacım vardı.

Buraya geldiğimde nasıl çıkacağımı pek düşünmemiştim. Şimdi de bu kararımdan gerçekten pişmandım.

Bana destek olacak bir şey bulmayı umarak etrafa bakındım ama burada hiçbir şey yoktu.

Kahretsin.

Tanrım? Pazarlık falan yapabilir miyiz? Buradan çıkmama yardım edersen, hayatımın on yılını mahvetme iznimi almış olursun. Bu, tüm bu stresle bana beş yıl gibi bir şey bırakacak ve bundan memnunum.

Artık kafam daha net olduğuna göre, kesinlikle burada ölmek istemediğimi söyleyebilirdim.

Fakat ölecekmişim gibi görünüyordu.

Yine gözlerimden yaşlar süzülürken boğazım düğümlendi.

Tam hiperventilasyon geçirmek üzereyken, vagonun dışından gelen sesler duydum. Keskin bir nefes aldım, iki kişinin konuşmasını dinlerken dehşetle felç geçirdim.

Ne dediklerini duyamıyordum ama bir telsizin belirgin sesini duyuyordum.

Ah, siktir, bu onlardı.

Hiperventilasyon başladı.

Bir elimle ağzımı kapattım, aniden kalın çeliğin ardından nefes aldığımı duyabilecekleri için paranoyaklaştım. Vagon kapısına baktım, boğuk bir sesin, "Kapak açık görünüyor," dediğini duyduğumda kalbim yerinden çıkacaktı.

Dehşet tümüyle beni tüketirken aklıma gelen tek şey, sessizce iki bıçağımı da birer birer tutup vagonun gölgelerin çoğunun birleştiği uzak köşesine doğru ilerlemekti.

Açıkçası, kapıyı açıp içeri baktıklarında bu kesinlikle hiçbir işe yaramayacaktı ama yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Onlar aşağı inene kadar yoktu.

Vagonun yanından atlayan birinin sesi metal boyunca ve vücudumda yankılanarak yüreğimin ağzıma gelmesine neden oldu.

Adamın vagona tırmandığını duyduğumda şiddetle titreyerek bıçakları sıkıca kavradım.

"Hey!" diye bağırdı bir ses yüksek sesle. Adam durakladığında kapıya çok daha yakın olduğu için onu daha iyi duyabiliyordum.

"Sen de kimsin?"

Gelen kişinin tepkisini duyamıyordum ama her ne ise, adam bundan hoşlanmadı.

"Sen az önce ne dedin, pislik? Senin burada işin yok."

Diğer kişi şimdi daha yakındı ama ne dediğini hâlâ anlayamıyordum.

"Özel mülkiyet olmaması sikimde değil. Sen kim oluyorsun da beni sorguluyorsun?"

Kafam karışmış ve rahatlamış bir hâlde, adamın davetsiz misafire doğru gittiğini varsayarak vagondan aşağı indiğini duydum.

Kulaklarımdaki yüksek sesli kalp atışlarının arasından dinlemeye çalıştım ama lanet olası tek bir kelimeyi çıkaramıyordum.

Bağırışları artıyordu ama görünüşe göre bu sesin çoğu beni bulmaya çok yaklaşan adamdan geliyordu.

Tam fiziksel bir kavgaya dönüşmek üzereymiş gibi görünürken, bir saniyeliğine ölümcül bir sessizliğe büründü, ardından keskin bir metal tınlama sesi geldi. Kurşun mu? Bir silah sesi duymamıştım ama kükreyen kalp atışımın ötesinde duymak çok zordu.

Emin olamasam da bir adam, "Puşt," demiş gibiydi.

Gözlerim kocaman olmuş hâlde vagon kapısına bakıyordum, birinin vagonun merdivenine atladığını duyduğumda sinirlerim darmadağın oldu.

Ah, hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

O geri döndü.

Adamın yüksek sesle vagon kapısına yaklaştığını duyduğumda, boğazımdan bir hıçkırık yükseldi, ellerim hıçkırığı boğdu.

Dışarı çıkmamı istiyorsa gelip beni alması gerekecekti ve savaşmadan gitmemin hiçbir yolu yoktu.

O eve geri dönmektense boğazımı kesmeyi tercih ederdim. Xavier'e geri dönmektense.

Kapak gıcırdayarak açılırken kusmuk boğazımdan yükseliyordu. Yüzünü görene kadar bayılmanın eşiğindeydim.

Gözlerim daha da genişledi, korkunun yerini hızla inançsızlık aldı.

Bir mavi gözü o kadar açıktı ki, neredeyse beyazdı ve içinden aşağı doğru uzanan kötü bir yara izi vardı. Bir kahverengi göz de o kadar koyuydu ki, obsidyen gibi görünüyordu. Başının üzerine çekilmiş siyah kapüşonu olmasına rağmen yüz hatlarını hâlâ net bir şekilde görebiliyordum. Ve şu anda, tam bir rahatlamayla bana bakıyordu.

"Zade?"

"*Siktir*, bebeğim, orada kal. Sakın kıpırdama."

"Orada mı?" diye seslendi bir kadın telaşla, ayak sesleri şimdi de vagona tırmanıyordu. Fakat şoktan dikkatimi veremeyecek kadar kör olmuştum. Zade bir saniye sonra vagona indi ve ağırlığı ağır metalde yankılandı.

Gırtlağımdan bir inilti yükseldi, ona doğru tökezleyip uzuvlarımız birbirine dolanmış hâlde çarpışırken neredeyse rahatlamadan boğuluyordum.

Hemen beni kollarının arasına aldı, dizlerinin üzerine çökmeden önce bacaklarımı beline doladı ve beni o kadar sıkı tuttu ki nefes bile alamıyordum.

Mutlak bir inançsızlık beni boğarken boğazımdan dökülen hıçkırıklarla dolup taşıyordum. Vücudumu o kadar derinden sarsıyorlardı ki kemiklerim güçten takırdıyordu.

"Buradayım, küçük fare, buradayım," dedi. "Siktir, çok soğuksun." Sesi titriyor ve kendine hâkim olmaya çalışırken titreşimler içinde dalgalandıkça ikimizi de sarsıyordu.

Parça parça, ikimiz de un ufak olurken kırıntılarımız bir ıstırap şelalesi gibi etrafımıza dökülüyordu. Ve Zade dağılmış parçalarımızı toplayıp bizi tekrar birleştirdiğinde, sonsuza kadar birbirimize dolanmış olacağımızı biliyordum.

Vücudumun ulaşabildiği her bir yerine yumuşak ama aceleci öpücükler konduruyordu. Başım, yanaklarım, boynum ve omuzlarımda, elleri düşüncesizce gezinirken, daha çok tapıyormuş gibi hissetmeme rağmen, donmuş tenimi ısıtıyordu.

Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama sonunda gözyaşlarım dindi ama Zade beni tutmaktan asla vazgeçmedi.

"Addie?" diye seslendi bir ses usulca. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı kaldırdığımda Daya'nın kapaktan aşağıya bakan yüzünü gördüm. Pürüzsüz koyu kahverengi teni gözyaşlarıyla ıslanmış ve adaçayı yeşili gözleri sırılsıklamdı.

"Aman Tanrım, Daya," dedim boğuk bir sesle, bir kez daha inanamayarak.

"Hadi seni kaldıralım, bebeğim," dedi Zade. "Hava soğuk ve orası hâlâ seni arayan insanlarla dolu."

Burnumu çekip sildim ve başımla onayladım. Beni havaya kaldırdığında Daya ellerimi tutarak karavandan çıkmama yardım etti. Dışarı çıktığımda hemen beni kucakladı; tutuşu neredeyse Zade'inki kadar sıkıydı.

"Beni bir daha asla bırakma," diye haykırdı, sesi titrek ve gergindi. Yeniden yıkılmanın eşiğindeyken başımı salladım.

Ancak sonra arkamızdan bir kadın çığlık attı ve *aman Tanrım, onu bulduruz, donuyor olmalı* gibi gelen karışık kelimeler püskürdü. Ya da böyle bir şey.

Daya ve ben kızıl saçlı bir kadınla tanımadığım başka bir adamın bize doğru koşmasını izlemek için ayrıldık. Bir dakika sonra, Zade zıplayarak vagon kapağından sarktı ve kendini kolaylıkla yukarı kaldırdı.

"Onu buldun!" diye bağırdı kadın tekrar.

"Tanrım, Ruby, bunu bütün dünyaya duyurma. Etrafta hâlâ onu arayan insanlar var," diye çıkıştı Zade.

Aldırış etmeden elini salladı. "Onları öldüreceksin."

Öldürecekti de. Yerde iki ceset vardı, göğüslerinden kanlar akıyordu.

"Nasıl...?"

"Kelimenin tam anlamıyla yana doğru iki adım attı ve ikisini de kahrolası tek bir kurşunla göğsünden vurdu," diye cevap verdi Daya ve bana *o lanet olası bir deli ama aynı zamanda da havalı* anlamına gelen bir bakış attı.

Vagona yaklaşırken Ruby ellerini kaldırarak ona doğru atlamamı işaret etti. "Gel balım. Seni ısıtacağım."

Ona öylece baktım, beynim bir jelatin havuzuna batmış gibi neler olduğunu anlamakta yavaş davranıyordu. Daya beni hafifçe dürttükten sonra titreyerek merdivenden indim, ayaklarım neredeyse basamaklarda kayıyordu. Ruby olması gereken kadın, ayaklarım toprağa çarptığı anda kolunu bana doladı.

"Artık güvendesin, balım," diye mırıldandı, terk edilmiş trenin yanında yürürken beni ısıtmak için kolumu ovuşturuyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda birkaç adım geride Zade'i gördüm; gözlerini bir an bile başka yöne çevirirse ortadan kaybolacağıma inanıyormuş gibi tamamen bana odaklanmıştı.

Artık güvendeydim. Yine de kendimi cehennemdeymişim gibi hissediyordum.

PART II

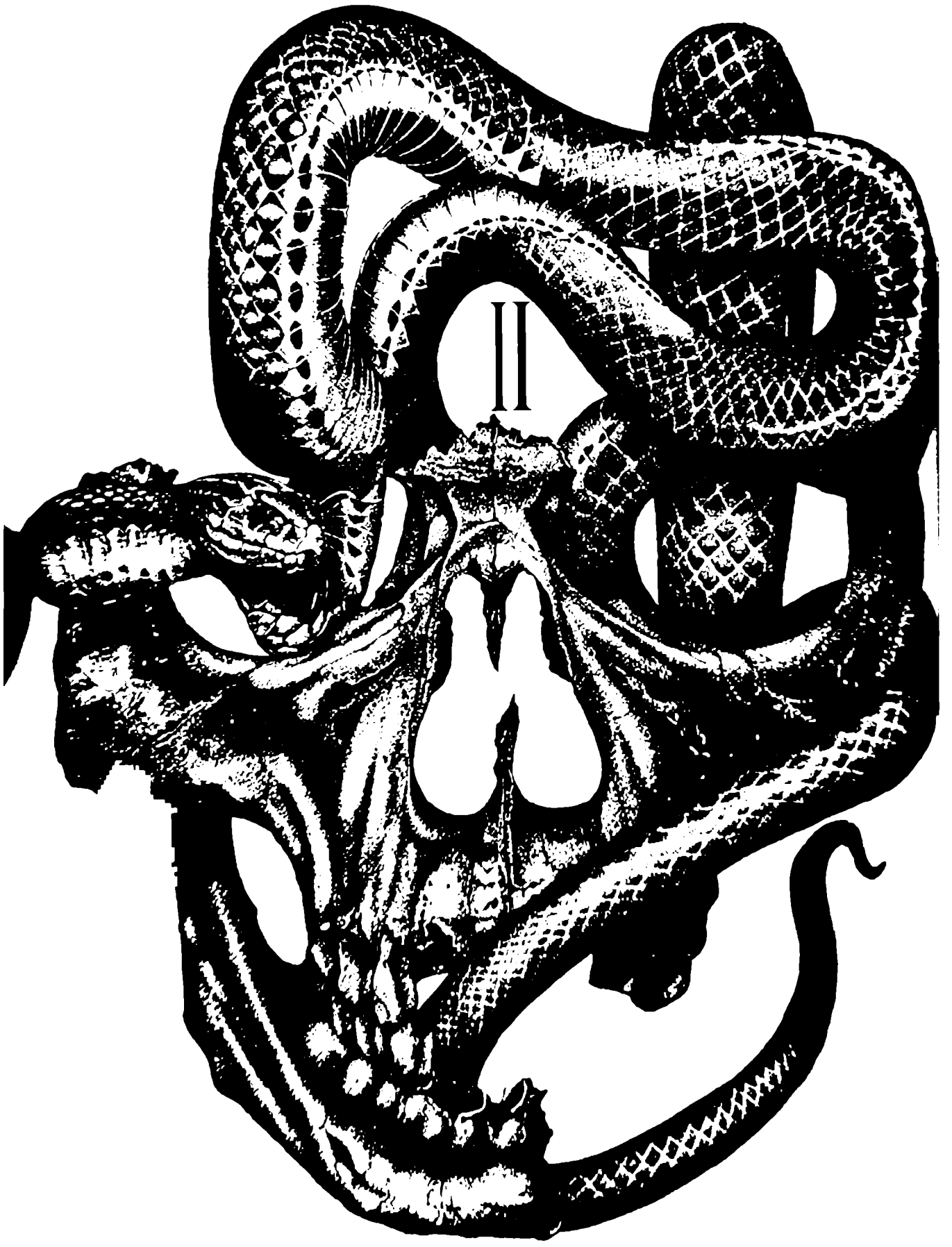

21 Ocak 2022

Bence vücudum özgürlüğü kabul etmeye henüz hazır değil. Gerçek gibi hissettirmiyor. Sadece birinin perdeleri açmasını bekliyorum ve TA-DA! Hâlâ o evde rastgele birkaç adamın siki suratımdayken kapana kısılmışım.

Siktir.

Özgürüm.

Yine de hâlâ ölmek istiyorum.

Rujum aynı renk olmadığı için ağladım.

BÖLÜM 23
AVCI

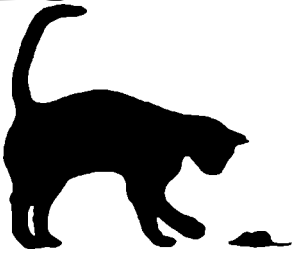

"Güzel haber yok mu?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Jay'in dudakları gerildi ve başını iki yana salladı. Adamlarım evlerine vardıklarında Francesca ve Rocco Bellucci ortalıkta yoktu. Aslında, oturma odasında boğazı kesilmiş ölü bir adam ve veranda basamaklarının dışında yığılmış birkaç adam dışında tüm ev boştu. Bu da Rio ve Rick'in de kaçtığı anlamına geliyordu. Addie'nin kaybolduğunu anladıkları an, ben onlara ulaşamadan hızla oradan kaçtıklarından şüpheleniyordum.

Solucanlar kaygan olsa da benden uzun süre saklanamayacaklardı.

"Addie nasıl?" diye sordu Jay, endişesi yüzünün çizgilerine kazınmıştı. Sanki onu ön kapıdan görebiliyormuş gibi omzumun üzerinden baktı.

Parsons Malikânesi'ne ilk kez geliyordu ve vücut dili buradan defolup gitmeye hazır olduğunu gösteriyordu. İçeri bir adım attı ve ön kapı arkasından kendi kendine kapandı. Addie eve döndüğünden beri hareketlilik artmıştı. Karanlık bir enerji yayıyordu, malikâne de en başından beri hiç sıcak olmamıştı.

Onu evime götürmek istemiştim ama Addie bir hapishanede yeterince uzun süredir kapalı olduğunu ve başka bir hapishaneye kapatılmak istemediğini söyleyerek reddetmişti. Bu yüzden arazinin etrafına yoğun güvenlik yerleştirmiş ve bilgim olmadan herhangi bir şeyin girmesini engellemek için gelişmiş ve yasa dışı teknoloji kullanmıştım. Claire'in bundan sonraki planı her neyse, Parsons'a dokunma şansının olmadığını biliyordu.

Onu bulduktan sonra, doğruca güvendiğim eski arkadaşlarım Teddy Angler ve oğlu Tanner'a götürmüştüm. Teddy emekli bir cerrahtı ama ben örgütü kurduğumdan beri Z için çalışıyor ve hayatta kalanlardan bakıma ihtiyacı olanlarla ilgileniyordu. Oğlu hemşireydi ve artık yaşlandığı için Teddy'ye sık sık yardım ediyordu.

Vücudunun her yerindeki kesikleri, ensesindeki açık yarayı tedavi etmesi ve sıvı ihtiyacını karşılaması için bir hafta yanında kalmıştık. Susuz kalmış, yetersiz beslenmiş ve istismar yüzünden harap olmuştu.

Ona yapılanları görmezden gelmeyi kabul edemezdim, aksine tek yapmak istediğim o kapıdan çıkıp o evde yaşayan herkesi çıplak dişlerimle parçalamaktı.

Addie'nin Teddy ile geçirdiği zamanın çoğunu hatırladığından bile emin değildim. Orada kaldığı süre boyunca taş kesilmiş hâldeydi.

Eve geleli bir ay olmuştu ve başlangıçta polis memurları ile medya kuruluşlarının akımına uğramıştık. Kolluk kuvvetleri onun ifadesini ve kaçırılmasıyla ilgili bilgi almak istiyorlardı. Ayrıca tabii ki, Addie popüler bir yazar olduğu için medyanın ilgisini çekmişti. Mülke gizlice girmeye çalıştıkları için kaç tane paparazziyi fiziksel zarar vermekle tehdit ettiğimi unuttuğum için utanmıyordum.

Onlardan birine lanet olası bir örnek vermeyi çok isterdim. Ayak parmakları bile siktiğimin arazisine dokunursa ne olacağına dair dostane bir hatırlatma olarak onları garaj yoluna asmak isterdim.

Kaos yatışmış olsa da Addie'yi daha da içine çekmişti ve sanki açık havaya alerjisi varmış gibi yatak odasına kapanıp siyah ipek çarşaflarının altına gizlenmişti. Kurtarıldıktan sonraki ilk birkaç hafta neredeyse hiç konuşmamıştı.

Addie bazen boş boş bakıp hiçbir tepki vermeyerek tamamen içine kapanıyor, bazen de tesellisi mümkün olmayan derecede ağlıyordu. Terapistim Dr. Maybell, onu konuşturmaya yardım etmek için birkaç kez onunla sohbet etmeye gelmişti ve bu işe yaramıştı.

Onu böyle görmek kahrolası kalbimi kırıyordu ve tek istediğim ona parçaları uzatıp tutunacak bir şey vermekti.

Fakat hiçbir şeye tutunmayacaktı. Yaklaşmama bile izin vermiyordu. Ona bir adım yaklaşırsam kafayı yiyordu. Tek yapmak istediğim buyken, ona dokunmama kesinlikle izin vermemesi beni öldürüyordu.

Addie onların kucaklamasında benimkinden çok daha rahat hissettiği için Daya ve Serena sık sık ziyarete gelmişlerdi.

"Yaşıyor," diye yanıtladım, gerçi bunun gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Nefes alıyor ama yaşamıyordu. "Yavaş yavaş iyileşiyor. Artık konuşuyor ve zamanla gülümseyecek ve kahkaha atacak. Uzun bir süre modu yükselecek, düşecek ve çalkantılı bir şekilde devam edecek."

Ellerimde dün geceden kalma hâlâ parlak olan kırmızı olan derin oyuklara baktım.

Her gece yatakta debeleniyor, çığlıkları boğazını yırtıyor ve vücudu sarsılıyordu. Onu uyandırırken dikkatli olmayı öğrenmiştim. Bazı geceler tamamen saldırı moduna geçiyordu. Kâbuslarına musallat olan iblislerden biri olduğumu sanarak beni tırmalarken gözü görmüyordu.

Gün boyunca hayalet olmaya geri dönmüştü. Gerçi bu da doğru görünmüyordu. Parsons Malikânesi'ndeki hayaletler ondan daha hareketliydi.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, gittikçe hayal kırıklığına uğruyordum. Travmasının içinde kaybolduğu için değil, onu bundan nasıl çıkaracağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için.

Çaresizlikle gitgide yakınlaştığım bir duyguydu. Her kızı kurtaramazdım ama Addie'yi kurtaramazsam mahvolurdum, bu kendisinden kurtarmam gerektiği anlamına gelse bile.

"Bunu atlatacak, Z," diye temin etti Jay, gözlerimin altını karartan sıkıntıyı fark etmiş gibi.

"Atlatacağını biliyorum. O tanıdığım en güçlü kadın," diye hak verdim.

Jay başını sallayarak bir buket kırmızı gül uzattı. "Şu anda onu rahatsız etmek istemiyorum, o yüzden bunları benim için ona ver, olur mu?"

"Elbette, teşekkürler dostum," dedim, buketi elinden alarak. Tırnakları bugün neon pembeye boyanmış ve şimdiden soyulmaya başlamıştı.

"Katerina'yı kontrol ettin mi?"

Jay başıyla onayladı. "Evet, şu anda Addie gibi. Fazla konuşmuyor ve duyguları dengesiz. Yaşı çok küçük ve çok şey yaşadı."

Addie arabama biner binmez bana iki isim verip birini ayçiçeği tarlasından kurtarmam için rica etmişti. Rio'nun kız kardeşi Katerina Sanchez ve yetiştiricisi Lillian Berez.

Addie'nin benden neden Rio'nun kız kardeşini kurtarmamı istediğini bilmiyordum, sadece kurtarmamın onun için önemli olduğunu biliyordum. Katerina, kötü bir kadının kölesi olan on beş yaşında bir kızdı. Ağabeyi kim olursa olsun (ve ben onu öldürmeyi ne kadar çok istesem de) onun günahlarından Katerina sorumlu değildi ve kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Addie'yi bulup yerleşmesini sağladıktan sonra, onunla ilgilenmesi için Michael'ı ve adamlarımdan birini göndermiştim. Addie, Katerina'nın bir ayçiçeği tarlasında olduğu konusunda ısrar etmeseydi, onu bulmak çok daha uzun sürebilirdi ama onu birkaç gün içinde bulup oradan çıkarmayı başarmışlardı. Addie'nin aksine, onu saklamak için çok uğraşmamışlardı.

Artık güvenli evlerimden birinde, geçirdiği büyük travma için tedavi görüyordu.

"Ağabeyi hâlâ saklanmaya mı çalışıyor?"

Jay bana bir bakış attı. "Çalıştığını biliyorsun. Hâlâ Arizona'da." Başımı salladığımda başparmağını omzunun üzerine götürüp, "Ben dışarı çıkıyorum. Ona onu düşündüğümü söyle," dedi.

Oturma odasına bir kez daha baktıktan sonra sanki orada durup ona bakan bir ruh varmış gibi gözlerini her köşe bucakta gezdirdi.

Gözlerini sırtımda hissedebiliyordum ama her kimlerse kendilerini ta-

nitmiyorlardı. Jay dönüp kapıyı arkasından usulca kapatırken, soğuk hava enseme çarptı.

Hayaleti görmezden gelerek, kızımı kontrol etmek için yukarı çıktım. Annesi sadece bir saat önce gitmişti ve bu ziyaretlerden sonra genellikle şekerleme yapardı.

Serena Reilly ile ilk karşılaşmamız... ilginçti. Addie ona benden hiç bahsetmemişti, ben gelmeden çok önce ilişkilerinin darmadağın olduğunu düşünürsek bunu tahmin ediyordum. Ayrıca kızını bulmuş olmama rağmen içinden bir ses benim ne kadar tehlikeli olduğumu söylüyordu.

Haksız değildi.

Kapıyı açıp içeri baktığımda Addie'nin oturup günlüğünü dizinin üzerinde dengede tutarken sanki kelimeleri yeterince hızlı yazamıyormuş gibi karaladığını gördüm. Bir anlık rahatlama tüm vücudumu kapladı. Bugün onun için iyi bir gün gibi görünüyordu, olabildiğince iyi.

Beni fark etmediği için bir şeyler yazmasını izlemekle yetinerek kapı pervazına yaslandım. Balkon kapıları aralandığında içeri serin ve temiz hava girdi. Burası buz gibiydi ama o fark etmişe benzemiyordu.

Son birkaç gündür, o günlüğe daha sık yazmaya başlamıştı. Nereden çıktığını bilmiyordum ama hayata bununla tutunuyor ve ona yardım ediyor gibi görünüyordu. Dr. Maybell, kurtardığım kızlara her zaman günlük tutmayı falan önerirdi. Tüm bu duyguları bir şişeye hapsedip yavaş yavaş iltihaplanmalarına ve tüketmelerine izin vermekten daha iyiydi.

Birkaç dakika sonra, bir tüp ruj alıp körü körüne dolgun dudaklarına sürdü ve günlüğe bir öpücük kondurdu. Beni görünce günlüğü sertçe kapatıp komodinin üzerine koydu ve ağzındaki kırmızı izi silmek için bir mendil alıp nihayet bakışlarıma karşılık verdi.

"Bakıyorum hâlâ sapıksın," dedi kuru kuru, peçeteyi ufalayıp yanındaki masanın üzerine fırlatırken.

Sırıtıp yavaşça yanına yaklaştım. Gözle görülür şekilde gerildiğinde yatağın ucuna oturup ona alan sağladım.

Her ne kadar Addie'nin sınırlarını zorlamaktan yana olsam da bu yapmak istediğim bir şey değildi. Geçmişte ona karşı uyguladığım pek de onurlu olmayan yöntemlere rağmen, yapmak istediğim son şey travmasını daha da kötüleştirmekti. Yeterince şey yaşamıştı; kendi isteğiyle vermediği bir şeyi ondan alan bencil başka bir adama ihtiyacı yoktu.

Beni tekrar kabul etmeye hazır olduğunda, onu konfor alandan çıkmaya zorlamayacağıma ve kaybettiğini hissettiğinden emin olduğum bir yanını yeniden uyandırmayacağıma söz veremezdim.

Fakat bu zaman ve güven istiyordu.

Ben de çok sabırlı bir adamdım.

"Sonsuza dek ve her zaman, bebeğim," diye mırıldandım ona çapkın bir şekilde sırıtarak. Karşılığında küçük bir gülümseme sunduğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

Bu küçücük hareketi bana o küçük avuçlarında tüm bu sıktığımın dünyasını vermiş gibi hissettiriyordu.

"Jay sana gül almış," dedim ona buketi uzatarak. Eli dalların etrafında kıvrılırken yaprakları kokladı.

"Çok nazik. Muhtemelen onunla görüşmem gerekirdi... O senin arkadaşın ve ikimizin de hayatını kurtarmaya yardım etti. Ona bizzat benim teşekkür etmem gerekiyor," dedi kaşları suçluluk duygusuyla çatılırken.

Ona ayin gecesinde neler olduğunun kısa bir özetini geçmiş, Jay'in Cemiyet'in bana tuzak kurduğunu fark edip beni uyarmaya geldiğinden bahsetmiştim. İşler ters gider de acil bir kaçışa ihtiyacımız olursa diye bir blok ötedeki bir minibüse yerleştirilmişti ama yanıma ulaştığında bomba çoktan patlamıştı. Fakat ona Cemiyet'in kim olduğunu henüz söylememiştim ve o da bu konuya girmeye meyilli görünmüyordu.

Omuz silktim. "Jay hiçbir yere gitmiyor ve senin henüz insanlara hazır olmamanı anlıyor."

Kuru kuru güldü. "İnsanlarla görüşmek yorucu geliyor. Yorucu görevlerden bahsetmişken... Duş almam gerek," diye itiraf etti burnunu kırıştırarak.

"Kötü kokuyorsun," dedim, bana ters ters baktığında sırıtışım genişledi.

Artık daha sık, eski hâlinin kendini gösterdiğini fark ediyordum. Bazen söylediğim bir şeye yaptığı iğneleme, bazen de küçük bir gülümseme ve bir de gözlerime hızlıca iki yumruk atmak ister gibi göründüğü şimdiki gibi anlar oluyordu.

Hepsi çok hoşuma gidiyordu.

"Çiçek gibi koktuğumu söylemen gerekiyor."

"Bebeğim, dışarıda saf göt gibi kokan çiçekler var. Kesinlikle, *o* çiçekler gibi kokuyorsun."

Bir an için bana baktı, sonra yüz ifadesi çatladı ve dudaklarında koca bir sırıtış belirdi.

Sıktır.

Ona o *kadar* aşığım ki.

"Tamam, sanırım buna gerçekten karşı çıkamam zaten." Kendi banyosuna açılan kapıya baktı. "Orada kamera yok, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarının aralanmasının tadını çıkardım. "Onları çıkarmadım."

Ters ters baktı. "Neden?"

Ne kadar ciddi olduğumu görmesini sağlamak için bakışlarına karşılık

verdim. "Seni izlemeyeceğim, Addie. Ancak bana bir sebep verdiğin an izlerim."

Ne demek istediğimi anladığında kaşlarını indirdi. "Kendime zarar vermeyeceğim."

"Tamam," dedim onun sözüne güvenerek. "Çarşafları değiştireceğim ve işin bittiğinde yenilenmiş olacaklar."

Yavaşça yataktan kalkarken içimdeki gururu kontrol edemiyordum. Banyosuna açılan kapıda durup omzunun üzerinden bana baktığında ipek çarşafın köşesini yukarı çekiyordum.

"Hey, Zade?"

"Efendim, bebeğim?"

"Teşekkür ederim."

***

"Annen yarın buraya gelecek, hatırlatayım dedim."

Serena'nın son ziyaretinden bu yana sadece birkaç gün geçmişti ama kızıyla yeniden bağ kurmak için çok uğraşıyordu. Ne kadar yorucu biri olabilse de aslında bu beni memnun ediyordu.

Addie, yatağında bir kez daha küçük bir burito hâlinde yüzünü bana döndü. Şimdilik eriyip gitmeye niyetliydi ama hazır olduğunda travmasını daha iyi, daha sağlıklı yollara yönlendirmeyi planlıyordum.

Tatlı karamel hareleri bana bakarken hafifçe kaşlarını çattı. Gözlerinin altını lekeleyen gölgeler o kadar koyuydu ki çillerinin bir kısmı görünmüyordu.

"Gelmek zorunda mı?"

Omuz silktim. "Hayır. Söylemen yeter, gider kapıları kilitlerim."

Bakışlarını yere indirse de suçluluğunu gizleyecek kadar hızlı olmamıştı. "Bunu söylemem kabalıktı," diye itiraf etti. "O hâlâ benim annem."

Yanına iyice yerleşip taş duvara yaslandım, ona dokunmamaya dikkat ediyordum ama vücudum dokunma ihtiyacıyla titriyordu.

Onu trende bulduğumdan beri birbirimize dokunmamıştık ve her geçen saniye göğsüme bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. Adeline Reilly'yi arzulamak, bu duygu eski bir dostumdu ancak ilk kez buna göre hareket etmeyi reddediyordum.

"Bana ondan bahset," dedim. "Bana *senin* hakkında her şeyi anlat."

Tek kaşını kaldırdığında sevimli göründüğü için gülümsedim. "Yani, benim hakkımda zaten her şeyi bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki bilmiyorum, bebeğim. Önemli olan şeyleri bilmiyorum. Okulu bırakmadan önce hangi liseden mezun olduğunu veya hangi üniversiteye gittiğini biliyor olabilirim ama bu o zamanlar senin ne kadar mutlu olduğunu bildiğim anlamına gelmez. Yalnız ya da üzgün olduğunu. Ya da bir

çocuğun seni bir kütüphanede köşeye sıkıştırıp korkutup korkutmadığını." Bu ayrıntılı senaryo beni kızdırdığında durakladım. "Eğer bu olduysa sadece bir isme ihtiyacım var, hepsi bu."

Gözlerini devirerek güldü.

Addie, kaçırılmadan önce benden nefret etmeye kararlı olduğu için yastık sohbetlerine karşı çıkardı. Benden nefret etmeyi bıraktığında da o kaçırılmadan önce birlikte sadece birkaç gece geçirmiştik.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak çarşafın içinde iyice kıpırdandı. Kalbim acıyla sıkışırken içimde yanaklarını ve burnunu süsleyen her bir çilini öpmek için kontrol edilemez bir dürtü hissediyordum.

"Annem benden nefret ediyor," diye başladı. "Ya da belki de benden nefret etmiyor ama benden hiç *hoşlanmadı*. Sanırım beni hiç anlamadığı için. Annem tamamen fazla resmi, terbiyeli ve klas olmakla ilgileniyor. Güzellik yarışmalarına katıl, zengin bir adamla evlen ve lüks içinde yaşa. Sanırım sahip olamayacağı bir hayata sahip olmamı istedi ve ben tam tersini yaptığımda bunun için bana içerledi."

"En azından sonunda zengin bir adamla evleneceksin," diye yorum yaptığımda bana ters ters baktı.

"Artık seninle asla evlenemem. Verdiğim her kararda onu hayal kırıklığına uğratmak hayatımın amacı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni hafife alma, Addie. Senin için fakir bir adam olurum."

Başını iki yana salladı. "Soyadını bile bilmiyorum. Ya da doğum gününü."

Sırıttım. "Üzgünüm, bu şeylerin bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Bana dik dik bakarken dünyanın dört bir yanındaki kadınların tüm küstahlığını toplayıp bunu bakışlarına ekliyordu. Sadece daha geniş gülümsememe sebep oluyordu.

"Açık açık konuşmuyor muyuz? Ayrıca, beni evlilikle tehdit edip duruyorsun. Soyadını bilmem gerekmez mi?"

"Bu, tehditlerimi gerçekten ciddiye alıp benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Umursamaz bir tavırla iç çekti. O da biliyordu.

"Bu basit bir soru. İlk buluşmada herkesin soracağı türden bir soru. Ya da adamın insanları öldüren saplantılı bir takipçi olması ihtimaline karşı ilk buluşmadan bile önce."

Başımı geriye attığımda boğazımdan derin bir kahkaha döküldü.

"Doğum günüm 7 Eylül," dedim ona.

"Başak burcu olman beni şaşırtmadı. Sıradaki," diye sordu arsızca, bir

sonraki cevabımı beklerken. Kıçını şaplaklayıp arsız olması için ona bir sebep vermek için can atarken dudağımı ısırdım.

"Meadows, bebeğim. Soyadımız Meadows."

"*Senin* soyadın. Acelecı davranma. Yalvarmanı bekliyorum."

Dudaklarımda beliren vahşi sırıtışı engelleyemedim. "Yalvarmayı *seviyorum*."

"Her neyse, sapık. Annemden bahsediyorduk, evlilikten değil."

Yüzümü tamamen ona çevirip başımı elime dayayarak rahatça yerleştim. Parmağımı çenesinin altında dokundurup tüm dikkatini bana vermesini istediğimde gözleri titredi. Yavaşça geri çekildi ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Bu bir başlangıçtı.

"Annen senden nefret etmiyor, Addie. Kendinden nefret ediyor. Ve kendisi için istediği hayatı yaşamadığın için sana kızmıyor, senin istediğin hayatı yaşarken o yaşayamadığı için sana kızıyor."

Bunu değerlendiriyor gibi baktı.

"Yapabileceğin en iyi şey, o hayatı yaşamaya devam etmek, küçük fare. Korku filmlerini ve perili panayırları seven başarılı bir yazar olmaya devam et. Büyükannesini ve ona miras bıraktığı gotik malikâneyi sevmeye, koridorlarda dolaşan hayaletlerden heyecan duymaya. Her zaman taviz vermeksizin kendin oldun."

İğrenmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Demek bir de akıllı falansın, ha?" Gözünde hafif bir parıltı oluşmasına rağmen, bir tiksinti sesiyle dudaklarını büzdü. "Adi. Kötü olduğun bir konu var mı?"

Gülümsemem müstehcen bir hâl alırken, yanaklarında beliren kızarıklığın tadını çıkardım. "Pek çok şeyde oldukça kötüyüm. Ve alıştırma yapmanın mükemmelleştirdiğini duydum."

İnleyerek beni ittikten sonra bana sırtını döndüğünde güldüm. İkimiz de onun da güldüğünü biliyorduk ama henüz bunu kabul etmeye hazır değildi.

Sorun değil. Zamandan başka bir şeyim yoktu.

18 Şubat 2022

Bir keresinde Sydney, Francesca'ya kalemle duvarlara çizim yaptığını söyledi. Kafası kopmuş bir çöp adam resmiydi. Her tarafı kırmızıya bulanmıştı ve daha sonra Sydney'nin regl olduğunu öğrendim.

Elbette bunun için ben suçlandım. Francesca diş ipiyle kanı temizlememi istedi.

Endişelenme. O olaydan sonra bir daha kullanmadım. Rio bana yeni bir fırça verdi ve onlar da hiçbir zaman anlamayıp benim dişlerimi regl kanını temizlediğim fırçayla fırçaladığımı düşündüler.

O diş fırçasının ucunu gerçek bir hapishanedeymişim gibi keskinleştirmeyi ve onu Sydney'nin gözüne saplamayı ~~düş~~ düşündüm. O zaman gerçekten duvarlara resim yapardım; tek farkı gözü eksik, kana bulanmış bir figür çizerdim.

İşte bu komik olurdu.

BÖLÜM 24
ELMAS

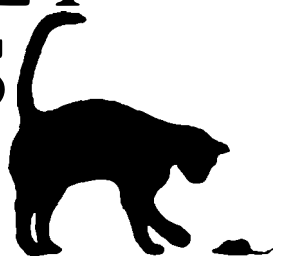

"Tuhaf bir sorum var," diye söze başladığımda Zade bana sinsice sırıttığı için herhangi bir şey söylediğime anında pişman olmuştum. Muhtemelen ondan tuhaf bir şey yapmasını isteyeceğimi düşünüyordu.

Eve geldiğimden beri buradan ilk kez çıkmayı planlıyordum ve çok endişeliydim. Zade'le annem hakkında konuşmamızın üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve bu beni... daha iyi hissettirmişti. Her gün kalkıp duş almaya, uçuruma doğru yürüyüşe çıkmaya, biraz temiz hava almaya ve sadece... yaşamaya yetecek kadar.

Sanırım tekrar insan gibi hissetmem gereken bir noktaya ulaşmıştım ama kafamda beni bunu hissetmekten alıkoyan rahatsız edici bir endişe vardı.

"Sen... Beni kliniğe götürür müsün?"

Genellikle kendim giderdim ama tekrar direksiyona geçme düşüncesi bana kurdeşen döktürüyordu. Arabam kazada paramparça olmuştu ve Zade bana yeni bir araba almasına rağmen anksiyete nöbeti geçirmeden arabaya binemiyordum. Ayrıca, çatıdaki ketçap lekesi yoktu ve o lekeyi özlüyordum. Hâlâ nereden geldiğini hatırlamıyordum ama bir hız tümseğine çok sert çarptıktan sonra uçup giden bir patates kızartmasından olduğundan oldukça emindim.

Her neyse, Zade'in beni götürmesinin daha fazla sıkıntıya ama daha az paniğe neden olacağına karar vermiştim.

Yüzü gevşediğinde sanırım ne istediğimi anlamıştı.

"Elbette, bebeğim," diye onayladı, başıyla kapıyı işaret ederek. "Ben arabada olacağım."

Ayağa kalktı, sonra duraksayıp bana baktı. "Bu arada, aramızdaki hiçbir şey tuhaf değil. Kıçındaki bir tüyü koparmam gerekirse, yaparım." Omuz silkti, "Ya da bilirsin, vajinandaki bir batığı patlatmam falan."

Ağzım açık kaldı ama sonra gözlerimi kısıp kollarımı kavuşturdum.

"Küçük bir sapık olduğun zamanlarda kaç kez beni sıçarken izledin?"

Kapıdan çıkmadan önce sırıtışı yanıt olarak genişledi.

Yemin ederim ondan nefret ediyordum.

Yine de soru sormadığı için minnettardım. Biri nasıl en az bir kişi rahatsız hissetmeden *hey, içime bir sürü sik girdiğinden dolayı cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmak istiyorum* diyebilirdi? Nasıl söylersen söyle, gerçekten doğru görünmüyordu.

Rocco'nun bana ilk saldırması dışında, Francesca'nın Rocco ve arkadaşlarını prezervatif kullanmaya zorlamasına sonsuza kadar minnettar kalacaktım. Bize hastalık bulaştırırlarsa değersiz olacağımızı söylemişti. Fakat yine de bir şey değiştirmezdi, bizi oral seks yapmaya zorladıklarında kesinlikle prezervatif kullanmamışlardı. Bence bu yalnızca, Francesca'ya sorumluluk sahibiymiş gibi hissettirmişti.

Rio'nun anlattığına göre, ben gelmeden çok önce bir olay olmuş, adamlardan biri bütün kızlara frengi bulaştırmış. O zamandan beri Francesca, "derslerimize" katılmak isterlerse test yaptırdıklarına dikkat ediyormuş ancak hiçbirinin siklerini temiz tutacaklarına güvenmezdim.

Xavier de prezervatif kullanmış olsa da bir keresinde prezervatif yırtılmıştı. Dudağımı ısırdım, spiralim olmasına rağmen yine de hamile kalmamda küçücük bir ihtimal olduğunu düşündükçe endişe alevleniyordu. Olası değildi ama imkânsız da değildi.

Başka bir adamın bebeğine hamile olduğumu öğrendiğinde Zade'in yüzünde oluşan tiksinti dolu bakışı hayal edince kalbim sıkıştı.

Artık onu bana öyle bakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum ama bu görüntü yine de beni rahatsız ediyordu.

Baksaydı onu suçlamazdım. Aynaya her baktığımda hissettiğim şey bu tiksintiydi. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya çalışıyordum.

Hamilelik testi yaptıracaktım ve eğer o kadar şanssızsam, bir sonraki adımda kendimi binadan atacaktım.

***

Toplam iki saat kırk yedi dakikadır evin dışındaydım ve çok yorulmuştum. Hâlâ endişeyle doluydum, hissettiğim kadar pis olma ihtimalim midemi bulandırıyordu.

"Dondurmaya ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi Zade, sola dönerken avucunu direksiyona dayayarak. Bu... seksiydi. Zade'in araba sürüşünü izlemek ön sevişmeydi.

Daha da kötüsü, bugün kapüşonlusunun üstüne deri bir ceket giymişti ve dilim damağıma yapışmıştı.

Gözlerimi kırpıştırdım, kan kaybı beni biraz sersemletiyordu. Doktora bana bilinen her cinsel yolla bulaşan hastalık için test yapmasını söylemiştim

(özellikle uçuk çünkü bu daha korkutucuydu ve çoğunlukla sessiz olanlardan biriydi) ve kaç tüp kan aldığını sayamamıştım. Neredeyse tüm bu süre boyunca bileğimdeki barkoda bakmış ve gazlı bez kanamayı durdurduktan sonra koluma gülen suratlı bir yara bandı yapıştırmıştı. Önce gülmüş, sonra da hamilelik testi negatif çıkınca ağlamıştım.

"Dondurma mı?" diye tekrarladım aptalca.

"Dondurma sever misin?"

"Ben... şey, evet," diye kekeledim, beynim afakiliği yakalamakta yavaş davranmıştı.

"En sevdiğin aroma hangisi?"

"Naneli çikolata," diye yanıtladım arabayı döndürmesini izlerken. Şu anda Parsons'ın aksi istikametine gidiyor ve sanırım birkaç blok ötedeki *Lick n' Crunch*'a doğru ilerliyordu; Seattle'daki en iyi yumuşak servis dondurmayı satan bir aile dükkânıydı.

Zade ile dondurma yeme düşüncesi o kadar normal ve sıradandı ki, görüp görebileceğim en heyecan verici şeymiş gibi geliyordu. Üstelik Zade'in bir dondurma külahını yalamasını izlemek muhtemelen ateşli olacağı kadar tuhaf da olacaktı.

"Yani diş macunu?"

İç geçirdim. "Et tu, Brute?* *Diş macunu* değil. Onun tadı hiçbir şeye benzemiyor."

Zade'in dudaklarında bir sırıtış belirdi ve otoparka girerken gözleri parlıyordu. O piç kurusu sadece beni çileden çıkarmaya çalışıyordu.

"Diş macunu," diye tekrar etti ama buna gerçekten inanıp inanmadığından emin değildim. Çok yaramaz görünüyordu ama yine de tartışmadan edemiyordum.

Kemerimi çözüp ona doğru dönerken gözlerimi kıstım.

"Nane nefis bir şeydir ve sen onu takdir etmekten aciz bir ahmaksın."

Arabayı park ederken içtenlikle güldü. Nane kesinlikle nefis bir şey değildi, aslında tam tersi ama buna bağlı kalacaktım.

"Damak zevkimi geliştirmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle," diye yanıtladım kuru kuru.

Yaklaştığında ağırlığının altındaki deri inledi ve nefesim kesildi, tüm duyularım bu adamı örten saf yoğunluk tarafından işgal edildi. Kokusu beni sardı ve dudakları güçlükle çeneme değdiğinde kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Nefis olan şey senin vajinan, bebeğim, onu sonsuza kadar yiyebilirim ve tadından asla sıkılmam. Bu yeterince rafine bir zevk mi?"

* Türkçeye "Sen de mi, Brutus?" olarak çevrilen Latince ifade. (ç.n.)

Ağzım şok içinde açılırken kızarıklık boynumdan yanaklarıma doğru tırmandı. Boğazımdan kopan ve yanaklarımın daha da ısınmasına neden olan haince inilti beni tamamen utandırmıştı. Kıkırdadı ve göz açıp kapayıncaya kadar arabadan indi. Etrafa bakıp kalbimin kıçımdan çıktığı yeri bulmaya çalıştım.

O gittiğine göre kendimi neden bu kadar boş hissetmemin tek açıklaması kesinlikle buydu. Ya da adi herif giderken onu yanında götürmüştü.

İç geçirdim.

Kesinlikle böyle olmuştu.

***

Yaz saati uygulaması yaklaşıyor ve dünyayı depresif pençelerinden kurtarıyordu. Öğleden sonra saat beşten önce batan güneşle ilgili bir şey, gününüzü gerçekten karartıyordu.

Dışarısı hâlâ soğuktu ama yine de *Lick n' Crunch*'ın önündeki bir bankta oturuyorduk, tatlımı yavaşça yerken insanları izliyordum ve kıçım soğuktan titriyordu.

Zade kendine naneli çikolatalı dondurma almıştı ve ona ters ters bakığımda lanet olası Sırıtan Kedi'den daha genişçe gülümsemişti.

"Bütün dünyam senin etrafında dönüyor. Naneli çikolata parçacıklı istiyorsan ben de öyle istiyorum," demişti.

"*Beğendin* mi ki?"

"Seni beğeniyorum, bu sayılır mı?"

"*Hayır.*"

Yalnızca gidip oturmuştu ve tatlı kremayı yalarken yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı. Tiksinmiş görünmüyordu ve zamanımın yarısını benimle dalga mı geçiyor yoksa tadını gerçekten sevdi mi diye anlamaya çalışarak geçirdiğimi kabul ediyordum.

Bunu hâlâ çözememiştim.

Gözlerimi kısarak ona bakarken beni yakalayıp göz kırptığında o dudaklarımı kıvırmakla tehdit eden gülümsemeyi görmeden başımı çevirdim.

İnsanlar paltolarına sarınmış caddede koşuşturuyor, dükkanlara girip çıkıyordu.

Dikkatim yolda yürüyen bir kişiye takıldı. Erkeksi özelliklere sahipti ve büyük, kabarık, mor bir elbise giymişti. İşte o zaman gülümsedim. Annem Seattle'daki eksantriklere burun kıvırırdı ama ben özgüvenlerine ve kim oldukları konusunda rahat olma becerilerine her zaman hayran olmuştum.

* *Cheshire Cat,* Lewis Carroll tarafından Alice Harikalar Diyarında da popüler hâle getirilen ve kendine özgü yaramaz gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir kedidir. (ç.n.)

"Umarım mutludurlar," diye mırıldandım. Zade bana merakla baktığında mor elbiseli kişiyi başımla işaret ettim. "Bu dünya çok acımasız olabiliyor. Bu yüzden umarım mutludurlar."

Zade bir süre sessiz kaldı. "Mutluluk gelip geçicidir. Önemli olan hayatlarını istedikleri gibi yaşıyor olmaları."

"Buna inanmıyor musun?" diye sordum ona dönerken. "Mutluluğun geçici olduğuna?"

Omuz silkti, külahının son lokmasını ağzına atıp bir şeyler düşünürken çiğnedi.

"Kesinlikle," dedi sonunda. "Elinde tutabileceğin katı bir şey değil. Rüzgârdaki buhar gibi ve yapabileceğin tek şey, sana yaklaştığında onu içine çekmek ve uçup gittiğinde tekrar dönmesini ummak."

Buna hak vererek başımı salladım.

Titreyerek külahımın son parçasını yedim, buz gibi esinti saçlarımı dalgalandırıyor, saç tellerini dans ettiriyordu. Zade onları yakalayıp sırtımdan aşağı dökülene kadar saçımı topladı. Onu her ne yapıyorsa yapmaktan alıkoymasam da gerilmeden edemedim. Deri ceketini çıkarıp etrafıma sardı ve uçuşan saçlarımı ağır sıcaklığın altına hapsetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, açıklayamadığım bir nedenden dolayı hissettiğim duyguları bastırıp ceketine daha sıkı sarınırken. Ceketi deri, baharat ve hafif bir duman kokuyordu ve rahatlatıcı kokusunu içime çekerken yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Belki de uzun zamandır hissettiğim en iyi şey olduğu içindi ve bu bende ağlama isteği uyandırıyordu.

Bana hafif bir gülümseme gönderirken uyumsuz gözbebekleri parlıyordu. Beyaz gözünü kesen yara izi bile şu anda ne kadar huzurlu göründüğünü gizleyemiyordu.

"Rica ederim, bebeğim."

Kalbim güm güm atarken sonunda neden bu kadar duygusal hissettiğimi anladım.

Şehri izlemek için arkamı döndüğümde başımı omzuna yasladım ve derin bir nefes aldım.

Bu mutluluk geçici olabilirdi ama geri geleceğinden hiç bu kadar emin olmamıştım.

İlk kaçırıldığımda benden çok şey almalarını bekliyordum. En başında akıl sağlığımı. Ve bu konuda kesinlikle başarılı oldular.

Fakat almalarını beklemediğim şey, Zade'in bana dokunmasıydı. Yani, beni yanlış anlama, bu mantıklı. Ancak karşı koyamadığım tek şey Zade'in dokunuşuydu.

Şimdi ise, her dokunduğunda kendimi yakmak istiyorum.

Bu benim için adil değil. Sadece bana dokunulmasını istemiyorum. Bu lanet olası şey tüylerimi ürpertiyor. Düşüncesi bile her tarafıma dokunan tüm o pis elleri hatırlatıyor.

Rocco'nun arkadaşlarından biri, ne kadar yumuşak olduğuna takıntılı olduğu için cildime losyon sürerdi. Bunu yapmak bile boşalması için yeterliydi, ona dokunmama gerek olmazdı. Tek düşünebildiğim, Hannibal Lector'ın oynadığı o filmdi. "Losyonu cildine sür yoksa tekrar hortum geliyor."*

Siktir, bence Rocco'nun arkadaşı daha kötüydü. Bu, klitorisini ancak kokainle kaplıysa bulabilen kırk yaşındaki bir uyuşturucu bağımlısından kötü bir masaj almak gibiydi. Kokainle kaplı olsa bile, yine de onu kaybederdi.

---

* Psikolojik gerilim filmi Kuzuların Sessizliği'nden bir replik. (ç.n.)

BÖLÜM 25
ELMAS

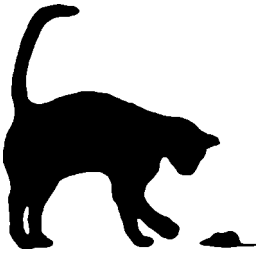

"Seni bir yere götürebilir miyim?" diye sordu Zade. Banyodan yeni çıkmıştım, ıslak ve karışık saçlarımı tarıyordum. Sert fırçayla saç tellerinin nasıl koptuğuna aldırış etmeden acımasız bir düğümü taradım.

"Bebeğim, saçlarına zarar veriyorsun. Bırak ben tarayayım."

Yenilmişlikle omuzlarımı düşürdüm, güçlükle ona doğru yürüyüp dizlerinin arasına yere oturdum.

Fırçayı elimden alıp yavaşça ıslak buklelerin arasından geçirmeye başladı ve karmakarışık saçlarımı yavaşça çözdü.

Güzel hissettiriyordu ama minnet duyamayacak kadar yorgundum.

İki hafta daha geçmişti ve sürekli bir ileri bir geri mücadele ediyordum. Adamlardan birinin bana klamidya bulaştırdığı ortaya çıkmıştı ve bu sadece kemiklerime işlemiş pislik hissini pekiştiriyordu.

Ağlayarak teşhisimi Zade'e itiraf etmiştim ve ardından yalnızca destekleyici olduğunda daha da çok ağlamıştım. Tedavi edilmişti ancak o kalıcı tiksinti devam ediyor ve pençelerini diyaframımın derinliklerine saplıyordu.

İğrenç olmadığımı veya beni farklı görmediğine beni ikna etmek için muhtemelen İngilizcedeki her kelimeyi kullanmıştı ama bu benim kendime bakış açımı değiştirmemişti.

Zade haklıydı. Mutluluk gelip geçiciydi ancak geçen haftalarda, herhangi bir huzur belirtisine tutunmama yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Taramayı bitirdikten sonra yatağın üzerine bırakıp saçlarımı topladı. Onu örmeye başladığında neredeyse boğuluyordum.

"Bunu yapmayı hangi cehennemden öğrendin?" diye sordum. Sırf buna tanık olabilmek için kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi dönmek istiyordum.

"Ruby öğretti," diye yanıtladı sessizce. "Birkaç yıl önce kurtardığım genç bir kız vardı ve ilk başta ona benden başka kimsenin dokunmasına izin vermezdi. Saçındaki örgüleri severdi, ben de onun için nasıl yapılacağını öğrendim. Bunda da oldukça iyiyim."

Dudağım titrediğinde hıçkırıklarımı içimde tutmak için dişlerimin arasında emmek zorunda kaldım.

Piç kurusu.

Tam ona eskisinden daha fazla âşık olamayacağımı düşünürken gidip bir bok yapıyordu.

Bir gün harika bir baba olacağı inkâr edilemezdi ve bu düşünce beni korkutsa da benden başka kimsenin bunun olduğunu görme ayrıcalığına sahip olmasını istemiyordum.

"Ah," diye fısıldadım.

"Bilekliğine bir bakayım," dedi. Kolumu kaldırdım, elimden çıkarıp örgüyü bağladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ayağa kalkıp ona bakmak için döndüm. Kucağına oturma isteğiyle tuhaf bir iç savaş içindeydim ama bunu gerçekten yapma düşüncesi kurdeşen dökmeme sebep oluyordu. "Beni nereye götürmek istiyorsun?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum, ayrıca birini. Ancak belki bunu görmenin... sana yardımı dokunur diye düşündüm."

Kaşlarımı çattım ama bana neyin yardımcı olabileceğini düşündüğünü merak ederek başımla onayladım. Bana kalırsa, ümitsiz vakaydım. Umutsuz. Çaresiz. Ayrıca bu kelimelerin tüm eş anlamlıları.

Kırk beş dakikalık araba yolculuğu sırasında, Zade bana lisede nasıl okuldan uzaklaştırıldığını ve neredeyse mezun olamadığını anlattı. Bu bir son sınıf şakasıydı; tüm okulu simle bombalamış ve yılın geri kalanını pembe simle çevrili olarak geçirmek zorunda kalmışlardı.

Bir gün bana genç hâlinin resimlerini göstermesini sağlayacaktım. Doğduğundan beri heterokromisi* olduğunu söylüyordu ve kızların bunu ne kadar sevdiğini ancak hayal edebilirdim.

Nihayet, dışarıda birkaç silahlı muhafızın durduğu devasa bir kapıya geldik. Zade'in arabasını görür görmez tereddüt etmeden geçmesine izin verdiler.

Küçük bir köye benzeyen bir yere götüren uzun, toprak bir araba yolundan indik. Ortada büyük, uzun bir bina ve onu çevreleyen birkaç küçük binadan oluşuyordu.

Ayrıca hareketliliğin çoğunun gerçekleştiği devasa bir sera da vardı. İnsanlar meyve ve sebze sepetleri taşıyarak etrafta dolaşıyordu. Bir grup kız, daha küçük binalardan birine doğru ilerlerken, kıkırdayarak ve birbirlerine fısıldayarak birlikte yürüyorlardı. Görebildiğim kadarıyla hepsi çocuk ya da kadındı.

* Heterokromi, genellikle gözlerde, ancak kimi zaman da saç ve deride gözlenebilen renklenme farklılığıdır. (ç.n.)

"Nereleriz biz?"

"Ben döneceğim güvenli bir evleri yoksa kazazedelerin geldiği yer burası."

Bakışlarım ona takıldı, sonra hızla çevreme dönüp her şeyi yepyeni bir bakış açısıyla inceledim.

"Gerçekten mi? Burada kaç kişi var?"

"Yüz otuz iki kazazede," diye yanıtladığında tam sayıyı bilmesi kalbime ufak bir şeyler yaptı. Kahretsin, buna izin vermemiştim.

"Kaç kişilik yeriniz var?"

Kayıtsızca omuz silkti ve binaların en büyüğünün önüne park etti. "Ne kadar çok ihtiyacım olursa. Yüzlerce dönüm arazim var bu yüzden başka bir tane inşa etmem gerekirse ederim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen gerçekten bok gibi zenginsin, değil mi?"

"Tabii ki ama hepsi örgütüme geri dönüyor."

Şaşkınlıkla ağzım açılırken bölgeyi inceledim, ne kadar... huzurlu görünüdüğüne hayret ettim.

"Sahip olduğun tek güvenli ev bunlar mı?"

"Hayır, ülkenin her yerindeler. En sonunda Z diğer ülkelere yayılacak ve ben de orada inşa etmeye başlayıp kazazedeler için güvenli bir yer sunacağım."

"Bunu Claire'den nasıl saklıyorsun?"

"Varlıklarımın izini sürmeyi imkânsız hâle getirmek için çok uğraştım. Her şey bir takma ad altında ve hiçbir şekilde bana bağlı değil. Ayrıca inanılmaz miktarda güvenlik var ve burası uçaklar için uçuşa yasak bölge. Burasının birinin bulunabileceği en güvenli yer olduğundan emin oldum."

Söyleyecek söz bulamayınca başımı iki yana salladım. Daha önce evi olmayanlara ev verdiğini söylediğini hatırlıyordum ancak bunu görmek Zayn'in gerçekte ne kadar inanılmaz olduğunu güçlendiriyordu. Psikopat eğilimleri bir yana, daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yapıyordu.

"Hadi, bebeğim. Tanışmanı istediğim birkaç kişi var."

Kim olduğundan emin olamayarak kaşlarımı çattım ama yine de onu kabadan inerken takip ettim. Bir patikada yürürken, Ruby'nin bize doğru koştuğunu gördük, bir grup çocuk onun arkasından koşup yetişmeye çalışırken kükürdüyorlardı. Bizi görünce heyecanla çığlık atıp adımlarını hızlandırdı.

"Aman Tanrım, Addie, bebeğim, çok güzel görünüyorsun!" diye ciyakladı yüksek sesle. Yeterince yaklaştığında hemen beni sıcak bir kucaklamayla kucakladı ve bir an tepki veremeyecek kadar sersemledim. Sonunda kollarımı ona dolarken yeterince utanç verici bir şekilde ağlayacak gibi oldum.

Benden mırıldanarak uzaklaştı.

"Burada kalmaya mı geldin, tatlım?"

"Ah hayır, bana sadece etrafı gösteriyordu," diye yanıtladım.

"Pekâlâ, daha sık ziyarete gelmen gerekecek. Bu küçük çocuklar ruha iyi geliyor."

Bir çember oluşturmuş ve aralarında gevezelik eden üç küçük kızla bir oğlana bakıp gülümsedim. Sanırım ona inanıyordum. Çok sevimlilerdi ve böyle bir yerin ne kadar rahatlatıcı olacağını görebiliyordum.

"Sanırım geleceğim," dedim yumuşak bir sesle.

Ruby geçmemize izin verdiğinde, Zade beni seranın içine yönlendirdi.

Duraksadım, etrafı incelerken nefesim kesildi.

Sis havaya yapışarak bitki örtüsünü çiğle kaplarken, parlak renkler uçsuz bucaksız yeşili bozuyordu.

Sadece kontrol altına alınmış, vahşi hayvanların olmadığı bir orman olarak tanımlanabilirdi. Yine de iki küçük çocuk, küçük yumruklarında kocaman turplarla çılgınca kahkahalar atarak yanımdan hızla geçtiklerinde bu sözümü neredeyse geri alacaktım. Bir kadın peşlerinden koşarken onlara koşmayı bırakmaları için yalvarıyordu.

Zade elimi tutarak beni iki genç kadının toprağı kazıp tohum ektiği yere götürdü.

"Katerina Sanchez," diye seslendi Zade sessizce, kızlardan birinin başı yana döndüğünde kadınsı, daha genç ve bir gözü kalıcı olarak kapalı olmasına rağmen tanıdık bir yüz bana baktığında kalbim durdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kızın kaşları çatılırken kim olduğumuz konusunda kafası karışmıştı.

"Evet?" dedi temkinli bir şekilde.

Zade sırıttı. "Adım Zade. Henüz kendimi tanıtma şansım olmadı ama ben..." Kız eldivenlerini çıkardığında aniden sözünü kesti ve ardından neredeyse üstüne atlayıp onu kucakladı. Şaşırmış olsa da çabucak toparlanıp uzun kollarını ona dolayarak nazikçe sırtına vurdu.

"Beni sen kurtardın," dedi adamın göğsüne doğru, sözleri boğuk geliyordu. "Çok teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Bence arkanda duran kadına teşekkür etmelisin. Sana yardım etmemi söyleyen oydu."

Kız tereddüt etmeden bana döndü ve beklediğimden daha sıkı bir şekilde sarıldı. Gözyaşlarımı ne kadar tutmaya çalışsam da yapamadım. Gözlerimden kaçıp kurtuldular ve onu sıkıca tutarken ağzımdan bir inleme kaçtı.

"Rio muydu?" diye sordu usulca, sesi kendi gözyaşlarından dolayı zayıftı.

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Yüzüme iyice bakabilecek kadar geri çekildi, koyu kahverengi gözleri yüz hatlarımda geziniyordu.

"Onunla nasıl tanıştın?"

Zade'e baktım ama ağabeyini öldürmek istese de konuşmadan rahatsız görünmüyordu.

"O.. o ben kaçırıldığımda bulunduğum evdeydi." Boğazımı temizledim. "Benimle ilgilendi ve çıkmama yardım etti."

Dudağı titredi. "Pek iyi bir insan değil," dediğinde o kadar şaşırdım ki kahkaha attım. "Ama harika bir ağabey olduğu için iyi biri. Benim için çok şey feda etti."

Başımla onaylayıp yanaklarımı sildim ancak birkaç gözyaşı daha aktığında işe yaramamıştı.

"İnsanların siyah ve beyaz olduğunu düşünmüyorum, Katerina ama onun sana olan sevgisinin öyle olduğunu biliyorum."

Gülümseyip başını sallarken bunu kolayca kabul etti.

"O, Francesca'dan kaçmaya çalıştığı için gözümü aldılar. On yaşındaydım, ailemiz bir yıl önce ölmüştü ve o, o şeytani kadınla kapana kısılmıştı. Kendini hiç affetmedi ve onu o zamandan beri görmemiş olmama rağmen canımın yanmaması için ondan istenen her şeyi yaptığını biliyorum."

"Oldu mu peki?" diye sordum. "Tekrar canını yaktılar mı?"

Başını iki yana salladı ama gözlerinde dönüp duran bir karanlık vardı. "Lillian pek kibar değildi ama artık beni incitmiyordu." İçimden bir ses bana, *o* sonrasında incinmemiş olsa da diğer kızların canının yandığını söylüyordu.

O evde en az beş yıl mahsur kalmıştı, tanık olduğu dehşeti ancak hayal edebiliyordum.

"Katerina, Rio'ya neden bu kadar çok, şey, ihtiyaç duyduklarını sorabilir miyim? Seni teminat olarak kullanacak kadar?"

Rio bana ondan bahsettiğinden beri merak ettiğim bir şey vardı. Neden onlar için çalışsın diye kız kardeşini ellerinde tutacak kadar ileri gitmişlerdi? Doğru miktarda para teklif edilirse, emirlerini yerine getirmeye istekli pek çok adam bulabilirlerdi.

Yutkundu. "Sanırım... Sanırım o Francesca'nın... favorisiydi."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini bilmiyordum. "Favori koruma gibi ya da..."

Başını iki yana sallarken dudakları kıvrıldı. "Lillian'ın onlar hakkında kötü şeyler söylediğini duydum. Francesca'nın, Rio'nun... Onunla ilgilenme şeklini ne kadar sevdiği hakkında."

Dudaklarını aralanırken ne demek istediğini anladım.

"Ah."

Sonra başka bir farkındalık kafama dank ettiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"*Ah.*"

Francesca, Rio'yu beceriyordu. Fakat bunun karşılıklı olmadığını his-

sediyordum. Onun rıza gösterip göstermediğine bakmaksızın ona tecavüz ediyordu ve görünüşe göre ona oldukça bağlıydı.

Bakışlarım yüzünde gergin bir ifade beliren Zade'e kaydı. Karşı konulamaz bir hüzün içimi kaplarken, Rio'ya karşı duygularımı daha da bulandırdı. Ben o evde mahsur kalmışken bir bakıma o benim arkadaşım olmuştu. İki aydan fazla bir süre boyunca isteğim dışında şeyler yapmaya zorlanırken, Francesca'nın ona da aynısını yapmasını emrettiğini hiç fark etmemiştim.

Hâlâ o nefrete tutunan bir parçam vardı ama zayıflıyordu.

Beni kaçırmıştı. Acımasızca beni kurtlara yem etmiş ve kim olduğu belirsiz adamlar beni defalarca parçalara ayırırken kenarda durmuştu. Yine de parçaları sonradan toplamıştı. Onları elleriyle toplayıp odama taşımış, ne kadar kötü durumda olursa olsun orada titizlikle yeniden bir araya getirmişti.

Ondan nefret etmek istiyordum. Fakat ettiğimi sanmıyordum.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

Altdudağı titredi. "Bir gözümü kaybettiğimi biliyorum ama bence Rio benden çok daha fazlasını kaybetti. Umarım iyidir ve her neredeyse güvendedir."

Taze gözyaşlarımı bastırıp başımı salladım. "Umarım."

Tekrar ziyaret edeceğime söz verdikten sonra Katerina'nın bahçıvanlığına dönmesine izin verdik. İçimdeki çalkantıyı hisseden Zade, beni kutsal alanın başka bir yerine götürürken sessizliğini korudu. Tavuk ağıllarına bakan, altlarından yumurtaları toplayan iki kız vardı.

İçlerinden biri döndü ve yüz hatlarını iyice görebildiğimde aniden durup nefesimi tuttum.

"Jillian," dedim nefes nefese. Adını duyup döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla aksanı derinleşirken. Sonra aceleyle yumurta sepetini yere bırakıp bana doğru koştu.

Ortada buluştuğumuzda kollarımız anında şiddetli bir kucaklamayla birbirine dolandı.

Francesca'nın akıl oyunları yüzünden, o ve Gloria satıldığında birbirimize bakmaya dayanamaz hâldeydik. Fakat artık özgür olduğumuz için bunların hepsi anında silinip gitmişti.

Görüşüm bulanıklaştı ve birbirimizden ayrıldığımızda onun da gözlerinde yaşların yüzdüğünü görebiliyordum.

"Nasılsın?" dedim boğuk bir sesle, burnu kırıştığında kıkırdadım.

"Olabildiğim kadar iyiyim, bu pek bir şey ifade etmese de," diye yanıtladı.

Başımı salladım, "Ben de. Bir nevi yavaş bir ölüm gibi hissettiriyor."

Dudakları seğirdi ve kayıtsız kalmaya çalışarak omuz silkti. "Bunu ben de

hissediyorum. Yine de Dr. Maybell ile görüşüyorum. Ve tüm bunların da..." Parmağını bu çiftliği işaret ederek döndürdü. "Çok yardımı oldu. Benzer deneyimlere sahip başkalarıyla birlikte olmak ve beni meşgul edecek bir şeye sahip olmak, aynı yerde dönüp durmamı engelliyor. Daha önce sokaklardaydım ve bir parçam kurtarılmak istemiyordu çünkü oraya geri dönmem gerekecekti. Yani, bu... Bu beni gerçekten kurtardı."

İtirafından rahatsız olduğunu açıkça belli ederek Zade'e baktı ama saklanmak yerine sadece duruşunu dikleştirdi. Duyguları paylaşmak... zordu.

"Yardım edebildiğim için mutluyum," dedi Zade basitçe, yüzü pürüzsüzdü ama gözler, sıcaklıkla parlıyordu.

O soğukkanlı bir katildi ama hayatta kalan birinin umut dolu bakışları altında kolayca eriyip gidiyordu. Beni etkilediği kadar onu da etkiliyordu çünkü esir tutulduğunuzda ve dehşete kapıldığınızda, kaybettiğiniz ilk şey umuttu ve bu en yıkıcı olanıydı. Yani, onu geri almak... İsteyebileceğimiz en iyi hediyelerden biri buydu.

Dudağım titredi ve ona tekrar sarılmak mı yoksa dönüp Zade'in dudaklarına yapışmak mı istediğime karar veremiyordum. Jillian için inanılmaz derecede mutluydum ve ruhumdaki bazı çatlakların biraz daha iyileştiğini hissediyordum.

Biz kümeslerden birinin yanında bir yer bulup bir saat boyunca sohbet ederken, Zade diğer kıza tavuklar için yardım ederek bizi yalnız bıraktı. O bana kaçırılmadan önceki hayatından biraz bahsetti, ben de ona benimkini anlattım. Kitaplarımdan birinin imzalı bir kopyasını getirmem için bana söz verdirdiğinde açıkçası bu kalbimi onardığı kadar paramparça da etti. Yazmayı özlüyordum ama buna henüz hazır olmadığımı biliyordum.

En sonunda, Zade bana küçük köyün geri kalanını gezdirirken Jillian'ı işine bıraktık. Çocuklar için sınıflar, daha büyük çocuklar için atölyeler ve hepsine bir amaç için uğraşacakları bir şeyler verecek pek çok aktivite vardı. Yetişkinlere iş bulmalarını sağlayacak beceriler ve ticaret öğretilirken, ayrıca yaşam becerileri de öğretiliyor ve onlara geçinmeleri için gerekli araçlar da veriliyordu.

Elbette kimsenin gitmesi gerekmiyordu ama Zade'in yapmak istediği son şey insanların bağımsızlıklarını ellerinden almaktı, böylece dışarı çıkıp dünyayı deneyimlemek ve normal hayatlar sürmek isteyenler bunu yapabiliyordu.

Hayatta kalanlar için at terapisi sunan atların olduğu bir ahır bile vardı. Ayrıca tabii ki, burada aralarında Dr. Maybell'ın da bulunduğu birkaç terapist vardı.

Eve ilk geldiğim zamanlara dair hafızam biraz bulanıktı ama onun içtenliğini hiç unutmamıştım. Birkaç kez ziyaret ettiğinde, düşündüğümden

daha fazla yardımcı olmuştu. Yakında onu tekrar ve daha düzenli görmeyi planlıyordum.

Çocuklarla oynayarak ve diğer kazazedelerle konuşarak saatler geçirdik. Zade'in babası olması konusunda hâlâ çok ısrarcı olan küçük kız Sarah ile bile tanışmıştım. Sarah onun üzerine atladığında bana bakarken Zade'in gözlerinde samimi, aşırı duygusal bir karmaşa vardı ve bir an için, tam o an ve orada neredeyse evet diyecektim.

Bir gün harika bir baba olacaktı ama o gün bugün değildi. Hâlâ parçaları kendimi kesmeden nasıl toplayacağımı öğrenirken değil.

Arabaya geri döndüğümde, duygularla dolup taşıyordum. Zade'in ne yaptığını ve ne kadar güzel olduğunu görmekten, Jillian'la görüşmeye ve Rio'yu duymaya kadar, tamamen dağılmış hâldeydim.

"Hâlâ onu öldürmek istiyor musun?" diye sordum açıklama zahmetine girmeden. Kimden bahsettiğimi biliyordu.

"Evet," diye itiraf etti.

"Kız kardeşiyle tanışıp onun da acı çektiğini duyduktan sonra bile mi?"

Bir süre sessiz kaldı. "Birinin çektiği acı, diğerlerine çektirdiği acıyı haklı çıkarmaz."

"Haklısın ama başka seçeneği de yoktu," diye itiraz ettim.

Zade dişlerini sıkarak park yerinden çıkıp toprak yola doğru ilerledi.

"Bebeğim, bunun için iyi bir cevabım yok. Onu affetmemi istiyorsan, bu asla olmayacak. Seni neredeyse bir araba kazasında öldürmekten, kaçırmaktan ve defalarca tecavüze ve istismara uğradığın bir yere götürmekten doğrudan o sorumlu. Ne dememi istiyorsun? O da bir kurban ve her şey affedildi mi?"

Ağzımı sımsıkı kapattım. Tıpkı insanların siyah beyaz olmadığı gibi, onlara karşı duygularımız da değildi. Rio bana çok acı vermişti ve o evde tanıdığım kişi kim olursa olsun, Zade bunu yaşamamıştı. Rio'yu benim kadar tanımamıştı ve göreceği tek şey hayatımı mahvetmeye yardım eden adam olacaktı. Bunun için onu suçlayamazdım. Özellikle de roller değişse benim de bu kadar affedici olmayacağımı düşünürken.

"Üzgünüm," dedim.

İç geçirdi. "Üzülecek bir şey yok küçük fare."

Kapılar bizim için tekrar açıldığında yola çıktı.

"Beni bir yere daha götürebilir misin?" diye sordum.

"Her yere," diye yanıtladı.

Kolumu kaldırıp Rio'nun bileğime yaptığı barkod dövmesini ona gösterdim.

"Dövme yaptırmak istiyorum."

Güldü. "Benim adımı mı?"

Burnumu çektim. "Hayal kurmaya devam et, dostum."

14 Mart 2022

Zade, adını bileğime dövme yaptırmam için beni ikna etmek için elinden geleni yaptı ama ben ona bunun tüm ilişkiler için bir lanet olduğunu söyledim. Adımı kıçına dövme yaptırmayı bile teklif etti ve bu ne kadar cazip gelse de reddettim.

Bunun yerine, barkodu tamamen kapatıp kökleri koluma dolanan ayrıntılı bir gül yaptırdım. Zade'e benim de asla solmayacak bir gülüm olduğunu söylediğimde gözlerinin cam gibi parladığına eminim.

Güzel görünüyor ve doğru yönde bir adım daha atıyormuş gibi hissettiriyor.

Güvenli evdeki kadın ve çocukların neredeyse tamamında barkod vardı. Bazıları kapatmış olsa da çoğu kapatmamıştı. Bazıları, tıpkı Zade'in yara izlerinde olduğu gibi, onları bir hatırlatma olarak saklamayı seçiyor. Diğerleri ise benim gibi, hayatımızın o bölümünü arkamızda bırakmak istiyorduk.

Ve eve geldiğimden beri ilk kez, eskisinden biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Biraz olsun iyileşmek gibi hissettiriyor.

BÖLÜM 26
ELMAS

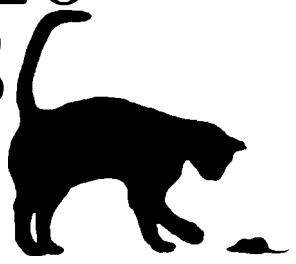

Çok güzel kanıyorsun, elmas. Sanki vücudun benim bıçağımla parçalanmak için yaratılmış gibi.

Titreyen elimi yere koydum, parmak boğumlarım beyazlaşana kadar bıçağı tutmaya devam ettim. Belki de bu salatayı yapmama gerek yoktu.

Siktir, canını çok güzel acıttığını biliyorum, değil mi elmas? Şu kana bak.

En sevdiğim renk her zaman kırmızı olmuştur ve aman Tanrım, bununla kaplıyken çok güzel görünüyorsun.

Omzuma bir el değdi ve tüm bu anılar canlandı. Xavier arkamda durup yine benden almaya hazır bekliyordu. Ve bunun olmasına izin veremezdim. Bunu atlatamazdım.

"Hayır!" diye haykırdım, hızla dönüp bıçağı doğrudan yüzüne doğru savurdum. *Kendi* kanını görmekten hoşlanıyor muydu? Ona ne kadar muhteşem göründüğünü gösterecektim.

Bir el bileğime dolanarak hareketimi durdurdu ama sikeyim onu. Beni durduramayacaktı, bu kez değil.

"Küçük fare," diye fısıldadı ve bu aklımı karıştırdı. Xavier'in yüzünün solup yalnızca Zade'inkinin belirmesine yetecek kadar.

Kalp atışlarım hızlanırken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı, elim hızla açıldığında bıçak yüksek sesle fayansa çarptı.

Sikeyim, neredeyse Zade'i suratından bıçaklıyordum. Gözlerim şokla genişledi; yapabildiğim tek şey, Zade'in de bir hayalet olup olmadığından emin olamayarak bakıyordum. Beni yakından inceliyor, elimi indirirken yüzünü temkinli bir şekilde ifadesiz tutuyordu.

"Dikkat et, küçük fare bu benim en güçlü varlığım."

Gözlerimi kırpıştırarak sonunda, "Anneme bundan sakın bahsetme," dedim.

Zade'in kaşları çatıldı, ağzı açılıp kapandı ve sonunda, "Ne?" dedi.

Bileğimi elinden kurtardım, kanım adrenalin ve şimdi de utançtan kaynıyordu.

"Az önce olanlar tamamen dramatikti ve tıpkı onun gibi olduğumu öğrenirse ölürüm."

Gözlerini kırpıştırdı, yin-yang gözlerinde eğlence süzülüyordu. "Ölürsün, ha?"

Bir kez, keskin bir şekilde başımı salladım. "Mutlak sefalet içinde."

Dudakları kıvrıldı. "O zaman bunu aklımdan çıkarayım."

Burnumu çekip bir kez daha başımı salladım, sırf ellerime insanları bıçaklamak dışında bir iş yaptırmak için gömleğimi düzelttim ve sonra dönüp bir çekmeceyi açıp başka bir bıçak çıkardım.

"Güzel."

Bir süre sessiz kaldı. "Az önce meydana gelen cinayete teşebbüs hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, bir parça daha havuç doğrayarak.

"Ama ben isterim."

İç çektim, bıçağı tezgâha koyup tekrar onunla yüzleşmek için döndüm.

"Zade, sanırım seni bıçaklamaya çalışmaktansa annemin bekaret kemerinin ben on dört yaşındayken son moda olduğuna beni ikna etmeye çalışmasından bahsetmeyi tercih ederim."

Başka bir duraklama. "Tamam, burada ortaya dökülecek çok şey var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Kesinlikle, ona inanabiliyor musun? Ona bekaret kemerini de elektrikli bir çite çevirebileceğini, böylece acı çekmek zorunda kalmayacağımı söyledim."

Bir gülümsemeyle mücadele ederek kaşlarını kaldırdı. "Evet bebeğim, hiç dramatik değil."

Ona komik bir bakış attım. "Sen buradasın. Neden buradasın? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Sadece sana, küçük fare."

Kahretsin. Neden tüm doğru şeyleri söylemek zorundaydı? O da tam olarak ne yaptığını ve bundan gizliden gizliye ne kadar zevk aldığımı biliyordu.

Gözlerimi kıstım, konuşmaya devam ederken dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Cemiyet'ten korkmuyor olsam da şu anda kolay avız ve Jay'le birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Ayrıca kafana kimin hedef koyduğundan başlayarak seninle konuşmam gereken birkaç şey var."

"Claire, değil mi?" diye sordum. Yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Nasıl bildin?"

"Beni ziyarete geldi."

Yüzü ifadesiz bir hâl aldı ama bu bir serapti. Öfke, yüzeyin altında girdap gibi dönüyor ve sertleşmiş ses tonundan dışarı fışkırıyordu. "Ne dedi?"

"Tüm zaman boyunca ekranın arkasındaki büyük adam olduğu bilgisiyle beni neredeyse tokatladı. Oradaydı çünkü beni aradığınızı biliyordu ve beni bulamayacağınızdan emin olmak için bana farklı davranılacaktı."

Yavaşça başını salladı. "Seni acele ettirmeyeceğim ama eninde sonunda, herhangi bir şey görüp görmediğini öğrenmem gere..."

"Yardım etmek istiyorum," diye sözünü kestim. Bu bende sandığım gibi endişe uyandırmamıştı. Bunun yerine, bana bir rahatlama hissi veriyordu.

Birkaç gün önce beni tapınağa götürmesi bende bir şeyleri değiştirmişti. Hayatta kalanların hepsinin iyileştiğini, iyileşmek için çabaladığını ve her türlü mutlu anlarla örtüldüğünü görmek, göğsümde bir şeyler kıpırdamasına sebep olmuştu.

Gerçekten ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anlamamı sağlamıştı. Bir hedef; beni gerçekten mutlu edecek, uğrunda çalışılacak bir şey. Şimdi de bunun ne olduğunu biliyordum.

"Add..."

"Bana yetenekli olmadığımı veya hazır olmadığımı söyleme. Düşünmek için çok zamanım oldu. Bu çekilmez kurban olmak istemiyorum, tamam mı? Kazanmalarına izin vermek istemiyorum ve daha da önemlisi. Yardım etmek istiyorum, hayır yardım etmeye *ihtiyacım* var."

Kollarını kavuşturdu. "Tamam. Nasıl yardım etmek istersin?"

Omuz silktim. "Sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Eğer göreve gidersen, ben de gelmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve bakışları üzerimde gezindikten sonra tekrar gözlerime döndü.

"Tamam," diye onayladı tekrar. Bu kadar uyumlu olması neredeyse şüphelenmeme sebep oluyordu. Beni Rapunzel gibi meşhur kuleme hapsetmesini bekliyordum.

Yüzümdeki ifadeyi fark ederek, "Sana asla aciz ya da yeteneksizmişsin gibi davranmayacağım. Senin ne kadar güçlü olduğunu her zaman biliyordum. Yani eğer yardım etmek istiyorsan, tamam. Bu işe dahil olduğun için çok mutluyum, bebeğim ama bunun da şartları var."

"Ne şartı?" diye sordum temkinli bir tavırla.

"Antrenmanlara yeniden başlıyoruz. Kaldığımız yerden devam edeceğiz ve sana sadece kendini nasıl savunacağını değil, nasıl dövüşeceğini de öğreteceğim. Bir silahı düzgün kullanmayı öğrenmen gerekiyor ve tanrı şahidim olsun ki, biz sahada çalışırken aptalca şeyler yapmayacaksın, Adeline."

Suçlamasına gücenerek ağzım açıldı. "Aptalca bir şey yapacağımı sana düşündüren ne?"

Tekrar tek kaşını kaldırdı. "Gecenin bir yarısı takipçinin karşısına çıkmanın aptalca olmadığını mı söyleyeceksin?"

Dişlerini birbirine çarptı. Yani, belki de bu konuda haklıydı.

"Cesursun. İnanılmaz derecede cesur ve kahrolası bir savaşçısın, bu son derece hayranlık uyandırıcı bir şey. Seninle ne kadar gurur duyduğumu kabul etmiyorum. Ancak aynı zamanda fevri ve tepkilisin, ayrıca seni bir daha kaybetmeyi reddediyorum, duydun mu beni? Kaybetmeyeceğim. Bu da beni dinlemek zorunda olduğun ve yardım ettiğini düşündüğün için gidip kafana göre hareket edemeyeceğin anlamına geliyor. Biz bir takımız, bebeğim. Anladın mı?"

Söylediklerini düşünürken dudağımı çiğnedim. Öğrendiğim bir şey varsa, o da dünyanın bu köşesi söz konusu olduğunda ezici bir şekilde aynı kulvarda olmadığımızdı.

"Anladım," diye onayladım. "Büyük kötü kurt benmişim gibi davranmayacağım... henüz."

Yanıt niteliğindeki sırıtması, onun büyük kötü kurt *olduğunu* gösteriyordu ve dürüst olmak gerekirse, ben de aynı fikirdeydim.

Fakat kabul etmeyecektim. Kibirlenecekti ve o zaman büyük egosunu patlatmak için o bıçağı suratına saplamam gerekecekti.

***

"Kulağa değil şahdamarına nişan al, bebeğim," diye talimat verdi Zade sabırla. Yine de sinirlerimi bozuyordu ve bunun yerine bıçağı ona doğrultmaktan kıl payı uzaktaydım. "Ayaklarını ayarla..." Birini nazikçe tekmeledi. "Dengesiz duruyorsun ve bıçağı doğru tutmuyorsun."

Üç hafta önce Zade ile antrenmana başladığımdan beri kendimi geliştirmiştim ama bu yeterli hissettirmiyordu. Asla yetmiyordu.

Önümde, çoğu vurmam gereken yerden çok uzakta olan sayısız bıçak izinin göründüğü plastik bir manken vardı.

Kafamda bir insan makarası dönüyor ve her birini mankenin yerine koyuyordu. Çoğunlukla işe yarıyordu ama sonra Sydney'nin altımdaki cansız bedenini ya da Jerry'nin gırtlağını kesen bıçağımın verdiği hissi hatırlayarak donakalıyordum.

Suçluluk duygusunun pençeleri beni boğuyor ve kendimi gitgide hüsrana uğratıyordum. Ve *onu*. Ben onun gibi değildim. Birini öylece öldürüp... bunu atlatamazdım.

Ellerim yerine gözlerimle ona hançerler fırlatarak arkamı döndüm.

"Yaptığın şey için hiç pişman değilsin. Öldürdüğün insanlar için. Nasıl için rahat ediyor?"

"Neden etmesin?" diye meydan okudu keyifle sırıtarak başını yana eğerken. Sevimli bir köpek yavrusu gibi göründüğünü söylerdim ama bu yalan olurdu. Çok uzun süredir kilitli kalan yırtıcı bir canavara benziyordu. Özellikle de benim için.

"Bilmiyorum... Ahlak?" dedim cevap belliymiş gibi. Çünkü belliydi. "Suçluluk? Vicdan azabı?"

"Öldürmek istediğin insanlar, toplum ahlakının kurucu babaları. Benden beklentilerini öldürdüm ve sonra da beni asla kontrol edemeyeceklerini göstermek için boğazlarını kestim. Sadece suçlarının hesabını verecekler ve benim cellat olmakla bir sorunum yok. Bunu yapmak istemiyorsan, y..."

Elimi havaya kaldırıp sözünü kestim. "Bunu yapma. Bana bundan çıkmak için açık kapı bırakma."

"Bu açık bir kapı değil, bir seçenek. Başa çıkabileceğin kadarını yapmanı istiyorum, Addie. Bu evde kalman anlamına geliyorsa, seni destekliyorum. Bu büyük bir cinayet serisine girmen anlamına geliyorsa, hemen yanında olacağım bebeğim. Hâlâ Sydney ve Jerry hakkında kâbuslar görüyorsun ve kendini koruduğun için bu suçluluğu taşıyorsun. Bunu kabul etmeyi öğrenemezsen, başka birinin hayatını almayı nasıl kabulleneceksin? Çünkü inan bana, bundan sonra nefsi müdafaa olmayacak."

"Bunu *nasıl* kabulleneceğimi bilmiyorum, Zade. Cinayeti meşrulaştırıyormuşum gibi hissediyorum."

"Tıpkı benim seni takip etmeyi meşrulaştırdığım gibi mi?" Kelimenin etrafına tırnak işaretleri koymuştu çünkü ikimiz de Zade'in yaptığı şeyin ve ne kadar yanlış olduğunun gayet iyi farkında olduğunu biliyorduk.

"Vajinana bir silahı zorla sokmak ve silahın her yerine boşalmanı sağlamak mı? Ya da bana hayır desen de yine de yaptığım diğer tüm zamanlar?" diye karşılık verdi. Yanaklarımdaki kızarıklık yoğunlaşırken yüzüm o aptal silahın hatırasıyla yanıyordu. "Yanlış olduğunu biliyor muydum? Tabii ki biliyordum. Fakat açıkçası bunu yapmamı engellemedi. *Kendi* ahlaki değerlerine ve neyi sorun etmediğine karar vermelisin. Sana öğretilene değil, içinde hissettiğin şeye."

"Yani, senin ahlak kitabında beni takip etmek ve saldırmak mı yazıyor?"

"Hayır," dedi, gülümsemesi genişlerken. "Seni gördüğüm anda takıntı hâline getirdim. Hissettiğim tüm o karanlık, çarpık duygular, olduğum kişinin en ham hâliydi. Bunu saklamak yerine sana göstermeye karar verdim. Asla iyi bir insan olduğumu iddia etmedim, küçük fare ve bu sorun etmediğime karar verdiğim bir şeydi. Tıpkı bir grup pedofili ve insan kaçakçısını öldürmek gibi."

"Öldürdüğün insanların, geceleri uyuyabilmek için senin kendine söylediğin şeyleri söylediklerinden oldukça eminim," diye yorum yaptım umursamazca.

"Eminim öyledir," diye onayladı, bana doğru bir adım atarak. Nefesim kesildi ama sesi günahkâr bir şekilde derinleşirken bile yerimde durdum. "Ayrıca eminim ki iyi ve dürüst olduğunu iddia eden birçok sana karşı işle-

suçlardan dolayı beni öldürmek isterlerdi. Ancak fark bu. Ben hiçbir zaman bu iddialarda bulunmadım."

Yüzümde bir kızarıklık belirdi, yoğun bakışları altında yanaklarımı ısıttı.

"Kötü olmayı... çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Çok fazla alıştırma yaptım."

Yapmıştı, bu da daha fazla soruyu gündeme getiriyordu. Dudaklarımı büzdüm, düzensiz nabzım dilimin ucundaki soruyu sormak için sinirlerimi zorluyordu. Sorduğumda olabileceklerden korkuyordum.

Zade'e, onunla ilgili bazı şeylere alışmamın zaman alacağını daha önce açıklamıştım. Şimdi de yaşadıklarımı atlatmaya başladığıma göre... tüm o eski hisler yeniden su yüzüne çıkıyordu. Nefret ya da uzaklaşma arzusu değil, çelişkilerini ve çarpık ahlakını kabul etmek ve anlamak.

"Peki, seni alıkoyan ne o zaman?" diye sordum.

Başını eğip bekledi. "Beni becermekten," dedim açık açık. "Daha önce durmadın. Şimdi seni durduran ne?"

Birkaç saniye için sessiz kaldı. Düşünceli bir şekilde bana bakarak, "Çünkü bununla yaşayamam," diye mırıldandı. "Bu sefer çok farklı bir karşılığı olurdu, bunu sen de biliyorsun."

Kollarımı kavuşturup bir kalçamı havaya kaldırdım. "Olur muydu?"

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Seni yere yapıştırsam, içinde bir şeyler uyandırdım diye başta benimle kavga edip en sonunda vajinanı yüzüme sürteceğini mi sanıyorsun? Yoksa hayatın buna bağlıymış gibi dövüşüp, sonunda travma yüzünden aklını mı kaybedersin sence?"

Yutkundum, gerçek dilimde toprak gibi bir tat bıraktı.

"Kendime iyi bir adam dediğimi asla duymayacaksın. Veya nazik. Hatta onurlu. İçimde çok az onur kaldı ve gerçek şu ki, aslında hiçbir zaman onurlu olmadım. Kararmış bir ruh ve iyi niyetle doğdum. Gereksiz yere kötülük yapanlar ile kötü şeyler yapıp bundan iyi bir şey çıkacağını umanlar arasında bir fark var. Hangisi olduğuma kendin karar vermene izin vereceğim."

Cevap vermemi beklemediğinde önce üstünde düşünmemi istediği hisse kapıldım.

Bana doğru bir adım attığı anda kaslarım gerildi. İşte o zaman bunun hakkında hiç düşünmeme gerek olmadığını anladım. Travma beni sımsıkı tutuyordu ama Zade'in tek yapmasını istediğim beni daha sıkı tutmasıydı.

"Basit yanıtı da ister misin?" diye sordu, sesi derinleşerek nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Seni sevdiğim için, Adeline Reilly. Ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Ben içindeyken, beni nasıl daha derine sokacağından başka bir şey düşünmeyeceksin. Tadacağın tek korku, Tanrı'nın seni cennete çok erken göndermesi olacak."

Kalbim gümü güm atarken göğüs kafesimin üzerinde çarparak durdu ve

benden tamamen vazgeçti. Bir sonraki dizlerim olacaktı ve bu çok utanç vericiydi.

Sırıttığında bakışları yırtıcı bir hâl aldı. "Sana aşılayacağım tek korku bu olmayacak."

Ben donakalmış hâlde dikilirken yavaşça etrafımda dönmeye başladı. Sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor ve nefesi boynumu ısıtıyordu. Dövüş ya da kaç içgüdüm devreye girdiğinde üzerindeki kontrolüm kayıp gidiyordu.

"Sen her zaman küçük fare olacaksın ve ben hep seni avlayacağım. Sana dokunmam için hazır olana kadar sabırla bekleyeceğim ama dokunduğumda yine de canını yakacağıma emin olabilirsin, Adeline."

Bu malikâneye musallat olan hayaletlerden daha soğuk olan uğursuz sözleriyle içimi buz gibi bir ürperti kapladı. Daha önce, bu beni korkutabilirdi. Dahası, insanlığın en acımasızları tarafından avlandıktan sonra bundan usanmış olmalıydım.

Yine de küçük bir heyecan ve... rahatlamadan başka bir şey hissetmiyordum. Zade bir şekilde kedi fare oyunumuzu bozmayı başarmıştı. Artık, beni her zaman bulacağını bilmek bana huzur veriyordu. Üstelik bunu bilmek... Onun için henüz tam olarak hazır olmamama rağmen bende kaçma isteği uyandırıyordu.

Sırf beni yakalayabilmesi için.

Havayı kirleten bir gerginlikle elimi tuttu, vücutlarımızı döndürüp bıçağı mankene doğrulttu.

"Öldürmek istediğin tüm insanları hayal etmeyi bırak ve öldürdüğün insanları hayal et. O geceyi kafanda canlandır. O bıçağı boyunlarına saplamak seni özgür hissettirene kadar tekrar, tekrar oynat."

Aklımı arkamda duran yırtıcıdan uzaklaştırmak çok uzun sürse de sonunda başardım.

O gece kafamda tekrar canlandığında, iki büklüm kıvrılmak istiyordum. Kalemi Sydney'nin vücuduna gözlerinden can gelene kadar nasıl batırdığımı hatırladım. Ya da bıçağımı Jerry'nin boynuna saplayıp gözlerinin kocaman olduğunu izlediğimi.

Kendimi korumuştum. Yine de masumlarmış gibi ölümlerini omuzlarımda taşıyordum.

Sonraki bir saat boyunca çabalamaya devam ettim. Kendimden usanıyor ve *neden* suçlu hissettiğimi anlamak için kendimi insafsızca eleştiriyordum, özellikle de Sydney konusunda. O da kurban olduğu için mi? Benimle aynı şeylere zorlanmış, sonunda onu psikotik bir krize sokan seks ticaretinin acımasızlığına katlanmıştı.

Tekrar, tekrar aklıma yatana kadar döndürüp durdum.

Sydney delirmiş olabilirdi ama o da paramparça olmuştu. Sempatimi hak

ama de bu onu davranışlarından muaf tutmuyordu. Bu ona diğer insanları incitme hakkı vermiyordu. Bu, onun hayatına son vermekle yanıldığım anlamına da gelmiyordu.

Fakat Jerry, Claire, Xavier ve benim bir nesneden başka bir şey olmadığıma karar veren diğerleri, benden zaten çalmış olduklarından daha fazlasını hak etmiyorlardı. Sempatimi, vicdan azabımı ya da suçluluk duygumu. Tecavüze uğramak ve gaddarca davranılmak benim kararım değildi ama bunun için boğazlarını kesmek benim *kararımdı.*

İki saat geçtiğinde hareketleri Zade ile yapmak doğal hâle geldi. Bıçağı mankenin boynuna kaydırmak tam da söylediği gibi hissettiriyordu. Özgür hissettiriyordu.

Diğerleri, hiçbir koşulda can almanın asla doğru olmadığına inanabilirdi. Yargılayacak kişiler biz değildik. Hatta bir noktada buna ben de inanmış olabilirdim. Fakat sonra gerçek kötülükle tanıştım. İnsandan ziyade, bu dünyayı ve içinde yaşayan tüm iyi şeyleri yok etmeye devam edecek olan aşağılık şeylerle.

Artık, kafamı çevirip *Tanrı'nın halletmesine* izin vermeyi seçmenin sikik bir bahane olduğunun farkındaydım. Bu, öbür dünyanın daha korkutucu olduğuna inandıkları için kötülüğün yaşamaya devam etmesine izin vermekti.

Bu kadar korkutucuysa, neden onları oraya göndermek için bekliyesiniz ki?

Artık bunun bencilce olduğunun farkındaydım. Masum kadınların ve çocukların hayatlarını kurtaracak olsa bile, cinayete göz yumacak kadar cennete girememekten çok korkuyorlardı.

Bu onları aynı derecede kötü yapmaz mı?

Cellat olabilenleri kınamak, onları daha iyi insanlar yapmıyordu. İtaatkâr olmalarını sağlıyordu.

Üçüncü saat geçtiğinde nefes nefese kalmıştım, yüzümden ve sırtımdan terler akıyor ve kendimi canlanmış hissediyordum.

Tekrar Zade'e döndüğümde, ona farklı bir açıdan bakıyormuşum gibi hissettim. Acaba o da beni farklı görüyor muydu ve eskiden olduğum kişiyi bırakıp dönüştüğüm kişiyi sevebilecek miydi?

***

Annem, Calvin Klein kot pantolonundaki hayali tüyleri silkeleyerek, "Adeline, bu ev senin ruh sağlığını zorluyormuş gibi hissediyorum," dedi kesin bir dille. Onu elbise, etek veya pantolon dışında bir şey içinde bile çok sık görmezdim.

Kendimi çok özel hissediyordum.

"Neden öyle diyorsun?" diye sordum tekdüze ve ilgisiz bir sesle. Gigi'nin koltuğunda sallanıyor, kasvetli manzarayı izliyordum. Bugün fırtına vardı ve

pencereler yağmurdan sislenmişti. Pencerede şekillenen bir el izi gördüğümden oldukça emin olarak başımı eğdim.

Ürkütücü elin yanı sıra, burada oturmak rahatlık ve nostalji duygusunu geri getiriyordu. Farklı bir versiyonumun pencereden dışarı, gölgemin karanlıkta pusuya yatıp beni izlediği noktaya baktığı yerde. Her saniyesinden nefret ettiğim ama ondan korktuğum için mi yoksa zevk aldığım için mi nefret ettiğimi bilmemem gerçeğiyle savaştığım yerde.

"Tatlım, gözlerinin altındaki halkaları gördün mü? Onları görmemen pek mümkün değil. Çok koyular. Üstelik doğum gününde."

Bu annemin tatlı hâliydi. Önemseyen. Endişelenen. Ve açıkçası, lanet derecede yorucuydu. Eve geldiğimden beri... Bilmiyorum... Benimle işleri düzeltmek için falan... daha çok çabalıyordu. Elbette babamın onun çabalarına katılmak gibi bir niyeti yoktu ama ben umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Kızının kaçırılması, ilişkimizin durumu ve ne kadar darmadağın olduğu hakkında birkaç şeyi fark etmesine neden olmuş olmalıydı. Bunun kimin suçu olduğuysa, ruh hâline göre farklı tepkiler vereceğine emindim.

Yine de deniyordu. Bu nedenle, onu evden kovmamak için çabalamam doğru olandı. Doğum günümde. Şimdiden yorulmuştum ve görünüşe göre koyu halkalarım görünmeye başlıyordu.

Zade beni uyandırdığında yatak odam güllerle kaplıydı ve sapında boydan boya mor işlemeler olan muhteşem siyah bir bıçak beni bekliyordu. Bıçaklarla başa çıkma konusunda iyiye gidiyordum ama denemeye devam ediyordum ve hediyesi bana olan inancının bir kanıtıydı.

Ardından Daya kahvaltı yapmak istemişti, şimdi de annem buradaydı ve ben kestirmeye hazırdım. İnsanlarla uğraşmak hâlâ yorucuydu.

"Kapatıcı düzeltir."

"Belki yine gelip benimle kalmalısın. Uzak dur o... *dinsiz*..." Hafifçe güldükten sonra bir kahkahaya dönüştü. Annemin Zade'e dinsiz demesi sadece... şey, komikti. Doğru ama komik.

Annem sanki ona saçımı kazıyacağımı ve hayatımın geri kalanını bir minibüste nargile içerek geçireceğimi söylemişim gibi ağzı açık bana bakıyordu.

Aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Belki kel olan kısım dışında.

Kahkahayı bastırmak için dudağını ısırdım, o daha da somurturken sırıttım.

"Bir suçluyla sevişmenin nesi komik olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı ve yüzünde hakarete uğramış bir ifadeyle arkasını döndü.

"Ya suçlu *bensem*?" diye sordu.

İç çekti. "Adeline eğer seni bir şey yapmaya zorladıysa..."

Gözlerimi devirdim. "Bana hiçbir şey yaptırmadı anne, sakin ol. Ayrıca

ben iyiyim. Gerçekten. Açıkçası travmatik bir şey yaşadım ve uyumak benim için her zaman kolay olmuyor."

Deri kanepede kıpırdandı, başka bir şey söylemeye hazırlanıyordu ama sözünü kestim. "Ayrıca ben burada iyiyim. Parsons Malikânesi'nde."

Ağzını kapattı, kaşlarını çatarak pembeye boyanmış dudaklarını büzdü. Göğsüme bir suçluluk duygusu saplandığında iç geçirdim.

"Anne, endişeni anlıyorum, gerçekten. Ama yeniden alışmam ve normale dönmem biraz zaman alacak." *Normal.* Bu kelimeyi söylemek, bir avuç paslı çiviyi yutmak gibi geliyordu. Asla normal olmayacaktım. Hiçbir zaman öyle olduğumu düşünmüyordum.

Bunu doğrulayabilecek biri varsa, bu da annemdi, hayatımın büyük bir bölümünde bana ucube diyen kadın.

Bir an için sessiz kaldı, damalı fayansa bakarken kafatasından geçip ağzından çıkmaya hazır olan kasırganın içinde kayboldu. Sözleri her zaman çok yıkıcı olduğundan, her zaman kafasında fırtınalar kopuyormuş gibi hissederdim.

"Bana neden ondan bahsetmedin?" diye sordu sessizce. Bana bakmak için başını kaldırdı, kristal mavi gözlerinden acı okunuyordu. O acıyı görmek, suçluluk duygumu mu derinleştiriyor yoksa beni kızdırıyor mu karar veremiyordum.

"Çünkü hiçbir zaman sana bir şey söyleyecek kadar güvende hissetmemi sağlamadın," diye açıkça cevap verdim.

Bunu sindirirken boğazı hareket etti.

"Neden... Neden bana ondan bahsetmek için kendini güvende hissetmen gerekti, Addie?" diye sordu şekilli kaşlarını çatarak. "Yani, eğer o... Normal olsaydı, önemli olmazdı. Bir kitapçıda, etkinliklerinden birinde hatta bir markette tanıştığın biri olsaydı." Durdu. "Neden güvende hissetmeye ihtiyaç duydun?"

Dudaklarımı kıvırıp pencereye döndüm.

"Addie, seni incitti mi?"

Ona o kadar hızlı döndüm ki neredeyse boynum kırılacaktı. "Hayır," dedim sertçe ama bu tamamen doğru değildi.

Beni incitmiş miydi? Evet ama onun düşündüğü gibi değil. Bana öfkeyle asla elini sürmezdi. Zade'in verdiği acı alışılmışın dışındaydı ve her zaman bir parçam bundan zevk almış olsa da yine de acıtıyordu.

Yine de, yine de onu arzuluyordum.

"O zaman neden?"

Ne kadarını söylemem gerektiğini kafamda tartarken iç çektim. Geçimini sağlamak için insanları öldürüyor? Çok fazlaydı. Beni takip etti? Kendini ne kadar suçlu hissederse hissetsin, bunu asla unutturmazdı.

Bu sebeple, sadece gerçekle yetindim. Onu biraz bağlanma sorunu olan bir psikopat olarak ilan etmeyen kısımla.

"Kadınları ve çocukları insan kaçakçılığından kurtarıyor anne. Dünyanın o karanlık köşesine çok derinden dahil olmuş."

Keskin bir nefes aldı, duruşunu dikleştirirken gözleri öfkeyle büyüdü. "Kaçırılmanın nedeni o mu?"

"Hayır," diye çıkıştım. Nedeni o değil ve onun beni *kurtardığını* hatırlaman gerek. O olmasaydı burada olmazdım, hayatta olmazdım."

Kafa karışıklığıyla başını sallarken, "Öyleyse neden kaçırıldın? Aynı insanlarla ilişkisi varsa?" diye sordu.

Omuz silktim, hissetmediğim bir umursamazlık numarası yaptım. "Pek çok faktör vardı ama hiçbiri onun suçu değildi. Önemli olan bu."

Hem hayal kırıklığı hem de kabullenmeyle içini çekti. "Tehlikeli mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama bana değil. Beni seviyor ve sadece bu da değil, beni ben olduğum için seviyor. Beni *hiç* değiştirmek istemedi."

Ürkse de bu sefer kendini savunmadı.

"Seni seviyor olması senin için iyi olduğu anlamına gelmez," dedi kesin bir dille.

Dudaklarımı büzüp bir an için bunu düşündüm. "O zaman benim için ne iyi olur, anne? En iyisini sen bilirsin, değil mi? Avukat ya da doktor olan gerçek ve dürüst bir adamı mı?"

"Abartma," diye tersledi. "Polis memuru gibi yalnızca silah taşıyan birine ne dersin çünkü onlar..."

"İnsanları koruyor," diye sözünü kestim. "Çünkü sen onların insanları koruduklarını düşünüyorsun. Gerçekten şu anda bu tartışmaya girmek istiyor musun? Ayrıca sence masum insanları kaçırılmaktan ve köleleştirilmekten kurtararak Zade de aynısını yapmıyor mu?"

Hâlâ aynı fikirde olmadığını ancak tartışmaya devam etmek istemediğini açıkça belli ederek dudaklarını sıktı. Bu bir ilkti ama kalıcı olmasını beklemiyordum.

Bu sefer iç geçiren bendim. Kendimi koltuğa geri attım.

"Seninle onun hakkında tartışmak istemiyorum çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onu senin bilemeyeceğin kadar iyi tanıyorum ve ondan nefret etmek istiyorsan, tamam. Ama bunu duymak zorunda olmadığım bir yerde yap," dedim yorgun ve kararlı bir şekilde.

Onunla kavga etmeye devam edemeyecek kadar yorgundum. Yaptığımız tek şey buydu ve on yıldan fazla bir süre önce eskimişti.

"Güzel," diye homurdandı, sinirlenip pişman olmuştu. "En azından doğum günün için seni güzel bir yemeğe götürmeme izin ver. Bunu yapabilir miyiz? Erkek arkadaşın hakkında konuşmak yok."

Ona baktığımda göğsümdeki gerginlik biraz azaldı. Gülümseyerek başımı salladım.

"Kulağa hoş geliyor. Ben hazırlanayım."

Ayağa kalkıp merdivenlere yöneldiğimde, "Kapatıcıyı unutma, tatlım. Buna ihtiyacın var." diye seslendi.

7 Nisan 2022

Sanırım annem tekrar evden çıktığım için gergin olduğumu anlayabiliyordu. Yemeğin yarısında nihayet kendini bırakıp ilaç almakla ilgili bir yorum yaptı ve ben de ona ot içmeyi tercih edeceğimi söyledim.

Tabii ki sözünü tutmadı ve bana "marihuanayı" verenin Zade olup olmadığını sordu. Ona uyuşturucu satıcısının ben olduğumu, garsonun duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğimde şakalarımdan rahatsız ve ~~utan~~ utanmış bir şekilde tüm akşam boyunca yemeği sert sert çiğnedi.

Yine de bunun keyfini çıkardım. Sonunda, bunu fark edip yumuşadı ve garson telefon numarasını fişin üzerine yazdığında benimle güldü.

Adamın seks istediğini düşünüyor. Bence sadece bedava ot istiyor.

Şey, belki seks de. Ama kesinlikle bedava ot.

Ne olursa olsun, gülmek iyi hissettirdi ve içimden bir his, annemin sırf yeniden gülümsediğimi görmek için bir sürü saçmalıktan paçayı sıyırmama izin vereceğini söylüyor.

Ve bu çabayı gösteriyor olması bile... beni gülümsetiyor.

BÖLÜM 27
ELMAS

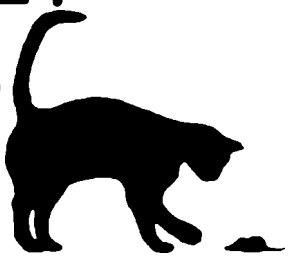

Francesca'nın topuklarının sesi tavanda yankılanarak yüreğimin ağzına gelmesine neden oldu. Daya sesten rahatsız olup yukarı baksa da Parsons Malikânesi'nin saçmalıklarına alışkındı.

Ben ise sessiz bir kalp krizi geçiriyordum. Eve geldiğimden beri o keskin ayak seslerini duyuyordum ve aslında Francesca'ya ait olmasalar da sanırım bu evdeki kötü hayaletler kâbuslarıma musallat olduklarını biliyor ve canlandırmaktan zevk alıyorlardı.

Titremeyi azaltmak için ellerimi sımsıkı yumruk yaptım ve dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için beynimi zorladım.

"Belki de rahibe olmalıyım," diyerek Daya'nın duraklamasına neden oldum. Bir bardak kırmızı şarabı dolduruyordu ve bu... garip hissettiriyordu. İnsanları öldürüp seks kaçakçılığından kurtulmuşken burada durup şarap keyfi yapmamalıymışım gibi.

Mutfağımda otururken nostaljinin tadını çıkarmadan edemiyordum. İki buçuk aydır yoktum ama yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Garip ama aynı zamanda iyi hissettiriyordu. Onunla tekrar burada olmak, hiç zaman geçmemiş gibi içmek.

Daya gözlerini kırpıştırarak bana bakarken sözlerimin etkisinden kurtulup bardağı bana doğru kaydırdı. "Seni seviyorum ama bir gün bile dayanamazsın."

"Kabasın," diye mırıldandım şaraptan bir yudum alırken. Acı tat, tat alma tomurcuklarımı işgal ederken irkildim. Şarabımın tatlı olmasını severdim ama Daya'nın buzdolabında bu vardı.

"Genel olarak dokunmaya ya da bir erkeğin dokunmasına tahammül edemediğin için mi rahibe olmak istiyorsun?"

Bir şeytan tırnağını kopardım. "Erkekler, ki bunun ne kadar zor olduğu antrenmanlarla kanıtlandı. Bana dokunması gerekiyor ve dokunduğunda her seferinde lanet olasıca paniğe kapılıyorum, sonra donmakla delirmek arasında gidip geliyorum."

Zade ve ben bir ay önce Cemiyet'i alaşağı etmeye karar verdikten sonra, içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissetmiştim. Bir amacım olmuştu ve her sabah yataktan kalkıp antrenman yapmamı sağlıyordu.

Yine de bu her şeyi düzelten bir sihir değildi. Zade'e bakıp ona teslim olduktan sonra hissettiğim her şeyi hissediyordum. Çekim, bağ ve aşk. Onu aşkın içe öldürdüğünü görmeme rağmen bana çok ihtiyacım olan alanı veriyordu. Her çekildiğimde kendimi suçlu hissederken bir yandan da rahatlamış hissediyordum.

Fakat artık başka şeyler de hissediyordum, onunla hiçbir ilgisi olmasa da seksle ilgili olduğunu bildiğim şeyler. Bunun düşüncesi bende kusma isteği uyandırıyordu ve Zade bana her şefkat gösterdiğinde ucunun sekse çıkacağına dair içime bir korku kök salmıştı.

Seks, ben kaçırılmadan önce ilişkimizde çok büyük bir rol oynamıştı; beynimin bunun değişeceğini düşünmesini sağlamak zordu. Zade flörtöz biriydi ve pek çok cinsel yorumda bulunsa da beni baştan çıkarmak için tek bir girişimde bulunmamıştı.

"Ve sonra sinirleniyorum," diye devam ettim kaşlarımı Merlot'uma çevirerek. "Ona saldırıyorum ve korkunç şeyler söylüyorum, o da tüm bu lanet şeyleri kabul ediyor."

"Bebeğim, travmanı atlatman biraz zaman alacak. Herkes gibi sende de TSSB* var. Acele etme."

"Sanırım ona âşık olmasaydım daha kolay olurdu," diye itiraf ettim parmağımı camın etrafında gezdirerek. Kafamdaki kargaşayı yatıştıran yumuşak bir ses çıkardı.

"Hâlâ çekim hissediyorum, anlıyor musun? Bana her dokunduğunda olduğu gibi, tadını çıkarmak *istiyorum*. Sadece yapamıyorum. Bana yakınlaşmıyor bile. Cinsel bir şey yok ama aklım hemen oraya gidiyor ve sonra Xavier'le o eve geri dönüyorum."

"Zade ile onun hakkında konuştun mu?"

Cevap vermeden önce Merlot'tan bir yudum daha aldım, "Evet. Birlikte çalışmaya karar verdikten sonra oturduk ve ona her şeyi anlattım. Şey... *her şeyi* değil. Korkunç detaylar değil. Yine de yaşadıklarımın CliffsNotes**'unu biliyor ve o da beni nasıl bulduğunu açıkladı. Biraz kardeşlikten bahsetti ve bana Max hakkında her şeyi anlattı."

Adaçayı yeşili gözlerini bir hüzün kaplarken burun halkasıyla oynamaya başladığı için endişeli olduğunu anlayabiliyordum.

"Evet, o... beni de kurtardı. Luke'tan."

* Travma sonrası stres bozukluğu. (ç.n.)

** CliffNotes, edebiyat eserlerinin özetlerini ve temel analizlerini içeren, çalışmaya yardımcı olması amaçlanan bir dizi broşür. (ç.n.)

Uzanıp elini tuttum ve sıkıca sıktım. Zade bana Daya ile olanları anlatmıştı ama önce onun konuyu açmasını bekliyordum. Anladığım bir şey varsa, o da bazı şeyleri yeniden yaşamak istememekti.

Hepimiz çok farklı şekillerde acı çekiyorduk ama acımızın kaynağı aynıydı.

Cemiyet. Claire.

Daya, Rio ve Rick'in beni kaçırabilmesi için beni Parsons Malikânesi'nden çıkaran bir tuzaktı. Elbette onu cehenneme çeviren Luke'tu ama Claire, Max'i Zade'in babasını öldürdüğüne inandırıp sonra da kafama bir hedef koymasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Max'in öfkeli ve intikam almaya kararlı bir şekilde hemen üzerine atladığı bir hedef.

"Çok üzgünüm, Daya. Sana yaptıkları için çok üzgünüm." Son kelimede sesim çatladı, beklenmedik bir gözyaşı hücumu görüşümü bulanıklaştırdı.

Daya, kendi gözyaşlarını tutmaya çalışarak yüzünü kapattı. "Kahretsin, Addie," dedi soğuk bir şekilde. "Sakın beni ağlatayım deme."

Fakat artık çok geçti, son kelimeyle boğazından bir hıçkırık koptu. Sandalyemi ona yaklaştırıp ona sarıldım; lanet olası şeytanlarım. Kolları belime dolandığında ikimiz de kendimizi serbest bıraktık.

Birbirimizden destek almadan ayakta duramayan, birlikte devrilen iki sütun gibi birbirimize tutunurken keder çatlaklardan dışarı sızıyordu.

Ayrıldığımızda lekeli, kızarmış yüzümden sümük akıyordu ve yanaklarımdan aşağı rimel süzüldüğünü biliyordum. Yanağında salyası ve gözlerinin çevresinde makyaj kalıntıları vardı. Kan çanağına dönmüş açık yeşil gözleri, koyu kahverengi teniyle birleştiğinde neredeyse ürkütücü görünüyordu.

Her şeye rağmen, ikimiz de gülünç görünüyorduk ve anında kahkahalara boğulduk, bu da başka gözyaşlarına dönüştü. Sonunda, ikimiz de gülüyor muyuz ağlıyor muyuz anlayamıyorduk ama her iki şekilde de iyi hissettiriyordu.

"Artık başım ağrıyor," diye mırıldandım, kararmış gözyaşlarımı sildikten sonra bir mendil alıp yüksek sesle burnumu sildim.

"Daha fazla şarap iç, durumu daha da kötüleştirir ama en azından sarhoş olursun."

O da burnunu çekerken bir yudum alarak güldüm.

"Bu arada, Zade nerede?" diye sordu.

"Aslında bilmiyorum. Antrenman seansımızdan sonra bir şeyi halletmesi gerektiğini söyleyerek oldukça hızlı bir şekilde sıvıştı. Ne hakkında olduğunu söylemedi, o anda umursamayacak kadar terlemiş ve zihinsel olarak tükenmiş hâldeydim."

İkimiz de omuz silktik. Belki de tuvalet kağıdımızın bittiğini ve yenisini almamız gerektiğini fark etmişti. Bence önemli bir şey olsaydı söylerdi.

Sonraki bir saat boyunca Daya ve ben Merlot şişesini bitirmiştik ve benim kafam güzeldi. Bundan sonra içki konusunda çok dikkatli olmam gerektiğine de karar vermiştim. Biraz *fazla* iyi hissettiriyordu ve onu koltuk değneği olarak kullanmak istemiyordum.

Travmamı sağlıklı bir şekilde atlatmayı tercih ederdim. Bilirsiniz, Claire'i çıplak ellerimle öldürerek mesela.

Birinin sosyal medyada paylaştığı aptalca bir videoya gülmenin tam ortasındaydık ki ön kapı çarpılarak açıldı ve iki ses birbirine karıştı.

Biri Zade'in. Diğeri ise bir kızın.

Adaçayı ve karamel gözler bir kafa karışıklığı ve *ne oluyor lan* ifadesiyle buluştu.

Hafifçe yalpalayarak ayağa kalkıp ön kapıya doğru ilerledim. Sonra Zade'in eve kimi getirdiğini görünce hemen arkamı dönüp arkadaşıma koştum.

"Daya, evde deli bir piliç var. Koş."

"Ne?" diye sorduğunda ses tonu endişeliydi.

Kız ön taraftan, "Bana deli deme!" diye haykırdığında yüzümü buruşturdum. Onunla tanışma zevkine hiç sahip olmamıştım ve hayatı bu zevk olmadan yaşamak benim için sorun değildi.

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselirken yavaşça dönüp Zade'in bitkin ve sinirli hâlde bana doğru gelmesini izledim. Arkasında, Şeytanın Yasak Aşkı'nda duvarların arkasına gizlenen cani kız vardı.

Sibel.

"Bebeğim, bir misafirimiz var."

Kıza bakıp nasıl tepki vereceğimi bilemeden rahatsızca kıpırdandım.

Boğazımı temizleyerek, "Bunu görebiliyorum," demekle yetindim.

Sibel yüzünde geniş bir gülümsemeyle Daya'yla bana bakıyordu. Onu son gördüğümde, porselen yüzü çatlamış gibi görünen bir oyuncak bebek gibi giyinmişti.

Çikolata kahvesi saçları hâlâ at kuyruğu olsa da yüzünde oyuncak bebek makyajı yoktu. Gözlerindeki çılgın bakış bu kadar dikkat dağıtıcı olmasaydı güzel diyebilirdim. Dört politikacıyı öldürmekten tutuklandıktan sonra tam olarak televizyonda olduğu gibi görünüyordu.

Zade'le.

Ancak Zade bu cinayetlerden yakalanmamıştı.

"Hanımlar, bu Sibby," diye takdim etti Zade, yanıma gelmeden önce elini yorgun bir şekilde ona doğru sallayarak. Zade bana yaklaştıkça geriliyordum, dikkatimi Zade ile aramdaki boşluğu izlemek ve deli kıza göz kulak olmak arasında dağıttım.

Öldürdüğü dört adam, öldürdüğü insan sayısının bir kısmı bile değildi.

Beş yıl boyunca o perili panayırda kalmış ve seri cinayetler işlemişti. Kimi olarak gördüğü herkes, çok korkunç şekillerde öldürülmüştü.

Katil kızlarla yeterince tecrübe edinmiştim ve gerçekten ama gerçekten daha fazlasını istemiyordum.

Elini neşeli bir şekilde bize doğru salladığında kahverengi gözleri heyecanla parıldıyordu. Sonra gözlerini evime çevirip yavaş yavaş Parsons Malikânesi'ni inceledi.

"Vay be," dedi soluk soluğa. "Burası ürkütücü. Mükemmel bir şey." Başını bana çevirdiğinde o kadar da belirsiz olmayan irkilmemden gurur duymuyordum. "Umarım yandaşlarımla biraz kalmamın sakıncası yoktur," dedi.

"Fazlası mı var?" diye sordum Zade'e, kaşlarımı çatarak ona dönerken. İç çekti.

"Bazıları gerçek olmadığını söylüyor ama gerçekler," diye açıkladı Sibel, başkalarının göremediği insanları gördüğünü kabul etmekten zerre kadar utanmış görünmeden.

Bakışlarıma karşılık verirken Zade'in yüzünde bir sırıtış vardı.

"Sibby deli," dedi.

Ayağını yere vurarak ona ters bir bakış attı. "Ben deli değilim, Zade. Benim gördüğümü *senin* görememen tuhaf olanın *ben* olduğumu göstermiyor."

Başımı kaldırdım, nasıl burada olduğunu bile anlamamıştım. Son duyduğuma göre, bir psikiyatri koğuşunda duruşmayı bekliyordu.

"Kaçtı," dedi yüzümdeki şaşkınlığı fark eden Zade.

"Ah," dedim çünkü başka ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu... iyi?" diye araya girdi Daya ve bunun gerçekten iyi olup olmadığından tamamen emin değil gibiydi.

Zade milyonuncu kez iç çekti. "Sibby, *En Çok Arananlar* listesinde. Meseleyi kendisi halletti..." Zade ona sert bir bakış atmak için duraksadı. "Ve psikiyatri koğuşundan kaçtı. İkimizin de yaptığı bir şey yüzünden suçu üstlendiğini düşünürsek, ona kalacak bir yer vermemin adil olduğunu düşündüm. *Geçici olarak.*"

Sanki Zade tüm hayat hikâyesini mükemmel bir şekilde özetliyormuş gibi bir kez başını salladı.

"Onu evime geri götüreceğim. Onun burada kalmasına izin vermeni beklemiyorum..."

"Ama burası çok ürkütücü!" diye haykırdı, sanki bu kalmak için iyi bir sebepmiş gibi. Ve şey... Biraz öyleydi.

"...Yani, onu birazdan götüreceğim. Onunla düzgün bir şekilde tanışmanı istedim çünkü ben..." Susup ona baktı. "Üstüme kaldı," demeye karar verdi ve bana bakmak için döndü. "Kesinlikle üstüme kaldı"

Sibel kaşlarını çatarak bir şey söylemek için ağzını açtı ama Daya araya girdi.

"Ah, bir saniye, meseleyi kendi halletti derken, *nasıl*?" diye sorarken şüpheyle Sibel'e baktı.

"Terapistimi öldürdüm," diye yanıtlarken gülümsemesi düştü. "Onu öldürmek istemedim. Çam ağaçları gibi kokuyordu, yani o bir iblis değildi. Hak etmeyen birinin canını ilk ve son yakışım, söz veriyorum."

Ağzım beş karış açıldı. "Zade," diye fısıldadım rahatsızlığım artarken. Sibel, derinleşen korkumu fark ederek bana baktı.

"Lütfen benden korkma. Sen en güzel çiçekler gibi kokuyorsun. Seni *asla* incitmem."

"Sana zarar vermeyecek, bebeğim," diye güvence verdi Zade sessizce. Bakışlarına, samimiyetle dolu uyumsuz gözlere karşılık vermek için başımı kaldırdım.

"Bunun olacağına dair bir fikrim olsaydı, bunu önce seninle konuşurdum," diye yemin etti. "Sibby'nin kaçtığı haberi geldiğinde Jay ile buluşacaktım. Bu bölgede saklanıyormuş. Her yerde helikopterler falan vardı. Onu aramaya gittiğimde bir kanalizasyon kanalına girmeye çalışırken buldum. Bu anlık bir karardı."

"Tamam," dedim, kızgın olmadığımı anlamasını sağlamak için gergin bir gülümseme sunarak. Sibel'in varlığı biraz rahatsız edici olsa da Zade'in neden bu kararı aldığını anlıyordum.

İkisinin de yaptıklarının tüm suçunu üstlenmişti ve onu asla ispiyonlamamıştı. Bu çok az insanın yapacağı bir şeydi, özellikle de sana hiçbir borcu yokken. Ve buna sonuna kadar saygı duyabilirdim.

Sibel uğursuz, pembe bir bıçak tutuyordu. "Üstelik bıçağımı geri aldı! Polis ona cinayet silahı olarak el koymuştu ve Zade onu benim için çıkardı."

"Bunun için tam anlamıyla aklını kaybediyordu ve bana fazla seçenek bırakmadı," diye açıkladı duygusuz bir şekilde.

Nasıl olduğuna aldırmadan bıçağını geri almakla yetinerek omuz silkti.

Ona bakarken düşünüp taşındım ve biraz tereddüt etsem de Zade'in tek bir yerde olmasının daha kolay olacağına karar verdim. Benim yanıma taşınmış sayılırdı ve bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Bencil tarafım bundan vazgeçmek istemiyordu.

"Burada çok yer var. Sibel kalabilir."

Bağırıp parmak uçlarında zıpladı ve küçük bir kız gibi ellerini çırptı. Tepkisi beni biraz daha iyi hissettirmişti çünkü bu biraz sevimliydi.

"Arkadaşlarım bana Sibby der," dedi ve yüzündeki hevesli ifadeye bakılırsa onu Sibby olarak göreceğimi umuyormuş gibi görünüyordu.

"Ya da iblis avcısı," diye araya girdi Zade. Karşılığında ona kibirli bir bakış attı.

"Tamam, Sibby. Eve... hoş geldin."

Kara gözleri bana döndüğünde içlerinden saf bir zevk yayılıyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme belirirken tekrar zıplamaya başladı ve endişemi biraz daha azalttı.

"Addie, bunu yapmak zorunda değilsin."

Elimi savurdum. "Sorun değil. Bize zarar vermeyeceğini söyledi ve eğer ona güveniyorsan bu benim için yeterli."

Beni öpmek istiyormuş gibi görünmesi beni biraz geriyordu ama hemen ifadesini düzeltip bana basit, minnettar bir gülümseme sundu.

"Gitmesini istediğin an gitmiş olacak. Hiçbir soru sormayacağım." Zıplamayı bırakıp ona dik dik bakmasından yola çıkarak Sibby bunu duymaktan çok hoşlanmış gibi görünmese de Zade'in umurunda bile değildi.

Başımı sallarken gerginliğimin son damlası da silinip gitti.

"Sibby zaten dövüşte gerçekten çok iyi. Kısmen çünkü o..."

"...Deli *değil*," diye sözünü kesti gözlerini kısarak.

Zade ona *evet, tamam ve ben de Jackie Chan'im* anlamına gelen bir bakış attı. "Her şeye rağmen dövüşebiliyor. Eğitim konusunda sana yardım edebilir."

Dile getirmediklerini duyunca kalbim yumuşadı.

Dokunuşuma dayanamıyorsun, işte sana benim veremediğim şeyi verebilecek biri.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Şimdi kendime her zamankinden daha çok kızıyordum. Bu teklifini kabul edecektim çünkü bunun bir gecede değişmeyeceğini biliyordum. Yine de Zade'e de hak ettiğini verebilmek için daha çok çalışacağıma dair kendime söz verdim.

Her şeyimi hak ediyordu.

***

Zade omuzlarıma bir buz torbası koyduğunda hem dondurucu soğuk yüzünden hem de bu kadar iyi hissettirdiği için inledim. Antrenmanlar vücuduma büyük zarar veriyordu ama aynı zamanda iyi de geliyordu. Hiç olmadığım kadar güçlüydüm ve bu duygu bağımlılık yapıyordu.

Sibby birkaç hafta önce geldiğinden beri gitgide iyileşmiştim. Daha küçüktü, Zade'in bile tam olarak sahip olmadığı bir hızla hareket ediyordu ve çok daha öngörülemezdi.

Son birkaç saattir mutfağımda oturmuş Claire'i saklandığı yerden çıkarma planı yapıyorduk. Francesca'nın evindeki herkes ortadan kaybolmakla kalmamış, o da ortadan kaybolmuştu. Ve artık Zade'in yanında olduğuma göre, bu dünyada onu Claire'ı bulmaktan alıkoyan hiçbir bok yoktu.

Zade, onu bulmanın en iyi yolunun avukatı Jimmy Lynch olduğuna inanıyordu. Claire ve rahmetli kocası için yirmi yedi yıldır çalışıyor ve bu onu güvenilir bir arkadaş yapıyordu.

Çocuklara karşı da zaafı vardı.

Geçen hafta Zade, telefonunu hacklemeyi başararak indirdiği çok miktarda çocuk pornografisini fark etmişti. Bu yüzden Jimmy'nin kullandığı çocuk pornosu sitelerinde yemi yutmasını bekleyerek reklam yayınlamaya başlamıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üç günlük bir süre boyunca hem telefonunda hem de dizüstü bilgisayarında tuzağa düşmüştü.

Elbette virüsü Zade tasarlamıştı, Jimmy haberi olmadan o reklama tıklar tıklamaz virüs onun cihazlarına yayılmıştı. Saniyeler içinde, Zade onun sistemine sızıp içlerine casus yazılım yerleştirmeyi başarmıştı.

Daha sonra, kendisi ve Claire arasındaki e-posta etkileşimlerini izlemişti. Sahte bir e-posta yoluyla Claire'in bilgisayarına bir virüs yerleştirmeye çalışsa da Claire bunun için fazla zeki olduğu için Zade'in tek seçeneği, onu bilgisayarına virüsü içerecek bir sürücü yerleştirmesi için manipüle etmekti. Bunu yapmanın en iyi yolu da ona karşı büyük bir dava açmaktı. Avukatların, özellikle de aleyhlerine birikmiş çok miktarda kanıt varsa, bilgileri sürücüler aracılığıyla iletmeleri yaygın bir uygulamaydı.

Ne yazık ki Claire saklanmaya başladığından beri malikânesinde çalışan birçok personeli kovmuştu. Temizlik ekibi, birkaç şef ve bir bahçıvan. Belli ki malikânesine dönme ya da orayı elinde tutma planları yoktu.

Zade geçen haftayı bu çalışanlarla iletişim kurup onlara yaşadıklarını sorarak ve sonunda Claire'i işyerinde taciz ve saldırıdan dava etmeye teşvik ederek geçirmişti.

Karşılığında Zade, onları koruyacak ve masraflarını karşılayacaktı. Neyse ki, hepsi kabul etmişti. Çünkü dürüst olmak gerekirse, güvenlik ve kaynak eksiklikleri, onları sessiz tutan tek şeydi. Mark, çalışanlarının çoğuna cinsel saldırıda bulunmuş, konuşmaları hâlinde de onlara ve ailelerine zarar vermekle tehdit etmişti. Claire de fiziksel olarak tacizciydi ve standartlarını karşılamayan bir şey olduğunda şiddete başvurmaya meyilliydi.

Davalarını çoktan açmışlardı, bu yüzden yarın Jimmy'nin sürücülerini Zade'inkilerle değiştirerek planın ikinci adımını hayata geçirecektik.

Zade, Claire'in dizüstü bilgisayarına eriştiğinde, zamanını onu izleyerek geçirecekti. Bu arada, diğer hedefimize odaklanacaktık.

"Francesca ve Rocco, sümüksü küçük yılanlar," diye bilgilendirdi Daya, parmakları klavyenin üzerinde gezinirken bakışlarından öfke saçıyordu. "Ve Xavier bir korkak."

Jay, Claire'e odaklanmaya devam ederken, Daya beni tutsak edenlerin ve tecavüzcülerin izini sürmemize yardım ediyordu.

"Uydu görüntüsü, araba yollarına Rocco adına park etmiş kırmızı bir kamyoneti gösteriyordu. Bu hiçbir yerde görülmedi mi?" diye sordu *Zade*, güveç tenceresini kızarması için tekrar fırına koymadan önce peynirli makarnanın üzerine fazladan rendelenmiş kaşar eklerken. Onu bu kadar evcimen bir şey yaparken görmek... tuhaftı.

Bir takipçide ve profesyonel bir katilde fırın eldiveni göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız... Tavşan deliğinden aşağı düşüp kafamı bir ağaç köküne çarptığıma ikna olmam için tek ihtiyacı olan bir önlüktü.

Kahretsin, sanırım çoktan ikna olmuştum çünkü artık Zade'i *sadece* önlükle hayal edebiliyordum. Bu... baştan çıkarıcı olmamalıydı ama öyleydi.

"Kamyonu Kuzey Kaliforniya'da terk edilmiş hâlde bulduk. Oradan izini kaybettik," diye yanıtladı Daya, farkında olmadan beni o tehlikeli yolda ilerlemekten kurtarırken. İçimde bu fantezinin daha da garipleşeceğine dair bir his vardı.

"Yakınlarda sokak kamerası yok mu?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı son harfi uzatarak. "Aptal şansıyla bu kadar uzun süre dayanmamışlar. Kameralardan nasıl uzak durulacağını biliyorlar. Değiştirdikleri arabanın da şimdiye kadar terk edildiğini düşünüyorum."

Zade bilgiyi işlerken sessiz kalarak başını salladı. Buradan, kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Arabayla gittiklerini varsayarsak, başlangıçta civardaki benzin istasyonlarındaki kameralara bak. Zaman alacak ama şüpheli gördüğün herkesi kontrol et. Arabada gizlenmeleri ve benzin alıp ödeme yapmak için bir hile yapmaları mümkün. Sana yardım etmesi için birkaç adamımı daha vereceğim. Ayrıca muhtemelen sadece nakit ödeme yapıyor olsalar da kredi kartı kullanıp kullanmadıklarını da kontrol etmekten zarar gelmez."

"Francesca eninde sonunda tuvaleti kullanmak zorunda kalacak," diye araya girdim. "Yani, dürüst olmak gerekirse, onun yol kenarına çömeldiğini veya portatif tuvalet kullandığını hayal edemiyorum. Bu yüzden yüz tanıma işe yarayabilir."

"İşe yarayabilir," diye onayladı Zade bana hafifçe gülümseyerek. Vücudumda yeşermek isteyen gururla mücadele ediyordum. İçimdeki feminist kimsenin onayına ihtiyacı yoktu.

"Herhangi bir kamera onu görürse, seni uyaracak bir yüz tanıma robotu kurabilirsin. Restoranlardan, mağazalardan veya benzin istasyonlarından olsun. Yine de buna bel bağlayamayız çünkü Francesca toplum içine en çok çıkan kişi olsa da kendini erkeklerden daha iyi gizleme avantajına da sahip. Yüz tanıma gelişmiş bir teknoloji ancak kusursuz değil."

Haklısın dercesine başımı salladım. "Makyaj yapmaktan anlayan birisi

biri varsa, bu da odur," diye kabul ettim. Kendi yüzüyle ve tutsak ettiği kızlarla ölüleri diriltme konusunda çokça alıştırma yapmıştı.

Daya'nın elleri Zade'in talimatlarını tereddüt etmeden takip ederek klavyede gezmeye devam etti.

Sibby bir eliyle çenesini tutup diğer eliyle parmaklarını masaya vuruyordu. sıkıldığı çok belliydi. İlgi alanları, planlama yönünden daha çok harekete geçmekle ilgiliydi.

"Ben, Xavier Delano'nun izini süreceğim," dedi Zade bana doğru anlamlı bir bakış atarak. "Onu kolayca bulabilmemiz gerekir. İzlerini örtme konusunda diğerleri kadar akıllı olmadığına dair içimde iyi bir his var."

"Bu onun için çok egoistçe olurdu. Benim... Ah, Z *ile*... olduğumu falan bilmiyormuş gibi görünmüyordu." Zade kekelememe sırıttı. Onu görmezden gelme niyetiyle gözlerimi devirdim ama sonra Daya bana ihanet ederek gülerken bakışlarını alayla bana çevirdi.

Pislikler.

Hepsi.

"Kapa çeneni," diye çıkıştım. "Onu ne olarak etiketleyeceğimi bilmiyorum."

"Seks arkadaşı?" dedi Daya ancak bu kulağa pek doğru gelmiyordu. Zade'in havaya kalkan kaşı onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu.

"Sevgili!" diye dahil oldu Sibby neşeyle.

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. O etiketten nefret ederdim.

"Ah, hayran," dedi Daya, kafasına dank etmiş gibi parmaklarını şaklatarak.

"Tek gerçek aşk," diye iç geçirdi Sibby özlemle. Gözlerini devirmeden önce bir şey dinliyormuş gibi yan tarafa baktı. "Tamam, *beş* gerçek aşk."

Benim ve Zade'in ilişkisini tanımlayabilecek kelimeleri saymaya devam eden iki salak arasında gözlerim gidip geliyordu.

"Yalnızca takipçiye ne dersin," diyerek duygusuz bir şekilde sözünü kestim.

"Hadi ama bebeğim, çığlık atarken bana böyle seslenmemiştin..."

"Kapa çeneni yoksa diğer erkeklerin adlarını haykırmaya başlayacağım ve söz veriyorum bunu yapmak için aletinin yakınımda olmasına ihtiyacım yok."

Gözlerinde meydan okuyan kıvılcımları parladığında bu konuşmanın hızla kötüye gittiğini gösteriyordu.

"Gerçekten bu isimler için kitlesel yok oluşa neden olmak istiyor musun? Söyle o isimleri, küçük fare, sana meydan okuyorum. Hangisini seçersen seç, artık o isimde tek bir adam bile olmayacak. Chad ile başlamaya ne dersin? Dünyada kesinlikle Chad'ler olmadan yaşayabiliriz."

Ağzım kocaman açıldı. "Bu çok... aşırı."

Peynirli makarnasını fırından çıkarmak için dönerken omuz silkti. "Hiçbir şeyi değiştirmez."

İri gözlerim benimkiler kadar kocaman olan Daya'nınkilere kaydı. *Onunla uğraşmam gerektiğini görüyor musun*, diyen bir bakış attığımda *iyi şanslar, Rahibe Susie*, diye karşılık verdi.

Sibby'ye baktığımda onu yandaşlarından birine buzlu dondurmayı dondurucuda kullanmanın sağlıksız yolları hakkında fısıldayarak boşluğa bakarken buldum.

Aman Tanrım. Psikopatlarla yaşıyordum.

Bunu biliyordum ama boku yemiştim.

Tanrım? Bu iki kaçık ruha yaptığın büyük kötü muameleyi düzeltmek için biraz ilaç gönderir misin?

Başımı iki yana sallayarak, ızgarada pişirdiği bifteklerin yanında bizim için tabaklara peynirli makarna servis eden Zade'e döndüm. Zade'in yemek yapabildiğini öğrendiğimde şaşırmıştım.

"Xavier'i bulmanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Ne kadar erişilebilir olduğuna bağlı. Onu bir saat içinde bulabilirim ama etrafını saran bir orduyla ücra bir adada konuşlanmışsa, ona ulaşmam zaman alır. Bu adamın bok gibi zengin olduğunu ve parasını harcayacak daha iyi bir şeyi olmadığını unutma, yani bu tamamen mümkün."

Merakla başımı eğdim. "Senden daha mı zengin?"

"Kesinlikle. Gerekenden fazlasını toplamak umurumda değil. Para bir yanılsama, güçlü bir yanılsama. İnsanları, kendi hayatları dışında insan hayatına gerçek bir saygı duymayan omurgasız pisliklere dönüştürür. Xavier parasını kendini korumak için kullanacak. Özellikle de küçük bir orospu olduğu için ve şey..." Bana vahşi bir gülümsemeyle baktı. "Ben de oldukça korkutucuyum."

Akşam yemeğini servis ederken beni sona sakladı. Bana yaklaştıkça ensemdeki tüyler diken diken oldu; o yaklaştıkça vücudum ısınıyordu. Tabağımı bıraktığında üzerime yüklendi, ondan yayılan ısı tenimin altına işliyordu. Sonra eğildi ve beynim kısa devre yaptı. Karanlığı kucaklamak mı yoksa ondan kaçmak mı istediğime karar veremiyordum.

Fısıldarken kulağıma sıcak nefesini yayıldı, "Sadece korkutucu değilim, bebeğim aynı zamanda gerçekten ama gerçekten çok kızgınım. Kızgın olduğumda da onlara cehenneme gitmek için dua ettiririm."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüp kara veba gibi yayılırken tüylerim diken diken oldu. Başımı ona doğru çevirerek bakışlarına karşılık verdim. Çarpan kalbim boğazıma tırmanıyor, boynumda düzensiz bir nabız atıyor ve aramızda hissedilir bir gerilim dolaşıyordu.

Yanlış olduğunu bile bile, gözlerim dudaklarına kayarak gerilimi artırdı. Kasıtlı olarak dilini dudağının üzerinde gezdirdiğinde bakışlarım bir mıknatıs gibi yavaş ve günahkâr hareketine kilitlendi.

Gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye çalıştığımda dudaklarım aralandı ve ciğerlerim oksijensiz kaldı.

"Bu güzel anı bölmekten nefret ediyorum ama Sibby kıyafetlerini çıkarıyor."

Daya'nın sesi beni Zade'in içine çektiği transtan çıkardı ve hızla başımı Sibby'ye çevirmeme sebep oldu.

Kahretsin, neon yeşili taytını çıkarmak üzereydi.

"Sibby!" diye bağırdım bıkkınlıkla. "Kıyafetlerini çıkarmayı bırak, lanet olası bir seks partisi yapmıyoruz!"

28 Nisan 2022

Dramatik olmak istemiyorum ama Sibby'nin yandaşlarıyla sevişmesini dinlemektense Rocco'nun yine bir fahişeyi öldürmesini izlemeyi tercih ederim. Sanırım bunun beni rahatsız etmesinin sebebi onun seks konusunda çok özgür olması ve benimse... olmamam. En azından artık değil.

Sanırım bana ne kadar parçalandığımı hatırlatıyor.

Belki de insanların fahişeleri öldürdüğü bir evde olduğum içindir.

Kadın yanlışlıkla dişlerini aletine sürttü. Ölmesinin nedeni bu. Başka bir dersteydik ve bu sefer sahiplerimizi başka kadınlarla birlikte nasıl memnun edeceğimizi öğrenmek zorundaydık. *Ekip çalışmasını* öğrenmemiz gerekiyordu.

Ders için her zaman fahişeler getirirlerdi ama bu korkuyordu. Neler olduğunu gördü ve dişlerinin takırdamasına engel olamadı.

Kadın bir saniye önce Rocco'ya sakso çekiyordu, sonraki saniye dişleri kelimenin tam anlamıyla siktiğimin yerindeydi. Ona o kadar sert yumruk attı ki on iki dişini kırdı. Tabii ki, KUŞKUSUZ, ağzından kan akıyordu ve bu ona bulaşıp onu daha çok kızdırdı.

Bu yüzden bir silah çıkardı ve onu başından vurdu.

Cesedini bize gömdürecekti ama Francesca devreye girip ellerimizin su toplamayacağını söyledi.

Ne kadar nazik.

BÖLÜM 28
AVCI

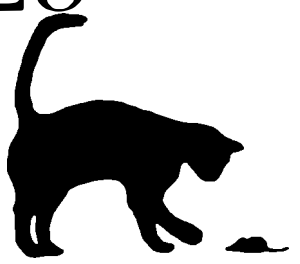

Burun kemerimi sıkarken Sibby'nin neden olduğu baş ağrısını gidermek için ne kadar Tylenol gerekeceğini merak ettim.

Şu anda lanet olası bir tartışmanın içindeydi.

Lanet olası benliğiyle.

"Mortis, *sana söyledim*, polis her yerde beni arıyor. Yürüyüşe çıkmak ya da biraz yalnız kalmak için dışarı çıkamayız, kapana kısıldık!"

Sessizleşti, hayali erkek arkadaşının ona ne söylediğini dinliyordu.

Gırtlağından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Ben de o şeyleri özlüyorum ama işler böyle olmalı. Timmy, Zade'in önünde kıyafetlerimi çıkarmaya çalışmayı bırak!"

"Bunu yaparsan, kelimenin tam anlamıyla aklımı kaçırırım," diye çıkıştım ona öldürücü bir bakış atarak. Zaten aklımı yitirmekten iki saniye uzaktaydım. Masumiyetle kocaman açılmış gözleri benimkilere takıldı.

"*Benim* hatam değil!" diye bağırdı. Suçlunun durduğunu düşündüğü yeri varsayarak parmağıyla rastgele bir noktaya işaret etti. "Onun suçu."

İnleyerek ellerimle yüzümü kabaca ovuşturdum. Tüm tartışma, Sibby'nin USB sürücülerini Jimmy Lynch'in ofisine yerleştiren kişi olmak istemesiyle başlamıştı. Ona sadece görülemeyeceğini hatırlattım ve konuşma farklı bir yöne gitti.

Görünüşe göre yandaşları Jimmy'nin ofisinden birkaç blok ötedeki lanet olası bir seks dükkanına gitmek istemişlerdi. Hayır demiştim ve işte buradayız.

Onu doğal ortamında görmek, insanların yandaşlarının gerçek olmadıklarını söylemesine rağmen tamamen inandığını görmek üzücü olduğu kadar büyüleyiciydi.

Çocukluğunun korkunç olduğunu biliyordum; o kadar ki, ona eşlik etmesi ve inanılmaz derecede zor bir şeyi atlatması için insanlar yaratmıştı. Şeytani bir tarikat dışında hiçbir şey bilmeyen, yabancı bir şehirde tek başına amaçsızca dolaşan genç bir kızdı.

Beyni kendini korumaya çalışırken yandaşları doğmuştu.

Bugün dışarısı soğuk. Sana kışlık giysiler giydirebiliriz ve kimse seni fark etmez," diye ikna etmeye çalıştım. "Ama başka bir yere *gidemezsin*. Sapma sapan. Mola yok. Hiçbir şey. Tekrar psikiyatri koğuşuna düşmek istemiyorsan sapma."

Uzaklara baktı. "Duydun mu, Mortis? Bu yüzden beni kötü olmaya ikna etmeye çalışma. Tekrar hapse atılırım ve sen de beni hayatının geri kalanında bir daha görmezsin."

Onunla aynı fikirde olmalıydı ki yüzünde memnun bir gülümsemeyle bana döndü. "Hepimiz aynı fikirdeyiz. Benim için endişelenme, Zade. Bana güvenebilirsin."

"Biliyor musun? Sana inanıyorum, iblis avcısı."

Yanıt niteliğindeki sırıtışı tüm yüzünü aydınlattı. Ve Sibby'nin güzel bir kız olduğunun fark ettim.

Umarım bir gün gerçek bir şey bulur.

***

"Saçma sapan görünüyorsun," dedim umursamazca, ona eleştirel bir gözle bakmuğımda.

Sanki onu şahsen yaralamışım gibi bana baktı.

"Neden?" diye sordu bakışlarını kıyafetine indirirken.

Kahrolası bir Cheetos cipsine benziyordu ama parlak neon pembesi olanındı. Birkaç kat giysiye sarınmış; üç beden büyük, ayak bileklerinde biten ve sarı puantiyeli yağmur botlarını zar zor gizleyen, kalın bir şişme ceket giyiyordu. Üstüne üstlük, yine makyajını yapıyor ancak kırık oyuncak bebek görünümünden kaçınıyordu. Sanırım bu açık bir yaraydı. Neyse ki, Addie ona bunu nasıl doğru bir şekilde yapacağını öğretiyordu ve lanet olası korkunç kıyafet olmasaydı, hiç de fena olmazdı.

Sibby geldikten kısa bir süre sonra internetten alışveriş yapmasına izin vermiştim ve görünüşe göre kaç beden olduğu ve nasıl giyineceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sadece babasının kendisine verdiği kıyafetleri ve Şeytanın Yasak Aşkı'nın üzerinde giydiği kostümleri giymişti. Bu yüzden bedenlerine bakmadan, doğru üzerine uymayan bir sürü rastgele boktan şey sipariş etmişti.

Sibby küçüktü. Boyu sadece bir buçuk metre kadardı ve kemiklerinde çok az et vardı. Addie bana bakarken, alışveriş yaparken onu izlemediğimiz için ikimizin de yüzünden pişmanlık akıyordu.

"Kelimenin tam anlamıyla, herkes seni fark edecek. Araya uyum sağlaman gerekiyor, kabak gibi göze çarpmaman gerekiyor."

Kaşları çatıldı. "Kabak gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

Addie dudağını ısırdı. "Ceket değiştirelim. Benimkini giyebilirsin, Sibby."

Sibby homurdansa da sonunda onunla değiştirdi. Addie parlak pembe

şişme botu giyip fermuarını çekti, ceket ona da uymuyordu. Yüzüme yayılan sırıtış Addie onu fark eder etmez silindi.

Parmağını bana doğrulturken kumaş hareketten hışırdıyordu. "Seni mahvederim."

"Çok tatlı, bebeğim," dedim, gözlerini kısıp bana ölüm ve yıkım vaat eden bir bakış attığında daha da geniş sırıtarak.

Denediğini görmeyi çok isterdim.

Siyah bir bere alıp Sibby'nin başına geçirdim ve yüzünün alt yarısını gizlemeye yardımcı olması için boynuna kalın, siyah bir fular sararken kendimi çocuğunu giydiren bir baba gibi hissediyordum.

Aranıyor olmasına rağmen Daya dışında en az tanınan oydu. Onun yerine Addie'nin yakın arkadaşını tercih etsem de Sibby yardımcı olmaktan çok heyecan duyuyordu. Geçen ay malikânede tıkılıp kalmıştı, artık normalde olduğundan daha da deliriyordu.

Siktir etsene deyip hayali yandaşlarını yemek masasında açıkça becermeden önce onu evden çıkarmamız gerekiyordu. Neredeyse bunu yapmak üzereydi ve Addie de ben de bu olay yüzünden derinden sarsılmıştık.

Ona bir bluetooth kulaklık verdim ve onu nasıl kullanacağını öğrettim, yandaşlarının da bir tane alıp alamayacağını sorduğunda iç çektim. Neler olduğunu duymazlarsa endişeleneceklerini iddia ediyordu.

"Hepsinin gelemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye hatırlattım ona. Dudaklarını büzüp başıyla onayladı.

"Bu kez Mortis ve Jackal gelecek. Yani sadece bir taneye ihtiyaçları var."

İsteğini yerine getirip iki tane daha verdim, hemen boş havaya doğru uzattığında cihazlar yere düştü. Bakmadığı zaman onları almam gerekecekti.

Tatmin olmuş bir şekilde gülümsediğinde vücut kamerasına geçtim, onu ceketine asarak iyi bir açıda olduğundan emin olmak için ayarladım.

"Buna dokunma. Yaptığın her şeyi görmem gerekiyor. Sana rehberlik edeceğim bu yüzden söylediğim her şeyi dinle," dedim ona sertçe.

Elini sallayıp kıkırdadı. "Biliyorum. Endişelenmene gerek yok, Zade. Söz veriyorum kaçmayacağım."

"Ya da birini öldürmek yok," diye homurdandı Addie yanımdan.

Sibby, Addie'ye baktı. "Etrafta bir iblis varsa, onun gitmesine izin veririm. Bu en büyük iblisi ortaya çıkarmak anlamına geliyorsa, bir veya iki tanesini feda edebilirim."

Benim için yeterince iyiydi. Sözümü dinlediği sürece.

O gitmeye hazır olduktan sonra, Addie yanımdaki yolcu koltuğuna oturdu ve Jimmy'nin ofisine gidip birkaç blok öteye park etmek zorunda kaldık.

Sibby yolun geri kalanını yürümek zorunda kalacaktı ve bu benim en çok hoşlandığım kısımdı. Sıkı sıkı giyinmiş ve tüm o kumaşın altında neredeyse tanınmaz haldeydi ama Sibby'nin belirgin bir... benzersizliği vardı.

Arka koltuktan atlayıp kapıyı çarptığında ve kahrolası bir soytarı gibi etrafımda zıplamaya başladığında bunu anında kanıtladı.

İnleyerek dizüstü bilgisayarımı bana doğru döndürüp vücut kamerasından canlı yayını açtım. Addie ekranı daha iyi görebilmek için bana doğru eğildiğinde beni tatlı yasemin kokusuyla sarmaladı. Sırf harika koktuğu için derin bir ısırık alma isteğiyle içime derin bir nefes çektim.

Yakında. Bunu yakında yapacaktım.

Yüzü, eğlence ve endişe karışımı bir ifadeyle çarpıldı.

Görevle ilgili mi endişeli yoksa Sibby'nin akli durumuyla ilgili mi endişeli söylemek zordu.

Yine de Addie, Sibby'ye karşı yumuşamıştı. Hâlâ ona karşı temkinli olsa da (ki bu en akıllıca olanıydı) bence Sibby'yi olduğu gibi görüyordu. Aşk ve sadakat arayan kayıp bir kız. Yandaşlarıyla konuşurken veya son Pop Tarts'ı* (bir arada benim aldığım Pop Tarts'ı) yediğim için mantıksızca kızdığında bile tatlı, inanılmaz derecede sadık ve oldukça komikti.

Onunla ne yapacağımızı hâlâ bilmiyordum ama Claire'in icabına baktıktan sonra çözecektim.

Sibby hâlâ 5. Caddeden aşağı zıplayarak iniyor ve üzerine *bu boku her gün görmüyorum* ve *bu boku her gün görmekten çok sıkıldım* anlamına gelen hareketler çekiyordu. Olumsuz ilgiden en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

Sanırım buna alışmıştı.

Sonunda Jimmy'nin ofisinin bulunduğu bloğa vardı. Düz devam etmek yerine sağa dönüp arka girişten ofisine gidebilmek için bir yan sokağa yöneldi.

O tarafta çok fazla yaya trafiği yoktu, bu da yakalanma olasılığını biraz azaltıyordu.

Kapıya vardığında durup işaretimi bekledi. Jimmy'nin asi gençler için zarif alarm sistemleri vardı ama benim için çocuk işiydi. Savunma sistemi parmaklarımın altında parçalandı ve on saniye içinde Sibby'ye onay verdim.

Eğilip kilidi açmaya başladı, çabucak halledip birkaç dakika sonra kapıyı açtı.

Ofis binası çok büyük değildi ve planlar zaten bilgisayarımda vardı.

"Sola dön," dedim bir çıkmaza geldiğinde. Dediğimi yaparak resepsiyon alanına çıkmadan önce kısa bir koridordan geçti.

Odanın ortasındaki tiksindirici büyüklükteki ahşap masa boştu ve ön

* Pop-Tarts, ABD'de popüler bir bisküvi markası. (ç.n.)

tarafında Jimmy'nin adı yazılıydı. Sanırım biri kaybolur da nerede olduğundan emin olmazsa diye oradaydı.

Abartılı bir alandı. Parlak beyaz karo zeminler, gri duvarlar ve odaya hayat vermek için etrafına yerleştirilmiş bitkiler.

"Masanın yanından geç. Tabelasında Jimmy'nin adının yazılı olduğu kapıyı görüyor musun? Orası onun ofisi."

"Binanın her yerinde onun adı yok mu?" diye sızlandı. Addie, yanımda kendi bluetooth kulaklığıyla aramayı dinlerken güldü.

Sibby kapıyı salladı ama kapının kilitli olduğunu ve kapı kolunda anahtar deliği olmadığını gördü.

"Bana bir saniye izin ver," dedim binadaki güvenlik sistemini kontrol etmek için programımı açarken. Kapısında yalnızca telefonundaki uygulama aracılığıyla açılabilen otomatik bir kilit vardı.

Gözlerimi devirdim. Bunun gibi şeyler çok boktan ve para israfıydı. Bu tarz süslü güvenlik sistemleri gelişmiş görünürdü ancak gerçekte uygulamayı hackleyip kapıyı açmak inanılmaz derecede kolaydı.

Acınasıydı ama bana çok faydası oluyordu.

"Açık," diye onay verdim.

Hızla odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

"Işığı açmak güvenli mi?" diye sordu, sesi atkı yüzünden biraz boğuk çıkıyordu.

"Evet ama sana verdiğim el fenerini kullan," dedim ona. Ofisi binanın arka tarafına bakıyordu ancak asla tam olarak güvenemezdik.

Şu anda bazı meslektaşlarıyla bir akşam yemeğinde ve aşırı pahalı viskiyle kadeh kaldırıyordu. Ben Sibby'nin beklenmedik sürprizler yaşamamasını sağlarken Daya ona göz kulak oluyordu. Gereken tek şey, bir çalışanın bir şey unuttuğu için geri dönmesiydi.

El fenerini açarak Jimmy'nin gösterişli ofisini gösterdi.

"Cidden kendi masasına adını mı kazımış?" diye sordu Addie kuru bir sesle.

"Belki ileri görüşlü bir patrondur ve herhangi birinin erken başlangıçlı Alzheimer'a yakalanıp adını unutması ihtimaline karşı her yerde hatırlatıcılarını tutuyordur."

"Onun için çalışmak zorunda kalsaydım bence bu bir nimet olurdu."

Sibby birkaç dosya dolabına bakarak ofise doğru ilerledi.

"Fularları nerede tutuyor?" diye sordu. Addie bir kez daha güldü.

"Flaş disk," diye düzeltim ama buna neden zahmet ettiğimden bile emin değildim. Ona milyonlarca kez adını söylesem de o hâlâ onlara öyle diyordu.

"Masasında olabilirler. Nerede olduğu konusunda kafan karışırsa diye üzerinde adı yazıyor."

"Kafam karışık değil, aptal," diye kıkırdadı Sibby.

Addie ve ben sırıtarak birbirimize baktık. Bazen alaycı sözleri anlamıyordu.

Sibby'nin masaya yaklaşmasını izledik; kiraz ağacından yapılmış ahşap parıldıyor, tek bir toz zerresi görünmüyordu.

Her şeyin, üzerinde güzelce düzenlenmiş ve düz sıralar hâlinde yerleştirilmiş kendi yeri vardı. Ya Jimmy'de ya da temizlik görevlisinde OKB* vardı.

En üst çekmeceyi çekiştirdi, sıkışınca abartılı bir şekilde inledi.

"Kendi çekmecelerini de mi kilitliyor?" diye mızmızlandı.

"Sadece kilidi aç," dedim sakince, sinir krizi geçirip mektup açacağıyla deri bilgisayar koltuğunu bıçaklamaya başlamaması için dua ederek.

İçini çekerek ceketinin cebini karıştırdıktan sonra takımını çıkarıp işe koyuldu ve bu süre boyunca kendi kendine homurdandı.

Kilidi açması tam on beş saniyesini alırken ona bunun bu kadar büyük bir şey olup olmadığını sormak geldi içimden. Yine de onun sinirlenme riskini göze almamayı tercih ederdim. Geçen ay gereksiz yere epeyce tabak çanak kırılmıştı. Duygularını nasıl kontrol edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu, onunla üzerinde çalıştığım bir şeydi.

Kapağı kaydırarak açtığında bir sepet dolusu sürücü buldu ve işe koyulup onunkileri ceketinin cebine tıkıştırırken benimkilerle değiştirdi. Daha sonra, değerli bir şey olup olmadığını görmek için yedek bir dizüstü bilgisayarda onları ayıklayacaktım.

Addie yanımda şişme montunun fermuarını açarken neredeyse yırtıyordu, alnında ter birikmişti. Bana bakıp kollarını kavuşturdu.

"Benim için durma, küçük fare."

"Burayı bilerek aşırı sıcak yapmışsın gibi hissediyorum," diye homurdandı ısıyı azaltmak için öne uzanırken.

"Giysilerini çıkarmak isteseydim onları kendim çıkarırdım."

Kaşını kaldırdı. "Şu anda çıkmalarını istemediğini mi söylüyorsun?" diyerek meydan okudu.

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı ve bakışlarımı vücudundan aşağı kaydırırken yavaş ve ışıltılı tutmaya özen gösterdim. Arabanın onu aşırı terlettiğini düşünüyorsa, ona bir bakışla onu ne kadar terletebileceğimi gösterecektim.

Kıpkırmızı oldu, kıpırdandıkça yanakları kırmızılaşıyor, o kalın baldırları birbirine kenetleniyordu. Baldırlarının kafama dolandığını hayal ettiğimde aletim kot pantolonumun içinde acı verici derecede sertleşti. Beni bacaklarının arasında boğmayı seviyordu ama ben onun kalçaları arasında seve seve ölürdüm.

* Obsesif kompulsif bozukluk. (ç.n.)

Karamel rengi gözleri kocaman açılırken, "Uygunsuz davranmayı bırak." diye çıkıştı.

Kahretsin o kadar güzeldi ki canımı yakıyordu. Özellikle de kızdığında.

"İmkânsız," diye mırıldansam da şimdilik onu kendi hâline bırakarak dikkatimi tekrar ekrana verdim.

Sibby sürücü sepetini tekrar çekmeceye yerleştirip yavaşça kapattı ve maymuncuğuyla yeniden kilitledi. Daha sonra kapıya yöneldi.

"Başka bir şey almam gerekiyor muydu?" diye sordu. Ben bir şey söyleyemeden, "Jackal, bir şeylere dokunmayı bırak. Başımızı belaya sokacaksın."

"Sibby, odaklan," diye tersledim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ama önce Jackal'a bir kez daha tısladı. Aslında hiçbir şeye dokunulmuyordu ama Sibby dokunulduğuna inanırsa düzeltmeye çalışabilirdi ve sonra gerçekten bir şeyleri mahvedebilirdi.

Jimmy'nin ofisinde kimsenin olduğunu fark etmemesi hayati önem taşıyordu, özellikle de ofis bu kadar düzenliyken. Paranoyaklaşabilir ve herhangi bir USB sürücüsünü kullanmaktan vazgeçebilirdi.

Kamera kayıtlarını tamamen silecektim ama fiziksel kanıtları bu kadar kolay silemezdiniz.

"Harika iş çıkardın, Sibby. Odayı terk et. Başka hiçbir şeye dokunma."

"Bir şeylere dokunan ben değildim, *evet*, senin hakkında konuşuyorum, Jackal. Aptal gibi davranan sensin."

Addie gülümsemesini bastırırken, Sibby tam bir baş belası olsa da Addie için iyi geldiğine karar vermiştim. Hepimizi biraz daha... normal hissettiriyordu.

Tam Sibby binadan sorunsuz bir şekilde çıkmıştı ki köşeyi dönüp birinin göğsüne çarptı.

Vücut kamerası kapanıp kamera döndüğünde yalnızca kaldırım görülebiliyordu.

"Sibby?" diye sordum kalp atışlarım hızlanırken. Yüzü ülkenin her yerinde geziyordu. Haber kaynakları, sosyal medya ve daha birçok yerde. Çarptığı kişi onu tanırsa işimiz biterdi.

"Ah, kahretsin," dedi adam, boğuk bir sesle. "İyi misiniz, hanımefendi?"

"Bu gerçekten acıttı," diye inledi Sibby. "Yine de böğürtlen ağacı gibi kokuyorsun, o yüzden görmezden geleceğim."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Addie. "Sibby, böyle şeyler söyleyemezsin. Kurbanlarını koku ile ilişkilendirdiğin biliniyor."

Sibby sessiz kaldı, bu da adamın tepkisini net bir şekilde duymamızı sağladı.

"Bu söylediğin tuhaftı."

"Ben tuhaf biriyim," dedi Sibby gergin bir kahkahayla. Homurtu ve hı-

artı sesine dayanarak adamın ona ayağa kalkması için yardım ettiğini tahmin ediyordum.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi, ses tonunda belli belirsiz bir gerginlik vardı.

"Evet, elbette. Sanırım bir dahaki sefere gittiğim yöne bakmalıyım," diye yanıtladı kolayca. Tekrar konuştuğunu duyana kadar göğsümü ele geçiren endişenin bir kısmı azalmıştı.

"Hey, seni bir yerden tanıyor muyum?"

"Hayır, şehre yeni geldim," dedi Sibby. Sesi sertleşmişti.

"Sakin ol," dedi Addie usulca.

"Dostum, çok tanıdık geliyorsun. Ailen buralarda mı?"

"Doğu Yakası'ndanım, şapşal şey. Fakat gitmem gerek, görüşürüz!"

"Acele etme," dedim ona.

"Hâlâ bana bakıyor," diye bilgilendirirken nefesi hızlandı. "Mortis muhtemelen onu korkuttu. Perili evlerin dışında insanlar onlara pek sıcak bakmıyor. Makyajlarına falan alışık değiller."

"Mortis'in iyi olduğundan eminim," diye temin etti Addie, kamera yere dönük olmasına rağmen dikkatle bilgisayara bakarken.

Neyse ki arabaya varması sadece birkaç dakikasını aldı. Kapıyı savurarak açtı ve rahatlamış bir iç çekişle kendini arka koltuğa attı.

Hiç vakit kaybetmeden park yerinden geri geri çıktım. Birkaç gergin dakika boyunca her şey sessizdi. Ancak tipik Seattle tarzında, trafiğin ortasındaydık ve birkaç blok öteye gitmek bile istediğimden daha uzun sürüyordu. Tam Addie rahatlamış bir şekilde iç çekerek güvende olduğumuza ikna olmuşken, birkaç blok öteden bir polis arabasının sirenlerini çaldı ve ardından yanıp sönen ışıklar belirdi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, hedefin biz olduğumuzdan emindim. İkimiz de arabaların arasında sıkışıp kalmıştık ama diğer araçlar çoktan polisin geçmesine izin vermek için yolun kenarına çekmeye başlamıştı.

Lanet olsun ki o adam onu tanımıştı. O gider gitmez polisi aramış olmalıydı. Üstelik şans eseri, bir polis memuru da çok yakındaydı.

"Hangi arabaya bindiğini bilmiyor olabilirler," diye teskin etti Addie ama sesi sinirinin bozulduğunu ele veriyordu.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, polisin sesi hoparlörlerden yükseldi: arabamın markası ile modelini söylüyor ve kenara çekmemi istiyordu.

"Tamam, siktir et," dedi ses tonu korkuyla titrerken. Ona baktığımda tekrar uyluğunu sıktığını, uzun kollu gömleğinin altında göğüs uçlarının sertleştiğini fark ettim. Yüzündeki korku aşikardı, saç çizgisinde boydan boya ter birikmişti.

Metalin elektriğe verdiği tepki gibi bedeni de korkuya tepki veriyordu. Akıntıların insafına kaldığında canlanıyordu.

Sırıtsam da Sibby'nin arka koltukta olduğunu ve kıçıma saldırmak üzere olan bir polis olduğunu düşünerek çenemi kapalı tuttum. Odaklanmam gerekiyordu ve içimde Addie'nin disiplinimi sınayacağına dair bir his vardı.

İlk kez bir araba kovalamacasına girmiyordum ama ilk kez bir kovalamaca sırasında kendi hayatım dışında başka birinin hayatı için endişelenmek zorunda kalıyordum.

"Tutunun hanımlar," dedim. Polis arabası, hoparlörden taleplerde bulunmaya devam ederek hızla bana doğru geliyordu.

U dönüşü yapıp hızlanmadan önce her iki yöne de bakmak için bir saniye durdum.

Polis arabası hızla aynı şeyi yaptığında neredeyse karşıdan gelen trafiğe dalıp bir SUV'ye çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Şimdiden sıçıp batırdı," diye yorum yapan Sibby, arka pencereden takipçimizi izlerken tamamen arkasını dönmüştü.

"Ben de bir araba kovalamacasına girdim, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim, biraz fazla hızlı döndüğümde dişlerimi gıcırdatarak. Mustang'im yana doğru yattıktan sonra dört ayak üzerine geri düştü, Addie'nin nefesinin kesilmesine ve tırnaklarını deri koltuğuma geçirmesine, ardından boğazından küçük bir inilti gelmesine neden oldu.

Bu... bu gerçekten cehennemdi. Yalnız olsaydık, bir elimle sürer, diğer elimle uzanıp onunla ilgilenirdim. Zaten bunu yapmaya can atıyordum ama Addie'nin arkadaki küçük iblis avcısının buna tanık olmasından hoşlanmayacağını biliyordum.

Arabayı düzelttikten sonra yan sokaktan bir kez daha saptım. Yakında tüm şehir, markam, modelim ve plakam radyolarından yayınlanan polis arabalarıyla dolup taşacaktı.

Sadece onlara izimi kaybettirmekle kalmayıp, tekrar fark edilmeden önce Addie'ye dönmek için çok küçük bir zamanım oldu.

"Pek iyi gitmedi," dedi Sibby mevcut durumumuzdan rahatsız olmadan.

"Bence de öyle," diye homurdandı Addie.

"Benim yanımda güvendesin, küçük fare," dedim dikkatim yan sokaktan hızla bize doğru gelen bir polis arabasına takılırken.

Kan dolaşımım adrenalinde boğuluyordu ama yine de trafikte sekip garip dönüşler yaparken kaslarım uyuşuk ve gevşekti. Birkaç dakika içinde, her yönden birkaç memur üzerime geliyordu.

Jay'e birkaç kez seslendim ama cevap vermedi.

Polisleri doğruca evine götürmeye hazırlanırken hoparlörde sesi duyuldu.

"Gidip beş dakikalığına sıçıyorum ve geri döndüğümde yüksek hızlı bir arabayı kovalamacasındasın," dedi bıkkınlıkla.

"Bir adam dışarı çıkarken Sibby'ye çarptı ve onu tanıdı. Polisi aradı ve şu an buradayız."

Her yönden bir siren sesleri duyuyordum ve deri koltuğum göğsü inip kalkan Addie'nin tırnaklarının altında inliyordu. Gözleri korkuyla büyümüş ve etrafta fır dönüyordu.

"Şu anda seni takip eden bir drone'um var," dedi. "Sana nereye döneceğimi söyleyeceğim."

Uyluklarını birbirine sürterek ve gırtlaktan küçük sesler çıkararak tekrar kıpırdandı.

Kahretsin.

"Addie, bebeğim," dedim ona doğru bakarak.

"Efendim?" dedi boğuk bir sesle, iri gözleri yola kilitlenmişti.

"Dikkatimi dağıtmayı bırakman gerekiyor."

Dudakları aralandı ve benim titrek bakışlarıma karşılık verdi, dikkatimin yarısı yolda, diğer yarısı da kızımdaydı.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye ısrar etti ama kızarmış yanakları ve sert göğüs uçları aksini söylüyordu.

Sibby başını koltukların arasından uzatıp aramızda ileri geri sallanıyordu.

"Yandaşlarım arkada bu hâlde zaten rahatsızlar," dedi, bize kötü kötü bakarken. "Pis şeyler yapacaksanız hepimizin katılabileceğinden emin olun."

Addie kızaran yüzünü kapattı. "Aman Tanrım, Sibby. Birincisi, biz hiçbir şey yapmıyoruz. İkincisi, yapsaydık bile bize *katılamazdın*."

Ben bir kez daha keskin bir dönüş yaparken Sibby bu habere gücenmiş görünüyordu. Jay bir saniye sonra sola dönmemi söyleyerek arabayı tekrar yana savurdu.

"Eh, bu pek hoş değil," dedi Sibby.

"Sibby, herkes senin gibi grup seks yapmaktan hoşlanmaz," dedim, şu anda bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyordum.

Başını bana çevirdiğinde kahverengi gözleri kocaman olmuştu. "Gerçekten mi? Neden ama? Çok eğlenceli!"

Addie başını salladı. "Belki *senin* için öyle. Zade'in beni çıplak gördüğü için koparacağı kafaların uzun bir listesi var zaten."

"Aynen öyle," diye hak verdim dikkatim dağılırken, Jay'in başka bir yöne dönmemi söylemesini dinliyordum. Aramızda gittikçe daha fazla mesafe girdikçe siren sesleri solmaya başlıyordu.

Ta ki bir tanesi yan sokaktan çıkıp neredeyse Mustang'imin arka ucuna çarpana kadar.

"Jay. Bir dahaki sefere uyaracak mısın?" diye homurdandım.

"Kahretsin, üzgünüm, kardeşim gelip pizza sipariş edip edemeyeceğimi sordu."

Tanrı aşkına.

"Zade, gerçekten Addie'nin keşfetmesine izin vermelisin."

"Hey, iblis avcısı?" diye seslendim, "Şimdi sessiz olmana ihtiyacım olacak."

Ofladı ama sonunda tekrar koltuğuna oturdu. "O çok sahiplenici bir sik kafalı. Beni paylaşmaktan hoşlanmanıza sevindim."

Addie dudağını ısırarak gülümsemesini gizlerken, dikkatimi neredeyse bir hendeğe uçacak kadar dağıtıyordu. Bu kadar yeter. Bundan sonra bu boku tek başıma yapacaktım.

Yanımda kıvranan kız arkadaşım ve arka koltukta sabrımı sınayan bir azgın köpek vardı. Yemin ederim, Addie'ye bir hamle yaparsa onun o küçük kıçını tekmeleyecektim.

Başka bir polis arabası on beş metre önümden hızla geldiğinde neredeyse karşıdan gelen trafiğe çarpıyordu. Doğruca bana doğru gelmeden önce direksiyonu düzeltti. Hareket etmeyeceklerini düşündürerek beni yanıltmaya çalışıyorlardı. İnsanların ellerini zorlamak için bunu yapmayı seviyorlardı. Ama budala, karşıda bir yan sokak olduğunun farkında değildi ve bu araba üzerinde gerçekten iyi bir kontrole sahiptim.

"Caddeyi görüyor musun?"

"Evet."

"O yola girdiğinde, hemen ardından sağa ve iki sola dönün. Bundan sonra hepsine izini kaybettirirsin."

Addie elini uzatıp kolumu kavradı ve sırtını sanki onu kurtaracakmış gibi koltuğa daha da bastırdı.

"Zade," diye inledi gözleri kocaman olurken.

"Anladım bebeğim," diye rahatlattım nazikçe. Frene basıp direksiyonu yana çevirdiğimde Mustang'im küçük ara sokağa mükemmel şekilde oturdu. Araba biraz sallansa da kontrolü kolayca geri aldım. Saniyeler sonra, polis arabası az önce yaptığım şeyi başaramayarak bir binanın yan tarafına doğru ilerliyordu.

Ardından Jay'in talimatlarını takip edip bana söylediği dönüşleri yaptım. Dediği gibi hepsine izimi kaybettirdim. Helikopterler her an burada olabilirdi, bu yüzden gaza bastım. Parsons Malikânesi on dakika uzaklıktaydı ama ben oraya üç dakikada vardım. Arabamı arıyor olacaklardı ama neyse ki Mustang'imi güvenli bir şekilde bundan kurtulana kadar ormana saklayabilirdim.

Ağaç sınırının hemen ilerisinde sert bir şekilde durduğumda Addie ile Sibby öne savrulmaktan son anda kurtuldu.

Addie'nin ağır nefesiyle belirli aralıklarla bozulan bir sessizlik çöktü. Güneş körfezin altında alçalıyor, ışık yüzeyin altında yavaşça boğuluyordu.

"Öldük mü?" diye ciyakladı.

Sibby tekrar öne doğru eğildi. "Sen bir aptalsın. Hâlâ nefes alıyorsan bu, hayattasın demektir." Yüksek sesle burnunu çekti. "Ve hâlâ her zamanki gibi güzel kokuyorsun."

Addie'nin kocaman olmuş gözleri ona kaydı, şok yüzünden yüzünün rengi atmıştı. Isı ondan dalgalar hâlinde yayılıp aletimi taş gibi yapmasaydı gülerdim.

"Sibby, lütfen araçtan çık," dedim ona sertçe. Gözlerini devirdi ama sözümü dinleyip hayali adamlarını arabadan dışarı çıkarıp kapıyı çarparak kapattı.

"Güvende misiniz?" diye sordu Jay telefondan.

"Biz iyiyiz," dedim. "Teşekkürler, dostum. Seni birazdan arayacağım."

O başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıp bakışlarımı Addie'ye diktim. Bakışlarım altında daha da kaskatı kesildi ve bunun beni heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum.

Başımı çevirmeden koltuğumun yan tarafındaki kolu buldum ve sonuna kadar geriye kaymama izin verene kadar yatırdım. Sıçradı, yumuşak deri parmaklarının altında tekrar inlerken bakışları etrafta geziniyordu. Muhtemelen ben atılmadan önce arabadan ne kadar çabuk çıkabileceğini hesaplıyordu.

Gerginlik inanılmaz derecede yoğundu ve aletim kot pantolonumun fermuarına sıkıca bastırıyordu. Canım acıyordu ama acı hoşuma gidiyordu.

"Buraya gel," diye emrettim kabaca.

"Zade..." Boğuk sesi giderek azalırken, kararsızlığı kararını kirletiyordu. Emrimi dinlemekle kaçmak arasında gidip geliyordu.

Siktir, umarım kaçardı. Onu kovalamayı ne kadar sevdiğimi Tanrı biliyordu.

Bunu hatırlamış olmalıydı ki yutkundu ve dengesiz hareketlerle kucağıma doğru süründü. Tarçın rengi saçlarının tutamları omuzlarıma ve göğsüme dökülürken kendini ayarlayarak hafifçe kalçalarıma yerleşti. Beni bacaklarının arasında hissedebildiğini biliyordum, keskin nefesi de bunun kanıtıydı.

Şimdilik ellerimi kendime saklıyordum. Bana dokunmayı, bana yaklaşmayı seçiyordu ve bunun tek nedeninin, araba kovalamacasından dolayı hâlâ korku ve adrenalin sancıları içinde olması olduğunu biliyordum. Dokunuşum altında yanarken ve kıvranırken onu her fırsatta benimle mücadele etmeye iten şey de aynıydı. Kendine geldiği an, gerçeklik kafasına dank edecek ve benden korkmaya geri dönecekti.

Ona ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmak istiyordum. Kafası karışı-

ğında ve ona bağıran iblisleri atlatamadığında ona tutunacak bir şey vermek istiyordum.

Parmaklarım bizi dış dünyadan gizleyen saç perdesinin arasından kaydı. bukleler parmaklarımın etrafında dolandı. Etraf artık karanlıktı ve serin nisan havası çatlaklardan sızıyordu. Su güneşi yemişti ve benim de onu yememe izin verecek mi merak ediyordum.

Koltuğumun iki tarafını kavradı, tırnaklarını bir kez daha deriye batırdı ve koltuk yerine beni pençelemediği için mantıksız bir kıskançlık dalgası hissettim.

"Yaklaş, küçük fare," diye fısıldadım. "Parsons Malikânesi'ne musallat olan başka bir hayalet değil de gerçek olduğunu hissetmeye ihtiyacım var."

Titrek bir nefes yanağımda gezinirken, vücudunun her santimi benimle bütünleşene kadar gevşedi. Kalbinin her atışının göğsümde güm güm çarptığını, benimkiyle bir özlem ve keder şarkısında senkronize olduğunu hissedebiliyordum.

Ellerinden biri koltuğu bırakıp orta konsola doğru hareket ederek bir şey aradı. Bir sigara ve siyah çakmağımı çıkardığında kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Sonra ellerimi tutup sırtına yerleştirdi. "Bana dokunmak için bu sigara bitene kadar vaktin var."

Ültimatomundan memnun olarak sırıttım. Göğüslerini sıkmamı ve elimi vajinasında gezdirmemi bekleyecekti ama yanılıyordu. Ben kendini dizginlemeyi, boşalmadan önce otuz saniyeden fazla dayanmayı bildiğinden daha iyi bilmeyen kadın yoksunu bir ergen değildim.

Yeterince iyi hissetmesine sebep olmayacak her yerine dokunacaktım. Uyluklarının iç kısmından kıçının birleştiği yere, ince belinden kaburgalarına ve göğüslerinin kenarına kadar. Dilinde sadece kül tadı kaldığında ona pişmanlığın daha kötü olduğunu gösterecektim.

Çenesini pencereye çevirdi ama sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp alevi tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaştırırken bakışlarını bana sabitledi. Parıltı, olağandışı açık kahverengi gözlerini aydınlatarak titreyen turuncu ışığın altında ürkütücü bir etki yaratıyordu. Gölgeler yüzünün çizgilerinde dans ederek yanaklarındaki çilleri koyulaştırıyordu.

O an onun gerçek olamayacağına ve duvarların içinde dolaşan o küçük oyuncak bebek gibi delirdiğime karar verdim.

Tüm bu arabayı ateşe vermeye hazırdım, eğer bu alev alev yanan parıltının altında ona bakabileceğim anlamına geliyorsa, etrafımızda yanıp tutuşmasını izlemekle yetinirdim. Alev sönüp bizi tekrar karanlığa bırakırken sadece ay ışığının parıltısı onun gölgeli kıvrımlarını görmeme izin veriyordu.

İçine çekerken kırmızılık belirdi ve sonra yavaşça üflediğinde duman aramızda dönüyordu. Gözlerim onun ağzına kilitlendi, sigara yerine beni saran dudaklarını görmek için çaresiz haldeydim.

"Ben dokunulabilir miyim yoksa bu sigaranın dumanı gibi parmaklarının arasından kayıp gitmeme izin mi vereceksin?" diye sordu hırıltılı bir sesle. O kadar şehvetli konuşuyordu ki her bir sinir ucum alev alıyordu.

Cevap vermeme izin vermek yerine elini döndürüp sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Nikotin ve mentolün yakıcı hissi boğazımdan göğsüme kadar yayıldı. Onu çekip aldı ve öne doğru eğilerek aralık dudaklarını benimkilere değdirdi.

Ellerimi hareket ettirmeye başladım, kaburgalarının üzerinden sürtünerek kalçalarına inerken bu titremesine neden oldu, kalçalarının iç kısmına kaymadan önce sertçe sıktım.

Üflediğimde ağzımdan çıkan duman çatlaklardan sızıp gitmeden önce onun ağzına geçti. Beni öpmüyordu ama üstümde asılı duruyor ve ufak dokunuşlara izin veriyordu.

Sonra tekrar geri çekildi, sigarayı bir kez daha içine çekti. İleri geri, belirli aralıklarla aralık pencereden külünü dökerek onu aramızda döndürdü. Titremeye başlaması sadece birkaç dakika sürse de ellerim asla durmuyordu.

Etrafımızdaki hava çatırdadı, aramızdaki çekim dinamit gibiyken ve etrafımızdaki her şeyi yakarken bu arabayı ateşe vermeme gerek olmadığını gösteriyordu.

"Ağızlarımız aynı noktaya değiyor," dedi titrek bir sesle. "Bu öpüşmek sayılır mı?"

"Sen söyle, küçük fare. Tanrıya yalvarmanı sağladığımda bu dua etmek sayılır mı?"

Altdudağı düzgün dişlerinin altında kıvrılırken göğsümün derinliklerinde bir hırıltı oluşuyordu.

"Bana nereyi ısırmam gerektiğini gösteriyorsan, seni temin ederim ki o tatlı dudaklar sadece başlangıç olacak."

Bana hemen cevap vermeyip sigaradan tekrar bir nefes çektikten sonra külünü silkti.

"Kanımı akıtır mıydın?" diye sordu, duman etrafımızda dönerken sesi boğuk çıkıyordu.

"Eğer istersen," diye mırıldandım. "Yine de seni kendi kanımla kaplı görmeyi tercih ederim."

Cevabım onu şaşırtmışa benziyordu bu yüzden avantajımı kullanıp öne doğru eğilerek dudaklarımı çenesine sürttüm. Ona dokunabileceğimi söylemişti ama bunu ellerimle sınırlamamıştı.

"O adamların sana hissettirdiklerini sana hissettirmeyeceğim, küçük fare.

Teninin dişlerimin arasında, bıçağımın altında veya dilimin altında olması fark etmez."

Titrediğinde düşüncemi kanıtlamak için çenesini ısırdım.

"Bitti," diye tısladı, sigarayı pencereden dışarı atıp camı kapattı. "Onu almayı unutma."

Kapıyı açıp kucağımdan kaymasını beklerken gerginlik arttı. Karmaşasını hissederek dudaklarımı çenesinden ağzına doğru kaydırdım, dudaklarımız arasında santimetreler kalana kadar.

"Beni öpmek için duman dağılana kadar vaktin var," diye mırıldandım.

Dudaklarını benimkilere değdirmeden önce sadece ufak bir duraklama oldu. Ellerim saçlarına daldı, dudaklarını yiyip bitirirken sıkıca kıvrıldı. Tadı olağanüstüydü ve dilinin benimki üzerinde kayışı başımı döndürüyordu.

Dünya etrafımızda paramparça olabilir, sigaranın dudaklarımızın arasında olduğu gibi küle dönebilirdi ve ben yine de fark etmezdim.

Kesik kesik nefesler ve çaresiz inlemeler dişlerimin arasında birbirine karışırken tek düşünebildiğim, bunu sonsuza kadar sürdürebilmemin bir yolunu bulmaktı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kendini çekti ve kaçmak için neredeyse direksiyon simidine çarpıyordu. Saçları yüzüne dağılmıştı ve bana kocaman, paniklemiş gözlerle bakıyordu.

İp gibi gerildi ve o ipler kopmanın eşiğindeydi.

"Duman kayboldu," diye fısıldadı kapıyı açıp güçlükle dışarı çıkmadan önce, bir anda gözden kayboldu.

Dişlerimi sıktım ve direksiyona geçirmeme birkaç saniye kala elimi sıkı bir yumruk hâline getirdim.

Hırlayarak kapıyı neredeyse tekmeleyerek açtım, izmariti alıp arabamdaki çöp torbasına attım ve ardından kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Kaslarımda gerginlik ve öfke birikirken boynumu esnetmek de pek rahatlatmıyordu.

Sadece kaçak farem rahatlatabilirdi ve içimdeki o karanlık yanımın derinliklerinde, benim onu kaybettiğim kadar o da beni kaybetmenin acısını çekmesini umuyordum.

BÖLÜM 29
AVCI

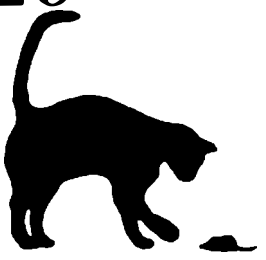

Şaşkınlıkla koşan adama bakarak başımı iki yana salladım.

"Neden böyle koşuyor?" diye sordum, Rick'in içine yabancı nesneleri sokmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını gerçekten merak ederek. Belki de yabancı nesnelerden biri sıkışmıştı çünkü yüce İsa, *kim böyle koşardı ki?*

"Bu... Bu iyi bir soru," diye yanıtladı Jay kulaklığımdan, sesi benim kadar şaşkın geliyordu. Garip bir şekilde koşan herifin üzerinde süzülen drone'dan geliyordu.

Francesca'nın evinden kaçtığından beri Rick Boreman'ı izliyorduk. Saklanmak için harcadığı tüm çabaya rağmen onu bulmak zor olmamıştı. Milyonlarca dolara sahip olup da siktir olup striptizciler ve kokainle dolu tropik bir adaya gidememek eminim ki buruşmuş küçük ruhunu incitmişti. Sanırım adam beynini sırtındaki büyük hedefin farkında olmayacak kadar uyuşturucuyla yakmamıştı.

Kızımı kaçırmaktan sorumlu iki kişiden biriydi ve bu hafife alacağım bir şey değildi.

İç çektim, silahımı doğrultup ateş ettim, mermi dizinin arkasına isabet ettiğinde keskin bir çığlıkla onu betona fırlattı.

"Siktiğimin ibnesi!" diye bağırdı, sesi on iki yaşında bir çocuk gibi çatallaşırken. Hatta küfretmeyi yeni öğrenmiş ve havalı olmaya çalıştığı için her kelimesinde küfreden bir çocuk gibiydi.

"Son dört yıldır sadece geçinmek için yaptığın şey buyken bana gerçekten ibne mi demek istiyorsun?" diye karşılık verdim tek kaşımı kaldırarak ona yaklaşırken.

Her iki tarafında çöplerin çöp bidonlarından taştığı nemli bir ara sokaktaydık. Ya da belki orada istenmeyen kokuları dışarı atan bir rakun ailesi vardı. Öldükten sonra Rick'in cesedini alıp almayacaklarını merak etmeme neden oldu.

Kaldırım ıslak ve soğuktu; ara sokağın girişinde titrek, turuncu bir ampul sarkıyor ve berenin altına sıkıştırılmış yağlı saçlarıyla benekli yüzünü görmeme yetecek kadar ışık sağlıyordu.

"Siktir git," derken titreyen elleriyle kanlı dizini tutuyordu. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Bana nefretle bakarken ileri geri sallanıyor, acıyla inliyordu.

Benden hiçbir zaman nefret etmemiş olmasına rağmen Addie'nin bakışları bile bundan daha güçlüydü. Rickety Dick'in edeceği gibi etmemişti.

Eğilip bakışlarımı vücudunda gezdirerek onu fosilleşmiş boktan bir kemik yığınıymış gibi inceledim. Yaz kampı danışmanları bize bunu bir yıl yaptırmıştı ve tek hissedebildiğim tiksintiydi. Acınası bir adama bakarken hemen hemen aynı hissi veriyordu.

O zaman, bu alıştırmanın amacının ne olduğunu anlayamamıştım. Şimdi, sanırım işime yarıyordu çünkü Rick de farklı değildi. İçinde bir yerde kemiklerin olduğu bir bok yığınıydı ve ilk seferin aksine, her birini ondan çıkarmaktan zevk alacaktım.

Tek tek.

"Utanman gereken kısım bu değil. *Kimin* sikini emdiğin. Xavier Delano bir şey çağrıştırıyor mu?"

Hırlayarak başını çevirdi ve cevap vermeyi reddetti.

Max, Addie'yi kaçırması için ona üç milyon dolar vermişti. Yarısından fazlasını çoktan harcamıştı.

Uyuşturucu bağımlılığının yanı sıra, Rick'in kumar sorunu da vardı. Özellikle de atlar. Üstelik bu konuda da gerçekten berbattı. Kazandığı her parayı yanlış atın kıçına sokuyor ve sonunda elinde bokla dönüyordu. Alışkanlığını telafi etmek için yıllardır bazı zengin adamlarla ilgileniyordu. Xavier de onlardan biriydi.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Kahkaha olması gereken ama öksürüğe benzeyen bir ses çıkardı.

"Bilmeli miyim?" diye kestirip attı.

"Bugün kalbine nişan alıyorum, adamım," diye cevap verdim sırıtarak.

Hırladı. "Dur tahmin edeyim... Z. Yüzünü gizlemene şaşmamalı; çok çirkinsin."

"Beni ağlatma, Rick. Çok eğleniyorum," dedim ifadesizce.

"Bu o lanet olası aptal elmasla ilgili, değil mi? Max'i öldürdün mü, çünkü onu cehennemde görmeyi umuyorum, böylece beni bu boka bulaştırdığı için kıçını tekmeleyebilirim." Tekrar sırtlan gibi güldü. "O siktiğimin sü..."

Bir öfke dalgası göğsüme çarptığında elimi uzatıp çenesinden tuttum ve o lanet bir domuz gibi ciyaklayana kadar sıktım.

"O cümleni bitirirsen dilini kendi ellerimle koparıp sana yediririm. Ayrıca yerinde olsam, dizinde bir kurşunla çöpte yatan senken benim kızıma aptal demezdim," diye tersledim.

Sinirden köpürse de püskürtmeye hazır olduğu tüm hakaretleri içinde tuttu. Elini sinsice arka cebindeki bıçağa götürmeye çalışmasa akıllandığını söyleyebilirdim. Sapı tamamen ortaya çıktı. Bazıları sol gözümün renk solması ve onu kesen yara izi yüzünden kör olduğunu düşünüyordu ama olsam bile, çift camlı gözlüğü olan bir büyükanne bile onun neyin peşinde olduğunu görebilirdi.

Sabırla, bir şansı olduğunu düşünmesini bekledim. Parmaklarını sapına doladı ve cebinden çıkarıp yüzüme doğru savurdu. Bileğini yakalayıp göz açıp kapayıncaya kadar tuttuğumda bıçak elinden düştü.

Çığlık atarak gevşek, işe yaramaz hâldeki eline bakarken gözleri şokla genişledi. Yüzünü daha sıkı tuttuğumda tekrar mücadele etmeye başladı.

"Ciddi misin, dostum? Kahrolası bir *mutfak* bıçağı mı?" diye sordum işe yaramaz silahı alırken. Bu, Addie'nin benden nefret etmeye çalışırken yanında taşıdığı şeydi ve onu küçücük yumruğunun içinde her gördüğümde gülüyordum.

Addie'nin beni kesme yetkisi vardı. Bu ahmağınsa hiç şansı yoktu.

İnleyerek tutuşumdan sıyrılmaya çalıştı, elimi yüzünden çekmeye çalışarak başını kabaca sallıyordu.

"Bırak beni lanet olası!"

"Pekâlâ, kahretsin, madem bu kadar kibarca sordun, sanırım bırakacağım," dedim onu bırakarak. Gözleri bir kez daha şaşkınlıkla açılırken güçlükle ayağa kalktı. Ya da en azından denedi. Anında geri düşse de pes etmedi. Çaresizlik dizdeki kurşun yarasından daha güçlüydü.

Hükümet bu duyguyu şişelere depolayabilse, süper insanlardan bir ordu yaratabilirdi. Olağanüstü yetenekler yaratan itici bir güçtü.

Lastiğin altında kalmış, ölmek üzere olan çocuğunuzun üzerinden bir arabayı kaldırmak. Kırık bir bacakla koşmak. Ya da başka bir deyişle, diz kapağından vurulmuşken koşmak.

Silahımı kaldırdım ve diğer dizine bir kurşun daha sıkarak onu tekrar yere düşürdüm. Bakalım ikisi de parçalanmış hâlde koşabilecek miydi? Guinness Dünya Rekorları'na bile girebilirdi. Dizleri olmadan en uzun mesafeyi koşan kişi.

Tekrar çığlık attı, defalarca ayağa kalkmaya çalışsa da her seferinde başarısız oldu. Başımı geriye atıp kıçımla güldüm. Yazık, Rick'in resmini kitaplarından birinde görmek isterdim.

"Üzgünüm dostum, kendime hâkim olamadım. Seni gerçekten tekrar vurmak istedim."

Yerde yuvarlanıp ciğerlerinin tüm gücüyle bağırırken sararmış, kırık dişlerinin arasından küfürler fışkırıyordu.

"Lanet olası çeneni kapatır mısın? Biri seni duyabilir ve o zaman başım belaya girer," diye azarladım ve ağzından bir dizi renkli kelime daha dökülünce daha geniş gülümsedim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, şehrin boktan bir bölgesindeydik. Devlet ödenmemiş nafaka nedeniyle pasaportunu askıya aldığı ve artık sahte bir pasaport alacak kadar parası olmadığı için yasal olarak ülkeyi terk edemiyordu. Yani, Seattle'dan birkaç saat uzaktaki ücra yerlerde saklanmaya çalışıyordu ama bu şu anda aleyhine işliyordu. Muhtemelen onun çığlıklarını duyan birkaç kişi vardı ama kimse ona yardım etmeyecekti.

Kendi suç faaliyetleriyle ilgilenirken ve bulabildikleri herhangi bir uyuşturucuyla burunları veya damarları tıkanırken yardım etmezlerdi. Yolun yukarısında, caddenin kenarında ölü bir adamın yattığına ve birkaç kişinin onun üzerinden atlayıp yoluna devam ettiğine oldukça emindim.

Burası oldukça *kendi işine bak* tarzında bir mahalleydi. Cinayet işlemek için mükemmel bir yerdi. Hava da güzel.

"Z, yine yemeğinle mi oynuyorsun?" diye araya girdi Jay bıkkınlıkla.

"Nereden bildin?" diye sordum ayağa kalkıp Rick'in yattığı yere doğru yürürken.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor, kollarıyla yavaş yavaş kendini sürüklüyordu. Çaresizlik tükeniyor ve teslimiyet başlıyordu.

"Siktiğimin cehenneminde benimle birlikte yanacaksın," diye tükürdü zavallı adam, ağzından salyalar fışkırıyordu. "Sadece bekle."

Hasretle iç çekerek kollarımı sıvadım. "Umarım öyle olur, Rick. Böylece sana orada da işkence edebilirim."

Sırt üstü yuvarlanana kadar karın boşluğunu tekmeledim, diz kapaklarından geriye kalan şeyden bolca kan akıyordu.

Bitkindi, artık ölümden kaçmaya çalışmak yerine ölmek için dua ediyordu. Hayatta kalsa bile kahrolası dizleri olmadan nasıl bir hayatı olurdu? Adam zaten kısaydı, boyundan daha fazla kaybetmeyi göze alamazdı.

Tekrar çömelip çenesini yukarı kaldırdım ve bıçağın keskin kenarını bo-

gazına bastırdım. Mücadele etmedi, sadece bıçağının altından Azrail'e öfkeleniyordu.

"Son sözün var mı?"

"Ben..." Boynunu kesip cevabından çok daha fazlasını böldüm.

"Aslında umurumda değil," dedim, gözleri şaşkınlıkla irileşirken kanında boğulmaya başladığında ağzını araladı.

"Ah, kulaklığının sesini kapatabilir misin? Buradan boğulduğunu duyabiliyorum," diye inledi Jay kulağıma. Gözlerimi devirdim ve onu görmezden gelerek boğazını kesmeye devam ettim.

Bıçak, büyükannenin seks hayatından daha da körelmişti, kaslarını ve kemiklerini parçalamak istediğimden çok daha uzun sürüyordu.

Nihayet kafasını vücudundan ayırdığımda kolum harcadığım efordan ağrıyordu. Kanı üzerimi yağ gibi kaplarken kendimi *Carrie** film setinden fırlamış gibi hissediyordum.

Başını göğsünün üstüne attıktan sonra ellerimi kot pantolonuma silip kapüşonlumun cebine attım ve bir sigara çıkardım. Boyumu esnetip sigara dalını yaktım ve içime derin bir nefes çektim. Tütün ciğerlerimi doldurdu ve beni anında sakinleştirdi.

Onu yaratma dürtüsünü silmek için ölümü içime çektim.

"Rio, Yunanistan'a bir uçuş rezervasyonu yaptı," dedi Jay. Addie kaçtığından beri ülkenin her yerine sekiyordu ve tıpkı Rick gibi, banka hesabındakiler yeni bir takma ad oluşturmak için yeterli olmadığı için kolayca izlenebilir durumdaydı. Ben onu bulabiliyorsam, Claire de bulabilirdi.

Ona ilk kim ulaşırsa ulaşsın ipin ucundaydı. Şahsen ben bıçağımı boğazına saplayan kişi olmak isterdim ama küçük bir fare beni bunu yapmaktan alıkoyuyordu.

Bunu yüksek sesle dile getirmemişti ama Rio'nun ölmesini istemiyordu. Beni daha çok kızdıran şey, onu *tamamen* suçlayamıyor olmamdı. Onunla travmatik bir bağ kurmuştu ve bu beni ne kadar rahatsız etse de o evde ona bir nevi göz kulak olduğu için de memnundum.

Onun yüzünden orada olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Kaçmasına yardım etmiş ve yaralarını iyileştirmiş olabilirdi ama yine de önce onun yok olmasına yardımı etmişti. Bir tabağı paramparça ettikten sonra parçaları toplamak için zaman ayırmanız, kırılmasının sizin suçunuz olmadığı anlamına gelmiyordu.

* *Carrie*, Stephen King'in Göz ismindeki romanından beyazperdeye uyarlanan filmin ismi. (ç.n.)

Yani, bu yüzden ölmesi gerekiyordu.

Yoğun bir duman üfleyerek cebimden küçük bir kap çakmak gazı çıkardım.

"Gözünü onu takip eden diğer istihbaratların üzerinde tutmaya devam et, özellikle Claire'inkine. Adamlarımdan birini de onu takip etmesi için gönder. Onu isteyen çok kişi olduğuna eminim, onların da icabına bakılması gerekecek," diye emir verdim Jay'e. "Beynine kurşunu sıkacak olan yalnızca ben olacağım."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı ve tuş tıkırtıları yükselirken gözlerimin sinirle seğirmesine neden oldu. Siktiğimin. İğrenç. Şeyi.

"Maceranda... İyi eğlenceler."

Homurdandım, kulaklık aramanın bittiğini belirten bir ses çıkardı. Sonra, çakmak sıvısının kapağını açıp Rick'in vücudunu ve kopmuş kafasını ıslattım.

İçime bir kez daha derin bir nefes çektikten sonra sigarayı cesedinin üzerine fırlattım ve sigara alevler içinde kalırken geri çekildim.

"Cehenneme giden yolculuk zorlu olacak, Rickety Dick. *Maceranda* iyi eğlenceler."

BÖLÜM 30
ELMAS

Bir Ay Sonra

"Francesca kısa sarı saçlı mı?" diye sordu Daya elinde diz üstü bilgisayarıyla oturma odasına girerken.

"Hayır," diye yanıtladım gözlerimden terler süzülürken. Sibby yumruk şeklinde kıvrılmış ve yüzüme doğru çakmaya hazır olan elini indirdi.

Gözlerimi ovuşturdum, artık beni kum torbası olarak kullanmayı seven çığlık atan lüm perisi ile dikkatim dağılmadığı için sıcaklığın üzerime baskı yaptığını hissediyordum.

"Eh, artık öyle."

Gözlerim parıldarken ne kadar terli ve bitkin olduğumu unuttum.

"Onu buldun mu?"

"Aynen öyle, buldum. Sıktığımın acayip bir çarpışma daha. Eski bir lokantanın kamerası onu Güney Karolina'daki küçük bir kasabada sekiz saat kadar önce yakalamış. Tuvalete doğru yürürken bir garson ona çarpmış. Güneş gözlükleri uçmuş ve bam..."

Sözler Daya'nın ağzından çıktığı anda Sibby'nin yumruğu karnıma doğru uçtu.

Devrildim, ağrı tüm karnıma yayılırken ciğerlerimden oksijen çekildi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken ağzımdan sadece bir hırıltı döküldü.

"Ne bok yiyorsun, Sibby?" diye bağırdı Daya.

"Dövüş bitmedi." Sibby omuz silkti. "Güzel çiçekler gibi koksan bile, güvende olduğunu düşünerek kendini asla kandırma. İnsanları öldürdüğümü unuttun mu?"

Öksürdüm, başımı çevirip kötü cadıya ters ters bakarken iki büklüm oldum.

Bana günü değerli dersini verdiği için tatmin olmuş bir şekilde kıkırdadı ve yanımızdan uzaklaştı.

"Onu öldüreceğim," diye hırıldadım doğrulup gözden kaybolduğu koridora ters ters bakarken. Boğazımdan bir öksürük daha koptu. "Ama nefe-

sim düzene girdikten sonra," diye hırladım, bitkin bir hâlde damalı karoya yığılarak.

Her gün, bütün günü onunla ve Zade ile boks yaparak geçiriyordum. İkisi arasında, sırf bir kız biraz huzur ve sükûnet bulsun diye korkakça yolu seçip onları uykularında zehirlemekten memnun olurdum.

Yine de yalan söyleyip yavaş yavaş güçlendiğimi inkâr edemezdim.

Geçtiğimiz ay iniş ve çıkışlarla doluydu. Zade yeni bir araba almak zorunda kalmıştı çünkü onunki sadece Sibby yakalandığında Şeytanın Yasak Aşkı'nda tanımlanmakla kalmamış, aynı zamanda bu sefer onun için bir kaçış arabası olarak da kullanılmıştı.

Neyse ki hiçbir şey Zade'in üzerine değildi bu yüzden hâlâ onu teşhis edememişlerdi. Ne olursa olsun, araba kullanmak artık güvenli değildi ve bir anlığına o lanet şey için bir anma töreni yapacağını düşünmüştüm.

Sibby'nin Jimmy'den çaldığı USB'ler işe yaramazdı ve Sibby ofisinin önünde yakalandığı için paranoyası onu ele geçirmiş ve her şeyi çöpe atmıştı.

Normalde, onun binasının önünde olması bir tesadüf olarak değerlendirilebilirdi ancak Claire, Sibby kocasının kurbanlarından biri olduğu için Zade ile arasındaki bağlantının gayet iyi farkındaydı, bu da Jimmy'nin de farkında olduğu anlamına geliyordu.

Bu nedenle, flaş diskler de dahil olmak üzere tüm cihazları silip atmıştı. Ancak Zade bunun olacağını anlayıp adamlarından birini evindeki çalışma odasına fazladan USB yerleştirmesi için Jimmy'nin evine gönderdi.

Bu işe yaramıştı.

İki hafta önce Zade, Claire'in sürücülerinden birini dizüstü bilgisayarına bağladığına dair bir uyarı almıştı. Önceki çalışanlarının tümü, ona karşı açılan davaların en yoğun aşamasındaydı ve Jimmy'nin saçlarının iki ton daha beyazladığını söyleyebilirdik. Kazanmalarına dair bir beklentileri yoktu ancak Zade, harcadıkları zaman ve çabanın karşılığını çoktan vermişti. Artık hepsinin daimî bir işi vardı ve Claire'den korunuyorlardı.

O zamandan beri, zamanımız onun mesajlarının şifresini çözmek ve iş anlaşmalarından olabildiğince çok bilgi çekmekle geçmişti. Konumunu dünyanın diğer ucundaki uzak bir adaya sabitleyebilmiştik. Onu oradan çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorduk ama Zade biz onu öldürmeden önce Cemiyet hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek istiyordu.

Claire'in etkisinin hayal ettiğimizden çok daha derinlere indiğini öğrenmek göz korkutucuydu. *Her şeyde* parmağı vardı. Hayır kurumları, yüz binlerce kuruluş ve işletme, bankalar, büyük ilaç şirketleri ve tıp endüstrisi, yargı sistemi ve tabii ki tüm lanet olası hükümet. Verdiği tüm zararı geri alıp etkisini yok etmek *yıllar* alacaktı.

"Onu öldürmene yardım edeceğim," dedi Daya yanıma oturup bacak

sıcak üstüne atarken. "Ama önce, Francesca. O ve garson kız çarpıştıktan sonra Francesca büyük bir kriz geçirip kadına tokat atmış. Yetkililer çağrılmış ancak Rocco kabadayılık ederek onları lokantadan çıkarmış ve paslı kahverengi Chevy Impala'larına binmişler. Harekete geçtiler ve ben de onları kaldıkları motele kadar takip edebildim."

"Lanet olsun," diye soludum, gözlerim kocaman açılmıştı. "Onları gerçekten buldun."

Sırıttı. "Gösteri zamanı, bebeğim."

***

Aşırı gergindim.

Terli ellerimi kot pantolonuma silip sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler aldım.

Bunu yapabilirsin, dedim kendi kendime, sonra hemen dikkatimi yukarıdaki Dişi Şeytan'a çevirdim.

Değil mi, Tanrım? Bana haklı olduğumu söyle.

Francesca ve Rocco'nun nerede saklandığını öğrendikten sonraki yirmi dört saat içinde Zade ve ben onun özel jetine atlamıştık. Her eyalette adamları olduğu için, onlardan birine bizim için havaalanında bir araba hazırlatmıştı ve bir saat sonra kapılarının önünde duruyordum.

Ve ufaktan panikliyordum.

Önünde durduğum motel, *Bates Motel*'den fırlamış gibi görünüyordu. Yıkık dökük ve bir seri katil yönetiliyor gibiydi.

Kardeşler son üç gecedir burada kalıyorlardı ve kinci tarafım bundan çok memnundu. Eski yetiştiricim her zaman pislik içinde yaşıyordu ama sanki parası ve sınıfı paçalarından damlıyormuş gibi ortalıkta dolanırdı. Yalnızca lüks içinde yaşamak istiyordu ama Claire'in isteği üzerine erkek kardeşiyle birlikte boktan bir evde kalmak zorunda kalmıştı.

Evin konumu kızları saklamak ve İnfaz'a ev sahipliği yapmak için mükemmeldi, Francesca sık sık bu yüzden Claire'in daha güzel bir yere taşınmasına izin vermeyeceğinden şikâyet ederdi. Bunun yerine, başarılı olduğu yanılsamasını yaratmak için tüm parasını gardırobuna yatırırdı.

Ve bu... söz konusu pislik olduğunda bu varilin dibiydi.

Bu sürtüğün hak ettiği de buydu.

"Oda servisi!" diye seslendim ellerimi kırmızı kapıya vurarak.

İçeriden bağırışlar duyulabiliyordu ancak bunlar iki kapı ötedeki aile içi şiddet vakasından daha yüksek değildi.

Üç kapı ilerideki diğer uyuşturucu müptelası çiftten de yüksek değildi, odalarından yüksek sesle inleme ve homurdanmalar geliyordu.

* Bates Motel, ABD'ye ait drama dizisi. (ç.n.)

"Defol git!" diye seslendi Francesca diğer taraftan ve ardından bir tokat sesi geldi.

"Seni aptal sürtük, işte bu yüzden bu durumdayız! Sikik ellerine hâkim olamıyorsun!"

"Ah, bunu sen eleştiremezsin," diye tısladı. "Bütün kızlarıma ne dersin, ha? Ellerine hâkim olduğunu söyleyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Hemen o lanet çeneni kapa yoksa seni öldürürüm."

"Öldür!" diye bağırdı. "Zaten her şeyi kaybettik, Rocco. Claire'den yaklaşık bir aydır lanet olası ülkeyi terk edemeyeceğimizin söylenmesi dışında haber alamıyoruz. Paramız bitiyor çünkü kartlarımıza erişemiyoruz, bu aptal peruktan bıktım ve bu motelde hamamböcekleri var!"

Elim tekrar kapıyı çalmaya hazır şekilde havada asılı kaldı ama itiraf etmeliyim ki o küçük kendine acıma partisi beni eğlendirmişti.

"Oda servisi!" diye seslendim tekrar, Francesca yanıt olarak yüksek sesle çığlık attığında gülümsedim.

Sibby gurur duyardı.

Topuklu ayakkabılarının kapıya doğru geldiğini gösteren o belirgin işaret, yüzümdeki gülümsemeyi sildi. O eve geri dönerken ahşap parkeleri delip geçen her adımdan korkarak bir an için nefes almayı unuttum.

Kapı hızla açılarak beni kâbuslarımdan çekip çıkardı ve hepsi önümde vücut buldu.

Öfkeden köpürüyor, iri gözleri bana kilitlenmiş bir boğa gibi ağır ağır nefes alıyordu.

"Merhaba, Francesca. Beni özledin mi?" diye sordum yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirerek. Onu görmek beni tahmin ettiğimden çok daha fazla etkiliyordu ama ona karşı duyduğum öldürücü öfkeyi azaltmıyordu.

Aksine, onu daha da artıyordu.

Rocco arkasından geldiğinde, yürürken gıdısı oynuyordu. Francesca yüzünde acıklı bir ifadeyle kapı eşiğinde donakalırken, ben de aynı şekilde felç olmuş hâlde duruyordum.

Nefes al, Addie. Artık sana zarar veremezler.

"Taşak geçiyor olmalısın," diyerek Francesca'yla beni içinde bulunduğumuz bakışlardan sıyırdı.

Kapıyı çarparak kapatmaya çalıştı ama ben kapıya omuz atınca tahta kapı gıcırdayarak geri tepti.

Zade, benim için enjektörlerden alıp küçük dozlarda anestezi ile doldurmuştu. Çabucak, ön cebimden bir tane alıp tırnakları yüzümü tırmalamaya fırsat bulamadan boynunun yan tarafına sapladım.

Francesca yere yığılırken, Rocco bir defans oyuncusu gibi üstüme atlayıp beni duvara çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Kafam duvara çarptı-

ğında duvarların beton olduğunu zor yoldan öğrendim. Gözlerimde yıldızlar uçuşurken tek yapabildiğim Rocco'nun ellerini görüş alanımdan çekene kadar körü körüne ellerimi savurmaktı. Rocco'nun gırtlağına zayıf da olsa bir darbe indirmeyi başardım ve kolunun altından sıyrıldım. Nefessiz kalıp öksürürken, yön duygumu yeniden kazanmam için bana yeterli zamanı sağladı.

Bana son tecavüz edişi aynı zamanda beni son kez çaresiz gördüğü andı.

Hırlayarak arkasını döndü ve yüzüme nişan alarak kolunu savurdu. Eğildim ve karnına bir tekme indirerek onu şaşırttım. Toparlanamadan bir kez daha tekmeledim. Bu sefer bacaklarının arasından.

Gözleri acıdan pörtleyip ters dönerken bağırdı. Diğer oto enjektörü alıp boynuna sapladım, inlemeleri kısa sürede sessizliğe büründü.

Bir komşudan yüksek sesle rock 'n' roll çalıyor ve diğerinde ise televizyondan haber kanalının sesi yükseliyordu. Neyse ki hiçbiri bizi kontrol edecekmiş gibi görünmüyordu.

Soluk soluğa dönüp Zade'in yüzünde bir sırıtışla, kollarını kavuşturarak kapı pervazına yaslandığını gördüm. Yin-yang gözlerinde sıcaklık ve gurur karışımı bir duygu dönüyordu ve kendimi bu sikik dünyanın zirvesindeymiş gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

"Aferin, küçük fare," diye övdü, sesi derin ve tereyağı kadar pürüzsüzdü.

"Katılmak istemedin mi?"

Sırıttı. "Kızım halletti."

Göğsüm kabardı. Zade'in aşkına sahip olmak bir rüya gibiydi ama onun güvenine ve inancına sahip olmak bir rüya gerçekleşmiş gibi hissettiriyordu.

"Teşekkürler," dedim soluk soluğa, sırtımdan aşağı bir damla ter damladı. Ellerimi kalçalarıma koydum ve yerde baygın yatan ikiliye baktım.

Ağır görünüyorlardı.

Ellerimin tozunu çırparak Zade'e doğru yöneldim ve yanından kayıp gitmeden önce, "Onları çıkarmana izin vereceğim," diyerek göğsüne hafifçe vurdum.

Zade'in homurdanması adımlarımı hızlandırırken, yüzümde samimi bir gülümseme belirdi. Arkama baktığımda başını omzunun üzerinden çevirmiş ve sanki daha sonra benim için planları varmış gibi bakıyordu.

Onları hayata geçirmeyecekti ama kendimi kandırıp bu düşüncenin biraz ilgi çekici olmadığını söylemeyecektim.

Zade yoldan geçenleri kontrol ettikten sonra hızla Rocco'yu arka koltuğa ve Francesca'yı da bagaja sürükledi.

Bir süre daha baygın olacaklardı ama yine de bizi hızla havaalanına geri götürdü.

Neyse ki uçuşun yarısına kadar uyanmadılar ve ikimizin de başını ağrıtmadan önce onları tekrar uyuttuk.

Görkemli gotik malikâneye vardığımızda gece yarısını geçmişti, çatının iki yanında duran canavar heykelleri bize bakıyordu.

Bence yaşasalardı yaptıklarımızı onaylarlardı.

Bu sefer Zade'e yardım ettim. O Rocco'yu alırken ben de Francesca'yı bagajdan çıkardım. Yanlışlıkla onu düşürdüm ve bu, Rocco'yu verandanın basamaklarından çıkarıp ön kapıdan fırlatırken Zade'in kıkırdamasına neden oldu.

Şansıma, Francesca çok zayıftı. Görünüşüne takıntılıydı ve tavşan gibi yemek yerdi. Eğilip onu kollarından kaldırıp omzuma attıktan sonra hızla malikâneye girdim.

Tutsaklığım sırasında kaybettiğim ağırlık, kaslarla birlikte geri gelmişti. Sadece sağlıklı bir kiloya geri dönmekle kalmamış, aynı zamanda her zamankinden daha formdaydım. Tüm doğru yerlerden sıkılaşmıştım; kollarımı ve bacaklarımı kaslar kaplıyordu ve hatta kıçım bile yuvarlaklaşmıştı.

Çoğu günler hâlâ aynaya bakıp eskisi gibi güzel bir şey görmekte zorlanıyordum. Böyle göründüğüm için değil, böyle hissettiğim için. Benim gözümde, vücudum kirli el izleriyle lekelenmişti ve ne kadar ovalarsam ovalayayım beni onlardan kurtaramayacaktı.

Yere düşmesine izin verdiğimde Francesca'nın kafası damalı karoya çarptı. Saç çizgim terle kaplanmıştı ve nefesimi düzene sokmak için biraz bekledim.

Francesca ve Rocco, Zade'in onlara hızla işkence edip öldüreceğini sanacaklardı. Fakat yanıldıkları yer burasıydı. Aklımda çok daha büyük planlar vardı. Sadece onlar için değil, Xavier Delano için de.

Etrafını saran küçük bir orduyla özel adasında saklanıyordu ama Zade, ayın sonunda bir Los Angeles gezisi planladığı haberini almıştı. Ada, Batı Kıyısı'ndan çok uzakta değildi ve sadece iki saatlik bir uçuş olacaktı ancak yine de büyük siyah bir jeti hava trafik kontrolünden saklamak imkânsızdı. Başka bir uçağa burun üstü uçup birkaç parça hâlinde düşme riskini göze almadığı sürece mümkün değildi.

Bu çok utanç verici olurdu.

Yani, Xavier'i ele geçirene kadar Francesca ve Rocco bodrumda hayaletlerle takılıyor olacaklardı. Parsons Malikânesi'ni yenilediğimde bitmişti ama aşağısı hâlâ son derece ürkütücüydü.

Sibby yeni gelenleri görünce heyecanla zıpladı.

"Kesinlikle berbat kokuyorlar," diye bağırdı tiksintiyle dudağını kıvırırken. Rocco'yu işaret ederek, "Bu çürük yumurta gibi kokuyor. Diğeri ise çürük balkabağı gibi kokuyor," dedi.

Benim ve Zade'in gözleri çarpıştığında ikimizin de yüzünde *bu da ne demek lan* ifadesi vardı.

"Balkabağı mı?" diye dudaklarını oynattı sessizce, kafası karışmıştı. Umursamayacak kadar bitkin olduğum için omuz silktim. Bugünün çoğu seyahat ederek geçmişti ve ben yatmaya hazırdım.

"Sibby, bacaklarını tut. Onu birlikte aşağı taşıyacağız," dedim.

Arkasını dönüp yandaşlarından biriyle konuştu. "Daha sonra üzerimdeki pis kokuyu yıkayacaksınız."

"Aman Tanrım," dedim bakışlarımı yeniden Zade'e çevirerek. "Yarın küveti yıkamam gerekecek."

Kafasını iki yana sallarken rahatsız görünüyordu. "Kutsal su kullan. Bir sürü kutsal su."

29 Mayıs 2022

Zade'e aşığım.

Yüzüne söyleyemeyecek kadar tavuk olduğumu düşünürsek, yazmak iyi hissettiriyor. Ne cevap vereceği konusunda endişelendiğimden değil. Aslında o kısımdan oldukça eminim.

Artık başka birini düşünmediğimde bunu söyleyebilmek istediğim için. Tamam, iğrenç. Tecavüzcülerimi o şekilde düşünmüyorum. Bu beni sanki onları özlüyormuşum gibi hissettirdi.

Onlardan gerçekten nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Ve beni yalnız bırakmayacaklar. Gözlerimi her kapattığımda, oradalar.

Ve saniyeler sonra başka bir adamın içimdeki hissini hatırlarken nasıl olur da seni sevdiğimi söylerim?

Bu boktan bir durum. Ben boktan durumdayım.

BÖLÜM 31
ELMAS

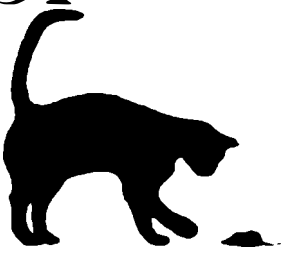

Lanet olası türbülanstan nefret ediyordum.

Tam kırmızı rujumu dudaklarıma sürmeye başladığım sırada uçak sarsıldı ve kahrolası yanağım kıpkırmızı oldu.

Üfleyerek, el çantamdan bir ıslak mendil aldım ve silip çıkardım.

Xavier dün gece Los Angelas'a uçmuştu, yani Zade'in özel jetindeydik ve yolu yarılamıştık. Bu gece özel bir yeraltı kulübüne katılacağına dair istihbarat almıştık, bu yüzden zengin görünmek gerekiyordu. Xavier'i tekrar göreceğim için endişeliydim bu yüzden endişe içinde boğulup terleyerek makyajımı akıtmaktansa, uçuş sırasında hazırlanarak zamanımı değerlendirmeye karar verdim.

Xavier'in hiç böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Kibir, ne kadar aptal olduğunun bir kanıtıydı. Z'den haber alamadan birkaç ay geçirmişti ve bir hafta sonu saklandığı yerden çıkacak kadar güvende olduğunu düşünüyordu.

Açıkçası, bence uygundu. Zade onu bulmadan beni satın alıp kendi seks kölesi olarak tutabileceğini düşündüyse, kesinlikle bir kulübe girip kendi özgür iradesiyle geri döneceğini düşünecek kadar kendine güvenirdi.

Sık sık gittiği kulüp, karanlık arzuları olanlara yönelikti. Zade'in araştırmasına göre, tüm kadınlar kendi özgür iradeleriyle oradalardı, bu da sadece Xavier'e odaklanmamızı sağlayacaktı.

Bu tanrının lütfuydu. Kadınların kaçırıldığı veya taciz edildiği bir yere girip tüm binayı yıkmamak ikimiz için çok daha zor olurdu.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, durum böyle olsaydı Zade için endişelenirdim.

Beni bulmak için kesinlikle dünyayı yakmış ve o zamandan beri durmamıştı. Rocco'nun arkadaşlarının ve İnfaz'a katılan birkaç misafirin izini sürüş ve hepsini yerin yedi kat altına göndermişti. Şey, teknik olarak artık rüzgârda toz olmuşlardı.

Beni eğitmek ve gözetlemek arasında Claire'i, Xavier'i, beni kaçıranları

ve o eve ayak basan herkesi avlamaya yetecek kadar kafasında nasıl boş yer kaldığını bilmiyordum.

Birkaç müzayedeyi daha düşürmeye çalışmıştı ama ben orada sınırı çektim ve bu sırada yerini alması için diğer adamlarını getirmesini istemiştim. Onu ikna etmesi çok uzun sürmemişti, bu sadece ne kadar bitkin olduğunu kanıtlıyordu.

O bir makineydi ve son zamanlarda rahatlaması için onu sevişme seanslarıyla zorlamak zorunda kalıyordum. Pislik, araba kovalamacasından beri beni dudaklarına bağımlı hâle getirmeyi başarmıştı ve ikimizi de aklı başında tutan tek şey buyken kızamıyordum bile.

"Güzel görünüyorsun," dedi arkamdan derin, bariton bir ses. Döndüğümde mini süitin kapı pervazına yaslanmış, bana en iyi viskiden bir bardakmışım ve o ve bir yudum için adam öldürebilirmiş gibi bakan Zade'i buldum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ellerimi gergin bir şekilde elbisemin üzerinde gezdirirken. Kan kırmızısı straplez modeldi, bir yanda kıçımın kıvrımının altından kesiliyor ve sonra çarpıcı bir şekilde inceliyor, diğer yanda ipek kumaş ayak bileğime kadar süzülüyordu.

Bana geçen yıl beni Mark'ın malikânesine götürdüğünde giydiğim elbiseyi hatırlatıyordu. Artık kırmızı bir elbiseye baktığımda o sinema salonunda bana yaptıklarını düşünmeden edemeyeceğime oldukça emindim.

Özellikle de şimdi, elinde siyah mor bıçağım ve bir kayışla gözlerinde şeytani bir parıltı eşliğinde bana doğru sinsice yaklaşırken.

On beş santim siyah topuklu ayakkabılar giyiyordum ama yine de kendimi Zade'in yanında duran küçük bir kız gibi hissediyordum. İki metreyi zorluyor olmalıydı.

"Bunları unutma," dedi bıçağı ve dantelli kayışı kaldırarak. "Korunmasız gitmeyeceksin."

"Bunu hayal bile edemezdim," diye mırıldandım ondan mest olmuş bir hâlde. Önümde yere eğildiğinde kalbim boğazımda düğümlendi.

"Ne yapıyorsun?" dedim nefes nefese, uzun parmaklarının uzanıp bileğimi tutmasını izledim. Dokunuşu elektrik çarpmış gibi hissettiriyor, tenimi yavaşça sıyıran teninin verdiği hisle bacağım seğiriyordu. Nefesimi tuttum, eli ipeğin altında kaybolup daha da yukarılara çıkarken kalbim hızlandı.

"Kraliçeme tacını takıyorum," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım dikkatim dağılmış bir şekilde, bacağımda dolaşan elektrik akımlarından titriyordum.

"Bir taç gücü simgeler. İşte bu bıçak senin için bu."

Karnımın altında sıcak sıvı birikirken titredim. Zade bana dokunacak kadar cesur olduğunda, tekrar hissetmeye alışmaya başladığım bir şeydi.

Geçen ay daha cüretkâr hâle gelmiş, eline geçen her fırsatta karşıma çıkarak bana dokunmak için her bahaneden yararlanmış, parmakları her zaman gereğinden uzun süre oyalanmıştı. Geceleri bir kâbusun içinde kaybolduğumda, onun yanında kendi tenimde olduğumdan daha güvende hissederek, beni bir süreliğine tutmasına izin vermiştim.

Bazen o anlarda çeneme yumuşak öpücükler kondurur, asla sınırları çok fazla zorlamasa da beni şefkatinin verdiği hisle tanıştırırdı. Giderek daha fazla onu arzuluyor ve arıyordum. Ve son zamanlarda bunun yeterli olmadığını hissetmeye başlamıştım. Daha fazlasına ihtiyacım var gibi.

Artan heyecanımı hissederek başını çevirdi ve dizime yumuşak bir öpücük kondurarak kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. Dişlerim altdudağımı aralarına sıkıştırdığında karşılık olarak gözleri parladı.

Yakıcı bakışlarını indirerek elbisemin kumaşını yana kaydırdığında artık iki bacağım da açıktı. Bu elbiseyle külot giymemeye karar vermiştim, ipek külotun hatlarını gizleyemeyecek kadar inceydi. Kumaşı bir santim daha kaldırırsa, uyluklarımın arasını görebilecekti.

Burun delikleri genişlediğinde yüzümün ısındığını, bana yaklaştıkça daha da kızardığını hissettim.

Kokunu alabiliyorum.

Çok uzun zaman önce, Parsons Malikânesi'ne koşup saklanmamı söylediğinde, beni bulursa cezalandırılacağına dair söz verdiğinde bana söylediği bir şeydi.

İçimden bir his vücudum onun için bu kadar sızlarken artık kokumu alabildiğini söylüyordu.

"Bacağını kaldır, bebeğim," diye kabaca emretti, sesi arzudan kısılmıştı. Dediğini yapıp ayağımdaki dantelli askıyı dolayıp uyluğumun üst kısmına doğru kaldırmasını ve parmak boğumlarının tehlikeli bir şekilde merkezime yaklaşmasını izledim.

"Bunu nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?" diye sordu usta parmaklarında bıçağı çevirerek. Hayatım boyunca, bunun neden onun yaptığını gördüğüm en ateşli şeylerden biri olduğunu anlayamayacaktım.

"Hı hı," diye ciyakladım. Gözlerimi dönen bıçaktan uzaklaştırıp bakışlarıyla buluşmak için tüm gücümü kullandım. Uyumsuz gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı ve kendimi ona karşılık vermek için yükseliyormuş gibi hissediyordum. "*Sen* nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

Onu neden kışkırttığımı asla anlayamayacaktım, tenimin şehvet bulutunun ardında gezinirken bile.

Dudaklarını kıvıran sinsi sırıtışı vücudumun kızarmasına neden oldu. Gittikçe ateş basıyordu ve bana neredeyse hiç dokunmamıştı.

Ne yapmayı planladığından emin değildim ama yüzündeki ifade bana bunun alçakça bir şey olacağını söylüyordu.

"Onunla beni kesemezsin," dedim ciddi bir şekilde. Bir an için, gözlerinde ateş yayılmadan önce kaybolan bir öfke parıltısı gördüm. Ve isteğimin arkasında yatan şeyi bildiğini biliyordum. O evde bana yapılanları itiraf etmeyeceğim birkaç gece olmuştu, Xavier'in bana tecavüz ederken beni kesmesi de buna dahildi.

Bir an için paniğe kapıldım, diğer adamların bedenimi kullandığını hatırlatınca duracağından korktum. Gergin bir şekilde duruyor, benden iğrenmesini bekliyordum. Benden uzaklaşırsa onu suçlamazdım ama yine de kalbimi yerinden sökerdi.

Bunun yerine elindeki keskin kenarı kavrayana kadar bıçağı çevirdi. Sonra sapını uyluğuma doğru kaydırdı, nazik ve alaycıydı. Korku dağılmaya başlarken rahatlama tüm kemiklerime yayıldı. Fakat o bile, sapı vajinamı okşadığında, sadece bir dokunuşla hızla kayboldu.

Şimdi, beklenti ve o kalıcı temkinden başka bir şey hissetmiyordum.

Türbülans uçağı tekrar salladığında kalbimin hissettiklerinin fiziksel bir temsiliydi.

"Senden çalınan bir şeyi geri almanın travmaya yardımcı olabileceğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

"Ve daha önce bir şey seni incittiyse, ona yeni bir anlam vermek yardımcı olabilir."

Gözlerini kaldırıp dikkatle bana odaklandı.

"Sana bu bıçağın yeni anlamını göstermemi ister misin?"

Tereddüt ettim ama sonra başımı salladım. Vücudumu farklı türde bir korku kaplıyordu, her zaman ilgimi çeken türden. Ve bunu çok özlemiştim.

"Elbiseni yukarı çek," diye talep etti kabaca, sesi derin ve pürüzlüydü. Çabucak dediğini yapıp kumaşı kalçalarımın kenarını gösterecek kadar yukarı kaldırdım.

Burun delikleri genişledi ve bir anlığına çenesini sıkıp, "Şimdi elini benimkine dola," diye emretti.

Kaşlarımı çatarak dediğini yaptım ve bıçağa sıkıca sarılmış elini tuttum. "Senin o güzel ellerini kesmek istemem. O yüzden bana rehberlik edeceksin."

Geri çekilmeye başladığımı hissederek başımı iki yana salladım.

"Sana dokunmayacağım," diye söz verdi. "Kontrol sende, küçük fare. Ben sadece elini korumak için buradayım. Bu bıçağın sana acı vermesine izin vermek yerine, onu kendine zevk vermek için kullan."

Boğazımı düğümlenirken kaçmak için çok güçlü bir dürtü hissettim. Fakat beni hareketsiz tutan bu duyguydu. Xavier'in kazanmasını istemiyordum. Cansız bir nesnenin beni kontrol etme gücüne sahip olacağı kadar korkunç bir şekilde hayatıma musallat olmasını.

Başımla onaylayarak elini yukarı kaldırdım, sapı içime girerken nefesim kesildi.

Zade, dişlerini sıkmış ve çenesindeki kasları zonklayarak hareketlerimi dikkatle izliyordu. Bileğinden aşağı kan damlamaya başladı ve açıklayamadığım nedenlerle elini daha sıkı kavrayarak daha fazla kan akmasına sebep oldum. Göğsünün derinlerinden homurdandı ama beni durdurmadı.

Dudağımı ısırıp onu yavaşça içime sokarken bir inleme koptu, bacaklarım titriyordu.

Normalde kendimi bıçak sapıyla becermekten zevk alabileceğimi hiç sanmıyordum. Fakat bunu yapmak için Zade'in elini kullanmak, kendi başıma ulaşamayacağım bir zevk katmanı ekliyordu. Benimki yerine bizim elimizden onun kanının damladığını görmek, bana açıklayamadığım bir şey hissettiriyordu.

İçimdeki bıçak sapını dibine kadar kaydırdığımda nefesim hızlandı, Zade'in parmakları tenime değiyordu. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi ama sözünü tutup bana dokunmadı.

"Nasıl bir his olduğunu söyle bana," diye tısladı, benim ellerimizi aşağı çekip tekrar kaldırarak keskin bir mutlulukla sarsıldığımı görünce büyülenmişti.

"Ç-çok iyi," diye soludum bir iniltiyle birlikte, kendi adımı unutturmakla tehdit eden bir hızda devam ederken gözlerim titriyordu.

"Yavaşla," diye ısrar etti eli benimkinin altında esnerken. Kendimi dinlemeye zorlayarak tempoyu yavaşlatıp zevki dışarı çıkardım.

"Şimdi kendini izle. Kendini tatmin ederken ne kadar güzel olduğuna bir bak."

Ağzım aralanmış ve göğsüm inip kalkıyordu, kaygan uyluklarımın arasından aşağıya baktığımda gördüğüm şey coşkumu artırdı.

"Ellerimizin her yerine nasıl boşaldığını görüyor musun, bebeğim?"

İkimizin de elleri onun kanıyla kaplıydı, uyarılma sıvımla karışıp tenimize bulaşan kıpkırmızı yolları takip ediyordu.

Midem kasılırken karnımın alt tarafında orgazm yükseliyordu.

"Evet," diye inledim.

"Ne görüyorum biliyor musun? Vajinanın bıçağı ne kadar sıkı kavradığını görebiliyorum," diye homurdandı, yüzü ihtiyaçla gerilmişti. "Doldurulmak için yalvarıyormuş gibi."

"Onun yerinde aletinin olmasını ister miydin?" dedim nefes nefese, gözlerinin parlamasının keyfini çıkararak. Beni sikmeyi hayal edip de bunun yerine bir bıçak sapının bunu yapmasını izlemeye zorlanması kesinlikle hoşuma gidiyordu. İçimi bir güç kaplarken yüzümdeki gülümsemeyi kapa edemedim.

Gözlerini benimkilere kaldırdı, gözbebeklerinde tehlikeli bir şeyler dönüyordu. Karnım kasılırken orgazm doruğa çıkıyordu. Fakat ondan korkmuyordum. Ona acıyordum.

"Bana dokunamayacağını bilmek canını acıtıyor mu?" diye sordum, içimdeki o noktaya çarptığımda bir inleme daha koptu. "Bu bıçaktan daha derinden mi kesiyor?"

"Evet," diye itiraf etti alçak ve karanlık bir ses tonuyla.

"Ona sahip olamazsın," diye alay ettim. Bana dikkatle bakarak ne yapmağımı anladı ve bundan hoşlanmadı. Yine de ona duyduğum güvenin yerle bir olacağını bildiği için bana asla itaatsizlik etmeyecekti.

Elleriniz bağlıyken saygı göstermek çok can yakardı.

Bıçağı daha derine ve daha hızlı saplayarak o zirveye ulaştım ve ona biraz daha tırmanmanın ıstırabı derinleştireceğine karar verdim.

Tek ihtiyacım olan biraz dürtmeydi ama bu sefer boşalmama izin vermesi için ona yalvaracak olan ben değildim.

O, *bana* yalvaracaktı.

"Beni yalamak ister misin, Zade?" diye sordum gözlerimiz çakışırken. "Boşalmaya çok hazırım."

Bakışlarını ellerimize indirerek dişlerini serbest bıraktı.

"Evet," dedi boğuk bir sesle.

"Lütfen de."

Tehlikeli bakışları ve dudaklarındaki vahşi bir kıvrılma intikam vadediyordu ama tereddüt etmedi. "Lütfen, küçük fare."

"Bir kez," diye izin verdim. "Onu heba etme."

Bana son kez yoğun bir bakış atıp öne doğru eğildi ve sıcak nefesini merkezimde hissettiğimde ürperdim.

Ardından dili klitorisime doğru yavaş ve sert bir şekilde kaydı. Tenime doğru inlediğinde artık dayanamıyordum. Etrafında paramparça oldum, dünyam parçalanırken haykırdım. Serbest kalan elim saçlarına gitti ve dizlerimin bağı çözülürken tutunacak bir şey arıyordum.

Çabucak ayağa kalktı, beni yakalayarak kendisine yasladı, ben dalgaların üzerinde gezerken ellerimizi vajinama sıkıca bastırdı.

Alnımı göğsüne bastırıp orgazmın kalıntıları yavaş yavaş kaybolurken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Buklelerime kaymadan önce iki eli de yüzümü kavradı, başımı geri çekip ağzını yanağıma sürttü.

"Onları bana ver," dedi sertçe.

Artçı sarsıntılar hâlâ sinirlerime saldırırken, dudaklarımı onunkilere çevirerek onu içeri aldım. Dudakları hemen benimkini yakalayıp bacaklarımın arasından yayılan zevkle yarıştı.

Beni yoğun bir şekilde öptü ve geri çekilmeden önce dudaklarını kulağıma değdirip küçük, boğuk bir inilti çıkardı. Elini cebine atıp bir gül çıkardı ve kulağımın arkasına sıkıştırdığında şaşkınlık beni sakinleştirdi.

"Bir gün, benim yanımda yeniden güvende hissedeceksin," diye fısıldadı. sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Ve o gün geldiğinde, kendimi cömert hissetmem için dua etsen iyi olur."

***

Kulüp *Supple*'a girdiğim an, uğursuz bir varlık uzanıp etrafımı sarıyor gibi hissettim.

Gözlerimin üzerinde siyah işlemeli yarım bir maske takılıydı ve yüzümün üst yarısını gizliyordu. Bu kulüpte zorunlu olmasa da kimliklerini gizli tutmayı tercih eden katılımcı sayısı, takmayanlardan daha fazlaydı. Bu da itibarlarını sağlam tutmak anlamına geliyordu.

Ağır bir bas, her iki yanında iki çubuk ve dümdüz ileride koltuklarla çevrelenen bir sahnenin olduğu ana zemin boyunca uzanan siyah ve altın rengi mermeri titreştiriyordu.

Tipik kulüp şarkıları yerine, yavaş ve ağır müzikler çalıyor, sahnedeki kadın ağır tempoda şehvetli bir dans sergiliyordu. Üstünde elmas işlemeli örgü elbise ile siyah bir sutyen ve külot takımı vardı. Yüzünü kırmızı bir maske örtüyor, siyah saçları dalgalar hâlinde etrafından dökülüyordu.

Birkaç dakika büyülenmiş gibi izledim. Kıvrak hatları mükemmel bir hassasiyetle müziğe göre dönüp hareket ediyor, izleyenleri kükreyen bir aleve çekilen güveler gibi kendine çekiyordu.

Kıyafetleri üzerindeydi ama tanık olduğum en seksi dansı yapmak için soyunmasına bile gerek yoktu.

"Odaklan, bebeğim," diye fısıldadı Zade bluetooth kulaklığımdan. Derin ve pürüzlü sesi omurgamdan aşağı bir ürperti süzülmesine sebep oldu. Büyük olasılıkla ben kadını izlerken beni izlediği içindi. Odanın her köşesindeki kameralara sızmış ve piksel piksel görüntülerde bile ne kadar büyülendiğimi görmüş olmalıydı.

Yanaklarımın kızardığını, karın boşluğuma doğru yayıldığını hissettim. Daha sadece ön kapıdan geçmişken, burası şimdiden pençelerini tenime batırıyordu.

"İyi bir dansçı," diye kendimi savundum başka bir kadının güzelliğini takdir etmekten utanmayı reddederek.

"Fark etmedim," diye yanıtladı.

Garip bir şekilde ona inanıyordum ve bununla ilgili bir şey karnımda dönen ateşi harlıyordu.

Oda kalabalık olmasa da birkaç kişi bar taburelerine dizilmişti. Soldaki barın ortasında boş bir koltuk görüp ona doğru yöneldim.

Zade'e göre tüm gerçek ahlaksızlığın gerçekleştiği alt kata inmeden önce bir içkiye ihtiyacım olacaktı.

Barmen takım elbise ve papyon giymiş, üzerinde şık siyah bir yelek olan genç bir adamdı. Parlak siyah saçları geriye taranmıştı ve üstdudağını sadece ince bir bıyık kapatıyordu. Bana Edgar Allan Poe'nun gençlik yıllarındaki görünümünü hatırlatıyordu.

"Sizin için ne verebilirim, hanımefendi?" diye sordu kibarca kara gözleri benimkilere sabitlenirken.

"Bir martini lütfen," diye yanıtladım.

Birkaç dakika sonra içkimi uzatıp hoş bir gülümsemeyle paramı aldı. Neyse ki havadan sudan konuşmaya çalışmadan barına ve diğer müşterilere odaklandı.

Martinimi yudumlarken etrafıma kurnazca baktım, boğazımdan aşağı akan alkolün acısı sinirlerimi yatıştırıyordu. İzleniyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum ama sanırım buranın amacı da buydu. Görünüşe göre, röntgencilik ve teşhircilik burada normaldi. Mahremiyet için gidilecek çok fazla yer vardı ve çoğu müşteri bununla uğraşmazdı.

Sinir bozucu olduğu kadar tam olarak rahatsız edici de değildi. Sahnedeki kadının, her kıvrımını izleyen bu kadar çok gözle ne hissettiğini merak etmeme neden oluyordu. Bu ona iyi hissettiriyor muydu? Yoksa insanların bakışlarının ağırlığını unutup kendini müziğin içinde mi kaybediyordu?

İçkimi bitirdikten sonra bardağı kaydırdım ve bir tane daha sipariş etmeden önce tabureden kaydım. Birkaç içkinin getirdiği hoş sarhoşluğa yenik düşmek istesem de Xavier'ın icabına bakarken aklımın yerinde olmasını istiyordum.

Onu tekrar görmek için, kendimi bu kadar kısa bir süre içinde elimden geldiğince hazırlamıştım ancak eski yaraları birkaç saniye içinde parçalamayacağına inanacak kadar hayalperest değildim. Yine de eskisinden daha güçlüydüm ve onun için bir daha asla kan dökmeyecektim.

Ben aşağı indiğimde Zade kısa süre sonra beni takip edecekti. Kendi kendimi idare edeceğime güvense de beni tek başıma bırakmayı kabul etmiyordu.

Onun varlığının bana güç verdiğini inkâr edemezdim ve tacizcilerimden biriyle karşılaştığımda o gücün alabildiğim kadarını alacaktım.

Yavaşça bir nefes vererek aşağı kata inen, erkeklerin ve kadınların girip çıktığı perdeyi buldum. Başımı eğerek bir çifti takip ettim, her adımda elleri birbirinin üzerinde geziniyordu.

Başka bir perdeli kapıdan girdiğimde havaya seks kokusu sinmişti.

Burada, çok sayıda vücut alanı işgal ediyordu, en az yarısı soyunmuş durumdaydı. Birkaç kadın, başkalarının dokunması ve öpmesi için göğüslerini

açmıştı. Birkaç erkeğin elleri elbiselerinin üstünde veya başka bir adamın pantolonunun derinliklerindeydi.

Burada hiçbir şey yasak değildi ve kendime bunun rızaya dayalı olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Bu, ben ve diğer kızların birlikte cezalandırıldığında olduğu gibi çıplak vücutlarla dolu bir odaydı ama çoğumuzun isteksiz olduğu zamanki gibi değildi.

Bir an için, her şeyi incelemek için durdum. Doğuştan kötülüğün sınırında sürünen ancak katılan *herkes* için zevk ve arzudan başka bir şey getirmeyen seksle tanıştım.

Dürüst olmak gerekirse, kıskanıyordum. Cinsel özgürlüğü ve seks konusundaki rahatlığımı özlüyordum. Tehlikeli, heybetli bir adam zorla içime girdiğinde bile, başım aksini haykırsa da vücudum hâlâ onun için sızlıyordu. Şimdi, bunun düşüncesi güçlü bir uyuşturucu alıp kafayı bulmak gibi geliyordu. Bu sinir bozucu bir duyguydu çünkü kontrol etmek mümkün değildi ve paniğe kapılmamak için sürekli kendinizi sakinleştirme mücadelesine dönüşüyordu.

Omuzlarımı gevşeterek Xavier'e benzeyen birini arayarak odaya göz attım. Çoğu yarım maske takıyor, ağızlarını... bazı amaçlar için açık bırakıyordu.

Kalbim güm güm atarken bedenlerin arasından geçip onu aradım ve elim boş döndüm.

On beş dakika sonra Zade, "Onu buldum. Koridorun sonunda, izleme odalarında."

Solumdaki koridora baktım, ne kadar karanlık ve davetkâr göründüğünü fark ettiğimde yutkundum. Nefesimi tutup başıboş dolaşan birkaç elden kaçarak kıvranan bedenlerin yanından yan yan geçtim.

Koridora girdiğimde kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Neon kırmızı ışıklar tavanın her iki yanında sıralanarak, mekânı ahlaksızlığı temsil eden renkte aydınlatıyordu. Bana bir bakıma perili evi hatırlatsa da burada korku çığlıkları yerine zevk çığlıkları vardı.

"Bunu yapabilirsin, Addie," diye teşvik etti Zade yumuşak bir sesle. Ağır ağır nefes aldığımı duyabiliyor olmalıydı. Sadece filmlerde göreceğimi sandığım bir odaya girerken alnım ve ensem terle kaplanmıştı.

Beni çevreleyen her duvarda üç büyük cam pencere vardı. Her pencerenin arkasında, seksin çeşitli aşamalarındaki bir çiftin olduğu bir oda duruyordu. Tam ileride, bir kadın dört ayak üzerinde dururken, bir adam onun arkasında durup kıçını sopayla kamçılıyordu.

Solumdaki çift karşılıklı oral seks yapıyordu. Adam ayakta durmuş kollarında ters çevrilmiş haldeki kadını tutuyordu. Bunu yapmanın ne kadar ağır olacağını merak ederek başımı kaldırdım.

Sağımda, kadın yatağa zincirlenmiş, deri takım elbiseli bir adam onu sırtlaşlarken kıvranıyordu.

Odalarda hoparlörler olmalıydı çünkü inlemeleri, yanlarında durmam durmayacağım kadar yüksekti.

Birkaç röntgenci odaların içinde ve dışında durup kendilerine veya yanlarındaki kişiye ince bir şekilde dokunurken çiftleri izliyordu.

Kendimi rahat hissetmemeye başlarken endişeli bir şekilde kıpırdandım.

"Geliyor, bebeğim," diye uyardı Zade ama onu güçlükle duydum. Önumde olup bitenler karşısında o kadar hipnotize olmuştum ki, yaklaşan kişiyi sesi kulağıma gelene kadar fark etmedim.

"Sizi en çok hangisi etkiledi?"

İrkilerek keskin nefesimin kaçmasına engel olamadım. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve midem korkudan titriyordu.

Sesini nerede duysam tanırdım. Kâbuslarımda o kadar sık duyuyordum ki asla unutamayacağımdan korkuyordum.

Xavier yanımda durdu, ellerini gelişigüzel bir şekilde ceplerine sokarak izledi. Yüzünün yarısı, bir gözünün üzerine gümüş elmas kaplamalı siyah bir maske ile örtülmüştü.

"Seni korkuttuğum için çok üzgünüm," diye mırıldandı, yüzündeki sırıtış hiç de üzgün olmadığını gösteriyordu.

Beni henüz tanımamıştı. Kimliğimi gizlemeye yardımcı olması için koyu kahverengi bir peruk takıyordum ama konuştuğumu duyduğu anda kim olduğumu anlayacağını tahmin edebiliyordum. Boğuk sesim her zaman kolayca tanınabilir olmuştu.

Xavier'in varlığı boğucuydu ve kalbimi dizginlemek için mücadele ederek bakışlarımı başka yöne çekmem birkaç saniyemi aldı.

Gergin bir şekilde yutkunarak doğrudan önümdeki çifte baktım; adam şu anda kadını arkadan beceriyordu, kadının kıçında ve uyluklarında parlak kırmızı şeritler vardı. Elleri arkasından kelepçelenmişti ve adam bağlı ellerini destek olarak kullanıyordu. Tiz ve zevkle keskinleşen çığlıklarını duyduğumda bir kez daha kıskançlık hissettim.

"Çok mu utangaçsın?" diye sordu. Kırmızı lekeli dudaklarımı büzdüm, bunun onu tatmin edeceğini umarak başımı salladım.

Utanma elmas, sikimi ne kadar iyi emdiğini göreyim.

Kendimi toparlamak için ne kadar çabaladığımı görmesin diye gözlerimi sımsıkı kapatıp yüzümü başka yöne çevirdim.

"Tam arkandayım, bebeğim," diye fısıldadı Zade. Bakmak için dönmedim ama yine de onu hissettim. O, yanımda duran adamdan çok daha güçlü bir enerji yayıyordu.

Anında rahatladım. Zade, Hades olabilirdi ancak karanlık tanrının, kadı-

nından başka kimseye boyun eğdiği görülmemişti. Bu bana güvenimi yeniden canlandırmaya yetecek kadar küçük bir dozda güç veriyordu.

Xavier artık bana zarar veremezdi. Bana dokunamazdı, beni kesemezdi veya beni kullanamazdı. Kendini güçlü bir varlık gibi gösteren zavallı bir ruh. Yakında, ona sadece bir insan olduğunu ve benim de kendi ellerinde dövülmüş bir orak olduğumu hatırlatacaktım.

"İstersen seni rahatlatabilirim," dedi Xavier sesini kalınlaştırarak. "Solunda özel odalar var."

"Tamam," diye onayladım sessizce.

Elimi tuttu, teninin dokunuşu tüm vücuduma soğuk bir ürperti gönderiyordu. Ne kadar ölü gibi hissettirdiğini unutmuştum. Beni odanın köşesindeki bir çift kapıya doğru çekti. Belli belirsiz Zade'e dönüp baktığımda yüzünün tamamını kaplayan bir maske taktığını gördüm. Tamamen siyah, geometrik noktalar, abartılı çatık bir ifade ve gözün içinden geçen bir çizgi. Yin-yang gözleri gizlenmişti, onların olması gereken yerde sadece dipsiz çukurlar vardı.

Kabul etmek gerekirse, korkunç görünüyordu. Üstelik bunun karnımın altında, bacaklarımın arasına batan bir şeyi ateşlemediğini söylersem yalan söylemiş olurdum.

Xavier bizi siyah kapılarla dolu bir koridora götürürken önüme dönüp odaklandım. Burada ölümcül bir sessizlik vardı.

"Ses yalıtımlı odalar," dedi Xavier ve yüzünde pis bir sırıtışla bana baktı.

Bizi özel bir odaya sokarken, sinirlerim çılgına dönerken dudağımı ısırdım. Beyaz duvarlar, tavanı çevreleyen LED ışıklardan maviye boyanmıştı. Ortada tek kişilik siyah bir yatak, başlık ve ayakucunda kelepçeler ile duruyordu. Yanında muhtemelen farklı türde oyuncaklarla dolu bir şifonyer vardı.

"Bu odaların ses geçirmez olduğu konusunda endişelenmeli miyim, Xavier?" diye sordum, artık sesimi tanıması umurumda değildi.

Yavaşça kafasını bana çevirdiğinde mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Maskenin altından bile tepkisini gizleyemiyordu.

"Görüyorum ki elmasım bana geri dönmüş," dedi dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken. Gözleri vücuduma kaydı, beni yavaşça incelerken acele etmedi ve ön kolumdaki gül dövmesinde durdu.

"Tanrım, harika görünüyorsun. Seni hemen tanıyamamamın nedeni bu olmalı." Gözleri saçlarıma kaydı. "Saçların da daha koyu. Buna hayran kaldığımı söyleyemem."

"Gerçekten incindim," diye yanıtladım kuru bir sesle.

Gözbebeklerinde öfke parladı. Bu tepki gülümsemeyi zapt etmemi imkânsız hâle getiriyordu.

Başıyla onayladı, görünüşe göre kendi kendini.

"Sanırım beni öldürmek için geldin."

Başımı eğdim. "Öldürebileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sorguladım, onaylaması beni hiç ilgilendirmiyor olsa da.

Gülerek başını geriye attı ve boğazını açığa çıkardı. Şahdamarına bir kesik. Tüm ihtiyacım olan buydu. Fakat Xavier'i öldürmek istemiyordum.

Bu gece değil, bu gece istemiyordum.

Kahkahası azalırken daha yüksek sesle nefes alıyor olsaydım arkamdan gelen hafif tık sesini duymazdım.

Dönüp kolu çektim, kapıyı kilitlediğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacaktı. Bu, otomatik olduğu anlamına geliyordu.

"Buranın sahibiyle iyi arkadaşız," diye açıkladı Xavier karanlık bir tavırla. "Kızlarla vermek istediklerinden biraz daha fazla zaman geçirmek istiyorsak, elimizde... onların biraz daha kalmalarını sağlamak için araçlarımız var."

Tekrar Xavier'e dönüp cebine soktuğu elini fark ettim. Kilitleri devreye sokmak için orada bir tür düğme olmalıydı.

Nabzım hızla çarpıyordu ama hissetmekte güçlük çektiğim bir özgüven yayarak çenemi kaldırdım.

Bu... Zade'in veya benim farkında olduğumuz bir şey değildi. Bu kulüpteki en büyük kurallardan biri kadınlara güvenlik ve rahatlık sağlayacak kilitlerin olmamasıydı. Görünüşe göre sahibi yaltakçı bir piç kurusuydu ve onu nasıl saklayacağını biliyordu. Kaç kadının bu odalarda mahsur kaldığını ve nasıl seslerinin kesildiğini merak ettim. *Supple*'ın itibarı kusursuzdu, bu da korkutma taktiklerinin etkili olduğu anlamına geliyordu.

"Kapıları kilitledin," dedim Zade'in beni duyabilmesi için yüksek sesle.

"Az önce ne dedin sen, bebeğim?" Bir saniye sonra sesi geldiğinde kapıma doğru koştuğunu biliyordum.

Özel odaları kullananların mahremiyetini korumak için buraya kamera sokmuyorlardı. Ve şaşırtıcı bir şekilde Zade'in düşündüğü gibi odada gizlenmiş gizli bir kamera bile yoktu. Bu, artık burada kilitli kaldığıma göre, olan hiçbir şeyi göremeyecek demekti.

Adrenalin vücudumu kaplarken dehşet bağırsaklarımda birikiyordu.

Eskiden olduğumdan daha güçlü olabilirdim ancak bu, TSSB'nin hâlâ nefesimi kesmediği anlamına gelmiyordu. Travma *puf* diye uçup giden bir şey değildi. İyileşiyordum ama bu devam eden bir süreçti ve içimde Xavier'in beni sürünerek çıkmamın haftalar sürdüğü o karanlık yere geri atacağına dair mide bulandırıcı bir his vardı.

O benim kâbuslarımdaki öcüydü. Aklımdan çıkaramadığım yüzdü. Bana yaşattığı şeyler, Rocco ve arkadaşlarının bana yaptıklarından çok daha kötüydü. Bana yaptıkları çok kişiseldi.

Ben sadece erkekten erkeğe geçen başka bir beden değildim. Ben onun tatlı zamanını geçirdiği bir maldım. Bana elinden geldiğince acı vermişti ve bunlar bana en çok musallat olan anlardı.

Bana asla bahşetmeyeceği bir ölüm için yalvarmış, ona asla sahip olmayacağı bir hayat üzerinde güç vermiştim.

Fakat artık korkmayı kabul etmiyordum. Ona bir daha üzerimde herhangi bir kontrol vermeyi reddediyordum. Bu gece, o gücü geri alacak ve bıçağı boğazıma saplamış olmayı dilemesini sağlayacaktım.

Kapı kolu arkamda sarsılarak Xavier'in dikkatini çekti. Fırsatı değerlendirip ani bir hareketle yumruğumu doğrudan burnuna geçirdim.

Başı geriye düşerken gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kendini toparlayamadan üzerine atladım, karnına ve ardından şakağına bir yumruk daha indirdim.

Kükredi, kolu fırlayıp beni başımın yanında yakaladığında parmağındaki altın yüzük yanağımı kesti. Yüzünde çatık bir ifadeyle bana saldırırken burnundan kanlar akıyordu.

Sertçe kapıya çarptığımızda ciğerlerimdeki nefes kesildi. Sonra kollarımdan tuttu ve tüm gücüyle, yüzünde saf bir öfkeyle beni fırlattı.

Yere uçtum, beceriksizce omzumun üzerine inip şakağımı fayans zemine çarptığımda çığlık attım. Görüş alanımda beliren yıldızlar, Zade'in kulağımdaki artık paniklemiş sesini bastırıyordu.

Jay'e kapıları açmasını söyleyecek ve onun da nasıl yapılacağını bulması uzun sürmeyecekti ama Xavier'in beni öldürmek için tek ihtiyacı olan bir saniyeydi.

Bulanık görüşümün arasından Xavier'in yumruğunun yüzüme doğru uçtuğunu gördüm. İçgüdüsel olarak çekilip elinin sert zeminden kaymasına neden oldum. Acıyı savuşturmak için elini sallayarak bağırdı.

Dişlerimi sıkarak bacağımı tekmeledim ama beni bileğimden yakalamayı başarıp kendisine doğru çekti.

Yüzü hayvansı bir öfkeyle buruştu. Kırık burnundan akan kan, açık dişlerinin arasından sızıyordu.

Ona karşı mücadele ettim, tüm gücümle tekmeledim ve elini ayağımı yüzüne saplayacak kadar uzun süre yerinden oynatmayı başardım.

Tam zamanında döndüğünde topuğum sadece şakağını sıyırdı.

"Siktiğimin kaltağı," diye hırladı, tekrar bacaklarımdan tutup üzerime çıktı. Hızla savrulduğumda beni karnıma doğru çevirip dizleriyle ellerimi yanlarıma sıkıştırmasına neden oldum. Elbisemi yırttı ve bir an için kontrolümü kaybedip paniğe kapıldım. Elbisemi kıçımdan yukarı kaldırırken boğazımdan bir çığlık koptu.

Ne kadar mücadele edersem edeyim, beni bacaklarının arasına sıkıştırırken tüm çabalarım boşunaydı.

Kemer tokasının şıkırtısı beni kendime getirdi.

Bu herif aletini bir daha yakınıma getirirse mahvolurdum.

Nefes nefese, hareket etmeyi bırakıp yüzümü soğuk karoya yasladım.

Her seferinde olduğu gibi vazgeçtiğime inanarak kıkırdadı. Savaşmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini bildiğim için orada yatar ve öylece kabul ederdim.

"İşte böyle, elmas. Bu iyi bir..."

Hırlayarak ona karşı direndim, onu hazırlıksız yakalayıp ileri atılmasına neden oldum. Sonra kafamı geriye doğru atıp doğrudan burnuna vurdum.

Acılı bir feryat kopardığında üzerimdeki tutuşu gevşedi. Dönerek yumruğumu doğrudan nefes borusuna sapladım.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, oksijen için mücadele ederken çığlıkları kesildi. Tam o sırada kapı kulakları sağır eden bir sesle sertçe açıldı.

Zade içeri girdiğinde yüzündeki öfke o kadar güçlüydü ki, ayırt edilebilir tüm özellikleri içinde kayboluyordu.

"Zade, onu öldürme," diye bağırdım, Xavier'i ceketinin arkasından yakalayıp kahrolası bir kediyi ensesinden tutuyormuş gibi havaya kaldırdığında içimde farklı türde bir panik filizlendi. Elindeki kesiği tekrar açacak kadar sıkı kavradı ve kanı bileğinden aşağı akmaya başladı.

"Zade!" diye bağırdım pantolonunun arkasından susturucu takılı silahını çıkardığını gördüğümde onlara doğru koşarken. Beni duymuyordu bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıp silahının namlusunu tutup kendime doğru çevirdim.

Başı bana döndü, gözleri öfke ve şaşkınlık karışımıyla kocaman açılmıştı.

"Sakın. Onu. Öldürme."

Derin bir nefes alarak homurdandı ve silahı elimden çekip tekrar pantolonunun içine soktu. Xavier'in kafasının yan tarafına yumruk atarak onu bayılttı. Artık Zade'in elinde ölü gibi bir ağırlık olmasına rağmen onu hâlâ tüy kadar hafifmiş gibi tutuyordu.

Burnumun dibine girip dişlerini göstermekle meşguldü. "Bunu bir daha yaparsan küçük fare, seni dizimin üzerine yatırır ve o namluyu küçük, sımsıkı kıçına sokarım. Beni anlıyor musun?"

Yüzümü buruşturup başımı aşağı yukarı salladım, şimdi beni vurmaya ne kadar yaklaştığını fark ettim. Benim hatam olsa bile, kendini asla affetmezdi.

"Bana tokat at, yumrukla, taşaklarıma tekme at. Ama *sakın* silahımı kendine doğrultma."

Tekrar başımı salladım, artık saldırı altında olmadığım için gerçeklik geri dönmüştü. Zade'in sesi uzaktan gelen bir fısıltıya dönüşüyor ve görüş alanımı yavaş yavaş daraltan tünel görüşüyle boğuşuyordum.

Sistemim çöküyor ve akıl sağlığımı korumakta zorlanıyordum.

Xavier bana tecavüz etmeye çalışmıştı. Neredeyse başaracaktı.

Bacaklarını aç, elmas.

Çok pembesin. Onu kanla kırmızıya çevirmek için sabırsızlanıyorum.

Jay, Zade'e bir şeyler söylemiş olmalıydı ki hızla Xavier'i yere indirdi. kafası şak diye karoya çarptığında maskesini tekrar yüzüne geçirdi.

Bir dakika sonra güvenlik odaya daldı ve ne kadar paniklediğimi görmeden dikkati dağıldı. Üç parça takım elbise giyen iki adam silahlarını bize doğrultuyordu.

"Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı içlerinden biri. Zade ellerini kaldırdığında benimkiler de içgüdüsel olarak kalktı.

"Bağırmanıza gerek yok, beyler. Ben sadece kızımı bu adam tarafından saldırıya uğramaktan kurtarıyordum."

İki koruma baygın hâldeki Xavier'e baktı ama silahlarını bırakmaya pek niyetli görünmüyorlardı.

"Bu Xavier Delano mu?" diye sordu içlerinden biri ona iyice bakmaya çalışarak.

"Hayır," diye yalan söyledi Zade. Xavier'in yüzü hâlâ örtülüydü ama buraya yeterince sık geliyorsa saçından veya boyundan tanınabilirdi. Bazen elleri kadar basit bir şey, eğer onları yeterince iyi tanıyorsanız, kolayca tanınabilirdi.

O elleri bir kilometre öteden tanıyabileceğimi biliyordum...

Korumalar, Xavier'i daha iyi görebilmek için odanın içine doğru ilerledi. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki göğsüm ağrıyor ve gözlerim kararıyordu.

Döndüm ve bunun vurulmama sebep olabileceği bilgisi düzgün düşünmem için yeterli olmuyordu.

"L-lütfen," diye fısıldadım. "Canımı yakmaya çalışıyordu."

Korumalar birbirlerine baktı ve karmakarışık kelimelerimden biraz endişelenmiş gibi görünerek silahlarını yavaşça indirdi. Sonunda bir önemi olmayacaktı. Xavier çok önemliydi ve bizi öylece bırakmayacaklardı.

"Addie," diye fısıldadı Zade ve ilk başta ne anlatmaya çalıştığından emin olamasam da sonra sanki *devam et* dermiş gibi çenesini kaldırdı.

Dikkatlerini dağıt. İstediği buydu.

Fakat kaslarını kaplayan gerginliğe ve bana doğru adım atmasına bakılırsa, siktir et onları deyip bana doğru koşmaya hazırdı. Dağıldığımı görebiliyordu ve beni teselli etmekle bizi canlı çıkarmak arasında kalıyordu.

Onaylamak için çenemi eğdim. Aklımı kaybetmenin eşiğindeyken zor değildi zaten. Gözlerimden yaşlar akıyor ve dudaklarım titriyordu. Bir çığlık attım, saçlarımı ellerimin arasına alıp çekiştirdim.

"B-bana te-tecavüz etmeye ç-çalışıyordu," diye hıçkırdım.

"Dur, dur, hey, her şey yolunda. Bu işi halledeceğiz."

Bağırarak kafamı yere vurdum ve korumalar bu çıkışım karşısında o kadar şaşırdılar ki silahlarını tamamen bıraktılar. İri gözleri birbirlerine döndü ve sessizce aralarında konuştular, *ne bok yiyeceğiz adamım?* diye sordu biri ve diğeri de *bilmiyorum, o delirmiş,* diye cevap verdi."Hey, ah, sadece rahatla tamam mı?" dedi birinci koruma, sözleri şimdiye kadar duyduğum sakinleştirici olmaktan en uzak şeydi. Sonra ortağına döndü. "Destek çağır."

Ancak, birincisi talebini tam olarak tamamlayamadan ikinci korumanın kafatasına bir mermi saplandı.

Zade saniyeler içinde silahını çıkarıp onu vurmuştu; susturucu, suçunu sessiz tutmak için ucuna takılmıştı.

İlk koruma, gözleri genişlerken nişan almak için uğraştı ama sonra bir kurşun alnını delip geçti. Başı geriye doğru fırladı ve ortağının yanında yere yuvarlandı.

Zade vakit kaybetmedi. Xavier'i kaldırıp omzuna attı, elimi tutarak beni arkasından çekti.

"Hadi gidelim, bebeğim. Ve uçağımıza bindiğimizde seni toparlayacağım."

Zade beni koridorun sonuna doğru çekerken cevap verip vermediğimi hatırlamıyordum. Büyük olasılıkla Jay'e bir şeyler yapmasını emrederek alçak sesle mırıldanmıştı ama kafamın içindeki çığlık sözlerini bastırdı.

Vücudum tamamen otomatik pilotta hareket ediyordu. Bizi oradan nasıl çıkardığını hatırlamıyordum. Eve üç saatlik uçuşu hatırlamıyordum. Üstümdeki Xavier'in ağırlığı ve kafamın içinde çınlayan kemer sesinden başka hiçbir şey hatırlamıyordum.

31 Mayıs 2022

Xavier benimle işini bitirdiğinde beni okşardı. Aynen. Çok tuhaf.

Ama bunu yaparken, Zade'in eninde sonunda bana olan aşkını kaybedeceğini de söylerdi. Zade gibi adamların kendilerine ait olana başka bir adamın dokunmasına katlanamadıklarını söylerdi. Orada bir süre için ona inandım.

Yanılmıyordu. Ama yanılıyordu da.

Zade'in saplantısını hafife alıyordu ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Tanrım, benim bir sorunum var.

Sanırım bu noktada normal olsaydım daha tuhaf olurdu, değil mi?

BÖLÜM 32
ELMAS

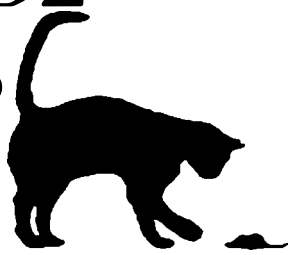

Miadını doldurmuş eski bir klima ünitesi gibi sarsıldım.

Eve yeni gelmiştik. Zade bodrumda Xavier'le ilgileniyordu ve ben de çaresizce akıl sağlığımın son kırıntısına tutunuyordum. Huzursuzluk kemiklerime yayılıyor ve kendimi kendi kafesime kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum.

Kalbim güm güm atarken yatak odamın kapısını arkamdan kapattım ve ellerimi saçlarımdan geçirip sımsıkı çekerek volta atmaya başladım, kaygıyı yatıştırmak için acıklı bir girişimdi.

Endişelenme elmas, bunu senin için güzel ve yavaş yapacağım. Her santimimi hissetmeni istiyorum.

Hayır, istemiyorum.

Gözlerimde yaşlar birikirken başımı sallayarak kendimi o siktiğimin şeytani sesinden kurtarmaya çalıştım.

Lanet olası kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıydım çünkü dakikalar sonra Zade içeri daldı ve gözlerinde kontrol edilemeyen bir yangınla kapıyı çarparak kapattı.

"Konuşmamız lazım, Adeline. Dört saatten fazla bir süredir hazmetmene izin verdim. Benimle konuşman gerekiyor."

İsteri beni tüketiyordu ve neyi anlamıyordu ki? Onun kahrolası *sözlerini* duymak, benimkileri de ona söylemek istemiyordum. Kafamda çok fazla şey vardı ve ben onların içinde boğuluyordum.

Dönerek uzaklaştım, balkon kapılarıma kilitlendim. Oraya vardığımda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu (belki kendimi korkuluğun üzerinden atıp her şeyi bitirirdim) ama kolu belime dolanıp beni hemen geriye döndürdü.

Ayaklarım yere değdiği an, elinden kurtulup ona bakmak için döndüm.

"Kes şunu," diye çıkıştım. "Beni rahat bırak, Zade."

"Benden kaçamayacağını öğrenmeden önce daha kaç kez kaçacaksın?" diye homurdandı, ben daha nefes bile alamadan kişisel alanıma girerken.

Onun yoğunluğundan uzaklaşarak bir adım geri çekildim. Yine de girmeme izin vermedi, ben duvara yaslanana kadar üzerime yürüdü.

"Sen yakalanmak *istemediğimi* anlayana kadar kaç kez gerekirse," diye hırladım öfkem daha da artarken. Neye kızgın olduğumdan bile emin değildim, sadece o kızgın olduğu için kızgındım.

Bu tatlı vücudun her santimini hissetmeme izin ver elmas. Siktir, çok iyi hissettiriyorsun. Ben de iyi hissettirmiyor muyum bebeğim?

"Boğuluyorsun, Addie. Sadece sana yardım etmeme izin ver."

Gözlerimi kıstım, ağzım düz bir çizgi hâlinde inceldi. "İyiyim ben!" diye karşı çıktım hararetle, sırf o haklı olduğu için savunmaya geçmiştim.

Boğuluyordum. Ve en korkunç kısmı, hava almak için yukarı çıkma ihtiyacı hissetmememdi.

"İyi değilsin. Ve biliyor musun? Ben de değilim. Hiç iyi değilim."

Bir tutam saçı kulağımın arkasına iterken eli titriyordu.

Bu kadar güce sahip olan, onu devirmek için yapılan acımasız girişimlere rağmen taş bir sütun olan adam. Fakat olay şu ki, taş yine de ufalanıyordu. Yine de kırılıyor, parçalanıyor ve çatlıyordu. Ayakta kalsa bile, her zaman eksik parçalar olacaktı.

İşte karşımda duruyor, biz konuşurken parçalanıyordu.

"Onlara acı çektireceğim tüm yolları hayal ediyorum," diye fısıldadı. "Kanlarını ellerimde, dişlerimin arasında hayal ediyorum. Hepsini senin için öldüreceğim, küçük fare ve bundan mutluluk duyacağım."

Kafamı kaldırıp ona baktım, kendimi duygularımı bastırmaya zorlarken dudağım titredi. İlk başta, o evde kapana kısılmışken her şeyi hissetmiştim. Ve sonra hiçbir şey hissetmemeye başlamıştım.

Şimdi de kalbimin olması gereken yerde ellerimde bir yığın kırık parçayla baş başa kalmıştım ve kendimi daha derinden yaralamadan onu nasıl onaracağımı bilmiyordum.

"Sana ihtiyacım yok, Zade. Benim için hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok."

Boynumun arkasını kavradı ve beni kendine çekti. "Bak, bunu yapmayacağız, Adeline," diye bağırdı dişlerini göstererek. "Artık bana ihtiyacın olmayacak kadar sertmişsin gibi davranmayacağız. Çünkü bir şey öğrenmek istermisin, bebeğim? Bu dünyada beni öldürebilecek çok az adam var. Ve *benim* lanet derecede *sana* ihtiyacım var. Beni anladın mı?"

Cevap vermeyi reddederek dişlerimi sıktım.

"Bana ihtiyaç duymanın seni bir şekilde güçsüz düşürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Düşürmüyor mu?" dedim.

"Hayır, bebeğim, seni güçlü kılıyor." Eğilip yüzünü doğrudan benimkine

yasladı. "Vücudunun her zerresine sahip olabilirim, Adeline ama şüphesiz benimki de senin. Senin emrindeyim. Bana diz çöktürmen ve parçalaman için. Şekil vermen ve manipüle etmen için. Sence bu beni zayıf mı yapar? Yoksa bedenim fiziksel olarak sensiz yaşayabilse de lanet olası ruhumu asla geri alamayacağımı kabul edecek kadar güçlü müyüm sanıyorsun?"

Eli saçlarımın arasına girdi ve buklelerimi sıkıca kavradı.

"Sensiz paramparça olurum. Ama seninle yok edilemezim."

Keskin bir nefes alıp içimde dolaşan farklı tepkilere karşı çenemi sıktım.

Fakat en belirgini (en kötüsü) bu adamı kendimden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmaktı.

Onun tüyler ürpertici dokunuşunun altında tenim diken diken oluyordu. Eskiden kutsal hissettiren kıvılcımlar, şimdi tenimi kesen sivri uçlar gibi geliyordu.

"O evdeyken seni gören her erkek yavaş yavaş ölecek. Şimdiye kadar pek çok kişiyi öldürdüm... ve bu hâlâ yeterli değil."

Beni kendine çekti, bana sarılırken kasıldım.

Pek çok erkek aynı şeyi yapmıştı. Vücudumu alırken ter tenimi ıslatıyor, tenleri benimkilere karışıyordu. İçimde kayıyordu. Üzerimde. Etrafımda.

Nasıl evim gibi hissettirebilir, bu kadar güvende hissettirip de aynı zamanda bana canlı canlı gömüldüğümü hissettirebilirdi?

Dudakları elmacık kemiğime sürtünerek panik kıvılcımları saçtı. Diğer eli bana dokunmak için uzandığında nefesim kesildi ve ciğerlerim daraldı. Anılar gözlerimin önünden geçerken titriyordum. Yüzler, *pek çok* yüz. Benden alırken bana gülümsüyorlardı.

Lanet olası çürümüş ağızlarından pis sözler fısıldıyorlardı.

Ne kadar güzel bir kız.

O dudaklar aletimi sararken çok güzel görüneceksin.

Siktir, sadece sana dokunarak bile boşalabilirim.

Bu memeler mükemmel, bunlar için ne kadar ödedin?

Kendimi kontrol edemiyorum. Sana şimdi ihtiyacım var.

Kendimi kontrol edemiyorum.

Kendimi kontrol edemi...

"Bırak beni," diye fısıldadım.

Durdu, ağzı yanağımın üzerinde durakladı.

"Kes... *bana dokunmayı* kes."

Yutkunduğunu duydum. "Bu, benden kendi sikik kalbimi çıkarmamı istemek gibi bir şey."

"Ben onsuz yaşayabiliyorsam sen de yaşayabilirsin," diye çıkıştım.

Sözlerimi sindirirken kaskatı kesildi. Ve tek yapmak istediğim onu kırmaktı. Onu yumruklarımın altında parçalamak.

Yavaşça geri çekildi, uyumsuz gözleri benimkileri yakaladı.

Bana baktığında ne görüyordu?

Yüzeyin altında kaynayan öfkeyi görüyor muydu? İçinin nasıl göründüğünü görmek için bir volkanın ağzına bakmak gibiydi. Kırmızı. Çok fazla sıktığimin kırmızısı.

Her insanın içi böyle görünüyordu ama artık kanla dolu değildim. Sadece ateş.

"Sana dokunduğumda onları mı düşünüyorsun?" diye sordu sesi sertleşirken.

O ateş yükseliyor, midemin çukurunda birikiyor ve lav gibi göğsüme doğru yükseliyordu.

Ona bana dokunma *hakkını* kim vermişti? Siktiğimin hakkını kim kime veriyordu?

Titreme, kemiklerim sarsılana ve dişlerim takırdayana kadar arttı.

Ateş.

Düşünmeden hareket ettim, elimle kot pantolonunun beline sıkıştırılmış silahı kavradım ve çekip çıkardım. Ne yaptığımı anladığı an geri çekildi ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

Lanet olası silahı tam kafasına doğrulttum ve tek yapmak istediğim onu ateşlemekti. Tek görmek istediğim beyninin merminin altında patlamasıydı.

Çünkü sevdiğim adamın yüzüne bakmıyordum.

Onu hiç görmüyordum.

Tek gördüğüm, iznim olmadan benden istediğini almaya çalışan yüzsüz bir adamdı.

Ve bunun için *yanmasını* istiyordum.

Gözlerimde yaşlar birikirken görüşüm bulanıklaşıyordu. Elim o kadar titriyordu ki silah sarsılıyordu ama isabet ettirecek kadar yakınımdaydı. Kurşunun kafasına mı, boğazına mı, göğsüne mi isabet ettiği umurumda değildi.

"Küçük fare," diye fısıldadı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp o tatlı fısıltıyı kafamdan atmaya çalıştım. Duymak istemiyordum. Diğer seslere karışmasını istemiyordum.

Çok fazla ses vardı.

Siktir, çok sıkısın. Daha önce sikildiğine emin misin?

Şşş, *ağlama elmas, sadece bir saniye acıtacak.*

Çığlık attığını duymak için sabırsızlanıyorum.

Şu kanı göreyim, *bebeğim. Sikimle seni nasıl parçaladığımı göster bana.*

"Sen de farklı değilsin, değil mi?" diye terslerken sesim çatladı. "Daha önce sen de içime zorla girdin, unuttun mu? Benden aldın, benden çaldın. Seni bu kadar farklı kılan ne, ha?"

Akan yaşlardan gözlerim yanıyordu. Ve saniyeler içinde dökülüp yanaklarımdan aşağı akıyorlardı.

"Bu anılar geceleri uykularını kaçırıyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Sana eziyet ediyorlar mı?"

Dişlerini gösterdi, öfkesi gözlerinde parlıyordu. "Dokunuşumun lanet olası bir lütuftan başka bir şey olduğunu düşünüyor musun?"

"Artık düşünüyorum!" diye bağırdım ve silahı ona doğrulttum. Bir hıçkırık boğazımdan yukarı tırmanırken keskin bir nefes aldım.

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı, gözlerindeki öfke söndü. Derinlerde öyle olmadığını biliyordum. Bana kızgın olmadığını biliyordum.

Çaresiz olduğu için kızgındı.

Umutsuz.

Lanet olası bir ümitsiz vaka.

Çünkü asla eskisi gibi olmayacaktım. Bunu o da biliyordu.

Fakat bilmediği şey, bunun onun için ne anlama geldiğiydi. *Bizim için.*

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ama öfkem dinmedi.

Korkunç dişleri olan korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça bana doğru adım attı. O ilerlerken gözleri benimkilerden ayrılmıyordu ve üzerimdeki o felç edici hâkimiyetine kapılmaya çok yakındım. Ve sonra yine tam karşımda durup alnını silahın namlusuna dayadı.

"Bu seni güçlü hissettiriyor mu?" diye mırıldandı.

Bir hıçkırık daha koptu ama silahı indirmedim.

"Bu sana yeniden yaşadığını hissettiriyor mu?"

Kaşlarımı çattım ama cevap verecek cesareti bulamıyordum. Bana ne hissettirdiğini ifade edemiyor, sadece bana *bir şeyler* hissettirdiğini biliyordum.

"Unuttuğun şey, göğsünün içinde atan lanet olası kalbin sana ait olmadığı," diye homurdandı. "Bu *benim*. Ve eğer kalbim durmuşsa tetiği çek, küçük fare. Geriye ne kaldıysa öldür. Nefes alma sebebin ben değilsem, ben bir hiçim."

Paramparça oldum, gözyaşlarımın seline karşı gözlerimi yumsam da bu, patlayan bir borunun üzerine bir kâğıt parçası koymak gibiydi.

Saf ıstırap beni tüketirken yüzüm buruştu.

"Artık hissetmek istemiyorum," diye mırıldandım, ağzımdan yürek burkan bir hıçkırık kopmadan önce kelimeleri güçlükle çıkardım.

"İzin ver... *sikeyim*, Addie sadece seni tutmama izin ver," derken sesi titriyordu.

Silahı elimden alıp yatağın üzerine fırlattı ve sonra beni kollarının arasına alıp ağırlıksızmışım gibi sert göğsüne yasladı.

Ağzımı açtım ve çığlık attım. Sesim baskının altında çatlayana kadar bağırıp çağırdım. Güçten boğazımın parçalanacağından korkana kadar.

Çaresizce bedenimin dışına çıkmak istiyordum. Sırf bu duygudan kaçabilmek için.

Hayır. İstediğim o silahın tekrar elime geçmesi ve kendime çevirebilmekti.

Boğazımdan son bir haykırış koptu, bu o kadar acı doluydu ki Zade'e bir çöktürdü.

Ve en sonunda, sütun parçalandı.

Ham ses zayıflayarak boğuk, kesik kesik bir ağlamaya dönüştü.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi istemediğim oksijenle doldurdum ama istediğim gibi bağıramayacak kadar kederimin içinde kaybolmuştum.

Zade'in tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı, bana tutunurken bedeni titriyordu. Yüzünü boynuma bastırdı ve sadece... dinledi.

Göğsümde kırılan kalbinin sesini dinledi.

Kafamdaki sesler yükselirken onları çıkarmak için çaresizce kafamı tırmalıyordum. Fakat elleri beni durdurdu, onları kavrayıp göğüslerimizin arasına sıkıştırdı.

"Artık burada değiller," diye fısıldadı güçlükle. "Bunun yerine benim sesimi dinle, bebeğim."

Başımı iki yana salladım ama yine de konuşmaya devam etti. Beni ilk gördüğü anı ve insanlarla dolu bir odada kendime ne kadar güvenmediğimi anlattı. Cam bir kutuya hapsolmuş gibi göründüğümü ve dışarıdaki herkesin beni bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi izlediğini söyledi. Sonra, onunla ilk karşılaştığım zamandan bahsetti. Kapımdan nasıl bir ölüm perisi gibi çığlık atarak, gözlerimde ateş ve dilimden zehir kusarak koştuğumu. Cesaretim karşısında ne kadar şaşkına döndüğünü ve o anda ne kadar derine düştüğünü hatırladı.

"Kendi derisinin içinde olmaya dayanamayan kadını ve gotik bir malikânede, evinde kendisi ve ona musallat olan hayaletlerle baş başa kalan kadını gördüm. Her iki versiyonunu da sevdim ve şu anda olduğun kişiyi de seviyorum hem güç hem de kırılganlık dolu olanı. Yine de kalbinde ateş taşıyorsun ve bu asla değişmeyecek. Bunu senden asla alamayacaklar, Adeline."

Sözleri beni daha çok ağlattı ama söz verdiği gibi yavaş yavaş sesleri uzaklaştırdı.

Sonunda bir cümle kuracak kadar sakinleşene kadar belirsiz bir süre geçti.

"Bazen, dokunuşuna tam anlamıyla tahammül edip edemeyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim kesik kesik bir fısıltıyla.

"Bu durumdan memnun musun?" diye karşılık verdi. "Hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun? Bir adamın, *benim* dokunuşumdan korkarak."

İstiyor muydum? Bir parçam kendi içime çekilmek ve hayatımın geri kalanında başka bir adamın bana elini sürmesine izin vermemek istiyordu. Teninin benimkine sürtündüğünü her hissettiğimde görüntülerin zihnimde yanıp sönmesini görmek istemiyordum.

Ancak sonra, bu fikre karşı öfkelenen ve karşı çıkan başka bir parçam vardı. Boşalmak için elini ve bıçak sapını kullanmama izin veren aynı parçaydı. O adamların benden zaten aldıklarından daha fazlasını almalarını istemiyordum.

Çünkü verirsem asla durmayacaklardı. Cesedimin etrafına tebeşirle çizilen çizgilerden başka hiçbir şey kalmayana kadar her parçamı teslim etmeye devam edecektim.

"Nasıl... Buna alışacağımı bilmiyorum."

"Kendi elinle bile mi?" diye tısladı. Beni yavaşça yere bıraktı.

"O bıçakla gücü geri aldın. Artık fiziksel temas söz konusu olduğunda da geri alabilirsin. Sana göstereyim."

Şaşkınlıkla şişmiş gözlerimle ona bakarken kaşlarım çatıldı.

Parıldayan bakışları yüzümü incelerken cildimin kıpkırmızı olduğunu ve kurumuş gözyaşlarının yanaklarımı lekelediğini bilmek için bir aynaya ihtiyacım yoktu.

Bana uzanıp komodinin üzerindeki bir gülü aldı ve sapını parmaklarının arasında döndürdü. Dikenler derisini keserken küçük kan damlaları fışkırıyordu.

"Dikenleri kesmemişsin," diye fısıldadım.

"Seni incinmekten koruyordum ama bazen acıyı kucaklamak, üstesinden gelmenin tek yoludur. Elbiseni çıkar," diye emretti sessizce. Gözlerimi kırpıştırıp ağzımı araladım ama sözümü kesti, "Sadece bana güven, Adeline. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Ona öylece baktım, sözlü beklentileri aramızda oyalanırken kalbim hızlandı.

Yutkunarak arkama uzandım ve körlemesine elbisemin fermuarını açtım, üst yarısının kollarımdan aşağı düşmesine izin verdim. Ne yapıyorum düşünemeden önce kumaşı hızla vücudumdan aşağı indirdim. Bana ne yaptırdığını düşünmeden önce.

"Aferin kızıma," dedi soluk soluğa. "Sutyeni de Addie. Hepsini çıkar."

Başımı iki yana salladım, seslerin kalıntıları yeniden yükselmeye başlıyordu.

"Şu anda düşünme. Sadece dediğimi yap."

Dudağımı ısırarak straplez sutyenimi çıkardım ve bir kenara fırlattım.

"Aferin kızıma," diye övdü. Gözleri sıkıca benimkilere kilitlendi. Aşağı inmelerini bekledim ama direndiler.

Ne kadar güzel bir elmas, bak...

"Düşünme, Adeline."

Gözlerimi yumup düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Göğsüm sıkışıyor ve panik yeniden yerleşmeye başlıyordu.

"Zade..."

"Şşt," diye susturdu. Yere oturup karyolaya yaslandı ve bacaklarını açtı. Kaçma ihtiyacıyla titreyene kadar kaslarım gerildi.

"Buraya otur," dedi kararlı bir şekilde, bacaklarının arasındaki zemine dokunarak.

Tereddüt ederek, sözünü dinleyip ona doğru sürünme cesaretini toplamam birkaç saniye sürdü. Yüzünden başka her yere bakıyordum. Onu görürsem geri adım atabilirdim.

"Bana arkanı dön."

Dönüp kalın kalçalarının arasına yerleşmeden önce gözlerimdeki rahatlamış ifadeyi engelleyemedim.

Hâlâ gergindim ama bu şekilde biraz daha rahat nefes alabilirdim.

"Seni kendime doğru yaslayacağım," diye uyardı. Dudağımı ısırarak başımla onayladım, elinin vücudumun etrafından dolanıp göğsüme bastırarak beni geriye yaslamasına izin verdim.

Metal bir kaşığı bükmeye çalışmak gibi geliyordu. Çaba gerektiriyordu ama sonunda göğsüne yaslandım. Uzun, soğuk bir kışın ardından baharın ilk ılık gününde yüzünüze vuran güneş gibi ısısı tenime işliyordu.

"İşte bu, bebeğim. Rahatla."

Boğazımda oluşan yumru dağılmadan önce birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Nefes al," diye fısıldadı.

Alıyordum. En azından almaya çalışıyordum.

Oksijen içimde eski bir motor gibi tekliyordu. Her içime çektiğimde, kimyasal soluyormuşum gibi geliyordu. Her şey yakıyordu. Her şey sıkıyordu.

"Al bunu," diye yönlendirdi, gülü bandajlı elinde tutuyordu. Bileğinden aşağı küçük kan izleri akıyordu ve bunda sakinleştirici bir şeyler vardı, tıpkı bana zevk vermek için elini bıçağın üzerinde kestiği zamanki gibi.

Başka birinin kanamasını izlemek o kadar da yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

Gülü aldığımda dikeni hemen tenime battı ama zar zor hissettim. Tüm dikkatimi sırtıma bastıran vücudunun ısısındayken hissedemiyordum.

"Uyluklarına dokunabilir miyim, bebeğim?" diye sordu, sesi kısık ve derindi. Başımı bir kez daha salladım ve iri elleri yavaşça uyluklarımı ayırdı. Tüm odak noktam harekete kayarken dehşet dayanılmaz hâle geliyordu. Parmak uçlarımda karıncalanmalar filizlenmişti ve çok yakında, artık onları hissetmeyene kadar uzuvlarımda dolaşacaklarını biliyordum.

"Rahatla," diye yatıştırdı. "Sana bir soru soracağım ve bunun hakkında iyice düşünmeni istiyorum, tamam mı?"

Derin bir nefes alarak, bırakmadan önce birkaç saniye içimde tuttum. Sonra kendimi sakinleştirmeye çalışarak başımı salladım.

"Kendini güçlü hissetmeni sağlayan şey ne, Addie? O silahı elinde tutmak mıydı? Canımı alabileceğini bile bile kafama dayamak mı?"

Gözyaşları yükselirken ardından hafif bir suçluluk duygusu takip etti.

"Ben üzgün..."

"Özür dilemeni veya suçluluk duymanı istemiyorum, Adeline. Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Kafama silah dayamak sana ne hissettirdi?"

Dudaklarımı sıkarak utancı bastırdım ve geçmişe döndüm. Bana ne hissettirmişti?

Bana... kontrolün bende olduğunu hissettirmişti. Başka birinin hayatını ellerimde tutuyordum, bu benim kararımdı ve o tetiği çekersem de benim kararım olacaktı. Değerli bir şey tutmuştum. Geri alınamaz bir şey. Ve hepsi... *benimdi*.

"Kendimi güçlü hissettirdi," diye itiraf ettim.

"Peki, güç nasıl bir duygu?" diye sordu bir eli göğüslerimden kaçınarak boynuma doğru ilerlerken sesi derinleşti. Dokunuşu şehvetli ama... güvenliydi.

"Seni hissetmeme izin ver."

Eli yavaşça boğazımdan yukarı kayarak onu reddetmem için bana zaman verdi. Hiçbir şey söylemediğimde çenemin alt tarafını kavradı ve başımı göğsüne doğru çekerken çenemi yukarıya kaldırdı. Endişe vücudumda gezinirken bakışlarım beyaz tavana kilitlendi.

"Odaklan, Adeline. Güç nasıl bir duygu?"

Titrek bir nefes daha verdim ve bunun hakkında çok derin düşünemeden önce konuştum. "Kendimi iyi hissettiriyor."

"Güzel," diye mırıldandı. "Bu duygu hakkında düşünmeni istiyorum. Aklında, o silahı dilediğin kişiye tut. Bana tut. Seni inciten herhangi bir adama. Seni iyi hissettiren ne varsa."

Gözlerimi kapattığımda aklıma gelen ilk kişi Xavier oldu. Önümde diz çökmüş, hayatı için yalvarıyordu. Ağır metali hâlâ elimde hissedebiliyordum ama birkaç dakika öncesinin aksine elim tamamen hareketsizdi. Xavier'in hayatını ellerimde tutarken bedenimde şiddetli bir titreme yoktu.

Silahı kafasına dayadım, dudaklarından dökülen yalvarışların keyfini çıkardım. Ve o sıktığımın tetiğini çektim.

"Şimdi bacaklarının arasını hisset," diye fısıldadı, nefesimin tamamen farklı bir nedenden dolayı hızlandığını hisseden Zade.

Elim yavaşça aşağı indi ve bacaklarımın arasından kaydı. Parmaklarımda nem birikti ve diğer her şeyi tamamen unuttuğumun açığa çıkması beni yeterince şaşırttı. Bir an için, uyandırıldığım gerçeğinin tadını çıkardım.

Nefesim kesilirken utancım içeri süzüldü ama Zade bunu da hissetti. Hâlâ boynumu tutarken, dudakları kulağıma değene kadar başını çevirdi.

Sıcak nefesi yüzümde gezinirken, "Seni inciten adamlara yavaş yavaş işkence yapacağımı düşündükçe aletimin ne kadar sertleştiğini biliyor musun?" diye fısıldadı kabaca.

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Zade uyluğunu sırtıma doğru kaydırdığında, sözlerinin kanıtı omurgamın alt kısmına saplanınca dilimde buharlaştılar.

Beni iğrendirmeliydi. Ancak öyle olmadı. Ve oradayken bu duyguya tutundum. Bunun boktan bir durum olması umurumda değildi, daimî ıstıraptan çok daha iyi hissettiriyordu.

Ağzımı kapatıp başımı salladım ve utanç hafiflerken bu düşüncelere boynumu eğdim.

"Şimdi eline dokunacağım," diye fısıldadı.

Boştaki eli uzanıp benimkini sararken boğazımı tutmaya devam etti, gülü hâlâ yumruğumda sımsıkı tutuyordum. Sıkıca kavradığında keskin dikenleri elime saplandı.

Keskin bir nefes aldım, dişlerimi acıyla sıkmadan önce tıslatım. Ve sonra, yumuşak yapraklar vajinama değene kadar ellerimizi aşağı doğru yönlendirdi.

O yaprakları yukarı ve aşağı kaydırırken gözlerim kapandı, gül uyarılma sıvısıyla kaplandı. Tekrar kaldırıp sırılsıklam çiçeği bana uzatırken kanın yanaklarıma yükseldiğini hissettim.

"Zade..."

Diğer elimi tutup güle götürerek parmaklarımı taç yapraklarında gezdirmek için boğazımı serbest bırakırken kan kolumdan aşağı akıyordu.

"Bu yaprakların ne kadar yumuşak ve ıslak olduğunu hissediyor musun?" diye fısıldadı. Dudaklarımı yalayarak yavaşça başımı salladım. "Senin içinde olduğum her an hissettiğim şey bu."

Sıktır, cennette gibi hissettiri...

"O güç hissine sahip çık, bebeğim. Bırakma."

Tekrar kasıldım; kaslarım gerilmişti. Ürpererek araya giren sesi dışarı ittim ve onun yerine kafalarına silah doğrultmuş olan görüntüyü koydum. Sabit ve sakince tetiği çekerken ki görüntüyü.

Tıpkı vajinama yapacağı gibi orta ve yüzük parmaklarımı gülün ortasına soktuğunda rahatladım.

Elimin her yerine batan acı, derinlere yerleşmiş bir zevk hâkim olurken yok oluyordu. Uzun zamandır ilk kez, parmaklarımı gülün içine sokup çıkarmaya devam ederken, Zade'in kendi parmakları benimkilerin üzerindeyken şehvet ve erotizm hissediyordum.

Merkezimdeki baskının arttığını hissediyordum, bir tür boşalma için çaresizdim. Farklı yüzler bir film makarası gibi zihnimde yanıp sönüyor, hepsi aynı sonla karşılaşıyordu. Bacaklarımın arasındaki baskı, parmaklarıma tek bir dokunuşun beni uçurumdan aşağı atacağından emin olana kadar arttı.

"Zade," diye yalvardım ne istediğimi bilmesem de.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyerek gülün üstündeki hareketlerimizi sürdürdü.

"Ben... Dokun bana."

"Bu gülü hissetmeyi bırakma," diye emretti yumuşak bir sesle. Başımı salladım, bacaklarımın arasına uzandığında midem kasıldı.

Parmaklarının en yumuşak dokunuşu neredeyse gözlerimin fal taşı gibi açılmasına sebep olacaktı. Orta parmağı klitorisime bastırıp şişmiş tomurcuğu ovalarken gülün içine girip çıkıyordum.

Sırtım kemerlendi ve içimden saf bir mutluluk akarken kaçan tiz iniltiyi bastıramadım.

Kendimi Zade'i hissetmeye, bir adamın bana dokunduğunu hissetmeye zorladım. Beni iyi hissettirdiğini. Ve her saniyesinden keyif aldığımı. Sonra diğer adamları kafamdan attım ve sadece etrafımı saran adamı düşündüm.

Kafalarını uçursam bile, benden çalan ahlaksız canavarların görüntüleriyle boşalmak istemiyordum. Sadece bana her şeyi veren adamı görmek istiyordum. İrademi kendisine boyun eğdiren bir canavar, bana sevgi ve bağlılığın gerçek anlamını göstermişti.

"Zade," diye mırıldandım orgazm yükselirken. Klitorisimde daha hızlı dolanırken dişlerinin arasından tısladığını duydum. Diğer eli hâlâ benimkine sarılıydı, gülün sapını sıkıca kavradım. Yumruğunu esneterek keskin dikenleri tenimin daha derinlerine sapladı. Acı, baş döndürücü zevkle birlikte dönerken boğuk bir haykırış çınladı.

Kan dereleri kolumdan aşağı akmaya devam ediyor, dirseğimden karnıma damlıyordu. Aşağıya baktım ve Zade'in bana dokunduğu yere doğru yönelen kırmızı akıntıları izledim.

Dudaklarım aralandı, onu izlerken içimdeki coşku artıyordu. Uzun parmakları ve klitorisimi ovuştururken zonkluyor gibi görünen kalın damarlarıyla lanet olası eli devasaydı.

O kadar erotikti ki artık dayanamıyordum. Sonunda bıraktığımda haykırdım, orgazm o kadar sert bir şekilde içime çarptı ki neredeyse onun gücünden dolayı devriliyordum.

Zade hırlayarak ben dalgaların üzerinde süzülürken vajinamı avuçladı. adı etrafımızdaki havayı doldururken kalçalarım onun eline doğru yuvarlandı.

Altımda gerildiğini hissediyordum ama umursayamayacak kadar kaybolmuş durumdaydım. Bu hissin hiç bitmemesi için çaresiz durumdaydım.

İkimiz de gülü aynı anda düşürdük ve ne yaptığımı düşünmek için durmadan geri çekilip iki elimle Zade'in yüzünü tutup dudaklarını dudaklarıma bastırdım.

Göğsünden derin bir gürleme yükseldi ve bir kez daha çenemin altını tırmalayarak beni yiyip bitirirken ikimize de daha iyi bir açı sağladı.

Dili benimkine çarptı, dudaklarım morarıp çürüyene ve orgazm solup gidene kadar tadıma baktı.

Yine de coşku devam ediyordu. Aylardır ilk kez, o kötü adamlar düşüncelerimi rahatsız etmiyordu. Seslerini duymuyordum. Kahkahalarını ve acımasız şakalarını.

Ve vücudum bu yüzden çok daha hafif hissediyordu.

Sonunda geri çekildiğinde tek yapabildiğim ona (kafamdaki canavarları kovalamaktan sorumlu olan kişiye) merakla bakmak oldu.

Geri geleceklerdi ama Zade de bir yere gitmiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı ve dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere değdirdi.

"Benimle her zaman güvende olacaksın, küçük fare. Her zaman."

Canlanmış hissederek kollarını büküp ceketini sertçe çıkardım, ateşli gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkarken düğmeleri uçuştu, dili yavaşça altdudağına kaydı. Kanlı elimden yanağına kırmızılık bulaştı ve bu görüntüyle neredeyse gözlerim kayacaktı.

O kadar vahşi görünüyordu ki sanırım yumurtalıklarım patlayacaktı. Sırf bu görüntüyle bile beni hamile bırakabilirdi.

"Oraya girmek istediğinden emin misin?" diye sordu, sesinden günah damlıyordu.

"Bunu istiyorum," dedim titrek de olsa yumuşak bir sesle.

Doğrulup kumaşı kollarından aşağı kaydırdı. Ardından, karın kasları ve tenine işlenmiş koyu renkli dövmeler ortaya çıkana kadar gömleğinin düğmelerini çözdüm. Ellerimi sert karnına bastırdığımda derisine kan bulaştı, elimi daha da yukarı ittim ama beni durdurdu.

"Kendini fazla zorlama. Bu benimle ilgili değildi."

Öne doğru eğilmeye kalktığında elimi göğsüne koydum ve onu sertçe geriye doğru ittim. Uyumsuz gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Bırak deneyeyim, Zade. Henüz seninle sevişmeyeceğim. Sadece sana dokunmak istiyorum."

BÖLÜM 33
ELMAS

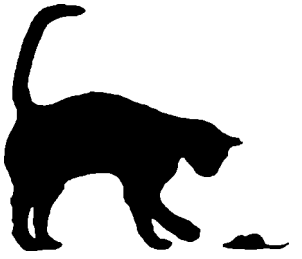

Daha önce hiç Zade'in kararsız olduğunu görmemiştim. Şimdi, ona dokunmama izin verip vermeyeceğine karar vermek için ifademin her zerresini inceleyene kadar.

Ardından, tenini parçalayan bir canavar gibi, içindeki hayvan kontrolü ele geçirdi. Çenemden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

"Benim için hazır olduğunu mu düşünüyorsun? Bakalım beni memnun etmek için ne kadar ileri gideceksin?"

Beni üzerinden kaldırıp kenara çekti, sonra ayağa kalktı ve okunamaz bir ifadeyle bana bakmak için duraksadı. Yüzü tamamen duygusuzdu.

Arkasını dönerek birkaç metre önümde duran siyah bir sandalyeye doğru yürüdü. Uyuyamazsa bazı geceler orada oturur, hep bir kâbusun ortaya çıkmasını bekler ve izlerdi.

Sandalyenin yanında bir bardak ve viski sürahisinin durduğu küçük bir masa vardı. Kendine üç parmak kadar doldurdu ve sonra sandalyeye geri oturdu, kolunu yandan sarkıtıp bardağı parmak uçlarıyla tutarken dizlerini genişçe açtı.

Pozisyonuna geri dönmeden önce viskisinden bir yudum alarak bana baktı.

"Bana doğru sürün," diye emretti, sesi volkanik kaya kadar pürüzlü ama içtiği baharatlı viski kadar baştan çıkarıcıydı. "Aletim için dizlerinin üzerinde ne kadar güzel yalvardığını göster bana."

Karnım sıcaktan kasılırken uyluklarımın daha da kayganlaştığını hissettim.

Anlık bir karar vererek gülü kapıp dişlerimin arasına yerleştirdim ve dikenlerin dudaklarımda bıraktığı küçük iğnelerinden keyfini çıkardım.

Emirlerini yerine getirirken dilimin üzerinde bakır tadı belirdi, kalçalarım ve göğüslerim şehvetli bir şekilde sallanırken ağzımda değerli gülüyle ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm.

Gözleri parlarken burun delikleri genişledi. Soğuk tavır sarsıldı ve saf arzu çatlaklardan sızdı.

Yanına vardığımda diz çöküp gülü kucağıma koydum.

"Bu senin için yeterince güzel miydi?"

Kıkırdadı ve viskisini bitirdikten sonra bardağı masaya bıraktı.

"Lanet derecede güzelsin; sana bakma ayrıcalığına sahip olanların gözlerini oymak istiyorum," dedikten sonra yırtıcı bir şekilde dudaklarını yaladı.

Gömleğini kafasından geçirecek kadar doğrulup soyundu. Görüntüsü karşısında ağzım sulanıyor ve o kadar günahkâr bir şekilde lezzetli görünüyordu ki cildimin yeniden kızardığını hissediyordum.

Siyah dövmelerle kaplı bronzlaşmış tenindeki bir şeyler... Yüce Tanrım, Zade gibi bir adam yarattığı için Dişi Şeytan'a şükürler olsun.

Gözlerim karın kaslarını kesen yara izine takılırken Zade kadar güçlü olmak istediğime karar verdim. Sayısız kez yüzünde bir gülümsemeyle ölümle yüzleşmiş ve sonra dönüp tekrar yapmış bir adam. Tekrar ve tekrar.

Altımda seğirdiğini görmenin verdiği sarhoşlukla, parmaklarımı karnının üzerindeki kızıl el izinin üzerinde nazikçe gezdirdim. Gerginlik, lavların içinden geçiyormuşum gibi hissedene kadar yoğunlaştı.

Saniyeler içinde çenemi tekrar eline aldı, başparmağı dudaklarıma kan lekelerini bulaştırdı.

"Aletimin her yerinde bu kanı görmek istiyorum," diye mırıldandı. "Kemerimi çıkar."

Emrine kulak vererek, parmaklarım tokayı ustalıkla çözerken metal tiz bir ses çıkardı ve ağzımı becerirken bu kemeri boynuma doladığı anılar yüzeye çıktı.

Bunu tekrar istiyordum ama henüz buna tam olarak hazır olmadığımı biliyordum.

Düğmesini ve fermuarını hızlı bir şekilde açarken çenemi serbest bıraktı ve benim için parçalanan metal dişlerden çıkan seslerin keyfini çıkardı. Ben fermuarı tamamen açamadan penisi fırladığında bu kez dilim damağım kurudu.

Her nasılsa, bedeninin ne kadar korkutucu olduğunu unutmuştum.

Dudaklarımı yalayarak gülü aldım, dizlerimi açıp yumuşak taç yapraklarını tekrar merkezime kaydırdım, bir kez daha uyarılma sıvımla onları ıslattım.

Ben doğrulup sapı yavaşça uyluklarında gezdirirken beni dikkatle izliyor, keskin dikenler hassas tenini ısırıyordu. Dişlerinin arasından tıslarken gözleri acımasızca parlıyordu.

Kanlı dudağımı dişlerimin arasına aldım, karnının kasılmasının keyfini çıkararak yaprakları penisinin sırtında gezdirdim. Damarları belirginleşirken onları çiçekle ucuna kadar takip ederek ıslaklığımla kapladım.

"Addie," diye uyardı, kasıklarına doğru kaydırarak gerilmesine neden ol-

duğumda. Öne eğilip aletine yumuşak bir öpücük kondurup kirpiklerimin altından ona şehvetli bir bakış atarken dudaklarım haylazca kıvrıldı.

Sabrı tükenirken hırladı. Saçlarımı kavrayıp öne doğru eğildi, keskin sözleri kulağımda gürledi. "Yer değiştirip benim dizlerimin üstüne çökmemi mi istiyorsun? Ağzını aletime dolamak için çok uzun zaman bekledim, küçük fare ve bunun için gerekiyorsa senin için çok kötü şeyler yaparım."

"Sabret, bebeğim," diye fısıldadım, o inlediğinde vajinam zonkluyordu. Basit bir sevgi sözcüğüyle o kadar uysal hâle geliyordu ki, o güç duygusu bir kez daha alevlendi.

Avucumu göğsüne yaslayarak onu geri ittiğimde vücudu kasıldı. Bakışlarımızı birbirine kilitleyerek dilimi dışarı çıkardım ve aletinin ucunu yaladım, dudaklarından çıkan hırlamayı ve gözlerinin alev almasını izledim. Benim içimdeyken asla insan gibi görünmüyordu.

Ona odaklanıp sesleri tam anlamıyla aklıma girmeden önce engelledim ve Zade'in altımda buz gibi eriyen görüntüsüne tutundum. Bu görüntü bana çok ihtiyaç duyduğum kontrolü veriyor ve tadını çıkaracağım bir şey varken anda kalmanın çok daha kolay olduğunu fark etmemi sağlıyordu: Zade'in insafıma kaldığı gerçeği.

Onu ağzımın derinliklerine çekip dilimi boylu boyunca kaydırdım ve inleme ve hırıltı karışımı bir ses çıkarmasına sebep oldum.

Parmakları saçlarıma kaydı, buklelerin arasına karışıp sımsıkı tuttu. Dudaklarının arasından inlemeler dökülüyor, beni teşvik ediyordu. Yanaklarımı içeri çekip ucu boğazımın sonuna gelene kadar onu daha derine çektim. O zaman bile pes etmedim, gözlerimden yaşlar akana kadar öğürme refleksimi bastırdım.

Birkaç dakika daha dayanamayacak hâle gelene kadar direndim, biraz öğürdükten sonra o serbest kalana kadar geri çekildim, altdudağıma kırmızımsı bir tükürük izi yapışmıştı.

Tam istediği gibi, ağzımdan akan kan uzunluğuna bulaştığında aklımda hastalıklı bir düşünce belirdi.

Xavier'in neden bu kadar çok sevdiğini anladım.

"Emmeye devam et," diye tısladı beni kafamın içinden uzaklaştırarak. Derin bir nefes alarak nefesimi tuttum ve onu bir kez daha emdim, iriliği yüzünden gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Göğsünün derinliklerinden bir homurtu çıkararak kalçalarını kaldırırken, eli beni hareketsiz tutmak için ensemden bastırdı.

Karşılığında vajinam zonkladığında utanç verici bir şekilde ağlamak istiyordum. Her zaman paramparça olacağıma, asla dokunamayacağıma veya dokunulmayacağıma ikna olmuştum. Fakat Zade'e zevk vermek, düşündü-

gün gibi beni zayıf ve çaresiz hissettirmiyordu. Onun ağzımda kendini kaybettiğini görmek kendimi tahtında oturan bir kraliçe gibi hissettiriyordu.

Şu anda bana o kadar çok ihtiyacı vardı ki bunu kaldırabileceğimi biliyordu... Uyluklarım, aralarında büyüyen ağrıyı hafifletmek için kasılıyordu.

Ağzımı vahşice beceriyordu, dudaklarımdan fışkıran tükürüğü elimi onun uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı kaydırmak için kullandığımda karşılık olarak dişlerini sıktı.

Nefes almak için yukarı çekildiğimde tükürük izleri aletini ağzıma bağlıyordu.

"Dilini benim için çıkar, bebeğim."

Islak kirpiklerimin arasından ona bakarak hiç tereddüt etmeden dediğini yaptım.

"Aferin benim kızıma," diye tısladı. Aletinin altını kavrayıp birkaç kez dilime vurdu, kaşlarını çatarak dudaklarını araladı.

Bir canavar ve bir tanrı birbirine karışarak hiç doğal olmayan bir şey oluşturdu.

Onun dokunuşundan asla korkma gereği duymadığımı fark ettim. Beni kirleten *erkeklerdi* ve Zade hiçbir zaman bir erkek olmamıştı.

Saçımdaki tutuşunu çekiştirdim ama o direnip bukleleri daha sıkı tuttu. Diğer elini kaldırıp başparmağını kabaca gözlerimin alt tarafında gezdirerek nimeli yanaklarıma bulaştırdı.

Göğsü sarsılırken gırtlaktan bir sesle, "Benim için yanıp tutuşan çok güzel bir fahişe gibi görünüyorsun," dedi.

İçimde bir öfke alevlendiğinde sadece karşılık olarak gülümsedi. Başımı ona doğru yaklaştırdı. Aletinin ucu göğüslerime değdiğinde bakışlarında bir kıvılcım parlayarak gözlerini yere indirdi. Gözlerini bana çevirdiğinde tam olarak ne düşündüğünü anladım.

"Asla o adamların fahişesi olmadın, küçük fare. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü hiçbir zaman senin hiçbir parçana sahip olmadılar. Sahip olmadıklarını aldılar. Bu seni fahişe yapmaz; bu seni hayatta kalan biri yapar."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Zayıflığımı gizlemek için başımı eğdim ama saklanmama izin vermeyi reddederek başımı kaldırdı.

Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Ama sen *benim* fahişemsin. Sen benim her şeyimsin ve her geçen gün çok daha fazlası oluyorsun. Senin her lanet parçana sahibim, Adeline. Beni istemediğini haykırıp ağladığında bile gitmeme asla izin veremezdin. Bütün o geceler pencerenin önünde durup seni izlememe izin verdin. Kaçmak yerine benimle yüzleştin ve ne olacağını bile bile beni kışkırttın. Kaçtığın zaman bile, sadece kaçmaya çalışmak için

ağzını kullandın. Tıpkı benim sana olduğum gibi sen de bana doğru çekildin. Ve bu başka hiçbir erkeğin sahip olamayacağı bir şey."

Haklıydı. Beni takip etmesine karşılık asla olması gerektiği gibi davranmamıştım.

Başkalarını aynı şeyden kurtarmaya çalışırken bir kadına saldırıp onu takip etmenin ne kadar çelişkili olduğu inkâr edilemezdi. Tüm bunlara rağmen her zaman bundan hoşlanan çarpık bir yanım olduğunu inkâr etmek de mümkün değildi. Hiçbir zaman ona boyun eğen sadece bedenim olmamıştı, aynı zamanda ruhum da boyun eğmişti.

Xavier benden sadece Zade'in başarabileceği şeyi istiyordu. Vücudumun gizli bir gerçeği ortaya çıkarıp ona aramızdaki bağın tensel bir şeyden daha derine indiğini göstermesini istemişti. Ve bulduğu tek gerçek, onu asla istemeyeceğim olduğunda sinirlenmiş ve çaresiz kalmıştı.

Bu sadece Zade'in ortaya çıkarabileceği bir gerçekti.

Tencere yuvarlanıp kapağını buluyordu, tıpkı onun karanlığının benimkini bulduğu gibi. O beni gerçekte kim olduğumu görmeye zorlarken ben ondan kaçıyordum.

Zade ve ben, dış dünya için akla uygun görünmüyorduk. Kendi kafamda bile zar zor bir mantığa oturtmuştum. Yine de artık umursamayı bırakıyordum. Zade'in bana yaptıklarını asla haklı çıkarmayacaktım ama onu affediyordum. Sadece bu da değil, aynı zamanda onu kabul ediyordum.

Daha önce bana onun en karanlık yanlarına âşık olmamı istediğini söylemişti ve ben de olmuştum.

Her boktan parçasına.

Kararlılığımı sezerek tekrar başımı çekti. "Aletime tükür, bebeğim. Onu benim için güzelce ıslat."

Gözlerimi onunkine kilitleyerek dilimi çıkardım ve tükürüğün ucundan aşağı damlamayıp doğrudan aletine süzülmeden önce biriktirmesini sağladım.

"Asla yeterince ıslak olamazsın, değil mi kedicik?" dedim cilveli bir tavırla, ilk karşılaşmamızdaki sözlerini ona hatırlatarak.

Sırıttı, bu jest ruhumu lanetliyordu. Elini kaldırıp alt dudağıma sertçe dokundu.

"Devam et, küçük fare. Beni ıslatabilen tek şey bu keskin dil değil. Sadece senin kanına bulanmış aletimi düşünerek boşalabilirim."

Dudağımı ısırdım, tehlikeli ses tonuyla vücudumda bir korku dalgası yayıldı. Omurgamdan aşağıya bir ürperti süzüldü ve aşağı inerken her bir omuruma çarptı.

Lanet olsun, harika hissettiriyordu.

Tükürüğümle uzunluğunu ovuştururken kaba sesler çıkarıyordu. Gözleri

aşağı inerken ağzı aralandı ve ona meydan okumam için dua ediyormuş gibi bana baktı.

"Aferin kızıma," dedi ağır ağır. "Şimdi öne eğil ve aletimi o güzel memelerinin arasına koy."

Dudağımı ısırarak istediğini yaparken baştan çıkarıcı bir şekilde ona baktım. Taleplerini dile getiriyor olabilirdi ama hâlâ benim merhametime kalmış durumdaydı. Başını geriye atması, gırtlağından gelen bir inilti ve âdem elmasının sallanması bunu kanıtlıyordu.

Titanik'in okyanusa eğdiği gibi o da bana boyun eğiyordu. Benim dışımda herkes için yok edilemezdi, batmazdı. Ben onu fetheden ve dizlerinin üstüne çöktüren azgın denizdim ve o beni durdurmaktan acizdi.

Kalçasını yukarı doğru ittiğinde onu göğüslerimin arasında daha sıkı bastırdım ve dilimden bir tükürük izi daha düşmesi için çenemi aşağı eğdim.

Aralarına giren aletinin görüntüsü vajinamın kasılmasına sebep oluyor, uyarılma sıvım uyluklarıma yayılıyordu. Ağzımdan bir inilti kaçtığında gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Bu seni ıslatıyor mu?" dedi dişlerini sıkarak, sertçe bastırarak sözlerini noktaladı. "Memelerini becermemi izlerken fahişe gibi inliyorsun. Onun yerine vajinanın olmasını mı diliyorsun?"

"Evet," diye itiraf ettim yüzündeki şiddetli ifade beni perçinlerken. Kalbim hızlanıyordu ama Zade'e güveniyordum. Beni ne kadar zorlaması gerektiğini bildiğine inanıyordum.

"Klitorisini ovuştur, ben boşalırken senin de boşalmanı istiyorum," diye emretti, ellerimi göğüslerimden çekip kendi elleriyle değiştirerek sıkıca uzunluğuna sardı.

Aşağı uzanıp parmağımı klitorisimde gezdirdim, titreyerek kalçalarımı elime daha çok sürttüm.

Başım geriye doğru eğilmeye başladı, ben daha hızlı ovalarken gözlerim dönüyordu. Zade'in eli göğsümün yan tarafına sertçe vurduğunda karşılık olarak bir çığlıkla birlikte başımı öne eğdim.

"Gözlerin bende olacak, küçük fare."

Kalçasını hızlı, kısa darbelerle hareket ettirirken yalnızca izliyor, kontrolünü kaybeden bir tanrının görüntüsüyle sarhoş oluyordum.

"Siktir, Addie. Bu memeler menimle kaplı olacak. Hazır mısın, bebeğim?"

Başımı çılgınca aşağı yukarı salladım, sesim ağzımdan dökülen iniltilerin arasında sıkışıp kalmıştı.

Tutuşu tenimi morartmaya başladı ama karnım kasılırken ve bu gece ikinci kez uçurumun kenarından düşmek üzereyken bunu neredeyse hiç fark etmedim.

Kalçası titredi ve sonra bağırmaya başladı, menisi tenimi boyarken adımı lanetliyordu. Aynı anda patladım, şiddetli bir şekilde titreyerek coşkuyla elime boşaldım.

Giderek ahlaksızlığının daha da derinliklerine batıyordum ve asla çıkmak istemediğimi fark ediyordum.

Görüşümün odaklanması ve coşkunun kaybolması birkaç dakika sürdü. Kendime geldiğimde nefesim kesildi ve yüzüm kızardı. Öne uzanıp beni kollarımın altından tutarak kucağına kaldırdı.

Sonra uzanıp gömleğini yerden aldı ve beni temizledi.

Memnun bir bakış yüzünü rahatlatırken küçük bir gülümseme ortaya çıkardı. Ta ki göğsüne bakıp daha önce fark etmediğim bir şey görene kadar.

"Bu ne?" diye sordum, sesim şaşkınlıktan boğuk çıkmıştı. Gömleğini toplayıp bir kenara fırlattı, sonra bakışlarını benimkine kilitledi.

"Bir hatırlatma," diye yanıtladı basitçe.

Yutkunmaya çalıştım, kelimeler boğazıma kuru ekmek gibi takılıyordu.

"Ne yaptın sen?" dedim boğuk bir sesle. Parmak uçlarımı en yeni yara izine sürttüğümde yandı, sanki kendi kendine dağlamış ve teni hâlâ cayır cayır yanıyor gibiydi.

Karşımda tam kalbinin üzerindeki deriyi bozan, eski yara izini keserek ölümü hatırlatan bir gül duruyordu. Sikik bir gül. Göğsüne bana olan aşkının bir sembolünü kazımıştı.

"Neden?"

Bakışları, uyumsuz gözbebeklerinde dönen pek çok farklı duyguyla içimi yakıyordu. Pişmanlık. Utanç. Suç. Öfke. Bana sanki solan bir serapmışım ve beni nasıl bırakacağını bilmiyormuş gibi bakarken her biri gözlerinde hüküm sürüyordu.

"Sana başarısızlıklarımdan saklanmadığımı söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Sana olanlar benim başarısızlığımdı. Bu da her gün bir hatırlatma görevi görüyor."

Söyleyecek söz bulamayınca başımı iki yana salladım. Birkaç kez ağzımı açsam da hiçbir şey diyemedim.

"Zade," dedim en sonunda. "Senin hatan değildi."

"Belki doğrudan değil ama bu beni suçsuz yapmıyor. Max, aramızdaki husumet yüzünden seni sattı ve ilk sorun çıkarmaya başladığında onu öldürmeliydim. Bu benim ilk hatamdı ve bu yüzden kaçırıldın."

Yumruklarını sıktığında çenesindeki kas seğiriyordu. Her an patlayabilirdi.

"Ve benim ikinci hatam," diye tısladı. "Yeterince iyi koruyamadım. Her zaman yanında olamam, bunu ikimiz de biliyoruz ama seni alt etmeleri çok kolaydı. Bir daha o hatayı yapmayacağım."

Eli saçlarımın arasında gezindikten sonra yumuşak bir şekilde enseme değdi.

"Sen ve benden başka kimse kalmayıncaya kadar bu dünyayı ateşe vermem gerekmesi umurumda değil. Dünya etrafımızda yansın ve senin için tehlike oluşturan tek kişi ben olduğum sürece seninle memnuniyetle kaos içinde yaşarım."

Dişlerimi sıkarak tırnağımı güle sapladım. Tısladı ama beni durdurmadı.

"Kafadan kontak insanların suçunu üstlenmeyi bırak. *Sen* başıma bir hedef koymadın. *Sen* beni intikam ve para uğruna satmadın. Ve *sen* beni kaçırıp seks ticaretine satmadın. Senin yaptığın beni bulup kurtarmaktı."

Tırnağımı daha sert batırdım, gülün üzerinde kanlı bir hilal oluştu.

"Beni sen kurtardın ve bunu asla unutmayacağım. Ve sana borcumu ödeyebilmemin tek yolu kendimi kurtarmak. Güçlenmek ve o hasta pisliklerin bana yaptıklarının hayatımı kontrol etmesine izin vermemek. Çatlamış olabilirim ama onlar beni parçalamadı. Gülümde hâlâ dikenler var, Zade. Beni anlıyor musun?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan öne doğru eğildim ve dilimdeki kan damlalarını topladım. Sonra yavaşça dudaklarımı yaladım ve kırmızıyı ağzımın çevresine ruj gibi sürdüm.

Gözleri harekete odaklanırken göğsü inip kalktı.

"Başkası benim için kan akıttığında tadı nasıl oluyormuş bilmek istiyordum," diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı. "Senin için her zaman kan dökerim," diye fısıldadı, çenemi eliyle kavradı ve dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilerle birleştirerek dudaklarımdaki kanını yaladı.

"Hâlâ benim çaresiz küçük faremsin ancak sadece karşı konulamaz cesaretim söz konusu olduğunda," dedi ve kötü bir sırıtış bahşederek geri çekildi.

Gözlerimi kapattım, dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Tek bir gözyaşı damlarken duygular boğazımdan yükseliyordu. Geçici mutluluk geri dönmüştü ve bu kez biraz daha buralarda kalmalarını umuyordum.

"Tam bir pisliksin."

"Hayır, bebeğim, ben sadece kan döktüğünde bile güzelliğine doyamayan bir mazoşistim." Tırnağımı derisine sapladığım yerden fışkıran minik damlacıklara baktı.

Dudaklarımı büzdüm. "O hâlde pislik olan benim sanırım."

2 Haziran 2022

İlk kez boş bir viski bardağının yanında dikenleri kırpılmış bir gül gördüğümde, ağladığımı itiraf etmekten utanıyorum. Onları her zaman ortalıkta bırakırdı, hatta hâlâ.

Melankolik bir şeydi ve bir yanım, normal bir kız olduğum ve başıma gelen en kötü şeyin ~~esir~~ esrarengiz bir gölgenin dikkatini çekmek olduğu o zamana geri dönebilmeyi çok istiyordu.

Yeni Addie, eski Addie'ye göz devirir ve en kötüsü henüz gelmemişken bir takipçiyle ilgili şikâyet ettiği için onunla alay ederdi.

Francesca'nın evindeki o eğri büğrü yatakta, sorunlarımın artık bu kadar basit olmayacağını bildiğim için gözlerimden yaşlar akıtarak yattığım birçok zaman oldu. Vücudunu sevdiği için çıplak fotoğraflarını çeken o kızı kaybettiğim için ağlıyordum. Özgürce gülen, insanları duygulandıran sözler yazan ve arkasına hiç bakmadan hayatın içinden geçen kızı.

Onu geri istiyorum.

Çünkü artık aynada kendime güçlükle bakabiliyorum.

Artık gülmek zor.

Eve geldiğimden beri tek kelime yazmadım. Bir kitaptan bahsetmiyorum zaten.

Ve korkuyorum. Bu özgürlüğün daha önceki gibi kolayca elimden alınacağından o kadar korkuyorum ki.

BÖLÜM 34
ELMAS

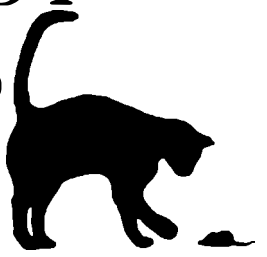

"Güllerin etrafını çevirin, cepler demetlerle dolu*," diye yüksek sesle şarkı söylüyordu Sibby, sandalyelerine bağlanmış kıvranan üç cesedin yanında sekerken. "Küller, küller, hepimiz DÜŞÜYORUZ!" diye bağırdı, son kelimeyle birlikte Rocco'nun sandalyesini tekmeleyerek. Öyle bir bağırdı ki ben bile yerimden sıçradım.

Uzun süredir içimde tuttuğum bir soluk verdim. Bütün gün şarkı söyleyip, Francesca'nın resmen altına sıçtığı noktaya kadar onlarla alay etmişti.

Kabul edeceğim, lanet olsun ki bu çok komikti.

Zade onun eğlenmesine ve üçünden olabildiğince çok bilgi almasına izin vermişti, tabii serçe parmak sözü verip onları öldürmemek için yemin ettikten *sonra*. Beklenildiği üzere Sibby fiziksel işkencede olduğu kadar psikolojik işkencede de yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Onlara dokunmak zorunda kalmadan ölmek istemelerini sağlamıştı.

Bunun kısmen iğrenç şarkı söylemesinden kaynaklandığını hissediyordum ama bunu ona söylemeyecektim.

Son bir haftadır, her yıl İnfaz'a katılan insanların isimlerini, (ister seyirci ister katılımcı olarak gelsinler) kızları satın alan diğer tacirlerin isimlerini ve tabii ki Francesca ile Xavier'in Claire hakkında sahip oldukları her türlü bilgiyi alıyordu.

"Rio Sanchez," diye şakıdı Sibby. "Hâlâ nerede olduğunu söylemeyecek misin?"

Francesca, aç bir köpek balığı gibi etrafını saran bir kızdan ne kadar korktuğunu gizlemeye çalışır gibi bir tavır takınarak gözlerini devirdi.

İşe yaramıyordu.

Sibby korkutucuydu.

"Bunu sana zaten söyledim, nerede olduğunu bilmiyorum. *Onun* kaçmasına yardım etti ve sonra kaçtı. Tüm bildiğim bu ve açıkçası onu size seve seve teslim ederim çünkü ben de onun ölmesini istiyorum!" dedi, hüsrana uğramış bir çığlıkla bitirdi. Kızarıyordu, kıpkırmızı ve nefes nefeseydi. Öfke,

* *Ring Around The Rosie*, bir çocuk şarkısı. (ç.n.)

acı ve hüsran... Hepsi yüzündeki sert çizgilere kazınmıştı. Eski makyajı çatlamış ve lekelenmiş, bu onu on yıl yaşlandırıyordu.

Yüzünün her yerinde sivilcelerle ölecekti ve ben bunda şairane bir adalet buluyordum.

Göğsüme saplanan keskin acıyı görmezden gelmeye çalışarak dudaklarımı büzdüm. Ne zaman Rio'yu ve Zade'in eline geçtiğinde ne olacağını düşünsem... Ağlamak istiyordum.

Ona karşı hissettiklerim karmaşıktı ve o hisleri gerçekten anlayabileceğimden emin değildim. Daha da fazlası, kız kardeşiyle tanışmış ve karşımdaki şeytani sürtüğün onu kendisi için başlangıçta düşündüğümden çok daha fazlasını yapmaya zorladığını öğrenmiştim.

Zade onu yakaladığında kendimi suçlu hissetmeyeceğimi söylemiştim. Ancak sonra beni kurtarmıştı. Şimdi de Zade'i durduracağımı söyleyemezdim... ama hiçbir şey hissetmeyeceğimi de söyleyemezdim.

"Elmas'ın kaçmasına yardım ettiği için mi yoksa sana ihanet edip o buz gibi küçük kalbi çatlattığı için mi ölmesini istiyorsun?" diye sordum.

Bana ters ters bakarken gözleri alev alev yanıyordu.

"İyi bir seksten başka bir şey değildi," dedi sinirden köpürerek.

Eğilip gözlerimi kıstım. "Seni her becermesini istediğinde kız kardeşini öldürmekle tehdit etmek zorunda kaldın mı?"

Rocco burnundan bir ses çıkararak güldüğünde Francesca'nın başı sertçe ona döndü. Solgun, terli ve görünüşe göre yorgundu ama gözlerindeki kötülük apaçık ortadaydı. "İlk iki yıldan sonra bununla tehdit etmeyi bıraktı ve bence bunun nedeni, bunu duymaktan bıkmış olması."

"*Kapa* çeneni!" diye bağırdı yüzü korkunç şekilde morarırken. Tenine pek uymuyordu.

"Hayır! *Senin* yüzünden bu siktiğimin durumundayız!" diye bağırdı. "Çünkü o küçük aptal kaltağa hâkim olamadın ve ondan kurtulmayı reddettin. Ve şimdi bak, neredeyiz!"

Francesca'nın altdudağı titredi. "Sydney buna değerdi..."

"O bir boka değmezdi!" diye kükredi.

"Değerdi!"

"Ya da senin sırlarını saklıyordu," diye lafını kestim duygusuz bir sesle Francesca'nın kafası bana o kadar hızlı döndü ki, neredeyse kendine bir ivilik yapıp kafasını koparıyordu.

"Sana ne söyledi?" diye sordu, sesi çatlarken gözlerinde vahşi bir ifade belirdi.

Hiçbir şey belli etmeden umursamazca omuz silktim. Sydney bana bir bok söylememişti ama Francesca'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sydney biliyor muydu?" diye öfkeyle sordu Rocco.

Francesca'nın gözleri genişledi ve çaresizlik içinde Rocco'ya döndü.

"Öğrenmiş... B-ben nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama müzayedeye çıkamasına izin verirsem Claire'e söylemekle tehdit etti. Rol yapıyordu çünkü onu evde ve gizli kasamızda tutan tek şey buydu."

Kaşlarım çatıldı, Sydney'nin tam olarak ne bildiğini çözmeye çalışıyordum.

"Neden onu öldürmedin?" diye homurdandı Rocco sıktığı dişlerinin arasından.

"Claire buna izin vermezdi! Sydney'yi kontrol altına alamamanın bir cezası olarak beni bununla baş etmeye zorladı," dedi Francesca neredeyse kendisine yalvararak.

Rocco başını çevirdi. "Bu yüzden mi insanların onları becermesine izin vermeyi bıraktın?"

Şimdi gerçekten kafam karışmıştı. Sibby ve ben birbirimize baktığımızda ifademi fark etmiş olmalıydı ki yaklaşıp Francesca'nın suratına baktı.

"Bana ne yaptığınızı söyle," diye talep etti. "Dışarıda bırakılmayı sevmiyorum."

Francesca hırladı ama Sibby pembe bıçağı gözüne dayayıp, "Onu kesip sana çiğnettiririm," diye tehdit ettiğinde hemen olduğu yere sindi.

İğrenç.

"El altından para kazanıyorduk. İnsanlar bize kızlardan biriyle geçirecekleri bir gece için para verirdi. Biz de iyi para kazanıyorduk ama sonra Sydney bunu öğrenip bana karşı kullandı."

Kaşlarım çatıldı, Claire'in arkasından kızlardan çıkar sağlamak için yüzsüzlük yapmalarına şaşırdım ama çok da değil çünkü... şey, onlar sıktığımın Francesca ve Rocco'suydu.

Xavier bile ıslık çalıp yamuk bir sırıtışla onlara bakıyordu. O da diğer ikisi kadar yorgundu.

"Cesurca bir şey. Claire öğrenseydi sizi yavaş yavaş öldürürdü."

Rocco alay etti. "Bizi kahrolası baş ağrısından kurtarıp onun söylemesine izin vermeliydin," diye tersledi. "O sıktığımın tarikatı yüzünden zaten delirmişti. Claire'in ona gerçekten inanacağını mı düşündün?" diye bitirdi sorusunu alaycı bir gülüşle. Xavier *beni yakaladın* dercesine omuz silkerken, Francesca ona ağzı açık bakakaldı.

Hiçbiri, önlerinde duran donmuş kızı fark etmedi, omurgası dümdüz ve yüzünü şaşkınlık kaplamıştı.

"Ne tarikatı?" diye araya girdi Sibby sonunda.

Francesca'nın ağzı açıldı, sonra kapandı. "Bilmiyorum," dedi dudağını bükerek. "Tek bildiğim, bir kızın lideri öldürdüğü ve bundan sonra tüm

tarikatın dağıldığı. Kendi başlarına ne yapacaklarına dair hiçbir bok bilmedikleri için amaçsızca dolaşmışlar."

O konuşurken gözlerim yavaş yavaş büyüdü.

Mümkün değildi.

"Sydney Washington'a nasıl geldi?" diye sordum.

"Nasıl olacak? Evsizdi ve bir kaçakçı onu sokaklardan kaçırıp yetiştirmem için bana gönderdi," diye cevap verdi, ses tonu kin doluydu. "Ben *dünyanın* en iyilerinden biriyim ve o zor bir davaydı. Onun üzerinde çalışıyordum." Son kısmı sertçe Rocco'ya doğru söyleyip ona küçümseyici bir bakış attı.

"Sibby, onu tanıyor muydun?"

Bana döndü, kaşlarını çatıp dudaklarını aşağı çekti.

"Nasıl görünüyordu?"

"Sarı saçlı, kahverengi gözlü. İki ön diş çarpıktı. Ağzının kenarında da bir güzellik beni vardı."

Yutkunmaya çalıştı ama sonunda başını salladı. "Evet, onu tanıyordum. O benim kız kardeşimdi. Yani, bütün çocuklar benim kardeşimdi. Birini hamile bırakmasına izin verilen tek kişi babamdı..." diye sözünü kesti, görünüşe göre şaşkına dönmüştü.

Bu... aslında çok mantıklıydı, Sibby ve Sydney aynı tarikattan geliyordu. Şimdi düşününce tavırları çok benziyordu. Tuhaf, ürpertici ve olgunlaşmaları engellenmişti. İkisi de cani psikopatlardı ama en azından Sibby'nin altın gibi bir kalbi varken Sydney'ninki küldendi.

Yüz ifadesi düşerken bana oldukça ciddi bir şekilde baktı. "Seni öldürmeye mi çalıştı? Seni devamlı inciten o muydu?"

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken başımı salladım.

"Üzgünüm, Addie. Orada olması benim hatam."

Kaşlarımı çatarak, "Sibby, senin hatan değildi," dedim.

"Öyleydi," diye ısrar etti. "Babamı öldürdüğüm için gidecek hiçbir yeri yoktu. Hepsi yalnız kaldı. O asla..."

Elini tutup sıkıca sardım. "Sibby, bunların hiçbirinin olacağını bilemezdin. O adamı öldürerek herkese iyilik yaptın. O bir iblisti, unuttun mu?"

Dudağı titredi ama başını salladı. "Sydney de öyleydi ve muhtemelen çürük yumurta gibi kokuyordu. Onu öldürdüğüne sevindim."

Onu üzerimde kalan suçluluk duygusundan kurtarmayı umarak yanağını sıktım. "Yukarı çık. Harika iş çıkardın ve ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Sormam gereken bir soru daha var."

Gülümsedi ve zıplaya zıplaya merdivenleri çıkarken üzüntü unutulmuştu.

Bakışlarımı Francesca'ya çevirdim. "Molly'ye ne oldu?"

Kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı bu yüzden açıklığa kavuşturdum. "2008'de tutsakmış. Günlük yazmış ve onu odamdaki döşeme tahtalarının

arasında buldum. Ben de yazmaya başladım. Aslında bu yüzden Sydney beni öldürecekti. Kaçmayı planlıyordum ve o günlüğü okuyarak öğrendi."

Yüz ifadesi ekşirken bakışlarında uçuşan anıları neredeyse görebiliyordum.

"O kaçtı. Kaçan ilk ve son kız... sen kaçana kadar," dedi son kısmı umursamazlıkla mırıldanarak.

Bir gülümseme dudaklarımı kıvırırken damarlarımı gurur kapladı.

Molly ve kendim için.

"Teşekkür ederim." Ellerimi çırpıp üçünün de irkilmesine neden olarak onlara kocaman bir gülümseme sundum. "Zamanı geldi."

Francesca'nın altın-kahverengi gözleri şaşkınlık ve korkuyla büyüdü. Kısa zaman önce tam tersi yerlerdeydik. Ben çaresizlik ve keder içinde boğuluyor, bunun benim başıma nasıl gelebileceğini merak ediyordum. O ise orada durmuş, şimdi takındığım aynı ifadeyle bana bakıyordu.

Bana merhamet göstermemişti. Ve bu iyiliğin on katını geri verecektim.

Belki umursamıştı ama beni kendinden kurtaracak kadar değil.

"Ne zamanı?" diye tekrar ederken sesi çatladı.

Sırıtışım daha da genişlerken ne kadar kindar hissettiğimi saklama zahmetine girmedim.

"İnfaz zamanı," dedim, sesim bal ve şekere batmıştı. "Ve sen canım, avsın."

***

İmposter sendromu*, birçok yazarın zaman zaman uğraştığı bir şeydi. Asla mümkün olduğunu düşünmediğimiz bir şeyi, sadece hayalini kurduğumuz şeyleri başardığımızda, bunlar çoğu zaman başa çıkılması en zor anlardı.

Bunu hak ediyor muyum?

Francesca, Xavier ve Rocco da şu an böyle görünüyordu, Parsons Malikânesi'nin önündeki ağaç çizgisine bakarken kendi hayatlarındaki bir sahtekâr gibi hissediyorlardı.

Başarılarını kabul edememek değil de kaderlerini kabul edemiyorlardı.

Gerçekten o kadar aşağılık, o kadar kötü, lanet olası bir hayvan gibi avlanmayı hak ediyor muyum?

Buna cevap verebilirdim ama onlara göstermeyi tercih ederdim.

Zade ve Sibby ellerinde gevşek bir şekilde asılı duran arbaletlerle iki yanımda duruyordu; soğuk, parıldayan metal benimkinin aynısıydı. Ağır yük tanıdık hissettiriyordu. Tam da bu an için pratik yapıyordum.

Kalbim kulaklarımda atıyor, Francesca'nın aralıksız sızlanmalarını bastırıyordu. Beklenti serin havayı doldururken arkalarında dikiliyorduk.

* İmposter *sendromu*, kişilerin başarılarını hak etmediklerini düşünmeleri, başarılarından ve becerilerinden sürekli şüphe duymaları, bu nedenle de kendilerini "sahtekâr" olarak hissetmeleri şeklinde tanımlanabilecek psikolojik bir durumdur. (ç.n.)

"Biliyorsun," dedim yüksek sesle irkilmesine neden olarak. "Ben ağlasaydım ağzımı burnumu dağıtırdın."

Cevap vermeyi reddederek başını iki yana salladı. Başını öne eğerken bir tutam saç omuzlarına düşüyor ve ne kadar kötü durumda olduğunu ortaya koyuyordu. Omurgası derisinden dışarı çıkmış, giydiği yırtık pırtık tişörtün altından içini gösteriyordu.

Xavier ve Rocco, omuzlarındaki taşlarla onun yanında duruyor, güçlü ve cesur oldukları imajına sımsıkı tutunuyorlardı.

Ne kadar da güçlü adamlardı.

Hayatları uğruna kaçarken bu ideoloji sağlam mı yoksa bir sidik ve pişmanlık birikintisinde mi öleceklerini görmek isterdim.

"Siz üçünüz benim olduğumdan daha şanslısınız. Burada sizin için labirent veya tuzak yok. Sadece oklarımızın keskin ucu var."

"Ya bizi bulamazsan? Kaçarız ve sen mahvolursun," diye karşılık verdi Xavier kibirli bir şekilde. Şu anda kendini çok akıllı hissediyor olmalıydı.

Gülümsedim. "Kaçamayacaksınız."

Yanıldığımı kanıtlamak için çenesini kaldırdı.

"Siz benim için birçok kural koydunuz ama ben size sadece bir kural koyacağım. Garaj yolundan kaçamazsınız. Tüm yol boyunca konuşlanmış birkaç silahlı koruma var. Çıkmak istiyorsanız, tüm ormanı geçip yolu bulacaksınız."

Xavier kaskatı kesildiğinde gülümsemem büyüdü. Xavier sola dönüp altı metre koştuktan sonra garaj yoluma çıkıp oradan kaçabileceğini düşünmüştü. Madem işimi zorlaştıracaklardı, o hâlde en azından iyiliklerinin karşılığını verebilirdim.

"Sence hangisi daha lezzetli?" diye sordu Sibby heyecan ve huzursuzluktan parmak uçlarında zıplarken.

Burnumu kırıştırarak tiksintiyle dudağımı kıvırdım. "İğrençleşme. Biz yamyam değiliz."

Sibby alay etti. "Vücudumu asla iblis etiyle pisletmem. Onları *biz* yemeyeceğiz ama akbabalar yiyecek."

"Kelimelerle arası iyi," dedi Zade ifadesiz bir şekilde, ses tonunda hafif bir eğlence vardı.

Kesinlikle iyiydi...

"Unutma Sibby, öldürmek için ateş *etme*. Düştüğünde onu bul ve bizimize getir," diye hatırlattım.

Yanıt olarak homurdansa da karşı çıkmadı. Hepsinin ölümlerini tatmak istiyordum bu yüzden tıpkı İnfaz'da olduğu gibi, onları birlikte öldürecektik.

"Hazır mısınız?" diye seslendim. Francesca'nın omuzları hıçkırıklardan sarsılsa da ona aldırmadım.

Xavier ve Rocco sözlü olarak cevap vermedi ama bedenleri gerildi.

"Kaçın," diye emreden Zade, Francesca ayağa kalkıp anında tökezleyerek önündeki toprak zemine çarparken güldü.

Sibby kükürdarken daha çok zıplamaya başladı. Francesca'nın peşine o düşecekti. Zade Rocco'nun peşinde olacak ve Xavier de... benimdi.

Zade onları sıraya dizmek ve aynı anda üçünün kafasına da ok atıp atamayacağını test etmek istemişti ama ben onların boğazıma zorla soktukları zehri yutmalarını istemiştim. Benim gibi acı çekmelerini istemiştim. Hayatının bir başkasının ellerine geçmesinin, onu yere fırlatıp üzerinde tepinmesinin acısıyla boğulmalarını.

Sadece bir canavar başka bir canavar yaratabilirdi. Ve ben tam olarak onlara dönüşmüştüm.

Sibby, Francesca'nın ardından harekete geçtiğinde ormanda bir çocuk tezahüratı yankılanmaya başladı. Zade bir adım attı, sonra durup bana baktı, sadece beyaz gözünün içinden geçen yara izi ve siyah başlığının altından gözünün kenarı görünüyordu.

"Kurt kılığına girmişken kesinlikle harika görünüyorsun ama öldüğü an onları vücudundan yırtıp çıkarmayacağımı sanma. Avının tadını çıkar, küçük fare. Serbest kalan tek yırtıcı sen olmayacaksın."

Mideme yayılan sıcaklık tıpkı onun gözleri gibi alçaldı ve dönüp Rocco'nun peşinden gitmeden önce bana son kez ateşli bir bakış attı.

Francesca'nın sevimli kardeşinin bana yaptıklarından bazılarını ona anlatmıştım. Son nefesini verdiğinde, içinde bir damla kan kalmamış olacaktı. Ve ilk kez, birinin ölümünden zevk aldığım için utanmıyordum.

Dudağımı ısırarak ormana doğru ilerledim. Ben sessizce ilerlerken sıcaklık düşüyor, yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Tüm vücudumda keskin bir heyecan çınlasa da adımlarımı hızlı ama sabit tutuyordum.

Xavier kaçacağından emindi ancak bu ormanın ne kadar derin olduğuna bakılırsa, biz onlara yetişmeden hiçbirinin çıkış yolunu bulamayacağından emindik.

Yaprakların arasından esen rüzgâr, cıvıl cıvıl kuşlar ve çalıların arasında mışırdayan yaratıklar, duymam gereken şeylere (dalların kırılması, ayak seslerinin altındaki yaprakların çıtırtısı ve ağır nefesler) odaklanmamla birlikte kolup gidiyordu.

Solumda çizmesinin net bir izi vardı bu yüzden dönüp izlerini takip etti.

Yaklaşık on beş gergin dakika geçerken düzenli bir koşu ile yürüyüş arasında gidip geliyordum. Onları bir alana hapsedecek labirent duvarlar yoktu bu yüzden kaybolmaları kolay olacaktı.

Xavier çıkış yolunu bulabileceğine inanıyordu ama bu kaybolmadan bile saatlerini alacaktı.

Ani, yüksek bir çığlık beni irkilterek kuşların dalları parçalamasına yol açtı, ardından da şeytani bir kıkırdama geldi. Francesca'nın çığlığına benziyordu ve henüz vurulmadıysa da vurulmaya çok yaklaşmıştı.

Titrek bir şekilde nefes verdim, kalbim hızla çarpıyor ve omurgamın uç noktasında ter birikiyordu.

Francesca'dan bir çığlık daha gelirken son kısmı aniden kesildi, muhtemelen Sibby onu bir şekilde susturuyordu. Çığlığının altında saklanması gereken o tek anda, bir dal çıtırdamıştı.

Başım solumda, bir ağaç gövdesinin arkasında kaybolmadan önce bir elin belirdiğini gördüğüm yöne doğru hızla döndü. Yaklaşık on metre önümdeydi.

Dişlerimi sıkarak arbaletimi kaldırdım ve nişan aldım. O ağaçtan uzaklaştığı an hangi yöne giderse gitsin, mükemmel bir atış yapacaktım.

Kendini örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi mi hissediyordu? Kara dul uzaktan onu takip ederken olduğu yerde kapana kısılmıştı.

Bu heyecan vericiydi. Uyluklarımın arasında zonklayan baş döndürücü his, yanaklarımın kızarmasına ve göz kapaklarımın düşmesine neden oluyordu.

Tüm görebildiğim, koklayabildiğim ve tadabildiğim tek şey Xavier'in korkusu olana kadar odaklandım. Sonunun yaklaştığını bildiği için kendini ne kadar çaresiz hissediyor olmalıydı.

"Nasıl hissettiriyor?" diye sordum, ancak onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Uzaklardan başka bir haykırış daha geldiğinde bu kez Rocco'ya aitti. Fakat o kadar uzaktalardı ki, onun ve benim etrafımızı saran kefene zar zor giriyordu.

Cevap vermedi, muhtemelen tam olarak nerede olduğunu bilmediğimi umuyordu. Sanki aldığı her nefes ağımın iplerinden hissedilemiyormuş gibi.

"Korkudan miden bulanıyor mu?" diye üsteledim sessiz bir adım daha atarak. Dirseğinin bir şeridi dışarı uzandığında gülümsedim. "Kalbin boğazından çıkacakmış gibi hızlı mı atıyor?"

Rüzgâr şiddetleniyor, saçlarımı savuruyor ve tarçın demetlerinden dağınık tutamlar oluşturuyordu.

Durduğunda derin bir nefes aldım.

"Kokusunu alıyor musun, Xavier?"

Kımıldadı, dirseği kaybolurken birkaç yaprak ayağının altında çatırdadı.

"Ölüm gibi kokuyor."

Üzerimize bir sessizlik çöktü. O kadar yoğundu ki kuşlar bile sustu. Ve sonra ağacın arkasından fırladı. Parmağımın tetiğe basmasına milisaniyeler kalmıştı ki o birdenbire ters yöne dönerek oku vaktinden önce ateşlememi sağlamaya çalıştı.

Bu işe yaramasa da dengemi bozdu ve başka bir ağacın arkasına fırlayana kadar ona yetişmem bir saniye kadar uzun sürdü.

O gözden kaybolduğu sırada oku fırlattım, ürkütücü bir haykırış kulaklarımı deldi. Ona vurup vurmadığımı görmek için durmadım. Hemen sırtımdaki ok kılıfından bir ok alıp yeniden doldurmaya başladım. Kalbim hızla atıyordu, o tekrar harekete geçerken ellerimi sabit tuttum.

Acele etme, Addie. Sakinleş.

Arbaleti yeniden doldurur doldurmaz peşinden koştum ve ayak izlerinde nokta nokta kan izleri buldum.

Çaresizlik muhakemesini bulandırıyor ve devasa bir gövdesi olan bir ağaçtan diğerine topallarken bacağını arkasından sürüklüyordu. Okum baldırına saplanmıştı, koşarken yarasından kan fışkırıyordu. Bir kez daha nişan alarak derin bir nefes aldım ve sonra bırakırken tetiğe bastım.

Ok, ılık yaz havasını delip geçti ve sırtının ortasına saplandı. Keskin bir çığlıkla yüzüstü yere düştü.

Kanım ısınırken kalbim onun acı dolu iniltileriyle şarkı söylüyordu. Tırnaklarını toprağa saplayarak kendini öne doğru sürüklüyor, kaçmaya çalışıyordu... ama nereye? Cehennemden başka gidecek bir yeri yoktu.

"Biri yardım etsin!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar, sonunda sesi çatladı.

"Kahretsin, bu çok utanç verici," dedim ona yaklaşırken. Yaklaştığımda yaralı bacağına tekme attım, bana küfürler savururken tükürüğündeki kan ekosine sırıttım.

Yanında çömeldim, acınası durumunu inceleyerek başımı kaldırdım. Sarı saçları terden sırılsıklam olmuş, ter tanecikleri kırmızı yüzünden aşağı süzülüyordu. Ve o parlak bebek mavisi gözler, onun altında ağlarken ve kanarken beni izleyenler gözler o kadar öfke ve acıyla doluydu ki neredeyse simsiyahtı.

"Aptal tavşan, sana benden kaçamayacağını söylemiştim."

Uzakta çıtırdayan yaprakların yanı sıra birinin küfretmesi ve mücadele etmesi gibi sesler duyuyordum, Xavier bana annemi erkenden mezara gönderecek daha fazla küfrederken yavaş yavaş yaklaşıyordum. Beni ne kadar incitmeye çalışırsa çalışsın hakaretler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Çaresiz ve güçsüz olan benken o zaten elinden gelenin en kötüsünü yapmıştı.

Şimdi, o bir hiçti.

Arkamdan gelen derin bir hırıltı dikkatimi o yöne çekti. Zade, tepeden tırnağa kana bulanmış, sinirden kudurmuş Rocco'yu yakasından sürükle-

yerek bize yaklaşıyordu. Siyah kapüşonlusunu çekip çenesini öne eğmiş ve yin-yang gözlerini bana dikmişken, tüm bilişsel işlevlerimi kaybediyordum.

O yıkımı ve ölümü temsil eden karanlık bir tanrıydı ama ben hiç bu kadar âşık olmamıştım.

Rocco küçük bir adam değildi, yine de Zade onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi sürüklüyordu. Onu yere fırlattı ve görev bilinciyle görmezden geldiği birkaç çirkin söz kazandı.

"Koşabiliyor mu?"

"Omurgaya saplanan ok," diye kestirip attı.

O yaklaşırken ağzım kurudu, eğilip beni boğazımdan yakalayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken onu izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Milisaniye.

Karşılık vermem için bu kadar önemsiz bir an geçti. Diliyle dudaklarımı ayırdı, beni iyice tattı ve boğazımdan utanç verici bir inilti çıkardı.

Benden uzaklaşıp saçlarımı kavramadı ve gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı geriye çekti.

"İyi bir adam, bu kadar saf bir şeyi bozduğu için pişman olur."

"Asla iyi bir adam olmadın," diye fısıldadım daha önce pek çok kez söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Evet," diye kabul etti. "Ama her zaman senindim."

Yutkunarak cevap vermek için ağzımı açtım ama Zade'in eli boynumu serbest bırakıp ben daha gözümü kırpamadan yana doğru fırladı. Soluk soluğa döndüm ve Zade'in yüzümden birkaç santim uzakta bir okun ucunu tuttuğunu ve kolundan aşağı kan sızdığını gördüm.

Xavier oku bana doğru itmek için çabaladı ama boşunaydı. Ağzım şokla açılırken az önce olanları idrak etmeye çalışıyordum.

Dikkatim dağılmışken, Xavier baldırındaki oku çıkarmış ve onu bana saplamaya çalışmıştı. Zade onun geldiğini görmüş, buna rağmen bakışları benimkinden hiç ayrılmamıştı.

"Tanrım, siktir," dedim nefes nefese. "Hiç hoş değil, ahbap."

Xavier beni ben onu öldürmeden önce öldürseydi, ölümü seve seve kabul ederdim. Ve eğer Zade beni hayata döndürmeye çalışsaydı, ayaklarımı yere basar ve geri dönmeyi reddederdim. Bu destansı başarısızlıktan sonra kendi yüzüme nasıl bakabilirdim?

Zade oku Xavier'in elinden çekip alırken etrafına kapkara bir öfke yayılıyordu. Böyle giderse eli kıyılmış et ve kemikten ibaret olacaktı. Bıçak yarası hâlâ iyileşiyordu, ancak acı çektiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Xavier'in dişleri hem ıstırapla hem de hüsranla ortaya çıktığında tekrar saldırmaya hazır olduğunu görebiliyordum.

Zade'in elinden oku aldım ve keskin ucunu kullanarak Xavier'in çenesinin altına bir çentik atarak onu bana bakmaya zorladım.

"Şu kana bak," dedim dalgın dalgın, kendi sözlerini alaycı bir gülümsemeyle tekrarlayarak.

Zade kıpırdanıp arkamda çömeldi, sırtıma bastırırken dizlerini iki yanımda tuttu. Xavier'in gözleri omzumun üzerinden ona kaydığında gözlerinde nefret dönüyordu.

Nefesim kesildi, Zade'in elinin göbeğimde kaydığını, oradan aşağı inip parmaklarının uçlarının taytımın belini sıyırdığını hissedince ürperdim.

Xavier hareketi takip etti, yüzü Zade'in eli aşağı doğru sürüklendikçe bozardı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım cevap ortada olsa da. Bu çok yanlıştı ama parmakları klitorisime değdiğinde vajinam zonkluyordu.

"Ondan bir şeyler çaldığında, düşündüğü tek kişinin ben olduğumu biliyor muydun?" diye sordu sorumu duymazdan gelerek. Dudaklarımı ısırdım, usulca oynamaya devam ederken uyarılma bacaklarımın arasında süzülüyordu.

Xavier hırladı ama ona cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Sana nedenini göstermek istiyorum," diye fısıldadı Zade karanlık ve günahkâr derin sesiyle.

Dokunuşu sertleşirken alçak bir inilti ortaya çıkardı. Xavier, Zade'in elinin dış hatlarından başka bir şey göremese de bundan utanarak gözlerimi kapattım.

"Utanma," diye mırıldandı Zade kulağıma. "Bana karşı neden hiç şansı olmadığını göster ona."

Titrek bir nefes verdim, gözlerim açılıp bedenimi ele geçiren zevkten tekrar çırpınarak kapanırken nefes nefese çıkan iniltiyi zapt edemedim. Klitorisimi ustaca okşarken çok geçmeden başım omzuna düştü.

"Zade," diye inledim, bacaklarım titremeye başlarken.

"Kes şunu," diye bağırdı Xavier, sesi omurgasına saplanan okun sebep olduğundan daha fazla acı içindeydi.

"Adını ağzına almadığı için kızgın mısın?" diye meydan okudu Zade. Haklıydı, Xavier ne kadar uğraşsa da asla yapmamıştım.

"Tanrı'ya yalvardı mı?" diye üsteledi.

"Evet," dedi Xavier ve *siktir*, paramparça oluyordum. Zade'in eline basıp kalçalarını düşüncesizce yuvarladım, mutluluk tüm varlığımı aşındırıyordu.

"Güzel," dedi sırıtarak. "Bu *benim* için haykırdığı anlamına geliyor."

"Aman Tanrım, Zade," diye hıçkırdım, orgazm yükseliyor ve parmaklarının sürttüğü yerde keskin bir nokta oluşuyordu.

"İşte bu, bebeğim," diye mırıldandı. "Gerçekten kime dua ettiğini göster ona."

"Zade!" diye haykırdım, ruhum özgürleşip cennete doğru yükselirken milyonlarca parçaya ayrılarak. İşte o zaman, karanlık tanrım beni günah ve zevk dolu bir dünyaya çekip tecavüzcümün boğazına bir ok dayayarak boşalmamı sağlarken oraya ait olmadığımı anladım.

Çoktan hepimiz mahvolmuş, cennetin kapılarının dışında yaşamaya zorlanmıştık. Gölgemin yanında karanlıkta yaşamayı daha çok seviyordum.

Zade elini taytımdan çıkarıp ben coşku dalgalarının üzerinden atlarken vajinamı kumaşın üzerinden avuçladı.

Yavaşça sakinleştim, netlik kademeli olarak yeniden ortaya çıkarken görüşüm bulanıktı.

Nefes nefese başımı indirdiğimde Xavier'in köpürdüğünü, bana dik dik bakarken gözlerinin cam gibi olduğunu gördüm.

Kâbuslarımdan başka hiçbir şeye sahip olmadığı hâlde neden bu kadar ihanete uğramış görünüyordu?

"Sen bir fahişesin," diye tükürdü öfkeyle. Zade orada dikilirken direksiyona geçip Xavier'i ölümden sonraki hayata göndermesine saniyeler kalmıştı. Okun ucunu boynuna yerleştirdiğimde altında bir kan damlası oluştu.

"Peki, benim hakkımdaki fikrinin bir anlam ifade ettiğini sana düşündüren ne?" diye sordum.

Cevap veremeden, acı ve hüsranla dolu yüksek bir çığlık araya girdi.

"Siktiğimin psikopat *kaltağı*!"

Bu muhtemelen Francesca'ydı.

Titreyen bacaklarım üzerinde ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Francesca'nın savrulan vücudunu bize doğru sürükleyen Sibby'yi gördüm, kırmızı, terli yüzü sıkıntıdan buruşmuştu. Zade ona doğru ilerledi ama sonra durup Xavier'i işaret etti.

"Ona bir kez daha kafana göre seslendiğini duyarsam dilini keserim. İnan bana ilk olmayacaksın."

Kaşlarım çatıldı. "İlki kimdi?"

Zade sadece sırıttı, sonra Sibby'nin yanına koşup kontrolü ele aldı, onu Francesca'nın ağırlığından kurtarıp kıçına bir ok saplanmış, ciyaklayan kadını yolun geri kalanında taşıdı.

Hâlâ dil meselesine biraz takıktım ama gerçekten bilmek istemediğime karar verdim. Cehalet mutluluk falandı işte.

"Yandaşların nerede?" diye seslendim sesimi Francesca'nın çığlığını bastıracak kadar yükselterek. Sibby'nin yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa, onlardan biri Francesca'yı sürüklediğini hayal etmiyordu.

"Geride kalmalarını söyledim. Bütün gün birbirleriyle tartıştılar ve bu beni *deli* ediyor. O aptallara bir ara vermem gerekiyordu."

Zade, Francesca'yı Rocco'nun yanına bıraktı, okun üzerine oturduğunda çığlığı daha da arttı. Ok, ucu hâlâ kas ve kemiğe derin bir şekilde saplanmış olsa da gövdesinden kırıldı.

Ardından Zade, Xavier'e yaklaşırken yaralı adamın gözleri korkudan büyüdü.

"Utanma, gel arkadaşlarınla yat," dedi Zade, Xavier'i gömleğinin önünden yakalayıp Rocco'nun diğer tarafına yatması için sürüklerken.

Acı dolu inlemeleri, küfürleri ve hakaretleri birbirine karışıyordu ve Yüce İsa, bu çok sinir bozucuydu.

Acınası tecavüzcü üçlüsüne bakarak onlara yaklaştım. Bir parçam, Rio'nun burada olmasını ve benimle Francesca'nın ölümünü izlemesini diliyordu. Onun ellerinde ne kadar çok acı çektiğini kim bilebilirdi? Sydney gibi onun acısı da başkalarına çektirdiği acıyı haklı çıkarmazdı ama benimkinden daha önemsiz olmadığını biliyordum.

"Utanç verici," diye tükürdüm, tiksinti midemde yoğunlaşıyordu. "Siz kutlama yapıp onların işkencelerinden zevk alırken sizin yerinizde kaç kız vardı?"

"Siktir git!" diye çığlık attı Francesca ağzından tükürük saçarak. "Bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle siktiğimin cehenneminde görüşeceğim ve görüştüğümde..."

"Ne yapacaksın?" diye sözünü kestim, bana ters ters baktığında kahkaha attım. Yere çömelip yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bana orada da mı işkence edeceksin? Asla benden daha güçlü olamayacaksın, Francesca ve nedenini bilmek ister misin? Ben senden kurtuldum ama sen *benden* sağ çıkamayacaksın."

Arka cebimde sakladığım özel bir hediyeyi çıkarıp ona gösterdim. Ayakkabılarından birinden kopardığım topuk.

"Ağzına sok şunu, sürtük."

Küfretmek, bağırmak ya da artık her ne içinse ağzını açtığında bundan yararlanarak topuğu boğazından aşağı ittim ve gözleri fal taşı gibi açıldığında gülümsedim. Boğulurken şiddetle sarsıldı ama ben çoktan ayağa kalkıp Xavier'e doğru ilerliyordum.

"İyi eğlenceler, Sibby."

Sibby dizlerinin üzerine çökerken sırıttı ve ardından Francesca'nın vücudunun üzerinde süründü. Pembe bıçağını başının üzerine kaldırıp yavaşça ölmekte olan kadının göğsüne sapladı.

"Hayır, hayır, hayır, bekle, bekle, hepsi o..." diye söze başladı Rocco, ardından Zade bıçağını doğrudan onun ağzının kenarına sapladığında bir-

denbire sona erdi. Bir yanağından girip diğerinden çıkan bıçak dişlerinin arasına takıldı.

Rocco çığlık atarken açık ağzından hızla kan fışkırıyordu. Gülümseyip dikkatimi Xavier'e çevirdim. Bayılmanın eşiğinde görünüyordu ancak bunun yaraları yüzünden mi yoksa kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşen bir korkak olduğu için mi anlayamıyordum.

Muhtemelen ikincisiydi.

"Sadece... beni hemen öldür," diye mızmızlandı. "Gerekirse sana yalvarırım."

"Sana merhamet etmemi mi istiyorsun? Beni her kestiğinde olan bu muydu? Bana tecavüz ettiğinde bana merhamet ettin mi? Para ödeyip lanet olası hayatımın geri kalanında bana eziyet etmen için beni bir eşyaymışım gibi satın almaya çalıştığında?"

Kekeledi, yüzünden aşağı terler akarken gitgide çaresizleşiyor ve paniğe kapılıyordu. Özellikle Sibby, Francesca'nın uzuvlarını kesmeye ve Zade de Rocco'nun gözlerini çıkarmaya başladığında.

"B-ben çok özür..."

"Özür dilemeni istemiyorum, Xavier. Senin acı çekmeni istiyorum."

O ağzını açıp daha fazla gereksiz ricada bulunmadan önce, uyluk kemerimden iki bıçak aldım ve iki elimi de düz bir hizaya getirip bıçağı tamamen sokarak toprağa sapladım.

Gözleri kocaman açılırken, çığlıkları Rocco'nunkilerle karışıyordu ve işte... Bu çok güzel bir sesti.

Pantolonunu çıkarmaya zahmet etmedim. Bıçağımı kaldırıp leğen kemiğine sapladığımda kirli bej pantolonu anında kıpkırmızı oldu. Tüm kasık bölgesi harap olana ve ben nefes nefese kalana kadar bıçaklamaya devam ettim.

Şimdi bayılmasına gerçekten saniyeler kalmıştı bu yüzden onu saçından yakalayıp gözlerini gözlerime diktim ve bıçağımı doğruca boğazına sapladım.

Boğulmaya başlarken gözleri şaşkınlıkla açıldı, yarasından ve gömleğinin önünden aşağı kıpkırmızı kan akıyordu.

Yüzüne mümkün olduğu kadar yakın bir şekilde eğildim ve gördüğü son lanet olası şeyin ben olduğumdan emin oldum.

4 Haziran 2022

Xavier beni ilk kez orgazma ulaştırdığında Zade'in adını inledim. Bana o kadar sert vurdu ki kor oldum sandım. Boşalırken ağladım çünkü bacaklarımın arasında hayal ettiğim Zade olsa da ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Ben de ağladım. Xavier bana vurduğunda biraz daha ağladım.

O an kendimi aşırı güçsüz hissettim.

Aşırı. Güçsüz.

Bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum.

Onu öldürmekten zevk aldığımı itiraf etmek utanılacak bir şey mi? Bunu söylemek kulağa korkunç geliyor.

Bundan utanmalıyım, değil mi? Ama utanmıyorum. Zade beni gerçekten bozdu ve bunun için üzgün bile değilim. Şimdi çok daha güçlü hissediyorum. Çok daha yetenekli.

Artık dünyanın en kötü günahını işlediğime gore, bu aslında kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor. Belki de arkamı bu kadar çok kontrol etmem gerekmiyormuş gibi.

Çünkü arkamda duran birini bulursam onu öldürebilirim. Ve bu... bu iyi hissettiriyor.

Gerçekten çok iyi.

BÖLÜM 35
AVCI

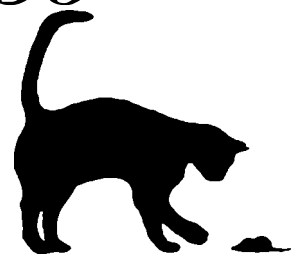

Genellikle, birini öldürdüğümde, vücudumdaki tüm gerginliğin atıldığını hissederdim. Bazen afrodizyak etkisi yaratabiliyordu. Gergin olmadığım zamanlar o kadar nadirdi ki, kaslarım gevşeyip uyuşurken orgazm gibi hissettiriyordu. Addie'ye ve onun parmak uçlarında tamamen erimeye bağımlı olmamın bir başka nedeni daha.

Fakat bu sefer sadece sinirlenmiştim. Sibby her zaman yaptığı şeyi yapmış ve çok ileri gitmişti. Vücut parçalarıyla frizbi oynamanın eğlenceli olacağına karar vermişti bu yüzden onları gömebilmek için Francesca'nın her bir parçasını bulmaya çalışarak bir saat harcamıştık.

On parmağını da bulduğumda gerisi umurumda değildi. Sibby'nin hemen ardından hayali bir seks partisi yapmaya karar verip Addie ile beni o işini bitirene kadar gitmeye zorlaması da yardımcı olmadı. Kelimenin tam anlamıyla bitirene kadar.

Ve elbette, cesetleri kazıp gömmek için geçen iki saat boyunca, yandaşlarının ona yaptıklarının tüm iğrenç ayrıntılarını bana anlatmak istedi. Daha doğrusu kendine yaptıklarını.

Konuşmasına izin verip duymak istemediğim kısımları duymadım. Sibby'nin daha önce hiç gerçek arkadaşı olmamıştı ve nasıl kıçından becerildiğini duymak istemesem de onu susturarak bir dostluk örneği oluşturmak istemiyordum.

İç çekerek, yorgun bir şekilde merdivenlerden çıkarken hareketlerim ağır ve uyuşuktu. Pislik, kan ve muhtemelen bilmek istemediğim birkaç şeyle kaplıydım.

Addie'nin yatak odasına girdiğimde banyosunun derinliklerinden buhar çıktığını fark ettim. Başımı çevirip duş başlığının altında durmuş, suyun çıplak kıvrımlarından aşağı aktığını hayal edince hemen yenik düştüm. Penisim anında sertleşti, kaslarımdaki gerginlik kaslarımı taşa çevirdi.

Kapıyı yavaşça açtığımda, onu makyaj aynasının önünde çıplak teninde gezinen bakışlarla görünce şaşırdım. Kaşlarını çatmış ve yansımasına tiksinti ve merak karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

İçeri girdiğimi duyunca gerildi ama yine de gözlerini kendisinden ayırmadı. Tamamen çıplaktı ve bu görüntü beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecekti.

Hem tapmak için hem de kederden.

İki uzun, pürüzlü yara izi sırtını kesiyordu. Onları görmek beni içten içe kızdırıyor ve onlara neden olan adamı öldürme arzumu yeniden alevlendiriyordu. Kamera görüntülerinden Dr. Garrison'ın o yaraları diktiğini izlediğimi canlı bir şekilde hatırlıyordum.

Kendi yaralarımı kabul etmeyi öğrenmek bir süreçti ve tek başıma yüzleştiğim bir süreçti. Ancak Addie bir daha hiçbir şeyle tek başına yüzleşmeyecekti. Yakında, dilimi her birinin üzerinde gezdirecek ve ona onlar olsun ya da olmasın hâlâ güzel olduğunu gösterecektim.

Yara izleri bizi neyin öldürdüğünü değil, sadece nelerden kurtulduğumuzu hatırlatırdı.

Soluk tenini kaplayan kan ve ter, vücudundan süzülerek sıcak taş zemine dökülüyordu. Elini düz karnında gezdirerek gözlerimi parmaklarına çekti. Yaptığı şey netleşene kadar yavaşça yaklaştım. Bir gitarın telini koparıyor gibi, tırnakları küçük beyaz bir yara izini tırmalıyordu.

"Bunların geçeceğini ummuştum," diye mırıldandı, kekelemesini gizlemek için sesini alçak tuttu. "Acı dolu anıları derine kazıdığında daha trajik oluyorlar."

Bakışlarını bana çevirdi. "Onlardan nefret ediyorum."

Göğsümde bir öfke kabarırken dişlerimi sıktım. Xavier'i kendim öldürmeyi çok isterdim. Max'le yaptığım gibi onunla zaman geçirmeyi. Fakat bu benim intikamım değildi. Her ne kadar Addie'yi onun önünde orgazma ulaştırmak beni tatmin eden bir şey olsa da.

"Onlara her baktığımda, onu düşünüyorum," diye devam etti kısık bir sesle. "Bedenime bakıp senden ve benden başka kimseyi görmek istemiyorum."

Sessiz kaldım ve tek seferde kapüşonlu ile tişörtümü başımdan geçirip çıkardım. Yüzüme bile bakmadı, ona o yaraları veren anıların içinde kaybolmuştu.

"Hâlâ acıyorlar mı, bebeğim?" diye sordum kemerimi ve kot pantolonumu çözüp onları da çıkarırken.

Cevap verdiğinde tamamen soyunmuştum.

"Bazen," diye fısıldadı. "Bazen yanıyorlar. Sanki bıçak derimi kesmeyi hiç bırakmamış gibi."

Yanıt olarak mırıldanırken öfke göğsümde yükselmeye devam ediyordu. Tıpkı bir tencerede kaynayan su gibi, dokunduğum her şey benimle yanana kadar köpürecekti.

"Bazen," diye yeniden başladığında sesi pürüzlüydü. "Beni hâlâ nasıl isteyebildiğini merak ediyorum."

Arkasından ona yaklaşırken aynadan bakışlarıyla buluştum. O dolgun altdudak dişlerinin arasından yolunu bulurken karamel gözlerinde korku parlıyordu.

Bana bir yabancı olduğum ve onun sadece uzaktan tanıdığım bir saplantı olduğu o anları hatırlatıyordu. Pek çok kez aynı bakış gözlerinden geçmişti. Güllerimi gördüğünde ya da penceresinin önünde durduğumda. Ellerimin altında kıvranırken, dokunmam için eğilip gitmem için yalvarırken.

İçimde sadece aynanın önünde durup gerçekten ne kadar güçlü olduğunu merak eden kadına ayrılmış karanlık yanımı tatmin ediyordu.

Onu iyi niyetin, ahlakın ve doğru olanı yapmanın ötesinde arzulamıştım. Onu o kadar çok istiyordum ki, ona sahip olmak için o şeyleri bir kenara atmıştım.

Karanlık bir zihnin ve tenindeki yara izlerinin beni caydıracağını düşünüyorsa onu ne kadar arzuladığımı hâlâ anlamıyordu.

Sırtına yaslandığımda vücutlarımızın ısısı birbirine geçiyordu. Görme şerefine asla sahip olamayacağım cennetten bir parça gibi hissettiriyordu ama zaten her zaman cenneti Addie'nin bedeninin derinliklerinde bulmayı tercih etmiştim.

Elim boğazından yukarı kaydı, dudaklarını aralayarak başını omzuma yaslaması için onu cesaretlendirdi.

"Seni hayat boyu takip ettim, Adeline. Ruhumun sana o kadar çok ihtiyacı var ki, kaderinde sonsuza kadar seni avlamak olan bir gölgeye dönüştüm."

Gözleri titreştiğinde ruhuna musallat olma vaadinden neredeyse kıvranırken küçük bir inilti döküldü.

O benim için *yaratılmıştı.*

"Yaralarının beni uzaklaştıracağını düşünüyorsan, ne kadar acımasız olabileceğimi görmemişsin demektir," diye tısladım.

Nefesi kesildi ve o karamel hareler bana odaklanırken korkuyla parlayarak *kocaman* açıldı. Nabzı elimin altında çılgınca atıyordu ve onu ne kadar korkuttuğumu tatmak için kahrolası dişlerimi nabzına geçirmek istiyordum.

Hırladım, ruhumdaki karanlığın akıp tenine dökülmesine izin vererek onda kalan tüm masumiyeti lekeledim. O adamlar onu benden almışlardı ve onu daha fazla almalarına izin verirsem mahvolurdum.

Boştaki elimle onunkini kaydırıp açtığı yara izini takip ettiğimde nefesini tuttu.

"Bunlar da benim olacak. Her birine bir bıçak saplayacağım ve onlara

sahip olacağım. Onlara baktığında göreceğin tek şey benim," diye homurdandım elim boğazına dolanırken.

"Yapmazsın," diye soludu, gözbebeklerinde meydan okuma kıvılcımları parlıyordu.

Korkusunun derinleşmesini görmekten zevk alarak pis pis sırıttım. Tıpkı göğüs uçlarının gerginleştiği ve uyarılmasının buharlı havaya nüfuz ettiği gibi.

"İşte bu," diye fısıldadım, nefesi kesilene kadar tutuşumu sıkılaştırmadan hemen önce. "*Benden* kork, küçük fare. Senin hiçbir parçan üzerinde hakkı olmayan hasta pisliklerden değil."

Sonra diğer yumruğum fırlayarak aynayı çatlattı. Elimin altında irkildi, ben bir cam parçası alıp ona uzatırken tırnakları tenime saplandı.

Tutuşumu gevşettiğimde, gözlerini cam parçasına sabitlemiş hâlde açgözlülükle oksijeni içine çekti. Titriyordu ve ben kalçalarımı onun arsız kıçına doğru bastırınca daha şiddetli salladığında inledim.

"Bana ilkini göster," diye emir verdim.

Ona bir seçenek sunuyordum. Onu korkutuyor olabilirdim ama elimden nasıl kurtulacağını biliyordu. Silahı bana nasıl çevireceğini biliyordu.

Benimle nasıl dövüşeceğini biliyordu.

Düzensiz bir nefes alarak parmağını karnına doğrulttu.

Elimi kasıtlı olarak o noktaya getirdim ve kırık aynadan onu dikkatle izledim. Bakışları cama kilitlendi ve doğrudan yara izinin üzerine cildine bastırdığımda keskin bir nefes aldı.

Durup ona geri adım atması için son bir şans verdim ama dudaklarını boynuma çevirdi, sıcak nefesi tenimde geziniyordu.

Bu yüzden parçayı eski yara izine bastırdım, ağzını açıp dişlerini boğazıma kenetleyerek hiç tereddüt etmeden ısırdığında hırladım.

Başladığı anda bitti ve göğsü inip kalkarken beni anında bıraktı. Derin değildi, sadece kan çekmeye yetecek kadardı.

İçimdeki canavara yenik düşerken, karanlık görüşümün kenarlarını yaladı.

"Sıradaki." Kendi sesimi zar zor tanıyordum ama güvendiği bir ses olmalıydı ki aynadan bakıp kalçasındaki başka bir yarayı işaret etti.

Tekrar o ısırırken ben kestim. Ön tarafı kesiklerle kaplanana ve titremeye başlayana kadar defalarca tekrar ettik Sonra onu döndürüp lavabonun üzerine oturttum, göğsüme yaslarken o kana bulanana ve boynumla omuzlarımda ısırık izleri oluşana kadar sırtındaki yaraları kestim.

İkimiz de derin derin nefes alıyor, şehvetle, ıstırapla ve ikimizi de gerginleştiren bir huzursuzlukla doluyorduk.

Ellerimin altında titrerken gözleri, vücudunda hızla akan endorfinlerle

dolu, karamelli elma şekerlerine benziyordu. Camı fırlattım, dişlerinin arasından çıkan keskin tıslamayla sarhoş olarak başparmaklarımı bir yaranın üzerine sürttüm.

"Sana olan aşkımla ilgili herhangi bir şey seni üzüyor mu?" diye sordum dudaklarımı onun çenesine sürterek.

"Evet," diye sızlandı. "Ama sadece bir gün biteceği için."

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve saçlarını kavrayıp başını geriye atarak onu gerçeği görmeye zorladım.

"Sen ve ben asla bitmeyeceğiz, küçük fare. Yerin yedi kat altındayken ve kemiklerimiz toz olduğunda bile, benden kurtulmak isteyene kadar ruhuna musallat olacağım. Ve sonra, sana daha sıkı sarılacağım."

Dudakları titredi, saçlarındaki tutuşumla mücadele ederek kendini bana bastırdı, sertleşmiş göğüs uçları göğsüme sürtünüyordu.

"Senden hiçbir zaman kurtulmak istemiyorum, Zade. Ne bu hayatta ne de sonrakilerde."

Yüzümün iki yanından kavrayıp dudaklarını benimkilere bastırdı, tırnaklarını yanaklarımdaki kirli sakala sürttü.

Düşüyormuş gibi bana tutundu ama onu yakalamak gibi bir niyetim yoktu. Her zaman onunla düşecek, ölümde bile peşinden gidecektim.

Bacakları kalçalarıma kenetlendi bu yüzden ellerimi kaygan teninde kaydırarak onu kaldırıp pençe ayaklı küvete taşıdım. Sadece birkaç santim geri çekildi, dişleri takırdarken sırıttım. Vajinasını uzunluğuma sürterken o kadar sıralsıklamdı ki kayıp gidiyordu.

Dikkatlice küvete girip bizi içine yerleştirdim. Porseleni, lekeli parmak izleri ve taze damlalarla kıpkırmızı boyadım.

Dişlerimi göstererek, aletime doğru kıvrılıp tıpkı bir canavarın sevimsiz bir korku filminde kalbe yaptığı gibi akıl sağlığımı içimden söküp atmakla tehdit ederken inledim.

Kendimi tamamen kaybetmeden öne uzandım ve musluğun yanında duran duş başlığını aldım. Ardından, uygun dereceye gelene kadar sıcaklıkla oynayarak sıcak suyu sonuna kadar açtım.

"Zade," diye yalvardı hezeyan içinde kaybolmuş bir hâlde. Addie'ye sadece bıçakla acı verilmişti ve şimdi doğru yapıldığında ne kadar felaket olabileceğini deneyimliyordu.

Şu andan itibaren, avına düşeceği tek bıçak beninki olacaktı ve bunun için bana yalvaracaktı.

Arkama yaslanıp vücudunu yıkamadan önce suyu duş başlığına verdim. Tıslayarak başını geriye attı ve kalçalarını yavaş bir biçimde hareket ettirmeye devam etti.

Boğuk inlemeleri alanı dolduruyor, taştan ve porselenden sekiyor ve bana

sıcak ağda gibi yapışıyordu. Giderden aşağı akmadan önce kırmızı renkli kan kıvrımlarından süzülüyordu.

Sonra suyu kendime çevirip bugünkü aktivitelerimizden kalan kanı ve pisliği üzerimden attım. Bitirdiğimde, gözlerinde nefesimi kesen bir sıcaklıkla bana baktığını gördüm.

"Yeni yaralarına bak," dedim sertçe. Bakışlarını benden ayırıp vücuduna indirmesi birkaç saniye aldı. Yaralar hâlâ kanıyor, sıcak su kanın pıhtılaşmasına izin vermiyordu. "Ne görüyorsun?"

Elini karnındaki aynı yara izinde gezdirerek titrek bir şekilde nefes verdi. "Seni."

Doğruldum, parmağımı çenesinin altından kıvırıp gözlerini tekrar benimkilere kaldırdım. "Bir gün küçük fare, başka hiçbir şey göremeyeceksin. Hikâyendeki tek kötü adam ve sana çığlık attırma gücüne sahip tek kişi ben olacağım."

Son söz ağzımdan çıktığı an, duş başlığını vajinasına doğru çevirdim, güçlü sprey doğrudan klitorisine geliyordu.

Sarsıldı, kesik nefesi hızla çığlığa dönüştü. Ellerini küvetin iki yanından kavradı ve bir kez daha başı geriye düştü. Fakat bu sefer tam da dediğim gibi çığlık atıyordu.

"İşte bu, bebeğim. Benim için çığlık attığında çok güzel oluyorsun," dedim, kontrolsüz bir şekilde bana saldırırken dişlerimi sıktım. Eğilip bir kolumu beline doladım, zevk omurgamda çok hızlı bir şekilde birikiyordu. Onu kendimden sadece birkaç santim ayırdım ama o pek fark etmedi.

"Aman Tanrım, Zade," diye bağırdı. Meme ucunu ağzımla yakaladım, ısırmadan önce dilimi tepe noktasının üzerinde döndürdüm. İnlemeleri keskinleşiyor ve pençeleri omuzlarıma saplanıyordu.

Kan, vücudunu kırmızıya boyayarak yaralarından akmaya devam ediyordu. O, ellerinde asla akıp gitmeyecek kanla üstümde diz çökerken bir ölüm meleğiydi.

O tamamen kusursuzdu ve ona ne kadar taptığımı göstermekten asla bıkmayacaktım.

"Ben..." Duş başlığını uzaklaştırdım ve bu kez çığlık attığında sebebi hüsrandı. Tırnakları tenime batarak öfkeli hilaller bırakıyordu. Acı yoğun bir zevke dönüşürken dişlerimi sıktım.

"İstediğini nasıl elde ediyorsun, Adeline?" dedim, "Tanrı'ya yalvar, ancak o zaman aletimin her yerine boşalmana izin vereceğim."

"Lütfen, Zade, lütfen," diye çaresizce yalvardı. Nefes nefese.

Başımı iki yana sallayarak ona karşı çıktım. "Lütfen ne, bebeğim? Ne olduklarını bilmeden dualarına cevap veremem."

"Boşalmama izin ver," dedi soluk soluğa. "Lütfen boşalmama izin ver."

"Aferin kızıma," diye mırıldandım spreyi klitorisine geri götürürken. Gözleri kocaman oldu ve birkaç dakika içinde üzerime çöküp aletime sürtündü ve ben klitorisine spreyi uygulamaya devam ederken her tarafıma boşaldı. Adımı bir Hail Mary gibi, affedilmesinin tek yolu buymuş gibi zikrediyordu.

Fazla gelince elimi itip sudan kurtuldu. Öne eğilip kola dokundum, böylece su musluğa geri döndü. Duş başlığını bırakıp arkama yaslanırken gideri tıkama zahmetine girmedim.

Hâlâ nefes nefesceydi, artçı sarsıntılar vücudunu sarıyor ve arızalı bir robot gibi üzerimde seğirmesine neden oluyordu.

Vajinası aletimin yalnızca birkaç santim yukarısında süzülüyordu ve kendimi onun içine sokup diğer ucundan çıkma ihtiyacıyla neredeyse kör oluyordum. Bunu çok kolay bir şekilde yapabilirdim, özellikle de o hâlâ iyileşme aşamasındayken.

Acı verme dürtüsü. Zarar vermek ve acıya neden olmak, eğilmek ve kırılmak; her zaman orada olacaktı. Her zaman Addie'yi kendi hasta zevkim için paramparça etmek isteyecektim ama bu, onu koruma ihtiyacımı ortadan kaldırmıyordu. Annemin bana verdiği plastik gülmüş gibi ona değer verme ve ona tutunma ihtiyacımı.

Ona çok aşıktım ve aşkım zalim ve acımasız olsa da aynı zamanda besleyiciydi. Ne zaman nazik olunacağını ve ne zaman bırakılacağını seçmek her zaman zorlu bir savaş olacaktı.

Ve bu, canavarı evcilleştirmem gereken anlardan biriydi. Sikimin acıdan kopmak istemesine neden olacak kadar.

Addie, gözlerini bana çevirerek kalın kirpiklerinin altından neredeyse utangaç bir şekilde bakıyordu. Nemli saçlarının uçları ıslak vücuduna yapışmış, yuvarlak göğüslerini ve kaburgalarını çevreliyordu. Su damlacıkları yavaşça vücudunun her yerini kaplarken önce hangisini yalayacağıma karar veremiyordum.

Siktir. Gerçekten, gerçekten şu anda kibar olmak istemiyordum. Şeytanı utandırmak istiyordum.

"Arkanı dön," dedim ona, sesim gergin ve boğuktu. Yavaşça başını iki yana salladı, sonra aletimin çıkıntısına oturup onu karnıma düz bir şekilde yaslanmaya zorladı. Sonra, ıslak sıcaklığında beni sararak uzunluğumda bir aşağı bir yukarı kaymaya başladı.

Boğazımdan bir hırıltı koparken kalçalarım tehdit edercesine yukarı kalktı.

"Beni sakın sınama, Adeline."

Pembe dudakları bir gülümsemeyle kıvrılarak, "Beni beceremezsin," dedi.

"Bundan o kadar emin olma. Pek çok şey yapabilirim ama senin küçük narlı vajinana direnmek onlardan biri değil."

"Yaparsan seni affetmeyeceğimi biliyorsun," dedi gözlerinde kötü bir parıltıyla.

Hırlayarak onu boğazından yakaladım ve kendime yaklaştırdım. "Nefretinin tadı her zaman cennet gibi olmuştur, küçük fare. Hayatımın geri kalanını dizlerinin üzerinde geçirmek zorunda kalırsam, o zaman ağzımı af dilemekten daha fazlası için kullanırım." Kötü kötü sırıttığımda nefesi kesildi. "İşim bittiğinde sen de yanımda diz çökmüş olacaksın."

Başını iki yana sallayarak geri adım atmayı reddetti. Küçük fahişe kalçalarını kıvırıp vajinasını uca kadar kaydırıp sonra tekrar dibine indiriyor, çıplaklarımı yukarı doğru çekiyordu. Hayatının bıçağın üzerinde ne kadar tehlikeli bir şekilde sallandığını umursamadan klitorisini bana sürttüğünde gözleri titriyordu.

"Sadece böyle kal," diye fısıldadı, boynunu kahrolası bir kürdan gibi kırmak noktaya gelene kadar hareketi defalarca tekrarladı.

Sinir uçlarım tutuşuyor ve bedenim zevkten uyuşuyordu. Boynunu ne kadar sıkı sıktığımın da bana sürtünen kız dışındaki hayatın da bilincinde değildim. Durursa ölürdüm ama ben bitiremeden ölme ihtimali de çok yüksekti.

Kalçalarımı sabit tutmak için içimdeki tüm gücü kullanıyordum. Küçük eli bileğimi sardı ve işte o zaman vücudumdaki her damarın kabardığını fark ettim.

Porselen küvetin arkasına çarpıp elimi boğazından çekene kadar omuzlarımı zorla geri itti. Derin bir nefes aldı ama bana sürtünmeyi bırakmadı.

Ellerim yuvarlak kalçalarına gitti ve onu kendime doğru daha fazla çekmeme, onun sürtünüşünü devralıp kendi hızımı belirlememe engel olamadım.

Omurgamda biriken zevk serbest kalmaya yaklaştıkça vücudumdaki her kasın gerildiğini hissediyordum.

Zevk içinde kaybolduğum anda kolayca yenildim. Tam ben patlamaya hazırlanırken, dizlerinin üzerine kalkıp zonklayan aletimden uzaklaştı.

Bir anda, hayatımda hiç hissetmediğim bir hüsrana uğradım.

"Lanet olsun, Adeline, eğer şu siktiğimin *yerine* anında oturmazsan *Tanrı'ya* yemin ederim ki..." Eliyle ağzını kapattığında o kadar şok olmuştum ki kıçıma bir paratoner saplamış da olabilirdi.

"Şşt, bebeğim," diye fısıldadı dudaklarını hafif bir sırıtışla büzerken.

Sikeyim. Onu.

O kazandı.

Ve elini aletimin tabanına dolayıp onu havaya kaldırmak için hareketle-

nirken bunu zaten biliyordu. Ucu girişini yarıp geçene kadar yavaşça alçalırken tüm kelimeler dilimde öldü ve tamamen unutuldu.

"Kontrol bende, Zade," derken sesi titriyordu. "Sende değil. Bende."

Elini indirdi, bana diktiği gözlerinde öyle sıcak bir ateş vardı ki viski havuzları gibi görünüyorlardı.

Lanet olası favorim.

Dişlerimi sıktım, sıkı sıcaklığı aletimin ucunu tüketene kadar daha da alçalırken diş etlerimdeki kırılgan kemikler parçalanmakla tehdit ediyordu. O kadar inanılmaz hissettiriyordu ki neredeyse kafayı sıyırıp yumruğumun yan tarafını küvete çarpacaktım.

"*Siktir*, Addie..."

Öne doğru eğilerek iki elini de kalçalarıma yerleştirip sıkıca bastırdı. Kolları göğüslerini sıkıştırıyordu ve patlamaya bu kadar yakın olmasaydım onları dişlerimin arasına alırdım.

"Kıpırdama," diye içini çekti, nefesi kesilmiş ve arzudan titriyordu.

Ona bakarken gözlerimden alevlerin çıktığını hissedebiliyordum. Kaskatı bir çelik gibiydim ve aletimle elmasları paramparça edebilirdim ama konu o olduğunda hiçbir zaman kontrolüm olmamıştı.

Bu bir erkeğin katlanabileceği en kötü işkenceydi, yine de onun bir santiminin bile aletimi saracağı anlamına geliyorsa seve seve acı çekerdim.

"O kontrolün parmaklarından kaymasına izin verme çünkü eğer kayarsa, her bir davranışımdan ben sorumlu *olacağım*. Seni o kadar sert becereceğim ki, durmam için ağlayacaksın ve durmayacağım, Adeline. Bu olmadan önce beni öldürmen gerekecek ve ben de zerre kadar vicdan azabı çekmeden öleceğim."

Her zaman gözlerin ruhun aynası olduğunu söylerlerdi ve bu kesinlikle doğruydu çünkü vücudunu işgal eden korkuyu görebiliyordum. Yine de benim sadece gecenin karanlığında bir gölge olduğum zamanlarda yaptığı gibi, ne olursa olsun bunun tadını çıkarıyordu.

Vajinası kasıldı ve uyarılmasının uzunluğuma sızdığını, göğsümden derin bir hırıltı çıkardığını hissettim.

Baldırlarımın ortasına kadar biriken sıcak su, kendini daha iyi dengelemek için kıpırdandığında çalkalandı.

Kalçalarını oynattığında tıslադım, tırnakları karnıma batıyordu.

"Daha sert," diye bağırdım. Benim sakinleşmek için acıya ihtiyacım vardı. Akıl sağlığımı korumak için buna ihtiyacım vardı. Ondan başka bir şey hissetmezsemaklımı tamamen kaybederdim. "Tırnaklarını daha sert batır."

Sözümü dinleyip tırnaklarını batırdığında ürperdim. İçine boşalmamı engellemek için yeterliydi.

Çok hafifçe kıçını oynattı, hareketleri yavaştı ve vajinasının beni bir santimden fazla yutmasına zar zor izin veriyordu. Yine de gözlerimin kayması için yeterliydi.

Ellerinden biri sikimi sarmak için hareket etti ama onu durdurdum. Bana dokunursa işim biterdi.

Sabitlemek için işaret parmağımı ve başparmağımı tabanın etrafına doladım ve ardından diğer elimi klitorisini sertçe ovmak için kullandım. Haz almak için yeterince içine almıyordu. Aldığında bile çoğu zaman uyarılmaya ihtiyacı oluyordu.

Göğsüme uzun, düzensiz bir inilti çarptı.

"Siktir, bu vajinayı hissetmeye ihtiyacım var. Her tarafımı sardığını hissetmeye ihtiyacım var. Her bir parçan benim, küçük fare ve içinde ben olmadan bir daha asla tam hissetmeyeceksin."

"Bu... şu anda gidebildiğim bu kadar, Zade. Daha fazlasını yapamam," dedi, neredeyse anlamam için yalvarıyordu.

"Alabildiğin kadar al, bebeğim. Bütün acını bana ver."

Elini diğerinin yanında kalçama koyarak tekrar tırnaklarını geçirdi. Sıktığım dişlerimin arasından inledim, şehvet görüşümü bulandırıyordu. Hâlâ büyük çoğunluğu içine almamıştı ama onu daha fazlasını alması için zorlamayacaktım.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Ve çok güzel görünüyorsun. Tamamını içine aldığında nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Dişleri tekrar takırdarken bir inleme duyuldu.

"Sikeyim, seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandım, içine girmeme çok az izin verirken bile üzerimde asılı duran tatlı vajinasının görüntüsüyle sarhoş olmuştum.

"Zade," diye yalvardı boğuk bir sesle.

"Aletimi ıslatmanı izlemeyi özledim," diye homurdandım, bir iniltiyi daha bastırmak için dudağımı ısırdım. Sözlerimden titriyordu, uyarılma sıvısı aletimin etrafına sarılmış, parmaklarıma kadar iniyordu. Klitorisini daha hızlı okşamaya başladığımda kemiklerimi takırdatacak kadar sarsıldı.

"Vajinanın beni sıkıca sarmasını özledim. Etrafımda kolayca şekil almanı."

Başını salladı, benim gibi kendini zevke kaptırmıştı. Ritmi dalgalı hâle gelirken gözleri kapandı ve odağını elime sürtünmeye kaydırdı.

"Yeterli değil, değil mi?" dedim kaşlarını çatmasını izlerken. Dudağını ısırdı ve gözleri kapalıyken bile kendisiyle mücadele ettiğini biliyordum. Tamamen oturma içgüdüsüyle savaşıyordu.

Bunu istiyordu. Siktir, ne kadar istediğini görebiliyordum. Yine de direniyordu.

"Bana daha fazla ihtiyacın var ama buna izin vermiyorsun. Bu yüzden onun yerine menimin seni doldurmasıyla yetinmek zorunda kalacaksın."

Ağzını araladığında, dilinden omurgamdan aşağıya inen boğuk bir inilti döküldü. Kendini atmak için çaresizce uçurumun kenarında olduğunu hissedebiliyordum.

"Beş saniyen var, Adeline yoksa seni her şekilde bedereceğim."

O korku kıvılcımı onu uçurumdan aşağı atmaya yetti. Kalçaları titredi ve gözleri sımsıkı kapandı. Banyoda boğuk bir haykırış yankılandı ama kime ait olduğunu çıkaramadım.

Hızla onu takip ederken omurgamdan aşağı şimşekler çakıyor ve tüm hislerimi parçalıyordu. Etrafıma o kadar sıkı kenetlendi ki, sikimden taşan meniyi neredeyse engelliyordu. Cennet böyle hissettiriyorsa, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım için üzgündüm.

İkimiz de nefes nefese ve elektrik akımlarıyla dolup taşarken zaman hızla akıp geçti.

Yanağı göğsüme yaslandı, ıslak saç tutamları tenime damlayan çikolata gibi döküldü ve tek bildiğim, hızlı hızlı atan kalp atışımın dişlerinin arasında sektiğini hissettiğiydi.

Parmaklarım birbirine dolanmış buklelerinin arasına dalarken, diğer kolumu sıkıca ona doladım. Dakikalarca bu şekilde uzandık, nefeslerimizi düzene sokuyor ve her dokunuşta yeniden düzensizleşiyorlardı.

Sonunda onu geri dönmesi için ikna ettim. Ben ellerime şampuan sıkıp saçlarını titizlikle yıkayarak kaslarında kalan gerginliği yatıştırırken, dizlerine sarıldı.

Ona ilk öldürdüğüm kişiyi anlattım, o da bana kendisininkini anlattı. Addie'nin hayatını kurtarmaya yardım eden Phoebe adında bir kızdı, karşılığında onunkini almaya zorlanmıştı. Turuncu saçları alev alev yanan kızdan ve gerçekten önemli olduğu zamanlar dışında kemiklerinde taşıdığı korkudan bahsederken ağladı. Sonunda, omuzlarında asılı duran alevler vücut bulmuştu.

Sabunu duruladım, o kederle başını öne eğip yas tutarken, gözyaşları giderden akan köpükleri takip ediyordu.

Sonra onu küvetten çıkarıp lavaboya oturttum ve dişlerini fırçalarken ağzını açık tuttum. Her gözyaşını öptüm ve ona Phoebe'yi her zaman yanında taşıyacağını ve o alevlerin artık ona da ait olduğunu hatırlattım.

BÖLÜM 36
ELMAS

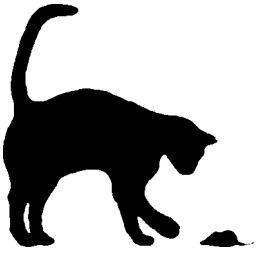

"Xavier'in ortadan kaybolması ulusal haberlere çıktı," dedi Daya telefonda.

"Kimin yaptığına dair bir fikirleri var mı?" diye sordum omzumdaki kasa masaj yaparken. Sibby ile antrenman seansımız yüzünden tüm vücudum ağrıyordu ve yere yığılıp sonsuza kadar orada kalmaya hazır sayılırdım.

Gübre olarak iyi iş çıkarırdım ve ben yeniden toprakla bütünleşirken göğüs kafesimden gül sarmaşıkları çıkardı.

Zade bunu düşündüğüm için muhtemelen bana dramatik derdi.

"Ulaşmaları gereken tek şey, *Supple*'daki fiyasko. Elbette yüzlerinizin gizli olması işimize yarıyor."

"Ben peruk da takıyordum," dedim.

"Seni teşhis edemeyecekler. En azından halk etmeyecek ama Claire'in siz olduğunuzu anlayacağından eminim."

"Fakat bunu kanıtlayamazlar."

"Gerek yok. Tüm hükümeti ve onu yöneten tüm işçi arıları o kontrol ediyor. Polis gücü, federaller ve diğer hepsi."

Dudağımı ısırırken omzumdaki noktayı daha çok ovaladım. "Ne yani, sence Zade'in yüzü akşam haberlerine mi çıkacak?"

Bir süre sessiz kaldı. "Ya da senin."

Kalbim tekledi, mide çukurumda güm güm atıyordu. Claire'in cinayeti benim üzerime yıkması aslında mantıklıydı. Bir yazar olarak sahip olduğum tüm itibarı kesinlikle yok ederdi ama en kötüsü bu olmazdı. Suç duyurusunda bulunabilirler, aleyhimde deliller uydurabilirler ve beni mahkûm edebilirlerdi. Ve hapse girmez, anında Claire'in ellerine geri dönerdim.

Boku. Yedim.

"Zade sana bir şey olmasına izin vermeyecek, Addie," dedi Daya. "Panik yapma. Bunu çözeceğiz ve onun bir şeyler planlayacağından eminim."

Beni görmese de başımı salladım. Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için pek işe yaramadı.

"Belki de yapmamalıydım..."

"Addie, sadece yakalandığına üzülenlerden olma. Sadece gerçekten böyle hissediyorsan üzül, bu sen değilsin. Dürüst olmam gerekirse, Luke'un hayatına son vermek konusunda hiçbir şey hissetmiyorum bu yüzden sanırım ikimiz de Tanrı'nın kara listesindeyiz. Her şeye rağmen, Claire için ne yapacağız? Bu olay çok büyük. Senden veya benden daha büyük. Ve birçok hayat kurtaracak."

Gözlerimi sımsıkı kapatarak tekrar başımı salladım.

"Biliyorum, haklısın. Yaptığım şey için üzgün değilim." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ne olacağını bilmiyorum ve korkuyorum."

"İyi olacağız. Yanında kimin olduğunu unutma."

O anda, bir dokunuşun elimi omzumdan çekip kendisininkiyle değiştirdikten sonra başparmağını o kalıcı düğüme geçirdiğini hissettim.

Elim düşerken becerikli parmaklarının kaslarımı gevşettiği yerden acı ve zevk karışımı bir his yayıldı.

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım, özellikle acı veren bir noktaya dokunduğunda boğazımdan bir inilti çıkardım. "Teşekkürler, Daya. Seni sonra arayacağım, tamam mı?"

Telefonu kapattığımız an bir inlemeyi serbest bıraktım. Daya bunu duyarsa rahatsız olur diye düşünmüştüm. Diğer eli de saldırıya katılarak daha fazla zevk sesi çıkarmama sebep oldu. Çok fena acıyordu.

"Daya mı haber verdi?" diye sessizce sordu, derin bir tınıyla.

"Evet," diye yanıtladım çatallı bir sesle.

"Hiçbir şey..."

"Olmayacak, biliyorum," diye sözünü kestim. "Ama bazen işler planlandığı gibi gitmez."

Beni yönlendirdiğinde yorgun bir iç çekişle döndüm. Yüzümdeki şımarık ifadeyi fark ettiğinde yara izi keyifli sırıtışıyla buruştu.

"O hâlde saat sekizde haberleri izlemek isteyeceksin."

Kaşlarım çatıldı ve dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. "Ne yaptın?"

"Henüz yapmadım ama yapacağım." Burnuma bir fiske attı ve ben de karşılık olarak tükürüp elini tokatladım. Gülümsemesi büyüyüp yaralı yüzünü kapladı ve yin-yang gözlerini parlattı.

Tanrım, gülüşü çok tehlikeliydi. Kalbimi kolayca durdurabilirdi.

"Saat sekizde, küçük fare. Bunu kaçırırsan duygularımı incitir."

***

"Orada oturamazsın, Addie! Baine'in kucağında oturacaksın. Ve o çok kemikli olduğu için pek rahat etmeyeceksin."

Beni durdurduğunda kıçım havaya fırlayıp deri koltuğumun üzerinde asılı kaldı.

"Ah, tamam," diye iç çektim, Sibby'nin hayali arkadaşları her yerde oturuyor diye kendi lanet olası mobilyalarımdan uzak durmaktan biraz yorulmuştum. Ayakta duramıyorlar mıydı? Görünmez bacaklarının yorulacağını sanmıyordum.

Doğrulduğumda Sibby yüksek sesle nefesini tuttu, yerimden zıplamama ve neredeyse şarabımı düşürmeme neden oldu.

"Ne?" diye sordum, paniğe kapılıp kanepede örümcek falan aramaya başladım. Beni korkutmuyorlardı ama böcekler çıktığında Sibby daha da küçük bir çocuğa dönüşme eğilimindeydi.

"Çok üzgünüm, Addie. Baine kıçını tuttu. Baine, bunu *yapma*! Zade seni öldürecek, biliyor musun? İnsanlar ona dokunduğunda taşakları düğümleniyor."

"Taşakları mı düğümleniyor?" diye mırıldandım hem kafam karışmış hem de tamamen bitkin düşmüş hâlde. Baine'i azarlamaya devam edince başparmağımı beceriksizce omzumun üzerinden kaldırdım.

"Ben buraya oturacağım," diye mırıldandım, sadece biraz rahatsız olmuştum. Televizyonu açıp Kanal 8'e geçtim. Yine Xavier hakkında vızıldamaya başladıklarında anında ter içinde kaldım, ilgili kişi olarak resmimin ortaya çıkmasını bekliyordum.

Öyle olsaydım polis çoktan kapıya gelirdi diye düşünüyordum ama yine de endişem beni ele geçiriyordu.

Şarabımdan büyük bir yudum alıp telefonumdan saate baktım ve saatin 19.59 olduğunu fark ettim. Zade'i tanıyorsam, her ne yapacaksa zamanında yetişirdi. Tam sekizde, dakikası dakikasına.

Sibby'nin eli kalçasından yukarı kayarak siyah puantiyeli elbisesini yukarı çekti ve kendi eline tokat atıp Mortis'e önümde ona asılmaya çalıştığı için bağırdığında gözlerimi devirerek bir yudum daha aldım. Cinsel aktiviteleri kendine saklama konusunda giderek daha başarılı hâle geliyordu.

Muhabirin televizyondaki görüntüsü atlamaya başlayıp durduktan sonra kesildiğinde, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Muhabirin yerini bir adamın resmi aldığında nefesim kesildi; siyah kapüşonunu başının üzerine çekmiş ve yüzüne abartılı bir şekilde kaşlarını çatmış ve gözünde bir kesik olan tanıdık siyah bir maske takmıştı.

Mümkün değil.

Yavaşça ayağa kalktım, televizyona yaklaşırken ağzım açık kalmıştı.

"Merhabalar, Amerikalı dostlarım," diye söze başladı Zade, sesinin anormal derecede derin olduğunu duyunca kaşlarım çatıldı. Değiştirmişti. *"Petrol kralı Xavier Delano'nun ortadan kaybolmasının ışığında bu polis teşkilatına, tüm hükümet yetkililerine ve her zaman olduğu gibi bu ülkenin halkına bir mesajdır."*

Zade rahatlamış görünerek siyah eldivenli ellerini kavuşturdu.

"Xavier Delano genç kadınları insan tacirlerinden seks kölesi olarak satın alıyor, sonra canı sıkıldığında onları öldürüyordu. Bunun tüm kanıtlarını internette yayınladım. Yukarıdaki resimde satın aldığı, işkence yaptığı, tecavüz ettiği ve öldürdüğü birkaç kadın var. İsimlerini hatırlayın. Ben hatırlıyorum. Bu adam yüzünden hayatını kaybeden tüm kadınların şerefine meseleyi kendim ele aldım. Xavier Delano kayıp değil. O öldü."

Zade öne doğru eğilip başını kaldırdı. Ekrandan yayılan radyo dalgalarında ürkütücü bir saniye geçti. Gözlerinin saklandığı dipsiz deliklere baktığımda ham tehlike kemiklerime yayıldı. Titriyordum, bunun verdiği zevk beni mutlu ediyordu.

"Yaptıklarının sonuçlarına katlanan ilk kişi o değil ve son da olmayacak. Ben Z ve sizi izliyorum. Kimse güvende değil. Özellikle de bana ihanet edenler."

Videosu haber muhabirinin solgun, gevşemiş yüzüne dönerek kayboldu.

Yüksek bir çıtırtı beni içinde kaybolduğum hipnotize edici etkiden kurtardı. Başımı Sibby'ye çevirdiğimde ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır tıktığını gördüm. Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı ki çiğnemeyi yarıda bırakıp şişmiş yanakları ve kocaman masum gözlerle bana bakıyordu.

"Ne?"

"Her şeyin sorumluluğunu üstlendi," dedim sersemlemiş bir hâlde.

Sibby gözlerini kırpıştırırken kafası karışmış görünüyordu. "Eh, tabii ki üstlenecekti. Yani, tamamen yalan söylemiyordu ama Zade seni korumak için her şeyi yapar." Kafasını kaldırdı. "Cidden ondan şüphe mi duydun?"

Dudaklarım aralandı. "Sanırım... bunu beklemiyordum."

Sibby omzunu silkip ağzını tekrar doldurmadan önce ilk lokmayı zar zor yuttu. "Akıllıcaydı."

Öyleydi. Kimse Z yerine, aynı zamanda hem popüler hem de saygın bir yazar olan şehirli bir kızın Xavier'i öldürdüğüne inanmazdı. Hâlâ beni suçlamaya kalkarlarsa aptal gibi görünürlerdi. Ayrıca herkes seks kaçakçılığının kurbanı olduğumu biliyordu. İntikam almak istediğimi söylemeye çalışabilirlerdi ancak o zaman, hayatta kalan birinin haksız yere mahkûm edilmesi üzerine mutlak bir isyana liderlik eden Zade'in ek stresiyle başa çıkmak zorunda kalacaklardı. Zade'in kelimenin tam anlamıyla beni hapse attırmalarına asla izin vermeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Beni saklayacak ve bunun suçunu da üzerine alacaktı. Ve bir kez daha, insanlar hükümet yerine Zade'i destekleyeceklerdi ki bu, Claire'in isteyeceği en son şeydi.

Kahretsin. Zade, Claire'in yapabileceği tüm planları gerçekten mahvetmişti ve hepsi beni korumak içindi.

"Ah!" Sibby bağırarak tekrar zıplamama neden oldu. "Bu konuda bir

kitap yazmalısın. Okuyucuların büyük, korkunç adamın seni kurtarmaya gelip ardından tacizcini öldürmesine bayılır."

Haksız değildi. *Ben* bile bayılıyordum.

Fakat zihinsel olarak yazamayacak kadar tükenmiştim. Yorumları okuyamayacak kadar bitkin bir hâlde tekrar dalmadan önce ara sıra küçük güncellemeler göndermek için enerji topluyordum. Kişisel asistanım, ben yeniden kariyerime dönmeye hazır olana kadar tüm mesajları ve soruları dinliyordu. Claire ölene kadar yazmaya gerçekten odaklanabileceğimi sanmıyordum.

"Övgüyü onun alması seni rahatsız mı etti?" diye sordu Sibby sessizliğimi yanlış yorumlayarak.

Güldüm. "Övgü umurumda değil."

"Öyleyse neden bu kadar gerginsin?"

Çünkü kanım lava dönüşüyordu. Zade'i gördüğümde Sibby yakınlardaysa Tanrı yardımcım olsun çünkü onunla mücadele etmekten kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim ve Tanrı şahit, tuhaf küçük oyuncak bebek odadan isteyerek ayrılmayacaktı.

Vücudumda bir sürü duygu kol geziyordu ve en başında ona teşekkür etmeye ihtiyacım vardı. Ve ona teşekkür etmek istediğim o kadar çok yol vardı ki...

Onu ekranda kalın sesi ve siyah maskesiyle görünce, beni korumak için kendini ateşe atarken tek düşünebildiğim onu ne kadar çok sevdiğimdi. Ve bunu ona göstermeye ne kadar çok ihtiyacım olduğu. Bunu ona *söylemeye* ne kadar çok ihtiyacım olduğu.

Zade, Xavier'i öldürmenin sonuçlarına biraz maruz kalacak veya hiç kalmayacaktı, en azından halk tarafından. Yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi için insanların desteğine ihtiyacı yoktu. Bu sadece *Z*'nin ne olursa olsun her zaman sahip olduğu bir şeydi. Ve o bir avcıyı sokaklardan çektiği için insanların ittifaklarını değiştirip değiştirmemesi önemli olmayacaktı.

Zade'in benim için yaptığı fedakârlıkların büyük planında, pek de büyük bir şey değildi. Yine de benim için dünyalara bedeldi.

Yaptığımız şey kitap yazmaktan çok daha büyüktü ama yine de çok sevdiğim bir kariyeri kaybetmek beni mahvederdi. Kendimden bir parça daha kaybetmek gibi hissettirirdi ve şimdiden kendime kalan çok az şey vardı.

"Ah..." dedi Sibby yavaşça, farkına varmak üzereydi. "Onu becermek istiyorsun. Şimdi anlıyorum."

Yanaklarım yanıyordu ama inkâr etmedim. Çünkü haklıydı. Uyluklarım sımsıkı kenetlenmiş durumdaydı ve o tanıdık baş döndürücü his midemin derinliklerinde dönüyordu.

Kendimi kandırıp onu izlemenin beni tahrik etmediğini söylemeyecek-

tim. Kanım kaynıyor ve neredeyse arzuyla titriyordum. Şey... sikeyim, çok seksiydi. Başka ne diyebilirdim ki?

Sibby somurtkan bir ifadeyle doğrulup inledi. "Neden siz yüksek sesle seks yapıyorsunuz da *ben* yapamıyorum?"

Gözlerim kocaman açılmış hâlde ve *şu an benimle dalga mı geçiyorsun* anlamına gelen bir ifadeyle ona döndüm.

"Çünkü bunu herkesin önünde yapmaya çalışıyorsun, Sibby."

Öfkeyle sırtını koltuğa çarptı ve kederle bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına tıktı. "Sizin sıkıcı olmanız benim suçum değil."

Gözlerimi devirdim. Zade ve ben pek çok şeydik ama sıkıcılık bunlardan biri değildi.

5 Haziran 2022

Daha önce hiçbir adama ona âşık olduğumu söylemedim. Asla. Çünkü bu lanet olası şeyi yapmaktan nefret ediyorum. Zade'den önce hiç kimseye gerçekten âşık olmadığım gerçeğini boş verelim. Lisede o ergenlik dönemi aşkları başladığında bile. Bilirsin, onları sevdiğini sandığın ama aşkın ne olduğunu bilmediğin dönem? Bir şey beni hep geride tuttu.

Hâlâ söylemek istemiyorum ama sadece korktuğum için.

Sanırım, bilmiyorum, bir gelişme var? Ve nedenini bile bilmiyorum. Zade'in benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Bana bıraktığı ilk nottan beri benim hakkımda ne hissettiğini biliyordum.

Yine de lanet olası bir spor salonu manyağı gibi terliyorum.

Belki de bunu NASIL söyleyeceğimi bilmediğim içindir. Kahretsin, işte bu. O kapıdan içeri girdiğinde direkt söyleyecek miyim? Ya da önce onu öpecek miyim? Ona bir konuşma yapmalı mıyım?

Sikeyim. Böyle. İşi.

Siktir etsene.

Hiç beklemediği bir anda söyleyeceğim.

Sonra da koşarak defolup gideceğim.

BÖLÜM 37
ELMAS

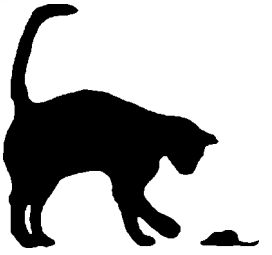

Zade yatak odamın kapısından içeri girdiğinde gergin bir enerji yumağı gibiydim. Koridorda ileri geri yürüyen ayak sesleri ve Zade'i görme beklentim arasında uyuyamamıştım.

Artık gece yarısını epey geçmişti ve ben sadece siyah bir gecelikle yatakta uzanmış, onun gelişi için kendimi hazırlıyordum.

Dönerek, kapıyı nazikçe kapatıp banyoya doğru ilerlemeye başlamasını, kükürt, kan ve havaya nüfuz eden dumanı izledim. Balkon kapısı serin esintinin ve ay ışığının girmesine izin verecek şekilde aralanmıştı.

Doğrulup yatağımın üzerinde asılı olan aplikleri açtım, kendimi zifiri karanlık bir odada oturan, aldatan kocaları kapıdan içeri girdiğinde bir lambayı tık diye açan kadınlardan biri gibi hissediyordum.

Yine de Zade'in aldattığı düşüncesi gülünçtü. Bu hep, asla endişelenmek zorunda kalmayacağım bir şey olacaktı.

Durdu, çenesini omzunun üzerinden bana doğru eğdi.

"Evli bir çift gibi davrandığımız, benim nerede olduğunu ve neden eve bu kadar geç geldiğini sorduğum yer burası mı?" diye sataştım hafifçe.

Işıklar yumuşak sarı bir parıltı yayıyor ve elini omzunun üzerinden uzatıp kapüşonlusunu boynundan çekip beyaz tişörtünü çıkarırken karamsar bir etki yaratıyordu.

Dudağımı ısırırken gözlerim onun kaslı, dövmeli sırtını ve iri kollarını kemiriyordu.

"Elbette, bebeğim," dedi sessizce. "Ama ikimiz de sikimin sadece sana ait olduğunu biliyoruz."

"Güzel, o zaman istersem onu vücudundan ayırabileceğimi biliyorsun. Madem o benim olduğuna göre."

En ufak bir endişe duymadan sırıtarak döndü.

Kollarımı kavuşturdum. Bu basbayağı aşağılayıcıydı. Ben artık güçlü biriydim.

"Peşinde olduğum adam bir havaalanının ortasında uçağa binmeye çalışmış için geç kaldım."

"Kimse fark etmeden onu nasıl çıkardın?"

"İşerken onu pusuya düşürdüm. Sonra vücudunu saklamak için bir valizini boşaltmak zorunda kaldım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu kulağa... ilginç geliyordu.

Daha önce olsa ona rahatsız derdim. Hasta. Psikopat. Demek istediğim, o hâlâ bunların *hepsiydi*. Ama artık beni eskisi gibi itmiyordu. Ya da belki hiç itmemişti ve kendime yalan söylüyordum.

Bunu çok yapıyordum.

"Kimdi?" diye sordum.

"Jillian'ın benden öldürmemi istediği bir adam. Eskiden üvey babasıymış ve onu çocukken taciz etmiş," diye açıkladı çizmelerini çıkarıp düzgün bir şekilde odanın köşesine yerleştirerek.

Zade'in titiz yaşadığını görünce şaşırmamıştım. Kirli iç çamaşırlarını bir hafta odanın ortasında ya da pis tabakları lavaboda bırakacak birine benzemiyordu.

"Güzel," diye mırıldandım, bunu onun için yapabilmesine seviniyordum. "Bu gece öldürdüğün tek kişi o mu?"

"Evet," diye yanıtladı basitçe, tek kaşını kaldırarak.

Başımı salladım ve bu konuyu açma konusunda gergin olduğum için kuru dudaklarımı yaladım. "Demek Rio hâlâ senden kaçıyor?"

Zade bana baktı. "Nerede olduğunu biliyorum, Addie," diye cevap verdi, üzerinde siyah kot pantolonu ve kemerinden başka bir şey yokken bana doğru yaklaştı.

Kalbim sıkıştı ama yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

"Onun ölmesini istemiyorsun," dedi açıkça, yatağın yanındaki sandalyenin kenarına oturarak. Bunu temizlemek zorunda kalacağımızdan oldukça emindim, kesinlikle kanla kaplıydı.

"Neden böyle..."

"Bana yalan söyleme," diye sertçe araya girdi dümdüz karşısına bakarak. Siyah duvara dönmeden önce beyaz gözü bana doğru kaydı.

"Yaklaşan ölümü ne zaman gündeme gelse yüz ifadeni görüyorum ama yine de o güzel çeneni hep kapalı tutuyorsun. Bir süredir yerini biliyordum ama sen ağzını açıp bana gerçekte ne istediğini söyleyene kadar onu öldürmek için beklemeye karar verdim."

Gergindim. Sanki beni aldatırken yakalamış ve itiraf etmek zorundaymışım gibi. Öyle bir şey değildi ama yine de kötü biriymişim gibi hissediyordum.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim sırtımı soğuk taşa yaslayarak. "Beni incitti. Sık sık. Fakat düşündüğün şekilde değil."

"Sana tecavüz etmedi," dedi Zade.

"Hayır... yapmadı. Yine de diğer adamlar ederken tanık oldu ve onları durdurmadı. Ama sonra... durduramayacağını öğrendim."

"Elbette durdurabilirdi," diye karşı çıktı Zade. "Sence ben kenarda durup izler miydim?"

"Mesela..."

"Hayır. Cevap, senaryo ne olursa olsun hayır. Silahsız olsaydım ve üzerimde beş silah doğrultulmuş olsaydı, yine de sana ya da diğer kızlardan herhangi birine yapılanları izlemezdim. Ve kız kardeşinin teminat olarak kullanıldığını anlıyorum ama benden yardım isteyebilirdi."

Kaşlarımı çattım. Bunu gerçekten düşünmemiştim. Rio başından beri kiminle karşı karşıya olduğunun çok farkındaydı. Öyleyse neden kız kardeşini rehin tutanlara ihanet edip onun yerine Z'den yardım istememişti?

"Haklısın," diye kabullendim usulca. "Seçimleri ne olursa olsun, yine de bana ne kadar yardım ettiğini unutmak zor. Sydney bana iftira atmaya çalışırken, onun yerine suçu üstlendiği zamanlar oluyordu ve Rocco bunun için onun ağzını burnunu dağıttı. Her seferinde müdahale edememiş olabilir ama kendini kapana kısılmış hissettiği bir durumda elinden geleni yaptı."

Zade sessiz kaldığında devam ettim. "Francesca, onun hatası olduğu için araba kazasındaki yaralarımla ilgilenmesini istedi. Fakat sonra adamlar ve sonunda Xavier beni yaralamaya başladı ve onlarla da ilgilendi. Ben... bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama bir nevi arkadaşım oldu. Başlangıçta Dr. Garrison'a karşı biraz acımasızdı ama bana asla şöyle bakmadı... O evde beni cinselleştirmeyen tek erkek oydu ve sanırım sonunda benim güvenli yerim oldu. Beni incitti Zade ama aynı zamanda beni korudu."

Çenesindeki kas seğirdi ama aklından ne geçtiğini anlayamıyordum. Birkaç dakikasını aldı ama sonunda boş bir ifadeyle kafasını bana çevirdi.

"Canını bağışlamamı istiyor musun?" diye sordu tekdüze bir sesle.

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Bilmiyorum," diye cevapladım dürüstçe. "Gerçekten bilmiyorum."

"Daha önce ne konuşmuştuk? Neyle yaşayabileceğine ve yaşayamayacağına karar ver. Rio'yu benim öldürdüğümü bilerek yaşayabilir misin, yaşayamaz mısın?"

Kaşlarımı çattım, bunu düşünürken ellerime baktım. Farkında olmadan bir şeytan tırnağını yoluyordum, başparmağımın kenarında kan vardı.

"Yapar mıydın?" diye sordum ona bakarak. "Eğer isteseydim, onun hayatını bağışlar mıydın?"

"Evet," diye yanıtladı. "Senin için adam öldürürüm, ki öldürdüm de ama aynı zamanda benden istediğinde silahı yere indirir ve bir daha asla elime almam. Senin için kat edeceğim mesafeler ürkütücü, küçük fare. Beni çok

kolayca yok edebilirsin ve ben de uzanıp bunu kabul ederim. Yaşamak ya da ölmek umurumda değil, hepsi senin için olduğu sürece."

"Öyle söyleme," diye fısıldadım.

"Ben yalan söylemem, Adeline ve şimdi söylemeye başlamayacağım. Söyle bana. Hayatını bağışlamamı ister misin?"

"Evet," diye yanıtladım birkaç saniyenin ardından. "Rio'nun kendi seçimleriyle yaşamasını istiyorum. Aldığı kararlardan pişman olsa da olmasa da bununla yaşamasını istiyorum. Ve ikimizin de Katerina'nın ağabeyini ondan almaktan sorumlu olmasını istemiyorum."

Zade başını öne eğerken onayladı. Ve onu televizyonda gördüğümde dilimin ucuna kadar gelen aşk, aslında hiç gitmese de tekrar geri geldi.

Yataktan sürünerek çıktım ve geniş uyluklarının arasına diz çöktüm, yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarını yumuşakça öptüm.

"Teşekkür ederim," dedim. "Sadece bunun için değil, daha öncesi için de. Xavier'in ölümünün suçunu üstlendiğin için."

"Senin için her şeyi yapacağımı söylemedim mi?" diye sordu, parmaklarımdan kayıp ayağa kalkmadan önce avucumu öpmek için başını çevirerek.

"Duş almaya ihtiyacım var. Uyu, bebeğim."

Ağzımı açtım ama ben gidişini anlayamadan banyo kapısını arkasından kapattı, bense yerde diz çökmüş ve biraz üzgün hissediyordum.

Kalbim sıkıştı, ondan Rio'yu bağışlamasını istediğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Acaba kararımı geri mi almalıydım? Yine de kendime karşı dürüst olursam, onun ölümünün yasını tutardım. Ve ağabeyinin bana çektirdiklerine rağmen Katerina'nın gözlerinin içine bir daha asla bakamayacaktım.

Yatakta doğruldum, ne yapacağımı düşünürken arkasından banyonun derinliklerinden buharlar saçan Zade ortaya çıktı. Beline gevşek bir şekilde sarılmış ve kaymanın eşiğinde olan siyah bir havludan başka bir şey giymiyordu.

Gördüğümde ağzım sulandı ve öyle sıcak bastı ki kanım buhardan başka bir şey kalmayana kadar kaynadı.

Asla ona benzeyen başka biri olmayacaktı, asla onun gibi başka biri olmayacaktı. Ve küçük bir parçam, Zade'in öldüğü günü görmekten korkuyordu. Yine de doksan yaşından önce ölürse söyleyecek çok şeyim olacaktı.

Pislik beni elde etmek için engelleri aşmıştı, şimdi bana sahip olduğu için uzun bir yaşam sürmesi gerekiyordu.

Zaman çok daha korkunçken insanların ölümden nasıl korktuklarını asla anlayamayacaktım. Nihayetinde bizi ölüme götürüyordu çünkü bizi gerçekten ölümlü yapan tek şey buydu. Çıkış yolu olmayan bir illüzyona kilitlenmiştik.

Kahretsin, gerçekten çıkmak isterdim.

Beni gördüğünde, içini çekmeden önce kısa bir süre durakladı. "Hâlâ uyuyorsun."

"Sen de benden saklanıyorsun," diye karşılık verdim.

Keyifsiz bir şekilde kıkırdadı. "Ben bir takipçiyim, bebeğim. Senden hep saklandım."

"Kes şunu," diye çıkıştım.

"Ne istiyorsun, Adeline?" diye sordu sertçe, hayal kırıklığı artıyordu.

"Kahretsin, Zade, *seni* istiyorum. Rio yaşadığı için üzgünüm, tamam mı? Tanrım, bu üzerinde yetki sahibi olmama izin verdiğin çok az şeyden biri ve beni suçlu hissettiriyorsun..." Hızla yanıma gelirken korku boğazımı tıkadı, sesim alçaldı.

Saniyeler içinde önümde durup çenemi eliyle kavradı ve dizlerim yatağa zar zor değene kadar beni yukarı kaldırdı. Kolunu tırmalayarak ciyakladım ama pes etmedi.

"Tıpkı tuzağa yakalanmış küçük bir fare gibi çok çaresizmişsin gibi davranmayı seviyorsun. Eğer olmak istediğin buysa, sana güçsüz olmanın gerçekten ne demek olduğunu gösterebilirim. *Ben* olmanın ne demek olduğunu sana gösterebilirim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, tırnaklarım daha derine battı. "Sen mi?" diye tekrarladım yaptığı imadan dehşete düşmüş bir şekilde.

"Evet, ben!" diye bağırdı. "Söz konusu sen olunca hiçbir kontrole sahip değilim. Seni o kitapçıda gördüğümde kaybettim ve bir daha geri alamadım. Seni takip etmemin kontrol olduğunu mu düşünüyorsun? Ağlamana rağmen vücudunun tadına bakmamın? Sence şu siktiğimin anında bu güç elimde mi?" diye homurdandı ve amacını vurgulamak için başımı salladı.

Gözleri parlıyordu hem öfkeyle hem de o kadar güçlü bir şeyle büyümüştü ki beni canlı canlı yakıyordu.

"Kendin söyledin, vücudunu zevk için kullanabilirim ama senden asla alamayacağım şey neydi? Senden en çok istediğim şey neydi Adeline?"

"Aşkım," dedim ağlayarak, gözyaşlarım sel gibi akıyordu.

"Bu doğru. Aşkın. Senden şimdiye kadar ihtiyacım olan tek şey. Güce sahip olan *sensin*, onunla ne bok yiyeceğini asla bilemedin."

Birkaç dakika sürdü ama yavaş yavaş kafama dank etti. Sözleri sonunda Tanrı'nın beni lanetlediği kalın kafatasımdan geçti.

Zade, en karanlık içgüdülerinin her birine teslim olmuştu çünkü kendini durduracak kontrole hiçbir zaman sahip olamamıştı. Aldı, aldı ve aldı çünkü *alabildiği* tek şey buydu. Fakat bu onu asla güçlü yapmadı, onu çaresiz yaptı.

Şimdiye kadar, hep istediğini yaptığında bunu asla anlayamıyordum. Beni takip etmiş, bana dokunmuş, canı ne zaman isterse beni *becermişti*.

Dudaklarımdan kaç itiraz çıkarsa çıksın ya da onunla kaç kez savaşmış olursam olayım.

Kaçtığım zaman beni kovalamış ve onu ittiğimde beni geri çekmişti. yine de ondan istersem bana ayaklarımın dibinde tapardı.

Ve sonunda nedenini anlıyordum. Kişi, üzerinde kontrole sahip değilse gücü kullanamazdı.

"Sonunda tahtı ele geçirdiğini gördüğüme sevindim," diye mırıldandı. uyumsuz gözlerinden hayal kırıklığı yayılıyordu.

Başımı iki yana salladım, tırnaklarımı kolundan çekip parmaklarını nazikçe çenemden uzaklaştırdım. Enerjiyle dolup taşarken beni serbest bıraktı.

"Tahtı ele geçirmiyorum, Zade. Taht *sensin*. Sen her zaman benim dayanağım oldun ve bunu görmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Bakışları umutsuzca benimkileri taradı, herhangi bir yalan belirtisi arıyordu. Canlı bir bomba bulmak gibi olurdu. Bunu keşfettiği an, onu paramparça ederdi.

Yavaşça yataktan kalktım ve iki ayağım üzerinde durana kadar onu kendimden uzaklaştırdım. Bana fazla yer vermedi ama ben de istemiyordum.

Kalbim güm güm atarken gözlerimi yere indirip elimin onun sıcak teniyle buluşmasını izledim. Neredeyse dokunulmayacak kadar yanıyordu ve ben hiç bu kadar ateş tarafından tüketilmek istememiştim.

Parmak uçlarım, belirgin kaslarında, güzel dövmelerinde ve gövdesinin çeşitli yerlerinde uzanan beyaz yara izlerinde gezindi. Göğsünden yukarı uzanan ejderhaya odaklanırken dizlerim gevşedi.

Tanrım, eğer o yaratık karşımda duran adamı temsil etmiyorsa ben de bir şey bilmiyordum. Beni havaya uçurabilecek, ateş püskürten bir ejderha.

Avucumu karnına bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım, direnmeden pes etmesinden neredeyse büyülenmiştim.

"Çıkar şunu," diye emrettim havlusuna bakarak, sesim arzudan titriyordu. Bana baktı, emrimi yerine getirirken sessizliği yüksek ve kaotikti.

Yavaş ve düzenli bir şekilde havluyu çözerken yutkunmaya çalıştım, yin-yang gözlerini üzerimde sabitlerken beni kışkırtıyordu

Midemde koca bir galaksi dönüyormuş gibi hissediyordum. Tüm duyu ve mantığı yiyip bitiren bir kara delik vardı. Vücudumu saran güneş patlamaları saçan, beni içten dışa ısıtan ve uyluklarıma kadar alçalan bir güneş ve patlamanın eşiğindeki bir süpernova.

Düğümü çözdüğünde havlu hafif bir pat sesiyle yere düştü.

Ah, siktir.

Penisi sertti, ucu kızarmıştı, damarları belirgindi ve neredeyse dilimde bir duayla dizlerimin üzerine çökmeme sebep oluyordu. O muhteşemdi ve

bu adamın (hayır, bu *Tanrı'nın*) benim olduğunu hatırlamak kalbimi burkuyordu.

Duruşunu dikleştirdiğinde kendime onu yavaşça içmeyi hatırlatmaya çalıştım.

Küçük yudumlar, Addie. Tadını çıkar.

Fakat doyumsuz gözlerimin vücudunu, özellikle belinin altında kalan kısmını tüketmesine engel olamıyordum.

Zade'in aletinin ne kadar korkunç olduğunu unutmamıştım. Yine de her seferinde onu içime sığdırması gerektiğini bilerek, onu ete kemiğe bürünmüş olarak görmek, göğsüme bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu.

Beni esnetmesinden kaynaklanan acıyı ve içime girmek için nasıl zorlayacağını hatırladığımda ağzımın salyası akıyordu. Siktir, tıpkı dövme yaptırmanın acısına bağımlı olmak gibiydi. İğnenin her batışında kaçmak istersin ama kalırsın çünkü sonuç kahrolası bir mutluluktur.

Bana dolu dolu bir bakış atarak şifonyere doğru yürüdü ve çekmeceden bir şey çıkardı. Tanrım, arka tarafı da en az ön tarafı kadar ağız sulandırıyordu. Ciğerlerim tıkandı ve artık nefes alamıyordum.

Sonunda dikkatimi vücudundan çeken şey metalin sesi oldu. Elinde siyah kelepçelerle bana doğru gelirken bu görüntü kalbimi bir gölün yüzeyindeki taş gibi sektirdi.

Geriye doğru büyük bir adım attım. Çoğu erkek bir tereddüt gördüklerinde duraksardı ama Zade bana yaklaşırken duraksamadı.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordum panik göğsümü ele geçirirken.

"Endişelenme, bebeğim, bunlar benim için."

Bakışlarına karşılık verdiğimde anında rahatladım. Siyah beyaz havuzlarında bir dizi duygu girdap gibi dönüyordu. Arzu, aşk ve kötü niyet. Buna rağmen o çok sakindi ve beni sakin hissettiren de buydu.

Kaşlarımı çatarak kelepçeleri ve anahtarı bana uzatmasını izledim ama hemen almadım.

"Aklında ne var?" diye sordum ona bakarak.

"Sana daha önce beni kelepçelemek için bir polise ihtiyacın olmadığını söylememiş miydim? Bana istediğin her şeyi yapmana izin vereceğimi söyledim ve ben de bunu yapıyorum."

Bunu duyduğuma neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Gücün benim elimde olduğunu açıkça belirtmişti ama onun gücü fiziksel olarak bana verdiğini görmek hâlâ sarsıcıydı.

Dudaklarımı yalayarak tereddütle onları tuttum ve anahtarı komodinin üzerine koydum. Yaptığım an, bir kez daha arkasını döndü ve bana sırtına yapılmış dokunaçları omuzlarına ve boynuna kadar uzanan devasa ahtapot dövmesini gösterdi.

Bazı geceler o uyurken her çizginin izini sürüyor ve o benden talep etmediği zamanlarda teninin verdiği hisse alışıyordum.

Tıpkı gecenin o geç saatlerinde olduğu gibi, bu parçada kullanılan yeteneğe hayret ederek ahtapottaki ince detayların üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

Sırtındaki kaslar dokunuşumla dalgalandığında onun üzerindeki etkimden kendimi alamadım.

Tepkisinden zevk alarak onu kışkırttım. Parmak uçlarımı hafifçe sırtından, kollarından ve ellerinden aşağı kaydırdım. Tüyleri diken diken olduğunda bir gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Bu adamın *tüylerinin diken diken olması* kadar önemsiz bir tepki verdiğini göreceğimi hiç sanmıyordum. Bu normal bir insan tepkisiydi ama Zade ne zaman bir tanrıdan daha azı gibi davranmıştı ki?

Bileklerindeki kelepçeleri sıktım, tekrar dönüp önümde durduğunda derin bir nefes aldım. Persephone, Hades'i hapsediyordu, ağız sulandıracak kadar tatlıydı.

"Sana istediğim her şeyi yapmama izin verecek misin?" diye tekrar ettim, buna inanmakta güçlük çekiyordum. Onu bu kadar... savunmasız görünce beynim bunu tam olarak algılayamıyordu.

Gözleri kararır ve sırıtışı silindi. "Sözüme hiçbir zaman inanmadın. Görmediğin bir şeye inanamayacaksın ve inancın yok çünkü gözünün önündekini göremiyorsun. Ben senin emrindeyim, her zaman öyleydim. Sonunda inanmak için onu görmen yeterli."

Boğazımı temizleyerek, "Yatağa otur," diye fısıldadım.

Tereddüt etmeden geri çekildi ve bacaklarını açarak yavaşça oturdu. Gözlerim tekrar bacaklarının arasında gidip gelirken kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu, aynı derecede donmuş ve korkmuş hâldeydi.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak geceliğimin alt kısmını kavradım ve adımlarımı yavaş ve eziyetli tutarak başımın üzerine çektim. Zade, göğsünün derinliklerinden onaylarcasına mırıldandığında bu bende bir cesaret patlaması yarattı. İç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı kaydırıp çıkarmaya yetecek kadar.

Bunu yapmanın asla seksi bir yolu yoktu ama Zade'in gözleri vücudumu iştahla kemirirken, sanki bir striptizci direğinde çok yetenekli bir numara yapmışım gibi geliyordu. Aslında, bunu denerken boynumu kırardım.

"Yatağa çık ve diz çök," dedim onu yönlendirmek için çenemi yukarı kaldırarak. Sırıttı ama dediğimi yapıp bir panter zarafetiyle yatağa tırmandı. Dizlerini iki yana açarak topuklarının üzerinde oturdu ve her şeyden çok onun bir fotoğrafını çekmek istiyordum, böylece yaşlanıp saçlarımız ağarmış ve ikimiz de artık seks yapacak durumda olmadığımızda ona bakabilirdim.

Ay ışığı ve apliklerden gelen hafif parıltı, göğsünün ve karın kaslarının sert yüzeylerini vurgulayarak cildine baskı yapan her bir kası ortaya çıkarıyordu.

Sadece şeytan, vücudunun etrafındaki gölgeleri böylesine kutsal bir şekilde kullanabilirdi. Bir şeytan ve bir Tanrı, çelişen tek bir varlığı oluşturan iki karşıt güç.

Beklentiyle dudaklarımı yalayıp yatağa ve oradan kucağına sürünerek vajinamı aletinin ucunda asılı tuttum.

Dudakları boynuma fısıldarken hem kendimi dengelemek için hem de onu kontrol altında tutmak için ellerimi omuzlarına koydum.

Sertleşmiş göğüs uçlarımı kasıtlı olarak yüzüne sürtmemin karşılığında ellerimde derin bir gümbürtü titreştiğinde merkezim zonkladı. Tam ısırmaya yeltendiğinde, vücudunu sarsan titremeyi artırarak geri çekildim.

Başı, gözlerimiz buluşana kadar geriye doğru çekildi. Bakışlarından taşan kafeslenmemiş şehvet beni ürpertiyordu. Bana sadece zamanını bekliyormuş gibi baktı. Kelepçeleri çözdüğüm ana kadar şimdilik emirlerimi yerine getiriyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, bir engerek gibi saldıracaktı. Boğazım ellerinin ve kalbim dişlerinin arasında olacaktı.

Korkunun klitorisimde titreştiğini, kalp atış hızımı tehlikeli seviyelere çıkardığını hissediyordum.

"Kırıldığını mı düşünüyorsun, Adeline? Beni bu sınırlardan kurtarana kadar bekle," diye tehdit etti, sesinin derin tınısı keskin camlarla kaplıydı. "Kemiklerinin her biri altımda kırılana kadar seni becereceğim. Şekillendirip manipüle etmem için çaresiz küçük fare."

Vücudumun bana aşıladığı dehşeti neden arzuladığını bildiği için beni kasten korkutmaya çalışıyordu.

İçgüdüsel olarak, onun korkunç vaatlerinden ve tam da bunu yapacağına dair ürkütücü korkudan kaçmak istiyordum. Aynı zamanda bunları gerçekleştirmesi için ona meydan okumak istiyordum.

Kalbim göğüs kafesime çarpsa da bakışlarımı kaçırmadım. Dudağımı ısırarak aramıza uzandım ve üstdudağının hırlayarak kıvrılmasından zevk alarak uzunluğunu kavradım.

Ardından, çok yavaş bir şekilde ucunu deliğim boyunca kaydırdım ve hangimizin titrediğini ayırt edemeyene kadar kendimi küçük adımlarla indirmeden önce onu ıslattım.

Öne eğilip kollarımı boynuna doladım, yumuşak kıvrımlarımı sert hatlarıyla bütünleştirdim ve onu yavaşça içime aldım. Tıpkı hatırladığım gibi hissettiriyordu, beni esnetirken hissettiğim acı ama ona eşlik eden doyumsuz mutluluk.

İblislerim beynimin arkasını gıdıklıyor, akıl sağlığımı mahvetmek için, içeri alınmak için yalvarıyorlardı. Benden çalınan bir şeyi geri aldığım bu değerli andan beni sürüklemek için. Bu yüzden dikkatimin her zerresini altımdaki adama odakladım.

İnce nefesi, vücudunu sararak yükselen deprem ve hareketsiz kalmaya çalışırken boynunda zonklayan damarlar.

Dudaklarımı kulağına bastırırken boğazımdan ve dilimden o baş döndürücü güç duygusu yükseliyordu.

"Seni ne kadar kolay kırabileceğimi görmek ister misin?" diye mırıldandım cilveli bir şekilde.

Ben tekrar aşağı inerken homurdandı, aletinin yarısından fazlası içime gömülüydü. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil gibi geliyordu. Asla yeterli değildi. Ağzıma kadar dolsam bile daha fazlasını istiyordum.

Cevap vermesini beklemiyordum, bu doğru gelse de sinirlerim beni canlı canlı yiyordu. Lanet derecede doğru.

"Seni seviyorum, Zade. Bazen buna dayanamıyorum," dedim, sesim pürüzlü ve düzensizdi. "Ama beni hayatta tutan tek şey buydu. Beni kurtardın. Ayrıyken bile beni kurtardın. Ve umarım beni avlamayı asla bırakmazsın."

Başı geriye düşerken gözleri tavana döndü ve altımda, Parsons Malikânesi'ndeki taş duvarlar kadar sağlam duruyordu.

"Bırak beni, Adeline," dedi sertçe. Sesini sanki hiç tanımıyordum.

Tamamen aşağı inerek uzunluğuna oturdum. Taş çatladı ve keskin bir nefesle göğsü dalgalandı.

"Sikeyim, bırak beni," dedi tekrar. Bana bakmasa da başımı iki yana salladım. Yutkunurken âdem elması sallandı.

Ne istediğini biliyordum. Kelepçeleri çözmemi. İstese onlardan kurtulabilirdi. Ve ben kendim yapana kadar bekliyor olması çok şey anlatıyordu.

Zade'in düşündüğünün aksine, sandığından daha fazla kontrole sahip olduğuna dair güçlü bir his vardı içimde. Fakat metal bileklerinden düştüğü anda dağılacaktı. Artık ona her şeyi verdiğim için Zade'i gerçekten en çılgın hâliyle deneyimleyecektim.

Onları çıkardığım anda saldıracağına hiç şüphe olmamıştı ama şimdi o, kafesinin hemen dışında taze et duran aç kalmış bir hayvandı.

"Bunu yapmayacağım."

Siktir et, hâlâ tek parça hâlindeyken bundan faydalanabilirdim.

Ona doğru sarsılırken dudaklarım aralandı, birbirimize bağlı olduğumuz yerde coşku yükselirken gözlerimin kaymasına ve başımın geriye doğru düşmesine izin verdim.

Alçak, düzensiz inlemeler havayı dolduruyordu, aletine binerken ve vücudunu kendi zevkim için kullanırken verdiği histe o kadar kaybolmuştum

ki sıcak nefesi boynumda gezinirken, yüksek ateşliyken gördüğüm bir rüyadan uyanmış ve nerede olduğumu hatırlayamamış gibi hissediyordum.

"Umarım bunun keyfini çıkarırsın, bebeğim," diye gürledi kulağıma. "Umarım güzel vajinanın bozulmamış ve cildinin el değmemiş hâlinin tadını çıkarıyorsundur."

Nefesim kesildi, ses tonu gökyüzündeki yıldızları yutan kara bir delikten daha karanlıktı. Ne onun içinden ne de Zade'den ışık kaçamazdı.

Onun iğneleyici sözleri cesaretimi yutarken dişlerimi sıkarak ona daha çok sürtündüm. Tamamen farklı nedenlerle ter ikimizin de vücudunu kaplıyordu. Benimki başıboş ve kontrolden çıkmışken, onun canavarını kontrol altına almak çaba gerektiriyordu.

"Beni korkutamazsın," diye yalan söyledim, kalçalarımı tam sağa çevirip aletinin ucu o mükemmel noktaya değdiğinde titreyerek.

"Ne yazık," diye mırıldandı, köprücük kemiğimin birleştiği yerdeki hassas tenimi ısırarak vücudumun bir kez daha titremesine neden oldu. "Korkmuş küçük bir fare olmana bayılıyorum, pençemin altında çırpınıyor ve çaresizce kaçmaya çalışıyorsun."

"Sana kendini güçlü hissettiriyor mu?" diye sordum dişlerimi sıkıp kısa bir süre önce bana sorduğu soruyu tekrarlayarak. Karnımda bir orgazm birikiyor, hareketlerim dalgalı hâle gelirken kontrolümü parçalıyordu.

"Elbette hissettiriyor," diye mırıldandı, karanlık ve muzip derin sesiyle, ben kalçamı oynattığımda inlemelerimiz birbirine karışıyordu. "Senin avucumun içinde olduğun an, bu dünyanın kurtarılmaya değer olduğunu hissettiğim tek an."

Nefes nefese, daha hızlı hareket ederek ulaşabildiğim mesafedeki orgazmı kovaladım.

"Boşalmak için aletimi kullanmayı seviyorsun, değil mi bebeğim? Bana ihtiyacın olmadığını düşündüğün her an bunu hatırla. Hiçbir şey senin küçük vajinanı benden daha iyi hissettiremez. Ve bak, denemek zorunda bile değilim."

Görüşüm bulanıklaşırken aramıza uzandım, klitorisimi okşayarak sonunda o zirveye ulaşana kadar aletinin üstünde inip kalktım.

Sanki ruhum saniyeler içinde parçalara ayrılmış gibiydi. Duymasam da boğazımdan bir çığlık koptu. Varlığımın parçaları yüz binlerce farklı boyuta dağılırken duyamazdım.

Zaman veya mekân duygusu yoktu, sadece renkler ve tamamlanma hissi vardı. Sanki daha önce yanlış bir araya getirilmiştim ve şimdi paramparça olup bu parçaları doğru şekilde tekrar birleştirmiştim.

Lanet olsun ki bağımlılık yapıyordu ve sakinleşip Parsons Malikânesi ye-

niden belirdiğinde geri dönmek istiyordum. Nereye gidersem gideyim, geri dönmek istiyordum.

Zade'in çenesi aşağıda, bir bakıma yenilmiş gibi duruyordu. Bu beni o kadar sinirlendirdi ki kalçalarımı büküp komidinin üzerinde duran anahtarı aldım. Tam onu kaldırmak için gittiğimde başını sadece bir santim kaldırdı.

"Yapma," diye uyardı.

Başının nerede olduğundan emin olamayarak sözünü dinledim ve anahtar deliğini bulmak için el yordamıyla ona uzandım. Sonunda anahtar içeri girdi ama çevirmek konusunda tereddüt ettim.

Bir önsezi duygusu baş gösteriyordu. Saldıracağını biliyordum ama... beni sinirlendiren tam olarak ne yapacağını bilmemekti.

"Zade..."

"Sorun ne, Adeline?" dedi alaycı bir tavırla, gözleri hâlâ yere dönükken. "Anahtarı çevir," diye fısıldadı.

Siktir, bu korkunçtu.

"Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Kendimi serbest bırakmamı mı tercih edersin? Ya bunu seçersin ya da senin için kararı ben veririm."

Yani, sadece bir seçim yanılsamasına sahip olduğumu söylüyordu. Sıktığımın centilmeni.

Yutkunmaya çalışarak nefesimi tuttum ve anahtarı çevirdim. Metal çınladı ve bir saniye sonra eli çenemin alt tarafını kavradı ve aletini içimden çıkarıp beni havaya kaldırdı.

Yatağa çarptığımda haykırdım, bacaklarımın arasına girip kalçasının üzerinde yükselirken sert parmakları boynuma saplandı. Daha fazla uyarmadan, verecek hiçbir şeyi kalmayıncaya kadar içime girdi.

"Bir daha söyle," diye talep etti. "Lanet olası gözlerime bakmanı ve tekrar söylemeni istiyorum."

Bir kez daha içime girdiğinde boğazımdan bir hıçkırık kopardı.

Boğazım kuruyor, kelimeler ağzımdan kuru ekmek gibi çıkıyordu. Yine de onun vahşi gözlerine bakıp içinde koca bir evren buldum ve "Seni seviyorum. Ve sen benden her şeyimi aldın," dedim.

Başını omuzlarının arasına indirdi, bakışlarını vücudumdan aşağı kaydırarak beni esnettiği yere kadar kaydırırken sözlerimi düşündü. Sonra kalın kaşlarının altından bana baktığında bakışlarında şeytani bir parıltı vardı. Sanki tek istediği şey benden her şeyi almakmış gibi.

O... Tanrım, korkunç görünüyordu. İntikam için aç ve sonunda o intikamı alan bir adam gibi.

Tekrar içime girerken boğazımdan titrek bir nefes sızdı, benden geriye kalan her şeyi yok etmek için doğrudan bir tehditti.

"Bütün kalbimi, ruhumu ve başka birini sevme yeteneğimi aldın. Bazen bunun için senden nefret ediyorum," dedim ona, sesim titriyordu. Çenesini yukarı kaldırdı, şimdi burnunun üstünden bana bakıyor, yüzündeki sırıtışla yanağındaki yara izini buruşturuyordu.

O bana sürtündükçe kalbim hızla çarpıyordu, devam ettiğimde kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çabalamamı izlerken keyif alıyordu. "Bazen keşke seninle hiç tanışmasaydım diyorum. Çünkü artık tanıştığım için, artık sana aşık olduğum için seni asla söküp çıkaramayacağım. Bu olmadan önce kan kaybından öleceğimi söylemiştin ve haklıydın. Ve bunun için senden nefret ediyorum."

Zade sanki lezzetli bir şey yemiş gibi dudaklarını yalayarak mırıldandı. Eli yanağıma gitti ve başparmağıyla altdudağımı sildi.

"Beni sevdiğini söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım ve eğer bir gün vazgeçersen, lanet olası dudaklarına ipler takıp bunu sana kendim söyleteceğim."

Sonra, nefesi yanaklarımda gezinene kadar daha yakına eğildi ve "Ama sana inanmıyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarım aralandı, kaşlarım çatıldı. "Sen benimle taşak..."

Beni aletiyle susturdu ve kalçasının tek bir hareketiyle yeniden içime girdi. "İnancımı kaybettim. Görmem gerekiyor."

Benden daha fazla ne isteyebileceğini düşünerek gözlerimi kıstım.

Dudağımı daha sert okşadı. "Kastetmediğin o kadar çok şey söylüyorsun ki, bebeğim. Gerçek, parmaklarının ucunda ve vücudunun yumuşak kıvrımlarında yatıyor. Gözyaşlarında benim için çok güzel ağlıyorsun ve benim için ne kadar sert boşalıyorsun. Bana gerçeği göster."

Birkaç saniye için, bunu nasıl yapacağımı bilemedim. Sonra, anladım ve gözlerimdeki farkındalığı görmüş olmalıydı ki yine sırıtıp bana neşeyle baktı.

Sanki onun için dizlerimin üzerine çöküp şiir falan okuyacağımı düşünüyormuş gibi bakışı beni kızdırdı. Gözlerim komodinime kayarken bu dürtü göğsümü yakıyordu.

Bakışlarımı takip ederek kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemek zorunda kalmadan düşüncelerimi toparlayarak bana döndü.

Zade için kanımı akıtmıştım ama sadece başka bir adamın izlerini değiştirmek için.

Ben kaçırıldıktan kısa bir süre sonra kalbinin üzerine bir gül oymuştu. Ve şimdi... aynısını bana yapmasını istiyordum.

Eğilip komodinin üzerinden bıçağı aldı.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, ışık yansıyana kadar bıçağı çevirerek.

"Evet," dedim, sesim biraz olsun emin çıkmasa da.

"Peki, bununla ne yapmamı istiyorsun? Seni tekrar kesmemi mi?"

Başımı iki yana salladım, parmak uçlarımı göğsündeki pürüzlü güle değdirmek için uzandım.

"Bunu istiyorum," diye itiraf ettim. Bileğini kavrayarak elini yönlendirdim ve bıçağı göğsümün hemen üzerinde tuttum. Gözlerinde önceki eğlence solup gitti, yerini karanlık ve haince bir şey aldı.

"Tıpkı seninki gibi bir tane istiyorum," dedim bunun gerçek olduğunu ona hatırlatmak için kalçamı oynatarak.

Gerildi, kolundaki damarlar kabardı ve boynu nabız gibi atmaya başladı. Beni dikkatle incelerken cesaretimi kaybetmeye başlıyordum.

"Lütfen, Zade," diye yalvardım sessizce.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp gözlerini açtığında canavarı kontrolü ele geçirmiş durumdaydı.

"Klitorisini okşa, bebeğim," diye yönlendirdi. Dediğini yaptım, aramıza uzanıp hassas küçük tepeyi bularak hafifçe okşamaya başladım. Göz kaplarım titreşti, şiddetli zevk yükselip nefesimi kesti. Dokunuşum sertleştikçe vajinamın onu sıktığını, arzuyla zonkladığını hissediyordum.

Homurdandı ve onunla ne kadar dolduğumu hissedebilmem için kalçalarını oynattı.

Ellerinden biri altımda kayıp sıkıca boynumun arkasını kavrarken bana doğru eğildi ve bıçağın ucunu tam kalbimin üzerinde tuttu.

Kirpiklerinin altından bana bakıp tepkimi bekledi. Cevap olarak ona yalnızca boğuk bir inilti vererek ona sürtündüm. Daha önce de Zade'in acısının insafına kalmıştım ve bu hayatımdaki en coşkulu deneyimlerden biriydi.

"Durmayacağım," diye uyardı beni.

"Senden korkmuyorum," dedim orgazm yükselirken yeniden inleyerek.

"Çok fazla yalan," diye fısıldadı, bıçağı içeri bastırıp kesmeye başlamadan hemen önce.

Keskin bir nefes aldığımda alev alev bir ağrı göğsümü kapladı. Yavaş ve düzenli bir şekilde, temizce kesebilmek için hareketlerini nazik tutarak içime girip çıkmaya başladı.

Bu, geçen seferki gibi kısa, küçük kesikler değil; uzun, devamlı bir sürüklemeydi. Neredeyse kör ediciydi bu yüzden klitorisimi daha sert okşadım, vücudumu kasıp kavuran zevk ve ıstırap bolluğundan inledim.

Sanki benzinle kaplı bir gül tenime sızıyor ve dokunuşunun altında durmadan alev alıyordu.

"Tenine bir yara izi bahçesi kazacağım, küçük fare. Sadece benim acım onları hayata döndürecek." Bıçağının keskin ısırığından inleyerek başımı geriye attım. "Sadece benim dokunuşum altında büyüyecekler."

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda sesi keskin bir şekilde araya girdi. "Bana bak, Adeline. Seni benim olarak damgalamamı izlemeni istiyorum."

Bu mücadele gerektirse de tenime kazınmış ölümü hatırlatan gül ile onun parıldayan uyumsuz gözleri arasında gidip gelerek gözlerimi açmaya zorladım.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim," diye fısıldadı bana hızlıca bir bakış atarak. İki farklı his sinir uçlarımda savaşırken saç çizgimde ter oluşuyordu.

"Sikeyim, çok iyi dayanıyorsun," diye inledi, yaradan kan kabarcıkları çıkıp boğazımdaki çukurda ve altımdaki çarşafta birikirken dudağını ısırdı.

Aleti içimdeki o noktaya çarptığında nefesim kesildi ve gözlerimi başımın arkasına kadar kaydırdı. Gülün ne kadar acayip görüneceğini umursamadan bıçağa doğru eğildim ve parmaklarımı daha hızlı döndürdüm.

Aşkımızla ilgili hiçbir şey güzel değildi. Pürüzlü çizgiler, yontulmuş parçalar ve keskin kenarlarla doluydu. Deli gibi can yakıyordu ama bunun için kan dökmeme neden olmadıysa, bir başyapıt sayılmazdı.

Küfrederken bıçak derimi daha hızlı kesti.

"Henüz boşalayım deme, Adeline. Ben söyleyene kadar olmaz."

Dinlemedim, uyarısına rağmen peşinden koşmaya devam ettim. Şu anda bıçağını göğsüme dayarken aletinin her yerine boşalmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hırladı, ensemdeki eli yukarı doğru kayıp saçlarımı öyle sıkı kavradı ki, haykırdım. Birkaç dakika sonra bıçağı çekerken, ıstırap kanlı gülün her yerine saplanmaya devam ediyordu.

Çok yaklaşmıştım. Tam uçurumun üzerindeydim.

Fakat sonra başımı daha da geri çekti ve beni yataktan eğilmeye zorladı. Saniyeler sonra bıçağın keskin ucu şah damarıma saplandı ve Zade'in tehlikeli derecede yumuşak sesi kulağımı doldurdu.

"Boğazını çok kolay kesebilirim. Ve ne kadar sert boşalırsan, kanın vücudundan o kadar hızlı boşalır," dedi ağır ağır.

Orgazmı geri çekmeye çalışırken parmaklarım durduğunda farklı türden bir ıstırap nefesimi kesiyordu.

"Ben sana söyleyene kadar boşalmayacaksın," diye tekrarladı, keskin ve zımpara kâğıdı kadar pürüzlü bir sesle. Tehdidine rağmen beni daha sert sikiyor, göğsünü benimkine bastırıyor ve karşılık olarak acı dolu bir çığlık koparıyordu.

Nefesi hızlanırken bıçağın keskin ucu boynumdaki hassas tene battı. Her içime girişinde, vücudumu sarsıyor ve derimi sıyırmasına neden oluyordu.

"Zade lütfen," diye ağladım. "Lanet derecede iyi hissettiriyorsun. Buna çok ihtiyacım var."

Keskin bir nefes aldı ve sonra bıçağı odanın diğer ucuna fırlattı, bıçağın makyaj aynamda çıkardığı ses keskin çığlıklarım tarafından yutuldu.

Eli boğazıma dolanırken ağzı hâlâ kulağıma bastırılmış haldeydi.

"Tekrar söyle," diye talep etti hareketlerini hızlandırırken.

Etrafında boşalmamak için tutunmaya çabalayarak ağzımı bakır tadı kaplayana kadar dudağımı ısırdım. Kaybedeceğim bir savaşın içindeydim ve kahrolası bir *yalancıydım*. Zade'in yapacaklarından korkuyordum, bu kontrolle boğuşmaya devam edecek kadar. Yine de eğer bırakırsam, cezasını bıçağının ucunda olduğu gibi karman çorman bir şekilde karşılayacağımı biliyordum.

"Seni seviyorum," dedim boğulurcasına, kelimeler dilimden dökülür dökülmez eli ciğerlerime dolan oksijeni kesti.

"Aferin benim kızıma. Bu çarşafları meni ile kanın kadar çok ıslatmanı istiyorum, beni anlıyor musun?"

Ağzım açıldı ama hiçbir ses çıkmadı. Tek bir desibelin geçmesine izin vermeyecek kadar boğazımı sıkıyordu.

Karanlık görüş alanımın kenarlarını yalıyor, yavaşça içeri girerken benimle alay ediyordu. Başımdaki baskı artarken yüzümün ne kadar parlak kırmızı olduğunu hissettim. Midemdeki panik, mutluluk ve ıstırap girdabına dönüşüyordu. Durmasına ihtiyaç duyma ve eğer yaparsa boynumu kırmasını tercih etme savaşına.

Kolunu tırmaladım ve gözlerim kaymaya başladığında, bir gelgit dalgası üzerime çarparken boğazımı serbest bıraktı.

Başımdan baş döndürücü bir hızla çekilen kanla dünyayı sarsan orgazmın birleşimi beni hezeyana götürdü. Vajinam onu o kadar sıkı sarıyordu ki, içime girmekte zorlandığını hissediyordum.

"Zade!" diye çığlık attım, tahrip edilmiş boğazımdan boğuk ve çatlak bir sesle, kollarımı boynuna dolayıp çaresizce bir şeye tutunmaya ve parçalara ayrılırken onun beni yere indirmesine ihtiyacım vardı.

Vücudum yataktan tamamen kalkarken kulaklarımı çınlıyor, içimdeki coşku algılayamayacağım kadar yoğun bir şekilde iç organlarımı tırmalıyordu.

Durmayı reddediyor, ben onun kucağında çırpınırken bile beni daha sert beceriyordu. Elleri kalçalarımı ezici bir güçle kavrıyor ve gözlerime bakıp bana eve gelmeye hazır olup olmadığımı soran Tanrı görüntüsünün ötesini görebilseydim, dizlerinin üzerinde çökmüş, kendisinin de gelip gelemeyeceğini soran bir adam bulurdum.

Gözlerimden yaşlar taşıyor ve vücudum harap olurken yüzüm çaresiz bir ağlamayla buruşuyordu. Bütün bu hisler, çok fazlaydı.

"Aman Tanrım, lütfen, artık yapamam!"

Yumruğunun gırtlaktan gelen bir hırıltıyla başımın yanındaki şilteye çarptığını hissettim ve dilini elmacık kemiğimde kaydırarak gözyaşlarımı sildi.

"Bana dua ederken gözlerin üzerimde olsun," diye çıkıştı. Başımı iki yana salladığımda daha fazla gözyaşı döküldü. "Siktir, benim için ağladığında çok güzel oluyorsun. Şimdi hiç duracağımı mı sanıyorsun? Kahrolası gözyaşlarını İsa'nın kanıymış gibi içmek istiyorum."

Durması için sessizce yalvararak başımı iki yana salladım. Fakat reddettiğinde bayılana kadar buna daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum.

"Ben de senin kurtuluşun muyum?" diye sordum bir hıçkırık kopana kadar kelimeleri ağzımdan güçlükle çıkararak.

"Beni her zaman kurtaran sendin, küçük fare." Titredi ve sonuna yaklaşırken vücudunun kasıldığını hissettim. Ben de o noktaya ulaşmak üzereydim ve ulaştığımda bana ne olacağından korkuyordum.

Beni daha hızlı beceriyor, elini vücutlarımızın arasına sokup parmaklarını klitorisime doğru kaydırdığında bu sefer hiçbir şey görmüyordum. Neredeyse sessiz bir çığlıkla ağzım açıldığında kendi kıyımımıza doğru sürüklenip parçalanmamızın sesini çıkararak kükredi.

Durdu ama ikimiz de küle dönüşmüşken kalçalarımın kendine ait bir fikri vardı ve ona doğru hareket ediyordu.

Sen topraksın ve toprağa döneceksin.

Zamanın varlığı sona erdi ve ikimiz de kendimize geldiğimizde nefes nefese hâlde artçı sarsıntılarla titriyorduk. Yanaklarım yaşlarla ıslanmış, nefesimi düzenlemeye çalışırken hâlâ gözlerimden sızıyordu. Fakat düzenleyemiyordum. Yaralı boğazımı saran hıçkırıklarla mümkün değildi.

Zade kolunu boynuma doladı ve ikimiz de yaşadığımız şey artık ne boksa... onu atlatmaya çalışırken beni sıkıca tuttu.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Her gün ölüme biraz daha yaklaşıyorduk, bedenlerimiz biraz daha bozuluyordu. Ve eğer ölmek böyle bir hisse, o zaman hiçbir zaman başka bir şey hissetmek istemiyordum.

BÖLÜM 38
AVCI

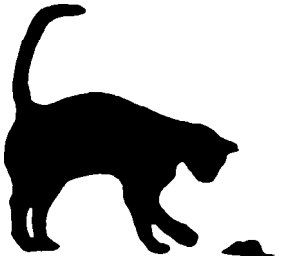

Sessizdi.

Çok sessiz.

Arka planda saat tıkırdıyor ve üzerimde düzenli bir çift ayak sesi gıcırdıyordu. Geri ve ileri.

Tık, tık, tık, tık, tık.

Yine de sessizdi. *Claire* sessizdi.

Dört gün önce televizyona çıkmamdan sonra önlem almış ve aynı gece tüm cihazlarını bozmuştu.

Claire'in tehdidimi o düzeye taşımasının bir olasılık olduğunu biliyordum, dikkate almamam aptalca bir değişkendi. Fakat bu, Addie'nin polis tarafından gözaltında tutulduktan sonra başka bir adam kaçırma girişimine yol açabilecek olan cinayetle suçlanmasını önlemek anlamına geliyorsa, almaya hazır olduğum bir riskti. Onu kimsenin bulamayacağı bir yere götürebilirdim ama bu onu normal bir hayatın tüm görüntüsünden koparmak olurdu. Şu anda pek normal bir hayatı var sayılmazdı ama en azından Claire'in icabına bakıldığında onu geri alma şansımız vardı.

Kızıl saçlı kaltağın cihazlarını atmayı düşünemeyecek kadar gururlu olmasını ummuştum ama sanırım Claire bir aptal olsaydı şu an olduğu yerde olmazdı.

Parsons çevresindeki güvenliği üçe katlamış, benim haberim olmadan tek bir kuşun sınırdan geçmemesini sağlamıştık. Bu arada, Claire hakkında bir sinyal almak için uğraşıyorduk. Artık tam olarak nerede olduğunu bildiğimize göre adamlarımdan birinin adasına olabildiğince yaklaşmasını sağlayabilirdim. Ardından, bulunduğu yere viral bir elektromanyetik darbe gönderebilen bir drone uçuracaktık. Bu, etrafındaki herhangi bir teknolojiye bir virüs gönderecek ve oradan hangi cihazların değerli olduğunu deşifre edebilecektik. Birini oraya ve menzile sokmak birkaç gün alacaktı ve şebekeden ayrıldığı süre içinde tezgâhlayabileceği çok şey vardı.

Tık, tık, tık, tık, tık.

Boynumu esnettiğimde kaslarım açılıp inledi.

Henüz herhangi bir hamle yapmamıştı. Fakat bu doğru gelmiyordu. O kaltak tepki veren biriydi. Kafası bu malikâne büyüklüğünde ve içi kadar karanlıktı.

Ayak sesleri, sanki düşüncelerimi duymuş ve bu düşünceye gücenmiş gibi durdu. Viskimden bir yudum alırken pisliği beni denemesi için cesaretlendiriyordum. Havayla kavga edecek kadar gergindim ve üstelik kazanırdım da.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri devam ettiğinde neşesiz bir kahkaha attım.

Her ne hayaletiyse, bedenimdeki kemikler kadar huzursuzdu. Belki de nasıl hissettiğimin doğrudan bir yansımasıydı. Bir tezahür falan işte. Parsons Malikânesi enerji doluydu ve bu kadar kolay manipüle edilebilirse şaşırmazdım.

Yanıcı hisle birlikte bardağımdaki geri kalanları yuttum. Saat gecenin üçüne yaklaşarak ilerlemeye devam ediyordu.

Birkaç saat önce bir halkayı indirerek eve dönmüştüm. Bunun yeni doğmuş bebekler kadar genç kurbanları vardı ve henüz uyuyamamıştım. Claire'in bir şeyler planladığını bildiğim için fazlasıyla öfkeliydim.

Dehşetin hayali parmakları bir örümcek gibi omurgama tırmanıyor, her vuruşta omuzlarımı sıkıştırıyordu. Her ne ise, beni çok kızdıracaktı. Sanırım bana lanet olası bir medyum diyebilirsiniz.

Tık, tık, tık, tık, tık.

Telefonumu çıkarıp Jay'i aradım, çalarken bacağımı sekiyordu.

"Benden nefret ediyorsun," diye cevapladı sersemlemiş şekilde.

"Bir sorun var," dedim sigaralarımı çıkarmak için cebimi karıştırırken.

"Ne oldu?" diye sorarken sesi daha tetikte gibi geliyordu. Başımı iki yana sallayarak kelimelere dökmeye çalıştım.

"Henüz bilmiyorum. Parsons'ın çevresi sessiz. Kimseden iz yok. Fakat bu çok açık."

Jay bir an sessiz kaldı. "Bunun Claire ile ilgili olduğunu varsayıyorum. Ne yapabilir ki?"

"Kim bilir," diye homurdandım, kendime öfkelenip sigaranın ucunu dudaklarımın arasına öfkeyle soktum. Kancık eminim ki yaratıcı bir şeyler düşünecektir."

Esnedi. "Addie ile bunun hakkında konuştun mu? Duyguların hakkında konuşmak için onu uyandırıp sonra bir şeylerin ters gittiğini anladığında beni arayamazdın değil mi?"

Bok kafalı.

"O uyuyor."

"*Ben* de uyuyordum."

"Ayrıca annesiyle ilaç tedavisi hakkında falan tartıştığı için kızgın bir şekilde yatağa girdi. Onu rahatsız etmek istemedim."

Eminim annesi Addie'yi *bana* ilaç vermesi için ikna etmeye çalışıyordu. Daha doğrusu antipsikotik ilaçlar. Kahkaha attığımda Addie anında annesiyle hemfikir olmuştu.

Cevap olarak onu yüzüme oturtup dilimin üstünde kendinden geçene kadar vajinasını yedim. Küçük yalancı beni olduğum gibi seviyordu.

İç çekti. "Küçümsenmiş bir kadının gazabını anladığım için şanslısın." Duraksadı. "Ve bir adamın, eğer tamamen şeffaf olacaksam."

Gözlerimi devirdim. Salak. Bunu çok iyi anlıyordu çünkü seks partnerleri tam da bunu yaşıyor ve bundan hoşlanmıyorlardı. Fakat onları becermeyi bırakıyor muydu? Tabii ki hayır.

"İkisinin de üstesinden geleceğinden eminim," diye yatıştırdı. "Duyduğum kadarıyla birbirlerini seviyorlar. Bunu göstermek için tuhaf bir yolları var. Ya da kabullenmek için."

Çakmağa hafifçe çaktım, lanet olası sigaramı yakmak üzereydim ve tam alev yanarken kafamdaki meşhur ampul de yandı. Kalbim durdu.

"Kahretsin, Jay, Addie'nin ailesinin evini kontrol et," dedim sonunda ucunu yakıp derin bir nefes çekerek.

Duraksadı. "Claire'in onlara bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Başka kimin peşinden gidecek? Benim bir ailem yok ama Addie'nin var ve annesinin sık sık ziyarete geldiğini öğrenmesi zor olmaz."

Çarşafların hışırtısını ve ardından bilgisayarının açılış sesini duydum. O korku şimdi beni kıskıvrak yakalamıştı ve varlığımın her zerresiyle bir şeylerin ters gideceğini hissediyordum.

Siktiğimin dizüstü bilgisayarı nerede?

Bana yakın bir yerde değildi.

"Jay," diye sordum bir nefes daha çekerken sabırsızlanarak, dizim huzursuzca sekiyordu.

"Bakıyorum," diye mırıldandı. Birkaç saniye sonra küfretti. "Kahretsin, bir Nest kameraları var. Birisi yaklaşık otuz dakika önce baskın yapmış."

Siktir. Tabureden hızla kalkarken neredeyse damalı zemine devrilmesine neden oluyordum.

"Anne babasının evin içinde kameraları yok bu yüzden neler olduğunu göremiyorum," dedi gergin bir sesle.

Sigaramı çoktan lavaboda söndürmüştüm ve yolda birkaç kelime seçerek hemen merdivenlere doğru koştum.

"Dışarıyı gözetlemesi için bir drone gönder. Oraya gidiyorum," dedim korkuluğun etrafından dolanıp basamakları ikişer ikişer çıkarken.

"Şimdi bir tane gönderiyorum."

"Teşekkür ederim," deyip aramayı kapattım, koridordan uçarak Addie'nin yatak odasının kapısından geçerken. Yüzünü başka yöne çevirip top şeklinde kıvrılmış ve mışıl mışıl uyuyordu. Balkon kapıları, serin bir esintinin içeri girmesine izin verecek şekilde hafif açıktı. Kâbuslarından dolayı aşırı terlemeye eğilimliydi bu yüzden bu kapılar her zaman açık kalıyordu.

Sessiz kalma zahmetine girmeden ona doğru koştum.

"Addie," diye seslendim onu hafifçe dürterek. Uyurken bir an olsun huzur buluyor gibi göründüğünde onu uyandırmaktan nefret ediyordum ama anne babasıyla ilgili bir sorun olduğunu ve benim de ona söylemeden halletmek için gittiğimi anlarsa beni öldürürdü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, kendine gelirken kaşları çatıldı.

"Ne?" dedi boğuk bir sesle, çarşafı kafasına geçirmek için hazırlanırken. Bileğini tutup ciddiyeti anlaması için sertçe sıktım.

Dondu, gözleri şimdi bana bakmak için kocaman oldu.

"Ne oldu?" diye sordu, doğrulurken paniğe kapıldı.

Siktir. Tamamen çıplaktı ve gerçek şu ki içimdeki alarm zilleri o kadar güçlü çalıyordu ki bu dikkatimi pek dağıtmıyordu.

"Giyin. Ailenin evine gidiyoruz," diye emir verdim, ondan uzaklaşıp şifonyerine yöneldim.

"Ne? Neden? Niye? Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. "Claire'in bir şeylerin peşinde olduğuna dair içimde kötü bir his vardı bu yüzden Jay'e evlerini kontrol ettirdim. Birisi yaklaşık yarım saat önce zorla girmiş."

Saniyeler içinde yataktan kalkıp yanıma geldi, ellerimi çekip ihtiyacı olan kıyafetleri kaptı.

"Neden ailemin peşine düşsün?" diye sordu çılgınca kıyafetleri çekerek.

"Çünkü benim ve Daya'nın dışında sana ulaşmanın tek yolu bu. Hiçbir iletişim olmadı, bu da henüz ciddi bir şey yapmamış olabilecekleri anlamına geliyor."

Başını iki yana sallarken, panik kaşlarını sıkı bir düğüm hâline getirdi. "Anlamıyorum. Neden böyle peşimde olduğunu anlamıyorum."

Silahlarımdan birini şifonyerden alıp şarjörüne baktım ve kot pantolonumun arkasına soktum. Doğum gününde ona verdiğim bıçak aşağıdaydı ama onun için fazladan silah alacaktım.

"Bu noktada iş sadece kişisel, bebeğim. Ben onun örgütü için en büyük tehdidim ve sen de hayatında göreceği en büyük maaş günüsün. Aynı anda onu herhangi bir insanın hak ettiğinden daha zengin yapacaksın ve bana diz çöktüreceksin."

"Xavier zaten benim paramı ödedi ve şimdi o öldü. Bu yüzden benden iki kat para kazanmaya çalışıyor," dedi.

Yatağının ayakucunda gelişigüzel duran spor ayakkabılarına koştu. "Bunun işe yarayacağını düşünemez. Aynı durumla iki kez karşılaşacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyor?"

"Ne kadar zeki olduğun değil ne kadar çaresiz olduğun önemli. Ve eğer anne babanı ele geçirip onları koz olarak kullanırsa, her şeyi yapacak kadar çaresiz olacaksın."

Addie oflayarak ayakkabıyı topuğundan geçirmek için ayağını yere vurdu.

"Rio gibi olursam mahvolurum," diye mırıldandı alçak sesle.

Bu olmadan önce cennete girmeyi tercih ederdim.

"Zaten ne bok yiyecek ki?" diye yüksek sesle sordu, her ne kadar retorik görünse de. Bana döndüğünde açık kahverengi gözleri keskindi. "Aptal orospu, hayatımı onlarınkiyle takas etmem için beni ikna etmeye çalışacak, değil mi?"

"Büyük ihtimalle," diye kabul ettim onu yatak odasının kapısından çıkarken takip ederek. Dışarı çıktığımız an, sanki duvarlar gözlerini açıp karanlık koridorda koşmamızı izliyormuş gibi hissettirdi. Addie, yerde sürünen gölge figürleri yarıp geçerken onlara aldırış etmedi.

"Sibby'yi uyandıralım mı?"

Ağzımı açtım ama sonra sanki bir Rob Zombie* filminden fırlamış gibi, esnerken ağzını kapatarak yatak odasının kapısından çıkıp merdivenin yanında belirdi. İki yandan örülü saçları karışmış ve mor geceliği bir omzundan düşmüştü.

Gözlerini kısarak şaşkın şaşkın bize baktı. Addie kısa bir süre durup Sibby'ye bir bakış attı ve ardından, "Çabuk giyin. Bu gece biraz eğlenebilirsin."

Üzerine yapışan yorgunluk her neyse, birkaç saniye içinde silinip gitti. Gözleri heyecanla büyüdü.

"Yandaşlarım da gelebilir mi?"

İç çektim. "Yalnızca iki kişi sığabilir, hem de engel olmayacaklarsa." Hayal ürünüydüler ancak pislikler bir şekilde yine de sorunlara neden oluyordu. Ciyaklayarak odaya geri döndü.

"Bize iki saniye verin!" diye bağırdı derinlerden ama Addie çoktan küçük ayaklarını delirmiş bir koşucu gibi merdivenlerden aşağı vuruyordu.

"Bıçaklarını ve silahlarını unutma, fare," diye seslendim arkasından. "Ve Sibby... bıçaklarını ve silahlarını sınırla."

* *Rob Zombie*, Cadılar Bayramı, Cesetler Evi, Vahşet Çetesi gibi filmlerin yönetmeni. (ç.n.)

Odadan gelen dramatik bir iç çekiş duydum ama onu duymazdan gelip bluetooth kulaklığımı taktım.

İki dakika içinde arabama binip ailesinin evine doğru yola çıktık. Bir saat uzaktaydı ama yarım saate oraya varmaya kararlıydım.

•••

Yola on dakika kala, adamlar Addie'nin anne babasını evden dışarı sürüklediler. Jay, anlık bir karar verip kamyonlarını vurdu. Kullandığı drone özel kalitede, mermilerle donatılmış ve son derece yasadışıydı.

Adamlar anne ve babasını hemen içeri aldılar ve bizim gelmemizi bekliyor olacaklardı. Biz oraya varmadan anne babasını öldürmeleri gibi küçük bir risk vardı ama bu tamamen aptalca olurdu.

Ailesi öldüyse hiçbir avantajı olmazdı. Ve kaçmaya çalışırlarsa Jay onları vuracaktı. Her iki durumda da kaybederlerdi.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," diye hatırlattım Addie'ye garaj yoluna girerken.

Serena'nın Parsons Malikânesi'ni onaylamamasına rağmen tenha bir evde yaşamak kanında vardı. Tahmin ettiğim gibi kasabada değil, sık ağaçların arkasında ve yoldan uzakta güzel bir evde yaşıyordu. Malikâne gibi medeniyetten kopmuş değildi ama bulması da kolay değildi.

"Onları öldürdüklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, bebeğim," dedim ona dürüstçe. "Öldürdülerse, onları ben öldürmezsem Claire'in kesinlikle öldüreceğini biliyorlar. Avantajını kaybetmiş olur."

Addie altdudağını dişlerinin arasına alırken aniden durdum. Ev karanlıktı ve çevredeki ağaçlar rüzgârda sallanıyor, dallar eve çarpık gölgeler düşürerek uğursuz bir his bırakıyordu. Bu, üstünde bir avize silüeti sergileyen devasa bir pencereye sahip üç katlı büyük beyaz bir evdi.

Jay'i aradım ve hemen cevap verdi.

"Eve göz kulak ol ve kimsenin içeri girmediğinden emin ol," diye emir verdim.

"Zaten oluyorum, patron," dedi, onayının ardından klavyesinin tıkırtısı gelirken.

Addie'ye dönüp, "Hazır mısın?" diye sordum.

Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce bana tek bir bakış attı ve sessizce sorumu yanıtladı. Sibby de onun arkasından giderken, arabayı durdurup peşlerine takıldım.

Addie ön kapıya doğru hafif koşarken kalçaları öfkeyle sallanıyordu.

Birkaç uzun adımda mesafeyi kapatıp kolunu kavrayarak onu geriye doğru çektim. Bana dik dik bakmak için başını sertçe çevirdiğinde neredeyse boynu kırılacaktı.

"Akılsızca içeri dalma."

Kolunu elimden çekerek dudaklarını büzdü.

"Ben aptal değilim," diye çıkıştı. Sırıtıp teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. Annesi tehlikede olmasaydı, onu eğip aptallaşana kadar becerirdim.

"Üzgünüm, bebeğim. Önden buyur."

Beni geride bırakarak girişe doğru hücum etti, sonra sanki bir filmde ağır çekim yapıyormuş gibi ön kapıya uzanırken hareketleri kademeli ve pürüzsüz hâle geldi.

Kapı kolunu çevirerek sessizce kapıyı açtı, diğer eliyle uyluğuna bağlı bıçağı kavrayarak birinin dışarı çıkıp saldırmasını beklerken karanlık fuayenin derinliklerinden dışarı aktı. Kimse saldırmadı, sessizlik sağır ediciydi. İçeri adım atarken gözleri her yönü taradı. Netleştiğinde, arkasından Sibby ve bana başıyla işaret etti.

Onu görev başında görmenin tadını çıkararak dudağımı ısırdım. Kızım güçlü ve yetenekliydi, onun liderliğini seve seve takip edecektim.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatırken karanlık bizi yuttu. O kadar sessizdi ki fare osuruğunu bile duyabilirdiniz. Addie, evin derinliklerine doğru ilerledikçe karanlığın içinde kayboldu. Fazla bir şey göremiyordum ama her şeyi hissedebiliyordum.

Tenimdeki tüyleri diken diken eden soğuk, borularda dolaşan sıcaklık ve her hareketimi izleyen gözler. Her yönden geliyorlar ve hiçbir yerden gelmiyorlardı. Yine de Parsons Malikânesi'nde tenimde gezdiğini hissettiğim hayaletimsi parmaklar kadar gerçeklerdi.

Neyse ki Sibby durumu çok iyi anladı ve baş dönmesini kontrol altına aldı. Eskiden evlerin arasından sürünerek geçmeye alışkındı ama her zaman duvarların korumasına sahipti. Şeytanın Yasak Aşkı'ndaki tüyler ürpertici gözler *oydu*.

Belki şimdi, sana zarar vermek isteyen birinin seni izlediğini bilmenin ama tam karşına gelene kadar nerede olduklarını asla bilmemenin o içgüdüsel hissini anlardı.

Uzun bir koridorda ilerleyip Addie'nin ergenliğine kadar yavaş yavaş yaşlanan portrelerinin yanından geçtik. Normalde durup çocukluk resimlerine bakar, onu o zamanlar görmüş olsaydım ona âşık olduğum çocuk versiyonlarımın hayalini kurardım. İçimden bir ses, ne kadar küçük olursak olalım onun tarafından mest olacağımı söylüyordu.

Şimdi, burası o kadar ürkütücüydü ki resimlerdeki gülümseyen gözler uğursuz görünüyordu. Sanki Addie'nin farklı versiyonları bizi bekleyen tehlikeyi bildikleri için bize gülüyorlardı. Gülerek karşılık vermek istiyordum çünkü onu bekleyen tehlike *bendim*.

Geniş alanın temiz olduğunu görünce bir mutfağa geçtik. Sola yöneli-

wordu ki sağımızdan hafif bir ayak sürüme sesi geldi. Donup kaldı ve bana baktı. Başımla sesin geldiği yönü işaret ettim. Annesini ne kadar bulmak istese de tehlikeli adamları geride bırakamazdık.

Başını sallayarak döndü ve sese doğru yön değiştirdi.

"Adımına dikkat et," diye fısıldadı Addie bir an sonra. Gözümü Sibby'nin ayaklarından ayırmadan aşağı indiğini, çizmelerinin yumuşak halıya battığını gördüm.

Sağ tarafımızdaki duvara monte edilmiş devasa bir televizyon ve onu çevreleyen peluş kanepeler ile bir yatar koltuk olan geniş bir oturma odasıydı. Sanırım babası orada oturup ekranda hangi futbol takımı oynuyorsa ona bağırıyordu.

Yerine farklı bir kişi, efendisi tarafından çağrılan bir iblis gibi karanlıktan çıkan bir beden geldiğinde babasının görüntüsü solup gitti.

Addie ve Sibby onu benimle aynı anda fark ettiler, hepimiz harekete geçmeden önce ürkütücü his yüzünden tüyleri kısa bir süre için diken diken oldu. Addie adama doğru koştu ama arkamda başka birinin süründüğünü hissettim ve Sibby'yi saç örgülerinden birinden yakalayıp başına saplanmasına birkaç santimetre kala uçan bir bıçağın önünden çekmeden hemen önce bir metal gördüm.

Enseme sıcak nefeslerin çarptığını hissettikten birkaç saniye sonra arkamı dönüp kot pantolonumun arkasından silahımı çekerek bıçağı fırlatan suçluya nişan aldım. Bir el ateş edip adamı boğazında vurdum ve yüzüme başka bir bıçak dayanmasından güçlükle sıyrılıp tam ulaşamadan bileğini yakaladım. Yara izlerim Addie'yi heyecanlandırıyordu bu yüzden başarılı olsa da umurumda olmazdı.

Susturucu eklentisi, şu anda yerde çırpınan ve kendi kanıyla boğulan adamdan daha sessiz, ufak sesler çıkarıyordu. Arkamı döndüğümde Addie'yi birinci kişiyle boğuşurken buldum. Tam yardım etmek için devreye girecekken, adama aparkat indirip bıçağı adamın ağzından beynine saplandı.

Bıçağı kafasından çıkardıktan sonra adam yere düştü, harap olmuş halıya çarpmadan önce öldü.

Siktir, işte benim kızım.

Sibby etrafına bakınıyor ve görebildiğim kadarıyla somurtuyordu. Eyleme katılamadığı için hayal kırıklığına uğradığından dudakları büzülmüştü.

"Dahası da olacak," diye temin ettim sessizce, kalbim sistemimdeki adrenalinden güm güm atıyordu. Sanki damarlarımda morfin pompalanıyor, bana uyuşturucuların asla taklit edemeyeceği bir sarhoşluk veriyordu.

Addie bana kocaman olmuş gözlerle bakarken elinden kan damlıyordu. Göğsü inip kalkarken, buradan heyecanının kokusunu alabiliyordum.

Hayvani bir dürtü kontrolü ele geçirmeye başladı. Onu yere yatırıp kan

gölünün içinde becermek istiyordum. Fakat annesi bu evde bir yerlerde, büyük ihtimalle yaralı ve rehin tutuluyordu.

Geri çekilip, bakışlarımın ne kadar vahşi olduğunu hissederek onaylarcasına çenemi eğdim. Yutkunmaya çalıştı, aramızda yoğunlaşan enerjiden dikkatini uzaklaştırmak için dönüp odayı taradı.

Kendimi öldürücü küçük faremden uzaklaştırarak önden yürüdüm ve arka köşede küçük bir merdiven bularak odanın her köşesini kontrol ettim. Basamaklara baktım, sonsuz siyahtan başka bir şey göremedim.

"Orası benim odam," diye fısıldadı arkamdan. Başımı çevirerek omzumun üzerinden ona baktım.

"Sanırım şimdilik bunun dışında kalacağım," diye yanıtladım, sesim boğuktu. "Yukarıda kimsenin olmadığından emin olmak için git kontrol et. Hızlı bir şekilde."

"Onları bul..."

"Addie," diye homurdandım. "Evi boşaltmazsak, dikkatin dağılıp seni öldürene kadar pusuda bekliyor olabilirler. O yüzden lütfen lanet olası odayı kontrol et, bebeğim."

Ağzını kapatıp dediğimi yaptı ve yanımdan geçerken geniş bir mesafeyi korudu. Merdivenlerden inmesi yalnızca bir dakikasını aldı.

"Temiz," dedi. "Şimdi odalarına bakalım lütfen. Mutfağın diğer tarafında."

"Önden buyur," diye homurdandım. Yanımdan hızla geçip, bizi kanlı oturma odasından geçirerek mutfağın arka tarafındaki yemek odasının hemen önündeki merdivenlere doğru götürdü.

Hafif ayakları, hızla basamakları tırmanırken Sibby ve ben de arkasından gidiyorduk. Hepsi varlığımızın farkındalardı ama filler gibi ortalıkta tepinmek sadece saklandıkları yeri gizlemeye yardımcı olacaktı.

Üst kat, merdivenleri çevreleyen büyük bir daireydi ve canavarımsı avize tam yukarıda asılıydı. Şatafatlı armatürden sarkan elmaslar, devasa pencereden sızan ay ışığında parıldıyordu.

Burada hava daha yoğundu, sanki Tanrı'nın kendisi beni zapt etmeye çalışıyormuş gibi omuzlarımda bir ağırlık vardı.

Burada biri vardı ama görünmüyordu. En azından henüz değil. İliklerime işleyen uğursuz bir his öne çıkıp Addie'yi arkama saklamama yetti. Karşı çıkmaya kalkarsa ağzına koli bandı yapıştırırdım. Ne kadar yetenekli olduğu umurumda değildi, onu her zaman koruyacaktım.

Fakat o da hissettiğini belirterek karşı çıkmadı. Etrafa bakarak kötü bir şey olmasını beklerken göğsüm sıkıştı.

Sadece birkaç saniye daha geçti. Parlak kırmızı bir lazer pencereden geçerek doğrudan göğsüme kondu.

"Zade, yere yat!" diye bağırdı Jay kulaklığımdan.

"Kahretsin," diye küfrettim ve doğrudan Addie ile Sibby'nin üzerine atlayıp ikisini de yere devirdim ve neredeyse bizi tekrar merdivenlerden aşağı yuvarlıyordum. Cam kırıldı ve kurşunun sıcaklığının kolumu sıyırıp pazımdan bir parça kopardığını hissettim.

Keskin camlar üzerimize yağıyor, küçük parçalar yanaklarıma ve ellerime batıyordu. Addie ve Sibby, kendilerini minik bıçak yağmurundan korumaya çalışarak başlarını örttü.

"Siktir, herkes iyi mi?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Her şey yolunda," diye homurdandı Addie, ardından Sibby onu öfkeyle onayladı.

"Orospu çocuğu vücudunu bir şeyle koruyordu, yeniden konumlanana kadar drone'daki kızılötesi sensörleri algılamadı," diye açıkladı Jay aceleyle ve ardından kendi kendine mırıldanarak, "Muhtemelen kahrolası köpük kullanmış."

Ben söylemeden önce bir ateş patlaması gökyüzünü aydınlattı ve sonra hızla söndü.

Keskin nişancı dostum az önce nişan alınmıştı.

"Öldü," dedi kulağıma derin bir nefes vererek ama sonra hemen tekrar paniğe kapılmaya başladı. "Lütfen bana herkesin hayatta olduğunu söyle. Hepiniz hayattasınız, değil mi?" diye sordu defalarca.

"Hepimiz iyiyiz. Ama daha fazlası da olabilir," dedim. "Pencerelerden elimizden geldiğince uzak duracağız. Herhangi bir hareketten beni haberdar et."

Rahat bir nefes daha aldı. "Ederim."

Sibby homurdandı, parmakları kanıma bulanmış hâlde yaralı kolumu kavrayan ve üzerinden bakan Addie'nin altında kıpırdandı. Hızlıca kontrol edip sıyırdığını gördüm.

"İyi misin, bebeğim?" diye sordu sessizce, sesi titriyordu. Addie söz konusu olmadıkça, beni eritmek için bir yakma fırınından aşağısı kurtarmazdı. Söz konusu Addie olduğundaysa siktiğimin sulu karına dönüşüyordum.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Ben iyiyim, küçük fare. Harekete geçelim," dedim.

"Şu anda gerçekten birini bıçaklamak istiyorum," diye tersledi Sibby ve sonunda Addie'nin altından kaydı. Cam batıyor olmalıydı ama kendine bağırmakla meşgulken bunu fark etmiyor gibi görünüyordu.

"Mortis, çekil! Bana sülük gibi yapışmayı bırak, iyiyim. Kurşunu Zade yemiş, aptal." Kendini hayali arkadaşından ayırmaya çalışırken kafama tekme attı.

Gördünüz mü? Bu pislikler her zaman sorun çıkarıyordu.

"Sibby," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Ne? Bu benim hatam değil," dedi küstahça, biraz olsun üzgün değildi.

İnleyerek Addie'nin üzerinden yuvarlanıp kalktım.

"Kalkın. Pencereden uzaklaşmalıyız." Ayağa kalkıp kızların kalkmasına yardım ettim, içlerinden biri şu anda çok kötü bir ruh hâlindeydi. Birini bıçaklayana kadar öfkesi yükselmeye devam edecek ve bu olana kadar benim baş ağrım daha da kötüleşecekti.

Camı vücutlarından nazikçe silkelediler ve odaya sızan ay ışığıyla yüzlerinin her tarafında küçük kesikler gördüm.

"Annenin odası hangisi?" diye sordum sesimi alçaltıp Addie'nin gözden kaçırdığı birkaç parçayı silkerek. Sibby kıçını dışarı çıkarıp silkeledi ama kafasında yandaşlarından biri ona yardım ediyordu.

"Soldan ilk kapı," diye yanıtladı.

"Sibby, gidip diğer odaları kontrol etmeni istiyorum," dedim ona. Şaşırtıcı bir şekilde şikâyet etmedi ve muhtemelen birinin onu denemesi için dua ederek yola çıktı. *Ben de* birinin onu denemesi için dua ediyordum.

Duvara yapışıp arkamda Addie ile kapıya ulaşana kadar duvar boyunca kayarken cam, çizmelerimin altında çatırdıyordu.

Kapıyı araladım ve daha fazla mermi uçarsa diye köşeye saklandım.

"Şimdilik burada kal," diye emir verdim karşı çıkmasına fırsat vermeden. Silahımı havaya kaldırıp odaya girdim. Burası zifiri karanlıktı ve gece görüş gözlüğümü getirmeyi düşünmüş olmayı diledim.

Kulaklarımı zorlayarak herhangi bir ses var mı diye dinledim ama hiçbir şey duymuyordum. Nefes sesi bile yoktu.

Gözlerim alıştıkça yatak daha net hâle geldi. Buruşuk çarşaflar ve eğri yastıklar dışında boştu. Duvardan kopan kordonla baş aşağı bir lamba sehpadan sarkıyordu. Onları yataktan çıkarmak için mücadele etmiş olmalılardı.

Gözlerimi odanın her santiminde gezdirmeye devam ederek, gölgelerde duran veya yerde yatan figürleri seçmeye çalışarak yavaş bir nefes verdim.

"Burada değiller," diye seslendim sessizce.

Addie arkamdan odaya girdi, ayak sesleri hafifti ve vücudu tehdide hazırdı. Doğru düzgün düşünmeden durumlara kafa kafaya koşan kızdan o kadar uzaktı ki. O artık eğitimli bir katildi ve sikerler, bu göğsümü gururla kabartıyordu.

Addie'yi asla değiştirmek istememiştim. Dürtüselliği ve aptalca cesur eğilimleri ne kadar tehlikeli olsa da onu bu kadar büyüleyici yapan da buydu. Fakat onun koşulları bunu elimden almıştı ve benim cesur kızıma hâlâ ihtiyacım olsa da artık düşüncesizce hareketlere yer yoktu.

Addie'nin artık hiç düşüncesiz hareket etmiyordu ve ona olan hayranlı-

gım daha da artmıştı. Beni öldürmek ya da incitmekle ilgili yaptığı tüm o boş tehditleri artık gerçekleştirebilirdi.

Sıktır. Aynen öyle.

"Nerede olabilirler sence?" diye fısıldadı beni bulunduğumuz ana döndürürken. Bir şeyi değiştireceğini bilseydim, onun dikkatini dağıttığım için kendimi azarlardım ama değiştirmeyecekti. Aklımda Addie varken ölmek, zaten ölmek istediğim tek yoldu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Ama evde insanlar varsa, bu onların da büyük olasılıkla hâlâ evde oldukları anlamına gelir."

Addie elini çarşafa bastırarak yatağa yürüdü. "Çarşaflar soğuk, onlar gideli çok olmuş." Bana dönerek teslimiyet ve korkuyla karar verdi, "Sanırım bodrumu kontrol etmeliyiz." derken vücudu kaskatı ve omuzları gergindi.

"Bodrumun nesi var?"

Omuz silkti. "Aşağısı biraz ürkütücü?" dedi kulağa bir soru gibi gelse de.

"Sen ürkütücü yerleri seversin."

Bu düşünce üzerinde düşünüyormuş gibi durdu ve sonra rahatlayarak başını salladı. "Evet, haklısın. Ürpertici yerleri severim. Hadi gidelim."

Biz ebeveynlerinin yatak odasından çıkarken Sibby, daha da hüsrana uğramış bir şekilde odalardan birinden çıktı.

"Yukarıda kimse yok. Her odaya girdim," dedi hayal kırıklığıyla.

"Bodrum," dedim. "Orada olabilirler."

Addie bizi merdivenlerden indirip yemek odasındaki bodrum kapısına götürdü.

"Eğer aşağıdalarsa, ayak seslerimizi duyup geldiğimizi anlarlar," diye mırıldandım Addie'yi bir kez daha arkama çekerek. Ailesiyle ilgilenebilmesi için bana ateş edilmesi daha iyiydi.

Kapı gıcırdayarak açılırken yerdeki büyük bir kara deliğe bakıyormuş gibi hissettim.

"Bodrum ne kadar büyük?"

"Oldukça büyük. Daha bitmedi," diye cevap verdi fısıltıyla. "Aşağıda da odalar var."

Yavaşça merdivenlerden indim ve görüşüm tamamen kapandı. Burada soğuk bir ürperti ve bir başka ağır korku vardı, sanki kötü bir tanrıça beni inine çağırıyormuş gibi. Çok sıcak bir karşılamaydı.

Bodrumun uzak arka köşesinde, koridor gibi görünen bir şeyin derinliklerinden küçük bir ışık şeridi parlıyordu.

O korku çukuru esniyor, tek hissettiğim kıyamet olana kadar içimi tüketiyordu.

Addie ve Sibby iki yanımdaydı ve yüzlerini göremesem de huzursuzluklarını hissedebiliyordum.

"Aile odasındayız, koridorun sonu bitmemiş kısım," diye beni bilgilendirdi Addie, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Tam bir adım attığım anda, sanki ışıkları söndürmüşler gibi parıltı söndü. Donup kaldım, gözlerim alışmaya başladı.

Işıkları söndürmemişlerdi. Birisi koridorun girişinde duruyordu. Hareket etmiyorlardı ama bakışlarının durduğumuz yeri delip geçtiğini hissediyordum. Elim silahımı kavradı ve yavaşça havaya kaldırıp saldırmalarına hazırlandım. Sonra yavaşça geri çekilip tekrar koridorda gözden kayboldular, yerlerini bir kez daha parıltı aldı.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Kahretsin, bu garipti. Bunu ben bile kabul edebilirdim.

Sibby alay etti. "Perili evlerde çok fazla zaman geçirdim, kimse benden daha ürkütücü olamaz. Önce ben gideyim."

Sibby'nin onlarla uğraşmasından zarar gelmeyeceğine karar vererek omuz silktim.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandım, gevşemeyi reddetsem de silahımı bir santim indirdim. Burada gizlenen daha çok şey olabilirdi.

Koridora yönelirken usulca bir ninni söylemeden önce kulağa uğursuz gelen yüksek bir sesle kıkırdadı. Emin olamasam da Sibby'yi tanıyorsam orada atlayıp zıpladığına emindim.

Addie'nin elini tuttum ve onu şimdi girişte duran, minicik bedeni ışıkla aydınlatılmış küçük oyuncak bebeğin olduğu yere götürdüm.

Pembe bıçağı elindeydi ve ucunu yanındaki duvara sapladı. Sonra, ninnisinin sesi giderek yükselirken, koridorda ağır ağır yürüyüp giderken bıçağını da sürükledi.

Addie irkildi ama Serena buna kızacağı için mi yoksa Sibby söz verdiği kadar ürkütücü olduğu için mi bilemiyordum.

İkisi de ürkütücüydü.

İçinde bulundukları odadan gergin ve biraz da kızgın sesler yükseldi.

"Daha fazla yaklaşma," diye bağırdı derin bir ses. Sibby duraksadı, aniden ninnisini kesip başını kaldırdı.

"Bu pek hoş değil," diye fısıldadı, çocuksu ses tonu tüylerimi ürpertiyordu. "Sadece oynamak istiyorum."

"Senin kafanı uçuracağım, kaltak," diye tükürdü. İri bir adam koridorun sonundaki kapı aralığını doldurdu ve bizi koridorun ağzında görmeden önce Addie'yi hızla uzaklaştırdım. Duvara yaslanıp köşeden baktım.

Bunu yapmayı denerse kafasını uçuran ben olacaktım.

Kel bir kafası, soluk tenini kaplayan siyah dövmeleri ve inceltilmiş dudaklarını çevreleyen gür sakalıyla iri yarı ve uzun boylu bir adamdı. Elinde

doğrudan Sibby'ye doğrultulan bir silah vardı. Fakat en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu.

Odadan hem erkeğin hem de kadının boğuk iniltileri yükseldiğinde bu beni biraz rahatlattı. Yaralanmış ve kesinlikle korkmuş olabilirlerdi ama aynı zamanda yaşıyorlardı. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

"Yandaşlarım bunun olmasına izin vermeyecek," dedi. Hareminin nerede olduğunu hayal ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda silahlı adamı korkutan tek kişi oydu.

Bu, bir buçuk metrelik boyuyla hayranlık uyandıran bir şeydi.

"Bıçağı bırak," diye emretti ona. Sibby içini çekerek dediğini yaptığında bıçağı duvarda çınladı.

"Eğer üzerimdekileri çıkarmaya devam edeceksen, bundan sonra soyunmamı da söyleyebilirsin," diye somurttu. Tişörtünün alt kısmını kavrayarak onu yukarı çekmeye başladı ve dediğini yaptı.

Adamın gözleri genişledi ve Sibby'nin tişörtünü çıkarmasını izlerken silahı düştü. Şükürler olsun ki sutyen takıyordu.

Başımı iki yana salladım. Yöntemleri gerçekten çok tuhaftı ama yine de etkiliydi. Tişörtünü adama fırlatarak geri kaçmasına neden oldu. Bu kısa süre içinde, uyluğuna bağlı başka bir bıçağı kapıp adama doğru savurdu, bıçağın ucu adamın gözüne saplandı.

Adam yüzünü öne eğerek bir kum torbası gibi düşerken iniltiler gerçek korku çığlıklarına dönüştü. Ağırlığı bıçağın üstüne bindiğinde bıçak tamamen kafatasına saplandı.

Çabucak yerden bıçağını ve tişörtünü kaptı, giyip yolun geri kalanında zıpladı, sarsılan kurbanının üzerinden geçerek odaya girdi.

"Hadi gidelim," dedim, Addie'nin elini tutup dağınıklığa takılmadan Sibby'nin arkasından odaya koştum.

Serena ve kocası William, odanın ortasındaki iki sandalyeye bağlıydı, ağızları koli bandıyla kapatılmıştı. Üstlerinde sallanan tek bir ampul, her iki taraftaki kafalarına silah dayayan iki adamı aydınlatıyordu.

Davetsiz misafirler gergindi, Sibby fazlasıyla ölü olan partnerlerinin gözüne bıçak fırlattığı için gerginlerdi.

"Anne... Baba...," dedi Addie soluk soluğa ve vücudunun onlara doğru koşma ihtiyacıyla kabardığını hissettim.

Serena'nın gözleri nemli ve kan çanağıydı, siyah rimeli akmıştı. Sarı saçları dağınık ve ipek pijamasının yakası yırtılmıştı. William onun yanında kıvranırken fazlasıyla terliyordu. Kırlaşan saçları kafasına kadar keçeleşmiş ve beyaz tişörtü sırılsıklam olmuştu. Elmacık kemiğinde bir kesik vardı ve gözünün çevresinde şimdiden bir morluk oluşmaya başlamıştı.

"Arkadaşın kamyonumuzu becerdikten sonra buraya beklediğimden

daha hızlı geldin," dedi solumdaki davetsiz misafir, silahı Serena'nın şakağına dayayarak. Kulaklarının çevresinden aşağı sarkan, birbirine dolanmış ve yağlı koyu siyah saçları ve üzerinde bir yara izi olan kocaman, kemerli bir burnu vardı. Diğeri ise bebek yüzlü, kısa boylu, sarışın bir adamdı ve görünüşe göre deneyimli değildi.

"Onlarla biraz daha eğlenmeyi dört gözle bekliyordum. Belki annenin de vajinası altından mı diye bakardım." Parmağı Serena'nın bir tutam saçına dolandığında Serena boğuk bir çığlıkla geri çekildi.

"Sakın ona dokunayım deme," diye çıkıştı Addie. Adam sadece gülümsedi.

"Onları senin için de güzel bir sergiye dönüştürmek istedim," diye devam etti onu duymazdan gelerek. Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti. "Sanırım senden daha iyi bir sergi olur. Evin önündeki o büyük pencereden sarkan Z, tıpkı senin doktora yaptığın gibi. Ne kadar şiirsel olurdu."

"Seninle sanat ve zanaat oynamayı çok isterim," diye mırıldandım, kapüşonlumdan sustalı bıçağımı çıkarıp açtım, metal çınlaması Serena'nın bastırılmış çığlıklarının arasında kayboldu.

Adam karşılık olarak silahın horozunu kaldırdı, tehdidi açıktı.

"Onu öldürürsen, kurşunumu beyninden uzak tutan tek şeyi öldürmüş olursun," diye uyardım.

"Ah, anneciğinin biriciği, anlıyorum. O zaman babasız da yapabiliriz, değil mi?"

Silahı, Addie'nin babasına doğru döndüğünde artık kafasına dayalı iki silah vardı. Adamın niyeti açıktı: birini öldürüp Addie'nin geride kalan tek ebeveynini kurtarmak için kendini takas etme ihtiyacını pekiştirecekti.

"Bunu yaparsan, o zaman elmas diye bir şey kalmaz." Bakışlarım Addie'ye takıldı, bıçağını kendi gırtlağına dayadığını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Ah, kahretsin.

BÖLÜM 39
ELMAS

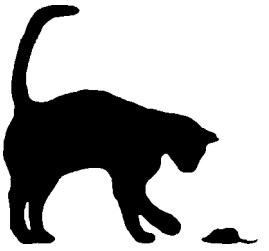

Bıçağı keskin bir batma hissedene ve yaradan yavaşça kan sızana kadar tenime sapladım. Zade'in gözleri bıçağı izlerken öfkeyle parlıyordu.

Yağlı saçlı adam yüzünde ukala bir sırıtışla silahını anneme geri çevirdi.

"Touché, elmas." Silahını hâlâ babama doğru tutan ortağına çenesini kaldırdı. "Yakala onu."

Ardından Zade ve Sibby'ye seslendi. "İkiniz de tüm o silahları bırakın ve yere atın."

Bebek yüzlü adam yanıma yaklaştığında büyük bir adım geri çekildim. "Bana dokunamazsın. Hiçbirine zarar vermeyeceğini bilene kadar olmaz."

Gözleri kısıldı ama sonra omzumun üzerine döndüler ve bir an sonra tehlikeyi arkamda hissettim.

"Siktir, Addie çekil!" diye bağırdı Zade ama artık çok geçti.

Bir silah kafamın arkasına dayandı ve kolunun uzanıp bıçağımı yakalayarak yana fırlatmasına yetecek kadar dikkatimi dağıttı.

Kemiklerimi beton kaplarken kolunu boynuma dolayıp beni tekrar kendisine çekerek silahını şakağıma doğrulttuğunda vücudum taşa döndü.

"Tavan arasını kontrol etmeyi unuttun," diye fısıldadı yeni davetsiz misafir kulağıma. Kolunu boğazımdan indirip elini kuyruk sokumumdan ve kalçalarımdan aşağı kaydırarak herhangi bir silah olup olmadığını kontrol etti ve bulduğunda onları yere fırlattı. Ekstra önlem almak için kıçımı sıktığında dudaklarımdan kayıp giden hırıltıyı zapt edemedim.

Ah, evet. O ölecekti.

Zade'den gerginlik yayılıyor, öldürücü bakışları adamın dolaşan elini takip ediyordu. Bahse girerim tıpkı Arch'ınkine yaptığı gibi onu vücudundan ayırabileceği tüm yolları hayal ediyordu. Sibby hareketsiz dururken gözleri her yöne kayıyor, muhtemelen onlardan birini silahları ateşlenmeden önce ne kadar çabuk öldürebileceğini hesaplıyordu.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye mırıldandı Zade beni tutan adama bakarken. "O elmasın keskin kenarları var."

Bebek surat silahını Zade'e çevirdi, "Kapa çeneni. İkiniz de duvara yaslanın."

Zade sırıttı, ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı ama gözlerindeki bakış ölümcüldü.

Yine de Sibby kıpırdamayı reddediyordu bu yüzden adam ona doğru fırlayıp kolundan yakalayarak onu oraya kendisi çekmeye çalıştı. Çıldırarak onu tırmalamaya başladı ve büyük bir itiş kakışa neden oldu.

Kolumun iç kısmında bir kalem tabanca vardı; Zade'in bana aldığı kullanışlı küçük bir silahtı. Tam olarak böyle bir durum için koymuş, bir silahı gizlemek için kasıtlı olarak görünen yerlerden uzak tutmuştum. Tek mermisi vardı ama yeterli olacaktı.

Kaos, tüm adamların dikkatini, hiçbiri fark etmeden tabancayı kolumdan çıkaracak kadar dağıttı.

Saçımdan boncuk boncuk terler akıyor ve adrenalin tüm vücudumu sarsa da sakinlik beni ele geçiriyordu.

Aceleyle, yağlı saçlı adama nişan alıp kalemdeki düğmeye tıkladım, kurşun küçük silahtan çıkıp adamın beynini deldiğinde onu anında öldürdü.

Mutlak bir şaşkınlık, silahı kafamdan uzaklaştırmam için yeterli zamanı verdi, beni esir alan kişinin refleksleri yavaştı ve ayaklarıma ateş ettiğinde neredeyse parmaklarımı ıskalamıyordu. Kurşun sekti ve sanırım birinin nefesinin kesildiğini duydum ama çoktan arkamı dönüp yumruğumu yüzüne geçirmiştim.

Babam ağzındaki bandın ardından bağırıyordu ama o anda bakamıyordum. Rakibim cebinden bir bıçak çıkarıp yüzüme doğru savurdu.

Tam zamanında geriye doğru çekildiğimde bıçak, burnumun bir santim yakınında havayı delip geçti. Sapına dolanmış elini tutup geri çektim, bileği uyguladığım güçle kırıldı.

Bağırarak bıçağı düşürdü. Ben boğazına bir yumruk daha indiremeden, kafası geriye düştü ve alnının ortasında bir delik oluştu.

Kocaman gözlerle döndüğümde Zade'in silahını beline soktuğunu gördüm.

"Üzgünüm, bebeğim. Kıçına dokundu bu yüzden onu öldürmem gerekiyordu."

Babam oltaya takılmış bir solucan gibi kıvranırken, keskin bir çığlık dikkatimi dağıtıp gözlerimi, altındaki adama mutlu mutlu bıçak saplayan Sibby'ye çekti. Bakışları, ayağının dibindeki psikopat kızdan karısına doğru gidip geliyordu.

Anneme dikkatle bakınca gözlerim kocaman açıldı. Başı sarkık, çenesi göğsüne yaslanmış ve tişörtü kanla kaplanmıştı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım ona doğru koşarak. Önce Zade ona ulaştı ve nabzını ölçmek için parmaklarını boğazına bastırdı.

"Yaşıyor," dedi soluk soluğa. "Ama nabzı zayıf. Hemen bir doktora ihtiyacı var."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken panik beynimi pelteye çevirdi. Ağrımı açtım, uzuvlarım donmuş ve kocaman açılmış gözlerim ölmek üzere olan anneme kilitlenmişti.

"Adeline," diye bağırdı Zade ve gözlerim ona kaydı. "Odaklan, bebeğim. Buraya gelmeni ve yaraya baskı uygulamanı istiyorum."

Sonunda kaslarımı çözerek dediğini yaptım ve iki elimi de göğsüne bastırdım. Parmaklarımın arasından çıkan kıpkırmızı baloncuklar saniyeler içinde tenimi kapladı.

Belirgin bir şekilde, Zade'in annemin ve babamın iplerini çözdüğünü gördüm. Sibby'ye altındaki ölü adama eziyet etmeyi bırakmasını emretti, ardından kulaklığından Jay'le konuştu ancak bundan sonra her şey bulanıklaştı.

Kulaklarımda çok fazla kan vardı. Endişe beni içten dışa canlı canlı tüketiyordu.

"Anne," dedim titrek bir sesle. Babamın kolları ona dolandı, nazikçe başını kaldırıp adını seslendi. Kızarmış yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve işte o zaman kendi yüzümün ıslak olduğunu fark ettim.

"Serena, hey tatlım, bana bak," diye ikna etmeye çalıştı babam ama gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Onu kaldırmam gerekiyor," dedi Zade.

"Ona dokunma!" diye bağırdı babam Zade'in kollarını vurarak. "Ambulans çağırmamız gerekiyor."

"Baba!" diye haykırarak onu durdurmak için elini çektim. "Dur, yardım etmeye çalışıyor."

"Ambulanstan daha hızlı olacağıma söz veriyorum," dedi Zade, babamın gözlerinin içine kararlı bir şekilde bakarak. Babam kurallara sıkı sıkıya uyardı. Kitaba göre giderdi. Ve cinnet geçirirken bile, Zade'in onu hastaneye sadece daha hızlı olduğu için değil, bir suç işlediğimiz ve onların bilmesini istemediği için götürdüğünü anlıyordu.

Bu da gerçek bir hastaneye gitmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Babam dişlerini sıkarak Zade'i bırakıp annemi kaldırmasına izin verdi, o ayağa kalkarken başı göğsüne düştü.

"Herkes arabaya binsin. *Hemen* gidiyoruz, Sibby."

Bodrum basamaklarını tırmanıp evi geçtik ve Zade'in arabasına binerken her şey bulanıktı. Annem benim ve Sibby'nin kucağında yatarken babamın

yolcu koltuğuna oturmasına izin verdim. Göğsüne baskı yapmaya devam ederek ona hayatta kalması için hafifçe fısıldadım.

Zade hâlâ hatta Jay'le konuşuyor olmalıydı çünkü, "Teddy'yi ara ve yola çıktığımızı haber ver. Göğsünden kurşun yarası," diye durum bildirdi.

"Dur tahmin edeyim, uydurma bir hikâyen var, ha?" diye tersledi babam ön koltuktan, Zade araba yolundan fırlayıp yola çıkarken. Seyahat ettiğimiz sinir bozucu hıza rağmen arabayı kolaylıkla kullanıyordu.

"Eh hayır, pek sayılmaz," diye yanıtladı Zade, babamın öfkesinden zerre kadar rahatsız olmamıştı. "Polise gitmiyoruz. Ve gerçek deneyime sahip bir cerraha gidiyoruz..."

"Hastaneye gitmiyor muyuz?!" diye gürledi babam, sesi sağır ediciydi. İrkildiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Zade'e daha önce babamın hayatımın ayrılmaz bir parçası olmadığını söylemiştim. Her zaman arka planda oyalanmıştı, Gigi'nin Parsons Malikânesi'ndeki hayaleti gibi oradaydı ama gerçekten değildi.

Fakat çocukluğumda birkaç kez sesini yükselttiği zamanlar olmuştu ve her seferinde kuşları dallarından savurur, küçülmek için sırtımı kamburlaştırmama sebep olurdu.

O basit bir adamdı ama aynı zamanda korkutucu da olabiliyordu.

"Hayır, efendim," diye yanıtladı Zade gelişigüzel bir şekilde. Hiçbir şey onu korkutamazdı ve eğer yakından bakmamış olsaydım, bacaklarının arasında lanet olası çelik hayalar asılı olduğunu düşünürdüm.

"Kim olduğun umurumda değil, bu arabayı döndürüp bizi KAHROLASI BİR HASTANEYE götürsen iyi olur!" diye bağırdı, yüzü arabanın karanlığında bile giderek daha fazla kızarıyordu.

"Bana bir kez daha sesini yükseltirsen," diye tehdit etti Zade sesi derinleşirken. "Seni temin ederim ki bu arabayı döndürmeden kıçını yere serebilirim." Babam geri çekilirken gözleri şokla parlıyordu.

"Baba," diye araya girdim diğer ebeveynim de vurulmadan önce, sesim yumuşak ama sertti. "Onun ölmesine asla izin vermem ve bunu biliyorsun. Lütfen sadece bize güven."

Bakışları içimi yaktı ama gözlerimi ayırmadım, tüm vücudum adrenalin, şok ve paniğin karışımından titremeye başladı.

Alaycı bir tavırla arkasını döndü ve kendi kendine mırıldandı, "Bu saçmalıklara inanamıyorum. Adeline, ne boka bulaştın?"

Kaşlarımı çattım. "Ben bir şey yapmadım, baba."

İnanamayarak bana döndü. "Üçünüzün o adamları soğukkanlılıkla öldürdüğünü görmediğimi mi sanıyorsunuz? Küçük deli..."

"Bana deli deme!" diye çığlık attı Sibby yanımdan ve ses perdesi kulaklarımı acıtırken irkilmeme neden oldu. Duraksadım ve şu anda ne kadar

deli gibi göründüğünü fark ettim. Göğsü inip kalkıyor ve kahverengi gözleri ateşe dönmüş, küçük bir kafeste köşeye sıkıştırılmış bir kaplan gibi görünüyordu.

Babam da görmüş olmalıydı ki bakışlarını bana çevirdi. "Burada oturup benim büyüttüğüm kızımmış gibi davranma," diye bağırdı. "Az önce birini öldürdün."

"Annemi öldürecekti," diye savundum şu anda bana öğüt verdiğine inanamayarak. Şokta ve kızgındı, hıncını benden çıkarıyordu.

Dişlerini sıktı ve tükürürken onları bana gösterdi, "Eğer ölürse bu senin suçun olacak. O mermi senin yüzünden ona isabet etti!"

Sözleri birer kurşun gibi tam göğsüme isabet etti ve ciğerlerimdeki havayı kesti.

"Ne?" dedim boğuk bir sesle.

"O adamla kavga ederken silah ateş aldı," diye bağırırken yüzü kızarıyordu. Bana sanki... bir canavarmışım gibi bakıyordu. "Kurşun sekerek annene isabet etti."

Ağzım açıldı ama hiçbir şey söylemedim. Sektiğini hatırlıyordum ama nereye çarptığını hiç görmemiştim, dövüştüğüm adam dikkatimi dağıtmıştı.

Suçluluk dalgası üzerime çöktü ve siktir... Bu *gerçekten* benim hatamdı. Yeni bir gözyaşı dalgasıyla görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi kırpıştırdım. Sanki göğsüm yarılıyor, kalbim anneminkinin yanında dışarı fırlıyormuş gibi hissediyordum.

"Tetiği çeken o değil," diye bağırdı Zade beni savunarak.

Öfkeyle titreyerek arkasını döndü ve penceresinden dışarı baktı.

"Bu senin de hatan," dedi alaycı suçlamasını Zade'e yönlendirerek. "İkinizin de. Suçlu erkek arkadaşın olmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı, Adeline."

Zade başını babama çevirirken deri direksiyon simidi sımsıkı yumruklarının altında gıcırdadı ve bir an için direksiyonu tamamen ikiye ayıracağına ikna oldum.

"Bence şu andan itibaren o sikik çeneni kapasan iyi olur yoksa senin yerine ben yaparım. Açıkça belirttiğin gibi, ben iyi bir adam değilim ve Addie ile nasıl konuştuğunu çok önemsiyorum. O adam, *senin* kızının kafasına kahrolası bir silah dayamıştı. Bu, evinize girenlerden başka kimsenin suçu değil."

Babam bakışlarına karşılık verirken kelimeler dilinin ucundaydı. Sonunda başını iki yana sallayıp dikkat çektiği noktayla yetinerek tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü.

Araba ağır bir sessizliğe bürünürken dördümüz de farklı nedenlerle çatışıyorduk.

Anneme baktım, solgun yüzüne bakarken boğazımdan bir hıçkırık yük-

seldi. Gözyaşlarım yanaklarına damlıyordu ama ellerimi yaradan çekip onları silmeye cesaret edemiyordum.

"Çok üzgünüm, anne. Bu hayatı sensiz yaşamak istemiyorum, o yüzden benimle kal, tamam mı?"

***

Ne kadar denersem deneyeyim, Zade bizi pencerelerinden sıcak sarı bir ışık yayan ahşap bir kulübeye doğru götürüp yirmi dakika içinde bizi bir garaj yoluna soktuğunda TSSB'm yeniden su yüzüne çıkmaya başlıyordu. Bu kulübeyi az çok tanıyordum.

Zade beni bulduktan hemen sonra buraya getirmişti ve bu yer ya da Teddy hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum, sadece hem ev hem de doktor sıcak ve davetkârdı. Şu anda tansiyonumu tavana çıkaran farklı bir doktorun anılarının aksine.

"Burası Teddy'nin evi mi?" diye sordum ellerim uyuşurken.

Derme çatma bir hastanede uyandığım geçmişten sahneler, soluk mavi gözleri ve gür bıyıklarının altında tuhaf bir gülümsemesi olan yaşlı bir adamın üzerime eğilip onunla gelmemi istemesi. Kalbim çılgınca atarken göğüs kafesimi çatlıyormuş gibi hissediyordum.

Araba durduğu an, Sibby sanki oksijensiz su altında kalmış gibi arabadan hızla indi. Yandaşlarını geride bırakmak zorunda kaldığı konusunda mırıldanarak bir yerlerde fırtınalar estiriyordu. Hiçbirimiz şu anda onun için endişelenecek ruhsal kapasiteye sahip değildik.

"Evet. Pek bir şey hatırlamayacağını biliyorum ama onun adı Teddy Angler ve oğlu Tanner. Yakın arkadaşlarım," diye yanıtladı arabayı durdurup arka kapıya koşarken.

"Göğsüne baskı yapmaya devam et," diye talimat verdi Zade. Çabuk ve dikkatli bir şekilde annemi kucağımdan kaydırdı ve ben ellerimi yaranın üzerinde sıkıca tutarken onu göğsüne yasladı. Birlikte kapı açılır açılmaz ön kapıya koştuk.

İki adam bizi ve arkamızdan babamı içeri aldı. Evin sıcaklığı ve konforu tanıdık geliyordu ama yine de vücudum için şok ediciydi.

İki adamı da tanıyordum. Büyüğü Teddy ve küçüğü (en azından hâlâ kırklı yaşlarında olmasına rağmen) Tanner'dı.

Bizi koridordan dümdüz geçirip hastane yatağı, serum askısı ve birkaç başka makinenin olduğu bir odaya götürdüler.

Panik yeniden yüzeye çıkarken artık Teddy Angler'ın değil, Dr. Garrison'ın hastane odasındaydım. Karşımda duruyor, beyazımsı mavi gözlerinde çılgın bir ifadeyle onunla gelmem için yalvarıyordu. Kafasının yarısı gitmiş, Rio'nun kurşunuyla uçup parçalanarak beyin parçacıkları saçılmıştı.

Hayır, hayır, *hayır*. Gitmek istemiyorum. Gitmek iste...

"*Adeline*," diye seslendi Zade kabaca, Dr. Garrison kaybolup yerini endişeli yin-yang gözlerine bırakana kadar beni sarstı. "Burada benimlesin, küçük fare. Kimse seni benden alamaz."

Gözlerimi kırpıştırdım, görüntü bulanıklaşırken göğsüm panikle sıkıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, zapt edemediğim milyonlarca duygunun yanı sıra hüsran da süzülmeye başlarken.

"Olma, bebeğim. Gel otur ve bırak çalışsınlar. Annen yaşayacak, tamam mı?"

"Teddy öyle mi dedi?" diye sordum, Zade'in omzunun üzerinden bakarak ama Teddy'nin iri yapısının ve diğer taraftaki Tanner'ın arkasında pek bir şey göremiyordum. Babam odanın köşesinde oturuyor, anneme kısılmış gözleriyle bakıyordu.

"Fazla bir şey söylemedi, bu iyi bir şey. Ameliyat ediyorsa, o zaman bir şans var."

Başımı sallayarak beni yeşil ve lacivert ekoseli kanepeler, ayı postu bir kilim ve kahverengi şöminenin üzerine monte edilmiş bir geyik kafasıyla dolu küçük bir oturma odasına götürmesine izin verdim. Zemin, duvarlar ve mobilyalar parlatılmış ahşaptan yapılmıştı ve eve ev gibi, rahat bir his veriyordu.

Kanepeye çöküp başımı ellerimin arasına aldım ama kumuş kanla kaplı olduklarını hatırlayıp hemen geri çekildim. Teddy'nin kanepesini mahvetmediğimi umarak etrafa baktıktan sonra kalkıp yere oturdum.

Sonra, Sibby'nin hâlâ ortalıkta olmadığını hatırlayıp kafamın sağa sola çevirdim.

"Sibby nereye gitti?" diye sordum burnumdan sızan sümüğü silip. Dürüst olmak gerekirse, utanç, hissetmem gereken şeyler listesinde alt sıralarda yer alıyordu. Ve içimden bir ses, Zade'in beni takip ederken beni çok daha saçma durumlarda gördüğünü söylüyordu bu yüzden sümük beni en az ilgilendiren şeydi.

Zade yanıma oturup beni göğsüne çekti ve kollarının arasına aldı. Ne kadar güzel hissettirse de rahatlayamıyordum. Binlerce böcek tenimin altında geziniyor, kafamı kanatlarının vızıltısıyla dolduruyordu.

"Onu birazdan kontrol edeceğim. Yandaşları için arabada yer yoktu ve geride kaldılar. Bence bu onu korkutuyor. Akıl hastanesine götürüldüğünde orada değillerdi ve muhtemelen şu anda bir tür ayrılık kaygısı yaşıyor."

Başımla onayladım. Yandaşları onun için, yanımda oturan Zade kadar gerçekti. *Puf* diye yok olmaları ya da canı ne zaman isterse karşısına çıkarması o kadar da kolay değildi. Onları gerçek insanlar olarak görüyordu bu yüzden ortaya çıktıklarında bunu anlamlandırması gerekiyordu.

Sonunda ona geri döneceklerdi ve muhtemelen canavar gibi giyinmiş iki adamın garaj yolunda ona doğru yürüdüğünü görecekti.

"Haklıydı," diye fısıldadım. "Vurulması benim hatamdı."

"Silahı sen ateşlemedin, o mermiyi annene de kişisel olarak doğrultmadın. Senin suçun değildi."

Kendi tenimin içinde rahatsız hissederek kendimi onun kollarından ayırdım. Tetiği çekmemiş olmam önemli değildi, yine de adamın kolunu aşağı ittiğimde buna sebep olmuştum.

İçimdeki çalkantıyı hisseden Zade boynunu esneterek kaslarını çatlattı. Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı ve ellerini birbirine kenetledi.

Gözlerim ellerine kilitlendi, içlerinden akan damarlarını takip etti. O eller çok kişiyi öldürmüş ve çok kişiyi de korumuştu. Günahlarını sevaplarından nasıl ayırıyordu?

"Benim yerimde olsaydın, kendini suçlu hisseder miydin?" diye sordum sesim gözyaşlarından kısılırken.

Bunu düşünürken bakışlarını yere indirdi. "Daha önce sebep olmadığım bir ölümün sorumluluğunu üstlendiğimi gördün. Bir halkayı alt edip o küçük kız ben binaya girmeden hemen önce vurulup öldürüldüğünde. Ya da benim seni korumam gerekirken kaçırıldığın zaman... Bunu kişisel algılamamak elde değil. O ağırlığı hissetmek, insanı insan yapan şeydir. Ama bir başkasının acısını hissetmekle, başkası onu incittiği için kendini suçlamak arasında fark var."

Bakışlarını kaldırdığında gözlerindeki yakıcı yoğunluk beni içten dışa kavuruyordu.

"Göğsüme oyulmuş gül, bunun asla o kadar basit olmadığının kanıtı. Bazen bu suçluluk duygusuna tutunuyorum çünkü kendimi o kadar ileri gitmiş hissetmiyorum. Fakat bu, omuzladığın suçun sana yakışmadığını her gün hatırlatmayacağım anlamına gelmiyor."

Gözlerimi kapattım, başka bir gözyaşı dalgasını zapt etmek için zayıf bir girişimdi. Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve onu bastırmak için ağzımı kapattım ama bu da etkili olmadı.

"Benimle bir ilişki kurmaya çalışıyordu," diye homurdandım. "Ve ben... bu konuda zorluk çekiyordum."

Zade elimi tutup beni kendine çekti ve bu teselliyi hak etmediğimi hissetsem de onun göğsünde ağlarken iliklerime kadar işlemesine izin verdim.

Daha önce öldürmekten zevk aldığım olmuştu ama bu kalpsiz yaşadığım anlamına gelmiyordu. Ve şu anda tek düşünebildiğim, boş olmanın ne kadar huzurlu hissettirdiğiydi.

***

"Addie, uyan."

Bir el hafifçe kolumu sarstı ve beni huzursuz bir uykudan çekip çıkardı.

gözyaşlarımdan dolayı kurumuş ve tahriş olmuş, kan çanağı gözlerimi aradım.

"O iyi mi?" diye sordum hemen, henüz tam olarak uyanmamıştım, diğer bankta oturan yorgun babamı görmek için etrafa baktım, kaşları çatıktı.

Zade, Teddy ve Tanner önümde dururken bana bakma şekilleri bir hasmı değerlendirdiklerini hissettiriyordu.

Teddy ve oğlu neredeyse aynı görünüyordu. İkisinin de yumuşak yeşil gözleri, gülme çizgileri ve kare çene hatları vardı. Tek fark, Teddy'nin önemli ölçüde daha gri saçlara ve daha fazla kırışıklığa sahip olmasıydı. Dr. Garrison'ın aksine, ağzından çıkan kelimelere rağmen varlığı rahatlatıcıydı.

"Henüz tehlikeyi atlatmadı," diye yanıtladı Teddy nazikçe. "Kurşun kalbini sıyırmış ama neyse ki temiz bir şekilde içinden geçip hayati organlara zarar vermemiş. Çok kan kaybetti ve hâlâ enfeksiyon tehlikesi altında. Bir süreliğine baygın olacak ama hepinizin burada kalabileceğinizi bilmenizi istiyorum," diye açıkladı babama bir bakış atarak.

Başımı salladım ama biraz olsun rahatlamıştım. Hayattaydı ama bu kolayca değişebilirdi.

"Ona kan falan vermem gerekiyor mu?" dedim, boğazım da gözlerim kadar kuruydu.

"Sorun değil, tatlım. Babanın kan grubu da eşleşiyor ve biraz kan verdi, ayrıca ihtiyacım olursa sakladığım birkaç tüp O negatif var."

Tekrar başımı sallayarak ayağa kalktım. "Onu görebilir miyim?"

"Elbette," diye nazikçe kabul etti ve beni yönlendirmek için kolunu kaldırdı.

"Ben Sibby'yi kontrol edeceğim," dedi Zade omzunun üzerinden işaret ederek.

"Ne kadar oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Sonunda Zade'in kollarında uyuyana kadar ne kadar ağladığımı hatırlamıyordum.

"Sadece yaklaşık üç saat. Hâlâ kapının eşiğinde yandaşlarını bekliyor."

Başımı salladım ve dönüp odaya yönelirken yüreğim ağzımdaydı. Ve kapıyı açıp onu öyle hareketsiz ve solgun yatarken gördüğümde, neredeyse boğulacaktım.

Yanındaki makineden bip sesi geliyordu, kalp atış hızı şimdilik sabitti. Yanında duran sandalyede muhtemelen babam oturmuştu. Tüm bu süre boyunca onunla odada kalmıştı ve bunun için de biraz suçlu hissediyordum. Onlarla kalmam gerekirdi.

Ancak şimdi bile, burada olmak beni Dr. Garrison'la birlikte o yere geri götürmekle tehdit ediyordu. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kendimi sakinleştirmek için bukleleri sıkıca çektim. Kendimi bulunduğumuz anda tutmak için.

Güvendeydim. Zade hemen dışarıdaydı. Ve beni kaçırmaya çalışan şeytani bir doktor yoktu.

Derin bir nefes vererek koltuğa oturdum ve annemin elini tuttum. Teni soğuktu ama o... canlı gibi hissettiriyordu. Bir ceset gibi soğuk ve katı değildi. Ki bu beni biraz rahatlatıyordu.

"Gerçekten neyin boktan olduğunu bilmek ister misin?" diye başladım yavaşça. "Eve geldiğimde birkaç kez benden yaşadıklarım hakkında konuşmamı istedin ve seni rehin tutan, seni öldürmekle tehdit eden adamlarla uyanmanın dehşetini tarif edecek kelimeleri asla bulamadım. Yaşayacak mısın yoksa ölecek misin bilmemenin. Anlamazsın dedim. Ama sanırım şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun, ha?"

"Ve sonra, *senin* ben yokken ve yaşayıp yaşamayacağımı bilmezken hissettiğin dehşeti açıklamaya çalıştın. Ve benim de bunu asla anlamayacağımı söyledin... Ama bu da artık doğru değil, değil mi?"

Gözlerim tekrar yanmaya başladığında avucumun içiyle ovmak için elini serbest bıraktım ve kendime hâkim olmak için sessizce tehdit ettim. Ağlamaktan bıkmıştım. Aşırı yorucuydu.

Biraz toparlandığımı hissettiğimde, gözlerimi bırakıp tekrar elini tuttum.

"Elini tutuyorum ama hâlâ yoksun. Ve bir gün uyanacak mısın bilmiyorum. Yani şimdi hissediyorum. Ve bu... Bu gerçekten boktan."

Burnumu çekip başparmağımın ucunu eline sürttüm, bu noktada onu mu yoksa kendimi mi rahatlattığımdan emin olamıyordum.

"Babam da artık benden nefret ediyor. Aynen öyle," diye fısıldadım. "Bir suçluyla yattım."

Zayıf bir kahkaha attım. "*Ben* bir suçluyum. Ve sanırım Zade'in sorumlu olduğu tek şey bu olabilir. Beni eğitimli bir katile dönüştürüyor. Ama biliyor musun? Bunu sevdim. Artık kendimi koruyabilmeyi seviyorum. Ve artık kendimi o kadar zayıf hissetmiyor olmak hoşuma gidiyor. Bu beni kötü biri mi yapar?"

Susup kaşlarımı çattım. "Buna cevap verme. Benden durmamı isteyeceksin. Ve bana eski Addie'yi geri istediğini söyleyeceksin. Ama o gitti, anne. Ve babamın yeni hâlimi onaylamadığını biliyorum ama umarım bir gün ikiniz de dönüştüğüm kişiyi sevmeyi yeniden öğrenirsiniz."

Tek bir gözyaşı serbest kaldı ve bana ihanet ettiği için ona küfrettim. Hızla silip tekrar burnumu çektim.

"Sevemezsen anlarım. Bazen ben de kendimi sevmekle mücadele ediyorum. Ama sevecek tek kişi kim biliyor musun? Kim beni her zaman koşulsuz sevecek? Suçlu erkek arkadaşım. Ve sence bu hayranlık uyandırıcı değil mi?"

Keyifsizce gülümsedim. "Yine de denersek bunun adil olacağını düşünüyorum. Eve geldiğimde, paramparça bir insan olarak sevilmeye değer oldu-

guma karar verdin. Bence beni sert ve güçlü biri olarak sevmeyi öğrenebilirsin, değil mi? Şimdi, eve gelmeni istiyorum ve uyandığında hangi hâlinde olursan ol ve hangi versiyona dönüşürsen dönüş ben de seni seveceğim."

28 Haziran 2022

Babam bana karşı her zaman oldukça kayıtsızdı. Büyürken benimle oynamadı hatta benimle gerçekten konuşmadı bile. Bana nasıl ebeveynlik yapılacağına gelince tüm kararları annem verdi. Benden gerçekten rahatsız görünmüyordu ama ilgilenmiyordu da.

Sanırım beş yaşıma geldiğimde umursamayı bıraktım.

Şu anda hissettiğim son şey kayıtsızlık. Dürüst olmam gerekirse, sanırım ondan nefret ediyorum. Zade daha önce baba problemlerim olduğu konusunda benimle dalga geçmişti ve bunun benim için geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama sanırım artık geçerli. Çünkü şu an ondan nefret ediyorum.

Annemi görmeme izin vermiyor.

Hayatım boyunca benim hakkımda SIFIR şey umursadı ama şimdi aniden hayatımla ne yaptığımı umursamaya başladı. Şimdi, doğru yoldan şaştığım için umursuyor ve *o* beni bu şekilde yetiştirmemiş gibi davranma cesaretini gösteriyordu. Beni ZATEN o lanet olası yetiştirmedi ki.

Aramak işe yaramadı bu yüzden bugün evlerine gittim ve beni anında dışarı attı.

Aynı zamanda araba kazamdan beri ilk defa araba kullanıyordum ve eve kadar yol boyunca ağladım. Başka bir kazaya karışmamama şaşırdım. Zade'in arabasını çaldığımı düşünürsek bu berbat olurdu.

Henüz benimkine girip ketçap lekesinin kaybolduğunu görmeye hazır değildim.

BÖLÜM 40
ELMAS

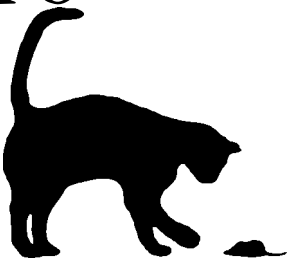

"Onunla konuşmama izin ver," dedim telefondan, titreyen ellerimi saçlarımdan geçirerek.

"Addie, bu konuşmayı yapmaktan bıktım. Şimdilik annene biraz zaman tanısan iyi olur," diye yanıtladı babam, sesi bitkin geliyordu.

"O hâlde bu konuşmayı yapmayı bırakalım!" diye bağırdım.

Sadece bir dakikadır konuşuyorduk ve telefonu anneme vermemesi onun suçuydu. O eve döndüğünden beri her gün denemiştim ve pes etmiyordu. Arabayla oraya kadar gitmiştim ama beni içeri almadı.

Teddy onu bir haftadan fazla tuttu, gözlemledi ve yavaş yavaş sağlığına kavuşturdu.

Neredeyse tüm zaman boyunca bilinçsizdi. Ve birkaç kez uyandığı zamanlar hakkında pek bir şey hatırladığını sanmıyordum. Genel olarak kafası karışmış ve sersemlemiş hâlde çok fazla acı çekiyordu.

Babam, Zade ve ben bütün hafta onun yanında kalmıştık, Sibby ise yandaşlarıyla eve gitmişti. Yeniden ortaya çıkmaları dört saat sürmüş ve ortaya çıktıkları anda eski hâline dönmüştü. Biz yokken bir sürü seks partisi yaptıklarına emindim.

Teddy, annemin durumunun iyi olduğunu ve evde iyileşebileceğini hissettiğinde, Zade bizi evlerine geri götürmüştü. Ekip cesetlerle ilgilenmiş ve hatta evi eski hâline bile döndürmüştü. Sanırım babam içeri girip sanki hiçbir şey olmamış gibi gördüğünde sarsılmıştı.

Zade ve benim annemin yatağa yerleşmesine yardım etmemize izin verdi ve sonra bizi hemen kovdu. Bu beş gün önceydi ve hâlâ onu görmeme veya onunla konuşmama izin vermiyordu.

Tek tesellim, Daya'nın benim suçlu hayatıma dahil olmadığını falan düşünerek içeri girmesine izin vermesiydi. Ama artık buna izin verip vermeyeceğinden de emin değildim.

"Neden? Bunu kendisi mi söyledi yoksa bu *senin* verdiğin bir karar mı?"

"Lanet olası karım için en iyisinin ne olduğunu ben bilirim," diye çıkıştı,

öfkesi artıyordu. Fakat normalde yapacağım gibi geri çekilmedim. Anneme o hâlimin öldüğünü söylemiştim ve bu gerçekti.

"Yani, onun için iyi olmadığımı söylüyorsun," diye bitirdim sesim öfkeyle titrerken. Yumruğum kıvrıldı ve onu duvara geçirme dürtüsü neredeyse beni alt ediyordu.

"Sen ve erkek arkadaşın," diye düzeltti babam. "Bütün bu durum hakkında polise gitmemeyi kabul ettim. Ama bu, ikinizin de onun hayatında olmasına izin vereceğim anlamına gelmez. Siktirip gitmek ve bir suçlu olmak istiyorsan tamam ama bizi bu işe karıştırma."

Bir saniye sonra telefon kapandı ve patladım. Zade tam kapıdan girerken hüsrana uğramış bir çığlık atarak telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım.

Duraksadı, gözleri taş duvara çarpıp yere düşen telefonu izliyordu.

"Gidip onu kaçırmamı ister misin?" diye teklif etti.

Başımı ona doğru çevirirken öfkem yoğunlaşıyordu.

"Suçlu olduğumuz için onu görmeme izin vermiyor. Ve senin çözümün... Başka bir suç işlemek mi?"

"Şey, böyle söyleyince."

Hırlayarak ondan hızla uzaklaştım ve kaçmaya ihtiyaç duyarak balkona doğru fırladım.

Dışarı adımımı attığım anda ılık rüzgâr saçlarımı savurdu ve bukleler yüzümün etrafında uçuştu. Kızgın yılanlardan bir taç takan Medusa gibi, sadece hislerimi somutlaştırıyordu.

Bu adil değildi ama Zade'e bakıp onu suçlamamak da giderek zorlaşıyordu. Zade gelip darmadağın etmeseydi, hayatımın o kadar da boktan bir gösteri olmayacağına ikna olmuş o acı, nefret dolu yanıma geri dönmeye başlıyordum.

Ve Medusa gibi, haksız yere cezalandırıldığım için, misilleme olarak diğer herkesi cezalandırmak istiyordum.

Daha onu duymadan Zade'i arkamda hissettim. Her zaman çok sessizdi, her zaman gizlice bana yaklaşıyordu.

"Baban tam bir pislik, Addie ama o iyileşecek ve onu senden alamayacak," dedi Zade sessizce.

Ya o zamana kadar onun kafasına girerse? Onu, onun için kötü olduğuma ikna edip sonra da benim sevmeye değmediğime karar vermesine sebep olursa.

Ve ben Zade ile birlikteyken hep böyle hissedeceklerdi. Onu her zaman kötü bir seçim olarak görecekler ve ben onun yanında olduğum sürece hayatlarına girmeme izin vermeyeceklerdi.

Tam annemle gerçek bir ilişki kurma şansı yakaladığımda benden kopa-

rılıp alındı. Sanki tüm çocukluğumu bir güne sığdırıp, bana onu yeniden yaşatıyor gibiydi.

"Belki de gitmelisin," diye mırıldandım.

"Bunu benim için tekrarlamak ister misin, küçük fare?"

Dişlerimi sıkarak, "Gitmen gerekiyor," diye bağırdım.

Anneme Zade'in beni her zaman koşulsuz seveceğini söylemiştim ama bu sevgi onu neredeyse öldürüyordu. Kendisi söylemişti, Claire onun yüzünden beni bu kadar istiyordu. Onun için bu kadar önemli olduğum için.

Onun sevgisini kabul etmek zordu ama tehlikede olan tek kişi benken buna aldırış etmemeyi öğrenmiştim. Şimdi, artık durumun böyle olup olmadığını bilmiyordum. Ailem pislik olabilirdi ama hayatlarını bu bok için feda etmeye değer miydi?

Gözlerimi öğleden sonranın parıltısını yansıtan suya diktim ama sessizliği o kadar güçlüydü ki, beş duyumu da işgal ediyordu. Dürüst olmam gerekirse altısını da. Çünkü ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordum.

"Bunun tüm sorunlarını çözeceğini düşünüyorsun, öyle mi?" diye kıkırdadı.

Hızla döndüm. "Belki de çözer. Claire'i ve tüm yardakçılarını öldürebilirsin, ben de sonunda huzur içinde yaşayabilirim."

Kaşlarını kaldırdı ve gözleri bu ana kadar ona hiç bu kadar yakışmamıştı. Biri buz gibi ve diğeriyse çok karanlıktı, onun iki tehlikeli yanı bana yansıyordu.

"Bu eskimeye başladı, Adeline."

Arkamı döndüm. "Neden, günün her saniyesinde sana ihtiyacım olacak kadar seni takıntı hâline getiremediğin için kızgın mısın? Ya da yapamadığın için..."

"Ne, bebeğim? Ne yapamadığım için? Kendime aşık etmek mi? Beni önemsen mi? Yoksa sen istemediğin hâlde sana tüm bunları hissettirdiğim için mi?"

Yüzüme yaklaşırken öfke yaralarını buruşturuyor ve o yin-yang gözlerindeki buz gibi karanlığı güçlendiriyordu.

Hiç kızgın bir ayıyla yüz yüze geldiniz mi? Öfkeden kudururken canavarın gözlerine baktınız mı? Çoğu kişi bunun hakkında konuşacak kadar yaşamıyordu.

"Senin küçük yalanlarına inanacağımı mı sanıyorsun? Sanki içimde biraz olsun güvensizlik varmış gibi." Bu son cümleyi bir kahkahayla bitirdiğinde sinirlerime dokundu. Gözlerim kararırken yüzümün aydınlandığını hissettim.

Bana gülüyordu ve ben de onu incitmek istiyordum. Yumruklarımla değil, sözlerimle. Benden nefret etmesini istiyordum böylece birinden bu kadar çok nefret ederken yine de onu arzulamanın nasıl bir his olduğunu anlardı.

Bir kez olsun, hayatıma zorla girdiğinde *benim* hissettiğim şeyi onun da hissetmesini istiyordum.

"Hayır ama tüm çabalarının boşa gittiğini anladığında bu seni rahatsız edecek." Gülümsemesi silindi ve ben zaferimin ilk dozunu hissettim. Kasılmasının keyfini çıkararak ona doğru bir adım attım. "Aşk adına vücudumu bana karşı kullanarak geçen onca zaman, sadece seni hiç sevmememe sebep olmak için."

Bu sefer gülümsediğinde zerre kadar keyif yoktu. Öfkeliydi ve boynunda bir iple, kendini asıp sevdiğini aynı kaderden kurtarmak ya da kendisi yerine onu darağacına atmak kararıyla karşı karşıya kalan bir adamdan bahsediyordu.

Kendini korumak için bana zarar mı verecekti? Yoksa burada durup onu kabul mü edecekti?

"Öyle mi?" diye meydan okudu. "Aşkını ilan edip göğsüne bir gül oymam için bana yalvarmak eğlence için miydi?"

Dişlerini gösterdiğinde ciğerlerim daraldı. "Kitap yazmakta o kadar iyisin ki, gerçekle hayalin arasındaki farkı artık ayırt edemiyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Stockholm sendromu gerçek. Sürekli tehdit edilen birinin gösterdiği insani bir tepki. Beynimizi o kişiyi sevdiğimize inandırmak mantıklı geliyor. Keşke onlara tahammül etmeyi de kolaylaştırsa."

Etkilenmemiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Ve bu hareket, her zaman olduğu gibi hâlâ kalbimi durduruyordu.

"Bu iyi hissettiriyor mu? Babanın yaptığı bir şey için beni cezalandırmak iyi hissettiriyor mu?" diye sordu, derin sesi bir fısıltıdan ibaretti. Bu küçük dozdaki zafer bir havuza düştü ve ardından acı gözlerinden geçerken bir sele dönüştü.

Hâlâ benden nefret etmiyor mu? Gerçek aşkın nasıl hissettirdiğini hissediyor mu?

Ondan hiç nefret etmediyseniz, birini gerçekten sevemezdiniz. İki ucu keskin bir kılıcın iki yüzüydü ve ikisi de çok derin kesiyordu.

"Sonunda kendimi özgür bırakıyormuşum gibi geliyor," diye tersledim.

Yavaşça başını salladı, keskin bakışları beni inceliyordu.

"Bir de babanla problemlerin olmadığını söylemiştin," dedi düşünceli bir şekilde benden uzaklaşırken. Onun uzaklaştığını görmek kalbimi yerinden oynatıyordu.

Zafer seli bedenimde dalgalanmıştı ve şimdi dalga onu geri çekerken sonuçlarını hissetmeye başlıyordum.

Bir adım daha uzaklaştı ve vücudunu kapılara doğru çevirdi. Bizi ayıran okyanusla dolu bir krater oluştu. Daha önce aramızda yüzlerce kilometre olsa bile, ondan en uzak hissettiğim anın bu olması komikti.

Bir panik tohumu filizlendi ama belki de bu sadece adrenalindi. Çünkü Zade'in şu an bana bakışına bakılırsa kendini seçecekmiş gibi görünüyordu. Saldıracaktı ve asılan ben olacaktım.

"Lütfen, bebeğim, özgür ol o hâlde. Sadece kendinden kaçtığını fark etmeden önce bana ne kadar ilerlediğini göster. Sana hayat veren her şeye sahip olan benken ne kadar dayanacaksın?"

Göğsüm sıkıştı ama benimle alay ettiği için ben de onunla alay ederek güldüm. "Bedeninin içindeki şeytandan başka hiçbir şeye sahip değilsin."

Beni duymazdan geldi. "Kalbine, ruhuna ve nefesine. Kaç, küçük fare. Bu sefer kimse seni kovalamayacak."

Son sözleri nefesimi kesti ve sonra odamın kapısından çıkıp kapıyı arkasından usulca kapattı.

Kahretsin. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerim çalışmayı reddedince bir hırıltıya dönüştü. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Dönüp nefes almaya çalıştım ama sanki ciğerlerimi daha da sıkıştırıyor, onları her içime çekişimde iç organlarımı parçalayan minik metal tellere dönüştürüyor gibi hissediyordum.

Kes şunu, Addie. Bu doğru karar.

Gerçekten öyle mi?

Aileni koruyorsun.

Öyleyse neden ruhumu bedenime yabancılaştırmışım gibi geliyordu? Sanki oraya ait değilmişçesine dışarı itiyor gibi.

Hayatta kalmak için ona ihtiyacın yok, Addie.

Hayır, yoktu. *Yalnızca* hayatta kalmaktan zorlandığım aylarda bunun doğru olduğunu kanıtlamıştım. Zade'siz yaşayabilirdim.

Yine de bu canımı yakmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu, kendimden büyük bir parça eksikken yaşamayacağım anlamına gelmiyordu. Bir uzvumu kaybetmek gibiydi, artık bir parçam olmadığında bile onu her zaman hissedecektim. Bu beni güçsüz yapar mıydı? Ya da bağımlı?

Ya da sadece delicesine aşık biri.

Kahretsin.

Balkonda volta atarken panik bedenimi arızalı bir duruma sokuyordu. İleri geri, peşinden koşmak için kendime haykırıyor ve korku vücudumu hemen geri döndürüyordu.

Beni reddedebilirdi. O bana geri dönmek için dünyayı paramparça etmişken ben duygusuz ve tam bir pisliktim. Ve ben ne yaptım? Onu uzaklaştırdım.

Siktir. Kendimi suçlamaktan, benim için her şeyi yapan tek kişiyi suçlamaya geçmiştim.

Bir an donup kaldım ve sonra üzerimden bir buldozer geçmiş gibi hissederek çömeldim.

"Addie, seni lanet olası *aptal*," diye homurdandım kendi kendime.

O olmasaydı, ailem kaçırılacak ve muhtemelen işkence görecekti. Claire'in bir şey çevireceğini biliyordu, güvende olduklarından emin olmak için onları kontrol etmiş ve onlar kaçıramadan bizi oraya götürmüştü. Claire onlara ne yapardı, kim bilir? Zarar görmeyeceklerini bir an bile düşünmedim.

Siktir, tıpkı benim ve yüzlerce kişi için yaptığı gibi onları kurtarmıştı.

Ne kadar da aptaldım.

Sonunda vitesim otomatik pilota geçti ve kapıya doğru hızla ilerledim. Kendime o sevimsiz aşk filmleri gibi olacağına dair güvence verdim. Kapıyı açacaktım ve o blöf yaptığımı gayet iyi bildiği için diğer tarafta durmuş beni bekliyor olacaktı.

Fakat kalbimi açıp dilimde bir özürle kapıyı açtığımda beni hiç beklemediğini anladım. O gitmişti.

Gururum kırılırken umudum sönmüş bir balondan çıkan helyum gibi tükendi.

Hayır, siktir etsenize. Zade ve benim içinde olduğumuz son şey bir Hallmark* filmiydi.

Odadan fırlayıp koridora çıktım ve merdivenlere yöneldim. Ayaklarım beni çok hızlı bir şekilde aşağı taşırken aceleyle, neredeyse damalı döşemeye yüzüstü yapışıyordum, korkuluklar beni son anda kurtardı. Ön dişlerim kırılmışken Zade'in karşısına çıkmak zorunda kalmama iki santim kalmıştı ve bu tamamen utanç verici olurdu.

Sadece Tanrı'nın bana yaşatabileceği anlık bir karma gibi olurdu.

Ön kapı iğrenç bir şekilde çarptığında muhtemelen benden daha ağır olan tahtaların sıçramasıyla ölmeden önce verandadan aşağı indim.

İşte. Ağaçların arasında tamamen kaybolmadan önce Zade'in sırtına dair sadece bir ipucu kalmıştı.

"Hey!" diye bağırıp peşinden koştum. Koşmaya başlamadan sadece bir dakika kadar önce çenesini omzunun üzerinden görecek kadar yaklaştım.

Bu adamın katıksız cüretinden rahatsız olarak nefesim kesildi. "Ah, seni *pislik*."

Bunu hak ettin.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım kendi kendime. Onun peşinden giderken rolleri tersine çevirip beni peşinden koşturmaktan hastalıklı bir zevk aldığını biliyordum.

Bana kendi ilacımdan bir kaşık veriyordu ve tadı bok gibiydi.

Son birkaç ayda yaptığım tüm koşularla daha da hızlanmıştım ve daya-

* Hallmark, romantik komedi filmleri yayınlayan bir kanal. (ç.n.)

nıklılığım güçlenmişti. Ancak yine de Zade'in dengi değildim. Uzun bacakları toprak zemini benimkinden daha hızlı kaplıyor ve aramızdaki mesafe arttıkça hayal kırıklığına uğruyordum.

Kısa süre sonra tamamen ortadan kaybolduğunda yavaşlayarak durdum, nefes nefese ve gözyaşlarının eşiğindeydim.

Daireler çizdim ama sadece başımın sönmesine sebep olduğunda buna hemen bir son verdim. Birkaç dakika nefesimi tutarken ıstırabımla boğuştum. Gözlerimin kenarları yaşlarla doluydu ve suçlamam gereken tek kişi bendim.

Şu anda biraz kırılmış olabilirdim ama bu, Zade'e karşı davranışlarımı mazur göstermezdi.

Parsons Malikânesi'ne geri gitmek için döndüğümde arkamdan bir dal çıtırdadı.

Uğursuz bir his ensemdeki tüyleri diken diken ederken midem bulandı. Etrafımda dönüp, Zade'in tam orada durduğunu gördüğümde boğazımdan ürkmüş bir çığlık koptu.

Şok beni felç ederken daha tek kelime edemeden boğazımdan tuttu, kaldırdı ve beni hemen yanımdaki bir ağaca çarptı.

Kafam karışmış ve şimdi ciğerlerimdeki oksijeni kurutup boynumu kıracağından emin olana kadar sıkarken nefesim kesilmiş bir hâlde haykırdım. Tırnaklarım elini tırmalamasına rağmen pes etmedi. Bunun yerine beni daha yükseğe kaldırdığında çaresizlikten bacaklarımı savurup beline doladım ve baskının bir kısmını hafifletmek için sırtımı eğdim.

Vücudum elini boğazımdan çekmek için neredeyse şekilden şekle giriyordu ama kendimi durdurdum. Söylemesi gereken her neyse, ne yapmayı planlıyorsa, bunu hak ediyordum.

Açıkçası, ondan kaçmak *istemiyordum*.

Sıkıntıyla nefes aldı ve paniğin sancıları içindeyken bile bunun tamamen heyecandan olduğunu biliyordum. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta durduğunda naneli diş macunu deri, baharat ve bir miktar dumanla karışıyor, sarhoş edici aromalar duyularımı bulandırıyordu. Yavaş yavaş eli sıkılaştı ve içgüdüsü hâkim olmaya başladı. Ona yumruk attım ama o karşılığında sadece kendini bana daha fazla bastırdı.

"Sorun ne, bebeğim? İlk seferinde doymadın ve daha fazlası için geri mi geldin?"

Ona tokat attım, görüşüm kararmaya başlarken yüzümün domates kırmızısı olduğunu ve mora dönmesine saniyeler kaldığını görmek için aynaya ihtiyacım yoktu. Sonunda tutuşu gevşedi ve elini çekmese de açgözlülükle havayı içime çektim.

"Lanet olası, *puşt*," diye mırıldandım ve *evet*, ikiyüzlülük olduğunu biliyordum ama yine de umurumda değildi.

Bana neredeyse nefes almam için bir dakika bile vermedi, sonra beni bir kez daha nefesimi kesmekle tehdit etti. Tutuşu o kadar sıkı değildi, nefes borumda nefes almamı sağlayan azıcık bir boşluk bırakıyordu.

"Hadi ama küçük fare, sadece iki isme cevap verdiğimi biliyorsun," diye alay etti. "Adımı söylediğini duyayım. Nefes alamadığında kulağa çok daha tatlı geliyor."

"Zade," diye homurdandım ama başını salladı.

"I-ıh," diye cıkladı, sesi tatlı bir zehire bulanmıştı. "Bana diğer adımla hitap etmeni istiyorum, Adeline."

Gözlerimde hayal kırıklığı yaşları birikti, bir tanesi serbest kalıp kirpiklerimin arasından kayıp gitti. Damlayı takip etti, dilinin ucu dışarı fırlayıp yüzümdeki tuzlu suyu yalamadan önce dudaklarında vahşi bir sırıtış belirdi.

Dişlerimi sıktım, bu katlanılmaz adama duyduğum öfkeyle birlikte gururum yükseliyordu. Zade ve ben mutluyken benim acı çekmemi görmekten ne kadar zevk aldığını unutmak kolaydı. Ve düşüncesizce saldırmamın sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordum. Belki de benim de bir parçam bana acı çektirme şeklinden hoşlanıyordu.

Dilinin ucunu yanağımın kenarından kulağıma doğru kaydırdı ve ardından karanlık fısıltılar tenimi ısıtmadan önce arkasında ıslak bir iz bıraktı.

"Bir daha söyletirsen seni kuşlar yemeye hazır olana kadar bu ağaca bağlarım."

"*Tanrım*," dedim sertçe, sesim gerginlikten kısılmıştı. "Şimdi mutlu musun?"

Dişlerini gösterdiğinde içimde uyandırdığı korkunun muhtemelen kuşlardan önce beni diri diri yiyeceğini anladım.

"Yakından bile geçmez," diye tısladı. "Sanırım seni bu ağaca bağlama fikri hoşuma gitti, kuşlar çaresiz küçük fareyle ziyafet çekiyor."

Dehşet, daralmış boğazımdan aşağı süzülüp mideme indi, gözlerim yarı kapalı bir duruma gelene kadar yanan ve yakan sarhoş edici bir duyguya dönüştü.

"O zaman beni cezalandır. Bunu hak ediyorum," diye tısladım.

Cezalandırmasını *istiyordum*.

Burada olduğu, bana dokunduğu, canımı yaktığı sürece Parsons Malikânesi'ne musallat olan başka bir hayalet olmasından iyiydi.

"Yoksa kedicik fareden çok mu korkuyor?"

Başını geriye attığında boğazından bir kahkaha yükseldi ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Şeytan. Şeytani bir kahkahaydı ve heyecanımı artırıyordu.

Aniden beni bırakıp uzaklaştı, kendimi toparlamam için çok az zaman tanıdı. Tam doğrulduğumda çenesini kaldırdı.

"Buraya af dilemeye mi geldin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ben..."

"Soyun," diye emretti özrümü yarıda keserek.

Karşılık vermemek için dişlerimi sıkarak dediğini yaptım ve giysilerimi çıplak kalana kadar bedenimden kopardım. Dışarısı sıcaktı, yine de alev alev yanan gözlerinin altında ürperiyordum.

Göğüs uçlarım onun gezinen bakışları altında sertleşerek burun deliklerinin genişlemesine neden oldu. Kendimi örtme dürtüsünü bastırarak ağaca yaslandım, kaba ağaç kabuğu vücudumu bir kez daha ürpertti.

Dudaklarını yalayarak bana bir atmacanın fareye baktığı gibi baktı. Yırtıcı ve kötü niyet dolu. Uzun parmakları kemerinin tokasını yavaşça çözüp kemerini siyah kot pantolonunun halkalarından çıkardı.

Boğazıma bir taş oturdu ama hemen geri geleceğini bildiğim için onu yutmaya zahmet etmedim. Özellikle bana doğru gelip ardından ağacın arkasına doğru yürürken. Gövde kesinlikle büyük değildi, bu yüzden tam başımı çevireceğim sırada eli arkamdan gelip çenemi kavrayarak karşıya bakmaya zorladı.

"Önüne bak, Adeline," diye emretti, derin sesi uyarı doluydu.

Eli geri çekilirken kalbim düzensiz bir şekilde çarparak nefesimin kesilmesine neden oldu. Beklentinin ağırlığı boğucuydu ve sonunda kemerinin görüş alanıma girdiğini gördüğümde irkilmeden edemedim.

Boğazım boyunca ve gövdenin etrafında döndükten sonra sıkılaşırken deri güçten inliyordu. Gözlerim kocaman oldu, o tokayı tekrar takarken değerli hava kaynağım üçüncü kez kesildi. Pislik herif beni ağaca bağlamak için kemerini kullanmıştı.

Arkamdan çıkıp bir kez daha bana baktı, şeytani bakışları başyapıtına dikilmişti.

"Sen kafayı sıyırmışsın," dedim ve deri tenime battığında öksürdüm.

Bana mırıldandı. "Güzel kelimeleri keskin bıçaklar gibi kullanıyorsun ve bence beni yaralı görmeye alıştın. Seni ıslatıyorlar mı, bebeğim?"

Çenemi kaldırdım, bir kez daha farklı bir yol izlemeye ve gerçeklerden ilerlemeye karar verdim.

"Evet," diye itiraf ettim elimden geldiğince kararlı bir şekilde.

Bana bakarken uyumsuz gözleri vücudumu kasıp kavuran soğuk rüzgâr kadar yoğundu. Beyaz gözünü kesen soluk yara izi, normalde pürüzsüz olan teninin arasında gururla göze çarpıyordu.

Ona bakmak canımı yakıyordu.

Gözlerini kısıp vücudundan yayılan keyifli sıcaklığı hissedene kadar bana yaklaştı.

"Söylediklerimde ciddi değildim," diye fısıldadım, o daha dilinin ucuna gelenleri söyleyemeden. "Özür dilerim."

Öylece durdu ve bakışları yoğunlaştıkça huzursuzluğum arttı.

"Ben sana hep doğrularla geldim ve sense bana yalan söylemeye devam ediyorsun. Bu, beni tekrar dışarı atmak için geri döndürme girişimi mi?"

Yutkundum, boğazım sırtıma saplanan ağaç kabuğundan daha kuruydu.

"Hayır," diye tıslarken gözlerimin arkasını yakan utançtan dudağım titriyordu. "Haklısın. Ben... Söylediklerimin hiçbir mazereti yok. Gitmeni istemiyorum. Ve seni seviyorum."

"Öyle söylemiştin," diye mırıldandı. Başını sallayarak yüksek sesle düşündü. "Yine de onu geri almaya çalıştın. Bana değerli bir şey verdin ve sonra onu koparmaya çalıştın."

Başımı salladım, çaresizlik boğazımı tıkıyordu.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım," diye yemin ettim, soğuk yanağımdan aşağı bir damla daha yaş süzüldü. Dikkatini çekti ve gözlerinin ona odaklanıp çenemden damlayana kadar onu takip etmesini izledim.

Bana bir kez daha baktığında bunun sadece bir ceza olmadığını anladım. Bu aşkımı kanıtlamak için bir test olacaktı. Söylediğimde ciddi olduğumu kanıtlamak için.

"Beni kestin çünkü senin için seve seve kan akıtacağımı biliyorsun. Bu yüzden şimdi benim için kanadığını görmek istiyorum."

Ağzımı açtım, ona zaten kanadığımı söylemeye hazırlandım ama ben bunu yapamadan eğilip yerden uzun, budaklı bir dal aldı ve elinde sıkı sıkı tuttu. Söyleyecek olduğum her şey boğazımdan aşağı yuvarlanırken kalbim göğsümde tekledi.

"Ne yapacaksın?" diye sordum tereddütle, silah tutuyormuş gibi dala bakarken.

Siktir etsene, silahı bana ver. Bundan daha önce kurtuldum.

Soruma kolunu geriye doğru kaldırıp onunla uyluğuma şaplak atarak yanıt verdi. Her şeyden habersiz bir an için, hiçbir şey hissedemeyecek kadar şok olmuştum ama sonra keskin, sert bir acı hızla geldiğinde tek yapabildiğim boğuk bir çığlık atmak oldu. Bacağıma şaşkınlıkla baktığımda kıpkırmızı bir izin şimdiden cildimde belirdiğini gördüm.

Göğsüm inip kalkarken yaradan sızan kanın uyluğumdan aşağıya inmesini izledim.

Ağzım açık, gözlerim kocaman olmuş ve yüzümde tam bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktım.

"Seni lanet olası, beni kırbaçladın," dedim soluğum kesilirken, bariz olandan başka bir şey söyleyememiştim.

Eğilip uyluğumu lekeleyen küçük kan damlalarına yakından baktı. Elini kaldırarak parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdiğinde karşılık olarak titredim.

Kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı ve eğer bir ağaca bağlı olmasaydım, yüzündeki saf yoğunluktan yere yığılırdım. "Benim için kanını akıtmak istemiyor musun?"

Titreyen dudağımı ısırdım. Onu çok derin kesmiştim, vücudundaki izler kadar kalıcı olarak yaralayacak görünmez bir yara bırakmıştım. Bazı günler kendi zihnimde kaybolduğumda, Zade'in aşkının ne kadar yoğun olduğunu unutuyordum.

"Kalbimi sana vermek, asla olmaması için dua ettiğim bir şeydi," diye fısıldadım. "Ama sen her zaman bir Tanrı'ydın ve yakarışlarımın doğrudan senin ellerine gideceğini fark etmemiştim. Yine de her zaman cevapsız kaldılar."

Onu şimdi önümde diz çökmüş görünce nedenini anlıyordum. Ona aşkımı teslim ettiğim gün, ilk kez bir Tanrı'nın diz çöküp başını eğerek dua ettiği gündü. Ona asla kontrol edemeyeceği tek şeyi verdiğim ve onu asla kaybetmek istemediği için dua etmişti.

Görüşüm bulanıklaşırken gözyaşlarımı uzak tutmakta zorlanıyordum. "Senin için kanayacağım, Zade. Senin için her zaman kanayacağım."

Gözleri titreşti ve ben içlerindeki duyguyu çözemeden bakışlarını yere indirdi.

Yavaşça ayağa kalktı ve göz kapaklarını kaldırdığında kendi yansımamdan başka bir şey göremedim. Kendimi hazırladım ama dal karnıma indiğinde tenimi yakıp kavuran yıldırıma hazırlanmam pek işe yaramamıştı.

Acı içinde soluyarak, "Yara izlerini görmeme izin ver," diye yalvardım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana bu küçük iyiliği yapıp kapüşonlusunu kafasından çıkardı.

Çıplak gövdesine dalıp titrek bir nefes verdim. Bana vurduğu yer neredeyse tam olarak karnındaki yarayla aynı yerdi. Bulanık görüşle, onun kolunu çekip göğsündeki yaranın yansımasını yaratmak için bir darbe daha indirmesini ve kalbimin üzerindeki iyileşmemiş gülü yeniden açmasını izledim.

O gülü derimin içine kazımasını söylemiştim çünkü birlikte katlandığımız acıyı tatmak istiyordum. Tekrar saldırıp başka bir iz bıraktığında, acısını bana aktardığını, benimle paylaştığını fark ettim.

Her bir yara sürekli bir öncekinden daha çok yakıyordu, ta ki uyluklarımın tepesinde acının her ritmini hissedene kadar. Kan bedenimi kaplıyor,

tenimi bir acı ve zevk mozaiğine boyuyordu. Her vuruşta klitorisim zonkluyor ve daha çok ıslanıp daha çok ısınıyordum. Dalı attığında nefes nefese kalmıştım, bacaklarım titriyor ve altımda pes etmekle tehdit ediyordu.

Göğsü kabarıyor ve alçak belli kot pantolonu onun ne kadar sertleştiğini gösteriyordu.

Bakışları vücudumda yarattığı sanat eserini yiyip bitirirken gırtlağından derin bir gürleme yükseldi. Tenim, onun acısını serbest bırakmak için bir tuvaldi ve her kızgın darbeyi kabul etmekten mutluluk duyuyordum.

"Ben sadece seni sevmek istedim. Ama bence senden nefret etmek de bir o kadar hem acı hem de tatlı."

"Lütfen," diye fısıldadım, başka bir şey söyleyemedim.

Bir an sonra kollarındaydım, boğazımdaki kemer nefesimi kesiyordu. Fakat tek hissedebildiğim teninin benimkine doğru kaymasıyken umurumda değildi, neredeyse fark etmiyordum. Kemeri tutup beni kollarında daha yükseğe kaldırdı, yeni pozisyonuma uyması için deri kayışı benimle birlikte kaldırdı. Bacaklarım sıkıca beline dolandığında kalçalarımı yuvarladım, sert aletinin vajinamda kaymasını hissedince sarsıldım, kot pantolonunun pürüzü sadece zevki artırıyordu.

Elleri izlerin üzerinde kayarak keskin bir tıslamaya neden oldu. Dudakları tarafından hızla yutulan bir sese. Beni yalayıp yutarken, omurgamda hızla yükselen mutlulukla sırtım kavislendi; içeri dalmadan önce dili dudaklarımın kenarında geziniyor, elleri vücudumda gezinirken ağzımı keşfediyordu.

Tenimin altında büyüyen çılgın ateşi beslemesine rağmen her dokunuş canımı yakıyordu. Çaresizce kotunu yırtarcasına çıkardım, fermuarını çok az açmışken aleti sınırlarından kurtuldu.

Elimi boyuna doladığımda Seattle'ı kasıp kavuran rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ürperdi. Dokunulmayacak kadar sıcak ve lanet olsun o kadar sertti ki bir tutam huzursuzluk hissediyordum.

Ancak karanlık tanrı, bocalamamı umursamadı. Dizlerimin arkasını kavradı ve bacaklarımı ayırmaya zorlayarak onu kollarımdan kurtardı. Önümde diz çökerek bacaklarımı omuzlarının üzerinden attı ve ağzını kalçamın iç kısmına doğru sürükledi.

Dudaklarını bir çizginin yakınında kaydırıp dişlerini etime geçirirken, acı ışıl ışıl alevlendiğinde derin bir nefes aldım. Dişlerinin arasından kan damladı ve ıstırap beni boğmaya başladığında haykırdım.

Nihayet beni serbest bıraktığında yara izinin yanında tükürükle lekelenmiş mükemmel bir ısırık izi vardı.

"Sanırım seni canlı canlı yiyebilirim, Adeline. Altımda çığlık atarken her zerreni tüketebilirim. Ve ölsen bile, bana yine de işkence edeceksin. Başka hiçbir şey seninle kıyaslanamayacağı için açlıktan ölürdüm."

"Hiçbir zaman bensiz yaşayamayacaksın, Zade," dedim soluk soluğa. "Eğer ölümüm sensen, o zaman ben de senin kahrolası yaşam çizginim."

Keyifli bir şekilde sırıttı, dudaklarının eğimi onları kalçalarımdan sızlayan vajinama doğru sürüklerken tehlikeli bir hâl aldı. Sırılsıklamdım ve dilinin en ufak bir dokunuşu beni havaya uçuracaktı.

"Öylesin," diye onayladı. "Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şey sensin. Öbür dünyada seni takip edeceğim, küçük fare. Peki ya sonra benden nasıl kaçacaksın? Cehenneme sürüklendikten sonra kaçacak yerin yok."

Ben ne cevap vereceğimi bulamadan ağzı klitorisimin üzerinde kapandı. Yetenekli dilinin altından fışkıran patlayıcı zevkle başım geriye düştü.

Haykırdım, beni büyük bir hassasiyetle tatmin ederken gözlerim irileşti; sanki beni böyle okşadığında onun için şarkı söyleyen bir kemana dönüşüyordum.

Onun için attığım çığlıklar sanattan başka bir şey olamazdı.

Söz verdiği gibi, beni yiyip bitirdi. Merhamet dileyene kadar ısırıp emdi, ardından dilimde onun adından başka kelime kalmayana kadar beni yaladı.

Ben düşüncesizce ona doğru yükselirken kalçalarım kafasının etrafında sıkıştı. Bir dağa tırmanıyordum ve ne kadar yükseğe çıkarsam nefes almak o kadar zorlaşıyordu. Beni tuzağa düşürmek için ne kadar pis bir numaraydı. Zirveye ulaştığımda hava kalmamış ve o tırmanış sadece cennet için yapılmış olacaktı.

Elleri hırpalanmış kalçalarıma sürtünüyor, tenimi kızartıp keskin acıyı yeniden uyandırıyordu.

O noktaya ulaştığımda, bedenimi o dağdan aşağı ve ruhumu cennete gönderdi. Onu bacaklarımın arasına sıkıştırıp oksijenini çalarken, boğuk ve gergin bir çığlık boğazımdan koptu.

Bacaklarımı ayırarak beni dizlerimin altından kavradı ve ayağa kalkarken beni biraz daha yükseğe kaldırarak boğazımdaki baskıyı biraz azalttı. Ellerimi geniş omuzlarına koyarak kendimi dengede tuttum.

Uyarılmam geniş dudaklarında, çenesinde ve boynunun altında parlıyordu. Leziz bir yemeği ilk kez tadan fakir bir adam gibi dilini gezdirerek yavaşça dışarı çıktı.

Tadımdan memnun bir şekilde mırıldandı. Gözlerindeki neredeyse delirmiş ifadeye tepki olarak midem kasıldı.

Sıcak vücudunu bana yaslarken, benimkine değen teniyle ürperdim. Çaresizken bile Zade'in ne kadar iyi hissettirdiğini asla inkâr edemezdim.

"Bacaklarını bana dola," diye kabaca emrettiğinde sesi kısıktı. Kollarını kalçalarımın altından çektiğinde onları sıkıca beline doladım.

Bir eli uyluğumun üstünden yukarı kayarken, diğeri ağırlığımızı destek-

kmek için başımın yanındaki ağaca tutundu. Başını eğip burnunu boynumun sütunu boyunca kaydırdı.

"Gitmene asla izin vermeyecek kadar sana bağımlıyım," diye mırıldandı. Gözlerim kapanırken başka bir rahatlık tüm kalbimi kapladı.

"Ama kalmanı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum," diye devam etti, ses tonu kararmıştı. Ufukta yaklaşan bir tehlike duygusu hissederek kaşlarımı çattım.

"Kalacağım..."

Çenesi, ağzı tam kulağımın yanına gelene kadar yukarı kalktı. "Sana inanmıyorum," diye fısıldadı sözümü keserek.

Aynı şeyi bana daha birkaç hafta önce söylemişti ve ben ondan aşkımı kanıtlamak için göğsüme bir gül oymasını istemiştim. Fakat sonra onu elinden almaya çalışmıştım ve kendimi tekrar nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum.

Kalbim hızla çarparken onu ikna etmenin bir yolunu aradım. Tam olarak harika bir geçmişim olmadığını biliyordum. Zade'i uzaklaştırmak ve ondan kaçmak bana her zaman çok kolay gelmişti.

Dürüst olmam gerekirse çok kolaydı. Yine de parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek, bu asla başaramadığım bir şeydi.

"Bana bunu yapacağını biliyordum, küçük fare. İşlerin bu noktaya geleceğini her zaman biliyordum," dedi usulca.

Kafa karışıklığı ve kalbimi sıkıştıran bir korku yığınına dönüştüm.

"Sen ne..."

Ben cümlemi bitiremeden, kalçalarımı beni aletine çarpacak kadar yukarı kaldırdı ve aynı anda içime girdi. Ne kadar azgın olsam da onun büyüklüğüne hazır olmam için asla yeterli değildi.

Sırtım kavislendi, boğuk bir çığlık rüzgârla birlikte hızla uzaklaşırken deri kemer boğazımı rehin alıyordu.

Zade başını geriye atarken göğsünde derin bir hırıltı yükseldi. Beni ağaca iyice bastırdı, morartacak bir tutuşla kalçamı kavradı ve ben ona daha fazla dayanamayacak hâle gelene kadar aletini durmadan daha derine ve daha derine soktu.

Bir boğuk çığlık daha attığımda duyularım iç içe geçtiğimiz noktadan tüm bedenime yayıldı. Kaba çığlık derimi delip geçse de Zade vücudumu bu kadar derinden istila ederken neredeyse fark edemiyordum.

Kalçamı tutan eli karnıma doğru kaydı, parmakları tenime saplandı.

"Bunun içinde benim çocuğumla şişmiş olması kalmanı sağlar mıydı?" diye sordu karanlık bir sesle, sonra sanki bu düşüncenin verdiği mutluluğa yenilmiş gibi inledi.

Dikkatim onun tehditkâr sayılabilecek sözleriyle içimde hareket ediş biçimi arasında bölünürken dudaklarım aralandı.

"Ah." Bir tepki sayılırdı ama daha çok inleme gibiydi. "Belki bir gün?" diye cıvakladım, kemer soluk borumu sıktığında neredeyse öksürecekken.

Ucuna kadar geri çekildi, sonra tamamen içime girdiğinde leğen kemiği benimkine sürtündü. Nefessiz kaldığımda o kadar doluydum ki gözlerim yuvalarından çıkacaktı.

Sıcak nefesi kulağıma yayıldığında bu bir uyarı gibi geldi. "İzin istemedim, bebeğim. Kalır mıydın yoksa çocuğumla birlikte kaçar mıydın?"

Sorgulama tarzı beni o kadar şaşırtmıştı ki algılamam bir dakikamı aldı. Kalbim sıkışırken hem iması yüzünden hem de tekrar bana sürtünerek, leğen kemiğiyle klitorisimi doğru şekilde uyardığı için nefesim kesildi.

"Sen... Ben spiral takıyorum," dedim. Buna müdahale etmek zor olacaktı. Onu fiziksel olarak vücudumdan çekmediği sürece mümkün değildi.

"Takıyor musun?" diye mırıldandı, derin sesi alçak ve meydan okur gibiydi. Soruyu, bu sorunun cevabını benden daha iyi bildiğini düşündürecek şekilde sormuştu.

Tırnaklarım omuzlarına saplandı ve aydınlanmaya başlayınca onu ittim. Elbette, nükleer bombanın bile parçalayamayacağı çelik bir kale gibi bana karşı direndi.

"Yapmadın," diye çıkıştım.

"Bazen çok derin uyuyorsun," diye yanıt verdi, ben onu itmeye çalışırken içime daha çok girdi. Bir kez daha içime girmeden önce tekrar dışarı kaydı, inleme ve öfkeli bir soluk alma arasında bir ses çıkardı.

"Zade," diye uyardım sesim titrerken.

Bana doğru inliyor, hiç durmadan beni beceriyordu.

"Kalmanı sağlayacak mı?" diye sordu tekrar. Midemin derinliklerinde dönen zevk kasırgasına rağmen başımı çevirip bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Yüz ifademe bakınca aşağılık herif gülümseme cüretinde bulundu.

"Sen bir bebeğin kalmamı sağlayıp sağlayamayacağını sormuyorsun. Beni hamile kalmaya zorlarsan kalır mıyım diye soruyorsun," diye tersledim.

Ağırlığımızı ağaçla dengeleyen el, kemer kayışına dayanana kadar aşağı kaydığında onun sıkılaşıp hava kaynağımı kesmesine neden oldu.

Boğuluyordum ama bırakmıyordu. Gözlerindeki vahşi ifadeyle, şimdi sözlerimin onu nasıl bu kadar derinden etkileyebildiğini merak ediyordum.

Bazen en kötü şeyleri yapıyordu ama yine de gelmiş o beni tehdit etse bile ben ona sarılıyordum.

"Hâlâ sevilmeye değer miyim, küçük fare?" diye sordu dişlerinin arasından.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazıma takıldı.

Siktir, pislik gerçekten kendi içindeki en kötüyü ortaya çıkarıyordu. Ve bunu hiç pişmanlık duymadan yapıyor, tüm o karanlık tarafları gümüş bir

tepside sergileyip kabul edip etmeyeceğim konusunda bana meydan okuyordu.

Karanlık görüşümün kenarlarını yalasa da ona gerçeği söyledim. Başımı aşağı yukarı sallayarak iki sorusunu da yanıtladım. O sevilmeye değerdi. Ve kalacaktım.

Kemeri gevşettiğinde öksürdüm, işe yaramasa da umutsuzca havayı içime çektim. Ciğerlerimde topladığım tüm oksijen, hızını artırıp karnımdaki elini başparmağı klitorisime ulaşana kadar aşağı kaydırarak gözlerim kayana kadar tomurcuğu okşadığında içimden dışarı fırladı.

Çocuk sahibi olmaya hazır değildim. Zade'in önüme çıkardığı hiçbir şeye asla hazır olmamıştım. Yine de karnımın alt kısmında orgazm oluşurken darbelerine karşılık vermemi engellemiyordu.

"Benden asla kaçamayacaksın, küçük fare. Birinin vajinanı benim gibi sızlatabileceğini düşünüyor musun?"

Kalçasını kaldırıp içimde ona sarılmamı sağlayan o noktaya vurdu. Konuşamayacak hâlde başımı iki yana salladım. Yapabileceğim tek şey ona pençe atmak, tırnaklarımı sırtına geçirmek ve tıpkı onun benimkini yaptığı gibi derisine derin, kırmızı kesikler açmaktı.

Göğsünün derinliklerinde hırlayarak dişlerini sıktı.

"Sana meydan okuyorum, Adeline. Seni boşalttığımda gördüğün her yıldızda benim adımın kazındığını inkâr et, ben de sana bir Tanrı'nın onları yok edebileceği kadar kolay yaratabileceğini de göstereyim."

Midemdeki düğüm kopma noktasına kadar gerildi ve başparmağıyla klitorisimi okşayarak ağaca doğru beni acımasızca sikerken inlemelerim boğuk çığlıklara dönüştü. Boğazımdaki kemer tenime batıyor, soluk borumu ancak yüzüme kan hücum etmesine yetecek kadar sıkıyordu.

"Yalnızca sen," diye mırıldandım, kelimeler dudaklarımdan dökülen zevk seslerinin içinde kaybolmuştu.

"İşte bu kadar, Adeline. Şimdi iyi, küçük bir kız gibi menimi al."

Sırtım kemerlendi ve içimi parçalayan orgazmın katıksız gücünden haykırarak patladım. Etrafına sımsıkı sarıldığımı hissederken, aleti beni tüketen zevke rakip olacak bir güçle sıkılaşan vajinamı delip geçiyordu.

Görüşüm, güneş tutulması sırasında ayın arkasında kalan güneş gibi söndü. Onun karanlığı ışığımı yutarken gölgelerde yaşamaktan memnun olduğuma karar verdim.

Avucunu başımın yanına çarptı ve son bir darbeden sonra derin bir hırıltıyla patladı. Kalçalarını benimkine sürterek içime boşaldı ve içinden son damla da akana kadar nefesinin altından küfretti.

Birkaç dakika geçti ve ikimiz de yavaşça sakinleşip nefeslerimizi düzene

soktuk. Şey, *o* nefesini düzene soktu. Boğazımdaki kemer yüzünden hâlâ nefes almaya çalışıyordum.

Yüzümün ne kadar kırmızı olduğunu fark ettiğinde sırıttı; bakışlarının altında kızardığımı hissedebiliyordum. Uzanıp tokayı çözdü ve bir saniye sonra kemer düştü.

O kadar derin nefes alıyordum ki göğüs kafesim kabarıyordu, bu kadar uzun süre suyun altında kaldıktan sonra ilk nefesi içime çekiyormuş gibi hissediyordum.

Bir zamanlar Zade'in aşkının nasıl bir his olduğunu böyle tarif etmiştim ve şimdiye kadar hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim.

Ben hâlâ değerli oksijeni içime çekerken, çenemi parmaklarının arasına alıp bakışlarımı ona çevirmeye zorladı.

"Bir daha asla, Adeline. Hâlâ benim için nasıl hissettiğini çözmeye çalışırken, beni kendinden uzaklaştırmana dayanabilirdim. Ama artık değil. Bu senin son seferindi. Anladın mı?"

Başımı sallarken utanç yeniden alevlendi. "Evet, bir daha asla olmayacak. Özür dilerim," diye mırıldandım ve kollarımı sıkıca boynuna doladım. "Ama umarım senden her zaman kaçacağımı biliyorsundur. Beni kovalamanı seviyorum."

Dudağını ısırırken gözlerindeki sıcaklık alevlendi. Öne eğilip ne kadar ciddi olduğumu hissedebilmesi için dua ederek onu yavaşça öptüm.

Eli saçlarıma daldı ve tatlılığı daha vahşi bir şeye yükseltti. Ama çok geçmeden uzaklaştı. Ona yaklaşıp beni yere indirmeden önce bir öpücük daha çaldım, bacaklarım tekrar ağırlığımı taşımaya alışırken beni destekledi. Bacaklarım şiddetle titrerken, aşağılık herifin egosunun yeniden şişmeye başladığını biliyordum.

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacın var mı, bebeğim?"

Burnumu çekip koca kafasına hakaret ederek, "Hayır," diye mırıldandım. "Sadece beni koşturduğun için yoruldular."

Bunun hiç de doğru olmadığını çok iyi bildiği için kıkırdadı. Ancak ben de karşılık verdiğimde Zade'in beni cezalandırışı kadar gülüşünü de sevdiğimi fark ettim.

"Dokuz aylık hamileyken ve ben senin peşinden koşarken nasıl hissedecekler?"

Dudaklarımı sıktım ama hamileliğe uygun dönemde olmadığımı fark ettiğimde zaferle gülümsedim. Bunu ona söylediğimde sadece sırıttı.

"Spiralini çıkarmadım," dedi kıyafetlerimizi toplamak için eğilirken.

Ağzım beş karış açıldı. "Öyleyse tüm bunlar da neydi?"

Omuz silkti, kot pantolonunu giyerken hâlâ sırıtıyordu ve tekrar cebine koymadan önce telefonuna baktı.

"Yani beni yanlış anlama, gerçekten rahatladım. Ama ne oluyor, Zade?"

"Bu işte yüzde yüz benimle olduğundan emin olmam gerekiyordu. Senin hayatını kalıcı olarak benimkine bağlayabilecek tek şey bir bebek. En azından yasal olarak. Etik olarak... Şey, sen bilsen de bilmesen de her zaman hayatında olacağım."

Başımı iki yana sallayarak kot pantolonumu yukarı çektim, kaba kumaş bacaklarımdaki izlere acı verici bir şekilde sürtündü. Tişörtüm de daha iyi hissettiriyor sayılmazdı.

"Evet, her neyse," diye mırıldandım. "Sen pisliğin tekisin."

Bu ifadeyi en ufak bir utanç belirtisi bile göstermeden kabul ederek tekrar güldü. Parsons Malikânesi'ne doğru yürümek için döndü ama elini tutup onu kendime çevirdim.

"Artık yalan yok," dedim. "İkimiz için de."

"Bebeğim, ben hiç yalan söylemedim. Aslına bakarsan, spiralini çıkardığımı hiç söylemedim."

"Yine de beni çıkardığına inandırdın," diye karşı çıktım.

Bana pis pis sırıtırken dudağının bir tarafı kıvrıldı.

"Seni hamile bıraktığımda bunu biliyor olacaksın," diye söz verdi, kulağa başka bir tehdit gibi gelse de. "Spirali vücudundan kendi ellerimle çıkarmamı izleyeceksin."

Bu... garip bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Ayrıca terapiye ihtiyacım vardı.

"Her zaman bir sapık olacaksın, değil mi?"

"Ve bir sapık olmam her zaman vajinanı ıslatacak. Hadi, geri dönelim. Jay aramış ve bunun Claire ile bir ilgisi olabilir."

BÖLÜM 41
AVCI

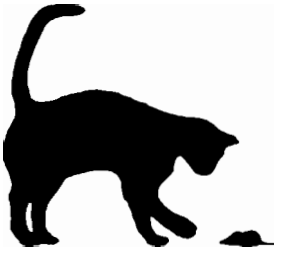

Jay'i kanepede Daya'nın yanında oturmuş, ikisini de bilgisayarlarıyla uğraşırken bulunca şaşırdım. Biz içeri girdiğimizde üç metre kadar havaya sıçradı, hâlâ malikâneden ürküyordu.

"Hangi hayalet seninle uğraştı?" diye sordum sırıtarak.

"Dostum yemin ederim, işiyordum ve *boynuma* bir şey üfledi. Sadece beni parmaklamaya çalışmasını bekliyordum."

Daya yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Tavan arasına girdiğinde gelip benimle konuşmasını söyledim. Bunun için Addie'ye hâlâ kızgınım."

Addie'nin gözleri büyüdü. "*Bir kereydi*!" diye kendini savundu. "Ve sana hiçbir şey olmadı," diye mırıldanarak sözlerini bitirdi ve karşısındaki kanepeye çöktü. Addie'nin yanına otururken, Sibby bir şeye kızmış hâlde homurdanıp mutfaktaki bir çekmeceyi çarptı. Yine.

"Huzurumu kaybettim. Bana olan buydu," diye karşılık verdi Daya. "O iblis bana bağlanabilirdi ve o zaman onu eve götürüp hayatımın geri kalanında işkence içinde yaşardım."

"Onu suçlayabilir misin? Dört dörtlüksün," dedi Addie, Daya gözlerini kıstığında sırıttı.

"Bana iltifat etmek sadece bazı zamanlarda işe yarıyor."

"Şimdi yarıyor mu?"

"Bir miktar."

"Pembe bıçağımı gördünüz mü çocuklar?" diye bağırdı Sibby mutfaktan, çılgınca çekmeceleri ve dolapları açıp kapatıyordu.

Sinir bozucu, psikotik bir kız kardeş gibi Sibby'ye çok fazla değer vermeye başlamıştım. Ama kahretsin, ona bir ev ve iş bulmam gerekecekti. Ona sinirlerimi sürekli sikip atmak dışında bir yaşam amacı vermem gerekiyordu.

"Jackal'a sordun mu?" diye sordum, bana kısık gözlerle baktığında tek kaşımı kaldırarak. Jackal'ın bıçağıyla kıçını becerdiğini grupla paylaşma ihtiyacı hissettiği zamandan bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Sanki bunu bilmek isteyen biri varmış gibi.

"Onu üzerimde yalnızca *bir* kez kullandı ve sanırım bana bir bıçak saplandığını hatırlardım..."

"Belki odanda bir yere düşürmüşsündür," diye araya girdi Addie telaşla.

Ofladı. "Orayı zaten kontrol ettim ama tekrar bakacağım," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak merdivenlere doğru yürürken. Yandaşlarını kaybetmesi dışında onu bir çıkmaza sokabilecek tek şey o bıçağı kaybetmekti.

Jay boğazını temizlerken yanakları kıpkırmızı, bakışları kısmen meraklanmış kısmen de rahatsız olmuş hâlde Sibby'ye kaydı.

"Sanırım artık Claire'in ortaklarının kim olduğunu biliyorum," dedi Jay, konuyu hayaletlerden ve hayali insanlar tarafından bıçaklarla becerilmekten uzaklaştırarak.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle mi?"

Ortaklarına ulaşabilirsek, Claire'i rahat küçük adasından çekmenin çok daha kolay olacağı sonucuna varmıştık.

Sikerler deyip bombalamaya hazırdım. Kaynaklara ulaşabilirdim ama bu çok uzun sürerdi. *Z* örgütünde toplayabildiğim kadar çok insanı toplayıp adasını işgal etmeye ne kadar hevesli olsam da onun orada küçük bir ordusu vardı ve bu kaltak için bu kadar çok değerli hayatı feda etmeye niyetim yoktu.

Bunun yerine ortaklarının hayatlarını feda edebilecekken yapmazdım.

"Bildiğin gibi iki kaynakla iletişim kuruyor ama IP adresleri izlenemiyor ve kimlikleri gizlenmiş. Yine de drone'u göndermek başarılı oldu ve az önce aynı iki kişinin onu ziyaret etmesi için bir uçuş rezervasyonu yaptığı bilgisini aldım. İsimleri uçuş günlüğündeydi," dedi, bilgileri açıp dizüstü bilgisayarını çevirerek bana gösterdi.

Gary Lawson ve Jeffrey Shelton.

"İkisi de kanun komisyoncusu," diye araya girdi Daya.

"Uyuyor," diye mırıldandım Jay'in ekranındaki iki adamın resimlerine bakarken.

Tipik, ürkütücü görünüşlü yaşlı adamlar, küçük çocuklar için erekte oluyor ve kendileri lüks içinde yaşarken Amerikalıları olabildiğince perişan ediyorlardı.

"Uçuşları ne zaman?"

Jay sırıtırken ela gözleri heyecanla parladı.

"Yarın. Los Angeles'taki özel bir havaalanından kalkıyorlar."

Addie'ye döndüğümde saçından sarkan küçük bir dal, ağaç kabuğu parçaları, toprak ve küçük bir yaprak gördüm. Mavi tişörtünün içinden görünmeye başlayan küçük kan lekeleri de vardı ancak bunları gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Hepsinden kötüsü, boğazının çevresinde şimdi-

den koyu bir morluk oluşmaya başlamıştı ve bunun aletimi yeniden sertleştirmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum.

Gülümsememi bastırmak için tüm gücümü kullandım. Tamamen perişan görünüyor ve sanki öyle değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu.

Bana bakıp *kapa çeneni yoksa kötü olur* anlamına gelen bir bakış attı. Sırıtışımı gizleyemedim.

Çok korkutucu küçük bir fareydi.

Yine de sadece bu seferlik, sözünü dinleyecektim.

Daya da kaşlarını kaldırmış ona bakarken bunu yapmak gerçekten zordu. Addie dudaklarını düz bir çizgi hâline getirmekle yetindi ve içimden bir ses, onun doğanın sunduğu şeylerle ne kadar içli dışlı olduğunu ayrıntılı olarak tartışacaklarını söylüyordu.

"Bu bize uçuşlarını durdurmak için yeterli zamanı veriyor."

Addie merakla başını iki yana salladı. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Bu kez sırıtışıma izin verdim, vahşet kana bulanmıştı.

"Onu tam olarak kendimize nasıl getireceğimizi biliyorum."

Kaşları merakla çatıldı. "Tam olarak nasılmış?"

Bakışlarımı Jay'e çevirdim ve o da bir o kadar meraklı görünse de aynı zamanda temkinli görünüyordu. Bok kafalı planlarımı asla onaylamazdı. Ki bu aptalcaydı. Planlarım müthişti.

"Gary Lawson ve Jeffrey Shelton, Z ile karşı karşıya gelecekler. Bilin bakalım kim kaybeder?"

"Onlar," diye tahminde bulundu Addie kendinden emin bir şekilde.

"Hayır, bebeğim. *Ben*."

***

Addie parmak uçlarında zıplarken gerginliği etrafına dalgalar hâlinde yayılıyordu. Birkaç saat önce havaalanına vardığımızdan beri huzursuzdu. Sırf plan yapıp hazırlanmak için bize zaman tanımak adına elimizden geldiğince çabuk Los Angeles'a uçmuştuk. Şimdi pistte özel jette bekliyorduk ve o Looney Tunes'daki Tazmanya Canavarı'na dönüşmeye başlamıştı.

"Neden oturmuyorsun? Bunlar aşırı rahat," diye öneride bulundum.

Demek istediğimi vurgulamak için ayaklarımı önümdeki küçük kahverengi tahta masaya koyup arkama yaslandım.

"Şu anda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye sordu ama sanki kıçını koltuğa bir saniye otursa canı yanmazmış gibi koltuğa bakıyordu.

"Bu, iş üstündeyken yaptığım en az heyecan verici şey."

Kaşlarını kaldırdı ve bilmesem gücendiğini düşünürdüm.

"Şey, bu çok kaba," dedi kuru bir sesle. Kesinlikle gücenmişti. Sırıttım.

"Ön koltuğa çıkıp ölü pilotun yanında sevişmek ister misin?" diye sordum cevabının ne olacağını gerçekten merak ederek.

Beni her zaman şaşırtıyordu.

Tam ağzını açtığında uzaktan sesler yükseldi ve kediyi fark eden bir köpek gibi dikkati dağıldı.

Kahretsin. Bu cevabı daha sonra ondan almam gerekecekti.

Sesler yaklaşırken anında ayağa kalktı, üzerlerindeki gerilimi azaltmak için omuzlarını silkti. Henüz göreve gitmeye alışamamıştı ve dövüşebilmesine rağmen kaygısı devam ediyordu. Benim savunmamı bile aşıp kıçımın üstüne vurduğu bazı günler vardı. Yine de şu an, sanki yargıç karşısına çıkacak ve müebbet cezasına falan çarptırılacak gibi görünüyordu.

"Kendini küçümseme, Adeline," dedim tembelce, kaslarım uyuşmuş ve gevşemişti. Genellikle ellerimin her yerine kan dökülmek üzereyken böyle oluyordu.

"Küçümsemiyorum," diye savunmaya geçti. "Onlar yaşlı, sarkık adamlar. Güvenlik görevlileri..."

"Benim adamlarım," diye bitirdim. Addie'nin ağzı kocaman açıldı.

"Seni sinsi köpek," diye fısıldadı dolgun dudaklarında bir gülümseme belirirken. O karamel gözleri bana eğlenceli bir ışıltıyla bakıyordu.

İki adam ve korumaları merdivenlere yaklaşıp tırmanmaya başlarken ikimiz de sessiz kaldık, metal ağırlıklarının altında çınlıyordu.

"Eninde sonunda Amerika'ya geri dönmek zorunda kalacak," diye mırıldandı içlerinden biri, sesi sinirli geliyordu.

Girişi aşan ilk kişi Michael'dı ve tabancasını kılıfından çıkarıp bana doğrulttuğunda neredeyse gülecektim.

Jeff ve Gary, adamlarımdan biri olan Baron ile arkadan geldiler.

"Burada neler oluyor?" diye haykırdı Gary, iki yaşlı adam bizi gördükleri anda durup geri çekildiler.

Elimi merhaba der gibi kaldırdım. "Teslim olmaya geldim, Gary. Başka neden burada olayım?"

"Teslim olmak mı... Sen neden bahsediyorsun? Sen de kimsin?"

"Ah, çok üzgünüm," dedim sırıtarak. Yanımdaki koltuğa uzanıp maskemi aldım ve yüzüme tuttum. "Şimdi nasıl?"

Maskemi televizyondaki görünüşümden tanıyarak bu kadar çabuk renklerinin atması ve gözlerinin irileşmesi komikti.

Onu bir kenara fırlatıp, "Sunumumu beğendin mi? Gerçekten gergindim," diye alay ettim.

Gary nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak kekeledi. Ayağa kalktığımda hemen geri çekildiler, iki beceriksiz aptal mesafe yaratmak için Baron'a çarptı ama adamım bir tuğla duvar gibi duruyordu.

Jeff, Michael'a dönerken yüzü artık kızarmaya başlamıştı. "Neden onu vurmuyorsun? Vur onu!"

Michael ona boş gözlerle bakarak yüzünün morarmasına neden oldu. Ardından, Jeff tutarsız bir şekilde tükürmeye başladığında gülümseyerek silahını indirdi.

"Görüyorum ki sis perdesinin arkasında rahatsınız," dedim. "Taleplerinizi haykırıp kimse kim olduğunuzu bilmeden güvendeyken hâlinizden memnunsunuz."

"Tembellik," diye devam etti Addie. Vücudu artık gevşemiş ve kaygı dolu duruşunun yerine, pençeleri çıkmış ve bazı boğazları parçalamaya hazır tarlı bir kedi almıştı.

Av, avcıya dönüştü.

O gördüğüm en güzel yaratıktı.

Gary bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerinden ateş ediyordu ama bunun onun gözünü korkutacağını sanıyorsa ne yazık ki yanılıyordu.

"Peki, sen de kimsin?"

Yüzünde aptal bir gülümsemeyle bana döndü. "Gerçekten havalı bir şey söylemek istedim. En kötü kâbusunuz," diye alay etti, gözleri komik bir şekilde genişleyip tekrar Gary ile yüz yüze gelirken.

Eğlenmediği belli olan Gary ona hırladı. Öte yandan ben aptal gibi gülümsüyordum.

Umursamazca bir elini savurdu. "Hayır, gerçekten, hepinizin çok sevdiği elmas benim. Beni tanımadığın için biraz kırıldım. Özellikle kıçımın peşinde olduğunuz için."

Jeff'in yüzü düştü, onun kim olduğunu anlayınca netlik su yüzüne çıktı.

"Ailemin peşine düşmenin Claire'in parlak fikri olduğu açık ama bunda herhangi birinizin de parmağı var mıydı?" diye sordu Addie yüz hatlarına bir karanlık çökerken. Tasasız espriler gitmişti.

Gary yüzündeki hastalıklı zaferi bile gizleyemedi. Addie bakışı anında yakaladı ve daha fazla bir şey söylemeden silahını kaldırıp onu doğrudan diz kapağından vururken yüzü ifadesizdi.

Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açılırken anında çığlıklar ve kanlar içinde yere yığıldı. Jeff tekrar Baron'a çarptı, solgun saç çizgisinden terler akıyor ve partnerine kül rengi bir tenle bakıyordu.

"Seni kahrolası kaltak!" diye haykırdı Gary. Öfke sinirlerimi yalarken ben de diğer dizini vurarak boğazından acılı bir çığlık daha dökülmesine neden oldum. Michael ve Baron, yaşayan en aptal insanlarmış gibi ikiliye bakarak başlarını iki yana salladılar.

Hak etmem gerekirdi.

"Şimdi seni dışarı taşımamız gerekecek, Gary. Sen tam bir baş belasısın. Yani, şimdi şöyle olacak. Bizimle geleceksiniz ve Seattle'a, benim bağlanıp ağzımın tıkanacağı güzel, tenha bir yere geri döneceğiz. Belki kız arkadaşımın da bana birkaç yumruk atmasına izin veririm. Addie de bağlanacak ama kimse ona dokunmayacak."

Bu durumda bile Gary bana hayretle bakıyordu.

"O zaman, Claire'i arayacak ve ona Z'yi ve elması ele geçirdiğinizi söyleyeceksiniz. Yakalandığımıza göre artık onun size gelmesini söyleyeceksiniz."

"Bunu neden yapalım ki?" diye sordu Jeff, yüzü bir duygu karışımıyla seğiriyordu.

"Sanırım Claire'in çıkıp oynama zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Yeterince uzun süredir saklanıyor."

Jeff ve Gary birbirlerine baktılar, Gary'nin ıstıraptan yanan kızarmış yüzünden nehirler gibi ter akıyordu.

"Planının herhangi bir parçası olmak istemiyorum," diye söze başladı Jeff ama elimi kaldırıp ağzından dökülecek olan işe yaramaz saçmalıkları kestim.

"Olay da bu, Jeffrey. Kahrolası bir seçeneğin yok."

***

Jeffrey hâlâ bir seçeneği olduğunu düşünüyordu.

Tüm uçuş boyunca ve Seattle'daki yere ulaşana kadar davasını savundu. Hepsi Claire'in fikriydi. Sadece ticari girişimlerini destekliyorlar ve ona lojistik ve para konusunda yardımcı oluyorlardı.

Falan filan.

Addie yolcu koltuğundan arkaya sürünerek çıkıp silahını dizine dayadığında sonunda çenesini kapattı ve takma dişlerini o kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetledi ki kalıcı hâle gelmiş olabilirdi.

Michael bizi doğadan aşınmış, terk edilmiş bir şarap imalathanesine götürdü. Bana neredeyse Parsons Malikânesi'ni hatırlatıyordu. Aşırı büyümüş sarmaşıklar, gri taş duvarların kenarlarını kaplıyordu. Üzüm tarlası ve uzun yeşil çimenlerin arasında ıssız bir binaydı.

Minibüs, engebeli toprak yolda zıplıyor, etrafını saran bitki yaşamı tarafından neredeyse yutuluyordu. Gary yerde yatıyor, kanlı dizlerine sarılmış hâlde her darbede daha da solgunlaşıyordu. Baron kanamayı durdurmak için onları sarmıştı ama bayılmak üzere gibi görünüyordu. Bu bir kez daha olursa, artık fazla yaşamayacaktı.

Ölürse ölürdü. Zaten onlardan sadece birine ihtiyacımız vardı.

Baron, Gary'nin işe yaramaz haldeki bedenini minibüsten çıkarmama yardım ederken, Michael minibüsü binanın dışına park edip dışarı atladı ve tahta kapıları kırmak için önümüzden ilerledi.

İçki fabrikasının içi de dışarısı kadar uğursuz görünüyordu. Sarmaşıklar

iç duvarlara da bulaşmıştı. Çatlak temelden yabani otlar çıkıyor, gövdeleri zemin boyunca uzanıyordu.

Devasa açık alanda paslanmış ve lekelenmiş bazı makineler bırakılmıştı. Açıkta kalan borular tavandan geçiyordu ve birkaç tanesi kırılıp sarkmaya başlamıştı.

Gary'yi kenara çekip onu doğrudan asılı bir borunun altına yerleştirdim ve o ağır metal parçasını kafasına düşürüp düşürmemeye İsa'nın karar vermesine izin verdim. Beni yeterince kızdırırsa, kendim bile düşürebilirdim. Baron Jeff'e içeri kadar eşlik edip onu sakat ortağının yanına götürürken, küfürlerini görmezden gelerek onu kaba bir şekilde yere bıraktım.

Addie, kollarına birkaç ip dolanmış hâlde üç metal sandalye taşıyordu. Yardım etmeyi teklif ederdim ama bunun için taşaklarımı koparırdı. Onları yine de seve seve teslim ederdim.

İnsan ticaretinden sağ kurtulduğundan beri gücü ve bağımsızlığı o kadar artmıştı ki hem gururdan hem de onu becerme ihtiyacından göğsümün fiziksel olarak ağrıdığı zamanlar oluyordu.

Sandalyeleri indirip açarken yüzünde şehvetli bir gülümsemeyle bana baktı. Küçük vücudunun ihtiyaçla kasılmasından zevk alarak ona doğru yürüdüm. Siyah ve mavi bir halka boğazını lekeliyor ve onu her gördüğümde göğüs kafesime hapsolmuş canavar çırpınıyordu.

"Bilmesem canımı yakmak için can attığını düşünürdüm," diye mırıldandım yuvarlak kalçalarının sallanmasını izlerken alevlenen arzumla.

"Çaresiz küçük kedicik olacaksın," diye mırıldandı, ona karanlık bir bakış attığımda daha da geniş sırıttı.

"Dişlerimin arasında sıkışıp kaldığında hâlâ öyle mi düşüneceksin?" Onu boğazından tutup yakınıma çektiğimde karamel gözleri şehvetle büyüdü. Dudaklarımı ağzının kenarına değdirdiğimde titrek bir nefes verdi.

"Sadece sana âşık olduğumda çaresizdim. Ve üzerimdeki tüm gücü elinde tutabilirsin, küçük fare ama ben hiçbir zaman savunmasız olmadım. Kontrol eksikliğimi zayıflıkla karıştırma. Seni incittiğim tüm yollar her zaman kasıtlıydı."

Yumruğu geri çekilip doğrudan yanağımın yan tarafına inmeden hemen önce gülümsemesini bastırdı. Görüşüm kısa bir anlığına kardı ve ardından beni döndürüp metal sandalyeye geri ittiğinde dengem bozuldu.

Ağırlığım neredeyse geriye doğru düşüyordu ama ayağı bacaklarının arasındaki sandalyeye takıldı, düşmemi engelledi ama sikimi ezmeye çok yaklaşmıştı.

Sanki kemiklerim içimde dışarı çıkmak için savaşan canavar yüzünden çatırdadı ve dudaklarımın arasından bir hırıltı geçti. Tam ona karşılık verecekken, beni boğazımdan tutup tekrar aşağı itti ve kalın baldırlarıyla belime sarılarak üstüme çıktı.

Ellerimi kalçalarına indirip o öne doğru eğilirken sıktım.

"İtaatimi zayıflıkla karıştırma, bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Seni inciteceğim tüm yollar kasıtlı olacak."

Boğazımdan yükselen tehditleri sıralamaya başlamadan önce, dudakları benimkilere çarptı ve sadece karanlık vaatlerimi susturmakla kalmadı, aynı zamanda onları tamamen parçaladı.

Dudakları vahşice benimkilerin üzerinde gezinirken bana nasıl emir verdiğine şaşırıyordum. Onu zahmetsizce üstümden atabilirdim ama karanlık küçük tanrıçanın önünde eğilmeyi seviyordum.

Ellerimi kavrayarak onları sandalyenin arkasına götürdü ve birbirine kenetledi.

Keskin bir acı altdudağımı keserken, dişleri hassas ete batıyor ve kanatıyordu. Ben geri çekilemeden önce o geri çekildi ve gururla yüzüme baktı.

Ancak o zaman ipin bileklerime sıkıca dolandığını fark ettim. Gırtlağını söküp kör olana kadar onu becermekten birkaç saniye uzakta olmasaydım, etkilenirdim.

"Morarmış göz ve kanlı dudak. Bence şimdilik bu kadar kıçını tekmelemen yeterli." Üzerimden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturmadan önce *iyi iş çıkardın dostum* der gibi yanağımı sertçe tokatladı.

Tek yapabildiğim ona bakmak ve daha sonra bunun için onu nasıl cezalandıracağımı hayal etmekti. Ama aynı zamanda, aletim granitten daha sertti çünkü bu muhtemelen hayatımda yaşadığım en ateşli şeylerden biriydi. Ne zaman daha önce hiç bu kadar sert olmadığımı düşünsem, gidip yanıldığımı kanıtlıyordu.

Sinsi düşüncelerimi hissedip can sıkıntısı numarası yaparak omuzlarını silkti.

Addie her zaman bir kaçak olmuştu, özellikle de gerçeklerden.

"Ön sevişmenizi bitirdiysen, hadi şu işi bitirelim olur mu?" dedi Michael, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle kırmızı suratlı Jeff'in yanında duruyordu. O serseri de bir yalancıydı ve muhtemelen benim dikkatim dağılmışken kendini toparlamıştı.

Gary hâlâ yerde inliyor ve Jeff rahatsız bir şekilde yanında kıpırdanırken gözleri başka her yerde sekerek bakışlarımdan kaçınıyordu.

Derin bir nefes alarak duruma odaklanmaya çalıştım. "Femoral arterlere vurmuşuz gibi görünmüyor, bu yüzden çok yavaş bir ölüm olacak. Şimdilik orada, köşede acı çekmesine izin vereceğiz."

Michael başıyla onaylayıp Jeff'i kolundan tuttu ve önümüze çekti.

"Bağla beni, Baron," dedi Addie sağımdaki duvara yaslanmış olan adamıma. Sırıtıyordu çünkü bunun kulağa ne kadar müstehcen geldiğini çok iyi biliyordu.

"Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Baron derin bariton sesi giderek yükselirken.

Addie gözlerini devirdi. "Seni öldürmesine izin vermeyeceğim."

Bundan o kadar emin olmamalıydı. Yine de pes ettiğinde çenemi kapalı ve bakışlarımı keskin tuttum, ellerimi çoktan bağladığını düşünürsek, onu bağlamak için tek seçeneğin o ya da Michael olduğunu biliyordum.

Baron, ben onun ellerini kesmek için bir sebep bulamadan, ipi hızlı bir şekilde bağlayıp uzaklaştı. Kimi kandırıyordum ki? Bir nedene ihtiyacım yoktu.

Michael, Jeff'e döndü. "Bana telefonunu ver," diye talep etti ve ardından cebinden çıkarır çıkarmaz cihazı yaşlı adamın elinden kaba bir şekilde kaptı.

"Pekâlâ çocuklar, işemek için küçük siklerini kaldırmaktan sırtları kamburlaşan iki yaşlı adam kıçlarınıza tekme atmış gibi görünün."

Sadece *peynir deyin* diyerek aynı sonucu elde edebilirdi.

Ona dik dik baktım ve Addie sanki fotoğrafının çekilmesinden utanıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapatarak başını başka yöne çevirdi.

"Boktan bir açıyla biraz sallantılı çek ve işte, soysuzun teki tarafından çekilmiş tipik bir fotoğraf," dedi Michael fotoğrafı çektikten sonra zaferle gülümseyerek. Sonra telefonu Jeff'e çevirdi.

"Böyle bir fotoğraf çekseydin genellikle ne derdin?"

Jeff resme baktı. "Tüm o diğer aptal pisliklere para harcamak yerine bunu en başından kendimiz yapmamız gerektiğini," diye tükürdü. Kelimeleri tam anlamıyla ağzından çıkararak Michael'ın mesajının gerçek görünmesine yardım ettiğini anladığında, gözleri öfkeyle karardı.

Michael'ın parmakları klavyenin üzerinde dolaşırken Jeff'i kızdırmak için kelimeleri yazarken yüksek sesle söyledi. Sonra duraksadı ve iğrenç bir sırıtışla yaşlı adama baktı.

"Hey, 'aptal' kelimesi nasıl hecelenir?"

Jeff alnında bir damar atarken Michael'a, *benimle dalga mı geçiyorsun lan* der gibi bakıyordu. Michael, kelimeyi hecelemesini sağlamak niyetiyle

sadece bakmaya devam etti. Hırlayarak, sıktığı dişlerinin arasından her harfi tükürdü.

Yazmayı bitirdiğinde Michael onun omzuna sertçe vurdu ve "Teşekkürler, dostum. Sen olmasan bir hiçim."

Addie kıs kıs güldüğünde şimdi sırf kızımı güldürdüğü için Michael'ı da kesmek zorunda kalacaktım.

"Z resmen yakalandı," diye duyurdu gönder tuşuna zaferle basarak. "Ve şimdi... Bekleyeceğiz."

"Umarım Claire'e bunların kıçımızı tekmelediğini söyleyecek kadar aptal değilsindir," dedim Michael'a başımla Jeff'i işaret ederek.

Elini savurdu. "Endişelenme prenses, büyük kötü kurdu devirmek için tüm ordunun gerektiğini biliyor olacak. İtibarın lekelenmeyecek."

"İtibarım için endişelenmiyorum. Bu sadece *inandırıcı* değil."

BÖLÜM 42
ELMAS

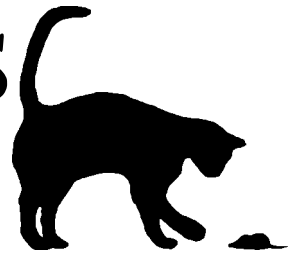

Ayaklarım uçurumdan sallanırken dengem sarsıldı. En uçta oturuyor ve sadece altımdaki toprağın pes edip beni aşağıdaki kayalara çarpmasını bekliyordum.

Yaşamla ölümün sınırında, dengede duruyordum ve bunun bana verdiği heyecan yadsınamazdı. Kalbim midemde atıyordu ve çıkıntıdan düşmem için başımı bacaklarımın arasına koymam gerekse de bir santim ötemdeymiş ve sonra hayatım sona erecekmiş gibi hissettiriyordu.

Buna bayıldım.

Güneş, pamuk şekeri gökyüzüne karışmaya başlıyor, güzel bir renk dizisi bana doğru uzanıyordu. Beni canlı hissettiren karşımdaki güzellik mi yoksa ölümle oynadığım tehlikeli oyun muydu, emin değildim.

Her ikisinin de beni önemsiz hissettirme gücü olsa da.

"Görüyorum ki bugün ikimizin de öleceği gün," diye bağırdı Zade arkamdan, yerimden sıçramama sebep olarak.

"Neden ikimiz de ölelim?"

Aptalca bir soruydu. Son kelime ağzımdan çıktığı anda ne söyleyeceğini biliyordum.

"Çünkü düşersen peşinden gelirim."

"Claire buna çok sevinir," dedim ayaklarımı kayaya vurarak. "Senin ölümün onun başına gelen en iyi şey olur."

Jeff ve Gary'nin Zade'le beni gerçekten yakaladıklarına inanmadan önce milyonlarca soru sorması kimseyi şaşırtmamıştı. Z'yi nasıl bulduğunu açıklamak zorunda kalmıştı. Los Angeles'a giderken, Zade'in Washington'daki bir müzayede evinin peşine düşeceğine dair istihbarat almış bu yüzden hızla bir darbe düzenleyip onu yakalamışlardı. Tabii ben de rehin tutulduğunu öğrenince koşarak gelmiştim ve işte. Z ve elmas ele geçirilmişti.

FaceTime araması yapmak istediğinde Jeff'in gözlerindeki niyeti bir kilometre öteden görebiliyorduk. Onunla telefon görüşmesi yaptığı anda bizi

iptal etmeyi planlıyordu. Fakat Zade bunu zaten tahmin etmişti. Bu moronun bizi devirmeye çalışacağını varsaymak zor değildi. Aptal olduğu kadar öngörülebilirdi de.

Herkesin bir zayıflığı vardı. Bir bebeğin başının arkasındaki yumuşak nokta gibi. O noktaya yeterince sert vurursanız işi biterdi.

Karısı, çocukları ve metresinin yanı sıra değişime neden olan annesiydi. Kadınlar saygı duymadığı şeyler listesinde ilk sıradayken, onun bir ana kuzusu olması komikti.

Bernadette Shelton zaten neredeyse ölüm döşeğindeydi ancak Zade'in adamlarından biri onun oksijenle yatakta yatarken ve tabancasını tanka doğrultmuş hâldeyken yürekleri ısıtan bir fotoğrafını çektikten sonra, Jeff doğru davranmaya karar vermişti. Zade'in bunun için neredeyse çalışanının kıçını tekmelediğini ve onu korkuttuğu için ona yenilebilir hediyeliklerden bırakmaya zorladığını bilmiyordu ancak tehdit her şeye rağmen işe yaramıştı.

Zade, Jeff'e hikâye konusunda koçluk yaptıktan sonra Claire'in sorularını yanıtlamıştı ve o da rahat adasından çıkmak için yeterince akla uygun olduğuna karar vermişti.

Görev tamamlanmıştı.

Uçuşu on altı saat sürecekti bu yüzden içki fabrikasında Jeff'e bir ekip göz kulak olurken, biz de uyumak için Parsons'a dönmüştük. Gary... şey, o ölmüştü. Patlamış diz kapakları ile işe yaramaz hâldeydi bu yüzden Michael sonunda onu sefaletinden kurtardı.

"Bebeğim, ölmemi istiyorsan sana göğsüme saplaman için bıçağı veririm. İkimizi de uçurumdan aşağı göndermek biraz abartı olur."

"Ben de dramatik olanın annem olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım.

Sırtım hâlâ ona dönüktü ama pislik herifin sırıttığını duyduğuma yemin edebilirdim. "Haklısın, mantıklı olan *sensin*."

Bok kafalı.

"Bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

"Uyuyamadım. Yine ayak sesleri duyuyordum," diye itiraf ettim.

"Korkularını dışa vuruyorlar gibi görünüyor," dedi. Bana doğru yaklaşıp yanıma çömeldiğini hissettim. Altımdaki zemin daha önce test edilmediyse, kesinlikle onun ağırlığıyla edilecekti.

"Ayak sesleri sana neyi hatırlatıyor?" diye sordu usulca, sesi kulağıma fısıldıyordu.

"Özgür olmadığım zamanları," dedim Körfez'e bakarak. "Bana ne kadar kapana kısıldığımı hatırlatıyorlar. Ne zaman topuklu ayakkabılarının bana doğru geldiğini duysam, bunu her zaman korkunç bir şey takip ediyordu ve bundan asla kaçış yoktu. Bir keresinde onları duydum ve kendimi pencere-

den atmak için penceredeki tüm çivileri çıkarmaya çalıştım. Beni öldürmesi umurumda bile değildi. Bunun yerine tek başardığım şey *kendi* tırnaklarımı kırmaktı."

Elleri kalçalarıma kaydı ve beni geri çekerek sert göğsüne bastırdı.

"Yani, bu uçurumun kenarında oturmak seni özgür mü hissettiriyor?"

"Evet," dedim, ona bakmak için başımı çevirerek. Gözleri güneş ışığında parlıyordu ve hangisinin daha tehlikeli olduğunu bilmiyordum: Bu uçurumun kenarı mı yoksa Zade'in bana bakışı mı? "Ve bu yaşadığımı hissettiriyor."

Eli boğazıma dolandı ve çenemi daha da geriye yatırdı. Dolgun dudakları benimkilere değdiğinde tüm vücudumda keskin karıncalanmalara neden oldu.

"Sana yaşadığını hissettiren ölüm vaadi mi, küçük fare?"

"Evet," diye fısıldadım elektrik dudaklarımızın arasında dans ederken.

"O hâlde ikimiz de cenneti birlikte tadacağız," diye mırıldandı.

Beni yumuşak ve yavaşça öptüğünde bunun her saniyesini ruhumda hissettim.

Geri çekilerek, "Bak bana, bebeğim," dedi.

Dudağımı ısırarak dönüp ellerime yaslandım, dizlerimi büküp birbirinden ayırdım.

Gözleri aşağı indi, vücudumun kıvrımlarında gezinerek omurgamdan aşağı ürpertiler gönderdi. Bana dişleriyle beni parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu ve denese onu durduracağımı sanmıyordum.

Eli tişörtümün altından kayarken nefesim kesildi ve teninin benimkine değmesiyle ürperdim. Ben öne eğilmek zorunda kalana kadar kumaşı yavaşça kaldırdı ve tamamen çıkarabildi.

Esinti sıcak tenime fısıldarken tekrar titredim.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden.

Elini göğsüme koyup beni sertçe itti. Uçurumdan düşmek üzere olduğumu sanarak nefesim kesildi ama beni yakaladı. Sırtüstü yatıyordum ve sadece başım kenardan sarkıyordu ama bu, tüm sistemimde dolaşan mutlak paniği sakinleştirmiyordu.

Başımı kaldırıp kocaman gözlerle ona bakarken kalbim hızla atıyordu.

"Yüce İsa," dedim soluk soluğa. Gülümseyip altıma uzandı ve sutyenimin kopçasını açtı, göğüs uçlarım serin esintiyle anında sertleşti.

Sonra üzerime eğildi, dudakları çenemde ve boynumda gezinirken sıcaklığı tenime sızıyordu.

"Dua etmen gereken kişi o değil," diye mırıldandı karanlık bir sesle, tüy-

kerimin diken diken olmasına neden olarak. "Senin kurtuluşun sadece ben olacağım."

Parmakları taytımın kemerini kavradı ve aşağı çekerek külotumu da onunla birlikte çıkardı. Dışarısı sıcak ve bunaltıcıydı ama bütün bir haftadır yağan yağmur havaya serin bir buğu salmıştı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Başını arkaya yatır," diye emretti.

Gergin bir şekilde yutkunarak dediğini yaparken hem baş dönmesi hem de korku beni alt ediyordu. Vücudumdaki adrenalin daha güçlü hâle gelirken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Dudakları göğsüme, göğüslerimin şişkinliğine ve meme uçlarıma fısıldıyordu. Dili dışarı çıktı, sıcak ağzı kapanıp sertçe emmeden önce sertleşmiş tepe noktalarından birine hafifçe vurdu.

İnleyerek ona doğru eğildim, bu hareket başımın daha da aşağı kaymasına neden oldu ve neredeyse yerimden fırlayacaktım. Karanlık bir şekilde kıkırdadı, göğüs ucumu serbest bıraktıktan sonra aşağı doğru indi.

Yüreğim ağzımda atıyordu, yine de heyecandan uyluklarımın kayganlaştığını hissedebiliyordum. Özellikle de merkezime doğru alçalıp hassas tenimi ısırarak onları yavaşça ayırırken.

Sıcak nefesi vajinama yayıldığında bacaklarım titredi ve keskin dişlerinin ısırmasıyla sızladı.

Klitorisime yumuşak bir öpücük kondurup parmaklarını deliğimden yukarı kaydırıp uyarılmamı parmaklarında topladığında tekrar sıçradım.

"Buraya gel," diye emir verdi. Başımı kaldırdığımda dünyayı tekrar düz gördüğüm için başım döndü. Ağzımı açıp parmaklarını dilimin üzerine koydu. İçgüdüsel olarak emdiğimde Zade'in burun delikleri genişledi.

"Özgürlüğün tadı işte böyle. Alacakaranlığı izlerken bunu dilinde tutmanı istiyorum ve sana hayatının ne kadar kusursuz olduğunu gösteriyorum."

Parmakları geri çekildi ve çeneme dokunarak başımı tekrar eğmemi işaret etti. Görüşüm bulanıklaşırken başımı eğdim.

O vajinama dönerken bu his boğazımı tıkadı, tadı ağzıma hapsetti. Dili yavaşça deliğimden yukarı kaydığında titredim, beni iyice yalarken inliyordum.

"Sıktığımın nirvanası," diye mırladı, klitorisime çıkmadan önce dilini içime soktu.

Sertçe emdiğinde nefesim kesildi, o hassas tomurcuğu okşamaya başladığında günbatımı bulanıklaşıyor ve göz kapaklarım titriyordu. Sırtım tekrar kamburlaştı ama bu sefer küçük düşüşe ve nefesimi çalmasına hazırdım.

Boğazımdan keskin bir inilti çıkaran bir noktaya çarptığında ellerimi bükerek çimleri kavradım ve sertçe çekiştirdim.

"Zade," diye yalvardım.

Parmakları yeniden ağzıyla birleşti, ikisi içime girip kıvrıldığında kalçalarımı yüzüne o kadar sert bir şekilde yuvarladım ki, vücudumun uçurumun kenarından birkaç santim daha aşağı kaydığını hissettim. Kalbimi yerinden çıkacakmış gibi hissettiren o keskin heyecanla gırtlağımdan başka bir ses yükseldi.

Serbest kalan eli kalçama indi, vajinamı yiyip bitirirken beni olduğum yerde tuttu, idam hücresindeki bir mahkûmmuş ve bu özgürlüğünün son tadıymış gibi sunduğum her şeyi yuttu.

Günbatımına bakıp aradığımı bulurken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme, gözlerimde yaşlar ve dilimin ucundan inlemeler belirdi. Bir orgazm, bir ipe bağlı tehlikeli varoluşumun verdiği hisle keskinleşerek mideme yerleşti.

Dili ustalıkla klitorisime dokunurken beni sağa sola savurmak çok az çaba gerektiriyordu. Gözlerim kaydı ve bir çığlık pürüzlü kayalardan suya doğru sekti. Sanki çok gerideymişim, keskin noktaların üzerinden yuvarlanıp seve seve içinde boğulacağım bir okyanusun derinliklerine düşmüşüm gibi geliyordu.

Vücudum sakinleşmeden önce saatler geçmiş gibi geliyordu ve tam da sakinleştiğimde, beni kendisine doğru çekip karnımın üzerine çevirdi. Kafam karışmış hâlde, beni kalçalarımdan yukarı çekip dizlerimin üstüne oturttuğunda karşı koyamadım, başım hâlâ aşağıda ve uçurumun üzerinden bakıyordu.

Nefesim kesilirken kenarı sıkıca kavradım, o üzerime eğilip çenemi kaldırırken parmaklarım çamur ve kayaya saplandı. Kalçalarım öne doğru fırlamamak için harcadığım çabadan gerildi.

Çıplak penisi deliğin arasından kaydı ama sanki şeker kaplı bir kurşunla beni kışkırtıyormuş gibi hissediyordum. Hoş illüzyonun altında beni yok edebilecek tehditkâr bir yemin vardı.

Saçlarımı sıkıca kavrayarak başımı biraz geriye yatırdı ve manzarayı tam olarak görmemi sağladı. "Daha günah çıkarmadın mı, bebeğim? Yoksa bağışlanmak için aletime mi ihtiyacın var?"

Karanlık sözleri ve bunun bu kadar mükemmel hissettirmesi tüylerimi ürpertti.

"Hayat sensiz asla tamamlanamaz," diye inledim.

Kalçasını geri çekip içime gömülmeden önce derin, gürleyen bir hırıltı kulaklarıma ulaştı ve sadece birkaç santim içeri girmişti ki çok fazla geldi. Ciyakladım, büyüklüğünden kaynaklanan yangın gözlerimi kapatmama neden oldu.

Sikeyim, kahrolası penis küçültme ameliyatına ihtiyacı vardı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi sırıttığını hissettim ve sırf ona inat olsun diye ikimizi de uçurumdan aşağı atmama saniyeler kalmıştı.

"Onu içine çok iyi alıyorsun, Adeline," diye mırıldandı kulağıma şeytani bir ses tonuyla. "Vajinanın bana boyun eğme hissinden ve bunu yaptığında nasıl bu kadar güzel sızlamasından asla bıkmayacağım."

Anında, o biraz daha içime girerken gırtlağımdan keskin bir inilti yükseldi, tam söylediği gibi vücudum ona teslim oluyordu.

"İzlemeye devam et," dedi günahkâr bir şekilde. Gözlerimi açmaya zorlayarak, güneşin suyun tepesine ulaşıp dünyayı koyu kırmızı bir parıltıya dönüştürmesini izledim.

Tamamen sokana kadar yavaşça girip çıkmaya çalıştı ve kendi sözlerimi doğruladı.

Onunla o kadar doluydum ki kendimi hiç bu kadar eksiksiz hissetmemiştim.

"Sen o günbatımında hayat arıyorsun ama ben senin kalçalarının arasında ölümü arıyorum," diye tısladı, derin sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

Ucuna kadar geri çekilerek güçlü bir şekilde içime girdi ve ben uçurumdan aşağı itilmenin hem mutluluğundan hem de dehşetinden haykırdım.

Yine de pes etmeden beni becermeye devam etti, her darbede altımızdaki toprağın gücünü test ediyordu. Elini sıkıca saçlarımın arasında tutuyor, kalçaları beni her ileri itişinde beni geri çekiyordu.

Suya bakmakla aşağı, giderek daha yakına gelen acımasız kayalara bakmak arasında gidip geliyordum.

Uyluklarımın arasından yayılan şiddetli zevkten gözlerim kararırken gırtlağımdan çıkan sesleri kontrol edemiyordum.

"Aman Tanrım," diye hıçkırdım ve içime o kadar sert girdi ki, dişlerim güçten takırdadı.

"Zaten içindeyken Tanrı'yı güneşte bulamazsın," diye homurdandı, klitorisimi bulmak için altıma uzandı ve ustalıkla okşarken içimdeki o mükemmel noktaya vurdu, ben patlayana ve vücudum bu kadar güçlü boşaldığım için pelteleşene kadar ona zulmetti.

"Zade!" diye haykırdım ve bu duygu asla ölmediği sürece yaşamak artık umurumda değildi.

Dişlerini sıktı, peşinde olduğu ölümle karşılaşana kadar beni vahşice becerdi. Boğazından bir kükreme koptu ve içime o kadar derinden girdi ki, ikimiz de neredeyse uçurumun dibinde sonumuzla buluşacaktık.

Birlikte Parsons Malikânesi'ne musallat olurduk ve bunun düşüncesinden ne kadar hoşlandığım inkâr edilemezdi.

***

"Muhteşem bir alnın var dostum," dedi Zade ağzının derinliklerinden dönen bir duman bulutu ile. Jeff, metal bir sandalyeye bağlanmış ve Zade onun karşısında oturup bir eliyle sigarasını tüttürüyor ve diğer eliyle alnında küçük bir zıplayan top sektiriyordu.

"Topu nereden buldun?" diye sordum, Jeff'in kıpkırmızı yüzünden tekrar sekip Zade'in bekleyen eline geri dönerken başımı iki yana sallayarak.

Esirimiz pek hoşnut değildi. Zade'e köpürüyor, tüm vücudu bu kadar öfkeli olduğu için titriyordu.

Belli belirsiz omuz silkti. "Buldum işte."

Tamam. Her neyse.

Çamur ve çimenlerin arasından çıtırdayan lastiklerin sesi dikkatimi dağıttı ve hem adrenalin hem de beklentiyle kalbim sıkıştı.

"Claire geldi," dedim. Zade karşılık olarak sadece topu sektirmeye devam etti, duruşu her zamanki gibi rahattı.

Bölgeyi çevreleyen en az elli adam vardı ve hepsi gözden uzaktı. İşler ters giderse yeterince desteğimiz vardı.

"Jay, yanında bir taburu var mı?" diye sordu Zade, her zamanki gibi kulağındaki bluetooth kulaklıktan. Muhtemelen onunla birlikte ölecekti. "... Üç mü? Birisi oldukça güvensiz," diye mırıldandı.

"Üç araba mı?" diye açıklığa kavuşturdum endişem gitgide artarken. Saç çizgimde ter birikiyordu ve gerçek bir silahlı çatışma olacağı için mi yoksa Claire'i göreceğim için mi gergin olduğumu bilmiyordum.

Yüzleşmeye giden yol, sinirlerimi kontrolden çıkaran şeydi. Ne olacağı beklentisi. Kim yaralanacak ya da ölecek. Yine de kaosun ortasında, sanki bir kasırganın ortasında duruyormuşum gibi huzur buluyordum.

Sadece fırtına öncesi sessizlikten nefret ediyordum.

"Yalnız geleceğini mi sandın?" dedi Jeff aptalmışım gibi bana bakarak. Gözlerimi kısıp Zade'in elinden o topu alıp alnından kendim sektirmek istedim. O zaman kim aptal görünürdü?

Düşüncelerimi sezen Zade, gözlerini benden ayırmadan topu suratına fırlattı ve mükemmel bir şekilde eline geri konduğunda sırıtışı genişledi.

"Teşekkür ederim." Jeff'e baktım. "Bir dahaki sefere kurşun olacak."

Akıllı davranıp çenesini kapalı tuttu. Tutmamasını umuyordum.

Zade ve ben arabanın kapıları çarparak kapandığında ayağa kalktık, yeşil top elinden düştü ve uzaklara doğru yuvarlandı, yerini bir silah aldı. Kendi silahım elimde, Claire'in girmesini beklerken kalbim şiddetle çarpıyordu.

Birkaç sinir bozucu dakika sonra, devasa kapılar açıldı, önce bir maiyet silahlarını kaldırarak içeri girdi. Elbette bizi gördüklerinde donup kaldılar, yavaş yavaş korumalarını yarıp geçen kızıl saçlı şeytanın emirlerini beklediler.

"Tam da beklendiği gibi, Jeffrey. Gerçekten inandırıcı olduğunu düşündün mü?" diye çınladı Claire'in ahenkli sesi ve sonunda grubun arasından çıktı. Herhangi bir şekilde açığa çıkmasından rahatsız olarak onun etrafında toplandılar.

Görünüşe göre Jeff'in bizi gerçekten yakaladığına inanacak kadar aptal olmadığı gibi, yerin kendi adamlarımızla çevrili olmadığına da inanmamıştı.

Kimin mermisi daha hızlı uçarsa onun savaşı olacaktı. Ya da kimin amacı daha doğruysa.

Pek çok kayıp ve kırık ruhtan sorumlu olan şeytani sürtüğe bakarken omuzlarım gerginlikle kasıldı. Parlak kızıl saçları başının etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmış, uyumlu ruj ve göz kapaklarının üzerine siyah astar sürülmüştü. Kendi başına bir mesajı olan tamamen beyaz bir pantolon giyiyordu. Bu binadan içeri girdiği zamanki gibi tertemiz çıkmayı umuyordu. Kan dökülmeyecekti, en azından onunki.

Güya.

İçimde öldürücü bir öfke yükseldi; beni kaçırdığı ve neredeyse kötü bir adama sattığı için değil, annemin peşine düştüğü için.

Sanırım annemle olan sorunlarımla ilgili verdiği bedava terapi için ona teşekkür etmeliydim. Şu anda nerede durduğumuzdan emin değildim ama bildiğim şey, Claire dünyamı altüst edip her şeyi mahvetmeden önce olmadığım ilişkimizi düzeltme arzusuna artık sahip olduğumdu.

"İkinizi de yeniden görmek ne güzel," dedi zarif bir ses tonuyla, sanki küçük çay fincanlarımız ve bisküvilerimiz elimizde bir bahçede gezintiye çıkıyormuşuz gibi.

İkiyüzlü kaltak. Ne onun ne de işinin klas bir yanı yoktu.

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyordun madem, neden geldin?" diye sordum.

"Bu kan dökmekle bitmeyecek, canım. Sanırım bunu halletmemizin zamanı geldi. *Z* de benim gibi eli uzun olduğunu kanıtladı. Birbirimizle... kavga etmek yerine, bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum."

Bakışlarımı, kaşları kalkık ama bunun dışında boş bir ifadeyle bakan Zade'e çevirdim.

Claire ile yeniden yüz yüze geldiğimde, bunun dünyanın en tehlikeli adamlarından birinin hedefini kendinden uzaklaştırma girişimi olup olmadığını merak ediyordum. *Eli uzun* olduğu konusunda haklıydı. Cadının emrinde bütün bir hükümet vardı. Ama arkasına saklandığı kalkan kadar zayıftı. Kendini korumak için başkalarını kullanmak zorunda kalıyordu çünkü bunu kendi başına yapamıyordu.

Operasyonun arkasında sadece beyin vardı, gücü yoktu. Oysa Zade... Zade'in *hem* kas gücü *hem* de beyni vardı.

Claire o adada sonsuza kadar saklanamayacağını biliyordu, Zade'in gazabından daha fazla kaçamazdı. Köşeye sıkışmış durumdaydı ve Zade'i öldürmenin zor olacağını biliyordu. Eşiyle tanışmıştı ve tek çıkış yolu bir pazarlık yapmaktı.

"Oturalım, olur mu?"

"Oturalım," diye mırıldandı Zade, Jeff'in oturduğu sandalyenin arkalığını tutmak için sırtını çevirdi, kelimenin tam anlamıyla onu sandalyeden atıp sanki lüks bir restoranda sandalyemi çekiyormuş gibi bana oturmam için işaret etti. Claire karşımdaki sandalyeye otururken Jeffrey'nin bağlı vücudu aramızda duruyordu.

Yüzü hem öfkeden hem de utançtan endişe verici bir mor renge dönüyordu. Claire ona göz ucuyla bakıp adamlarından birine döndü ve "Onu yok et," diye emretti.

Saniyeler sonra bir mermi Jeff'in beyninden geçip diğer taraftan çıktı. Kafası yere çarpmadan önce ölmüştü.

Zade ile bakışlarımız kesiştiğinde, uyumsuz gözlerinde keyifli bir parıltıyla üçüncü sandalyeyi kaptı, çevirip geriye doğru otururak yoğun bakışlarını Claire'e çevirdi.

Nabzı boynunda atarken yutkunmaya çalıştı. Gülerken burnumdan hafif bir ses çıktı. Eğer yanılmıyorsam, görünüşe göre hanımefendiliği Zade'e karşı diğer cesur kadınlarınkinden daha dayanıklı değildi. Şansı olsa, boğazına bıçak dayamadan önce Zade'i seve seve becerebilirdi.

"Başlamadan önce karşılıklı bir güven oluşturalım mı? Adamlarımın hepsi gözden uzak tutuldu, boğazından tek bir namlu bile geçmedi, o hâlde dostlarını kapıya göndermeye ne dersin? Gerekirse kalıp bana nişan alabilirler ama geri basmaları gerekiyor, değil mi?"

Gözlerini kısarak kabul etmeden önce bir an için Zade'in ricasını düşündü. İsteksizce, korumaları ön girişe dağılarak hepsinin bizi mükemmel bir şekilde görmesini sağladı.

"Açık konuş, Claire. Teklifin ne?" diye sordu Zade ama ağzını açtığında onu durdurmak için elini kaldırdı. "İyi olduğundan da emin ol. Kızımı kaçırdın, tecavüz ettirdin, işkence yaptırdın ve annesi neredeyse ölüyordu."

Kırmızı lekeli dudakları sert bir çizgi hâlinde gerildi, yaptığı tüm yanlışların hatırlatılmasından hoşlanmamışa benziyordu. Geceleri nasıl uyuduğunu merak ediyordum. Ya da belki de gizlice bir sürüngendi ve buna ihtiyacı yoktu. Bu noktada gerçekten daha inandırıcı geliyordu.

"Kaçakçılığı ortadan kaldırmana yardım edeceğim," dedi Claire. Zade ve ben teklifini değerlendirirken sessiz kaldığımızda, "İnsan ticareti son derece kârlı olsa da daha fazlasını arzuluyorum," diye devam etti.

"Neymiş o?" dedi Zade kalın ve alçak bir sesle.

"İnsan nüfusu üzerinde mutlak kontrol elbette. Şu anda insanlar yararsız varoluşlarının farkındalar. Mutlak güç istiyorum, *ikimiz* de mutlak güce sahip olalım."

Kaşlarım çatılırken yüzümde pis bir ifade vardı.

"Ne yapmak için?" diye sordu. "Bu güçle tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tabii ki tamamen yeni bir çağ yaratmayı. İstediğimiz her şeyi yapabiliriz. Hayatlarını faydalı hâle getirebilir, onlara gerçek bir amaç verebiliriz."

"Peki bu amaç ne olabilir?" diye sözünü kestim. "Sana hizmet edecek akılsız robotlar olmak mı?"

"Izdırap son bulacak," diye çıkıştı buzul yeşili gözlerini bana çevirerek. Orada gerçekten ruh yoktu. "Bu gezegen de gelişmiş olacak. İnsanların gerçek bir kanun ve düzeni olsaydı, pek çok şey yapabilirdik. Dünyadaki açlığı bitirir, fakir ve zengin arasındaki uçurumu kapatır, yoksulluğu ve evsizliği azaltırdık."

Başımı iki yana salladım. "İnsanların özgür iradelerini ellerinden almayı erdemli bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyorsun."

"Öyle," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kırpıştırdım, kesinlikle kafam karışmıştı. "Bir filmde miyiz? Ciddi olmana imkân yok." Zade'e döndüğümde onu Claire'e bakıp dalgın dalgın parmaklarını birbirine sürterek düşündüğünü gördüm. "Ciddi, değil mi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle görünüyor."

Ne düşündüğünü bilmek çok hoşuma giderdi. Bu sadece tiyatrolarda veya kitaplarda görebileceğiniz bir şeydi. Olasılığın çok dışında görünen bazı yeni dünya düzeni saçmalıkları... İnsanlar bunu eğlence olsun diye kurguya çeviriyordu. Ben de tam anlamıyla buna benzer kitaplar yazmıştım.

"Bir kölelik biçimini diğeriyle değiştiriyorsun," dedi sonunda.

"İnsanların çektiği acıları yeni ve daha iyi bir dünyayla değiştiriyorum," dedi. "Yaratabileceğiniz teknoloji bizi tamamen yeni bir çağa taşıyacak." Dikkatini bana verdiğinde onun *gerçekten de* bir sürüngen olduğunu anladım. Kahrolası bir yılan. "Kimse bir daha senin yaşadıkları yaşamayacak. Daha fazla çocuk kurban edilmeyecek. Artık kadın satılmayacak. Hepsini dağıtırdım."

"Seni şu an bunu yapmaktan alıkoyan ne?" diye karşı çıktım. "Seni yönetimi ele geçirmeye çalışmaktan alıkoyan ne?"

"Zade," diye yanıtladı basitçe, ona hitap etmek için dönerek. "Örgütünü oluşturduğunuzdan ve uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvetmeye kalkıştığınızdan beri başıma bela oldun. Ve kabul etmeliyim ki bunda oldukça iyisin bu yüzden birbirimize karşı değil, birlikte çalıştığımız bir ittifak oluşturmak

istiyorum. Sana çok istediğin şeyi vereceğim ve karşılığında sen de bana istediğim şey için yardım edeceksin."

"Benimle aptalmışım gibi konuş, Claire," dedi Zade kuru kuru. "Hükümeti ifşa etmeyi bırakmamı mı istiyorsun? Hayır, bundan daha fazlasını istiyorsun. İnsanların beyinlerine yerleştirmek ve onları gerçek robotlar yapmak için bir tür teknoloji yaratmamı mı istiyorsun? Direnmedikleri bir noktaya ulaşmak mı?"

Kaşlarını kaldırırken yüzünde bir gülümseme oluştu. "Güzel fikir. Yasaları ve onları çiğnemenin sonuçları olan yeni bir dünya yaratabilirim. Teknolojin bizi ilerletebilir ve bu yasaların uygulanmasını kolaylaştırabilir. İnsanları çizdiğimiz her yerde düz bir çizgide yürümeye zorlayabiliriz. Ama kendi adlarına düşünme yeteneklerini ellerinden almak mı? Tanrım, bu harika olurdu."

Gözleri heyecanla parladı. "Bunu yapabilir misin?"

Ona sadece ağzım açık bakabiliyor, hiçbir şey diyemiyordum. İnsan ticaretini bitirmek bir rüya gibi mi geliyordu? Kesinlikle. Ama insanların özgür iradelerini alıp onları zombiye çevirecek fantastik bir fikir karşılığında.

Hepsiyle tam olarak ne yapacağından bile emin değildim ama bilmek istemiyordum. Zade'in hep istediği şeyi istiyordum. İnsan ticaretini ortadan kaldırmak. Ancak bu arzu asla gerçekçi beklentilerle gelmiyordu.

"Teknoloji her şeyi yapabilir. Tek sınırlaması yaratıcısıdır," dedi Zade.

Sırıttığında gözlerinde pek çok kişiden çaldığı bir şeyin parıldadığını gördüm. Benden çaldığı.

Umut.

Fakat *ona* ait değildi, darmadağın etmekten sorumlu olduğu ruhlara aitti.

"Gördün mü? Birlikte her şeyi yapabiliriz," dedi. "Sınırlarının olmadığına inanıyorum."

Zade'in bakışları kardı ve göğsümdeki gerginlik hafifledi.

"Haklısın, Claire. Sınırlarım yok."

Bunun anlamını tamamen yanlış yorumlamıştı çünkü gülümsemesi daha da genişlerken olasılıklar karşısında kendisini neyin beklediğini göremeyecek kadar kördü.

"Zaten gücün var," diye hatırlattım ona. "Sen tüm ülkeyi kontrol eden bir gölge hükümetsin. Dahası, şimdi ortakların ölü. Bu senin için yeterli değil mi? Şimdi dünya hâkimiyeti mi istiyorsun?"

Öne doğru eğilip dişlerini göstererek, "Belki senin cılız beynin..." diye tısladı.

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diye araya girdi Zade. "İttifak kurmanın ne bok olduğunu bilmiyorsun. Gerçekten ona hakaret etmenin seni bir yere götüreceğini düşünüyor musun?" Zade ayağa kalktı ve Claire'in ken-

disiyle mücadele ettiğini görsem de sırtını dik tutmaya çalışıyordu. Korumaları nişan aldı ama Zade sanki kurşun geçirmez bir zırhla kaplıymış gibi hareket ediyordu.

Kalbim hızlanırken adrenalin yüzeye çıkıyordu çünkü aslında mankafanın kurşun geçirmez bir zırhı *yoktu* ve bir yerine bir kurşun gelirse aklımı yitirecektim.

"Seni destekleyenleri küçümsemek akıllıca değil. Hiç tarih kitaplarını okumadın mı? Saygı görmek için korkuyu kullanmak kırılgan bir yapıdır. Uzun sürmez çünkü kimse sana güvenemez ve sana ihanet etmek zorunda oldukları ilk fırsatı değerlendirirler. *Z* korku üzerine inşa edilmedi, Claire. Sizin gibi insanları öldürmeye yönelik karşılıklı arzu üzerine inşa edildi. Ve biliyor musun? Örgütüm bu konuda bana güveniyor."

Yaklaşan kıyameti daha gerçekleşmeden önce sezdiğinde gözleri genişledi. İçki fabrikasının ön tarafına, Claire'in adamlarının durduğu yerin hemen altına bir dizi bomba yerleştirilmişti. Saniyeler içinde patlayıcılar patlayarak sağır edici bir gürültü yarattı.

Patlamanın gücü bizi bir iki adım geriletti, molozlar etrafımızda uçarken yüzümü kapattım. Bombanın, binayı üzerimize yıkacak kadar güçlü olmadığından, birini ya da *birilerini* paramparça edecek kadar güçlü olduğundan emin olmuştuk.

Kenarda duran korumalardan birkaçı kıvranıyordu, uzuvları eksikti ama hâlâ hayattalardı ve bir zafer parıltısı içinde içeri girmeye başladılar. Silahlarını Zade ve bana doğru kaldıramadan vurularak öldürüldüler; Zade'in ekibi arkamızda, içki fabrikasının derinliklerinde saklanıyordu.

Zade hırlayarak, Claire'i boğazından yakalayıp onu havaya kaldırdı. Arkasında alevler hiddetlenip ruhunun sonsuza dek tüketileceği o parıltıyla yıkarken Claire'in gözleri kocaman oldu.

"Dünyamı böyle başıma yıktın, unuttun mu? Bombaları patlatıp Addie'yi benden aldın. Bu nasıl bir duygu, Claire? Başarmaya bu kadar yaklaşmışken ruhunun söküp atılması nasıl bir duygu?"

Çaresizce tekmeliyor, Zade'in uyguladığı baskıdan kurtulmak için ayağını bir yere basmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Derisini pençeleyerek, tırnaklarındaki boya kadar kırmızı izler bırakıyordu.

"Bu onuru sen almak ister misin, bebeğim?" diye sordu omzunun üzerinden önümüzdeki ateş kadar parlak gözlerle bana bakarak. Midemde derin ve şehvetli bir şeyler titreşirken kanımda gürleyen heyecanı Zade'den daha fazla saklayamazdım.

"Evet," dedim gülümseyerek ikiliye yaklaşırken. Claire'i ensesinden kavrayıp çaresizce kaçma çabalarına rağmen onu yerinde tutarak yeniden ko-

numlandı. Siyah ve mor bıçağımı sıkıca kavrayarak boğazına doğru kaldırdım ve bıçağın altından kan fışkırana kadar bastırdım.

Bu kadın şeytanlarımın her birinin sorumlusuydu. Cemiyet gözlerini bana dikmeden önce oldukça normaldim. Korku ve adrenalin bana her zaman açıklanamaz bir şey yapmış olsa da birini öldürme düşüncesi iğrenç gelmişti. Zade hayatıma girdiğinde karşı çıktığım ve ona âşık olduğumda bile henüz tam olarak kabul edemediğim bir şeydi.

Ve şimdi bakın, kendi yarattığı şeyle, boğazına bıçak dayamış ve kanını görünce mest olan bir ölüm meleğiyle karşı karşıyaydı.

"Lütfen!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Bunu halledebiliriz!"

"Ne ekersen onu biçersin, Claire," dedim ve bıçağı yavaşça boğazına saplayıp sinirleri ve kasları kestim. Yüzüme kan sıçradı ama bunun verdiği his beni keyiflendiriyordu. Ölümünün yavaş ve acı verici olmasını isteyerek şah damarının hemen önünde durdum.

Gözünün önünden kendi hayatı mı yoksa çaldığı hayatlar mı geçiyordu?

Umarım cennetten inerler ve onu bizzat cehenneme sürüklerlerdi.

Kanıyla yavaş yavaş boğulurken, Zade onu içki fabrikasının önündeki hararetli ateşe sürüklediğinde adamlarının cesetleri dağıldı.

Claire daha fazla mücadele ediyor ve ölümün ortasında bile her şeyin daha kötüye gideceğini hissedebiliyordu. Bir ateşin önünde duran Zade, kanlı boğazını yumruğuyla kavradı ve havaya kaldırarak iri, çaresiz gözlerine baktı.

"Yanarak geber, sürtük," diye hırladıktan sonra onu içine attı, vücudu anında alevler içinde kaldı.

Boğuk bir çığlık yükseldi ancak sesler zar zor duyuluyordu. Vücudu sarsılıp kıvrandı ve ardından gelen ekşimiş kokuyla burnumu kırıştırdım.

Zade'e uğrunda çok çabaladığı şeyi verirse dünyayı fethedebileceğine dair kesin bir inançla buraya gelmişti.

Bilmiyor muydu?

Zade bir Tanrı'ydı.

Ve bu dünyayı fethedecek tek kişi oydu.

BÖLÜM 43
ELMAS

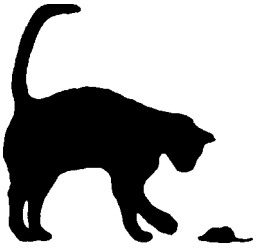

Sibby oturma odasında dans edip, puantiyeli ayaklarını damalı zeminde döndürerek uzun zamandır beklenen başarımıza sevinirken, Zade televizyonda başka bir yayını kesti.

Gölge hükümeti ve onların insan kaçakçılığı, çocukları ve kadınları kaçırıp onları hasta insanlar için satma üzerindeki denetimini ifşa etti. Konuştuğu on dakika içinde dünyaya seks ticaretinin yavaş yavaş ölmeye başlayacağına dair umut verdi.

"Claire Seinburg, dünyamızı kasıp kavuran hastalığa katkıda bulunan ilk kişi değil, son da olmayacak. Zararlıları toplumdan birer birer temizleyeceğim ve ancak o zaman huzur bulacağız. Ben Z ve sizi izliyorum."

Yayını kestiğinde yerini bir kez daha gözleri kocaman olmuş bir muhabir alırken, kadının gırtlağından gürleyen gergin bir kahkaha yükseldi.

"Claire'in yerini kim alacak?" diye sordu Daya ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır atarak.

Tek kaşımı kaldırdım. "Hâlâ bir gölge hükümet olması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum merakla bir avuç dolusu mısır alıp ağzıma tıkıştırırken.

Daya cevap vermeden önce yutkunarak omuz silkti. "Elbette. Bence hükümet kesinlikle birileri tarafından kontrol edilmeli, sadece bu dünyadaki şeyleri kendi çıkarları için düzeltmekle ilgilenen biri tarafından değil. İnsanlık dışı deneyler yapmadan ve kelimenin tam anlamıyla bizi köle olarak kullanmadan çevreyi, bilimi ve tıbbı ilerletmeyi önemseyen birine ihtiyacımız var. Sanırım tarihimizdeki bu saçmalıktan bıktık. Bu gezegenin doğru düzgün temizlenmesi gerekiyor ve şu anda sorumlu olan insanlar? Bunu yapacak kişiler onlar olmayacak."

Dudaklarımı büzdüm. "Sanırım haklısın. Sadece kimin yapacağını bilmiyorum."

"Zade'in yapacağını düşünmüyor musun?"

Başımı iki yana sallayarak, yarısı patlamış mısırdan birkaç tanecik çiğnedim. Patlamış mısır yemenin en sevdiğim yanı onlardı.

"Emin olmak zor ama bence Zade şu anda yaptığı işten çok keyif alıyor. İktidar kimde olursa olsun, insan kaçakçılığının gerçekten sona ermesi çok uzun zaman alacak. Sahada olup onları fiziksel olarak alt etmek yerine, bir masanın arkasında oturup kararlar vermekten memnun olacağını sanmıyorum."

Daya başıyla onayladı, adaçayı yeşili gözleri tekrar ekrana kaydığında muhabirler, Zade'in araya girmesinden sonra hâlâ dengelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Medya hükümet tarafından kontrol ediliyordu, yani halka yaydıkları her şey Zade'in yok etmekle tehdit ettiği insanlar tarafından onaylanıyordu. Bizi hükümetin beyin yıkama saçmalıklarıyla tam anlamıyla besleyen ağızlar olduklarında rahatsız olmalarına şaşmamalıydı.

"Ben yaparım," diye cıvıldadı Sibby duyurusunu bir balerin dönüşüyle tamamlayarak.

Daya ve ben birbirimize baktık.

"Hükümeti yönetmek ister miydin? Akli dengen yerinde değil, Sibby," dedim açık açık.

Dönmeyi bırakıp gözlerini kısarak bana baktı. Artık resmen ondan korkmak için onunla çok fazla ağız dalaşına girmiştim.

"Dünyayı umursuyorum ve onu şeytanlardan arındırıyorum. Hayal edebiliyor musun?" Yüzüne geniş, rüya gibi bir gülümseme yayıldı. "Çiçeklerle dolu bir dünyada yaşamayı? Tıpkı gezegenin olması gerektiği gibi büyük bir bahçede."

"Gördün mü? Dengesizsin."

Bana hırlayarak ayağını yere vurdu. "Yapabilirim, Addie. Öfke problemim olduğumu ve yardıma ihtiyacım olacağını biliyorum. Ama bu dünyayı düzeltebilirim," dedi bana hararetle.

Başımı sallayarak dediklerini gerçekten düşündüm. Sibby'nin yöntemlerinin kontrol edilmesi gerekirdi ama... İş dünyayı kötülükten kurtarmaya gelince, kuşkusuz şimdiye kadar tanıştığım en fanatik insan oydu. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi? Tabii ki olamazdı. Ama belki de öyle olduğuna inanan birine sahip olmak o kadar da kötü olmazdı. Ve çürümüşleri koklamadaki hüneriyle, iyi niyetli insanlardan oluşan bir ekibin ona yardım etmesini sağlayabilirdi.

"Ne yapardın?" diye sordum.

"Dur bir dakika, gerçekten yapabileceğini mi düşünüyorsun?" diye araya girdi Daya inanamayarak, gözleri Sibby ile benim aramda gidip geliyordu.

Sırıtarak omuz silktim. "Claire'den daha iyi olurdu. Ve bunu tek başına yapmaz. Hayattaki tüm amacı bu dünyayı daha iyi hâle getirmek, değil mi?"

Daya'nın dudakları aralandı, itiraz etmek için çırpındı ama hiçbir şey bulamadı. Gerçekten, bu güç pozisyonuna getirilen herkes aleyhinde tartışı-

labilirdi. Orası için mükemmel bir insan yoktu. Sibby günahsız değildi ama niyeti iyiydi.

Garip bir şekilde, güç yolculuğuna çıkma veya olumsuz etkilenme olasılığı en düşük olan o olacaktı.

O oldukça... tutkuluydu.

***

Kapının hafifçe vurulması, dikkatimi Sibby ile yaptığımız antrenmandan uzaklaştırdı. Tabii ki yumruğu bir saniye sonra yanağıma indi ve neredeyse beni deviriyordu.

Kulaklarım çınlarken yüzümün yan tarafını tuttum ve ona ters ters baktım. Bana çılgınca gülümsediğinde ne söyleyeceğini anlamam için kahrolası ağzını açmasına bile gerek yoktu.

Rakibinden asla gözlerini ayırma.

Parmağımla onu işaret ettim. "Asla iki gözün kapalı uyuma, buna ne dersin?"

O kıkırdarken ben ön kapıya doğru ilerledim, çok terliyordum ve başım zonkluyordu. Beni, önce kimin geldiğine bakma zahmetine girmeden kapıyı hızla açacak kadar sinirlendirmişti.

Daha önce hiç görmediğim tuhaf bir adamı annemin yanında dururken bulunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onlara bakakaldım, başka bir şey yapamayacak kadar kör olmuştum. Her zaman olduğu gibi, sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve açık pembe bir ruj tabakası dudaklarını aydınlatıyordu. Bana bakıyor, konuşmamı bekliyordu ama konuşmaktan aciz durumdaydım.

"Merhaba, tatlım," dedi annem bana zayıfça gülümseyerek.

Sonunda sersemlikten kurtulduğumda, vücudum otomatiğe bağlayarak hareket etti.

Öne eğilerek, yarasına karşı temkinli ama onu gördüğüme çok sevinerek ona dünyanın en nazik kucaklamasıyla sarıldım. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor, sinüslerim onları bastırma çabamdan yanıyordu.

Sırtımı sıvazladı. "Tatlım, çok kötü kokuyorsun."

"Üzgünüm," dedim ama hiç de üzgün değildim. Gözyaşlarımı bastırıp ondan uzaklaştım.

Normalde bana burun kıvırırdı ama burnu hiç hareket etmiyordu. Bir aydan uzun bir süre önce onu eve getirdiğimiz günden beri onu görmemiş ya da onunla konuşmamışken bu içimi rahatlatıyordu. Hakaretlerini duymanın hiçbirimiz için iyi olmayacağına karar vererek babamı aramayı bırakmıştım.

"Neden buradasın? Babam nerede? Ve sen kimsin?" diye sordum, sonuncusunu yanında duran yabancıya yönelterek.

Şimdi ona baktığımda kafam daha da karışmıştı. Açık kahverengi saçlar, üst kısım dağınık ve asi, güzel mavi gözler ve öldürücü bir gülümseme. Neredeyse vücudu kadar öldürücü. Benden daha büyük olamazdı, yine de kendini özgü bir özgüven taşıyordu ve bu benim yaşımdaki çoğu erkeğin sahip olmadığı bir şeydi.

Tam olarak ne olduğunu anlayamasam da garip bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Tek bildiğim çok ateşli olduğuydu. Annem onunla ne halt ediyordu?

"Kraven," diye cevapladı sırıtarak.

"Aman Tanrım, bu senin erkek arkadaşın mı?" diye sordum gözlerim kocaman olurken.

"Adeline Reilly, münasebetsizlik yapma. Tabii ki değil. Ben iyileşirken benimle ilgileniyor. Şimdi beni içeri al, bir daha ayağa kalkmamak üzere kapı eşiğinde devrilmeden önce on saniyem var."

Görüyorum ki her zamanki gibi dramatikti.

Kraven gülümsedi, annemin kolundan tutup eve ve kırmızı deri koltuğa doğru gitmesine yardım ederken gamzeleri belirdi. Aptal aptal geçmelerini izlerken, babamı başka birinin onu sağlığına kavuşturmasına izin vermesi için nasıl ikna ettiğini merak ettim. Özellikle de... buna benzeyen birinin.

Ve bu onun erkek arkadaşı olmayabilirdi ama yanaklarının kızarmasına bakılırsa kesinlikle ondan etkilenmişti. Dürüst olmak gerekirse, eğer annem daha genç bir adamla birlikte olursa... onun için daha iyi olurdu.

Gurur duyardım.

Düşüncelerden sıyrılarak ön kapıyı kapattım ve karşısına oturdum. Sibby muhtemelen yukarıda duş alıyordu ve Zade şu anda canlı bir video akışında çocuklara işkence etme becerisine sahip bir karanlık ağ kullanıcısını takip ediyordu.

Sibby ile antrenman yapmadığım zamanlarda yeni hikâyem üzerinde çalışıyordum. Yazmayı özlemiştim ve Claire nihayet öldüğüne göre bu mükemmel bir kaçış oluyordu. Çok yakında, eve döndüğümden beri ilk kitabımı bitirecektim ve bunun bugüne kadarki en iyi eserim olduğuna yürekten inanıyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum anneme ve Kraven'e bakarak.

"Sinirli," diye homurdandı. "Baban beni deli ediyor."

Dudaklarımı sıktım, onu hatırlatınca göğsüme bir bıçak saplanıyordu ama onun da onu benim kadar gülünç bulması tuhaf bir şekilde içimi rahatlatmıştı.

"Burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Bilseydi bir şey değişir miydi?" diye karşılık verdi. İşte burnu kalkıyor, havada üstünlükle yükseliyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Seni görmeye çalıştım," diye mırıldandım.

Gözle görülür şekilde yumuşadı. "Çalıştığını biliyorum, tatlım. Fazla bir şey yapamayacak kadar zayıftım ama babanla aynı fikirde değildim. Erkekler konusundaki korkunç zevkine rağmen sen benim kızımsın ve hep öyle kalacaksın."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Açıkçası, erkekler konusunda korkunç zevki olan tek kişi ben değilim," dedim imalı bir şekilde.

Duraksadı ve sonra kıkırdayarak beni şaşırttı. Şimdi kurşun yarası olan benmişim gibi geliyordu. Demek istediğim, komik olduğumu ben biliyordum. Ama annem hiç böyle düşünmemişti.

"Sanırım öyle," diye kabul etti. "Bu arada erkek arkadaşın nerede? Ona teşekkür etmek istiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalkarken Sibby'nin beni alternatif bir evrene gönderecek kadar sert vurup vurmadığını merak ediyordum.

"Bana öyle bakma," diye azarladı. "Üzerinde kötü bir etkisi olabilir ama benim hayatımı kurtardı. O hoş doktoru da öyle."

"Şu anda burada değil ama ona haber vereceğim."

Yukarıdaki döşeme tahtaları gıcırdadığında tavana bakarak sertçe başını iki yana salladı.

Bu Sibby olabilirdi ama olmayabilirdi de. Belki Gigi'ydi, onu bir süredir görmemiştim. Ama Parsons Malikânesi'nin eğlenceli yanı da buydu. Asla gerçekten emin olamazdın.

Rahatsızca kıpırdanarak ağzımı açtım, başka bir özür dilemeye hazırlandım ama elini kaldırıp beni susturdu.

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Acımasız babanın yanıldığı başka bir konu daha. Vurulmam senin suçun değildi, Adeline. Olanlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ve hatırlamadığıma memnunum. Ama bildiğim tek şey, o adamın kafana silah dayadığı. Ve eğer göğsüme bir mermi yemiş olmam, kızımın kafatasına bir kurşun yiyip toprağın yedi kat altına gömülmediği anlamına geliyorsa... o zaman buna değmiş."

Dudağım titrerken göz kapaklarımda taze yaşlar birikti. Ağlayıp zırlamaya başlamadan önce soğukkanlılığımı toplamaya çalışarak çenemi eğdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim gergin ve pürüzlüydü.

Bakışlarına karşılık verdiğimde yumuşak ve neredeyse hüzünlü olduklarını gördüm. Bu, göğsümü daha da ağrıtıyordu.

Boğazını temizleyip konuyu değiştirmeye hazırlanırken gözyaşlarımı sildim.

"Pekâlâ Kraven, ailen neden sana böyle bir isim koydu?"

Annem kabalığım karşısında başını sallayarak iç geçirdi. Her neyse.

Bu mantıklı bir soruydu.

Sırıttı. "Babamın adı," diye kısaca cevap verdi. Belli belirsiz.

"Peki Kraven Jr., hangi şirket için çalışıyorsun?"

"Addic," diye çıkıştı annem ama onu duymazdan geldim. Bu da mantıklı bir soruydu.

"Annem gezici bir ev hemşiresi ve hastaların izniyle bazen yardım etmek için eşlik ediyorum." Anneme bakarak omuz silkti. "Çok iyi anlaştık bu yüzden Serena ayak işlerini yaparken veya etrafta dolaşırken yardıma ihtiyaç duyduğunda ona yardım ediyorum."

Annem sıcak bir şekilde gülümsedi. "Annesi tam bir melek ve Kraven da bir mücevher. Baban yine çok çalışıyor bu yüzden fazladan yardım çok işime yaradı."

Rahatlayarak başımı salladım, ona bu kadar iyi bakıldığı için rahatlamıştım.

Normalde şüpheci bir insan değildim ama aylardır üzerinde çalıştığım tek şey dövüş becerilerim değildi. İçgüdülerim keskindi ve Kraven'dan tamamen kötü bir enerji almasam da olduğunu gösterdiği kişiden ibaret değilmiş gibi hissediyordum.

Ben başka bir şey söyleyemeden Sibby, saçları duş aldığı için ıslak, yüzü tazelenmiş ve kraliyet mavisi bir tişört elbise ve ayaklarında büyük, pembe tavşanlı terlikler giymiş hâlde merdivenlerden koşarak indi.

Tam bir şey söyleyecekken donup kaldı, tüm vücudu kilitlendi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi gözleri Kraven'a kaydı ve bakışları çarpıştığında genişledi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tersledi.

Kahretsin. Onda bir terslik olduğunu biliyordum.

Kaşlarımı kaldırıp annemin bakıcısına döndüm ve onun da Sibby kadar şaşırmış olduğunu gördüm.

"Aynı şeyi ben de sana sorabilirim, Sibel."

SON

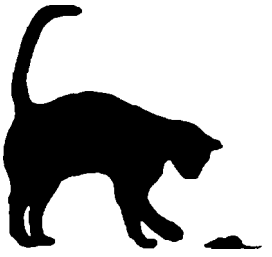

Üç Ay Sonra

"Onu hâlâ bulamadın mı?" diye sordum Daya'ya, salatamı yerken ona bakarak. Çatalımı bir kıtır ekmeğe batırıp tabağımdan düşmesini izledim.

Yeşil gözlerinde bir suçluluk parıltısıyla dudaklarını büzdü.

"Hayır," diye itiraf etti. "Cinayetten bu kadar uzun süre paçayı sıyırmasına şaşmamalı. Kahrolası nasıl ortadan kaybolacağını gerçekten iyi biliyor."

Hayal kırıklığına kapılmamaya çalışarak başımı salladım. Onu bulamamamız Daya'nın, Jay'in ya da benim hatam değildi. Küçük iblis avcısı nasıl saklanacağını biliyordu, bunu ikinci kez yakalanma hatasını yapamayacak kadar uzun süredir yapıyordu.

Üç ay önce Sibby ortadan kaybolmuştu. Nerede olduğunu bilmiyorduk ama Kraven'ın yanında olduğunu biliyorduk.

Addie, Kraven'ın Serena ile ziyarete geldiğinde onda bir şeylerin farklı olduğunu fark ettiğini söylemişti. Ardından Sibby onu gördüğünde gözlerinin önünde beliren bir hayaleti izliyor gibiydi.

Büyük olasılıkla Addie ve Serena izlediği için fazla bir şey söylememişlerdi ama görünüşe göre söylemeleri gereken her şeyi sessizce söylemişlerdi.

O gece, Addie ve ben uyurken gitmişti. Ve o zamandan beri ikisini de görmemiştik. Kraven da tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu ve hem onun hem de Addie'nin annesi çok endişelenmişti.

"Saçlarımı beyazlatacak," diye mırıldandım çatalımı yapraksı yeşilliklere saplarken.

Daya burnundaki altın halkayla oynarken gözlerini kısarak Addie'yle bakıştı.

Sibby saklanma konusunda iyi olsa da yüz tanıma programım onu bunca kamera arasında tek bir lanet kamerada bile görmemişti. Lanet olası. Koskoca üç ay geçmişti, kızlar onun öldüğünü varsayıyordu.

Yine de ben bu lanet olasıca şeye inanmak istemiyordum. Siktir etsene.

Orada bir yerde olduğunu biliyordum, keşke neyin peşinde olduğunu bilseydim.

"Gelecek," diye araya girdi Addie, kendinden emin görünmese de. Salatasını karıştırırken, "Bizi nasıl şaşırtacağını hep bildi," diye mırıldandı.

Dudaklarımı sıkarken, sözleri bana arka cebimi yakan küçük sırrı hatırlattı. Bunu ondan saklarsam hem ben bununla yaşayamazdım hem de öğrenirse o da incinirdi. Her ne kadar Addie'ye acı çektirmeyi sevsem de bu sadece onun yüzüme veya aletime boşalmasıyla sonuçlandığında zevk veriyordu.

İçten içe inleyerek dişimi sıktım ve "Şaşırtmaktan bahsetmişken," dedim.

Karamel gözleri şaşkınlıkla kalkarken cebime uzanıp notu çıkardım ve ona fırlattım. Kaşlarını çatarak mektubu alıp hızla okudu, ne yazdığını algılarken gözleri yavaş yavaş genişledi.

İri bakışları yavaşça bana kaydığında tek kaşımı kaldırdım.

"Postada duruyordu. Ama bana sorarsan yine de ikna edilmem gerekiyor," dedim nota atıfta bulunarak. Dudakları kıvrıldı ve şaşkınlığı yavaş yavaş rahatlamaya dönüştü.

Ve buna neden olan sik kafalı biri olsa bile, sanırım onun mutlu olması benim için yeterliydi.

***

Addie şiddetle çırpınıyordu, dilinden ıstıraplı bir çığlık döküldü ve ardından Xavier'in adına benzer bir ses onu takip ederken eli yüzüme birkaç santim yaklaştı. Kâbuslarını kirleten canavarlar *ben* olmadığım için öfkelenirken görüşüm kardı.

Onun lanet olası kâbuslarına musallat olabilecek tek canavar bendim.

Dişlerimi sıkarak savrulan kolunu tuttum ve yüzü bana dönük olmayacak şekilde yan tarafına çevirdim. Kolunu göğsüne bastırıp onu sıkıca kendime doğru çektim.

Çıplak teni benimkine sürtünerek göğsümde şehvetli bir arzu uyandırdı. Ona sahip çıkmanın ötesine geçti. Ona sahip olmak istiyordum. Onu damgalamak. Artık dışarıda bir Adeline Reilly kalmayana kadar kendimi onun içine gömmek istiyordum.

Dirseğime yaslandım ve parmaklarıma tükürüp ıslaklığı aletime sürmek için kolunu serbest bıraktım. Derin bir nefes alarak kendimi onun içine gömdüm hem sürtünmeden kaynaklanan yanmayla hem de bu kadar iyi hissettirdiği için gözlerimi kıstım.

Korkmuş bir çığlıkla uyanırken, nabzı boynunda zonkluyor ve vajinası uzunluğumu sıkıştırıyordu. Gözlerindeki paniğe kapılmış ifade ve görünür titremesinden fazlasıyla mest olduğum için inlememi bastırdım.

"Zade?" diye fısıldadı, sesi çığlığından dolayı boğuk çıkmıştı.

Kalçamı bir kez daha itip dolgun dudaklarından keskin bir nefes kopardım. Gerildi, sonra gevşedi ve kıçının kıvrımını içime daha çok bastırdı.

"Beni hissediyor musun, bebeğim?" diye fısıldadım, elimi karnından yukarı, göğüslerinin arasındaki vadiden narin boğazına doğru kaydırarak. Nabzı teninde güm güm atıyordu ve her kalp atışını boynunun sütunundan hissedebiliyordum.

Hâlâ soluk soluğaydı, nefes vermeden önce dudaklarını ıslatıp, "Evet. Seni hissediyorum." dedi.

Mırıldandım. "Bu vajinanın sahibi kim, Adeline?" diye sordum.

"Sensin," diye fısıldadı otomatik bir yanıt vererek.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Kafandaki adam canavar değil, küçük fare. Benim. Ne zaman başka birinin adını haykırsan, onu kendi adımla değiştireceğim. Ve ne kadar acıttığı umurumda değil."

Kalçalarımı içine doğru yuvarladığımda sarsıldı, dudaklarından iniltiler döküldü.

Ay ışığı balkon kapılarından sızarak bedenlerimizi yalnızca cennetin yaratabileceği yumuşak bir auraya boyuyordu. Gözlerim bedenlerimizin kıvrımlarını, onun ruhunu benimkinden ayıran yumuşak çizgileri izledi.

Yaralı ve kutsal olmayan iki varlık, yine de lanet bir sanat eseri gibi görünüyorduk. Da Vinci'nin bile hakkını veremeyeceği bir şaheser. Onu duvara asmak ve tutkuyla körüklendiğinde sanatın nasıl göründüğünü göstermek istiyordum.

"Korktuğunda ve nefes alamadığında, ben burada olacağım. İçinin derinliklerinde. Bedenen de yanında olsam, kalbinde de olsam her zaman yanında olacağım."

Titrediğinde kalçalarımı geri çekip boğazından boğuk bir inilti çıkararak derinlerine ittim.

Kontrolüm kaydı ve bir an için parçalanmama izin vererek başımı geriye attım, gözlerim kaydı ve etrafımı saran mükemmel vajinasının verdiği hisle dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Kahrolası nirvana.

Çenemi indirip zonklayan boynunun kıvrımını dudaklarımla takip ettim, sonra da şeytan içime girmiş gibi tam nabzının attığı yeri ısırdım. Korkusunun tadı hayal ettiğimden çok daha iyiydi.

Keskin bir nefes aldığında altımda titreyişine hayran kalarak ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Senin iblislerini kovalayacağım Adeline, onlar da kaçıp saklanacaklar çünkü ben daha korkuncum."

Ne demek istediğimi vurgulamak için sertçe içine girdim ve karşılığında

keskin bir nefes kazandım. Elini kalçama geçirdi ve pençelerini kıçıma saplayana kadar geri kaydırdı.

"Zade," diye fısıldadı sırtını kamburlaştırıp bana sürtünerek.

Başka bir iniltiyi daha bastırarak bacağını kaldırdım ve kolumu dizinin altına bağlayarak darbelerimi kısa ve sert tuttum ve vajinasını sızlatan içindeki o tatlı noktaya vurdum. Addie'nin gözleri kocaman olurken odayı ve göğsümü dolduran uykulu inlemeler beni onu daha sert ve daha hızlı becermeye teşvik ediyordu.

Elimi boğazına kaydırıp sertçe sıkarak, bacağını daha yükseğe kaldırdım ve yeni açıyla daha tiz iniltiler çıkardım. Dişlerimi sıkarak bir duygu yağmurunu alt ettim. Öfke. Aşk. İhtiyaç. *Saplantı.*

Bu hisler kabarıp büyüdükçe, elim boynundan yukarı ve çenesinin alt tarafına doğru çıktı.

"Seni mahvederken bana bak, Adeline."

Sertçe kavrayarak yüzünü benimkine doğru çektim, onun geniş karamel havuzlarını kendi bakışlarımla yakaladım.

"Her zaman benim olacaksın," diye homurdandım. "Lanet olası kâbuslarında bile."

Dudaklarından bir hıçkırık koptu ama utanıp saklamadı. Hayır, her hamlemi kendi gücüyle karşılıyordu.

Zevk omurgamdan aşağı hızla akıp dibinde toplanıyor ve neredeyse beni coşkuyla kör ediyordu.

"Aman Tanrım, Zade lütfen," diye yalvardı nefes nefese.

Çenesini serbest bırakarak elimi midesinden sırılsıklam vajinasına doğru kaydırdım, parmak uçlarım klitorisine takıldı.

"Çok güzel dua ediyorsun, küçük fare," diye mırıldandım. "Ama merhamet dilenirken bağırdığını duymak istiyorum."

İçinden çıktığımda aletim yüksek sesle itiraz etti ve komodini karıştırmak için ondan uzaklaşmak neredeyse acı vericiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye inlediğinde vajinasının kasılıp beni aradığını biliyordum.

İhtiyacım olanı alıp onu tekrar kollarımın arasına çektim. Ne yaptığımı anlamaya çalışırken çenesini omzuna dayadı. Ay ışığında harikulade görünüyor ve neredeyse dikkatimi dağıtıyordu.

Kapağını açıp aletimi yağ ile ıslattım ve onu boydan boya yayarken dişlerimi sıktım. Hâlâ vajinasının kaybıyla sersemlemiş hâldeyken kalçalarım, dizginlenemeyen bir yabani gibi istemsizce elime hücum etti.

Tıpkı ona her zaman söylediğim gibi, onun üzerinde hiçbir kontrole sahip değildim.

"Zade," dedi uzatarak, ses tonunda tehlike çanları çalıyordu.

Şişeyi omzumun üzerinden atmadan önce parmaklarıma bol miktarda kayganlaştırıcı sıktım ve parmaklarımı kız deliğinden aşağı kaydırdım. Arka tarafına geçtiğimde keskin bir nefes aldı ve ben önce bir sonra iki parmağımı içine sokup esneterek onu olacaklara hazırlarken inledi. Sarsıldı, şaşkınlıktan mı yoksa korkudan mı bilmesem de nefes almaktan başka bir şey yapamıyordu.

Onu esnetip, omuzlarını sıkarak boğazından küçük miyavlamalar çıkarırken, aşk ısırıkları bırakıp oyalandım. Geri çekildiğimde nefes nefese kalmış ve kasları gevşemiş durumdaydı. Elimi uyluğunun altına kaydırıp bir kez daha yukarı kaldırdım.

"Dur," dedi soluk soluğa. "Çok büyüksün. Başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Kahrolası vücudun benim için yaratılmış. Yani, uslu bir kız olacaksın ve bunu kabul edeceksin."

Şu anda kan dolaşımına sadece korkunun sızdığını ve tepki olarak vajinasının sırılsıklam olduğunu biliyordum. Gergindi ama yine de o küçük beyaz dişlerini birbirine yapışık tutuyordu.

Akıllı kız.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum, keskin bıçaklar fırlatan gözlerini benimkilere diktiğinde keyiflendim.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum. Ama beni ikiye ayırmayacağına güveniyor muyum? Kesinlikle hayır."

Dişlerimi vahşice göstererek sırıttım. "Verdiğim acıdan zevk alıyorsun, değil mi Addie?"

İtiraz etmesine fırsat vermeden sikimin başını onun dar girişine yerleştirdim ve yavaşça içeri ittim. Parmaklarım hemen klitorisini okşadı ve acıyı zevkle dengeledi.

"Zade," diye soludu, içinde bir savaş şiddetleniyordu. Ben sıkı girişini aşıp kendimi yavaşça onun içine gömerken, tırnakları yine uyluğuma saplandı.

İnleyerek omzunu ısırdım hem kan dökme hem de hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar kızını becerme ihtiyacıyla neredeyse titriyordum.

Bir şekilde, kendimi frenleyip ikisini de yapmadım. Onu incitmeyi ne kadar sevsem de bunu ona zevk vermeden yapmaya niyetim yoktu.

Düzenli bir şekilde, verecek hiçbir şeyim kalmayıncaya kadar içine girip çıktım.

"Siktir bebeğim, çok iyi içine alıyorsun," diye övdüm. "İşte bu, aferin kızıma, benim için aç onu."

Çarşafları sıkıca kavrarken güneş ışığının altında açan bir çiçek gibi tüm

vücudu gevşedi ve sanki ona hayatını veren tek şey buymuş gibi beni içine kabul etti.

İkimiz de titriyorduk, birbirimize o kadar sıkı sıkı geçmiştik ki paramparça olmanın eşiğindeydik. Ona uyum sağlaması için küçük bir süre olsa da otuz saniye verdim. Sahip olduğum tüm kontrol buydu.

Tam kafamdaki hedefi vurduğum anda derin bir nefes vererek, ucuna kadar geri çekilip tekrar içine girdim. Çığlık attığında klitorisini daha sıkı kavradım ve arzuyla gerilmeme neden olan seksi, küçük bir sızlanma kazandım.

"Senin her parçan benim, Adeline. Ve seninle işim bittiğinde lanet olası günler boyunca beni hissetmeni sağlayacağım." Vücuduyla sabit hareketler izlerken ısrarlı ellerimin altındaki yumuşak kil gibiydi ve ikimiz bir olana kadar onu kendimle bütünleştirdim.

"Tanrım," diye inledi, sesi zevkten kısılmıştı.

"İşte bu, adımı inlemeye devam et. Yeterince dua edersen bizi cennete, eve götüreceğim," diye alay ederek onu daha sert becerdim.

"Aman Tanrım, tam öyle," diye soludu başı geriye doğru düşerken. "Tam orası, Zade."

Omurgamın dibinde zevk birikirken, tenimizin çarpma sesleri yükseldikçe homurdandım.

"Kendine bir bak, küçük, iyi bir orospu gibi aletimi içine alıyorsun," diye tasladım. "Beni o kadar sıkıyorsun ki, beni kaybetmeye dayanamıyormuşsun gibi."

"Evet," diye miyavladı, sesi boğuk ve arzuyla çatlamıştı.

"Öyle mi? Daha derine girmemi mi istiyorsun?"

Nefes nefese, hevesle başını aşağı yukarı salladığında tek yapabildiğim içine boşalmamaktı.

Karnının üzerine çevirip üzerine çıktım ve dizlerinin üstünde durana kadar kalçasını havaya kaldırdım. Sıkı kıçının içine tekrar girdiğimde nefesi kesildi, bu açı onu daha derinden becermeme izin veriyordu.

"Ah, siktir," dedi soluk soluğa ve bunu tiz bir çığlıkla bitirdi. Sanki geri çekilecekmiş gibi öne doğru fırladı ama ben kalçalarını daha sıkı kavrayarak kaçmasına izin vermedim.

"Alabiliyor musun, küçük fare?" diye meydan okudum. "Kaçmayı ne kadar sevdiğini biliyorum ama burada kaldığında nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

Nefes nefese, kendini bana çarparak başının mutlak mutluluktan geri düşmesine neden oldu. Tamamen kendimi kaybetmenin eşiğindeyken, aklımı toplamam birkaç saniye sürdü.

"İşte benim küçük fahişem," diye mırıldandım ve canını yakmamaya dikkat ederek hareketlerimi yavaş yavaş artırdım.

"Zade..." diye inledi uzun ve yüksek sesle, ben onu daha hızlı becerirken sırtını bükerek neredeyse daha fazlası için yalvarıyordu.

Kısa süre sonra darbelerime yeniden karşılık verdiğinde, omurgamın dibine yerleşen zevk kabardı. Bir elim tarçın saç tellerini kavrayıp ağzımız birbirine değene kadar başını geriye doğru eğerken, diğer elim altından kayıp şişmiş klitorisini yeniden buldu ve hıçkırmaya başlamasının tadını çıkardım.

Ter tenimizi kaplarken becerdiğim yerden çıkan kaba sesler, tenin tene çarpmasından çıkan keskin seslerle savaşıyordu. Yine de çığlıkları her şeyin üzerinde yükseliyor, odayı dolduruyor ve benim kendi inlemelerime karışırken artan bir zevk Parsons Malikânesi'nde yankılanıyordu.

Dudaklarını öpüp ısırmak ve onların üzerinde durup çıkardığı her lanet heceyi yutmak arasında gidip geliyordum.

Kasıldı ve orgazma yaklaşırken sıkı kıçını sikimin etrafına kenetledi. Klitorisini daha hızlı ovuşturdum, ikimizi de uçurabilmek için umutsuzca onu o noktaya doğru kovaladım.

Gözleri dönerken vücudundan bir iblis çıkarılıyormuş gibi titriyordu. Ve sonra paramparça oldu. Boğazından bir çığlık yükseldi, işkence görmüş gibi çıkan ses benim adımı haykırıyordu.

"*Siktir*, Addie!"

Başım geriye doğru düşerken orgazm içimde savruluyor, nefesimi ve görüşümü elimden alıyordu. İçimde o kadar derinden geçiyordu ki kör oldum, menim onu o kadar dolduruyordu ki deliğinden sızıyor ve altımızda birikiyordu.

Gırtlağımdan çıkan sesler kontrolsüzdü, sesim her şeyi tüketen bir coşkuyla boğuk çıkıyordu.

Görüşümün geri gelmesi birkaç dakika sürdü ve geldiğinde, Addie'yi karnının üzerinde nefes almak için çırpınırken ve bayılmanın eşiğindeymiş gibi buldum.

Kendi nefesimi düzene sokmaya çalışarak yavaşça içinden çıktım ve sırtüstü devrildim, başım hâlâ dönüyordu.

Yine de onu bu şekilde bırakmayacaktım bu yüzden kendimi zorlayarak banyoya girdim ve küçük bir bez alıp ılık suyla ıslattım.

Yanına döndüğümde, deliğinden kan kalmadığından emin olarak onu nazikçe temizledim. Yakında ağrıyacağı için ona biraz merhem bulmam gerekecekti.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı yatağa doğru. "Senden kaçacağım."

Sırıtarak komodinden bir gül almak için uzanıp kulağına sıkıştırdım ve "Seni kovalamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, bebeğim," diye fısıldadım.

"Sen çok yaramaz bir çocuksun," diye homurdandı gülü saçından alıp

pürüzsüz sapı parmaklarının arasında döndürürken. İçinden bir yüzük düşüp yatağın üzerine yuvarlandığında nefesi kesildi.

Sanki bir örümcekmiş gibi onu tereddütle aldı ve iyice bakmak için döndürdü. İçinde küçük beyaz mücevherler bulunan bir sarmaşık şeklinde beyaz altından bir yüzüktü. Yüzük, parlak kırmızı yakutlardan oluşan bir güle dönüşüyordu.

"İçinde hiç elmas yok," diye mırıldandım.

Yutkundu ve boğuk bir sesle, "Bana âşık olduğun için mi yoksa anal yapmana izin verdiğim için mi teklif ediyorsun?"

Başımı geriye attığımda boğazımdan bir kahkaha koptu. Yüzümde hâlâ bir gülümsemeyle başımı tekrar eğdiğimde, yüzüğü parmağına takıyordu.

"Buna cevap verme. Bana âşık olduğun için olduğunu söylersen fikrimi değiştirirsin. Anal için ödüllendirilmek istiyorum."

Sırıtışım genişlerken onu kendime çevirip çıplak omzunu öptüm. "Sana gerçekten aşığım, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Yine de seninle evleneceğim çünkü ben de sana aşığım."

Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktım.

"Hey, Zade?"

"Efendim, bebeğim?"

"Bana mutlu anlar yaşattığın için teşekkür ederim."

Bu kıza o kadar bağımlıydım ki göğsümün çatırdadığını hissederek dudağımı ısırdım.

Yanılmıştım.

Cennet öldüğünüzde gideceğiniz bir yer değildi, uğrunda ölmeye değer kişinin içindeydi.

"Addie?"

"Efendim?"

Ağzımı kulağına yaklaştırıp titremesinin tadını çıkardım. Onun için şimdiden sertleşmiştim, takıntımın sınırları yoktu.

"Kaç, küçük fare."

Onu ikna etmek için ne yaptığını bilmiyorum ve aslında bilmek de istemiyorum.

Katerina'yı kurtarıp onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim. Ama hayatımı bağışladığın için canın cehenneme. Özellikle de bunu benden hıncını almak için yaptığını düşündüğümden, bunun için seni suçlayamıyorum bile.

Kendine iyi bak, *princesa*.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmem gereken çok insan var ama her zaman okurlarımdan başlarım. Hayatımın ışığısınız ve her biriniz için minnettarım. Nedenini anlamakta zorlansam bile beni desteklemeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Alfa okurlarıma -May, Amanda ve Tasha- üçünüz de muhtemelen artık benden bıktınız. Çok fazla şikâyet edip benim ve bu kitapların ne kadar berbat olduğundan yakınıyorum ve siz bunu omuzlamaya devam ediyorsunuz. Ama gerçekten, siz olmadan ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen daha boktan kitaplarım olurdu. Sanırım siz olmasaydınız gerçekten ölürdüm ve sizi ne kadar sevdiğimi ifade edecek kelimeleri sözlükte asla bulamayacağım. Beni sakın bırakmayın.

Bu kitabı rayına oturttuğu için Autumn'a özel bir teşekkür borçluyum. Bu kitapla bana sandığından daha çok yardımcı oldun ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Ve diğer beta okurlarım, bu kitapların bu kadar kalitesiz bir versiyonuna katlandığınız ve onları daha iyi hâle getirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Angie, senin de bana neden katlandığını bilmiyorum ama açgözlü biriyim ve seni her halükârda sonsuza dek bırakmayacağım. Yanımda olduğun ve her zaman çok güvenilir, samimi ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Rumi, sen de benimle birlikte tıkılıp kalacaksın. Bu seksi maymunu temizleyip sevimli hâle getirerek inanılmaz bir iş çıkardığın için teşekkür ederim.

Tabii ki bu GÜZEL kapaklar için Cat'e ve ana hatların güzel görünmesini sağladığı için Chelsea'ya özel bir teşekkür borçluyum.

Son olarak, beynimi büyük ölçüde yöneten ve bu yazarlık olayının çökmesini, başarısız olmasını ve ardından patlamasını önleyen Victor'a teşekkür ederim. Seni seviyorum.